ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδρυτής Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236.781

Θέματα της εποχής

ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ

ΑΠΟΡΕΙ κανείς: Ποῦ θρισκόταν πιὸ πρν αὐτὸ τὸ τεράστιο πλῆθος, που ἔχει ξεχυθῆ στους δρομους, ποὺ τους πλημμυρίζει ἀπὸ νωρὶς τὸ πρωῒ ὡς ἀργα τὸ θράδυ μὲ τὴ δουερὴ παρουσία του, ποὺ εισβάλλει στὰ μαγαζιά, συναποκομίζει πελώρια θεματα, πολιορκεῖ και κυριευει ἐξ ἐφόδου τὰ τρολεῦ και τὸ λεωφορεία στὶς στάσεις:

Μὰ ἡ ἐξήγησι εἶναι ἁπλὴ: Τὶς μέρες αὐτές, ἡ ἀποκέντρωσι τῆς πρωτευουσας καταργεῖται. Οἱ ἀθηναϊκὲς συνοικίες χάνουν τὴν αὐτονομία, ποὺ εἶχαν ἀποκτήσει, τὸ κέντρο ξανακερδίζει τὴν παλιά του δόξα και τὰ παλιά του προνόμια.

Εἶναι ἡ παράδοσι, ποὺ θριαμβεύει πάνω στὴν λογική. Ὅ,τι φωνίζει κανεὶς ἀπὸ τὸ κέντρο θὰ μποροῦσε θαυμάσια νὰ τὄχε φωνίσει ἀπὸ τὰ μαγαζιὰ τῆς γειτονιᾶς του— ἂν, μάλιστα, μένη σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀποκαλούμενες «φρίστοκρατικὲς» γειτονιές, ποὺ θάζουν κάτω τὸ κέντρο, μὲ τὴν ποικιλία και μὲ τὸν πλοῦτο τῶν καταστημάτων τους. Και ἐὰ μποροῦσε νὰ τάχε φωνίσει χωρὶς νὰ κουραστῆ, χωρὶς νὰ ταλαιπωρηθῆ, χωρὶς νὰ διατρέξη τὸν κίνδυνο νὰ γυρίση στὸ σπίτι μὲ στραπατσαρισμένα, τσαλαπατημένα. ἀγνώριστα τὰ πακέτα του.

Θᾶταν, ἀπὸ πρακτικὴ ἄποψι, καλύτερα ἔτσι μὰ— κι ἂς νομίζουμε συχνὰ τὸ ἀντίθετο— δὲν εἶναι πάντα ἡ πρακτικὴ ἄποψι ἐκείνη ποὺ κυριαρχεῖ στὴ ζωή— χωρὶς τὴν ταλαιπωρία, ποὺ τὰ συνοδεύει, χωρὶς τὸ στριμωξίδι, τὶς φωνές, τὴ φασαρία. τὸν θόρυβο, δὲν ἔχουν γοῦστο τὰ ψώνια γιὰ τὶς γιορτές! Καὶ τὴν ὕψιστη αὐτὴ ἀπόλαυσι τῆς ταλαιπωρίας, τοῦ στριμώγματος. τοῦ θορύβου, τῆς φασαρίας, μονάχα τὸ σωῦς μεγάλους κεντρικοὺς δρόμους μπορεῖ νὰ τὴν γνωρίση κανείς, μονάχα ἡ καρδιὰ τῆς Ἀθήνας εἶναι σὲ θέσι νὰ τοῦ τὴν προσφέρη.

★

Τὴν ἀπόλαυσι: Δὲν πράκειται γιὰ ὑπερολές: Οἱ μεγάλες γιορτάσιμες μέρες δὲν θὰ εἶχαν καμμιὰ γοητεία χωρὶς τὶς παραμονές τους. Τὶς παραμονὲς αὐτὲς τὶς πολυέδρες, τὶς κινητικές, τὶς σφύζουσες ἀπὸ ζωτικότητα. τὶς ἀφιερωμένες στὴν προετοιμασία, στὶς ἀγορές, στὰ δῶρα, στὶς κάρτες μὲ τὶς καθιερωμένες εὐχές.

Οἱ πέντε «ἐργάσιμες» ποὺ μεσολαθοῦν ἀνάμεσα στὰ Χριστούγεννα καὶ στὴν Πρωτοχρονιά, εἶναι στὸ θάθος, πολὺ πιὸ «γιορταστικὲς» ἀπὸ τὴν γιορτὴ ποὺ προηγήθηκε κι' ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἀκολουθεῖ.

Στὰ δημόσια καὶ τὰ ἰδιωτικὰ γραφεῖα, ἡ δουλειὰ ἀτονεῖ. Τὰ ἐκκρεμῆ προθλήματα, οἱ μεγάλες. σοθαρὲς ὑποθέσεις ἀναθάλλονται γι' ἀργότερα:

— Περάστε μετὰ τὶς γιορτές, νὰ τὸ κανονίσωμε.

Ὅ,τι εἶναι κουραστικὸ ἢ δυσάρεστο, ὅ,τι εἶναι μίζερο ἢ ἐκαθημερινό, ἀναστέλλεται γιὰ «μετὰ τὶς γιορτές». Μισοθερμαίνονται προσωρινὰ οἱ χρόνιες ψυχρότητες, καταθέτουν τὰ ὅπλα οἱ ἐχθρότητες. τὰ πάθη, τὰ ἀντιμαχόμενα συμφέροντα.

Δὲν εἶναι κρίσι ἀγγελικότητας. Εἶναι ἡ ἀνάγκη μιᾶς ἐκκούρασης. μιᾶς ἀνάπαυλας, μιᾶς σύντομης παρένθεσης

Ἀδρανεῖς, τὶς ἡμέρες αὐτές, σ' ὅ,τι ἀποτελοῦσε. τὸν ὑπόλοιπο χρόνο, τὸ ἐπίκεντρο τῆς καθημερινῆς μας φροντίδας. γινόμαστε δραστήριοι σ' ἐκδηλώσεις στοργῆς: Στοργῆς γιὰ τὸ σπίτι, που φορτώνομε μὲ ψώνια, γιὰ τὰ συγγενικά μας πρόσωπα καὶ τοὺς φίλους, ποὺ προθληματιζόμαστε τί νὰ τοὺς χαρίσωμε, γιὰ πρόσωπα μακρυνὰ καὶ μισολησμονημένα. ποὺ τὰ θυμόμαστε γιὰ νὰ τοὺς στείλωμε τὴν κάρτα μὲ τὰ χρόνια πολλά.

★

Θᾶταν ἄδικο νὰ πῆ κανεὶς πὼς ὅλα αὐτὰ ξεκινοῦν ἀπὸ μιὰ τυπική, συμβατικὴ ὑποχρέωσι. Ὑπαγορευονται ἀπὸ μιὰ ἀνάγκη θαθύτερη, ψυχικώτερη, τὴν ἀνάγκη νὰ μὴ μείνη κανεὶς ξενος στὴν ἀτμόσφαιρα, στὸ κλίμα τῶν γιορταστικῶν αὐτῶν ἡμερῶν, τὴν ἀνάγκη νὰ κοινωνήση τὸν παλμό τους, νὰ αἰσθανθῆ τὸν ἑαυτό του μόριο ἀναπόσπαστο τοῦ θουεροῦ αὐτοῦ πλήθους, ποὺ ἔχει ξεχυθῆ στὰ μαγαζιὰ καὶ στοὺς δρόμους.

Καὶ τί πιὸ ἐπιθεθαιωτικό, τί πιὸ ἀποκαλυπτικὸ αὐτῆς τῆς ἀνάγκης, ἀπὸ τὴν ἐγκαρδιότητα— τὴν κάθε ἄλλο παρὰ συμβατική— ποὺ ἔχουν οἱ ἀναπόφευκτες συναντήσεις, μέσα στὴν κοσμοπλημμύρα τῶν παραμονῶν, μὲ γνωστοὺς δεύτερης ἢ τρίτης κατηγορίας, μὲ πρόσωπα ποὺ εἴχαμε νὰ τὰ συναντήσωμε ἀπὸ καιρό, μπορεῖ κι' ἀπὸ πέρσι, τὶς ἴδιες μέρες, μὲ τὶς ἴδιες συνθῆκες...

Ὁ ἄνθρωπος — ὁ φυσιολογικὸς ἄνθρωπος, ἐννοεῖται, γιατὶ ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις: οἱ μονόχνωτοι καὶ ἀπόκοσμοι— εἶναι «ζῶον κοινωνικόν». Ἡ γενικὴ ἐξόρμησι, ποὺ σημειώνεται τὶς παραμονὲς τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ὁ χαρμόσυνος πυρετός τους, ἡ ἔντονη— καὶ τόσο ἀμέριμνη στὸ θάθος— δραστηριότητα, ποὺ μεταδίδεται ἀπ' τὸν ἕνα στὸν ἄλλο, εἶναι ἐκδηλώσεις αὐτῆς τῆς κοινωνικότητας, αὐτῆς τῆς ἀνάγκης νὰ μὴ μείνη κανεὶς μόνος, νὰ πλησιάση τοὺς ἄλλους, νὰ συντονίση τὴν ψυχική του διάθεσι καὶ τὶς ἀσχολίες του μὲ τὶς δικές τους. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἐναρμόνισι, αὐτὸν τὸν ταυτισμό, θέλεγα, μὲ τὸν κοινωνικό του περίγυρο, ὁ ἄνθρωπος ἀναγνίσταται πιο πολὺ ἀνέλη ὥρα τοῦ χρόνου...

Δὲν θᾶταν, ὡστόσο, ἔτσι. δὲν θᾶχαν αὐτὲς οἱ μέρες τὸν χαρακτῆρα μιᾶς ζεστῆς συμφιλιώσεως μὲ τοὺς ἄλλους καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας, ἂν δὲν τὶς κυβερνοῦσε ἡ αἴσθησι πὼς μιὰ σελίδα τῆς ζωῆς μας κλείνει ὁριστικὰ καὶ μιὰ ἄλλη ἀνοίγει. Δὲν εἶναι, δέθαια, παρὰ μιὰ αὐτάπατη αὐτὴ ἡ αἴσθησι. Τὸ πέσιμο τῶν τελευταίων φύλλων ἀπ' τὸν ἡμεροδείκτη δὲν σημαίνει πὼς φεύγουν, ἐξαφανίζονται, μαζὶ μὲ τὸν χρόνο ποὺ φεύγει, κι' ὅλα τὰ προθλήματα. ποὺ ἔχει ἀνοίξει, ὅλες οἱ ἀπογοητεύσεις, οἱ θλίψεις, οἱ στενοχώριες ποὺ τὸν σημάδεψαν. Ὁ καινούργιος χρόνος θὰ κληρονομήση ἕνα μέρος ἀπ' τὸ φορτίο τοῦ προηγουμένου— καὶ δὲν θᾶναι γιὰ ὅλους καλύτερος ἀπὸ ἐκεῖνον. Ὅ,μως, ὅ,τι κι' ἂν εἶναι, δὲν θ' ἀφίσωμε τὸν ἑαυτό μας νὰ τὸ διαπιστώση παρά... «μετὰ τὶς γιορτές», ὅταν ἡ ζωὴ ξαναγυρίση στὸν κανονικό, τὸν συνηθισμένο καθημερινό της ρυθμό.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— Τί κάνεις ἐκεῖ Ζαχαρία;
— Πρέπει νά... ἐγκλιματισθῶ γιὰ τὸ χειμερινό μας ταξίδι!...

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Κυλάει ὁ χρόνος σὰν νερό,
τρέα' ἡ ζωὴ σιμά του
καὶ σέρνει κάθε μας χαρὰ
στὸ γοργοκύλημά του,
σβύνουν τὰ τόσα ὀνείρατα
—τοῦ ρόδου γρυσαλίδες—
καὶ στὸν ἀγέρα πάνονται
γρυσόφτερες ἐλπίδες
κι' ὁ θάνατος ποὺ ἀθάνατο
τὸν ἔπλασεν ἡ τύχη
κόθει, θερίζει ἀνέσπλαγνα
ὅ,τι μπροστά του τύγει.

★

Κυλάει ὁ χρόνος σὰν νερό,
στὸ γοργοκύλημά του
δὲν σέρνει μόνο τὴ χαρά,
ποὺ βρίσκει ἐδῶ κάτου,
μὰ παίρνει κάθε λύπη μας,
κάθε καῦμὸ καὶ πόνο
κι' ἡ μαυροφόρα' ἀπελπισιὰ
βρίσκει γιατρὸ τὸ χρόνο
κι' ὁ θάνατος καμμιὰ φορὰ,
ποὺ πόνους δὲν πιστεύει
ἐνῶ θερίζει τὴ ζωή,
πόσους καῦμοὺς γιατρεύει!

★

Διάθαινε γρόνε γρήγορα,
γιὰ γάρι στὸ γυρεύω,
μὰ σὰν θὰ δῆς στὸ πλάϊ μου
τὴν κόρη, ποὺ λατρεύω
τότε νὰ κόψης τὰ φτερὰ
ἀπ' τὰ γοργά σου γρόνια
κι' ἐσὺ σὰν βράχος νὰ σταθῆς
ἀκίνητος αἰώνια.
Κι' ὁ θάνατος ὅταν θἀρθῆ
καὶ δῆ τὸν ἔρωτά μας
θὰ λυπηθῆ, θὰ σπλαγνιστῆ,
θὰ φύγη ἀπὸ κοντά μας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΣΧΗΜΗ ΑΔΕΛΦΗ

ΗΜΙΑ πολὺ ὅμορφη, ἡ ἄλλη πολὺ ἄσχημη. Ἡ μιὰ εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ἡ ἄλλη τριανταέξη. Καὶ νὰ εἶναι ἀδελφὲς ἀπὸ τὸν ἴδιο πατέρα κι' ἀπὸ τὴν ἴδια μητέρα... Τί κάνει αὐτὴ ἡ φύσι! Βάζει στὴν ἴδια οἰκογένεια κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη τὴ μέρα καὶ τὴ νύχτα.

Τὰ πάντα τὶς χωρίζουν. Δὲν εἶναι μόνο ἡ ὁμορφιὰ καὶ ἡ χρονικὴ ἀπόστασι. Εἶναι ἡ ψυχικὴ διάθεσι, εἶναι ἡ νοοτροπία, εἶναι οἱ χαρακτῆρες.

Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια δὲν ἦταν αἰσθητὴ ἡ διαφορά. Δὲν ὑπῆρχε κἀν διαφορά. Ἔντεκα χρόνων ἡ μεγάλη, ἔπαιζε μὲ τὴ μικρή, ὅπως θἄπαιζε μὲ τὴν κούκλα της. Τὴν περιποιόταν. Τὴν χάϊδευε, διασκέδαζε μαζί της. Ποῦ νὰ διακρίνη τὴ διαφορά, Ὅταν - τὸ μωρὸ ἔγινε δεκατριῶν, δεκατεσσάρων ἐτῶν κοπελλίτσα κι' ἄρχισε νὰ προμηνύεται ἡ ὁμορφιὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός της, τότε ἡ ἄλλη ἄρχισε νὰ νιώθη ἀσχημα, ἀπέφευγε τὴ συντροφιὰ τῆς νεώτερης. «... Μάταια ἐγὼ ἔτρεχα κοντά της, τῆς ἔδειχνα τὴν ἀγάπη μου, ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ τῆς φαίνωμαι εὐχάριστη. Στὰ μάτια της διέκρινα τὴν κακία ποὺ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς γινόταν πιὸ μεγάλη...».

Καταστάσεις δυσάρεστες. Στὴν ὁμορφη οἱ προτιμήσεις καὶ τῶν συγγενῶν ἀκόμα. Ὅπου καὶ νὰ πήγαιναν μαζὶ οἱ ἀδελφές, οὔτε γύριζαν νὰ κυττάξουν τὴ μεγάλη. Ἀζήτητη στοὺς χορούς. Τόσο, ποὺ ἡ μικρή, ὅταν τὴ χόρευαν παρακαλοῦσε τοὺς καβαλιέρους της νὰ κάνουν κανένα γῦρο καὶ στὴν ἄλλη γιὰ νὰ μὴ τὴν παίρνη τὸ παράπονο. Ἐκείνη ὅμως καταλάθαινε ὅτι πήγαιναν ἀπὸ οἶκτο ὅσο τὴν ἐπλησίαζαν καὶ περήφανη καθὼς εἶναι, ἀρνιόταν νὰ τοὺς ἀκολουθήση στὸ χορό.

Κάποτε ἀπευθύνθηκε στὴ μητέρα της καὶ τῆς ἐξέφρασε τὴν ὑπόνοια, ὅτι δὲν εἶναι νόμιμη κόρη τοῦ πατέρα της, ἀλλὰ κάποιος ἀσχημάνθρωπος θρέθηκε στὴ ζωὴ της καὶ γεννήθηκε αὐτὴ μὲ τόσο ἔντονη ἀσχήμια. Ἐκτὸς κι' ἂν ἦταν καὶ ἀπὸ ἄλλη μητέρα, κανένα ἔκθετο ποὺ τὸ εἶχαν υἱοθετήσει. Πόνεσε καὶ ταράχθηκε ἡ μητέρα.

«Ἤρθε κλαμένη καὶ μοῦ ἐπανέλαβε ὅσα τῆς εἶπε ἡ μεγάλη μου ἀδελφὴ καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ εἶμαι πονετικὴ ἀπέναντί της. Μήπως δὲν εἶμαι; Ἡ κακία ὅμως ποὺ ἔδειχνε στὴν ἀρχὴ τώρα ἔγινε μίσος. Δὲν κρύθει τὸ μίσος της. Φορῶ κανένα καινούργιο φόρεμα καὶ κυριεύεται ἀπὸ ὑστερία, κι' ἂς ντύνεται ἐκείνη καλλίτερα ἀπὸ μένα. Τί φταίω ἐγὼ ἂν τὰ ροῦχα δὲν φαντάζουν ἀπάνω της;».

Ἔφθασε στὰ τριανταέξη χωρὶς κανεὶς νὰ τὴν προσέξη ἐρωτικά. Εὔπορος μάλλον ὁ πατέρας. Δὲν τῆς λείπει κάποια προίκα. Αὐξημένο τὸ μεριδιό της ἀπέναντι τῆς νεώτερης γιὰ νὰ παντρευτῆ πιὸ εὔκολα. Ἡ νέα, μάλιστα, περαιτέρω ἀπὸ τὸ μεριδιό της ἂν παρουσιασθῆ κανένας γαμπρὸς γιὰ τὴν μεγάλη. Ὁ νυμφίος ὅμως δὲν ἔρχεται. Οὔτε σὲ ἐλεύθερους συνδέσμους τὴν καλοῦν.

Ἄρχισε κι' ὅλας νὰ μαραίνεται, νὰ γίνεται πικρή, στρυφνή, παράξενη, ὑστερική, γεμάτη κακίαι.

Δὲν κρύθεται πιά, δὲν τηρεῖ τα προσχήματα. Ἐχθρότητα κατὰ μέτωπο, ἐχθρότητα μὲ πλάγια μέσα. Διαθολὲς δεξιὰ κι' ἀριστερά. «Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, τί μπορεῖ νὰ ἐπινοήση γιὰ νὰ μοῦ κάνη κακό, γιὰ νὰ μὲ δυσφημήση. Σὰ νἄχει σκοπό της τὴν καταστροφή μου. Ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ κἀι γι' αὐτὴ τὴ ζωή μου. Ὅταν θλέπω τὴν ἐχθρότητα στὰ μάτια της, φοθοῦμαι! Μιὰ νύχτα ἔνιωσα νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιό μου, πατώντας στὰ νύχια. Κρατθήκανα γιὰ νὰ μὴ θάλω τὶς φωνές. Δὲν τόλμησε νὰ μὲ πλησιάση. Τί ζητοῦσε ὅμως; Ἀσφαλῶς δὲν ἦταν γιὰ καλό μου».

Ἀτμόσφαιρα μαρτυρική. Κάνει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τηλεφωνήματα ἀλλοιώνοντας τὴ φωνὴ γιὰ νὰ συκοφαντήση τὴν ἀδελφή της. Πότε παίρνει ἀπ' ἔξω στὸ τηλέφωνο τὸν πατέρα, πότε παίρνει τὴ μητέρα γιὰ νὰ τοὺς πῆ, ὅτι ἡ κόρη τους κυκλοφορεῖ μὲ τὸν ἐρασιή της.

Κι' ἀλλοίμονο, ἂν μυριστῆ πὼς ἡ ἀδελφή, σὰν κοριτσι κι' αὐτη, ἐχει τὸ συνδεσμό της. Δὲν τὴν ἀφίνει σὲ χλωρὸ κλαρί. Ἀνώνυμα γράμματα καὶ τηλεφωνήματα γιὰ νὰ του πῆ ὅτι δὲν εἶναι ὁ μόνος. Ἔκανε κοί τοὔτο: Σ' ἕνα νέο μὲ τὸν ὁποῖο συνδεόταν ἐρωτικὰ κι' ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῆ ἡ ἀδελφή της, τοῦ καλλίτερησε τὴν ἰδέα ὅτι δὲν ἦταν ὁ πρῶτος ἄντρας μὲ τὸν ὁποῖο θὰ γνώριζε τὸν ἔρωτα στὴν ὁλοκληρωμένη μορφή του».

Ταράχθηκε ἐκείνος. Σὲ ὅλες τὶς κρούσεις του γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήση εἶχε ἀπαντήσεις ἀρνητικές. Πῶς λοιπόν, γινόταν— ἀναρωτιόταν αὐτὸς—νὰ κάνη παραχωρήσεις στοὺς ἄλλους καὶ νὰ εἶναι ἀκαμπτη στὸν μέλλοντα σύζυγό της; Τὸ πῆρε γιὰ ἐξαπάτησι καὶ τὴν ἐγκατέλειψε, χωρὶς νὰ τῆς δώση ἐξηγήσεις. Πέρασε καιρὸς ὥσπου νὰ μάθη ἡ ἀδελφή της τὸ λόγο τῆς ἀπομακρύνσεώς του. Τὸν συνήντησε κάποτε στὸ δρόμο. Ἦταν πιὰ παντρεμένος. Μίλησαν φιλικά. Κι ὅταν ἐκείνη ἀπὸ περιέργεια τὸν ρώτησε γιὰ τὴν συμπεριφορά του, ἐκεῖνος τῆς ἀποκάλυψε τὴν ἀλήθεια.

— Καὶ ποιὸς σὲ γέμισε μὲ τέτοια ψέμματα;

— Ἡ ἀδελφή σου.

Ποιὸς ἄλλος; Ἡ ἀδελφή. Ἔγινε ὁ διώκτης ποὺ τὴν παραμόνευε σὲ κάθε θῆμα. Ἀποφασισμένη νὰ θρῆ τὴ χαρά, θρίσκει Ικανοποίησι κάτω κακὸ στοὺς ἄλλους.

Μνηστευμένη τώρα ἡ ὅμορφη πρόκειται νὰ παντρευτῆ ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες. Λέτε νὰ τὴν κάψη αὐτὴ τὴ φορά; Τὸ τρέμει... κι' ντὲ νὰ πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Τί ἔπαθε ἡ σχημάτιζε γιὰ μιὰ οἰκογενείδεα θὰ σχημάτιζε γιὰ μιὰ οἰκογένεια ὅπου ἡ μιὰ ἀδελφὴ πηγαίνει νὰ θγάλη τὸ μάτι τῆς ἄλλης; Ἀναγκάσθηκε ὅμως νὰ τοῦ τὸ πῆ γιὰ νὰ προλάθη μεγαλύτερο κακό. Δὲν τὸν θρῆκε ἀ.ετό:μο. Εἶχε— τῆς εἶπε— παρει ἀ.ώνυμα τηλεφωνήματα τοῦ ἔλεγαν ὅτι ἀκαθαρτο ἦταν τὸ παρελθόν τῆς μνηστῆς του. Δὲν ἀπέδωσε μεγάλη σημασία. Ὅσο ὅμως καὶ νὰ εἶναι του εἶχαν μπῆ ψύλλοι στ' αὐτιά καὶ ὅλο καὶ περισσότερο ἔψαλλε τὸν προσδιορισμὸ τῆς ἠ ω.εψαλλε τὸν προσδιορισμὸ τῆς ἠ μέρας τοῦ γάμου. «Ἰι ἄλλο μὲ πεῖ ριμένει ἀραγες; Δὲν τὸ ἀποκλείω νὰ τὴ δῶ καμμιὰ μέρα νὰ μοῦ ρίχνη βιτριόλι στὸ πρόσωπο...».

Μὲ ἀνυπομονησία περ:μένει τώρα νὰ παντρευθῆ καὶ νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἐκτὸς ἂν ὑποστῆ τὸ διωγμό της καὶ στὴ νέα της στέγη;

Μ'σος παθολογικὸ ποὺ μὲ τὴν ὁρμὴ ποὺ ἔχει δὲν ἀποκλείεται νὰ τὴν ὁδηγήση καὶ σὲ ἐγκληματικὲς πράξεις. Τὸ μῖσος τῆς ἀσχήμιας.

Δὲν γενικεύουμε. Ἀλλοίμονο ἂν ὅλες οἱ ἄσχημες κατακλύζονταν ἀπὸ ἐχθρό:ητα καὶ ἔκαναν σκοπὸ τῆς ζωῆς τους νὰ ἐξαφαν:σουν τὶς ὁμορφες. Εἶναι ἄσχημες ποὺ παίρνουν τὴν ἀσχήμια τους μὲ ἐλαφρότητα, ποὺ τὸ ρίχνουν στὶς σπουδές, στὴ μελέτη, στὴν τέχνη, στὸ ἐπάγγελμα, στὴν ἀγαθοεργία... Εἶναι ὅμως κι' ἕνα μικρὸ ποσοστὸ ποὺ δὲν συγχωρεῖ στὶς ἄλλες τὴν ὁμορφιά.

Δραματικοὶ τύποι. Δὲν παίρνουμε τὴν ἀσχήμια σὰν ἔλλειψι ὡραιότητας. Πόσες «ἄσχημες» ποὺ κάλουν μὲ τὴν ἀσχήμια τους τὸν κόσμο. Ἄσχημες ποὺ ἐκτοπίζουν τὶς κλασσικὰ ὡραίες. Ἄσχημες μὲ γοητεία, μὲ θηλυκότητα, μὲ ἐξυπνάδα, μὲ γάρι.

Μήπως ἡ «ἀσχήμια» δὲν εἶναι ὁ τύπος τῆς σύγχρονης... ὁμορφιας; Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀστέρες τῆς ἐποχῆς ποὺ ἔχουν κατακτήσει τὸ παγκόσμιο ἐνδιαφέρον δὲν ἀνταποκρίνονται στὶς παλιὲς συνταγές... Ρωτᾶς σήμερα γιὰ μιά:

— Εἶναι ὄ:ορφη;

Καὶ σοῦ ἀπαντοῦν:

— Ὅμορφη δὲν εἶναι, ἀλλὰ ἔχει τύπο.

Ὁ τύπος εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας στὸν καιρό μας. Νἄχης τὸν τύπο σου, τὴν ἐκφρασί σου, κάτι ποὺ σὲ ξεχωρίζει ἀπὸ τὶς ἄλλες, ποὺ σοῦ δίνει ἰδιαίτερη προσωπικότητα. Αὐτὲς κυριαρχοῦν. Ἐπεσαν οἱ μετοχὲς τῆς κλασσικῆς, τῆς γεωμετρικῆς θάλεγα, ὁμορφιᾶς, ὅπου σώμα, διασκευή, χρῶμα, ἀνάστημα, παράστημα, χαρακτηριστικὰ προσώπου, τὰ πάντα εἶναι σύμμονα μὲ τοὺς πιὸ αὐστηροὺς κανόνες τῆς αἰσθητικῆς. Λείπει ὅμως τὸ «κάτι». Τὸ ἀσύλληπτο δὲ «κατι» εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μαγνητίζει.

Μιὰ ἄσχημη μὲ τὸ «κάτι» ἔχει πολὺ μεγαλύτερες ἐπιτυχίες ἀπὸ μιὰ ὅμορφη μὲ τὸ «τίποτα». Οἱ ὡραίες ποὺ δὲν διαθέτουν ἄλλο χάρισμα ἀπὸ τὴν ὡρα:ότητά τους, ἂν συγκινοῦσαν στὸ παρελθόν, ἀφινουν ἀδιάφορο τὸ παρόν.

Ὅταν λοιπὸν μιλοῦμε γιὰ τραγικὲς καταστάσεις ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἀσχήμια, δὲν ἐχουμε ὑπ' ὄψι τὶς προικισμένες μὲ κατακτητικὴ δύναμι ἀσχημες. Ἀναφερόμαστε στὶς ἄλλες ποὺ ἦταν στὴν κακή του ὁ Πλάστης τους ὅταν τὶς ἔπλαθε. Κακέκτυπα, ὅπως λέμε στὴν τυπογραφικὴ γλῶσσα. Τὰ σκαριὰ τῆς ἀνθρώπινης συλλογῆς. Χωὶ ὡραίες, ὄχι κανονικές, ὄχι μέτριες, ὄχι ὀ.δετερες, ὄχι κοινες, ἀπ' αὐτὲς ποὺ περνοῦν ἀπαρατήρητες, ποὺ δὲν σᾶς κάνουν οὔτε κρὺο οὔτε ζέστη ὅταν τὶς θλέπετε. Τῆς σειρὰς οἱ περισσότερες. Μὲ ποικιλίες ἀποχρώσε:ς ποὺ τὶς φέρνουν πλησιέστερα πρὸς τὴν ὁμορφιὰ ἢ πρὸς τὴν ἀσχημια. Στὰ δυὸ δὲ ἄκρα τῆς φαλαγγος μὲ τὶς μυριάδες των ποικιλιων, ἡ πολυ ὡραία καὶ ἡ πολὺ ἀσχημη. Γιὰ τὴν τελευταία αὐτὴ προκειται: Τὴν ἀντιπαθητική, τὴν τοσο ἀποκρουστική, ὥστε καὶ ἂν ἀκόμα γιὰ λόγους φιλανθρωπίας θελησετε νὰ δώσετε παράσταση καὶ νὰ παίξετε τὸ ρόλο τοῦ ἐρωτευμένου, δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχετε. Κακότητες τῆς φύσεως ποὺ δὲν ευσπλαχνίζεται τὰ πλάσματά της. Τί εἶχε τάχατε νὰ χάση ἂν πρόσεχε καπως τὶς ἀπορίγμένες της;

Στὶς γυ:αῖκες περιοριζόμαστε. Ἀναρέστη γιὰ τὸν ἄντρα ἡ ἔντονη ἀσχημια. Αὐτὸς ὅμως θρίσκει δίκαιο ξουο. Ἔχει τὶς φιλοδοξίες, τὰ ἰδεανικά, τὴ μάχη γιὰ τὸ δ:οπορισμὸ, τοὺς ἰδεαλογικοὺς ἀγῶνες του. Ἐπειτα, δὲν εἶναι ἡ φυσικὴ χάρι ποὺ προεχει στὸν ἄντρα.

Διαφέρει τὸ θέμα στὴν γυναῖκα. Ἰδιως στὴν Ἑλληνίδα. Χειραφετήθηκε, δγῆκε στὴν ἀγορά, μυήθηκε στὴν ἐπιστήμη. Ὅσο ὅμως κι' ἂν προχώρησε, περισσότερη σημασία ἀποδίδει στὴν ὁμορφιά της, στὴ φυσικὴ της διάπλασι, παρὰ σὲ ὅλα τ' ἄλλα. Θὰ πουλοῦσε στὸ διάολο καὶ πίστι καὶ ἰδεολογία καὶ φιλοδοξίες ...ἀ τὴν ἀπόκτησι τῆς ὁμορφιᾶς. Ὁμορφη νὰ περάση ἀπὸ τὴ ζωή. Γιὰ τὴν ὁμορφιὰ παθαίνεται περισσότερο ἀπὸ κάθε τι. Γιὰ τὴν συντήρησι ὁμορφιᾶς, γιὰ τὴν ἀπόκτησι ὁμορφιας ποὺ δὲν ὑπάρχει, γία τὴν τελειοπο:ησι της ὁμορφιας ποὺ ὑπάρχει γί:ονται ὅλες οἱ δίαιτες, τὰ ἰνστιτοῦτα, τὰ καλλυντικά, οἱ ἀσκήσεις, τὰ χρώματα τῶν μαλλιῶν καὶ τοῦ προσωπου.

Ν' ἀρέση στὸν ἄντρα εἶναι ὁ θασικός της σκοπός. Κι' ὅταν ἡ πραγματικότητα ἀδηγῆ στὸ ἀντίθετο, ὅταν ὄχι μόνο δὲν ἀρέσει, ἀλλὰ καὶ προκαλεῖ τὴν ἀποστροφή, τότε ἡ πίκρα γιὰ τὴν ἀδ:κία αὐτὴ τῆς ἀλλοιώνει τὸ χαρακτῆρα, τῆς δημιουργεῖ συμπλέγματα, τὴν ἐμποτίζει μὲ κακία ποὺ ξεσπᾶ σὲ πρόσωπα ποὺ σὲ τίποτα δὲν ἐφταιξαν.

Ἄλλες κακές, ἄλλες μὲ τὴ σφραγῖδα τῆς θλίψεως ποὺ σκύθουν κεφάλι καὶ ὑποτάσσονται στὴ μοῖρα τους. Εἶναι δὲ τὰ δράματα αὐτὰ ἀπὸ κεῖνα ποὺ δὲν παίρνουν γιὰ τρειά. Συμπάθεια μόνο καὶ καταν:ησι ἐπ:θάλλεται ἀπέ αντί τους.

Π. ΠΑΛΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Πετοῦν τὸ ρόδι στὴ μέση τῆς αὐλῆς καὶ φωνάζουν χαρούμενα: «Πολλὰ τὰ ἔτη μας!»

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Σ' ΟΛΗ τὴν Ἑλλάδα ὁ κόσμος περιμένει χαρούμενος τὴν Πρωτοχρονιά. Κανεὶς δὲν νοιώθει λύπη γιὰ τὸ χρόνο ποὺ ἔφυγε, ἀλλὰ μονάχα χαρὰ κ' ἐλπίδα γιὰ τὸ χρόνο ποὺ ἔρχεται. Ὅλη ἡ ψυχολογία τῆς Πρωτοχρονιᾶς εἶναι μιὰ γλυκειὰ προσδοκία, γεμάτη φαντασία καὶ ὀνειροπόλησι, μιὰ δέησι στὶς θεῖες δυνάμεις, ποὺ κυβερνοῦν τὸ κόσμο νὰ πραγματοποιήσουν τὰ ὄνειρά μας. Καὶ ἡ προσδοκία αὐτὴ εἶναι καμμιὰ φορὰ πιὸ γλυκειὰ καὶ πιὸ ὁμορφη ἀπὸ τὴν κάθε πραγματοποίησι. Γι' αὐτὸ ὁ λαὸς τὴ γιορτάζει μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα χαρᾶς κ' αἰσιοδοξίας.

Ἡ ψυχολογία αὐτὴ δημιούργησε ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια τὰ πιὸ γραφικὰ ἤθιμα, ποὺ δίνουν στὴ γιορτὴ μιὰ ἰδιαίτερη ὁμορφιά.

Δυστυχῶς, τὰ ὡραῖα αὐτὰ ἤθιμα πάνε μὲ τὸν καιρὸ νὰ ξεχαστοῦν κάτω ἀπὸ τὸ κῦμα τοῦ μοντερνισμοῦ. Ὡστόσο, σὲ μερικὰ μέρη τῆς Ἑλλάδας, ἡ Πρωτοχρονιὰ ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ κρατᾶη τὶς παλιὲς παραδόσεις της.

Πολὺ γραφικὴ εἶναι ἡ γιορτὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς στὴ Μακεδονία. Ἀπὸ τὴν παραμονὴ κάθε νοικοκυρὰ ἑτοιμάζει τὴ βασιλόπιτά της. Μέσα σ' αὐτὴν ἔκρυψε ἕνα ἀσημένιο νόμισμα κ' ἕνα σταυρὸ ἀπὸ δυὸ μικρὰ πράσινα κλωνάρια. Ἀνήμερα τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ἡ νοικοκυρὰ λιβανίζει κάθε ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὸ τραπέζι. Μετὰ τὴν ἀπόλυσι τῆς ἐκκλησίας, κάθονται ὅλοι τριγύρω στὸ χαμηλὸ τραπέζι πάνω σὲ προσκέφαλα. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα πιάνουνε μαζὶ τὴ βασιλόπιτα καὶ τὴν κόβουν σὲ δυὸ κομμάτια. Ὕστερα τὰ κομμάτια αὐτὰ μοιράζονται σὲ τόσα ἄλλα, ὅσα εἶναι τὰ μέλη τοῦ σπιτιοῦ καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ θὰ πάρουν μέρος στὴ μοιρασιά.

Τὸ πρῶτο κομμάτι εἶναι γιὰ τὸν Ἅγιο Βασίλη ἢ γιὰ τὴν Παναγία ἢ γιὰ τὸν ἅγιο προστάτη τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ δεύτερο κομμάτι εἶναι γιὰ τὸ σπίτι. Τὸ τρίτο εἶναι γιὰ τὰ πρόβατα ἢ τ' ἄλλα ζῶα. Τὸ τέταρτο εἶναι γιὰ τὰ κτήματα καὶ τὰ ὑπόλοιπα γιὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Κάθε κομμάτι, πρὶν τὸ δώσῃ ὁ μοιραστής, τὸ βουτάει σ' ἕνα ποτῆρι κρασὶ καὶ λέει: «Αὐτὸ γιὰ τὸν παπποῦ τὸν Ἀη - Βασίλη! Αὐτὸ γιὰ τὸν δεῖνα» καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ὅποιος βοῇ τὸ σταυρό, ἢ τὸ νόμισμα, θεωρεῖται καλότυχος κι' οἱ δουλειές του θὰ πᾶνε πρίμα τὸν καινούργιο χρόνο. Ὁ τυχερὸς ἔχει τὸ νόμισμα γιὰ πράγμα ἱερὸ καὶ τὸ μόνο, ποὺ μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ, εἶναι μιὰ λαμπάδα. Ἅμα τελειώσῃ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό, τραβοῦν τὸ τραπέζι σὲ μιὰν ἄκρη τῆς κάμαρας, μαζὶ μ' ὅλα τ' ἀπομεινάρια γιὰ νὰ κοπιάσῃ νάβρῃ ὁ Ἀη-Βασίλης νὰ πάρῃ τὸ μερτικό του.

Ὅλο τ' ἀπόγεμα τὸ περνοῦν μὲ παιχνίδια καὶ μ' αἰνίγματα (παραμαντέματα ἢ νοιώσματα). Κάποιος ἀπὸ τὴ συντροφιὰ, ρίχνει μέσα στὰ στάχτη τοῦ τζακιοῦ δυὸ φύλλα ἀπὸ ἐλιά, βάζοντας στὸ νοῦ του ἕνα παλληκάρι καὶ μιὰ κοπέλλα. Ἂν τὰ φύλλα ζυγώσουν τ' ἕνα τ' ἄλλο, οἱ θεατὲς συμπεραίνουν πὼς οἱ δυὸ αὐτοὶ ποὺ παριστάνουνται ἀπὸ τὰ φύλλα εἶναι ἐρωτοχτυπημένοι! Ἂν τὰ φύλλα ξεμακραίνουν, τότε συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Ἂν ὅμως τὰ φύλλα ἀντὶ νὰ ζαρώσουν, ἀνάβουν καὶ καίγονται, τότε σημαίνει πὼς οἱ νέοι αὐτοὶ εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένοι!

Τὸ ἤθιμο αὐτὸ συνηθίζεται στὰ Λιακοβίκια. Σ' ἄλλα μέρη τῆς Μακεδονίας μεταχειρίζονται δυὸ μπουμπούκια ἀπὸ κρανιά. Ἂν τὸ μπουμπούκι σκάξῃ καὶ πηδάῃ, τότε κι' ὁ «λεγάμενος» σκάζει καὶ πηδάει γιὰ τὸ κορίτσι.

★

Οἱ κοπέλλες ὡστόσο δὲν ἱκανοποιοῦνται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τῆς μαντικῆς, γιατί, ἐκτὸς ποὺ εἶναι πολὺ ἀόριστο, ἔχει καὶ τὸ ἐλάττωμα νὰ γίνεται μπροστὰ στοὺς ἄλλους, ποὺ κοροϊδεύουν. Γι' αὐτὸ κλέβουν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴ βασιλόπιττα καὶ τὸ κρύβουν στὸ στῆθος τους, προσέχοντας νὰ μὴ τὶς δῇ κανείς. Τὸ βράδυ, πρὶν πέσουν νὰ κοιμηθοῦν, κάνουν τὴν προσευχή τους: «Ἀη-Βασίλη μου, θαυματουργέ, ὅ,τι γράφει ἡ Μοῖρα μου, ἂς φανῇ ἀπόψε». Ὕστερα ρίχνουν τὸ κομμάτι κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο κι' ἀποκοιμοῦνται, μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς τ' ὄνειρο ποὺ θὰ δοῦνε θὰ βγῇ ἀληθινό.

Διηγοῦνται πὼς κάποια μικρὴ χωριατοπούλα, ποὺ ἀγαποῦσε τρελλὰ ἕνα ὡραῖο παλληκάρι, ἔκανε αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς μαντικῆς. Μὰ μόλις ἀποκοιμήθηκε, εἶδε τὸν ἀγαπημένο της χλωμὸ καὶ λιπημένο. Πίσω ὅμως ἀπὸ τὶς πλάτες του, στεκόταν ἕνα ἄλλο παλληκάρι, ἄγνωστο σ' αὐτή, ποὺ τῆς χαμογελοῦσε. Ξύπνησε τρομαγμένη κι' ἔκανε τὸ σταυρό της: «Μακρυὰ ἀπὸ μένα τὸ κακό!» εἶπε καὶ ξανάπεσε στὸν ὕπνο. Τότε εἶδε ἕνα ἄλλο ὄνειρο πιὸ φοβερὸ ἀπὸ τὸ πρῶτο. Ἕνας νέος, ὁμορφος ὑπερφυσικά, ποὺ ἔμοιαζε μ' ἄγγελο, τῆς παρουσιάστηκε. Στεκόταν στὸν ἀέρα ὡς τρία πόδια πάνω ἀπὸ τὴ γῆ καὶ κρατοῦσε στὰ χέρια του δυὸ καναρίνια: «Αὐτὸ εἶναι ἡ μοῖρα σου!» τῆς εἶπε.

Ἔπειτα ἔπιασε τὸ ἕνα πουλὶ νε σικομάϊδες καὶ τηγανίτες. Μετὰ βγαίνουν τὰ παιδιὰ μὲ τὰ πουγγιὰ χρεμασμένα στὸ λαιμὸ καὶ πηγαίνουν στὰ σπίτια νὰ ποῦν τὰ «χρόνια πολλά», ζητῶντας νὰ τοὺς κάνουν «Στρίνα», δηλαδὴ μπουγαμά. Συνήθως τὰ παιδιὰ αὐτὰ καλοῦνται ν' ἀνακατέψουν τὴ στάχτη τοῦ τζακιοῦ. Οἱ καλοὶ τραγουδιστὲς τοῦ χωριοῦ μὲ τ' ἀνθοστολισμένα ὄργανά τους, πηγαίνουν στὰ σπίτια κι' ἀφοῦ ψάλουν τὰ κάλαντα, προσφωνοῦν τὸν οἰκοδεσπότη ὡς ἑξῆς:

«Ἀφέντη καὶ λεβέντη μου
ψηλό μου κυπαρίσσι,
ποὺ τ' ὄνομά σου ἀκούγεται
σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι...»

★

Στὴν Παρνασσίδα, ἐπίσης πιστεύουν, πὼς τὴ μέρα τῆς Πρωτοχρονιᾶς καθορίζεται ἡ τύχη τῶν ἀνθρώπων γιὰ ὅλο τὸ χρόνο καὶ προσπαθοῦν μὲ διάφορα δῶρα νὰ τὴν καλοπιάσουν. Γι' αὐτὸ οἱ κοπέλλες κατεβαίνουν τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς στὶς βρύσες τοῦ χωριοῦ, ὅπου λούζονται καὶ χτενίζονται, ἀφήνοντας πάνω στὰ μάρμαρα ἕνα δίσκο γλυκά. Ἔτσι νομίζουν πὼς θὰ ἐξευμενίσουν τὶς Μοῖρες ποὺ θάρθοῦν τὴ νύχτα γ' λουστοῦν. Στὸ γυρισμὸ οἱ κοπέλλες φέρνουν στὸ σπίτι τὸ ἁμίλητο νερὸ καὶ μιὰ χουφτίτσα ἄμμο. Ἀπὸ τὸ ἁμίλητο νερὸ θὰ πιοῦν ὅλοι στὸ σπίτι. Τὴν ἄμμο θὰ τὴ σκορπίσῃ ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας λέγοντας: «Ὅσα τὰ σπυριὰ τῆς ἄμμου, τόσα τ' ἀγαθὰ τοῦ χρόνου».

Ἕνα ἄλλο ἤθιμο, ἀπομεινάρι ἀπὸ τὶς γιορτὲς τοῦ Διονύσου, εἶναι καὶ τὰ Λουγκατσάρια ἢ Ρουγκατσάρια. Τὸ ἤθιμο αὐτὸ διατηρεῖται ἀκόμη καὶ σήμερα σὲ μερικὰ χωριὰ τῆς Θράκης.

Μόλις τελειώσῃ ἡ ἐκκλησία, ξε-

Ἤθιμα καὶ λαϊκὲς παραδόσεις

χύνεται στοὺς δρόμους μιὰ μεγάλη πομπὴ μασκαράδων. Εἶναι ὁ γαμπρός, ἡ νύφη, ὁ γιατρός, ὁ φαρμακοτρίφτης, οἱ συμπέθεροι καὶ οἱ καλεσμένοι. Ἡ συνοδεία ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ τόπου, ποὺ παίζουν διάφορους χορούς. Ἡ πομπὴ περνάει ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ παπᾶ, ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὴ φιλέψῃ μ' ἕνα εἶδος πρωτοχρονιάτικου γλυκοῦ μὲ καρύδια καὶ μέλι, ποὺ λέγεται «σούρβα». Στὴ «σούρβα» βάζουν κι' ἕνα ἀσημένιο νόμισμα, τὸ «δῶρος» καθὼς κι' ἕνα μικρὸ σταυρουδάκι ἀπὸ δυὸ πράσινα κλωναράκια. Μετὰ τὸ σπίτι τοῦ παπᾶ, οἱ «Λουγκατσάρηδες» συνεχίζουν τὶς ἐπισκέψεις τους καὶ στ' ἄλλα σπίτια, λέγοντας στὸ καθένα καὶ τὸ ἀνάλογο τραγούδι. Τὸ βράδυ οἱ Λουγκατσάρηδες θὰ καταλήξουν στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ, ὅπου θὰ συνεχιστῇ τὸ γλέντι, μαζὶ μ' ὅλους τοὺς κατοίκους.

★

Στὴν Παλιὰ Ἀθήνα οἱ κοπέλλες, τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, εἶχαν τὴ συνήθεια τὴν πρώτη μπουκιά, ποὺ ἔβαζαν στὸ στόμα τους νὰ μὴ τὴν τρῶνε, ἀλλὰ μὲ τρόπο νὰ τὴν ξαναβγάζουν ἀπὸ τὸ στόμα καὶ νὰ τὴν κρύβουν κάπου. Οἱ γεροντοκόρες τοῦ τραπεζιοῦ ἔκαναν πὼς δὲν καταλάβαιναν τὴν κίνησι αὐτὴ καὶ χαμογελοῦσαν μελαγχολικά.

Σὰν τέλειωνε τὸ δεῖπνο, οἱ κοπέλλες ἔπαιρναν τὴ μπουκιὰ καὶ τὴν ἔβαζαν κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο κι' ἀποκοιμοῦνταν

ΤΟ ΜΕΤΑΞΩΤΟ ΓΟΒΑΚΙ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΑΘΕ χρόνο τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς ἡ μητέρα μᾶς ἔστελνε νὰ περάσουμε στὸ σπίτι τοῦ παπποῦ καὶ τῆς γιαγιᾶς. Θυμᾶμαι πὼς γοιώθαμε κουφὸ φόβο σὰν ἀντικρύζαμε τὴ σεβάσμια μορφὴ τοῦ γερο-γιατροῦ, τοῦ παπποῦ. Μὰ μὲ τὴν καλωσύνη του, γρήγορα παίρναμε θάρρος.

Ἤμαστε πέντε ἀδέλφια. Ἐγὼ ἤμουν ἡ μεγαλύτερη. Μὲ δυσκολία κατόρθωνα νὰ συγκρατήσω τ' ἀδελφάκια μου νὰ μὴ κάνουν ἀταξίες καὶ κουράσουν τοὺς δυὸ γέρους.

Γιὰ νὰ μᾶς διασκεδάση ἡ γιαγιὰ μᾶς ἔδειχνε διάφορα πράγματα, ποὺ εἶχε στὸ σαλόνι της. Ἦταν ἐνθύμια ἀπὸ τὰ ταξίδια της ποὺχε κάνει στὰ νειᾶτα της μὲ τὸν παπποῦ.

Κάθε τί ποὺ μᾶς ἔδειχνε εἶχε καὶ τὴν ἱστορία του, εὔθυμη, συγκινητικὴ ἢ τραγική. Μονάχα γιὰ ἕνα μεταξωτὸ γοβάκι, ποὺ τὸ φύλαγε πῶς καὶ πῶς μέσα στὴ βιτρίνα, δὲν μᾶς εἶχε μιλήσει.

Ἐκείνη τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, μόλις βράδυασε, καθίσαμε γύρω της. Ἤμαστε περίεργοι γ' ἀκούσουμε μιὰ ἱστορία τῆς ζωῆς της. Πῆρα τότε θάρρος καὶ τὴ ρώτησα:

— Γιαγιά, γιατί ὣς τώρα δὲν μᾶς μίλησες γι' αὐτὸ τὸ γοβάκι;

— Δὲν δυσκολεύομαι νὰ σοῦ πῶ τὴν ἱστορία του, μικρούλα μου, μοῦ ἀπάντησε.

Καὶ μὲ φανερὴ συγκίνησι, ἄρχισε νὰ διηγῆται:

— Ὁ πατέρας μου ἦταν ἀξιωματικὸς στὸ στρατὸ τῶν Ἰνδιῶν. Ἐκεῖ ἔζησε τὰ περισσότερα χρόνια τῆς ζωῆς του. Εἶχε γνωριστῆ μὲ τὶς οἰκογένειες τῶν ἄλλων ἀξιωματικῶν καὶ τέλος παντρεύτηκε τὴν κόρη τοῦ συνταγματάρχη του. Τὸ ζεῦγος ζοῦσε εὐτυχισμένο. Ἀπέκτησε μάλιστα τέσσερα παιδιά. Ἐπειδὴ τὸ κοριτσάκι τους ἦταν ντελικάτο κι' εἶχε πρόωρη ἀνάπτυξι, οἱ γονεῖς του φοβήθηκαν γιὰ τὴν ὑγεία του. Κι' ἀποφάσισαν νὰ τὸ κλείσουν σ' ἕνα σχολεῖο τῆς Ἀγγλίας, ὥσπου νὰ μεγαλώση καὶ νὰ μορφωθῆ. Διάλεξαν, λοιπόν, τὸ καλύτερο παρθεναγωγεῖο στὸ Κέντ κι' ἐμπιστεύτηκαν τὸ κορίτσι τους στὶς δυὸ διευθύντριες, δυὸ καθὼς πρέπει γεροντοκόρες.

»Τὰ χρόνια περνοῦσαν, γρήγορα... Τὸ κοριτσάκι τελείωσε τὶς σπουδές του. Εἶχε γίνει τώρα μιὰ γερὴ κι' ὄμορφη κοπέλλα. Καὶ περίμενε μὲ λαχτάρα νὰ πᾶνε οἱ γονεῖς της νὰ τὴν πάρουν.

Διάφορα ὅμως περιστατικὰ ἀνάγκαζαν τοὺς γονεῖς ν' ἀναβάλλουν πάντα τὸ ταξίδι. Ἡ νέα ἦταν δεκαοχτὼ χρόνων —μεγάλη ἡλικία γιὰ κόρη στὰ χρόνια ἐκεῖνα— καὶ οἱ δυὸ διευθύντριες δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν!...

»Ἔφτασαν οἱ διακοπὲς τῶν Χριστουγέννων. Τὰ κορίτσια τοῦ σχολείου εἶχαν φύγει, γιὰ νὰ περάσουν τὶς γιορτὲς μὲ τοὺς γονεῖς τους. Καὶ μόνο ἡ Λύδια εἶχε μείνει στὸ σχολεῖο.

»Λίγες μέρες πρὶν οἱ διευθύντριες εἶχαν πάρει πρόσκλησι ἀπὸ τὸ δήμαρχο τῆς πόλεως γιὰ ἕναν φιλανθρωπικὸ χορό, ποὺ θὰ δινόταν τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Οἱ δυὸ γεροντοκόρες σκέφτηκαν τότε κι' ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε στὸ χορὸ παίρνοντας μαζί τους καὶ τὴ Λύδια.

»— Εἶναι κρῖμα νὰ στερηθῆ ἡ κοπέλλα μιὰ ἀθῶα διασκέδασι τῆς ἡλικίας της, εἶπαν.

»Ἡ Λύδια τρελλαινόταν γιὰ τὸ χορὸ καὶ τὴ μουσική. Μόλις ἄκουσε τὴν ἀπόφασί τους, δὲν ἤξερε πῶς νὰ συγκρατήση τὴ χαρά της...

»Τὴν ὡρισμένη, λοιπόν, βραδυά, ἡ Λύδια ντυμένη μ' ἕνα ἄσπρο μεταξωτὸ φόρεμα καὶ μὲ ἀσορτὶ λευκὰ γοβάκια, ξεκίνησε γιὰ τὸ χορό μὲ τὶς δυὸ γεροντοκόρες.

»Ἡ Λύδια χόρεψε μὲ τὸ δήμαρχο κι' αὐτὸς τῆς σύστησε κατόπιν ἕναν νεαρὸ γιατρό, γυιὸ φίλου του φαρμακοποιοῦ. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ οἱ δυὸ νέοι χόρευαν διαρκῶς μαζί. Φαινόντουσαν ἐνθουσιασμένοι.

»Οἱ γεροντοκόρες σκανταλίστηκαν γιὰ τὴ φανερὴ αὐτὴ προτίμησι. Φοβήθηκαν γιὰ τὶς συνέπειες, ποὺ μποροῦσε νἄχη αὐτὴ ἡ γνωριμία. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ ἡ Λυδία περνοῦσε κοντά τους, τῆς εἶπαν πὼς ἦταν ὥρα νὰ φύγουν!.

»— Κάναμε ἄσχημα ποὺ ἤρθαμε, εἶπε ἡ μιὰ ἀδελφὴ στὴν ἄλλη. Πρέπει νὰ λάβουμε τώρα τὰ μέτρα μας, νὰ μὴ συναντηθοῦν πιά!...

»Ἡ Λύδια ἄκουσε τὰ λόγια τῆς διευθυντρίας. Κι' ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν σκεφτόταν ἄλλο, παρὰ πῶς... νὰ συναντηθῆ ξανὰ μὲ τὸ νέο.

»— Ἀκούσατε τί εἶπαν; ρώτησε τὸ γιατρό.

»— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ νέος. Μὰ ἐγὼ ἐννοῶ νὰ ξαναϊδωθοῦμε. Ἀλλὰ πῶς;

»— Ἂν τὸ λέτε αὐτὸ μὲ τὴν καρδιά σας... τότε, ἀκοῦστε με... Τὴν ὥρα ποὺ θὰ φύγω, ψάξτε... καὶ νὰ φροντίσετε νὰ μοῦ φέρετε ἐκεῖνο, ποὺ θὰ βρῆτε. Μόνο πρέπει νὰ ἐπιμείνετε νὰ μοῦ τὸ δώσετε ἐμένα τῆς ἴδιας... Μοῦ τὸ ὑπόσχεστε;

»— Ναί! εἶπε συγκινημένος ὁ νέος.

»Οἱ δυὸ νέοι ἀντάλλαξαν ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ὑποσχέσεις καὶ χωρίστηκαν.

»Ἡ Λύδια ἔφυγε μὲ τὶς δυὸ γεροντοκόρες κι' ὁ νεαρὸς γιατρὸς ποὺ τὶς παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακρυά, ἔσκυψε σὲ λίγο καὶ σήκωσε ἀπὸ κάτω ἕνα λευκὸ μεταξωτὸ γοβάκι, ποὺ τὸ ἔκρυψε προσεχτικὰ στὴν τσέπη του.

»Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὸ σχολεῖο καὶ ζήτησε νὰ μιλήση μὲ τὴ διευθύντρια.

»Τὴν παρακάλεσε, λοιπόν, νὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ δῆ τὴ Λύδια γιὰ νὰ τῆς δώση κάτι ποὺ εἶχε χάσει τὴν προηγούμενη βραδυὰ στὸ χορό.

»— Λυποῦμαι, ἀποκρίθηκε αὐστηρὰ ἡ γεροντοκόρη, μὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς ἐπιτρέψω νὰ δῆτε τὴ μαθήτριά μου. Μπορεῖτε νὰ δώσετε σ' ἐμένα αὐτὸ ποὺ βρήκατε κι' ἐγὼ θὰ τῆς τὸ ἐπιστρέψω.

»Θέλοντας καὶ μὴ ὁ γιατρός, ἀναγκάστηκε νὰ τῆ δώση τὸ γοβάκι. Κατάπληκτες οἱ γεροντοκόρες τὸ πῆραν καὶ τὸ ἀναγνώρισαν! Τὸν εὐχαρίστησαν κι' ὁ ἄτυχος νέος ἀναγκάστηκε νὰ φύγη, χωρὶς νὰ δῆ τὴ Λύδια.

»Ὁ ἐρωτευμένος γιατρός, περπατοῦσε συλλογισμένος. Ἀκολουθοῦσε ἕνα μονοπάτι, κοντὰ στὸν τοῖχο τοῦ σχολείου. Ξαφνικὰ ἄκουσε θρόϊσμα ἀνάμεσα στὰ φυλλώματα τῶν δένδρων. Ἕνα ἀντικε' ιενο ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια του. Κατάπληκτος ὁ νέος τὸ πῆρε καὶ εἶδε πὼς ἦταν τὸ λευκὸ γοβάκι τῆς Λύδιας. Πάνω σ' αὐτὸ ἦταν καρφωμένο ἕνα σημείωμα. Τὸ ξεδίπλωσε καὶ διάβασε:

«Αὔριο τέτοια ὥρα ἡ μικρὴ πόρτα τοῦ κήπου θὰ εἶναι ἀνοιχτή».

»Ὅπως φαντάζεστε, ὁ νέος πῆγε τὴν ἑπομένη καὶ στάθηκε στὴν πόρτα τοῦ κήπου. Ἡ Λύδια δὲν ἄργησε νὰ φανῆ. Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα οἱ δυὸ νέοι συναντιόντουσαν ταχτικά. Μιὰ μέρα ὅμως, ποὺ ἡ Λύδια θέλησε νὰ ξαναμπῆ στὸν κῆπο, βρῆκε τὴν πόρτα κλειδωμένη. Ἀνύποπτος ὁ περιβολάρης τὴν εἶχε κλείσει ἔξω.

»— Τώρα, φώναξε ἡ Λύδια τρομαγμένη, τί θὰ γίνη;

»—Πρέπει νὰ γυρίσης ἀπὸ τὴ μεγάλη εἴσοδο, ἀπάντησε ὁ νέος. Γιατὶ θὰ περάσουν ἀρκετὲς μέρες, ὥσπου νὰ ἔλθη ἡ ἀπάντησι τῶν γονέων σου στὸ γράμμα ποὺ τοὺς ἔγραψα.

»Μὰ ἡ Λύδια δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τ' ἀκούσῃ.

»— Δὲν τολμῶ! Ὄχι! ὄχι! φώναξε. Πάρε με μαζί σου! Δὲ μπορῶ νὰ γυρίσω καὶ νὰ μείνω φυλακισμένη στὸ σχολεῖο!... Ἡ διευθύντρια θὰ μὲ τιμωρήση αὐστηρά...

»Τοῦ κάκου ὁ νέος προσπάθησε νὰ τὴν πείση. Ἡ Λύδια ἐπέμενε τόσο, ποὺ στὸ τέλος ὁ νέος ὑπεχώρησε. Τὴν πῆρε μαζί του, τὴν παρουσίασε στοὺς γονεῖς του καὶ εἶπε:

»— Δέξου καὶ περιποιήσου τὴν ἀραβωνιαστικιά μου, καλή μου μητέρα, ὥσπου νἄρθουν οἱ γονεῖς της καὶ νὰ μπορέσω νὰ τὴν πάρω γυναῖκα μου.

»Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ νέος, φίλησε τὴ Λύδια κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι...

— Ἔτσι τελειώνει ἡ ἱστορία, γιαγιά; ρώτησαν τὰ παιδιά. Δὲν ἔχει συνέχεια;

— Μετὰ λίγες μέρες, συνέχισε ἡ γιαγιά, οἱ γονεῖς τῆς Λύδιας ἔφτασαν στὴν Ἀγγλία. Ζήτησαν πληροφορίες γιὰ τὸν νεαρὸ γιατρό. Καὶ μ' ὅλη τους τὴν καρδιὰ ἔδωσαν τὴν κόρη τους στὸ νέο. Ὁ γάμος ἔγινε μὲ κάθε ἐπισημότητα. Ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους ἦταν κι' οἱ δυὸ γεροντοκόρες...

— Λοιπόν, δὲν τὴν ἔκλεψε; εἶπαν τὰ παιδιά.

— Ὄχι, παιδιά μου, ὁ νέος αὐτὸς φέρθηκε τίμια, ὅπως πρέπει νὰ φέρεται κάθε νέος. Περιττὸ νὰ προσθέσω πὼς ἔζησαν εὐτυχισμένοι...

— Ὥστε ἡ Λυδία ἦταν...

— Ἐγώ, παιδιά μου, κι' ὁ ἐρωτευμένος νέος ἦταν ὁ παππούς σας!

Τὰ παιδιὰ κύτταξαν τὸ γέρο, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ καπνίζη τὴν πίπα του.

Ὕστερα ἕνα-ἕνα τὸν πλησίασαν. Καὶ φιλῶντας μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι του, ψιθύρισαν:

— Καληνύχτα, παπποῦ, καὶ καλὴ Πρωτοχρονιά!...

Χ. ΟΤΑΤΣΟΝ

«Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ οἱ δυὸ νέοι χόρευαν διαρκῶς μαζί...».

ΕΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΗΛΙΚΙΑ

Πῶς πρέπει νὰ γίνεται ἡ ἐκλογή του

Παίζοντας τὸ παιδὶ μαθαίνει: Μὴν ξεχνᾶτε αὐτὸ τὸν ἐνδιαφέροντα κανόνα, ὅταν κάνετε δῶρα σὲ ἕνα παιδί. Δὲν φτάνει νὰ διαλέξετε τὸ παιχνίδι, ποὺ σᾶς ἀρέσει περισσότερο. Πρέπει νὰ διαλέξετε τὸ παιχνίδι, ποὺ θὰ εἶναι τὸ πιὸ κατάλληλο γιὰ τὴν ἡλικία του καὶ τὸ πιὸ χρήσιμο γιὰ τὴν ἀνάπτυξή του

ΕΝΑ ἔξυπνο καὶ κατάλληλο παιχνίδι μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ ἀναθρέψετε τὸ παιδί σας.

Τὸ παιχνίδι εἶναι πράγματι ἕνας ἀποφασιστικὸς παράγων γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν μικρῶν καὶ πολλοὶ ψυχολόγοι, ποὺ ἔχουν ζήσει κοντὰ σὲ παιδιὰ κάθε ἡλικίας, τὸ θεωροῦν σὰν τὸ πιὸ φυσικὸ μέσον ἐκπαιδεύσεως.

Ποιὰ παιχνίδια θὰ πρέπει νὰ διαλέξετε ὅμως; Ποιὸ εἶναι τὸ καταλληλο παιχνίδι γιὰ τὴν ἡλικία κάθε παιδιοῦ; Γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ σᾶς δώσουμε μιὰ ἀπάντησι, ποὺ νὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ προσανατολισθῆτε στὴν ἐκλογή σας, πρέπει νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψι τὶς διάφορες φάσεις τῆς παιδικῆς ἀναπτύξεως, ἀπὸ ἀπόψεως φυσικῆς καὶ διανοητικῆς. Δὲν ὑπάρχουν, βέβαια, ἀκριβεῖς κανόνες — γιατὶ εἶναι πολλὲς οἱ διαφορὲς τῆς ἀναπτύξεως τῶν παιδιῶν, ποὺ ὀφείλονται στὸ περιβάλλον καὶ στὴ μεγαλύτερη ἢ μικρότερη πρωϊμότητα τοῦ παιδιοῦ — ὑπάρχουν ὅμως μερικὲς γενικὲς ἀρχές, ποὺ εἶναι ὠφέλιμο νὰ γνωρίζετε ὅταν θέλετε νὰ χαρίσετε ἕνα παιχνίδι σὲ κάποιο παιδάκι.

ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΜΗΝΕΣ ΠΑΙΖΕΙ ΜΕ ΤΙΣ ΗΛΙΑΧΤΙΔΕΣ

Στοὺς πρώτους μῆνες τῆς ζ τους, οἱ κινήσεις τοῦ παιδιοῦ εἶναι ἀκατάστατες καὶ ἀθέβαιες καὶ μόνο σιγὰ-σιγά, μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, οἱ προσπάθειές του γίνονται πιὸ συντονισμένες. Πολὺ γρήγορα ἀντιλαμβάνεται τὰ χρώματα καὶ τὶς μορφές, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ξεχωρίσῃ τὰ μὲν ἀπὸ τὰ δέ. Στηλώνει τὸ βλέμμα του σὲ ἕνα ἀντικείμενο καὶ ἀκολουθεῖ τὶς κινήσεις του. Μετὰ τὸν τέταρτο μῆνα, τὸ παιδὶ μπορεῖ νὰ ἀκολουθῇ μὲ τὸ βλέμμα τὰ ἄτομα, ποὺ κινοῦνται γύρω ἀπὸ τὴν κούνια του. Ἡ ἀκοή του καὶ ἡ ἁφή του ἐξασκοῦνται ὅλο καὶ περισσότερο. Ὕστερα ἀπὸ ἕξη ἑβδομάδες, τὸ παιδάκι ἀρχίζει νὰ ἀντιλαμβάνεται τοὺς θορύβους, ποὺ τραβοῦν τὴν προσοχή του καὶ ποὺ, ὅταν εἶναι πολὺ ἔντονοι, μποροῦν νὰ τὸ ἐνοχλήσουν. Ὅταν θὰ γίνῃ δύο μηνῶν, καταλαβαίνει καὶ ἀπὸ ποῦ προέρχονται αὐτοὶ οἱ θόρυβοι. Στὸν πρῶτο καιρό, τὸ παιδάκι δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ ξεχωρίσῃ τὶς ἀληθινὲς ἀπὸ τὶς φανταστικὲς μορφὲς καὶ συμβαίνει πολλὲς φορὲς νὰ ἀγγίζῃ τὶς σκιὲς ἢ τὶς ἀχτίδες τοῦ ἥλιου πάνω ἀπὸ τὴν κούνια του. Μά, σιγὰ-σιγά, οἱ κινήσεις του γίνονται ὅλο καὶ πιὸ συντονισμένες. Γύρω στοὺς ἐννιὰ μῆνες, τὸ παιδάκι κατορθώνει νὰ κάθεται χωρὶς στήριγμα καὶ κάνει τὶς πρῶτες προσπάθειες γιὰ νὰ σηκωθῇ.

Σὲ ὅλο αὐτὸ τὸν καιρό, γιὰ νὰ ἐξοικειωθῇ μὲ τὰ διάφορα ἀντικείμενα, μεταχειρίζεται τὴν ἁφή. Γι' αὐτό, εἶναι ἀληθινὸ μόνο ὅ,τι μπορεῖ νὰ τὸ πιάσῃ. Δοκιμάζει μεγάλη χαρά, ὅταν μπορῇ νὰ πάρῃ στὰ χέρια του ἕνα παιχνίδι καὶ νὰ τὸ ἀφίσῃ ὕστερα νὰ πέσῃ. Μιὰ ἄλλη πηγὴ διασκεδάσεως γι' αὐτὸ εἶναι ἡ φωνή του. Μποροῦμε νὰ τὸ ἀκούσουμε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἀμέτρητες φορὲς τὴν ἴδια συλλαβή, διασκεδάζοντας μὲ τὸν ἦχο της.

Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, λοιπόν, τὸ παιδάκι χρειάζεται παιχνίδια ζωηρόχρωμα καὶ ἠχητικά. Πολύχρωμα κουδούνια, ζωάκια ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ τὰ βάζῃ στὸ στόμα, χωρὶς κίνδυνο, καὶ ποὺ τὸ ἀνακουφίζουν πολὺ ὅταν βγάζῃ δόντια. Τὰ παιχνίδια, ποὺ τοποθετοῦνται στὴν κούνια του, τόσο κοντά, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ τὰ φτάνῃ χωρὶς κόπο, μιὰ ἠχητικὴ μπάλλα, ἕνα πλαστικὸ ψάρι, ποὺ νὰ ἐπιπλέῃ στὴ μπανιέρα τοῦ λουτροῦ, τὰ μαλακὰ ζῶα ἀπὸ γούνα, ποὺ τὸ μικρὸ μπορεῖ νὰ τὰ κρατᾶ γιὰ συντροφιά.

Αὐτὰ εἶναι, λοιπόν, τὰ παιχνίδια, ποὺ μπορεῖτε νὰ προσφέρετε σ' ἕνα παιδάκι ἑνδεκα μηνῶν. Παιχνίδια ζωηρόχρωμα καὶ ἠχητικά, ποὺ νὰ τραβοῦν τὴν προσοχή του.

ΣΤΟΝ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΙ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Ἀνάμεσα στοὺς δώδεκα καὶ τοὺς δεκαοχτὼ μῆνες, τὸ παιδὶ ἀρχίζει νὰ περπατᾶ, πρῶτα μὲ στήριγμα, ὕστερα μόνο. Λίγο ἀργότερα, μπορεῖ νὰ κινῆται ἐλεύθερα, νὰ κάθεται. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐνδιαφέρουσα κατάκτησι τῆς ζωῆς του. Ἀρχίζει ταυτόχρονα νὰ ξεχωρίζῃ καὶ νὰ ἀναγνωρίζῃ τὰ χρώματα (αὐτὸ συμβαίνει βαθμηδόν). Προφέρει τὶς πρῶτες λέξεις, συνθέτει τὶς πρῶτες μικρὲς φράσεις. Τὸ παιδάκι γίνεται ὅλο καὶ περισσότερο περίεργο. Θέλει νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ ἐρευνήσῃ ὅλα ὅσα βρίσκονται γύρω του, ἀναγνωρίζει τὰ γνωστὰ πρόσωπα καὶ τὶς γνωστὲς φωνές.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περιέργειά του, ἀναπτύσσεται καὶ ἡ ἀνυπομονησία του. Ὅταν θέλῃ κάτι, τὸ θέλει ἀμέσως καὶ αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι δὲν ἔχει ἀποκτήσει τὴν αἴσθησι τοῦ χρόνου. Γι' αὐτό, τὸ παιρελθὸν καὶ τὸ μέλλον εἶναι λέξεις χωρὶς νόημα. Μόνο τὸ παρὸν ὑπάρχει καὶ μόνο αὐτὸ ἔχει σημασία.

Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ἔχει μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ παιχνίδια καὶ ἀπὸ συντροφιά. Ἔχει ἀνάγκη νὰ βλέπῃ γύρω του κόσμο καὶ κυρίως νὰ ἔχῃ κάποιο πρόσωπο, ποὺ νὰ ἀσχολῆται πολλὲς ὧρες μαζί του. Προτιμᾶ ἀκόμη τὰ πολύχρωμα καὶ ἠχητικὰ παιχνίδια, μὰ εἶναι πολὺ ὠφέλιμο νὰ τοῦ ἀλλάζετε συχνὰ τὰ παιχνίδια του μὲ ἄλλα, πρᾶγμα ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ τὰ ἀποκτήσῃ καινούργιες ἐντυπώσεις χωρὶς νὰ κουραστῆ καὶ νὰ πλήξῃ.

ΣΤΑ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Στὰ δύο του χρόνια τὸ παιδὶ ἀποκτᾶ ὅλο καὶ μεγαλύτερη ἀνεξαρτησία. Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ἀρχίζει νὰ μουντζουρώνῃ χαρτιά, προσπαθώντας νὰ παραστήσῃ τὴ μητέρα του, τὸν πατέρα του, τὴ γάτα, τὸ σκύλο.

Στὸ μεταξύ, τὸ μικρὸ ἀρχίζει νὰ ἀντιλαμβάνεται πῶς εἶναι κατασκευασμένο τὸ σῶμα του καὶ τὸ συγκρίνει μὲ τὶς κούκλες, ποὺ τὶς νομίζει παιδάκια σὲ μικρογραφία.

Τοῦ ἀρέσει, ἐπίσης, νὰ γνωρίζῃ ὅλο καὶ περισσότερο, ὅλο καὶ ἀπὸ πιὸ κοντά, τὰ ἀντικείμενα ποὺ τὸ περιβάλλουν. Εἶναι ἡ περίοδος κατὰ τὴν ὁποία ἡ περιέργεια τὸ σπρώχνει νὰ κομματιάζῃ τὰ παιχνίδια του, γιὰ νὰ δῇ πῶς εἶναι μέσα. Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, βρίσκεται πάντα σὲ κίνησι καὶ αὐτὴ ἡ τάσι του ὀφείλεται στὴν ἀνάπτυξί του. Κινεῖται ἐπειδὴ θέλει νὰ ἀποκτήσῃ στερεοθρότητα καὶ εὐκινησία. Ἡ ἀναγκαστικὴ ἀκινησία, ποὺ τοῦ ἐπιβάλλουν, καμμιὰ φορά, οἱ γονεῖς του, ἀποτελεῖ γι' αὐτὸ μιὰ πραγματικὴ τιμωρία.

Ποιὰ παιχνίδια τοῦ χρειάζονται σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία; Χρωματιστοὶ κύβοι, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ φτιάχνῃ εὐκολα οἰκοδομές, ζῶα ἀπὸ ὕφασμα, ἀπὸ γούνα ἢ ἀπὸ πλαστικό, ποὺ νὰ μὴ χαλοῦν εὔκολα. Γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν δύο χρόνων, ποὺ μόλις ἔχουν μάθει νὰ περπατοῦν, εἶναι πάντα χρήσιμο ἕνα κουνιστὸ ἁλογάκι.

Μπορεῖτε, ἀκόμη, νὰ τοῦ προσφέρετε ἕνα κουτὶ μὲ χρωματιστὰ μολύβια, εἰκονογραφημένα βιβλία ἢ καὶ παιχνίδια ἀπὸ ξύλο, χωρὶς ἐπικίνδυνες προεξοχές, ποὺ νὰ μπορῇ καὶ νὰ τὰ σπάσῃ, γιὰ νὰ δῇ πῶς εἶναι φτιαγμένα μέσα.

ΟΤΑΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΤΑ ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΙΜΕΙΤΑΙ ΤΟ ΜΠΑΜΠΑ Ἢ ΤΗ ΜΑΜΑ

Φτάνοντας στὰ τρία χρόνια του, τὸ ἀνθρωπάκι μας μιλᾶ μὲ εὐκολία, ἀκούει καὶ ἐπαναλαμβάνει φράσεις καὶ κρίσεις, εἶναι ἱκανὸ νὰ ἀντιληφθῇ πολλὰ πράγματα. Δίνει τὴν ἐντύπωσι, ὅτι τὰ καταλαβαίνει ὅλα.

Εἶναι ἡ περίοδος τῆς μεγάλης περιέργειας, τῶν ἀδιάκοπων «γιατί;». Ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅλα καὶ ζητᾶ μιὰ ἐξήγησι γιὰ τὸ κάθε τι.

Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, τὸ παιδὶ δείχνει ἀκόμη μεγαλύτερη ἀνάγκη νὰ κινηθῇ, νὰ περπατήσῃ, νὰ τρέξῃ, καὶ αὐτὴ ἡ ἀνάγκη του δὲν πρέπει νὰ ἐμποδισθῇ.

Πολλοὶ ψυχολόγοι συμβουεύουν τὶς μητέρες νὰ ἐκμεταλλευθοῦν αὐτὴ τὴν ἀκούραστη ἐνεργητικότητα τῶν παιδιῶν τους γιὰ κάποιο χρήσιμο σκοπό. Νὰ τοὺς ζητήσουν π. χ. νὰ τακτοποιήσουν τὰ παιχνίδια τους, νὰ πλύνουν τὰ χέρια μόνα τους, νὰ τὶς βοηθήσουν στὴν τακτοποίησι τοῦ σπιτιοῦ. Ὅλα αὐτά, βέβαια, θὰ τοὺς τὰ παρουσιάσουν σὰν ἕνα καινούργιο παιχνίδι καὶ ὄχι σὰν ἀγγαρεία. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, βοηθοῦν τὸ παιδὶ νὰ ἀναπτύξῃ τὸ πνεῦμα τῆς ἀνεξαρτησίας.

Σ' αὐτὰ τὰ χρόνια, τενίζονται ὅλο καὶ περισσότερο, οἱ διαφορὲς ἀνάμεσα στὰ κοριτσάκια καὶ τὰ ἀγοράκια. Οἱ κοπελλίτσες θέλουν νὰ μιμοῦνται παίζοντας τὴν καθημερινὴ ζωὴ τῆς μαμᾶς τους παίζοντας μὲ τὶς κούκλες, μὲ τὴ μικρὴ κουζίνα, μὲ τὶς κατσαρόλες, μὲ τὶς σκοῦπες, μὲ τὴν κούνια. Τὰ παιχνίδια, ποὺ δημιουργοῦν «ἕνα μικρὸ νοικοκυριό» καὶ οἱ ὁμορφες κούκλες, εἶναι τὰ δῶρα, ποὺ προτιμᾶ ἕνα κοριτσάκι, ἀπὸ τριῶν χρόνων καὶ πάνω.

Τὰ ἀγοράκια, ἀντίθετα, προτιμοῦν παιχνίδια πιὸ βίαια. Τρελλαίνονται ἰδίως γιὰ τὰ μηχανικὰ παιχνίδια — τραίνα, αὐτοκίνητα, μοτὸρ — καὶ γιὰ τὰ ὅπλα — τουφέκια, πιστόλια, ξίφη. Ἀργότερα, κατὰ τὰ πέντε χρόνια του, ὅταν ἡ ἱκανότης του καὶ ἡ φαντασία ἔχουν ἀναπτυχθῆ περισσότερο, τὸ ἀγοράκι νοιώθει τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐπινοήσῃ καὶ νὰ κατασκευάσῃ παράξενες «μηχανὲς» μὲ κάθε εἴδους ὑλικά.

Τὸ παιδί, ὅμως, σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, δὲν ἔχει ἀνάγκη μόνον ἀπὸ τὴ συντροφιὰ τῶν παιχνιδιῶν του. Ἔχει ἐπίσης ἀνάγκη ἀπὸ ἀνθρώπινη συντροφιά. Χρειάζεται νὰ παίρνῃ μέρος στὴ ζωὴ τῶν μεγάλων, νὰ δημιουργῇ φιλίες μὲ τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας του. Ὅλα αὐτά, καθὼς θὰ πλησιάζῃ στὴν ἡλικία τοῦ σχολείου, θὰ πρέπει νὰ πάρουν τὴ θέσι τοῦ παιχνιδιοῦ, ποὺ στάθηκε ὁ πρῶτος του δάσκαλος.

Σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία τὸ παιδάκι νοιώθει τὴν περιέργεια νὰ μάθῃ πῶς εἶναι μέσα τὰ παιχνίδια. Τὸ αἴσθημα τῆς κατασταφῆς εἶναι ἀνεπτυγμένο σ' αὐτὰ περισσότερο ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε.

Τῆς ἀρέσουν οἱ κοῦκλες, οἱ κουζίνες, οἱ κατσαρόλες, οἱ κούνιες καὶ γενικὰ ὅλα τὰ παιχνίδια, ποὺ τὴν βοηθοῦν νὰ παίξῃ κι' αὐτὴ τὸν ρόλο τῆς μαμᾶς.

Τοῦ ἀρέσουν ὅλα τὰ μηχανικὰ παιχνίδια, οἱ στολὲς κάου - μπόϋ, τὰ ὅπλα, οἱ περιπετειώδεις ἱστορίες, τὰ βιβλία ποὺ παρουσιάζουν ἀστεῖα ζῶα καὶ τὰ δημιουργικὰ παιχνίδια ὅπως τὰ μεκανό.

Τὰ χρωματιστὰ καὶ ἠχητικὰ παιχνίδια ἀναπτύσσουν τὴν προσοχὴ τοῦ παιδιοῦ.

ΣΤΟΥΣ 9 ΜΗΝΕΣ: ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

ΣΤΑ 2 ΧΡΟΝΙΑ: ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΤΑ ΧΑΛΑΣ

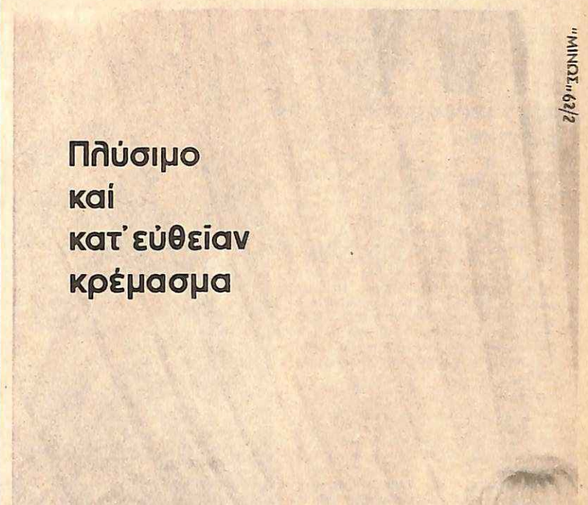
ΣΤΑ 4 ΧΡΟΝΙΑ: Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΠΑΙΖΕΙ ΤΗ ΜΑΜΑ

ΣΤΑ 5 ΧΡΟΝΙΑ: ΤΟ ΑΓΟΡΑΚΙ ΦΤΙΑΧΝΕΙ ΜΗΧΑΝΕΣ

Πλύσιμο καὶ κατ' εὐθεῖαν κρέμασμα

κουρτίνες ἀπό TREVIRA

Εἶναι ἁπλὲς στὴ χρῆσι τους. Πλένονται μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ κρεμῶνται χωρὶς νὰ στεγνώσουν. Δὲν χρειάζονται τέντωμα οὔτε σιδέρωμα γιατὶ οἱ κουρτίνες ἀπὸ TREVIRA δὲν μπαίνουν.

TREVIRA ΚΟΥΡΤΙΝΕΣ

Ζητῆστε παντοῦ κουρτίνες ἀπὸ ΤΡΕΒΙΡΑ

Πώλησις χονδρική "ΔΑΝΤΕΛΛΑ" Α.Ε. Ρόμβης 11, τηλ. 238-408

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΤΑΝ παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς στὸ Παρισι. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐργαζόμουν στὴν ὑπηρεσία ἀντικατασκοπείας καὶ ὁ προϊστάμενός μου, ποὺ μ' ἀγαποῦσε πολύ, ἤρθε νὰ μὲ πάρη γιὰ νὰ κάνουμε μαζὶ ρεβεγιὸν σ' ἕνα φιλικό του σπίτι.

Ἔτσι, καθὼς στεκόμουν μπροστὰ στὸν καθρέφτη τοῦ δωματίου μου, γιὰ νὰ βάλω στὴ μπουτονιέρα μου ἕνα ἄσπρο τριαντάφυλλο, εἶδα τὸν προϊστάμενό μου νὰ κυτταζη ἕνα μεγάλο μπουκέτο, ποὺ εἶχα στὸ γραφεῖο μου καὶ νὰ χαμογελαη εἰρωνικά.

— Τὸ μπουκέτο αὐτό, εἶπε, στοιχίζει τὸ ἕνα τρίτο τοῦ μισθοῦ σου.

Ἡ μικρὴ σου φίλη σὲ παραχαϊδεύει!

— Καὶ ποιος σας εἶπε, ἀρχηγέ μου, πὼς μοῦ τὸ στείλαν; Μπορεῖ νὰ τ' ἀγόρασα ἐγὼ σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας!

— Μπορεῖ νὰ κάνης διάφορες τρέλλες, ἀλλὰ αὐτὴ ἐδῶ δὲν τὴν ἐκανες! Τὰ λουλούδια αὐτὰ σοῦ τὰ στειλε ἡ Ντόρις.

— Καὶ πῶς τὸ ξέρετε; ρώτησα κατάπληκτος.

— Πῶς τὸ ξέρω; γέλασε. Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλούστατο. Καθὼς πέρασα ἀπὸ τὸ χῶλ τοῦ διαμερίσματός σου, εἶδα τὰ γάντια της. Τ' ἀναγνώρισα ἀπὸ τὸ χαρακτηριστικὸ χρῶμα τους. Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὰ ξέχασε ἐπίτηδες, γιὰ νὰ σοῦ δώση τὴν εὐκαιρία, νὰ τῆς τὰ πᾶς μόνος σου στὸ ξενοδοχεῖο της. Ποια εἶναι αὐτὴ ἡ γυναίκα;

— Μιὰ κοινὴ κατάσκοπος, ἀπάντησα. Ἡ ἀδεξιότητα ὅμως ποὺ τὴ χαρακτηρίζει καὶ ἡ ἀφέλεια ποὺ τὴ δέρνει εἶναι ἀπελπιστικές. Μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν ἔκανε τίποτα, ποὺ νὰ μοῦ δώση τὸ δικαίωμα νὰ τὴ συλλάβω. Τὴν παρακολουθῶ ὅμως ἀγρυπνα. Καὶ σᾶς δίνω τὸ λόγο μου, πὼς μόλις δώση ἀφορμή, θὰ σᾶς τὴ φέρω μὲ τὶς χειροπέδες.

Καθὼς μιλοῦσα, εἶχα βγάλει ἀπὸ τὸ συρτάρι μου μιὰ φωτογραφία. Ὁ προϊστάμενός μου τὴν πῆρε, τὴν κύτταξε καὶ ψιθύρισε:

— Εἶναι ἀρκετὰ νέα, ἡ Ντόρις. Αὐτὸ εἶναι τ' ὄνομά της;

— Ναί, ἀπάντησα. Μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, τοὐλάχιστον, παρουσιάζεται.

— Εἶναι παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς... εἶπε μ' ἕνα τόνο παράξενο. Δὲν αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκη νἄσαι μιὰ φορά, τοὐλάχιστον, τὸ χρόνο καλός;

Κι' ἀφοῦ μὲ βοήθησε νὰ φορέσω τὸ παλτό μου, μ' ἔσπρωξε πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὸ ποὺ ἔγινε ὕστερα, ὁμολογῶ πὼς μ' ἄφισε κατάπληκτο. Ὡστόσο δὲ θ' ἀνοιχτῶ σὲ λεπτομέρειες. Δυὸ ὧρες ἀργότερα βρισκόμαστε στὴν ἀποβάθρα τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ποὺ ἦταν ἐντελῶς ἔρημη ἀπὸ ταξιδιῶτες. Τὸ τραῖνο τῆς Κολωνίας, ξεκινοῦσε ἄδειο. Ὁ μοναδικὸς του ἐπιβάτης ἦταν ἡ Ντόρις, μιὰ Ντόρις μὲ μάτια κατακόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμα, ποὺ μᾶς χαιρετοῦσε μὲ τὸ μαντήλακι της.

— Ὥρα καλή! τῆς φώναξε ὁ ἀρχηγός...

Καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ τῆς εἶπε:

— Νὰ μὴ ξαναγυρίσης ποτέ!...

Σὲ λίγο τὸ τραῖνο χανόταν μέσα στὸ σκοτάδι.

★

Ἡ παράξενη αὐτὴ περιπέτεια μ' ἔκανε νὰ νοιώσω μιὰ ψυχρότητα γιὰ τὸν προϊστάμενό μου. Ἀποροῦσα πῶς αὐτὸς ὁ ἀμείλικτος Ἰαβέρης, φυγάδευσε μιὰ κατάσκοπο.

Ἔτσι ὅταν βρεθήκαμε στὸ φιλικὸ σπίτι, γιὰ τὸ πρωτοχρονιάτικο ρεβεγιόν, ἀπόφευγα νὰ τοῦ μιλῶ μὲ οἰκειότητα καὶ τὸν ἀποκαλοῦσα «συνταγματάρχα μου».

Αὐτὸ ὅμως δὲν κράτησε πολύ. Καὶ μόλις βρεθήκαμε μόνοι σ' ἕνα σαλονάκι, μακρυὰ ἀπὸ τ' ἀδιάκριτα βλέμματα, τοῦ εἶπα ψυχρά:

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, νὰ σᾶς κάνω μιὰ δυσάρεστη ἐρώτησι;

Μὲ κύτταξε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Λέγε. Ξέρω τί θὰ μοῦ πῆς!

— Νὰ μὲ συγχωρῆτε, ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ τὸ χωνέψω, πῶς ἐσεῖς, ὁ τόσο σκληρὸς καὶ τόσο αὐστηρὰ προσηλωμένος στὴν ἰδέα τοῦ καθήκοντος, δείξατε ἀπόψε μιὰ τέτοια εὐαισθησία!

— Ἔχεις δίκιο, ἀγαπητέ μου. Φάνηκα ἀδύνατος, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ μὲ κρίνης μὲ ἐπιείκεια ὅταν ἀκούσης τὴν Ἱστορία μου.

★

«Μιὰ παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς, ὅπως ἀπόψε, στὰ 1940, βρέθηκα μ' ἕνα ἀνιχνευτικὸ ἀεροπλάνο, πάνω ἀπὸ τὸ γερμανικὸ ἔδαφος. Μὰ τὸ ἀπὸ τὸ γερμανικὸ ἀεροπλάνο αὐτὸ πῆρε φωτιὰ καὶ ὅλοι γιὰ νὰ σωθοῦμε, ἀναγκαστήκαμε νὰ πηδήσουμε μὲ ἀλεξίπτωτο.

»Ὁ δύστυχος ὁ πιλότος μου χάθηκε, ἐγὼ ὅμως ἤμουν τυχερὸς καὶ γλύτωσα. Ἔπεσα πάνω σ' ἕνα χιονισμένο λόφο κι' ἀφοῦ περιπλανήθηκα πολλὲς ὧρες, μέσα σ' ἕνα χιονισμένο δάσος ἀπὸ ἔλατα, προσπαθῶντας νὰ προσανατολισθῶ, βρέθηκα μπροστὰ σὲ μιὰ ἐρημικὴ βίλλα.

»Ἕνα παράθυρο τοῦ ἰσογείου ἦταν φωτισμένο. Ὅταν ζύγωσα, εἶδα μιὰ μεγάλη τραπεζαρία μὲ μιὰ χαρούμενη φωτιὰ στὸ τζάκι. Γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι, καθόντουσαν μιὰ κοπέλλα καὶ μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, ποὺ φαινόταν σὰ μητέρα τῆς νέας. Ἡ κυρία ἔκοβε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα γλύκισμα.

»Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ πῆρα τὴν ἀπόφασί μου: Ἡ γαλλικὴ στολή μου ἦταν κρυμμένη, κάτω ἀπὸ τὴν ἀεροπορική μου φόρμα. Τὰ γερμανικὰ τάξερα σὰ Γερμανός. Δὲν εἶχα κανένα κίνδυνο. Χτύπησα, λοιπόν, τὴν πόρτα.

»— Νὰ μὲ συγχωρῆτε, εἶπα στὴν κοπέλλα, ποὺ μοῦ ἄνοιξε, ἀλλὰ ἔπεσα ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο μου καὶ δὲν ξέρω ποῦ βρίσκουμαι. Ὑποσμηναγὸς Ὄττο Μέτσε...

»Ἡ κοπέλλα παραμέρισε ἀμέσως καὶ μὲ προσκάλεσε νὰ περάσω μέσα.

»— Καλῶς ἤρθες, παιδί μου, εἶπε ἡ ἡλικιωμένη κυρία. Ὁ καλὸς Θεὸς τῆς Γερμανίας σὲ προστάτεψε...

»Μ' ὅλο ποὺ τὰ λόγια αὐτὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα μιᾶς Γερμανίδας, μὲ συγκίνησαν. Βρισκόμουν σὲ μιὰ στιγμὴ ψυχικῆς εὐαισθησίας. Καὶ μόλις τὸ βλέμμα μου διασταυρώθηκε μὲ τὸ βλέμμα τῆς Ντόρις — ἔτσι τὴν ἔλεγαν τὴν κοπέλλα — ἔνοιωσα πὼς ἡ νέα αὐτὴ θἄπαιζε ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴ ζωή μου.

»Μοῦ πρόσφεραν θέσι στὸ τραπέζι καὶ τὴν ὥρα, ποὺ μοιραζόμουν τὸ λιτό τους δεῖπνο, ἔκανα τὸ σχέδιο τῆς δραπετεύσεώς μου.

»Οἱ εὐγενικὲς αὐτὲς γυναῖκες μοῦδωσαν, χωρὶς καλὰ - καλὰ νὰ τὸ ζητήσω, ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ ἤθελα. Ἐπὶ πλέον προσφέρθηκαν νὰ μοῦ δανείσουν καὶ τριακόσια μάρκα, γιὰ νὰ πάρω τὸ πρωῒ τὸ τραῖνο.

»Κατὰ τὶς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ μητέρα τῆς Ντόρις μᾶς ἄφισε γιὰ ὕπνο. Ἐμεινα μόνος μὲ τὴ μικρὴ στὴ ζεστὴ τραπεζαρία.

»Ὢ! Ποτὲ μου δὲ θὰ ξεχάσω, τὶς γλυκὲς στιγμές, ποὺ πέρασα κοντὰ στὸ ἀγνὸ αὐτὸ κορίτσι, ποὺ μ' ἔβλεπε μὲ μάτια γεμάτα θαυμασμό. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, βρεθήκαμε ἀγκαλιασμένοι. Τὴ σεβάστηκα ὅμως, γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ τὴν κάνω δυστυχισμένη, ἀφοῦ δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τὴν ξαναδῶ.

»Στὶς τρεῖς μ' ἄφισε καὶ ἡ Ντόρις. Μόλις κλείστηκα στὸ δωμάτιό μου, ξαναβρήκα ὅλη μου τὴν ψυχραιμία:

»Περίμενα ὡς τὶς τέσσερις κι' ὅταν βεβαιώθηκα πὼς ὅλοι κοιμόντουσαν, κατέβηκα κάτω μὲ τὶς μύτες τῶν ποδιῶν μου. Μὰ δὲν πρόφτασα νὰ κάνω δυὸ βήματα καὶ ξαφνικὰ τὸ χῶλ πλημμύρισε ἀπὸ φῶς. Κατάπληκτος εἶδα κοντὰ στὸ διακόπτη τὴ Ντόρις νὰ μὲ κυττάζη μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο παράπονο.

Ὕστερα μὲ πλησίασε καί, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, μοῦ εἶπε:

— Δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ κρύψετε πὼς εἶστε Γάλλος...

»Δὲν τῆς ἀπάντησα. Ὑποκλίθηκα καὶ βγήκα ἔξω μὲ κλονιζόμενα βήματα. Προχώρησα λίγο μέσα στὸ παρκο καὶ στηρίχτηκα στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου.

»— Ἐλᾶτε μέσα, μοῦ εἶπε τότε ἡ Ντόρις μὲ μιὰ γλυκειὰ συμπόνια. Μὴ φοβᾶστε. Δὲ θὰ σᾶς προδώσω. Θὰ φύγετε τὸ πρωῒ, σὰ νὰ μὴν ἔγινε τίποτα.

»Μὲ πῆρε μέσα καὶ μοῦ εἶπε τὸ σχέδιό της. Θὰ μοῦδινε μιὰ στολὴ τοῦ ἀδελφοῦ της, ποὺ ὑπηρετοῦσε κι' αὐτὸς στὸ μέτωπο, ὡς ἀεροπόρος, γιατὶ δὲν ἔπρεπε νὰ γυρίζω μὲ τὴ γαλλική μου στολή, οὔτε νὰ φορῶ τὴ φόρμα τοῦ ἀεροπόρου. Τὸ πρωῒ, θὰ μὲ πήγαινε ἡ ἴδια στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, ἀπ' ὅπου θἄπαιρνα τὸ τραῖνο γιὰ τὴν πιὸ κοντινὴ πόλι πρὸς τὰ σύνορα τῆς Ἑλβετίας. Πλαστὴ γερμανικὴ ταυτότητα εἶχα μαζί μου, καὶ δὲ φοβοῦμουν τὸν ἔλεγχο. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα, θὰ τὰ βόλευα ὅπως μποροῦσα.

»Ἔσκυψα καὶ φίλησα μὲ λαχτάρα τὸ χέρι τῆς Ντόρις, ποὺ δὲν προσπάθησε νὰ τὸ τραβήξη καὶ ξαναβρέθηκα στὸ δωμάτιό μου. Ὡστόσο, δὲν κοιμήθηκα ὥσπου χάραξε. Ἤμουν τόσο συγκινημένος, γιὰ τὴν ὑπέροχη στάσι της. Οὐτε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία, δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου, γιὰ τὴν εἰλικρίνειά της. Τὸ ξερα καλὰ πὼς, παρ' ὅλη τὴ δυσάρεστη αὐτὴ ἀποκάλυψη, ἡ Ντόρις δὲν ἔπαψε νὰ μ' ἀγαπᾶ.

»Πραγματικὰ τὸ πρωῒ ἡ Ντόρις, μὲ πῆγε μὲ τὸ αὐτοκίνητό της στὸ γειτονικὸ σταθμό. Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ οὔτε μοῦ μίλησε, οὔτε γύρισε νὰ με κυττάξη. Ἀπὸ τὸ χλωμὸ ὅμως πρόσωπό της καὶ ἀπὸ τὰ χείλη της ποὺ ἔτρεμαν, καταλάβαα πὼς ἦταν πολὺ συγκινημένη. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα ἐναβρισκόμουν στὴ Γαλλία.

Ὅταν τέλειωσε τὴν ἀφήγησί του ὁ συνταγματάρχης μου, εἶδα νὰ κυλοῦ ἀπὸ τὰ μάτια του δυὸ δάκρυα.

Μὲ μιὰ μηχανικὴ κίνησι ἔβγαλα τὸ ἄσπρο τριαντάφυλλο ἀπὸ τὴ μπουτονιέρα μου καὶ τοῦ τὸ πρόσφερα, λέγοντας:

— Σᾶς ἀνήκει. Εἶναι ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Ντόρις. Κρατῆστε το!...

ΠΙΕΡ ΝΟΡ

oo

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ ΧΑΣΟΥΡΕΣ...

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῆς Ντιζὸν Μποαδώ, εἶχε περασει ὅλη τὴ νύχτα τῆς Πρωτοχρονιᾶς χαρτοπαίζοντας καὶ δὲ γύρισε σ.ὸ σπίτι του, παρὰ στὶς πέντε τὸ πρωῒ.

Στενοχωρημένος, ἐξομολογήθηκε στὴ γυναίκα του ὅτι εἶχε χάσει χίλια πεντακόσια χρυσὰ φραγκα.

Ἡ γυναίκα του, ἅμα ἄκουσε ὅτι ἔπαιζε ὅλη τὴ νύχτα, τὸν ρώτησε ἔκπληκτη:

— Πῶς; Δὲν πῆγες στὴν ἐκκλησία γιὰ ν' ἀκούσης τὴ λειτουργία;

— Ὄχι, ἀγάπη μου, ἀπάντησε ὁ Μποαδώ.

— Δυστυχισμένε... Πῶς ἤθελες τότε νὰ κερδίσης;

— Μὰ κι' αὐτός, ἀγάπη μου, ποὺ μοῦ τὰ κέρδισε, δὲν πῆγε, ἐπίσης, στὴ λειτουργία.

ΣΤΟ ΖΥΓΟ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Τέλης Ραγκλῆς, ἕνας ὅμορφος, ἀλλὰ φτωχὸς νέος, ποὺ ἤθελε νὰ γίνη ἀρχιτέκτονας καὶ ποὺ ἀπέτυχε δυὸ φορὲς στὶς εἰσαγωγὲς ἐξετάσεις στὸ Πολυτεχνεῖο, βρίσκεται μιὰ ἡλιόλουστη ἡμέρα τοῦ Δεκέμβρη σ' ἕνα μικρὸ κέντρο, στὸ Καλαμάκι, μὲ τὴ Ρίτσα Χιώτη, μιὰ ὅμορφη κοπέλλα, ποὺ φιλοδοξοῦσε νὰ γίνη τραγουδίστρια γιὰ ν' ἀλλάξη τὴ φτωχικὴ ζωή της μὲ τὴ πλούτη καὶ τὴ δόξα. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, ποὺ γνωρίζονται ἀπὸ ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, ἀνταλλάσσουν τὸ πρῶτο τους τρυφερὸ φιλὶ κι' ὁ Τέλης, ποὺ ἐργάζεται προσωρινὰ ὡς νυχτοφύλακας καὶ ποὺ ψάχνει νὰ βρῆ μιὰ καλὴ δουλειά, ὑπόσχεται στὴ Ρίτσα, πὼς θὰ τὴν κάνη εὐτυχισμένη. Ὁ νέος αὐτὸς ζῆ μὲ τὴ γιαγιά του, τὴ Λεμονιά, μιὰ ἐβδομηντάχρονη γριούλα, ποὺ δουλεύει ἀκόμη πότε στὴ σκάφη καὶ πότε στὸ σίδερο καὶ στὰ μανταρίσματα γιὰ νὰ τὰ φέρνουν βόλτα...

2ον — Ναί, Τέλη μου, εἶχαν τὴν τύχη νὰ βρεθῆ ὁ καλὸς συγγενής. Ἀλλὰ ὁ Γιώργος ἔχει τὴν ἀδξία του. Εἶναι παιδὶ μελετηρό, δὲ σήκωσε ποτὲ τὸ κεφάλι ἀπὸ τὰ βιβλία, ὥσπου νὰ πάρη τὸ δίπλωμά του.

Ἔσφιξε τὴ γροθιά του ὁ γέος:

— Κι' ἐγὼ δὲ σήκωσα τὸ κεφάλι ἀπὸ τὰ βιβλία, ὅσο ἤμουν στὸ Γυμνάσιο, τὸ ξέρεις, γιαγιά! Κι' ὅμως δὲν κατάφερα νὰ μπῶ στὸ Πολυτεχνεῖο...;

— Ἔπρεπε νἀχης κάνει δυὸ χρόνια φροντιστήριο.

— Μὲ τί λεφτά;

— Μὲ τί λεφτά; ἐπανέλαβε ἡ Λεμονιά, ἀναστενάζοντας.

— Δὲν παραδέχομαι, ὅτι ὁ Γιώργος Θανόπουλος ἦταν πιὸ ἔξυπνος ἀπὸ μένα! εἶπε ὁ Τέλης, μ' ἔξαψι. Κι' ὅμως, αὐτός, στὰ εἰκοστέταρτα χρόνια του, ἔχει τὸ μέλλον του τελείως ἐξασφαλισμένο, ἐνῶ ἐγώ, στὰ εἰκοσιτρία, εἶμαι νυχτοφύλακας — θέσι προσωρινή... — καὶ καρδιοχτυπῶ μὴ τὴ χάσω κι' αὐτὴν καμμιὰ μέρα...

— Δὲ θὰ τὴ χάσης! εἶπε ἡ γριούλα, μαλακά.

— Δουλειὰ εἶναι ὅμως αὐτή, γιαγιά; Νὰ κάθωμαι ὅλη νύχτα μόνος, μέσα στὸ κρύο, μέσα στὴν ἐρημιά, τὴν ὥρα, ποὺ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι κοιμοῦνται...

— Δὲ σοῦ λέω, Τέλη μου, εἶναι μεγάλο βάσανο. Ἀλλά, ἔννοια σου! Ὁ Θεὸς δὲ θὰ σ' ἀφίση. Ἔχεις καλὴ καρδιὰ καὶ ὀπωσδήποτε θὰ βρῆς μιὰ καλὴ δουλειά, νὰ ἰσιαι εὐχαριστημένος.

— Δὲ ζητάω τίποτ' ἄλλο, εἶπε ὁ νέος μὲ παράπονο. Δὲ θέλω οὔτε μεγαλεῖα, οὔτε δόξες...; Νά, μιὰ δουλειὰ νὰ δουλεύω κι' ἐγὼ τὸ ὀκτάωρό μου, σὰν ὅλο τὸν κόσμο, καὶ νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μου... Ἀφοῦ δὲν ἀξιώθηκα νὰ προαγματοποιήσω τ' ὄνειρό μου νὰ γίνω ἀρχιτέκτων, τοὐλάχιστον νὰ βρίσκω εὐχαρίστησι στὴν ἐργασία μου.

— Σιγὰ-σιγά, Τέλη μου, σιγὰ-σιγά... Ἴσαμε τώρα ἤρουνα φαντάρος. Τώρα ἀρχίζεις κι' ἐσὺ τὴ ζωή σου. Νὰ μὴν εἶσαι ἀνυπόμονος. Μιὰ φορά, τώρα εἴμαστε καλύτερα ἀπὸ πρίν. Τώρα, μὲ τὸ μικρὸ μισθό, ποὺ παίρνεις, μᾶς βοηθᾶς κιόλας. Ξέρεις τί μοῦλεγε ἡ Μάνια:

Τὰ ἔξυπνα μαῦρα μάτια τῆς γερόντισσας, ποὺ ἄστραφταν παράξενα νεανικὰ μέσα στὸ χλωμό, ρυτιδωμένο της πρόσωπο, σπίθισαν, καθὼς ἄφησε τὸ σίδερο καὶ πῆγε μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο κοντὰ στὸν ἔγγονό της.

— Ἡ Μάνια εἶναι ἕνα κομμάτι μάλαμα. Κατάφερα καὶ οἰκονόμησα λίγα λεφτά, τώρα ποὺ μᾶς δίνεις κι' ἐσὺ τὸ μισθό σου, καὶ μ' αὐτὰ τὰ λεφτὰ ἔλεγα ν' ἀγοράση ἕνα φουστανάκι κι' αὐτὴ μεθαύριο, τὰ Χριστούγεννα. Κοπελλίτσα εἶναι, δεκαεφτὰ χρόνων πιά, καιρὸς της νὰ φορέση κι' ἕνα φουστανάκι τῆς προκοπῆς, νὰ μὴ φορῆ ὅλο τὰ χιλιομεταποιημένα καὶ μαντερισμένα. Ξέρεις ὅμως τί θέλει ἐκείνη; Νὰ σοῦ ἀγοράση μαλλί, ὁράιο χοντρὸ μαλλί, καὶ νὰ σοῦ πλέξη ἕνα χοντρὸ πουλόβερ, γιὰ νὰ μὴν κρυώνης τὰ βράδυα, ἐκεῖ ποὺ μένεις στὸ ἐργοστάσιο... Νὰ μὴ τῆς πῆς, ὅτι στὸ μαρτύρησα... Στὸ λέω ὅμως γιὰ νὰ καταλάβης τί καρδιὰ ἔχει ἡ ἀδερφούλα σου.

Τὰ βλέφαρα τοῦ Τέλη φτερούγισαν. Ἦταν ἀκριβῶς ἡ στιγμή, ποὺ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ ζητήση χρήματα ἀπὸ τὴ γιαγιά. Τὰ λόγια αὐτὰ ὅμως τὸν ἔκοψαν.

— Ἔ, πῶς σοῦ φαίνεται; τὸν ρώτησε ἡ Λεμονιά.

— Γιαγιά... χρειάζομαι λεφτά...

Τὰ πρόφερε γρήγορα αὐτὰ τὰ λόγια, ἐπειδή, ἂν τὰ συλλογιζόταν κι' ἄλλο, δὲ θ' ἀποφάσιζε ποτὲ νὰ τὰ ξεστομίση.

Τὰ μάτια τῆς γερόντισσας μεγάλωσαν, ἀπόρησαν.

— Λεφτά;

— Ναί, γιαγιά. Δῶσε μου, σὲ παρακαλῶ... νά, δῶσε μου ἕνα ἑκατοστάρικο.

— Ἑκατοστάρικο; ἔκανε τρομαγμένη ἡ γριούλα. Τί τὸ θέλεις, Τέλη μου; Δὲν κράτησες τὸ χαρτζηλίκι σου, ὅπως πάντα;

— Ναί, ἀλλὰ χρειάζομαι αὐτὰ τὰ λεφτὰ τώρα... Εἶναι ἀπαραίτητο.

Ἡ Λεμονιὰ φαινόταν ἀπολιθωμένη. Τὸ ποσὸν αὐτὸ τῆς χαλοῦσε ὅλο τὸν προϋπολογισμό, τῆς ἀνέτρεπε ποιὸς ξέρει τί σχέδια, ποιὸς ξέρει πόσων ἡμερῶν ὄνειρα καὶ λογαριασμούς. Κύτταξε τὸν ἔγγονό της ἱκετευτικά.

— Τότε... τότε δὲ θὰ μπορέση νὰ σοῦ ἀγοράση τὸ μαλλὶ ἡ Μάνια.

— Δὲν πειράζει, δὲν κρυώνω. Δῶσε μου ὅμως τὰ χρήματα. Μοῦ εἶναι ἀπαραίτητα, σοῦ λέω.

Δίστασε ἡ γερόντισσα μιὰ στιγμή. Κοντοστάθηκε, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν ρωτήση, σὰν νὰ περίμενε κάτι. Κι' ὁ Τέλης καταλάβε τι περίμενε. Ποτὲ δὲν τῆς εἶχε ζητήσει χρήματα ἕως τώρα. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἐργαζόταν, τῆς ἔδινε τὸ μισθό του καὶ κρατοῦσε λίγα λεφτὰ γιὰ ἀτομικά του καθημερινὰ ἔξοδα. Πρόσεχε καὶ ποτὲ δὲν εἶχε τύχει νὰ τοῦ παρουσιαστῆ καμμιὰ παραπανιστὴ ἀνάγκη. Ἴσα-ἴσα, τὸν περασμένο μήνα εἶχε καταφέρει νὰ τοῦ περισσέψουν καὶ κάμποσα.

Μ' αὐτὰ τὰ λεφτὰ τοὺς εἶχε φέρει δυὸ γλυκὰ — πολυτέλεια γιὰ τὸ φτωχικὸ σπιτάκι. Περίμενε ἡ γιαγιὰ τὴν ἐξήγησι τοῦ Τέλη. Ἡ ἐξήγησι ὅμως δὲν ἤλθε. Μονάχα τὰ μάτια τοῦ νέου τὴν παρακολουθοῦσαν γεμάτα ἀγωνία, περίμεναν.

Ἀναστέναξε ἡ γερόντισσα καὶ χωρὶς ἄλλη λέξι πῆγε καὶ τοῦφερε τὸ ἑκατοστάρικο. Τὸ χέρι της ἔτρεμε ἀνεπαίσθητα καθὼς τοῦδινε τὸ χαρτονόμισμα. Ἔπειτα ξανάπιασε τὸ σίδερο. Σὰν νὰ τῆς φάνηκε ὅμως τώρα πιὸ βαρύ... Σὰ νὰ τῆς τραβοῦσε τὸ κορμί, σὰν νὰ τὴν ἀνάγκαζε νὰ σκύψη.

Τὸ παρατήρησε ὁ Τέλης κι' ἀναστέναξε. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἔκανε μιὰ κίνησι. Κάτι τὸν ἔσπρωχνε αὐθόρμητα νὰ ἐπιστρέψη τὰ χρήματα στὴν γερόντισσα. Ἤξερε πὼς θὰ τῆς ἔδινε χαρά, ἂν τὰ ἐπέστρεφε. Κι' ἀπὸ μικρὸς εἶχε μάθει νὰ σκέπτεται τί θὰ μποροῦσε νὰ τῆς δώση χαρά. Πρὶν κάνη τὴν κίνησι ὅμως, τὸ χέρι του γιὰ νὰ τῆς ἐπιστρέψη τὸ χαρτονόμισμα, δούλεψε ἡ ψυχή του. Πράλαβαν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του καὶ τοὺφεραν μπροστά του μιὰ εἰκόνα: Δυὸ γαλανά, μπιμπιλωτὰ ματάκια, ποὺ τὸν κύτταζαν γελαστά, γεμάτα τρισδόκιά, δυὸ χειλάκια ποὺ ρουφοῦσαν ἡδονικὰ τὴν ξανθὴ ρετσίνα... Δυὸ σειρὲς μαργαριτερένια δοντάκια, ποὺ ροκανοῦσαν λαμαργα, παιδιάτικα, καὶ δυὸ ρόδινα ρουθούνια ποὺ ὁσμίζονταν μὲ ἀπόλαυσι... Ναί, ἡ Ρίτσα θὰ τοὺ ζητοῦσε πάλι νὰ τὴν πάη στὸ Φαλήρο, νὰ τὴν κεράση εὐωδιαστὰ μαρίδακια. Ἡ Ρίτσα τὸ θεωροῦσε φυσικὸ νἀχη ὁ καβαλλιέρος της δυὸ ὀραχιὲς στὸ πορτοφολι του, τόσα ποὺ νὰ μπορῆ νὰ τὴς προσφέρη μιὰ τόσο μικρὴ χαρά. Τὸ θεωροῦσε φυσικό, μιὰ Κυριακή, μιὰ καλὴ μέρα, νὰ πάρη τὸ κορίτσι του καὶ νὰ τὸ διασκεδάση λιγάκι.

Δυὸ ματάκια μπιμπιλωτὰ περίμεναν, δυὸ χειλάκια σιγότρεμαν ἀναπόφασιστα.

Τάχα θὰ τοὺ χαμαγελοῦσαν ἱκανοποιημένα, ἢ θὰ ἔστριβαν ἀπογοητευμένα, κακιωμένα;

Δὲ βάσταξε παρὰ λίγα δευτερόλεπτα ὁ δισταγμός του. Τὴν ἄλλη στιγμή, μὲ μιὰ κίνησι ἀποφασιστικη, ἔβαλε τὸ χαρτονόμισμα στὴν τσέπη του.

Ἡ χαρούμενη φωνὴ τῆς Μάνιας ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐμποδίσε τὴ γιαγιὰ ν' ἀντιληφθῆ πὼς

(Ὁ Γρηγόρης κι' ὁ Σταμάτης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν ..)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Ἐπειδὴ αὐτὲς τὶς μέρες ξημερώνει νέον ἔτος, ἀπαραίτητο τὸ βρίσκουν οἱ πολίται ἀνεξαιρέτως, νὰ τὸ ρίξουνε στὴν «πόκα» καὶ στὸ πόκερ τὸ «ψιλό», ἢ νὰ κάνουν «χαρακίρι», γιὰ τοῦ χρόνου τό.. καλό!

★

Δηλαδὴ ὁ κόσμος ὅλος τέτοιες μέρες ἔχει ὑπ' ὄψιν τὰ χαρτιὰ ν' ἀνακατώση καὶ τὴν τράπουλα νά... κόψη, ὁλοπράσινο τραπέζι νὰ στρωθῆ ὡς τὸ πρωῒ καὶ ἂς κόψη — ἐν ἀνάγκη — καὶ τσιγάρο καί... φαί!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Μὲ τὰ μοῦτρα πέφτουν ὅλοι στὰ «μπαστούνια», στὰ «καρρὰ» καὶ χωρὶς φειδὼ πούτάρουν τὸν ὡραῖο τους παρά, ὥσπου βγαίνουν οἱ «γκαιτότες» τυχερὲς μέχρι τὰ μπούνια καὶ τινάζονται οἱ πακτες καὶ τὰ βρίσκουνε... «μπαστούνια»!

★

Τὴν ἐλπίδα ριζώμενη ἔχουν ὅλοι τους βαθειά, πὼς θὰ κάνουνε τὴν τύχη μὲ «φιγούρες» καὶ «σπαθιὰ» καὶ καθὼς τὸν λογισμό τους στὸ παιχνίδι τὸν βυθίζουν, «σποθιὰ» κυττοῦν ἀσέρτα τὰ «σποθιὰ» «διασπαθίζουν»! καὶ λεφτά...

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Ἐμμανῶς ἡ κάθε τάξι τέτοιες μέρες χαρτοπαίζει καὶ γεμίζει «ἀσσους» καὶ «βαλέδες» τὸ τραπέζι... Ἀλλ' ἡ Τύχη ἡ καπριτσάτα, ἡ Τύχη τὰ πολλά, μὲ τὰ βίτσια τὰ λίγους μόνον μειδιὰ σὲ λίγους μόνον καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς.. γελᾶ! Ἔτσι ἐνῶ πηγαίνουν ὅλοι γιὰ τὴν μπάζα τὴ μεγάλη, γιὰ τὴν μπάζα τὴ μικρή, «ματσωμένοι» ἀλλοι βγαίνουν «ματσωμένοι» καὶ στάν... «ἀσσο» μένουν ἄλλοι!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Τὸ «καλὸ τοῦ χρόνου», πάντως, δὲν ξεχνοῦν τὰ δυὸ φυλὰ καὶ παλάτια πάν' νὰ χτίσουν μὲ τὴς... τραπουλας τὰ φύλλα! Φύλλα παίρνουν, φύλλα δίνουν, φύλλα κόσουν καὶ μοι

κοκκίνιζε ἕως τ' αὐτιὰ ὁ ἐγγονός της.

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ, ΚΑΛΗ ΚΟΠΕΛΙΤΣΑ

— Ἦλθες, ἀδερφούλη;

Βαθειά, θερμὴ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Μάνιας ἀπὸ τὸ διάδρομο. Τὴν ἄλλη στιγμὴ μπῆκε τρεχάτη ἡ κοπελλίτσα στὸ δωμάτιο.

Φοροῦσε τὴ μαύρη μαθητικὴ ποδιά της ἡ Μάνια Ραγκλῆ καὶ τὶς Κυριακές, συνήθως. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ οἰκονομῇ τὸ μοναδικό της φουστανάκι, τὸ καλό της, ποὺ τῆς εἶχε κιόλας στενέψει καὶ κοντύνει πολύ. Φοροῦσε ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ τὴν ποδιά, καὶ κάτω ἀπὸ τὴ μαθητικὴ αὐτὴ στολὴ ἔλυωνε ὅλα της τὰ παιδιάτικα φουστάνια. Τὴ βοηθοῦσε καὶ τὸ σῶμα της νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴν οἰκονομία ἀκόμα. Ἦταν λεπτούλα, μέτρια στὸ ἀνάστημα, ἀσχημάτιστη, σχεδόν, παρὰ τὰ δεκαεφτά της χρόνια. Τὸ προσωπάκι της ἦταν μακρουλό, τὸ δέρμα της λεῖο, χλωμό, ἀλαβάστρινο. Ὅλη της ἡ ὁμορφιὰ ἦταν αὐτὸ τὸ δέρμα, ποὺ δὲν τὸ εἶχε ἀγγίξει θαρρεῖς χέρι ἀνθρώπου, καὶ τὰ μάτια της. Δυὸ μεγάλα μάτια γκριζοπράσινα, ὀνειροπόλα, δυὸ μάτια ποὺ ἀνοιγαν θαρρεῖς δυὸ πελώρια παράθυρα στὴν ψυχή της. Ὅλη της ἡ φυσιογνωμία ἦταν μάτια καὶ ψυχή. Δὲν μποροῦσες νὰ τὴν πῇς καλλονή, ἔτσι μὲ τὸ ἀσήμαντο σχεδὸν σωματάκι καὶ μὲ τὸ λεπτό, χλωμὸ προσωπάκι. Τὸ δέρμα της ὅμως φαινόταν πλασμένο ἀπὸ κάποια ὕλη ξεχωριστὴ καὶ τὰ μάτια της ἦταν δυὸ πελώρια πετράδια μὲ παράξενο χρῶμα, δεμένα σ' αὐτὸ τὸ θαμπό, χλωμὸ πλαίσιο.

— Ποῦ ἦσουν; τὴ ρώτησε ὁ ἀδελφός της, φοβερίζοντάς την τάχα μὲ τὸ δάκτυλο.

Ἔτσι τὴν πείραζε πάντα, ὅταν ἤξερε πὼς ἦταν στῆς φίλης της τῆς Καίτης.

Ἡ Μάνια θύμωνε καὶ γελοῦσαν. Ἀπόψε ὅμως τὸ ὕφος τοῦ Τέλη ἦταν λιγώτερο εὔθυμο ἀπὸ ἄλλες φορές. Γι' αὐτὸ κι' ἡ κοπελίτσα ἀποκρίθηκε σοβαρά:

— Ἤμουν στῆς Καίτης, Τέλη. Δὲν σοῦ εἶπε ἡ γιαγιά;

— Ναί. Περιμένω ὅμως καὶ τὰ δικά σου νέα.

— Διαβάσαμε μαζί, ἀποκρίθηκε μὲ ἀφέλεια ἡ μικρή. Λύσαμε καὶ τὰ μαθηματικά.

— Μόνο;

— Ἦταν πολλά.

— Δὲν εἴχατε ἄλλα προβλήματα νὰ λύσετε;

— Λύσαμε ὅλα τὰ προβλήματά μας, ἀποκρίθηκε πεισματικὰ ἡ κοπελλίτσα. Κι' ἂν θέλῃς νὰ ξέρῃς... ὁ Γιῶργος ἦταν ἐκεῖ...τὴν πρώτη ὥρα... Γι' αὐτὸ μὲ κυττᾶς ἔτσι; Ἔλα, ἔλα, νομίζεις πὼς δὲ σὲ καταλαβαίνω; Ψοφᾶς νὰ μὲ ρωτήσῃς γιὰ τὸν ἀδελφὸ τῆς Καίτης, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἐγώ; ἔκανε ὅσο μποροῦσε πιὸ ἀθῶα ὁ Τέλης.

— Ἔλα, ἔλα... Σὲ καταλαβαίνω. Γι' αὐτό, σὲ ἀπαλλάσσω ἀπὸ τὸν κόπο νὰ μὲ ρωτήσῃς. Ἦταν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κι' ἔμεινε σχεδὸν ὡς τὸ τέλος μαζί μας... Καὶ τώρα... Τώρα μὲ συνώδευσε ὡς ἐδῶ...

— Τί σοῦλεγε;

— Δὲ μοῦ εἶπε τίποτε... Δηλαδή...

Τὸ ἀλαβάστρινο πρόσωπο τῆς μικρῆς πῆρε ἕνα ρόδινο χρῶμα, καθὼς φούντωσε τὸ αἷμα στὰ μάγουλά της.

— Δηλαδή; ρώτησε ὁ Τέλης, ἐνθαρρυντικά.

— Νά... μὲ ρώτησε τί σκέπτομαι νὰ κάνω τὸ καλοκαίρι, ποὺ θὰ τελειώσω τὸ Γυμνάσιο... Μὲ ρώτησε δηλαδὴ ἂν σκέπτωμαι νὰ ἐργασθῶ ἢ νὰ σπουδάσω. Φυσικά, τοῦ εἶπα, ὅτι δὲν συζητεῖται νὰ σπουδάσω. Ὅτι πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἐργασθῶ.

— Κι' αὐτός;

— Αὐτὸς μὲ κύτταξε καλὰ-καλά, συλλογισμένος. Ἔπειτα μὲ ρώτησε ἂν ἀντιμετώπισα ποτὲ τὸ ἐνδεχόμενο νὰ πάντρευτῶ καὶ νὰ μὴν ἔχω ἀνάγκη οὔτε νὰ ἐργασθῶ, οὔτε νὰ σπουδάσω.

Ἡ γιαγιὰ γύρισε στὰν Τέλη, τοῦκλεισε τὸ μάτι μὲ μιὰ κίνησι νεανική.

— Κι' ἐσύ; ρώτησε ὁ Τέλης εὐχαριστημένος.

Ἡ Μάνια γύρισε τὴν πλάτη.

— Οὔφ... Μὲ παρασκότισες μὲ τὶς ἐρωτήσεις σου! Δὲν ξέρω τί σοῦ εἶπα... Δὲ θυμᾶμαι... Ἐξ ἄλλου, λόγια στὸν ἀέρα... Πρέπει νὰ δίνω σημασία σὲ ὅλα τὰ λόγια, ποὺ θὰ τύχῃ νὰ μοῦ ποῦνε;

— Φυσικά, ὄχι! εἶπε ἀστεῖα ὁ Τέλης.

Ἔπειτα σοβάρεψε:

— Μάνια, μὴ σκέπτεσαι τίποτ' ἄλλο παρὰ πὼς νὰ τελειώσῃς τὸ Γυμνάσιο φέτος μὲ τὸ καλό.

— Ποιὸς σοῦ εἶπε, ὅτι σκέπτομαι τίποτ' ἄλλο; ἔκανε ζωηρὰ ἡ μικρή.

Κάτω ἀπὸ τὸ θαμπό, χλωμό τους χρῶμα ὅμως, τὰ μάγουλά της σὰ νὰ κοκκίνισαν λιγάκι.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Δὲ μπόρεσε νὰ βρῇ τὴν ψυχικὴ ἠρεμία του, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, νὰ διαβάσῃ τ' ἀφημένα του βιβλία, ὁ Τέλης. Κάθε βράδυ, ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι του, παίρνοντας μαζί του κάποιο βιβλίο μαθηματικῶν, κάτι ποὺ νάχῃ σχέσι πάντα μὲ τὴν ἐπιστήμη, ποὺ λάτρευε καὶ ποὺ δὲν εἶχε ἀξιωθῇ νὰ τὴ σπουδάσῃ. Ἔτσι, κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ, πῆρε στὴν τσέπη του τὸ βιβλίο. Τὸ ἐργοστάσιο βρισκόταν κοντὰ στὸ Μοσχάτο. Ὥσπου νὰ φθάσῃ ἐκεῖ, ὁ καιρὸς εἶχε κιόλας χαλάσει. Ἔπιασε βροχὴ ἀρκετὰ δυνατὴ κι' ἔτσι ἔφθασε μουσκεμένος στὴ θέσι του.

Ὁ κὺρ-Γρηγόρης, ὁ παλιὸς νυχτοφύλακας, τοῦ παρέδιδε τὰ κλειδιὰ κατὰ τὶς δέκα. Κι' ὁ Τέλης ἔμενε ἐκεῖ ὡς τὸ πρωΐ. Ἔπρεπε νὰ μένῃ ξάγρυπνος, ὁπωσδήποτε, στὸ μικρὸ καμαράκι, δίπλα στὴ μεγάλη εἴσοδο τῆς αὐλῆς τοῦ ἐργοστασίου, στὸ θυρωρεῖο. Κάνα-δυὸ φορές, τὴ νύχτα, ἔφερνε βόλτα ὅλο τὸ ἐργοστάσιο, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Τρεῖς μῆνες τώρα εἶχε αὐτὴ τὴ θέσι. Ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε παρουσιαστῇ ὁ παραμικρὸς κίνδυνος, ἡ ἐλαχίστη ἀνωμαλία. Οἱ ὧρες τῆς νύχτας περνοῦσαν ἤρεμες, μονάχα ἀφάνταστα κουραστικές. Τὸ καμαράκι εἶχε γίνει τώρα κρύο. Τὸ ἐργοστάσιο θερμαινόταν τὴν ἡμέρα. Τὸ βράδυ ἐσβυναν ὅλα τὰ καλοριφέρ. Κι' ἔτσι, ὁ νεαρὸς νυχτοφύλακας ...ρτούριζε. Ἔμενε μὲ τὸ ἐπανωφόρι του — ποὺ ἦταν ὅμως τόσο τριμμένο, ὥστε δὲν κρατοῦσε πιὰ ζέστη. Πάντως, τὸ φοροῦσε ὅλη τὴν ὥρα πάνω του κι' ἔτσι μαζεμένος, διάβαζε. Εἶχε προχωρήσει καλὰ στὴν ἐπιστήμη ποὺ ἀγαποῦσε. Ἂν ὑπῆρχε ἕνας ἄνθρωπος νὰ τὸν ὁδηγήσῃ λιγάκι, θὰ μποροῦσε, μὲ τὴ μελέτη αὐτή, νὰ κερδίσῃ χρόνια. Ἀλλὰ δὲν εἶχε βοήθεια ἀπὸ κανένα. Κι' ἔτσι προσπαθοῦσε μόνος του νὰ εἰσδύσῃ στὰ μυστήρια μιᾶς δύσκολης ἐπιστήμης, νὰ λύσῃ μόνος του προβλήματα, ποὺ γενεὲς εἶχαν προσπαθήσει μάταια νὰ τὰ λύσουν. Πάντως, ἦταν εὐχαριστημένος. Οἱ ὧρες περνοῦσαν εὐχάριστα. Ἦταν οἱ ὧρες ποὺ ἀνῆκε στὸν ἑαυτό του, ἂν καὶ ἦταν οἱ μόνες ὧρες, ὅπου ἐργαζόταν γιὰ τὸ μισθό.

Τὶς ἄλλες ὧρες τῆς ἡμέρας τὶς περνοῦσε συνήθως τρέχοντας γιὰ δουλειά. Ἔμενε στὸ ἐργοστάσιο ἴσαμε τὶς ἑπτὰ τὸ πρωΐ, ὥσπου νἀρθῇ ἡ πρώτη καθαρίστρια. Τότε τῆς παρέδιδε τὰ κλειδιὰ κι' ἔφευγε. Ἔπαιρνε τὸ τραῖνο, γυρνοῦσε σπίτι του κι' ἡ γιαγιὰ τοῦ εἶχε ἕτοιμο ἕνα τσάϊ ζεστό. Ἔπειτα ὁ Τέλης ἔπεφτε στὸ κρεβάτι καὶ κοιμόταν ἴσαμε τὸ μεσημέρι. Ἡ γιαγιὰ γινόταν καπνός, νὰ μὴν ταράξῃ τὴν ἡσυχία του. Τὸ ἀπόγευμα σηκωνόταν κι' ἀρχιζε τὰ τρεχάματα. Θέσι! Μιὰ θέσι ἀνθρωπινή, χαρούμενη! Νὰ μὴν ἀναγκάζεται νὰ φεύγῃ τὴν ὥρα ποὺ γυρνοῦσαν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι στὰ σπίτια τους, νὰ μὴν ἀναγκάζεται νὰ κοιμᾶται τὴν ὥρα ποὺπιαναν οἱ ἄλλοι δουλειά. Μιὰ θέσι σὰν ὅλους κι' ἕνα μισθὸ νὰ μπορῇ νὰ δίνῃ ἀρκετὰ σπίτι του καὶ νὰ κρατῇ καὶ τὰ δικά του.

Κανεὶς δὲν τὸν ἀπέλπιζε. Κι' ὅμως εἶχαν περάσει τρεῖς μῆνες.

Ἔβρεχε. Πῶς εἶχε χαλάσει ὁ καιρὸς ἔτσι ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη; Ἡ βροχὴ ἀκουγόταν δυνατή, σὲ μιὰ στέγη ἀπὸ λαμαρίνα, στὴν αὐλὴ τοῦ ἐργοστασίου. Ἡ βροχὴ τοῦσφιγγε τὴν καρδιά.

Τὸ βιβλίο τῶν μαθηματικῶν ἔμενε ἀνοιχτὸ στὸ μικρό, στενό του τραπεζάκι. Τὰ μάτια του ὅμως εἶχαν φύγει ἀπὸ τοὺς ἀριθμούς. Κύτταζαν τὸ κενό, παρακολουθοῦσαν, θαρρεῖς, κάτι γρουμέζι καὶ κάτι ὑπολογισμούς, ποὺ κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς μαντέψῃ.

— Ρίτσα... Ρίτσα...

Τὸ πρόφερε πολλὲς φορὲς σχεδὸν δυνατὰ τὸ ἀγαπημένο ὄνομα. Ἔτσι, κάθε βράδυ, ὅταν ἔνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται ἀπὸ τὴ μοναξιά, πρόφερε τὸ ὄνομά της. Κι' ἡ νύστα ἔφευγε. Καταλάβαινε τότε τὸ μυαλό του ξάστερο, ἔτοιμο νὰ δεχθῇ τὶς πιὸ δύσκολες ἔννοιες. Καταλάβαινε τὴν ψυχή του ἀνοιχτὴ γιὰ κάθε τι τὸ ἀνώτερο, γιὰ κάθε τι τὸ ὡραῖο.

— Ρίτσα! Ρίτσα...

Ἀπόψε τ' ὄνομά της — παράξενο! — δὲν εἶχε τὴν ἴδια μαγικὴ δύναμι σὰν ἄλλοτε. Ὅλα τὰ βράδυα, ὡς τώρα, πρόφερε τὸ γλυκὸ κοριτσίστικο ὄνομα μὲ ἀπειρη νοσταλγία, μὲ ἄπειρο πόνο. Σὰν κάτι τὸ ἄφθαστο, τὸ μακρυνό... Ἀπόψε ὅμως τὴν εἶχε δῆ ἀπὸ κοντά, εἶχε μιλήσει μαζί της ὧρες, εἶχε ἀκούσει τὴ φωνή της, ποὺ ταίριαζε σὲ γλύκα μὲ τὴ μορφή της. Ἀπόψε ἔπρεπε νὰ εἶναι πιὸ εὐτυχισμένος. Κι' ὅμως — παράξενο! — μέσα ἀπὸ τὴν εὐτυχία του, πίσω ἀπὸ τὴ φωτερὴ πρόσοψη τὴς εὐτυχίας του, μάλλον, σὰν κάτι νὰ σκοτείνιαζε. Σὰν κάποια θαμπάδα νὰ σκέπαζε τὸ ὅραμα τῆς χαρᾶς του.

Στὴν ἀρχή, δὲ μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τί ἦταν αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ σημεῖο στὴν καρδιά του. Ἔπειτα ὅμως, μὲ μιᾶς, ὅλα ξαστέρωσαν μέσα του.

«Ἡ Ρίτσα ἔνοιωσε κάποια ἀπογοήτευσι ἐκεῖ στὸ Φάληρο. Ναί... Τὰ μάτια της δὲ μπόρεσαν νὰ κρύψουν αὐτὴ τὴν ἀπογοήτευσι. Τὰ γλυκά, χαρούμενα ματάκια της, συννέφιασαν γιὰ μιὰ στιγμή».

Δάγκωσε τὰ χείλη του κι' ἔφερε μιὰ βόλτα στὸ στενὸ δωμάτιο τοῦ θυρωρείου, ὅπου βρισκόταν.

«Τάχα δὲν ξέρει πόσο φτωχὸς εἶμαι; Ἀφοῦ περνάει κάθε μέρα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου, δὲ βλέπει τὴ φτώχεια μας; Δὲν τῆς εἶπε κανένας;... Δὲν ἔτυχε νὰ δῇ τὴ Μάνια, πάντα μὲ τὴν ποδιά; Δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσῃ;...».

Ἀναστέναξε βαρυά:

«Δὲ θέλει νὰ τὸ πιστέψῃ. Τὸ ξέρει, ἀλλὰ δὲν τῆς ἀρέσει νὰ τὸ πιστεύῃ. Ἴσως νὰ μὴ δοκίμασε αὐτὴ τί θὰ πῇ ἀληθινὴ φτώχεια... Ναί, δὲ θὰ τὸ ξέρῃ... Κι' ἡ δική της οἰκογένεια εἶναι φτωχειά. Κι' ὅμως, μπαίνουν κάμποσοι μισθοὶ ἐκεῖ μέσα... Στὸ δικό μας τὸ σπίτι, τί μπαίνει; Τὰ λίγα κέρδη τῆς κακόμοιρης τῆς γιαγιάς, ποὺ δὲν εἶναι σταθερά. Κι' ὁ μισθός μου τώρα, ποὺ εἶναι τόσο μικρός...».

Τὰ βήματά του ἀκούγονταν παράξενα δυνατὰ στὸ μωσαϊκὸ τοῦ δαπέδου, μέσα στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας. Σὰ ν' ἀνατρίχιασε... Κάτι σὰ φόβος τοὺσφιξε τὴν καρδιά. Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ εἶχε αὐτὸ τὸ συναίσθημα, ἡ πρώτη φορά, ποὺ συλλογίστηκε πὼς ἦταν ἴσως ἐπικίνδυνο νὰ βρίσκεται ἔτσι μόνος, στὸ θυρωρεῖο ἑνὸς μεγάλου ἐργοστασίου, ὑπεύθυνος γιὰ μιὰ ὁλόκληρη περιουσία.

Τὴ θέσι αὐτὴ τὴν εἶχε βρῇ τυχαῖα, ἀπὸ μιὰ δημοσίευσι στὴν ἐφημερίδα.

Εἶχε βάλει ἀγγελία πὼς ζητεῖ ἐργασία καί, μετὰ λίγες ἡμέρες, ἔλαβε ἕνα γράμμα νὰ παρουσιαστῇ γι' αὐτὴ τὴ θέσι. Εἶχαν παρουσιαστῇ μαζί του τρεῖς-τέσσερις ἄλλοι. Πῶς τὸν διάλεξε αὐτὸν ὁ διευθυντὴς ὁ Μίνως Πανουσόπουλος; Ἔτσι. Ἴσως ἀπὸ μιὰ αὐθόρμητη συμπάθεια. Ἴσως ἐπειδὴ ἦταν ὁ πιὸ νέος ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ φαινόταν νὰ εἶναι γερὸς καὶ θαρραλέος. Αὐτό, τοὐλάχιστον, τοῦ εἶπε ὁ ἐργοστασιάρχης:

— Ἡ θέσι ἔχει εὐθύνη. Μοῦ φαίνεσαι καλὸ καὶ γερὸ παλληκάρι. Γι' αὐτὸ στὸ δίνω.

Ἀπὸ τότε εἶχε παρακαλέσει πολλὲς φορὲς ὁ Τέλης γιὰ μιὰ ἄλλη δουλειὰ μέσα στὸ ἴδιο τὸ ἐργοστάσιο. Ἔστω καὶ ἁπλὸς ἐργάτης θὰ πήγαινε, φθάνει νὰ δούλευε ὧρες κανονικὲς καὶ νὰ εἶχε καλὸ μισθό. Οὔτε τὸ ἕνα ὅμως μποροῦσε νὰ πετύχῃ, οὔτε τὸ ἄλλο. Ὁ Πανουσόπουλος νεύριαζε κάθε φορά, ποὺ πήγαινε νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ, νὰ τοῦ ζητήσῃ ἄλλη δουλειά. Τὴν τελευταία φορά, μάλιστα, τὸν εἶχε ἀποπάρει ἀσχημα:

— Ἐ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ!... Μὴ μὲ ζαλίζῃς... Νυχτοφύλακα χρειάζομαι πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα... Ἀπὸ ὑπαλλήλους κι' ἐργάτες, ἔχω τόσους, ποὺ δὲν ξέρω τί νὰ τοὺς κάνω. Κυπτάζω μάλλον νὰ διώξω... Ὄχι νὰ φορτωθῶ κι' ἄλλους! Ἐξ ἄλλου, αὐτὴ τὴ δουλειὰ σοῦδωσα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἔπρεπε νὰ τὸ πῇς, ὅτι δὲ σ' ἀρέσει... Ἀλλ' εἶναι πάντα καιρός... Ἂν δὲ σ' ἀρέσῃ, περιμένουν τόσοι γιὰ τὴν ἴδια θέσι.

Τὰ λόγια αὐτά, εἰπωμένα κρύα, εἶχαν πέσει σὰν παγωμένο νερὸ ἀπάνω στοὺς πόθους του, στὶς ἐπιθυμίες του, τὸν εἶχαν ἀναγκάσει νὰ σωπάσῃ. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ ξανασυζητήσῃ μὲ τὸν ἐργοδότη του γιὰ ἄλλη ἐργασία. Τὸν εἶχε παρακαλέσει μόνο ταπεινὰ-ταπεινά, νὰ μὴ τὸν ξεχάσῃ ἂν ποτὲ παρουσιαζόταν καμμιὰ εὐκαιρία.

— Ἄνθρωποι εἴμαστε... Ὑπάρχουν ἀρρώστειες, θάνατοι. Θεὸς φυλάξοι... Μπορεῖ νὰ μείνῃ καμμιὰ θέσι ἄδεια.

Ὁ Πανουσόπουλος εἶχε κουνήσει τὸ κεφάλι του:

— Καλά, καλά, θὰ σ' ἔχω ὑπ' ὄψει.

Ἀπὸ τὸ ὕφος του ὅμως, ἤξερε καλὰ ὁ Τέλης, πὼς δὲν ἐπρόκειτο ποτὲ νὰ τοῦ δώσῃ ἄλλη ἐργασία. Δὲν τὸν συνέφερε νὰ τοῦ δώσῃ ἄλλη ἐργασία. Ὅπως ἔλεγε κι' ὁ ἴδιος, ἀπὸ ὑπαλλήλους κι' ἐργάτες, ἄλλο τίποτε!

Ἀπόψε, κάτι βάραινε τὴν καρδιά του:

«Τὰ ματάκια της ἔδειξαν ἀπογοήτευσι. Τάχα νὰ εἶναι τόσο μεγάλη ἡ ἀπόγνια της, ποὺ νὰ ὑπερνικήσῃ ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ ἐμπόδια; Τάχα, ὅταν καταλάβῃ πόσο φτωχὸς εἶμαι, ὅταν ἀντιληφθῇ, ὅτι δὲ μπορῶ νὰ τῆς ἀγοράσω οὔτε ἕνα φουστανάκι, νὰ τῆς χαρίσω οὔτε ἕνα μικρὸ δακτυλίδι, ὅταν μπῇ καλὰ στὸ νόημα τί θὰ πῇ νὰ μὴν ἔχῃς λεφτά, οὔτε γιὰ τὶς πρῶτες σου ἀνάγκες, ὅταν δῇ ἀπὸ κοντὰ τὴν ἀγωνία μου γιὰ κάθε δραχμὴ ποὺ ξοδεύω...ὅταν μάθῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια, τάχα θἄχῃ τόσες ρίζες ἡ ἀγάπη της, ὥστε νὰ σταθῇ ὄρθια;».

Ἤνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ τρέμῃ μέσα στὸ στῆθος του:

«Ρίτσα, Ρίτσα... Κοπέλλα μου, γλυκειά μου κοπέλλα!».

Ἄνοιξε τὸ προτοφόλι του, ἔβγαλε τὸ ἑκατοστάρικο. Ἦταν παλιό, λίγο σχισμένο. Τὸ κύτταξε ὅμως σὰν κάτι τὸ μαγικό, σὰν κάτι τὸ ἀγαπημένο.

«Τί μπορῶ νὰ τῆς ἀγοράσω μ' αὐτὰ τὰ λεφτά;».

Μονάχα ἐκεῖ πῆγε ἡ σκέψι του. Ὅλα τὰ ἄλλα ἔσβυναν ἀπὸ τὸ μυαλό του. Οἱ μῆνες ποὺ εἶχε μείνει ἄνεργος, ἡ ἀγωνία του, ὥσπου νὰ σκεφθῇ νὰ βάλῃ τὴν ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα... Ἡ χαρά του, ὅταν πῆρε τὰ πρῶτα χρήματα στὸ χέρι, ἡ θανάσιμη θλῖψι του, ὅταν ἔγινε συνείδησι μέσα του, ὅτι τώρα πιὰ ἐγκαταλείπει γιὰ πάντα τ' ὄνειρό του νὰ γίνῃ ἀρχιτέκτων, ὅλα ἔσβυσαν μέσα του. Κι' ὅλο τὸ πλάνο τῆς ψυχῆς του τόπιασε μονάχα ἡ εἰκόνα της κι' ἡ σκέψι της:

«Τί μπορῶ νὰ τῆς πάρω, τί μπορῶ νὰ τῆς κάνω γιὰ νὰ τῆς δώσω χαρά; Κι' ἡ χαρὰ θὰ φέρῃ τὴν ἀγάπη!».

Ἡ σκέψι του σταμάτησε ἐδῶ, ἐκεῖ, ἀναποφάσιστη. Ὥσπου, στὸ τέλος, ὅλα θάμπωσαν μέσα του, μπερδεύτηκαν.

Πετάχτηκε, ἔφερε πάλι βόλτες. Πάλευε τώρα ἐνάντια στὴ νύστα καὶ στὴ μελαγχολία. Ὡστόσο, λύσι δὲ μποροῦσε νὰ βρῇ.

Ο ΝΤΙΜΗΣ ΤΕΓΚΑΣ

Ἕνα ἀνάλαφρο χτύπημα στὸ παράθυρο τὸν ἔκανε νὰ τιναχτῇ, σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ὄνειρο.

— Τέλη!... Μ' ἀνοίγεις;

— Ἐσὺ εἶσαι, Ντίμη, εἶπε ὁ Τέλης, μὲ ξαφνικὴ χαρά.

— Ἔχεις ὄρεξι γιὰ συντροφιά;

— Τὸ ρωτᾶς;

Ἄνοιξε ὁ Τέλης τοῦ φίλου του καὶ καθὼς εἶδε τὸ Ντίμη Τέγκα νὰ μπαίνῃ στὸ μικρὸ δωμάτιο τοῦ θυρωρείου, ἔνοιωσε μιὰ ζεστασιὰ στὴν καρδιά.

Ἦταν συμμαθητὲς ἀπὸ παιδιὰ ὁ Τέλης μὲ τὸ Ντίμη καὶ φίλοι στὰ παιδιάτικά τους χρόνια. Κατοικοῦσε τότε κι' ὁ Ντίμης στὴν Πλάκα. Ἔπειτα ὅμως εἶχε ἀλλάξει σπίτι ἡ οἰκογένειά του, οἱ δρόμοι τους εἶχαν χωρίσει. Ὁ Ντίμης δὲν εἶχε δρεξι γιὰ πολλὰ γράμματα. Μόλις καὶ μετὰ βίας τέλειωσε τὸ Γυμνάσιο, κι' ἔπειτα πέτυχε μιὰ θεσούλα, κλητήρας σ' ἕνα γραφεῖο. Μικρὸς μισθός, καὶ ἀδιάκοπη χηρίνια. Ἀλλὰ κι' ὁ Ντίμης πίστευε πὼς ἡ θέσι αὐτὴ θὰ ἦταν προσωρινή. Τί ἀκριβῶς ἤθελε νὰ κάνῃ, τί δουλειὰ νὰ βρῇ, κι' αὐτὸς δὲ θἄξερε νὰ πῇ. Πάντως, κάτι καλύτερο, προπάντων κάτι πιὸ προσοδοφόρο.

— Καλησπέρα, Τέλη... Ἔ, τί νέα;

— Καλά!...

Τὸν κύτταξε ὁ Ντίμης στὰ μάτια:

— Σὲ εἶδα μὲ τὴν κοπέλλα σου.

— Ποῦ μὲ εἶδες;

— Στὸ Φάληρο... Μμ... Νόστιμη εἶναι. Λουκουμάκι... Ἔ, πῶς μὴ

Ἡ κοπέλλα μου ἔχει ἀξιώσεις! Θέλει δῶρα καὶ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ λοῦσα... Ἀρχίζοντας ἀπὸ κολλιὲ καὶ τελειώνοντας σὲ παπούτσια καὶ κάλτσες. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, ὅτι πρέπει ν' ἀρχίσω πάλι ν' ἀκονίζω τὸ μυαλό μου, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ οἰκονομήσω καμμιὰ δεκάρα.

— Νὰ σοῦ δανείσω ἐγώ! εἰρωνεύθηκε μὲ πικρία ὁ Τέλης.

— Δὲ θὰ μοῦ δανείσης ἐσύ! ἀποκρίθηκε ὁ Ντίμης, ξαφνικὰ σοβαρά. Οὐκ ἂν λάβης παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος... Ἀλλὰ βρῆκα ἄλλον νὰ μοῦ δανείση... ἤ, μᾶλλον, νὰ μοῦ χαρίση...

— Μίλα σοβαρά!

— Δὲν τὸ πιστεύεις; Μιλῶ πολὺ σοβαρά. Κύττα!

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι του, τ' ἄνοιξε. Ἦταν ἀρκετὰ γεμᾶτο.

— Μέτρα... Πόσα εἶναι; Δεκατρία ἑκατοστάρικα... Τυχερὸς ἀριθμός, ἐ;

— Στὰ χάρισε κανείς;

— Ὅπως τὸ πάρης. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ στὰ δώση κανεὶς μὲ τὸ χέρι του γιὰ νὰ πῆς, ὅτι εἶναι δωρεά.

— Ντίμη! φώναξε ὁ Τέλης, μισογελῶντας, μισοφοβισμένος. Δὲ θὰ μοῦ πῆς, ὅτι ἔκλεψες; Γιατὶ δὲ βλέπω ἄλλο τρόπο νὰ πάρης ξένα χρήματα. Ἤ πρέπει νὰ τὰ κερδίσης μὲ τὴ δουλειά σου, ἢ πρέπει νὰ στὰ χαρίσουν, ἢ νὰ τὰ κλέψης.

— Ἄλλο τίποτε δὲ βλέπεις;

— Σοῦ ὁμολογῶ πὼς ὄχι.

— Δὲν ἔχεις φαντασία, λοιπόν! Ἐγὼ ὅμως ἔχω. Καὶ μὲ τὴ φαντασία μου τὸ σκέφθηκα καὶ τὸ ἐφήρμοσα. Τὴν, αὐτὰ τὰ λεφτά, ποὺ βλέπεις, τὰ κέρδισα χθές.

— Ποῦ δούλεψες; ρώτησε δύσπιστα ὁ Τέλης.

— Δούλεψα μιὰ ὥρα. Ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ὡς τὴ μιὰ τὸ πρωΐ. Μιὰ ὡρίτσα. Τὰ κέρδισα κι' ἔφυγα. Κατάλαβες;

Κούνησε ὁ νέος ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ἐσύ, παιδί μου, δὲ ζῆς σ' αὐτὸ τὸν κόσμο! εἰρωνεύθηκε ὁ Ντίμης Τέγκας. Δὲν ἔχεις ἰδέα, ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ κερδίση στὰ χαρτιά; Δὲν τόχεις ἀκούσει, αὐτό; Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλα τοῦ Τέλη:

— Ντίμη! Ἔπαιξες; Ἀλήθεια, ἔπαιξες;

— Μπράβο! γέλασε ἐκεῖνος. Τὸ κατάλαβες, ἐπὶ τέλους!

Ἔπειτα πῆρε ὕφος σοβαρὸ πάλι:

— Τέλη! Ἀποκάλυψι! Τί νὰ σοῦ πῶ; Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἤρθα ἀπόψε, γιὰ νὰ στὰ πῶ... Ἀντίο φτώχεια! Ξέρεις τί θὰ πῆ, σὲ μιὰ ὥρα, νὰ κερδίσης ἕνα χιλιάρικο; Χίλιες τρακόσιες γιὰ τὴν ἀκρίβεια! Ἂν ἐμενα κι' ἄλλο, θὰ τὶς ἐφθαινα τὶς δυὸ χιλιάδες... Ἀλλὰ φοβήθηκα κι' ἔφυγα. Σκέφθηκα πὼς κάλλιο ἕνα καὶ στὸ χέρι... ξέρεις... Λοιπόν... Αὔριο θὰ πάω νὰ ξαναπαίξω. Αὔριο εἶναι Δευτέρα... Εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς ἀργίας σου. Τέλη, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ναί, τὴ Δευτέρα δὲ δουλεύω.

— Εὐκαιρία, λοιπόν. Ἔλα νὰ πᾶμε μαζί.

Κούνησε ὁ Τέλης Ραγκλῆς ζωηρά, ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, Ντίμη. Χαρτιὰ ἐγὼ δὲν παίζω.

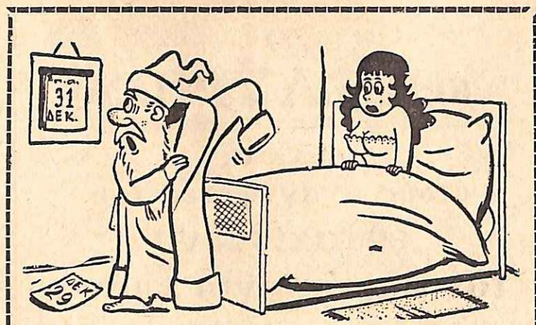
— Γιατί;

— Ἐπειδή... ἐπειδὴ δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεση νὰ ἐξαρτῶμαι ἀπὸ τὴν τύχη...

— Θὰ κερδίσης. Σὲ βεβαιῶ πὼς θὰ κερδίσης...

— Ποῦ τὸ ξέρεις;

— Ἔχω τὸ προαίσθημα. Ἔτσι εἶχα καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου τὸ προαίσθημα...

— Δυποῦμαι, ἀγάπη μου, ἀλλὰ ἡ δουλειὰ εἶναι δουλειά!...

— Δὲ μπορῶ νὰ βασισθῶ στὸ προαίσθημά σου. Κι' ἂν χάσω;

— Ἔλα, καϋμένε, τί θὰ χάσης; Χάσε ἐπὶ τέλους καὶ ἕνα εἰκοσάρι, ποὺ λέει ὁ λόγος.

— Ἀδύνατον, Ντίμη. Δὲ μπορῶ νὰ χάσω οὔτε μιὰ δεκάρα.

— Μά, ἂν χάσης τὴ μιὰ μέρα, τὴν ἄλλη θὰ κερδίσης. Μὴν εἶσαι κουτός. Ξέρεις τί θὰ πῆ νὰ κερδίσης σὲ μιὰ ὥρα ἕνα μηνιάτικο; Λίγο τόχεις;...

— Ὄχι... Ὄχι...

Σηκώθηκε ὁ Ντίμης, μὲ ὕφος πεισμωμένο:

— Ὅπως ἀγαπάει ὁ κύριος... Μὲ συγχωρῆτε γιὰ τὴν ἐνόχλησι... Ἐξάσασα, ὅτι εἶσαι ἕνα καλὸ παιδί, ἕνα πρότυπο παιδιοῦ! Θυμᾶσαι τί ἄλλα ἔλεγαν γιὰ σένα στὸ σχολεῖο;

— Ἄσε τὶς κουταμάρες, Ντίμη.

— Ἔλεγαν, ὅτι εἶσαι βράχος θελήσεως καὶ φρούριο ἤθους! Κάτι τέτοιες δασκαλίστικες κουταμάρες ἔλεγαν γιὰ σένα καὶ σοῦ δηλητηρίασαν τὸ αἷμα.

— Γιατί μὲ δηλητηρίασαν; Τόσο κακὸ εἶναι νὰ λένε τὸ καλό μου;

— Τὸ κακὸ ἀρχίζει ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ πιστεύεις! φώναξε ὁ Ντίμης, μὲ τὸ κυνικό του ὕφος. Δὲ βλάπτει θεωρητικὰ νὰ ἐπαινῆς ἕνα παιδί, νὰ λές, ὅτι σὰν κι' αὐτὸ δὲν εἶναι ἄλλο... Οἱ κουτοὶ δάσκαλοι τὸ ἀποφεύγουν αὐτό, νομίζοντας ὅτι τὸ παιδὶ θὰ πάρη ἀπάνω του καὶ θὰ παύση νᾶχη τὰ προτερήματα, ποὺ τοῦ ἀποδίδουν. Ἐγὼ ὅμως βρίσκω ἄλλου τὸ κακό: Ὅταν λές σ' ἕνα παιδί, ὅτι σὰν κι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἄλλο, τοῦ βάζεις μιὰ θηλειὰ στὸ λαιμό. Μιὰ βαρειὰ τρίχινη θηλειά, ποὺ εἶναι καταδικασμένο νὰ τὴ σέρνη σ' ὅλη του τὴ ζωή... Ἐπειδή, σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς του, θὰ θυμᾶται ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ κουτὰ λόγια καὶ δὲ θ' ἀφίνη τὴν ψυχή του ἐλεύθερη νὰ φερθῆ ἁπλὰ καὶ φυσικά. Ὑποσυνείδητα, θὰ θέλη νὰ εἶναι πάντα ἕνα ὑπόδειγμα, ἕνας ἄσσος, ἕνα φαινόμενο! Κι' ἀπὸ κεῖ ἀρχίζει ὅλη ἡ δυστυχία. Νά! Ὅπως τώρα μ' ἐσένα. Ἂν ἤσουν σὰν ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου, Τέλη, ἐσύ, θὰ τὸ θεωροῦσες φυσικὸ νὰ δοκιμάσης τὴν τύχη σου στὸ χαρτί. Γιατί ὄχι, θἄλεγες, μιὰ καὶ μοῦ παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία; Τώρα ὅμως νομίζεις πώς, ἂν παίξης χαρτιά, ἂν παίξη χαρτιὰ ὁ Τέλης Ραγκλῆς, τὸ φρούριο τοῦ ἤθους, τὸ πρότυπο τῆς ἀρετῆς, κλπ. κλπ., θὰ γίνη κάποια καταστροφὴ στὴν οἰκουμένη... Καὶ προτιμᾶς νὰ στερηθῆς μιὰ χαρά, προκειμένου νὰ φέρης τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου.

Πάλι γέλασε δυνατὰ τὸ γέλασε τοῦ, ὁ Τέλης:

— Ντίμη... Κάνεις γιὰ κωμικός, μὰ τὴν ἀλήθεια!

— Ποῦ ξέρεις; Μπορεῖ νὰ καταλήξω κλόουν σὲ κανένα περιπλανώμενο θίασο... Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως, νομίζω, πὼς ἔλυσα τὸ πρόβλημα τοῦ βίου. Ἔχω μιὰ κουτσοθεσούλα μου στὸ γραφεῖο, μὲ τρεῖς κι' ἑξῆντα τὸ μῆνα, καὶ θἄχω τὶς ὡραίες μου ἀποδοχές, βάζοντας τὸ χέρι μου, πολὺ εὐγενικὰ καὶ πολὺ νόμιμα, στὴν τσέπη κανενὸς χαζοῦ... Ξέρεις ποῦ πῆγα κι' ἔπαιξα; Στὸ σπίτι τοῦ Ζαφείρη Ζαφειρίου.

— Τί εἶναι ἐκεῖ;

— Τζόγος! Θαῦμα. Κλείνουν πόρτες καὶ παράθυρα καὶ παίζουν. Σπουδαῖα πράμματα, ὄχι παίξε-γέλασε... Ποσά!...

— Ποιοὶ παίζουν;

— Τ' ἀδέρφια τοῦ Ζαφείρη, κι' ἄλλοι κύριοι, νέοι κι' ἡλικιωμένοι...

— Καὶ θέλεις νὰ πάω κι' ἐγὼ ἐκεῖ μέσα;... ἔκανε μὲ φρίκη ὁ Τέλης.

— Φρίττεις μόνο μὲ τὴν ἰδέα! γέλασε ὁ Ντίμης.

Ἔπειτα πρόσθεσε, μὲ ὕφος συγκαταβατικό:

— Τὸ καταλαβαίνω, Τέλη! Φοβᾶσαι... Δὲν εἶναι ὁ κύκλος σου αὐτός... Νὰ εἶσαι ὅμως βέβαιος, ὅτι δὲν ἔχουν προληψίες. Ὅποιος θέλει, πηγαίνει, φθάνει νὰ τὸν ξέρουν... Ἐμᾶς μᾶς ξέρει ὁ Ζαφείρης. Ἄλλο τίποτα δὲ θὰ ρωτήσουν... Λοιπόν, τί λές; Πᾶμε αὔριο μαζί;

Πάλι κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του ὁ Τέλης.

— Ἀποκλείεται, Ντίμη. Οὔτε κἂν νὰ τὸ συζητήσης...

— Περίφημα! γέλασε κοφτά, μὲ ξαφνικὸ θυμὸ ὁ Ντίμης. Ξεκινάω μόνη τὴν Ἀθήνα ναρθῶ νὰ σὲ βρῶ ἐδῶ, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, κι' ἐσὺ μοῦ κάνεις τὸ δύσκολο... Φταίω ἐγώ, ποὺκανα τὸν κόπο...

— Κι' ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ παίζης! εἶπε σοβαρὰ ὁ Τέλης.

Τὸν διέκοψε ὁ ἄλλος:

— Νὰ ζήσης! Μόνο Χριστομάθεια, νὰ μὴ μοῦ ἀρχίσης... Ὑπάρχουν ἀρκετοὶ ἄνθρωποι, ποὺ μοῦ μιλᾶνε μέσα ἀπὸ Χριστομάθεια. Ἀπὸ τοὺς φίλους μου προτιμῶ ἄλλη γλῶσσα. Μίλα μου γιὰ τὴ Ρίτσα σου...

Ὁ Τέλης σηκώθηκε. Αἰσθανόταν πάλι ξαφνικὰ τὸ βάρος στὴν καρδιά του.

— Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σοῦ πῶ, Ντίμη... Τί θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ πῶ;...

— Λοιπόν... Σ' ἀφίνω... Γειά, χαρά... Θὰ περνάω πότε-πότε... Καὶ πάλι, ἂν ἀλλάξης γνώμη, Τέλη, ξέρεις... Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μὲ εἰδοποιήσης...

— Μὰ τόσο συχνὰ σκέπτεσαι νὰ πηγαίνης νὰ παίζης ἐσύ;

— Καὶ κάθε μέρα ἂν γίνεται, θὰ πηγαίνω! ἀποκρίθηκε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ νέος. Εἶναι νὰ μὴν ἀρχίση κανείς...

Τὰ γυαλιστερά του μάτια σπίθισαν παράξενα. Ἔπειτα χτύπησε τὸ φίλο του στὸν ὦμο, μὲ μιὰ κίνησι προστατευτικὴ κι' ἔφυγε, σφυρίζοντας χαρούμενα μέσα στὸ σκοτάδι.

ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

— Εἶσαι κουτή, Ρίτσα! Ἐγὼ στὸ λέω πὼς εἶσαι κουτή!...

Κλεισμένες στὸ δωμάτιό τους οἱ τρεῖς ἀδελφές, κάθονταν, ἀργὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, καὶ συζητοῦσαν. Ἡ Ρίτσα τοὺς εἶχε πῆ τὸ μυστικό της. Ξεχείλιζε τόσο ἡ χαρὰ μέσα της, ποὺ τοὺς εἶχε πῆ τὸ μυστικό της, ὅτι εἶχε δεχθῆ νὰ πάη περίπατο μὲ τὸν Τέλη Ραγκλῆ.

— Εἶσαι τρελλή! ξανάπε μὲ τὸ κοφτό, νηφάλιο ὕφος της, ἡ Μαρία, ἡ μεγάλη. Τί περιμένεις ἀπὸ αὐτὸ τὸ νεαρό;

— Τὸν ἀγαπῶ!

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν ἀγαπᾶς κιόλας...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Λύρια καταχαρά

Καινούργιος χρόνος

Καινούργιος χρόνος ἔρχεται μ' ἐλπίδες φορτωμένος
καὶ σ' ὅλους μας ὑπόσχεται νὰ εἶναι εὐτυχισμένος,
γι' αὐτὸ καὶ πρέπει, φίλοι μου, ἀπὸκο νὰ βρεθοῦμε,
τὸν χρόνο τὸν καινούργιο μας, γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦμε
καὶ μὲ ποτῆρι ὁλόγιομο, ἀπὸ κρασὶ τουτέστι,
στὸν χρόνο ποὺ μᾶς ἔρχεται νὰ ποῦμε «ὡς εὐπαρέστη»!

Ἀρχιμηνιὰ νὰ φάλουμε κι' ἀρχιχρονιὰ κυρίως,
καὶ στὸ κρασὶ νὰ πέσουμε οἱ πάντες μακαρίως,
γιὰ νὰ κυλήση ὅμορφα ὁ νέος μας ὁ χρόνος,
χωρὶς ποτὲ νὰ νοιώσουμε τί πρᾶμα εἶναι ὁ πόνος
καὶ νάναι ὁλόκληρη ἡ χρονιὰ κι' ἡ ζήση μας ἐπίσης,
«κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νά... πιῆς, κάτσε νὰ τραγουδήσης»!

Ἐν τάξει στὴν παράδοσι γιὰ νᾶμαστε ἀκόμα
ὀφείλουμε ν' ἀλλάξουμε τὸ μόνιμό μας πιῶμα
καὶ τὸν καινούργιο χρόνο μας γιὰ νὰ καλωσωρίσουμε,
πολλὲς γνωστὲς καὶ ἄγνωστες ταβέρνες νὰ γυρίσουμε
καὶ νὰ τραβήξουμε παντοῦ γιὰ κοῦπες καὶ τσουγκρίσματα,
γιατὶ ὁ χρόνος, ὡς γνωστόν, ἔχει πολλὰ γυρίσματα!

Τὸ σχετικὸ ποτῆρι μας ὑψώνοντας ἐν (τέλει,
νὰ εὐχηθοῦμε ὁλόψυχα στὸν χρόνο ποὺ (ἀνατέλλει,
νὰ λείψουν στὶς ἡμέρες του οἱ στραβο- (τιμονιές,
οἱ γκίνιες μας οἱ «χρόνιες» καὶ οἱ «κοψοχρονιὲς»!
Νὰ γίνουν ὅλα αἴσια, νὰ πάνε ὅλα (πρίμα
καί, φυσικά, γιὰ ὅλους μας «ὁ χρόνος (νάναι... χρῆμα»;

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ἀοθημαικό ἀθηναϊκό μυθιζόημα της κας Ἰωάννας Μπουκουβάλα-Ἀκαμάτου

ΦΤΕΡΩΤΑ ΔΑΚΤΥΛΑ

18ον

Ἡ φωνή της πνίγηκε στὸ κλάμμα. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, κι' ἀδιαφορῶντας ἂν θὰ τὴν βλεπε κανένα ἀδιάκριτο μάτι, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της.

Τὴν ἄφησε ἐκεῖνος νὰ κλάψη. Δὲ σάλευε. Φαινόταν ἀπολιθωμένος.

Σὲ λίγο, ἡ κοπέλλα σηκώθηκε:

— Ἔλα, Ντίνο, σὲ παρακαλῶ, πᾶμε. Πᾶμε... Δὲν ἀντέχω πιά. Θὰ ρεζιλευτοῦμε ἐδῶ μέσα... Πᾶμε...

Τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν τράβηξε, τὴν ἀνάγκασε νὰ καθήση...

ΘΑ ΓΙΝΗΣ ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ

— Λιάνα! Μὴ σκέφτεσαι μονάχα τὸν ἑαυτό σου... τῆς εἶπε σὲ τόνο ἐπιτακτικό.

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια πνιγμένα στὰ δάκρυα.

— Δὲ σκέπτομαι μονάχα τὸν ἑαυτό μου... Ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ σοῦ κάνω πιὰ τίποτα... Εἶναι πράγματα, ποὺ δὲν ἀλλάζουν... Τότε... τότε ἤμουν ἀρραβωνιαστικιά του. Τότε πίστευα πὼς τὸν ἀγαποῦσα... Ἄλλο τίποτε δὲ θέλω νὰ σοῦ πῶ, οὔτε νὰ δικαιολογηθῶ...

— Τὸν ἀτιμο... ψιθύρισε ὁ νέος ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

— Τότε, πίστευα, ὅτι παρασύρθηκε σὲ μιὰ σπιγμὴ τρέλλας! Ἔπειτα, ὅταν ἔμαθα τὴν ἀλήθεια, κατάλαβα ὅλο τὸ κακό, ποὺ μοῦκανε. Ἦταν ἀργά, Ντίνο. Καὶ τώρα καταλαβαίνεις, γιατί λέω πὼς γιὰ μένα σταμάτησε πιὰ ἡ ζωή... Ντίνο, μὴ μὲ κυττᾶς ἔτσι. Θὰ ἐργασθῶ καὶ θὰ ζήσω... Θὰ πάω κι' ἐγὼ στὸ γραφεῖο τῆς Θεανῶς. Θὰ πάω ὑπάλληλος. Φτηνά, οἰκονομικά, στὴν ἀρχή. Θὰ πῶ καὶ τῆς Σόφης νὰ ἔρθη μαζί μου... Θὰ ζήσουμε, ὁπωσδήποτε θὰ ζήσουμε... Ἐξ ἄλλου, εἶχα σκεφθῆ νὰ δώσω ἐξετάσεις σὲ καμμιὰ Τράπεζα. Τώρα ἀπέκτησα πείρα, ἴσως νὰ τὰ καταφέρω... Ἀλλά...

Τὴ σταμάτησε. Ἔσκυψε, τὴν κύτταξε στὰ μάτια:

— Ἀλλά, λὲς κουταμάρες, τῆς εἶπε, μὲ τόνο, ποὺ τὴ συγκλόνισε. Ἡ φωνή του τὴ χάϊδευε...

— Λὲς κουταμάρες, ἀγάπη μου... Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲ θὰ γίνη... Τὴ δουλειά σου, φυσικά, δὲ θὰ τὴν ἀφίσης, γιὰ λίγο καιρό, ἐλπίζω. Ἀλλὰ θὰ εἶσαι ἡ ἰδιαιτέρα μου γραμματεὺς κι' ἡ ἰδιαιτέρα μου δακτυλογράφος.

— Ντίνο...

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια:

— Λιάνα, θὰ γίνης ὁπωσδήποτε γυναῖκα μου!

— Ὄχι, Ντίνο...

— Γιατὶ τὸ λὲς αὐτὸ τὸ ὄχι;

— Ἐπειδὴ τὸ ξέρω πὼς μὲ περιφρονεῖς, πὼς μὲ λυπᾶσαι. Τὸ ξέρω πὼς ἡ ἀγάπη σου πνίγηκε κιόλας, χάθηκε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μαθες τὴν ἀλήθεια.

Κούνησε τὸ κεφάλι του μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο.

— Ἂν τὰ ξέρης ὅλα αὐτὰ Λιάνα, τότε δὲν ξέρες τί θὰ πῆ ἀγάπη. Τότε δὲν ἀγάπησες ποτέ σου.

Τὸν κύτταξε ταραγμένη.

— Ντίνο... Ἐσένα σ' ἀγάπησα. Τώρα μπορῶ νὰ στὸ πῶ. Σ' ἀγάπησα τότε μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ καὶ λαχταροῦσα ἀπὸ μέρα σὲ μέρα νὰ μοῦ μιλήσης... Τώρα καταλαβαίνω πὼς τὸ Στέφανο τὸν ἀγάπησα ἀλλοιώτικα. Καὶ θὰ στὸ ἐξηγήσω. Μ' ἐκεῖνον ἦταν ἕνα πάθος... ἴσως καὶ μονάχα μιὰ ἀπογοήτευσι. Μ' ἐσένα ἦταν ἡ ἀγάπη ἡ ἀληθινή, ἡ ἄδολη ἀγάπη... Τώρα ὅμως, αὐτὴ ἡ ἀγάπη πνίγηκε... Πνίγηκε, Ντίνο.

Τῆς τράβηξε τὸ χέρι, τὴν ἀνάγκασε νὰ σκύψη κοντά του.

— Κύτταξέ με στὰ μάτια, Λιάνα. πές μου... Δὲ μ' ἀγαπᾶς; "Αν μοῦ πῆς πὼς δὲν μ' ἀγαπᾶς, τότε θὰ σταματήσω. Σκέψου ὅμως πρὶν ἀπαντήσης. Χαλάσαμε τὴν εὐτυχία μας ἀπὸ κουταμάρα. Σοῦ κατέστρεψα ἕνα μέρος τῆς ζωῆς σου, ἀπὸ δειλία, Λιάνα. Κύττα τώρα μὴ καταστρέψω ἐσὺ τὴν ὑπόλοιπη ζωή σου, ἔτσι χωρὶς λόγο, ἀπὸ μιὰ κακῶς ἐννοουμένη φιλοτιμία ἴσως, ἢ κακῶς ἐννοουμένη ντροπή. Σοῦ κάνω μιὰ ἁπλὴ ἐρώτησι. Θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσης κι' ἐσὺ ἁπλά: Τώρα, σήμερα, μ' ἀγαπᾶς; Ναί, ἢ ὄχι;

Τὰ μάτια του βυθίζονταν στὰ δικά της, κυττοῦσαν νὰ διαβάσουν τὴν ἀπάντησί της πρὶν τὴν προφέρουν τὰ χείλη της.

Τὰ βελουδένια της μάτια μήλησαν... Τὰ χείλη της τρεμούλιασαν μόνον, δὲν μπόρεσαν ὅμως νὰ ἀρθρώσουν λέξι.

Διάβασε αὐτὸς τὴν ἀπάντησι τῆς ματιᾶς της, καὶ δὲν περίμενε τὰ λόγια.

Ἀργὰ ἔσκυψε, ζήτησε τὰ χείλη της. Οὔτε γύρισε νὰ κυττάξη ἂν τοὺς ἔβλεπε κανένα ἀδιάκριτο μάτι, οὔτε θυμόταν ποῦ βρισκόταν.

Ἔπειτα σηκώθηκε.

— Πᾶμε, τῆς εἶπε ἀποφασιστικά. Πᾶμε νὰ τοὺς ἀναγγείλουμε ὅτι ἀρραβωνιαστήκαμε. Ἴσως αὐτὸ τοὺς δώση χαρά, μέσα στὴ μεγάλη τους λύπη γιὰ τὸ Γιανάκη.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

— Σὰν τὰ σαλόνια τοῦ Χόλλυγουντ!

— Ρίκα... Μὴν ζήσετε, νὰ τὸ χαιρόσαστε. Ἀλήθεια, εἶναι ἀνειρο τὸ σπίτι σου;

— Σᾶς ἀρέσει; Καθῆστε, κορίτσια. Ἐλᾶτε... Μιὰ καὶ καλὴ γύρω στὸ τραπέζι, νὰ πάρουμε ἕνα Ἔχομε τόσα νὰ ποῦμε.

Κάθησαν γύρω στὸ ὡραῖο στρωμένο τραπεζάκι, ρίχνοντας ἀκόμα μιὰ ματιὰ στὸ θαυμάσιο σαλόνι.

Ὅλα ἦταν ἰδιόρρυθμα.

— Ποιητικά! ἔλεγε ἡ Κάτια, προσπαθῶντας νὰ κάνη τὴ φωνή της κάπως εἰρωνική.

Ἡ Ρίκα ὅμως τάπαιρνε σοβαρά:

— Ὁ Φοῖβος βάζει παντοῦ ποίησι. Καὶ στὸ φαγητὸ ἀκόμα. Πρέπει νὰ εἶναι ποιητικὰ παρασκευασμένο ἕνα φαγητὸ γιὰ νὰ τοῦ ἀρέση.

— Δὲν σὲ κουράζει αὐτό; ρώτησε ἡ Κάτια.

Γέλασε ἡ Ρίκα.

— Νὰ μὲ κουράση; Μ' ἐνθουσιάζει.

Ἦταν ὅμορφη, σὰν ἄστρο. Εἶχε παχύνει ἀνεπαίσθητα καὶ τῆς πήγαινε, Φοροῦσε ἕνα ἀνάγλυφο φουστανάκι, θαλασσί, ποὺ ταίριαζε μὲ τὴ λεπτὴ ὁμορφιά της, καὶ φαινόταν δεκαοχτὼ χρονῶν.

— Λοιπόν, τὰ νέα σας! Τὰ πῶ... χίλια χρόνια νὰ ζήσω, δὲ θὰ ξεχάσω ὅτι σ' ἐσένα καὶ στὴ Ρίκα καὶ σὲ σᾶς ὅλες ὀφείλω τὴν εὐτυχία μου.

— Ἄσε τὰ λογίδρια, τὴ διέκοψε μὲ τὸ γελαστό της ὕφος ἡ Ρίκα. Λέγε μας, λέγε μας, Λιάνα, εἶσαι εὐτυχισμένη;

— Δὲ μὲ ρωτήσατε ἂν εἶμαι ἐγὼ εὐτυχισμένη, μπῆκε στὴ μέση ἡ Κάτια.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σὲ ρωτήσουμε. Σὲ βλέπουμε.

— Τί νὰ σᾶς πῶ, κορίτσια! Τὸ πίστευα πὼς θὰ ἤμουν εὐτυχισμένη, ἀλλὰ ὄχι τόσο! Ζῶ σὰν μέσα σὲ ὄνειρο.

— Τί κάνετε ἐκεῖ στὴ Γερμανία;

— Δουλειά! Μελέτη! Ἀπὸ τὸ πρωΐ ἴσαμε τὸ βράδυ. Μόνον, πολλὲς φορὲς ἔχομε θέατρο ἢ συναυλία... Τὶς ἄλλες βραδυὲς καθόμαστε σπὸ φοιτητικό μας καμαράκι καὶ δουλεύομε. Καὶ τάρα μονάχα κατάλαβα τί θὰ πῆ εὐτυχία.

— Ἤδρες, ἐπὶ τέλους, τὴν ἀλήθεια; ρώτησε ἡ Ρίκα γελαστή.

— Τὴν ἠύρα! ἀποκρίθηκε μ' ἐνθουσιασμὸ ἡ κοπέλλα. Ἄχ, κορίτσια! Εἶμαι τόσο ἁπλὴ ἡ ἀλήθεια τῆς εὐτυχίας... Νά.. λίγη ἀγάπη, λίγη πίστι πὼς κάποιον προορισμὸ ἐκτελεῖς στὴ ζωή... αὐτὸ φτάνει.

— Κι' ἐσὺ Λιάνα;

Τὰ μάτια τῆς Λιάνας σπίθισαν.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ ρωτήσετε;

— Ὄχι, ξέρομε, εἶπε ἡ Θεανώ. Ξέρομε ὅτι ὁ ἀντρας σου ἔγινε συνέταιρος μὲ τὸν προϊστάμενό του...

— Πάει περίφημα...

— Κι' ἐσὺ ἐργάζεσαι πάντα κοντά του;

— Ναί, ἀκόμα δυὸ-τρεῖς μῆνες...

— Ἔπειτα...

Χαμογέλασε ἡ Λιάνα καὶ τὸ χαμόγελό της πρόδωσε τὸ μυστικό της.

— Ἄ, ἔτσι! φώναξαν ὅλες. Μπράβο, Λιάνα... Μπραβὸ!

— Τὸ ἀδελφάκι σου τί κάνει; ρώτησε ἡ Κάτια.

— Μιὰ χαρά. Ἔγινε τελείως καλά, καὶ χοροπηδάει μὲ τὴν καρδιά του.

— Κι' ἡ Ἀλίκη;

— Ἡ Ἀλίκη ἔδωσε ἐξετάσεις στὰ νομικὰ καὶ πέτυχε.

— Τὴν ἐκτιμάει πολύ, εἶπε ἡ Θεανὼ σοβαρά. Καὶ τῆς μίλησε. Ἡ Κάτια ἀρχισε τὰ χειροκροτήματα. Τὴν μιμήθηκαν κι' οἱ ἄλλες. Καὶ ἡ Ντόρα κατέθεσε τὰ ὅπλα. Παραδέχθηκε ἐπὶ τέλους πὼς εἶχε γίνει κρυφὸς ἀρραβῶνας.

— Λοιπόν, Κάτια... Τὰ δικά σου τὰ νέα! φώναξε ἡ Ρίκα. Πότε γύρισες ἀπὸ τὴ Γερμανία;

— Προχθές. Ἦταν τυχερὸ νὰ μπορέσω νάρθω στὴν πρόσκλησί σου. Ἤλθαμε γιὰ δέκα μέρες, τώρα τὸ Πάσχα, νὰ ἰδῶ λιγάκι καὶ τοὺς δικούς μου... Ὅσο καὶ νὰ πῆς τοὺς πόνεσα. Ἔπειτα, ἀφοῦ ἔδειξαν τόση κατανόησι, σὲ μερικὰ ζητήματα... κατάλαβα πὼς δὲν εἶναι τόσο... τόσο... κούφιοι, ὅσο πίστευα πὼς εἶναι... Κι' ἀπὸ τότε τοὺς πόνεσα περισσότερο.

— Ναί! φάνηκαν ἐξαιρετικοί, εἶπε ἡ Λιάνα μὲ συγκίνησι. Μ' ἐσωσαν τότε... Κάτια, τί νὰ σοῦ πῶ... χίλια χρόνια νὰ ζήσω, δὲ θὰ ξεχάσω ὅτι σ' ἐσένα καὶ στὴ Ρίκα καὶ σὲ σᾶς ὅλες ὀφείλω τὴν εὐτυχία μου.

— Ἄσε τὰ λογίδρια, τὴ διέκοψε μὲ τὸ γελαστό της ὕφος ἡ Ρίκα. Λέγε μας, λέγε μας, Λιάνα, εἶσαι εὐτυχισμένη;

— Δὲ μὲ ρωτήσατε ἂν εἶμαι ἐγὼ εὐτυχισμένη, μπῆκε στὴ μέση ἡ Κάτια.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σὲ ρωτήσουμε. Σὲ βλέπουμε.

— Τί νὰ σᾶς πῶ, κορίτσια! Τὸ πίστευα πὼς θὰ ἤμουν εὐτυχισμένη, ἀλλὰ ὄχι τόσο! Ζῶ σὰν μέσα σὲ ὄνειρο.

— Τί κάνετε ἐκεῖ στὴ Γερμανία;

— Δουλειά! Μελέτη! Ἀπὸ τὸ πρωΐ ἴσαμε τὸ βράδυ. Μόνον, πολλὲς φορὲς ἔχομε θέατρο ἢ συναυλία... Τὶς ἄλλες βραδυὲς καθόμαστε σπὸ φοιτητικό μας καμαράκι καὶ δουλεύομε. Καὶ τάρα μονάχα κατάλαβα τί θὰ πῆ εὐτυχία.

— Ἤδρες, ἐπὶ τέλους, τὴν ἀλήθεια; ρώτησε ἡ Ρίκα γελαστή.

— Τὴν ἠύρα! ἀποκρίθηκε μ' ἐνθουσιασμὸ ἡ κοπέλλα. Ἄχ, κορίτσια! Εἶμαι τόσο ἁπλὴ ἡ ἀλήθεια τῆς εὐτυχίας... Νά.. λίγη ἀγάπη, λίγη πίστι πὼς κάποιον προορισμὸ ἐκτελεῖς στὴ ζωή... αὐτὸ φτάνει.

— Κι' ἐσὺ Λιάνα;

Τὰ μάτια τῆς Λιάνας σπίθισαν.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ ρωτήσετε;

— Ὄχι, ξέρομε, εἶπε ἡ Θεανώ. Ξέρομε ὅτι ὁ ἀντρας σου ἔγινε συνέταιρος μὲ τὸν προϊστάμενό του...

— Πάει περίφημα...

— Κι' ἐσὺ ἐργάζεσαι πάντα κοντά του;

— Ναί, ἀκόμα δυὸ-τρεῖς μῆνες...

— Ἔπειτα...

Χαμογέλασε ἡ Λιάνα καὶ τὸ χαμόγελό της πρόδωσε τὸ

Στὰ νομικά;

Βέβαια, εἶναι φοιτήτρια νομικῆς...

Καθισμένη στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, ντυμένη μ' ἕνα φθηνὸ φουστανάκι, ἀδύνατη, μὲ προσωπάκι βασανισμένο, ἡ Σόφη δὲ μιλοῦσε.

Τὴ χτύπησε ἡ Κάτια στὸν ὦμο.

— Σοφούλα, δὲ μιλᾶς ἐσύ; Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μᾶς πῆς;

— Ἀφῆστε τὴ Σόφη, ἔκανε ἡ Θεανὼ μὲ ὕφος προστατευτικό.

Σήκωσε ἡ κοπέλλα τὰ μάτια της.

—"Οχι, δεσποινὶς Θεανώ, μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ μιλήσω... Φυσικὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἶμαι εὐτυχισμένη. Θέλω νὰ σᾶς πῶ ὅμως, ὅτι ἔχω κι' ἐγὼ κάποιο εἶδος εὐτυχίας... Μονάχα ἡ ἀγάπη ποὺ μοῦ δείχνετε, ἡ ὑποστήριξι ποὺ μοῦ κάνετε...

— "Αστα, Σόφη, αὐτά, τὴν ἔκοψε ἡ Ρίκα. "Αστα... Πές μας μόνον. μὴν ἔχης ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε;...

Κούνησε τὸ κεφάλι της ἡ κοπέλλα.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε.

— Τὸ μικρό;

Τὸ πονεμένο πρόσωπο τῆς μικρῆς μάνας ἄστραψε.

— Μιὰ χαρά! Περπάτησε!

— Ποῦ τόχεις τὸ παιδί; ρώτησε ἡ Κάτια.

— Τόχω δώσει σὲ μιὰ συγγενῆ μου στὸν Πειραιᾶ, ἀποκρίθηκε ἀναστενάζοντας ἡ Σόφη. Τί νὰ κάνω;

— Μὴ στενοχωριέσαι, Σόφη, τῆς φώναξε ἡ Ρίκα μὲ τὸ εὐτυχισμένο της ὕφος. Θάρθῃ κι' ἡ σειρά σου νὰ χαρῆς.

Ἀναστέναξε ἡ μικρή.

— "Ισως...

—'Η Σόφη ἔχει ἐξελιχθῆ σὲ πρώτης τάξεως δακτυλογράφο, εἶπε ἐπαινετικὰ ἡ Θεανώ. Κι' εἶναι μιὰ κοπέλλα σαβαρή, μετρημένη τώρα. Θάρθῃ καὶ γι' αὐτὴν ἡ μέρα τῆς χαρᾶς.

— Ξέρετε γιὰ ποιὰ δὲ μπορεῖ νάρθῃ ἡ μέρα τῆς χαρᾶς; πέταξε ἡ Ρίκα.

—Γιὰ ποιά;

— Γιὰ τὴ Λούση!

Τὴν κύτταξαν ἐρωτηματικά.

— Μά... ἡ Λούση τί ἄλλο θέλει; Παντρεύτηκε, χρυσοπαντρεύτηκε, ζῆ σὲ μέγαρο, εἶναι κυρία Παντοπούλου... Ἔχει τὰ λούσα της...

— Τὴν εἶδα μιὰ μέρα ἀπὸ μακρυά, εἶπε ἡ Ντόρα. Ἦταν ντυμένη κούκλα.

—Εἶδες ὅμως καὶ τὸ πρόσωπό της; ρώτησε ἡ Ρίκα.

—"Οχι, τὴν εἶδα ἀπὸ μακρυά.

—"Αν δῆς τὸ πρόσωπό της θὰ τρομάξῃς.

—Γιατί;

—Γέρασε Φαίνεται τουλάχιστον τριανταπέντε χρόνων.

—"Αντε, Ρίκα, τὰ παραλές. Γιατί, τί ἄλλο ἤθελε; Μήπως τῆς κάνει ἀπιστίες ὁ Παντόπουλος; Δὲ πιστεύω νὰ τὴ συγκινῆ τόσο! Τὸ ἤξερε.

— Ὄχι γι' αὐτό! "Οχι γι' αὐτό! Ἐξ ἄλλου κι' ὁ Παντόπουλος γέρασε. Κι' αὐτὸς εἶναι ἀγνώριστος. Δὲν ἔτυχε νὰ τὸν δῆτε;

—Τὸν εἶδα ἐγὼ μιὰ μέρα, εἶπε ἡ Θεανώ, μὲ πόνο. Καὶ πραγματικὰ μοῦ φάνηκε σὰ νὰ γέρασε τουλάχιστον δέκα χρόνια.

—Μὰ γιατί; Τί ἔπαθαν; ρώτησε ἡ Κάτια. Πές μας, Ρίκα, μᾶς ξεμύχησες!

—Τὸ ξέρετε ὅτι ἀπέκτησαν ἕνα παιδάκι. ἕνα γυιό;

—Ναί, αὐτὸ τὸ ξέρομε. Μάλιστα ξέρομε πὼς γεννήθηκε ἕξη μῆνες μετὰ τὸ γάμο τους...

—Δὲν ξέρετε, ὅμως, φυσικά, τίποτ' ἄλλο!

Ἐπίκαιρον στίχοι

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

Τὸ «δῶρον» περιμέναμε οἱ πάντες νὰ τσεπώσουμε,
γιορτὲς γιὰ νὰ περάσουμε καὶ γιὰ νὰ ξελασπώσουμε,
μά, δυστυχῶς, ἀρχίσανε ἀπὸ τὴν πρώτη ὥρα,
νὰ μᾶς τὸ ἀφανίζουνε τὰ διάφορα τὰ «δῶρα»!

*

Ἀπὸ τὸ «δῶρον» δίνουμε τὸ «δῶρον» σερβιτόρων
τὸ «δῶρο» ταχυδρομικῶν, ταξὶ καὶ εἰσπρακτόρων,
τὸ «δῶρο» τῶν κουρέων
καὶ τῶν σκουπιδιαρέων.
Καὶ γιὰ πολλὰ παρόμοια θὰ φύγῃ ἀναμαρτίβολως,
τὸ «δῶρο» μας ὁλόκληρο καὶ ὁ... μισθός μας ὅλος!

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

Μετὰ γαρᾶς ἐμάθαμε ἀμέτρητοι πολῖται,
ὅτι ἡ Μπαντὸ ἡ γόησσα στὴν Κέρκυρα καλεῖται,
ἀπ' τὰ πολλὰ τερτίπια της λιγάκι νὰ ξεννοιάσῃ
καὶ τὸ Καζίνο, ἐπίσημα, αὐτὴ νὰ ἐγκαινιάσῃ...

*

Χωρὶς, λοιπόν, ἀντίρρησιν τὴν πρόσκλησιν ἐγκρίνω
καὶ τῆς Μπὲ-μπὲ τὴν συμβολὴν τὴν βρίσκω ἐνδεδειγμένη,
διότι χαροπαίγνιον καὶ ποὺ παντὸς Καζίνο,
τῶν πελατῶν τὸ γόνυσιμο καὶ τό... «στρὶπ-τὶς» σημαίνει!

ΞΕΝΕΣ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ

Ἐργάτες ποὺ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν Γερμανία,
τὸ «στοὺν» πολὺ διέδωσαν εἰς τὴν Μακεδονία
κι' εἶναι τὸ «στοὺν» πρωτότυπο καὶ τυχερὸ παιγνίδι,
ποὺ ξετινάζει ἄνθρωπον, προτοῦ νὰ πῇ «κομμοῦδι»!

*

Σ' αὐτά, λοιπόν, τὰ χρόνια μας τὰ λίαν πονηρά,
δικαίως ὅλοι οἱ σώφρονες τὸ μπούσουλά τους γάνουν,
διότι μᾶς κουβάλησαν «παιγνίδια τυχερά».
ἐκεῖνοι ποὺ ἐπήγανε «τὴν τύχη τους» νὰ κάνουν!

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Τῆς Οὐλεν οἱ ἐργαζόμενοι ἀργίσανε καὶ πάλι
νὰ κάνουνε τὶς «στάσεις» τους τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη
κι' ἐὰν δὲν τύχῃ ἐγκρίσεως ἡ κάθε ἀπαίτησί τους,
δὲν πρόκειται νὰ βάλουνε «νεράκι στὸ κρασί τους»!

*

Βουνὸ εἶναι τὸ δίκιο τους, καθὼς ὑποστηρίζουν
καὶ ὅλοι, ἀνεξαίρετα, τοὺς τὸ ἀναγνωρίζουν,
ἀλλὰ ὁσάκις φτάνουνε στὸ θέμα τοῦ «παρά»,
τῆς Οὐλεν οἱ ἁρμόδιοι τοὺς «κάνουνε... νερά»!

ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΧΑΡΙ...

Ἀνεκαλύφθη, πρό τινος, καινούργια σπεῖρα νέων,
ποὺ μάστιξ ἑκατάντησε δεκάδων Ἀθηναίων,
γιατὶ κλοπὲς διέπραττε μὲ περισσὴ ἀναίδεια
κι' ὁ... Φάκας προετοίμαζε τὰ τολμηρά της σχέδια.

*

Ἀλλὰ στὴν ὅλη δρᾶσι της τελεία μπῆκε, ἤδη
καὶ θὰ ξεχάσῃ ἐπ' ἄπειρον καὶ γάντι κι' ἀντικλεῖδι,
γιατὶ αἰφνιδίως ἔπεσε εἰς τῶν ἀοχῶν τὴν «σάκκα»
κι' ὁ Φάκας κι' ἡ παρέα του κατέληξε στὴ φάκα!

ΠΑΡΑΦΩΝΙΕΣ

Ἀξιήθηκαν ἀπότομα, προσφάτως, τὰ ἐγκλήματα
καὶ δίνουνε καὶ παίρνουνε τοῦ πιστολιοῦ τὰ βλήματα,
δουλεύουν δηλητήρια, δουλεύουν μαγαιρώματα
καὶ στὰ χωριὰ μας πέφτουνε γενναῖα τσεκουρώματα!

*

Κατόπιν τούτων μένουμε μὲ ἀνοιγτὸ τὸ στόμα,
γιατ' εἴχαμε Χοιστούγεννα μόλις προηθέσ ἀκόμα
καὶ ὁ Χοιστὸς κατέβηκε νὰ πῇ σ' ἐγθοὺς καὶ φίλους:
«Ὁμονοῆτε ἄνθοωποι καὶ ἀγαπᾶτε... ἀλλήλους»!

ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ

Προσπάθειες ἐγίνανε πραγματικὰ μεγάλες,
γιὰ νὰχουμε στὸν τόπο μας καὶ ταπητο - δασκάλες,
ποὺ ζῆλον, ἀναμένεται, ὑπέρμετρον νὰ δείξουν
καὶ τὴν ταπητουργία μας συντόμως ν' ἀναπτύξουν!

*

Τουτέστιν οἱ ἁρμόδιοι ἐνήργησαν δραστήοια
κι' ἐφρόντισαν νὰ κάνουνε ταπήτων ἐογαστήοια,
γιατὶ ζητοῦν στὰ χρόνια μας, ποὺ γίνονται βλαστήματα,
νὰ θέτουν «ἐπὶ τάπητος» τὰ τόσα μας ζητήματα!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

—Τώρα τὸ παιδάκι πρέπει νὰ εἶναι δέκα τεσσάρων μηνῶν, σὰν τὸ δικό μου εἶπε ἡ Σόφη. Πρέπει νὰ περπατᾶη...

—Εἶναι δεκατεσσάρων μηνῶν, ἀλλὰ δὲν περπατάει, οὔτε προκειται νὰ περπατήση ποτέ.

—Γιατί; ρώτησαν ὅλες μ' ἕνα στόμα.

—Ἐπειδὴ γεννήθηκε ἐλαττωματικό. "Οταν ἦταν μωρὸ δὲν το καταλαβαν. Δηλαδή, κατι εἶχαν καταλαβει φαίνεται, ἀλλὰ δὲν ἤθελαν νὰ τὸ πιστέψουν. Τώρα ὅμως ποὺ μεγάλωσε, καταλαβαν πως τὸ παιδάκι αὐτο εἶναι ἀρρωστο. Δὲν ἐργάζονται τὰ νευρα του ὅπως πρέπει, οὔτε στὸ κεφαλι, οὔτε στὸ σῶμα. Τὸ παιοὶ αὐτὸ εἶναι καθυστερημένο. Κι' αν περπατήση ποτέ, θὰ εἶναι σὰν ἀνάπηρο. Ἕνα δυστυχισμένο πλασμα...

Μιὰ βαρειὰ σιωπὴ ὑποδέχτηκε τὰ λογια τῆς Ρίκας. Ἔπειτα ἡ φωνὴ τῆς Ντόρας ἀκούστηκε σοβαρή:

—Ἐλᾶτε τώρα νὰ μοῦ ἐξηγήσετε αὐτὰ τὰ μυστήρια! Γινονται πράγματα στὴ ζωη... πράγματα φοβερά, ποὺ κάνουν τὸ μυαλό μας νὰ σταματάη... Ἡ Λιλίκα ἔμεινε παράλυτη...

—Χμμ, ἔκανε ἡ Ρίκα. "Οχι ἐντελῶς. Την εἶδα μιὰ μερα. Περπατοῦσε μὲ δυσκολία στὸ Ζαππειο... ἀκουμποῦσε σὲ μπαστοῦνι. Ἴσως ὅμως νὰ παίρνη τώρα τὸ καλύτερο.

— Βλέπετε τὰ μυστήρια, εἶπε ἡ Ντόρα συλλογισμένη. Τὸ παιδὶ τοῦ Παντόπουλου καὶ τῆς Λούσης βγῆκε ἀνάπηρο.

Ἡ Ρίκα σηκώθηκε:

—Κορίτσια: "Ηρθατε ἐδῶ ὅλες, σᾶς κάλεσα, γιὰ νὰ χαροῦμε λιγάκι... Τί θὰ λέγατε ἂν βάζαμε καμμιὰ χαρούμενη πλάκα;

"Εβαλε μιὰ πλάκα στὸ γραμμόφωνο κι' οἱ χαρούμενοι τόνοι τῆς μουσικῆς πλημμύρισαν τὸ ὡραῖο ἀριστοκρατικὸ σαλόνι.

Πλησίασε ἡ Λιάνα τὴ φίλη της, τὴν πῆρε παράμερα.

— Ρίκα... τὴν τελευταία δόση τοῦ χρέους μας θὰ στὴ δώσουμε ἴσαμε τὸ καλοκαίρι. Αὐτὸ μοῦ εἶπε ὁ ἄντρας μου νὰ σοῦ πῶ.

Ἡ Ρίκα γέλασε:

—"Ωχ, καημένη! Ποῦ χάνεσαι! Σ' αὐτὰ τὰ μικροπράγματα! Ἐσὺ τὸ πῆρες σοβαρὰ ὅτι ἦταν δάνειο...

—Ναί, Ρίκα.

—"Οπως θέλεις. Ἀφοῦ τὸ προτιμᾶς ἔτσι.

Ἦρθε κι' ἡ Σόφη κοντά της. μὲ ὕφος δυστυχισμένο.

—Ρίκα... πῶς καὶ πότε θὰ μπορέσω νὰ σοῦ ἐξοφλήσω ἐγώ;...

Πέρασε τὸ χέρι της προστατευτικὰ στοὺς ὤμους τῆς μικρῆς της φίλης ἡ εὐτυχισμένη γυναῖκα:

—Σόφη... οὔτε νὰ τὰ συλλογίζεσαι αὐτά. οὔτε νὰ τὰ συλλογίζεσαι! Ἡ τύχη μὲ βοήθησε ἐμένα. Τί τὸ φυσικώτερο, νὰ βοηθήσω κι' ἐγὼ μιὰ φίλη μου;

Σήκωσε ἡ κοπέλλα τὰ μάτια της πλημμυρισμένα μὲ δάκρυα.

— Ξέρεις τί θὰ μποροῦσε νὰ μὲ κάνη στ' ἀλήθεια εὐτυχισμένη; Νὰ μταροῦσα νάχω τὸ παιδάκι μου κοντά μου, νὰ τὸ παίρνω ἀπὸ τὸ χεράκι, νὰ τὸ πηγαίνω περίπατο...

—Θὰ γίνη κι' αὐτό, εἶπε παρηγορητικὰ ἡ Ρίκα. Θὰ βρεθῆ ὁ καλὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ σ' ἀγαπήση, μαζὶ μὲ τὸ παιδί σου...

Ἡ μουσικὴ πλημμύριζε τὸ δωμάτια. Καὶ σκέπασε μὲ τοὺς γλυκούς της τοὺς σκοποὺς τὰ κρυσταλλένια γέλια τῶν εὐτυχισμένων κοριτσιῶν καὶ τ' ἀναστενάγματα τῆς Σόφης καὶ τῆς Θεανώς...

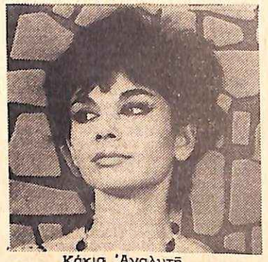
ΤΕΛΟΣ

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΑΣΤΕΡΩΝ ΓΙΑ ΤΟ 1963

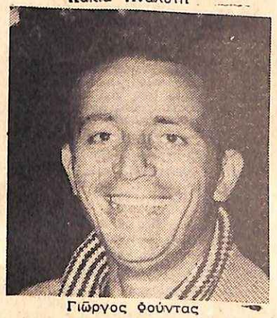
Μιὰ πρωτότυπη ἔρευνα

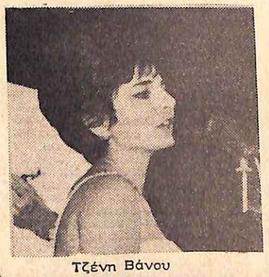
Μίμης Φωτόπουλος

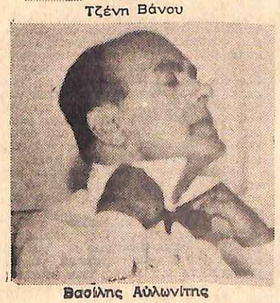
Κάκια Ἀναλυτῆ

Γιῶργος Φούντας

Τζένη Βάνου

Βασίλης Αὐλωνίτης

Τ' ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ, ἀποτελοῦσαν πάντα μὲ τὴν μυστηριώδη μαγεία τους πηγὴ προφητειῶν γιὰ τὸ μέλλον τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὰ παρατηροῦσαν οἱ ἀστρολόγοι γιὰ νὰ δώσουν τοὺς χρησμούς τους.

Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι ἀπέδιδαν τέτοιες ὑπερφυσικὲς ἰδιότητες στὰ χλωμὰ ἐματάκια τοῦ οὐρανοῦ», γιατὶ νὰ μὴ συνεχιστῆ ἡ παράδοσι μὲ τὰ σύγχρονα «ματάκια τῆς γῆς», τὰ συνώνυμά τους ἀστέρια τῆς Τέχνης, τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου;

Τοὺς δώσαμε, σὰν σύγχρονοι "Αη-Βασίληδες «χαρτὶ καὶ καλαμάρι»γιὰ νὰ γράψουν καὶ νὰ προφητέψουν τὰ μέλλοντε νὰ συμβοῦν στὸν καινούργιο χρόνο 1963, ποὺ ἀνατέλλει. Καὶ δὲν ἀρνήθηκαν, σάμπως νάταν πολὺ σωστὴ καὶ λογικὴ ἡ προσφορά. Τ ἀστέρια τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου μας, λοιπόν, προθλέπουν τὰ ἑξῆς:

ΜΙΜΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

— Θὰ ἐξακολουθήση καὶ κατὰ τὸ 1963 ἡ συνεργασία... Φωτόπουλου — Ἠλιόπουλου καὶ θἄναι ἀποδοτικώτερη.

»Τὸ κράτος θὰ καταργήση τὸν φόρο δημοσίων θεαμάτων, γιατὶ ἂν δὲν τὸν καταργήση «κλάφτα Χαράλαμπε», ἔτσι ποὺ ἐπλήθυναν οἱ θεατρικὲς ἐπιχειρήσεις.

»Ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου θὰ ἐξακολουθήση νὰ διαταράσσεται, ἀλλὰ πάντα κάτι θὰ μεσολαβῆ στὸ τέλος, ὥστε νὰ μὴ φθάνουμε στὸν πόλεμο. Ὁ φόβος τῶν πυραύλων καὶ τῶν ἀτομικῶν βομβῶν, βλέπετε, θὰ συγκρατῆ τοὺς «μεγάλους» κι' ἔτσι θὰ γλυτώνουμε ἐμεῖς οἱ μικροί.

»Προβλέπω τέλος πὼς τὸ 1963 οἱ ἄνθρωποι θὰ γίνουν καλύτεροι, ἐκτὸς ἀπ' τοὺς... θεατρικοὺς κριτικοὺς ποὺ θὰ ἐξακολουθήσουν νἄναι αἱμοδόροι.

ΑΝΝΑ ΦΟΥΣΟΥ

— Προβλέπω πὼς ὁ καινούργιος χρόνος θἄναι γεμᾶτος «ὀργή». Οἱ ἀπειλὲς πολέμου θὰ αὐξηθοῦν, οἱ φοιτηταὶ θὰ κάνουν κι' ἄλλες διαδηλώσεις καὶ οἱ μεγάλοι θὰ φθάσουν μὲ διασταυρώσεις στὴ σελήνη. "Οσο γιὰ μένα, προβλέπω πὼς θὰ φτάσω κι' ἐγὼ στὴ σελήνη... τοῦ μέλιτος.

ΑΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ

—Ἡ τέχνη (τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου) θὰ πάρη ὕψος. Ἀντίθετα, τὰ οἰκονομικὰ τῶν ἀνθρώπων θὰ πάρουν... βάθος ἀπροσμέτρητο. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ θὰ γυρίσω μιὰ νέα ταινία, παρόμοια μὲ τὴ «Συνοικία—ὄνειρο», ὅπου θὰ προσπαθήσω νὰ βγάλω στὴν ἐπιφάνεια τὴν ἀπροσμέτρητη ὀδύνη καὶ τὴν μιζέρια τῶν ταπεινῶν, ἐλπίζοντας πὼς ἔτσι, θὰ στρέφουν οἱ ἁρμόδιοι περισσότερο στὸν ἄνθρωπο καὶ λιγώτερο σ' ἄλλα θέματα.

»Προβλέπω τέλος, πὼς οἱ ἄνθρωποι θὰ φτάσουν στὴ σελήνη, ἀλλὰ δὲ θὰ φτάσουν στὴν καρδιὰ τοῦ πλησίον τους.

ΚΑΚΙΑ ΑΝΑΛΥΤΗ

—"Ενα βῆμα πρὸς τὰ ἔμπρὸς θὰ κάμη ἡ ἀνθρωπότης. Μαζί της, φυσικά, θὰ κάνω κι' ἐγὼ ἕνα ἀκόμη βῆμα. Πέρυσι ἔκαναν δικό μου θέατρο, φέτος ἐλπίζω νὰ κάνω καὶ δική μου ταινία σὰν παραγωγός.

»Πόλεμος δὲ θὰ γίνη, ἀφοῦ ἄλλωστε δὲ χρειάζεται νὰ γίνη. Ὁ μόνος πόλεμος ποὺ προβλέπω θὰ διεξαχθῆ μπροστὰ στὰ ταμεῖα τῶν θεάτρων. Μονάχα ποὺ αὐτὸ δὲν εἶναι προφητεία, ἀλλὰ... εὐχή.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΟΥΝΤΑΣ

— Δὲ θά... φουντάρη ἡ γῆς, ὅπως προβλέπουν οἱ ἀπαισιόδοξοι γιὰ τὸ 1963.

»Στὸ βάθος του ὁ ἄνθρωπος εἶναι καλός, καὶ γι' αὐτὸ θὰ συγκρατήται ἔστω καὶ στὰ χείλια τῆς ἀβύσσου.

»Ὁ κινηματογράφος θὰ γίνη ἀκόμη πιὸ προσφιλὴς στὸ κοινό γιατὶ θὰ γυριστοῦν ταινιες ποιότητος, καλύτερες ἀπ' τὶς περσινές.

»Φυσικὰ σὲ τέτοιες ταινίες θἄμαι μέσα... κι' ἐγώ.

»Θὰ γίνουν καινούργιες προσπάθειες γιὰ νὰ κατακτήσουμε τὴ σελήνη. Θὰ εὐχόμουν νὰ γίνουν ἄλλες τόσες ἀκόμη προσπάθειες γιὰ νὰ κατακτήσουμε τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων.

»Τέλος θὰ βγοῦν ἐφέτος καινούργιοι πρωταγωνιστὲς τῆς σκηνῆς καὶ τῆς ὀθόνης, ἀρκετὰ καλοί. Μὲ γειὰ τους, μὲ χαρὰ τους!

ΤΖΕΝΗ ΒΑΝΟΥ

— Κατ' ἀρχὴν, ἐντὸς τοῦ 1963 θὰ μάθω τέσσερις ξένες γλῶσσες γιὰ νὰ πραγματοποιήσω μιὰ μεγάλη τουρνέ. Εἶναι κι' αὐτὸ μιὰ κατάκτησι, προσωπικὰ δική μου.

»Ὅσον ἀφορᾶ τὶς κατακτήσεις τῶν ἄλλων, στὸ διάστημα τοῦ νέου χρόνου θὰ εἶναι σημαντικές. Θὰ κατακτηθοῦν ἡ εἰρήνη καὶ ἡ... σελήνη.

»Ἐλπίζω νὰ ἔρουν ἀπὸ τραγουδι ἐκεῖ πάνω γιὰ νὰ πάω νὰ τραγουδήσω τὸ «Ἀστέρι—ἀστεράκι». "Αν δὲν ξέρουν, θὰ τοὺς μάθουμε ἐμεῖς.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΗΤΣΑΚΗΣ

— Τὸ μπουζούκι θὰ πάρη ἀνοδο ἐντὸς τοῦ 1963. Ἄλλωστε τὰ μπουζούκια εἶναι τὰ μόνα πράγματα, που ἀξίζουν ἐδῶ στὴ γῆ. Μ' αὐτὰ τρα-γουδᾶμε τὶς χαρές μας καὶ μ' αὐτὰ διώχνουμε τὶς λύπες καὶ τὰ βάσανά μας.

»Κι' εἶναι τόσα πολλὰ τὰ βάσανα ἐδῶ κάτω. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἐγὼ προσωπικῶς θὰ ἱδρύσω σχολή, ποὺ νὰ βγάζη νέα ταλέντα τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ.

»Ὅσο γιὰ τ' ἄλλα προβλήματα... ὅ,τι θέλει ἂς γίνη. Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς δὲν εἶμαι ἁρμόδιος ἐγώ. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ εἶναι νὰ τὰ κάνω... διπλοπενιά.

ΛΑΟΥΡΑ

— Θὰ γίνω ἰδιοκτήτρια ἑνὸς ἀκόμη ἀκινήτου ἐντὸς τοῦ 1963, γιὰ νὰ μὴ πῶ ἐντὸς τοῦ Ἰανουαρίου. Ὁ λόγος ποὺ τὸ λέω αὐτὸ εἶναι ὅτι προχθὲς κέρδισα 550.000 δρχ. σὲ μιὰ δίκη, ποὺ τὶς θεωροῦσα χαμένες.

»Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τί νὰ προφητέψω; Τὸ μόνο ποὺ ξέρω θετικὰ εἶναι πὼς ὁ «Παναθηναϊκὸς» θὰ πάρη πάλι τὸ πρωτάθλημα. Τὰ ἄλλα προβλήματα θὰ λυθοῦν κατὰ τὸ ἥμισυ εὐτυχιά. Πάντα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο βασιλεύει τὸ «μισό». Οἱ μισοὶ εἶναι χαμένοι καὶ οἱ μισοὶ κερδισμένοι.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ

— Μπά; Καὶ ποῦ νὰ ξέρω ἐγὼ τί θὰ γίνη ἐντὸς τοῦ νέου ἔτους; Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ πῶ, εἶναι ὅτι ἡ ἀφεντιά μου θὰ παίξη στὸ θέατρο καὶ θὰ γυρίξη ταινίες, γιὰ νὰ γελᾶ ὁ κόσμος.

»Ἐχει τόση ἀνάγκη ὁ κόσμος νὰ γελᾶ. Ἐφέτος, λοιπόν, θὰ γελάσῃ γελᾶ. Ἐφέτος, λοιπόν, θὰ γελάσῃ περισσότερο, κι' ἐλπίζω νὰ βγάλω κι' ἐγὼ τὸ δακτυλάκι μου σ' αὐτό.

ΜΑΡΙΑ ΝΤΕ ΠΕΤΡΙΛΛΟ

— Ἐντὸς τοῦ 1963, θὰ συμβοῦν πολλὰ πράγματα. Πρῶτον θὰ μάθω ἑλληνικὰ καλύτερα ἀπ' ἐγὼ νὰ μιλῶ ἑλληνικὰ καλύτερα ἀπ' ἐγὼ νὰ μιλῶ ἑλληνικὰ καλύτερα ἀπ' τὰ ἰταλικά μου. Δεύτερον, θὰ χορεύω. Ἀλλὰ τὸ τελευταῖο σᾶς τὸ προεξοφλῶ ὄχι μόνο. γιὰ τὸ 1963, ἀλλὰ ὡς τὸ 1993.

»Οἱ ἀστρονόμοι θὰ πάρη ὅ,τι ἐλπίζω καὶ θ' ἀνακαλύψουν ὅτι κι' ἐκεῖ, χορεύουν. Ὁ χορὸς εἶναι ἀγάπη γιὰ ὅλα τὰ ὄντα. Τέλος οἱ μεγάλοι τοῦ κόσμου θὰ μονιάσουν καὶ θὰ κυτάξη νά... χορέψῃ στὸ ταψί, ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

*

Οἱ προφητεῖες τῶν ἀστέρων τέλειωσαν. Κι' ὅπως μπορεῖ νὰ διαπιστώσῃ κανεὶς ἔγκυρη ἔρευνα μιὰ βάσι λοσὴ ἐπιστημῶν ἔτσι ποὺ νὰ μποροῦν κατὰ 80% νὰ βγοῦν ἀληθινές.

Αὐτὸ ἄλλωστε εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τῶν καιρῶν μας. Ὅτι τὰ ἀστέρια τῆς γῆς εἶναι πιὸ λογικὰ ἀπὸ τ' ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ. Ἀσχέτως ἂν κάμμιὰ φορὰ ἡ φήμη τους πετᾶ ψηλότερα ἀπὸ τ' ἄλλα.

Δ. ΑΓΓ.

Ἄννα Φόνσου

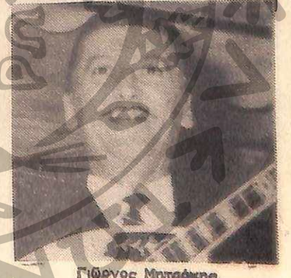
Λάουρα

Ἀλ. Ἀλεξανδράκης

Μαρία ντὲ Πετρίλλο

Γιῶργος Μητσάκης

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΣΤΟ ΕΔΩΛΙΟ

«Ἡ μαμὰ ἔχει δίκηο...»

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ τὴ δίκη τοῦ σύγχρονου συζύγου μὲ τὴν ἀνάγνωση τοῦ γράμματος τῆς Ρένας Σ. 23 ἐτῶν, παντρεμένης ἀπὸ τέσσερα χρόνια καὶ μητέρας μιᾶς χαριτωμένης κορούλας. Περισσότερο ἀγανακτισμένη αὐτὴ ἀπὸ τὶς δυὸ προηγούμενες φίλες της, εἶναι χωρὶς ἄλλο περισσότερο ἀπογοητευμένη.

Τὸ γράμμα της πιὸ πολὺ ἀπὸ μιὰ κατηγορία, εἶναι μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας, ἡ κραυγὴ ἐκείνη τοῦ ναυαγοῦ, ποὺ νοιώθει τὶς δυνάμεις του νὰ ἐξαντλοῦνται καὶ δὲ βλέπει ὁλόγυρα καμμιὰ σανίδα σωτηρίας.

Στὴ σκέψη τοῦ χωρισμοῦ, ὅπως εἴδαμε, δὲν εἶχαν φτάσει οἱ ἄλλες, ἐνῶ αὐτὴ ἀρχίζει νὰ τὸν ἀντιμετωπίζῃ, σχεδὸν τὸν ἀποφασίζει.

«Εἴμαστε ἕνα ἀντρόγυνο νεαρό, ταιριαστό. Ἐγὼ εἶμαι 24 χρόνων κι' ἐκεῖνος 28. Ἐκεῖνος εἶναι ψηλὸς μελαχρινὸς μὲ ὁμορφιὰ ὁλότελα ἀντρική. Ἐγὼ εἶμαι μέτρια στὸ ἀνάστημα, λεπτή, ξανθειά, χαριτωμένη. Ἀνάμεσά μας ὑπάρχει καὶ ἕνα παιδί. Ἕνα πλάσμα φτιασμένο ἀπὸ τὸν ἔρωτά μας, ἕνα κοριτσάκι μὲ μαΐρα μάτια σὰν τὰ δικά του καὶ μαλλιὰ ξανθὰ σὰν τὰ δικά μου. Ὅταν βγαίνουμε ὅλοι μαζί, οἱ ἄνθρωποι γυρίζουν, μᾶς κυττάζουν καὶ χαμογελοῦν. Ὅλοι μᾶς φαντάζονται μιὰ εὐτυχισμένη οἰκογένεια μά, ἀλλοίμονο, αὐτὴ ἡ ἐντύπωση εἶναι ψεύτικη. Μέσα στὸ μικρό μας σπίτι ἡ εὐτυχία δὲν ὑπάρχει πιά. Ἔχει φύγει τρομαγμένη ἀπὸ καιρό, ἀπὸ τοὺς πρώτους κιόλας μῆνες τοῦ γάμου μας καὶ σιγὰ-σιγὰ πεθαίνει καὶ ὁ Ἔρωτας, γιατὶ ὁ Ἔρωτας γιὰ νὰ ζήσῃ θέλει ζεστασιά. δὲν εἶναι ἔτσι;

»Ὅταν παντρευτήκαμε, ἤξερα ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ Νάσου δὲν ἔβλεπαν μὲ καλὸ μάτι τὸ γάμο μας. Κι' ἐκεῖνος δὲν ἦταν πλούσιος, μὰ εἶχε σπουδάσει καὶ εἶχε μιὰ καλὴ θέσι. Δίχως ἄλλο θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ μιὰ νύφη περισσότερο πολυφερνη ἀπὸ μένα, ποὺ εἶχα γιὰ μοναδικὴ προίκα ἕνα μικρὸ σπιτάκι καὶ δὲν διέθετα μόρφωσι ἀνάλογη μὲ τὴ δική του. Ἀλλὰ τότε μὲ ἀγαποῦσε καὶ στὴν ἐπιθυμία του νὰ μὲ ἀποκτήσῃ, κατώρθωσε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὶς ἀντιδράσεις τῶν γονέων του καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὴ θέλησί του.

»Τὸν παντρεύτηκα γεμάτη εὐγνωμοσύνη καὶ περηφάνεια, σίγουρη ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ στηριχτῶ σ' ἕναν ἀληθινὸ ἄντρα, ποὺ θὰ μὲ ὁδηγοῦσε μὲ σιγουριὰ πάνω στὸ δρόμο τῆς ζωῆς. Δὲν ἄργησα ὅμως νὰ ἀντιληφθῶ τὴν πλάνη μου. Εἴκοσι μέρες λείψισε στὸ ταξίδι τοῦ γάμου μας καὶ ἦταν οἱ μοναδικὲς εὐτυχισμένες ποὺ περάσαμε σὰν νεόπαντροι. Ὕστερα, ἀνάμεσά μας μπῆκαν οἱ ἄλλοι καὶ ὅλα ἀλλαξαν. Αὐτοὶ οἱ «ἄλλοι» εἶναι φυσικὰ τὰ πεθερικά μου. Δὲν κατοικοῦμε μαζί, μὰ νοικιάσαμε τὸ δικό μου τὸ σπίτι καὶ πιάσαμε ἕνα διαμέρισμα κοντά τους γιὰ νὰ μποροῦν νὰ βλέπουν συχνὰ τὸν μοναχογιό τους. Δὲν ἔφερα ἀντίρρησι, ἔτσι ὅμως ἄρχισε τὸ μαρτύριό μου.

»Ὁ πεθερός μου, εἶναι ἀλήθεια, ἀρκέστηκε μόνο νὰ δείχνῃ μὲ τὴν στάσι του ὅτι δὲν ἐνέκρινε ποτὲ αὐτὸ τὸ γάμο τοῦ γυιοῦ του μὰ ἡ πεθερά μου προχώρησε πολὺ περισσότερο. Ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἤρθε στὸ διαμέρισμά μας γιὰ νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ, φρόντισε νὰ χύσῃ στὴν καρδιά μου τὸ πρῶτο δηλητήριο. Ἔκανε μιὰ βόλτα σιωπηλὰ στὰ δωμάτια, κύτταξε τὰ ἐπιπλα καὶ ὕστερα μοῦ εἶπε μὲ ὕφος περιφρονητικό.

—Ἔ, καλὰ εἶναι, δὲν λέω. Μὰ ἂν ὁ γυιός μου μὲ ἄκουγε, ἐμένα τώρα θὰ κατοικοῦσε σὲ βίλλα στὴν Ἑκάλη!...

»Ἤμουν μόνη ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, γιατὶ ὁ ἄντρας μου εἶχε πάει στὸ γραφεῖο του. Τὸ μεσημέρι τοῦ ἐπανέλαβα μὲ παράπονο τὰ λόγια τῆς μητέρας του ποὺ τόσο μὲ εἶχαν πληγώσει καὶ τότε... ἄκουσα γιὰ πρώτη φορὰ τὴ φράσι, ποὺ θὰ γινῇταν τὸ θλιβερὸ ρεφραίν τῆς συζυγικῆς μου ζωῆς:

«Ἡ μαμὰ ἔχει δίκηο Ρένα. Εἶχε βλέπεις, ἄλλα ὄνειρα γιὰ μένα...».

Ἔνοιωσα πληγωμένη, ἀπογοητευμένη. Δὲν περίμενα ποτὲ μιὰ τέτοια ἀπάντησι ἀπὸ τὰ χείλη του. Τοῦ εἶπα ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχα γίνει γυναίκα του δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιτρέπῃ στοὺς ἄλλους νὰ μὲ ταπεινώνουν. Ἐκεῖνος ἐξαγριώθηκε μοῦ ἐπανέλαβε θυμωμένα ὅτι ἡ μητέρα του εἶχε δίκηο. Ἔτσι ἔγινε ὁ πρῶτος συζυγικὸς καυγᾶς. Τὸν ἀκολούθησαν, φυσικά, ἀμέτρητοι ἄλλοι, πάντοτε γύρω ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐπίκεντρο, ἐνῶ ἐγὼ ἀνεκάλυπτα μὲ ἀπελπισία, ὅτι ὁ ἄντρας, ποὺ ἀγαποῦσα καὶ εἶχα πιστέψει σὰν ἕναν ἄντρα ἀληθινὸ καὶ δυνατό, ποὺ κοντά του θάβρισκα σιγουριὰ καὶ προστασία, δὲν ἦταν τίποτα περισσότερο ἀπὸ ἕναν κλασσικό, ἀδύνατο «γυιὸ τῆς μαμᾶς του» χωρὶς δική του θέλησι, χωρὶς δικό του χαρακτῆρα. Μπροστὰ στὴ μητέρα του γίνεται ἕνα παιδὶ ἄτολμο καὶ ὑπάκοο, ὅ,τι πῆ ἐκείνη εἶναι σωστό.

»Στὸν πρῶτο καιρὸ τοῦ γάμου μου, ὅταν ἀναγκάστηκα νὰ παραδεχτῶ τὴν θλιβερὴ πραγματικότητα, προσπάθησα νὰ ποσελκύσω τὴ συμπάθεια τῆς πεθερᾶς μου καταλαβαίνοντας ὅτι μόνο ἔτσι θὰ ἔσωζα ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν συζυγικὴ εὐτυχία μου, μὰ δὲν ἔγινε τίποτα. Ἡ πεθερά μου δείχνει ἀπροκάλυπτα τὸ μίσος της, τὴν περιφρόνησί της. Πάντοτε βρίσκει σὲ μένα κάτι νὰ ψέξῃ, κάτι νὰ καπηγορήσῃ, στὸν τρόπο ποὺ κρατῶ τὸ σπίτι μου, ποὺ ἀνατρέφω τὴν κόρη μου, στὰ φαγητὰ ποὺ μαγειρεύω στὸ ντύσιμό μου, στὸ χτένισμα μου, σὲ ὅλα! Καὶ ὁ ἄντρας μου, φυσικά, παραδέχεται πάντα ἀναντήρητα ὅτι «ἡ μαμὰ ἔχει ἀπόλυτο δίκηο».

»Κάποια μέρα τοῦ δήλωσα ὅτι δὲν ἀντέχω πιά, ὅτι ἡ μοναδικὴ λύσι τοῦ ἀποτυχημένου γάμου μας εἶναι ὁ χωρισμός. Ἐκεῖνος τότε ἔπεσε στὰ πόδια μου, μὲ παρεκάλεσε νὰ μὴ φύγω ἀπὸ κοντά του, μοῦ ὁρκίστηκε πῶς μὲ ἀγαπᾶ πάντα.

»Τὸ ξέρω ὅτι μὲ ἀγαπᾶ, ὅμως σὲ τί χρησιμεύει αὐτό, ἀφοῦ δὲ μπορεῖ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῆς μητέρας του, ἀφοῦ δὲ μπορεῖ νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ ἀντιδράσῃ καὶ νὰ κυττάξῃ γύρω του καθαρὰ γιὰ νὰ ξεχωρίσῃ τὸ δίκηο ἀπὸ τὸ ἄδικο;

»Δυστυχῶς, μόνο ἕνα θαῦμα θὰ μποροῦσε νὰ πετύχῃ κάτι τέτοιο. Ἀλλὰ θαύματα δὲν γίνονται πιά. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς νομίζω ὅτι γρήγορα θὰ πάρω τὴ μεγάλη ἀπόφασι νὰ λύσω γιὰ πάντα ἕνα δεσμό, ποὺ ἔχει χάσει σχεδὸν κάθε σημασία. Τὸν ἀγαπῶ, βέβαια, τὸν ἄντρα μου ἀκόμη, μὰ συγχρόνως καὶ ὁ ἔρωτας ἔχει ἀρχίσει νὰ μαραίνεται στὴν καρδιά μου»

ΕΙΝΑΙ ΑΠΙΣΤΟΣ

Τὸ τελευταῖο γράμμα τῆς τετράδας εἶναι γραμμένο ἀπὸ τὴ Μαρία Ν. Μιὰ καινούργια κατηγορία, ἐναντίον τοῦ συγχρόνου συζύγου.

«Εἶμαι εἰκοσιπέντε χρονῶν, γράφει. Παντρεύτηκα στὰ εἴκοσι χρόνια μου καὶ ἀπέκτησα ἕνα ἀγοράκι στὸν πρῶτο χρόνο τοῦ γάμου μου. Ὁ γάμος μου ἦταν γάμος ἀπὸ ἔρωτα καὶ ὑποσχόταν μιὰ σταθερὴ καὶ διαρκὴ εὐτυχία. Μὰ δυστυχῶς ἡ πραγματικότητα διάψευσε τὶς προβλέψεις.

»Ξέρω ὅλα τὰ παράπονα, ποὺ οἱ φίλες μου ἔχουν γιὰ τοὺς δικούς τους συζύγους. Κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲ μπορῶ νὰ ἀπευθύνω στὸν δικό μου. Εὐγενικός, τρυφερὸς ἐρωτευμένος, ἐξακολουθεῖ νὰ δείχνεται μαζί μου ὅπως στὸ πρῶτο καιρὸ τοῦ γάμου μας. Μὲ γεμίζει δῶρα, λουλούδια, περιποίησεις. Ποτὲ δὲν ξεχνᾶ τὰ γενέθλιά μου, τὴν ἐπέτειο τοῦ γάμου μας, τὴν ἐπέτειο τῆς γνωριμίας μας, τὴν ἐπέτειο τοῦ πρώτου φιλιοῦ μας. Κατορθώνει νὰ δημιουργῇ γύρω μας μιὰ ἀτμόσφαιρα εἰδυλλιακή, τὴν ἀτμόσφαιρα ἐκείνη ποὺ διατηρεῖ τὸν ἔρωτα ὅπως ἕνα ἐξωτικὸ λουλούδι σὲ θερμοκήπιο. Ἔνας ἰδανικὸς σύζυγος, θὰ λέγατε, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ μὲ ἔκανε νὰ νοιώθω ἀφάνταστα εὐτυχισμένη, ἂν... δὲν ἦταν ἄπιστος!

»Τύπος γοητευτικὸς καὶ ἐμπειρος στὴ γυναικεία ψυχολογία, ἦταν ὁ ἀχαξδεμένος τῶν γυναικῶν πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο μας καὶ ἐξακολούθησε τὴ δονζουανικὴ του δρασι καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὸν χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ ὑποψιάζωμαι. Ἀλλὰ φυσικά, κάτι τέτοιο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κρατηθῇ αἰώνια κρυφό. Ἔτσι, πρὶν μερικὸ καιρὸ κάποια γνωστὴ ἀνέλαβε νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὰ μάτια».. Ἐμεινα κεραυνόπληκτη. Κάτι τέτοιο δὲ μποροῦσα ποτὲ νὰ τὸ φανταστῶ, δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστέψω. Μὰ οἱ ἀποδείξεις ἦταν ἀτράντοχτες. Ὁ ἄντρας μου μὲ ἀπατοῦσε. Δὲν εἶχε βέβαια μιὰ συγκεκριμένη φιλενάδα, ἀλλὰ πολλὲς ἐφήμερες περιπέτειες.

Τρελλὴ ἀπὸ πόνο καὶ ζήλεια, πνιγμένη στὰ δάκρυα καὶ στοὺς λυγμούς, τοῦ μίλησα γιὰ τὶς ἀπιστίες του. Δὲν δίστασε πολὺ νὰ μοῦ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχή του. Παραδέχτηκε ὅτι μερικὲς φορὲς παρασύρθηκε καί, τέλος πάντων, παραστράτησε λίγο. «Μά, ἀγάπη μου, κατέληξε μὲ τὸ πιὸ φυσικὸ ὕφος τοῦ κόσμου, ἐγὼ ἀγαπῶ μόνο ἐσένα. Οἱ ἄλλες δὲν ἔχουν σημασία! Τί σὲ πειράζει, λοιπόν;» Τοῦ φώναξα ὅτι μὲ πειράζει καὶ πολύ μάλιστα, ὅτι τὸν ἤθελα μόνο δικό μου κι' ὅτι θὰ προτιμοῦσα νὰ τὸν ἔχανα ὁλότελα, νὰ χωρίζαμε.

»Στὸ τέλος μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ διερθωνόταν ἀλλὰ φυσικὰ δὲν ἔγινε τίποτα τέτοιο. Ὅμοιες σκηνὲς ἐπαναλήφθησαν μεταξύ μας ἄπειρες φορὲς καὶ ἡ κάθε σκηνὴ ἦταν φυσικὰ ὁ ἐπίλογος μιᾶς καινούργιας ἐφήμερης ἀπιστίας. Κάθε μέρα μὲ βεβαίωνει ὅτι ἀγαπᾶ μόιο ἐμένα, ὅτι οἱ ἄλλες, οἱ παραστικὲς δὲν παίζουν κανένα ρόλο στὴ ζωή μου, στὴν καρδιά του καὶ κάθε φορὰ ἐγὼ τὸν συγχωρῶ φαινομενικὰ τουλάχιστον. Γιατί, κατὰ βάθος ὁ πληγωμένος ἐγωϊσμός μου, ὁ τραυματισμένος μου ἔρωτας δὲν τὸν συγχωροῦν οὔτε στιγμή. Μέσα στὴν καρδιά μου τὸ αἴσθημα μου γι' αὐτὸν ἔχει ἀρχίσει νὰ παγώνῃ καὶ πολὺ φοβᾶμαι ὅτι κάποια μέρα θὰ τὸ βρῶ ὁλότελα νεκρὸ καὶ αὐτό, φυσικά, θὰ εἶναι τὸ τέλος γιὰ τὴν ἕνωσί μας, γιὰ τὸ γάμο μας».

Ἐδῶ τελειώνει τὸ τετραπλὸ κατηγορητήριο, ποὺ ἔγινε αἰτία νὰ ἀνοίξῃ στὴ σελίδα μας ἡ «δίκη τοῦ σύγχρονου συζύγου».

Ἀπὸ τὸ ἑπόμενο τεῦχος, πολλὲς νεαρὲς παντρεμένες θὰ προσέλθουν ὡς... μάρτυρες κατηγορίας, γιὰ νὰ ποῦν τὰ δικά τους παράπονα, γιὰ νὰ ἀναπτύξουν τὶς δικές τους κατηγορίες, πού, ὅπως θὰ διαπιστώσετε, εἶναι ἀπίθανα πολύπλευρες.

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

—«Ἡ μαμὰ ἔχει δίκηο, Ρένα. Εἶχε βλέπεις, ἄλλα ὄνειρα γιὰ μένα...».

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ αὐτή, ἄρχισε τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς μ' ἕνα περίπατο καὶ τελείωσε τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι μὲ κουνουπίδι γιαχνί. Ἀλλὰ καλλίτερα νὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά τους.

Παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς, πρωΐ. Ἡ Ἀλέκα εἶχε συγκινηθῇ ἀπὸ τὶς ἑτοιμασίες καὶ τὰ κάλλαντα.

— Αὐτὲς οἱ μέρες σὲ ξεμυαλίζουν,, εἶπε. Πᾶμε μιὰ βόλτα στὰ μαγαζιά;

— Τί νὰ κάνουμε;

— Νὰ δοῦμε. Νὰ περπατήσουμε κι' ἐμεῖς ὅπως ὅλος ὁ κόσμος.

Εἶμαι βολικὸς ἄνθρωπος καὶ γενικὰ δὲ μ' ἀρέσει νὰ χαλῶ χατήρια. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐπιμένω πολὺ σὲ κάτι ποὺ δὲν θέλω. Συνήθως, στὸ τέλος, γίνεται αὐτὸ ποὺ θέλουν οἱ ἄλλοι κι' ὄχι ἐγώ. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς Ἀλέκας, ποὺ εἶναι γυναίκα μου. Πιστήκαμε ἀπ' τὸ χέρι, κατεβήκαμε στὰ μαγαζιὰ κι' ἀνακατευτήκαμε μὲ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο, ποὺ πηγαινορχότανε στὶς προκλητικὲς καὶ φωτισμένες βιτρίνες. Καί, ξαφνικά ἡ Ἀλέκα, μοῦσφιξε τὸ χέρι μπροστὰ σὲ μιὰ βιτρίνα μὲ παιδικὰ παιχνίδια.

— Γιαννάκη, εἶπε. Κύτταξε κάτι ὡραῖα παιχνίδια!..

Πραγματικά, ἡ βιτρίνα, ἦταν γεμάτη ἀπὸ χίλια δυὸ παιχνίδια. Ἕνας ὁλόκληρος μαγικὸς κόσμος, ποὺ ζωντάνευε μὲ ἑλατήρια καὶ μπαταρίες. Κι' ἀφοῦ τὰ θαύμασα κι' ἐγώ, ἔκανα νὰ προχωρήσῃ πιὸ κάτω.

— Εἶναι ἀριστουργήματα, εἶπα. Πᾶμε.

Τίποτα ὅμως ἡ Ἀλέκα. Στηλώθηκε στὴ βιτρίνα καὶ δὲν ἤθελε νὰ ξεκολλήσῃ μὲ κανένα τρόπο. Δὲν χόρταινε νὰ κυττάζῃ.

— Γιαννάκη, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή. Πρέπει νὰ διαλέξουμε μερικὰ παιχνίδια γιὰ τ' ἀνηψάκια μας.

Ξαφνιάστηκα.

— Ποιὰ ἀνηψάκια; εἶπα. Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνηψάκια.

Θύμωσε καὶ μὲ στροβοκύττοξε.

— Καλέ, χάζεψες; εἶπε. Οἱ ἀδελφές μου δὲν ἔχουν παιδιά: Δὲν εἶναι ἀνήψια μου: Δὲν εἶναι καὶ δικά σου;

— Ἐμμέσως...

— Ἄσε τὶς βλακεῖες καὶ τὶς τσιγγουνιές. Αὐτὲς οἱ ἡμέρες εἶναι ἡ χαρὰ τῶν παιδιῶν. Πρέπει κάτι νὰ τοὺς πάρουμε. Δὲν θέλω νὰ μᾶς πασεξηγήσουν οἱ γαμπροί μου κι' οἱ ἀδερφές μου.

Ἂν καὶ δὲν εἶμαι οὔτε πλούσιος, οὔτε φτωχός. οὔτε τσιγγούνης, οὔτε σπάταλος, μ' ἔκοψε κρύος ἱδρῶτας, γιατὶ ἡ Ἀλέκα ἔχει τρεῖς ἀδελφές, ποὺ ἡ κάθε μιὰ τους ἔχει κι' ἀπὸ τρία ἀγοράκια. Ἔκανα, λοιπόν, τὸν ὑπολογισμό μου στὰ γρήγορα. Τρεῖς ἀδελφὲς ἐπὶ τρία ἀνηψάκια μᾶς κάνουν ἐννέα ὧρα. «Πολὺ ὡραῖα», εἶπα μὲ τὸ μυαλό μου.

Λοιπόν, τί δῶρο θὰ τοὺς κάνουμε; ρώτησε ἡ Ἀλέκα. Βρήκες τίποτα;

— Ψάχνω. Ψάξε κι' ἐσύ.

— Ὄχι, καλλίτερα νὰ διαλέξῃς μόνος σου, γιὰ νὰ μὴ λὲς ὅτι θέλω νὰ σὲ ξοδέψω.

Κάτι τέτοια τὰ συνηθίζει καὶ τὰ λέει, ἡ Ἀλέκα. Κύτταξα καλὰ - καλὰ τὴ βιτρίνα καὶ στὸ τέλος, ἡ ἔρευνα σταμάτησε σὲ κάτι τσόπια ποὺ γράφανε ἐπάνω καὶ τὴν τιμή τους: Δραχμὲς 12.Κι' ὅπως εἶμαι συνατὸς στὴν ἀριθμητική. τοὺς ὑπολογισμούς μου ἀνέσως καὶ θρήκα ὅτι τὸ 12 ἐπὶ 9 μᾶς κάνουν ἀκριβῶς 108 δραχμές.

— Λοιπόν: ξαναρώτησε, ἡ Ἀλέκα. Τί θὰ πάρουμε;

— Τόπια.

— Ποιὰ τόπια;

— Αὐτά.

Θύμωσε μόλις τὰ εἶδε.

— Καλέ, εἶσαι μὲ τὸ καλά σου: εἶπε. Μπορούμε νὰ πᾶμε στὰ παιδιὰ αὐτὰ τὰ δῶρα;

— Τί ἔχουνε;

— Εἶναι μικρά. Θὰ μᾶς παρεξηγήσουν. Αὐτοὶ τὰ παρατροῦν κάτι τέτοια.

— Τί νὰ τοὺς πάρουμε;

— Ξέρω κι' ἐγώ; Νὰ διαλέξῃς μόνος σου γιὰ νὰ μὴν λὲς ὕστερα ὅτι σὲ ξόδεψα. Ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶς ὅτι τὸν καιρὸ ποὺ παντρευτήκαμε μᾶς ἔκαναν ὡραῖο δῶρο.

— Δὲν θυμᾶμαι.

— Πῶς δὲν θυμᾶσαι; Δὲν μᾶς ἔφεραν δυὸ κουβέρτες.

— Τσοντάρανε ὅλοι μαζί.

— Δὲν ἔχει σημασία. Μᾶς φέρανε κουβέρτες «καμηλό».

Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ Ἀλέκα μοῦ θύμισε τὶς «καμηλὸ» κουβέρτες, συμφώνησα μαζί της ὅτι πρέπει νὰ σκεφτοῦμε πιὸ σοβαρὰ γιὰ τὰ δῶρα τῶν παιδιῶν. Κι' ἀφοῦ σκεφτήκαμε κάμποσο, καταλήξαμε στὸ συμπέρασμα ὅτι δὲ μποροῦμε νὰ διαλέξουμε τίποτα.

— Τὸ πιὸ σωστό, εἶπε ἡ Ἀλέκα, εἶναι νὰ πάρουμε τὰ παιδιὰ μαζί μας καὶ νὰ διαλέξουν μόνα τους τὰ δῶρα. Γιατὶ τότε, ὅτι καὶ νὰ διαλέξουν, φτηνὸ ἢ ἀκριβὸ δὲν θὰ ἔχουμε ἐμεῖς τὴν εὐθύνη. Δὲν συμφωνεῖς;

— Ἀπολύτως.

Ἡ ἰδέα τῆς Ἀλέκας μὲ ἐνθουσίασε ἀμέσως, γιατὶ ἔκανα τὴν πονηρὴ σκέψι, ὅτι ἂν τάξω μαζί μου τὰ παιδιά, ἀφ' ἑνὸς μὲν θὰ ἀσκήσω ὅλη τὴν ἐπιρροή μου σὰν θεῖος, ἀφ' ἑτέρου δέ, δὲν θάχω καὶ τὴν εὐθύνη.

— Ἐμπρός, εἶπε ἡ Ἀλέκα. Ἀντε νὰ ξεμπερδεύουμε μ' αὐτὴ τὴν ὑποχρέωσι. Ἂν δὲν μᾶς εἶχαν δώσῃ ἐκεῖνες τὶς «καμηλὸ» κουβέρτες, δὲν θὰ μ' ἐνοιαζε.

Πήραμε ταξὶ ἀμέσως καὶ ξεκινήσαμε γιὰ νὰ συγκεντρώσουμε τὰ ἀνηψάκια. Οἱ τρεῖς ἀδελφές τῆς Ἀλέκας, ἐπειδὴ εἶναι ἀγαπημένες κάθονται κοντὰ - κοντά. Κι' ἔτσι ἡ συγκέντρωσι, ἔγινε στὰ γρήγορα. Τὰ φόρτωσα στὸ ταξὶ καὶ κάναμε σὰν παλαβά.

— Τὰ πουλάκια μου! εἶπε συγκινημένη, ἡ Ἀλέκα. Εἶδες πόσο χαίρονται; Δὲν εἶναι ἀξιολάτρευτα;

Τὴν κύτταξα, ἀλλὰ δὲ μίλησα. Καὶ τί νὰ πῆς δηλαδή; Τὰ δυὸ εἶχανε ἀνεβῇ στὸ σβέρκο μου, δυὸ καθόντουσαν καὶ χοροπήδαγαν στὰ γόνατά μου καὶ τὰ ὑπόλοιπα πέντε κοντεύανε νὰ σακατέψουνε τὸ ταξί.

Ὁ Μπούλης καθότανε στὸ μπροστινὸ κάθισμα, δίπλα στὸν ὁδηγὸ καὶ τὸν ἀναφέρω, γιατὶ ἔπαιξε τὸν ἐπουδαιότερο ρόλο στὴν ὑπόθεσι. Κλείνει τὰ πέντε, τὸ πουλάκι μου, ἀλλὰ εἶναι ἀδάφτιστο, γιατὶ δὲ μποροῦν νὰ τὸν κάνουν ζάφτι καὶ νὰ τὸν πάνε στὴν ἐκκλησία. Εἶχε πέσει ἐπάνω στὸ τιμόνι κι' ὁ φοικαράς ὁ ὁδηγὸς ἀγωνιζότανε σὰν νὰ ὁδηγοῦσε μπουλντόζα. Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν ἄκουσα ποὺ μούγκριζε.:

— Ἄντε, ἄντε νὰ μὴ βλαστημήσω τέτοια μέρα.

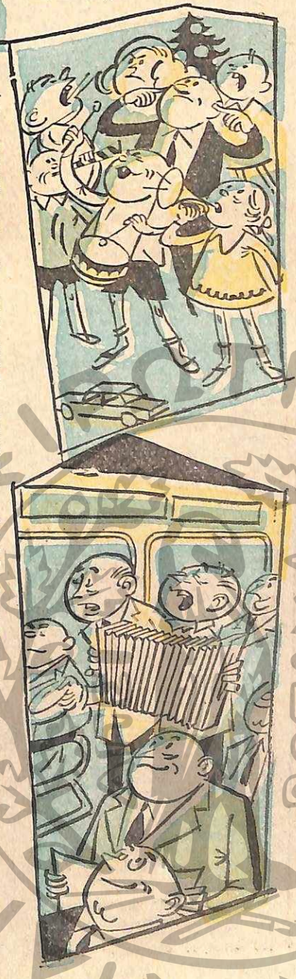
Κατεβήκαμε καμμιὰ φορά. τοῦ κοπανήσαμε τὶς πόρτες καὶ γραμμὴ γιὰ τὰ μαγαζιά. Τὰ δάλαμε μπροστά μας μὲ τὴν Ἀλέκα γιὰ νὰ μὴν τὰ χάσουμε στὴν κοσμοπλημμύρα καὶ περπατούσανε μαζεμένα σὰν γαλοπούλες. Ὅταν φτάσαμε στὸ μαγαζὶ ποὺ εἶχα σταμπάρει, τοὺς ἔκανα μιὰ μικρὴ στάσι μπροστὰ στὴ βιτρίνα, κι' ἀφοῦ τοὺς ἔδειξα τὰ τόπια, τοὺς μίλησα μὲ θέρμη γιὰ τ' ἀγαθὰ τοῦ ποδοσφαίρου. Ἐνθουσιαστήκανε. Ξανάκανα τοὺς ὑπολογισμούς μου κι' ἀφοῦ βεβαιώθηκα ὅτι τὸ 9 ἐπὶ τὸ 12 μᾶς κάνουν ἑκατὸν ὀχτὼ ἀκριβῶς, μπήκαμε στὸ μαγαζί. Ἡ πωλήτρια ποὺ μᾶς δέχτηκε, χαμογέλασε.

— Τί θέλετε, παρακαλῶ;

— Ἐννέα τόπια.

— Τῶν σορράντα;

— Τῶν δώδεκα, δεσποινίς μου καὶ στὰ γρήγορα.

— Εὐχαρίστως.

Ἔφυγε μὲ τὸ χαμόγελό της, πῆγε στὴ βιτρίνα, μάζεψε ὅσα τόπια τῶν δώδεκα βρῆκε, ἄνοιξε καὶ διάφορα ἄλλα κουτιὰ καὶ ξαναγύρισε.

— Δυστυχῶς, ἀπ' αὐτὰ μόνον ὀχτὼ ἔχουμε. Θέλετε νὰ διαλέξουμε καὶ τίποτ' ἄλλο: Ἔχουμε ἕνα τόπι ποὺ κάνει εἴκοσι.

— Νὰ τὸ φέρετε. Κομμάτια νὰ γίνῃ.

Ἡ πωλήτρια ξανάφυγε νὰ φέρῃ τὸ ἕνατο τόπι κι' ἐγὼ τοὺς μοίρασα στὰ χρήγορα τὰ ὑπόλοιπα. Πρῶτος πῆρε τὸ δικό του ὁ Μπούλης. Τὰ παιδιά, θέβαια, κυττάξανε καὶ τ' ἄλλα παιχνίδια, ἀλλὰ τὰ εἶχα καταφέρει μιὰ χαρὰ μὲ τὸν γλυκὸ τρόπο καὶ τὰ κρατοῦσα κοντά μου. Ἡ ἐπανάστασι ὅμως, ξέσπασε τελείως ξαφνικὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ γύρισε ἡ πωλήτρια μὲ τὸ τόπι τῶν εἴκοσι. Πρῶτος πέταξε τὸ τόπι του ὁ Μπούλης. Οἱ ἄλλοι τὸν μιμηθήκανε ἀμέσως.

— Ζατὶ δηλαδὴ νὰ πάλω ἐγὼ τὸ μικλὸ τόπι; Πιὸ ὅμορφος εἶναι ὁ Λάκης, ποὺ σὰ πάρη τὸ μεγάλο;

Ἡ Ἀλέκα τὰ πῆρε μὲ τὸ γλυκό:

— Καλά, Μπούλη μου. Μὴν κάνῃς ἔτσι. Θὰ σοῦ πάρουμε καὶ σένα μεγάλο.

Ποῦ νὰ κρατηθῇ ὅμως ὁ Μπούλης.

— Ὅσι. Ζὲ σέλω τόπι!

— Τί θέλεις;

— Σιδηλόδρομο!

Αὐτὸ ἦτανε. Τ' ἀκούσανε κι' οἱ ἄλλοι, ξέσπασε ἡ ἀνταρσία καὶ χυθήκανε στὸ μαγαζὶ μὲ φωνές. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ἄρχισε κι' ἡ πωλήτρια νὰ ξεβιτλώνῃ κουτιὰ καὶ κουτάκια μὲ παιχνίδια, ποὺ τὸ καθένα ἦτανε καλλίτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Βέβαια, τὴν ἔκανα τὴν προσπάθειά μου γιὰ ν' ἀποφύγω τὸ κακό. Τοὺς ἔβγαλα ἕνα λόγο τόσο συγκινητικό, ποὺ συνεγκίνησε ἀκόμα κι' ὁ καταστηματάρχης. «Τὰ παιδάκια, εἶπα, γιὰ νὰ μοιάζουν μὲ τὰ ἀγγελούδια, τὰ ὁμορφα καὶ τὰ καλά, πρέπει ν' ἀκοῦνε τοὺς μεγάλους. Γιατί, ὅταν δὲν τοὺς ἀκοῦνε, τότε ὁ μεγάλος μάγος, ποὺ κρύβεται στὸ δάσος, ἔρχεται καὶ τὰ στέλνει στὸ φοῦρνο μὲ πατάτες». Τέτοια κι' ἄλλα πολλά, εἶπα καὶ νόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι τὰ κατάφερα. Κι' ἀσφαλῶς θὰ τὰ κατάφερνα ἂν δὲν πετσγότανε στὴ μέση ὁ Μπούλης.

— Ὁ σεῖος λέει σαχλαμάρες, τοὺς φώναξε.

Ἄλλο ποὺ δὲ θέλανε οἱ ὑπόλοιποι. Ὅταν δγήκαμε ἀπ' τὸ μαγαζί, εἶχα πληρώσει ἕξη τύμπανα, ἑνιὰ «καραμπούζες» δυὸ τρισοδράμους καὶ μιὰ ἀρκοῦδα. Τὸ ὅλου 3.150 δραχμές. Ὑ,τι προλάβανε βουτήξανε.

Βγήκα στὸ δρόμο ζαλισμένος.

— Γιατί παρακαλᾶτε, ρώτησε ἡ Ἀλέκα.

— Γιατὶ μᾶς ἔμεινε ἕνα πενηντάρι.

Ἡ Ἀλέκα ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Σοβαρά;

— Νάτο.

— Καϋμένε, Γιαννάκη, εἶπε. Εἶσαι φοβερός. Δὲν ξέρεις νὰ κάνῃς κουμάντο!

Εἶπα ν' ἀρπάξω ἕνα ἀπὸ τὰ τύμπανα καὶ νὰ τῆς τὸ φέρω στὸ κεφάλι, ἀλλὰ κρατήθηκα.

*

Μπήκαμε στὸ λεωφορεῖο κι' ἐκεῖ ἄρχισε ὁ πανζουρλισμός, Βαρούσανε τὰ τύμπανα, φυσούσανε τὶς

ροῦσες νὰ πῆς κι' ἐσὺ καμμιὰ κουβέντα;

— Γιὰ τὸ χαστοῦκι;

— Ναί.

— Βρέ, γιὰ στὰ χέρια της! Μακάρι νάκανα κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο τὴν ὥρα ποὺ εἴμαστε στὸ μαγαζί.

*

Τὰ κάναμε καμμιὰ φορὰ διανομὴ στὰ σπίτια τους καὶ γυρίσαμε στὸ δικό μας ξεθεωμένοι.

— Μιὰ καὶ ἤρθανε τὰ πράγματα ἔτσι, εἶπε ἡ Ἀλέκα, δὲν πρόκειται νὰ κάνουμε ἄλλα ἔξοδα.

— Ἀφοῦ δὲν ἔχουμε, τί νὰ κάνουμε;

— Αὐτὸ θέλω νὰ πῶ. Λοιπόν, ἄκουσέ με. Θὰ πᾶμε νὰ μείνουμε αὐτὲς τὶς δυὸ μέρες σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀδελφές μου. Ἔτσι κι' ἔτσι συγγενεῖς εἴμαστε.

Ξεκινήσαμε μπρὸς πίσω γιὰ τὶς ἀδερφές της. Ὅταν φτάσαμε στὴ Νίκη—τὴν πρώτη ἀδερφή—σταματήσαμε στὴν πόρτα γιατὶ τρομάξαμε ἀπὸ τὶς φωνὲς καὶ τὶς φασαρίς ποὺ γινότανε μέσα. Ἡ φωνὴ τοῦ γαμπροῦ τῆς Ἀλέκας, ξεχώριζε πολὺ καθαρά:

— Βρὲ σεῖς, πᾶψτε ἐπὶ τέλους, φώναζε. Μοῦ πήρατε τ' αὐτιά.

— Καλέ, τί τὰ βάζεις μὲ τὰ παιδιά; ἀκούστηκε ἡ ἀδερφὴ τῆς ἀδερφῆς τῆς Ἀλέκας.

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ γαμπρὸς τῆς Ἀλέκας. Δὲν φταίνε αὐτά, ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁ ἠλίθιος ποὺ τοὺς τὰ πῆρε!

Ἡ Ἀλέκα δαγκώθηκε καὶ μὲ καθησύχασε.

— Μὴν τὸν παρεξηγῆς, εἶπε. Τὸ λέει πάνω στὰ νεῦρα του. Χτύπα τὸ κουδούνι... Ἡ μᾶλλον ἄσε καλύτερα νὰ πᾶμε στὴν ἄλλη ἀδερφή, τὴ Μαρία.

Κάναμε μεταβολὴ κι' ὅταν φτάσαμε στὴν ἄλλη ἀδερφὴ τὴ βρήκαμε πάνω στὶς ἑτοιμασίες της. Εἶχε ξεσηκωθῆ κι' αὐτὴ καὶ τὰ παιδιά της.

— Ξέρετε, εἶπε. Συμφωνήσαμε μὲ τὸν ἄντρα μου νὰ περάσουμε τὴν Πρωτοχρονιὰ μὲ τὰ πεθερικά μου.

Οὔτε μέσα δὲ μπήκαμε. Ἔκαναν μεταβολὴ καὶ μπρὸς ἐγὼ πίσω ἡ Ἀλέκα, τραβήξαμε γιὰ τὴν τρίτη ἀδερφή της, τὴν Καίτη. Ἂν καὶ εἶχε νευρίσει ἀπὸ τὴ φασαρία ποὺ γινότανε στὸ σπίτι, μᾶς καλοδέχτηκε. Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, ἔχασε τὴν ὑπομονὴ της καὶ τράβηξε στὸ Μπούλη ἕνα χαστοῦκι ποὺ δὲν ἤθελε ἄλλο. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπὸ κάτι τέτοια δὲν τῶρανε τ' αὐτί του Μπούλη, τὸν κλείδωσε στὸ λουτρό.

— Καλέ, τί πράγματα πήγατε καὶ πήρατε στὰ παιδιά; εἶπε Χαθήκανε δηλαδὴ πιὸ χρήσιμα δῶρα;

—Δηλαδή; ρώτησε ἡ Ἀλέκα.

— Τίποτα ρουχαλάκια, ποὺ πιάνουν καὶ τόπο. Αὐτά, αὔριο, μεθαύριο, θὰ ἔχουνε σπάσει. Ἄσε, δηλαδή, ποὺ θὰ τοὺς τὰ στεῖλη ὁ πατέρας τους τώρα, ποὺ θἄρθη. Τί νὰ σᾶς πῶ. Ὁ ἄντρας μου ἔχει ἐκνευριστῆ πολὺ αὐτὲς τὶς ἡμέρες μὲ τὰ ἔξοδα.

Κυτταχτήκαμε μὲ τὴν Ἀλέκα καὶ συνεννοηθήκαμε μὲ τὰ μάτια. Δὲν ὑπῆρχε περίπτωσι νὰ περάσουμε τὴν Πρωτοχρονιὰ στὸ σπίτι τῆς Καίτης. Τὴν ὥρα ποὺ φεύγαμε, μᾶς συνόδεψε στὴν πόρτα.

— Τί σκεφτόσαστε νὰ κάνετε αὔριο; εἶπε.

— Γιατί ρωτᾶς; ρώτησε ἡ Ἀλέκα.

— Νά, λέγαμε νἀρθοῦμε στὸ σπίτι σας, νὰ περάσουμε μαζὶ τὴν ἡμέρα.

Ἡ Ἀλέκα κοκκίνισε.

— Κι' ἐμεῖς κάναμε τὴν ἴδια σκέψι, εἶπε. Θὰ πᾶμε σὲ κάποιο φιλικὸ σπίτι.

— Τότε καλὴ Πρωτοχρονιά!

— Ἐπίσης!

*

Ὅταν γυρίσαμε στὸ σπίτι, ἡ Ἀλέκα ἄνοιξε τὸ ψυγεῖο γιὰ νὰ δῆ ἂν ὑπάρχη τίποτα καὶ βρῆκε ἕνα κουνουπίδι. Κατὰ σύμπτωσι δὲν ὑπῆρχε τίποτα ἄλλο. Τὸ πῆρε στὰ χέρια της, τὸ κύτταξε τὸ ξαναεύτταξε καὶ στὸ τέλος πάτησε κάτι κλάματα ποὺ φοβήθηκα ὅτι θὰ πάθη.

—Ἀκοῦς ἐκεῖ! εἶπε, μὲ ἀναφυλητά. Μὲ κουνουπίδι θὰ κάνουμε Πρωτοχρονιά; Πῶς μοῦρδε καὶ μένα νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ δῶρα!

Νέα τραγούδια - Νέοι δίσκοι

ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΣΕ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΙΑ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ δεῖγμα τῶν καιρῶν. Οἱ στενὲς σχέσεις μεταξὺ τῶν ἀστέρων τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ καὶ τῶν ἀστεριῶν τοῦ ἀθλητισμοῦ διατηροῦνται καὶ προάγονται, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς τέχνης καὶ τῶν στίβων.

Ἔτσι, προχθὲς ἡ νικήτρια τοῦ Φεστιβὰλ Τραγουδιοῦ Θεσ)νίκης Μπελίντα ἔλαβεν ὡς δῶρο ἕνα ἀρκετὰ πολύτιμο κύπελλο ἀπὸ τὸν ΣΕΓΑΣ τῆς συμπρωτεύουσας, μαζὶ μὲ ἕνα τιμητικὸ δίπλωμα γιὰ τὴ νίκη της στοὺς «ἀγῶνες ἀσματος», ποὺ διεξήχθησαν στὴν ὡραία νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ.

Ἡ Μπελίντα ἀπάντησε εὐχαριστῶντας. Περισσότερη εὐχαρίστησι ὅμως αἰσθάνθηκε τὸ κοινό, ποὺ ἐλέπει τὸ ἀγκάλιασμα αὐτὸ τῆς τέχνης καὶ τοῦ στίβου σὰν ἀπόδειξι ὅτι ἡ εὐγενὴς ἁμιλλα καὶ ἡ νίκη ποὺ τὴν στεφανώνει ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρῆται σὰν κοινὴ πηγὴ προόδου στὴν κοιτίδα τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ὁλυμπιονικῶν.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Πυρετώδης ἐργασία γιὰ τὴν παραγωγὴ νέων τραγουδιῶν παρατηρεῖται τελευταῖα στὸν τομέα τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ. Δίσκοι πολλοὶ ἐκυκλοφόρησαν κι' ἄλλοι θὰ τεθοῦν αὐτὴ τὴ ἑβδομάδα σὲ κυκλοφορία. Σημειώνουμε τοὺς καλλίτερους ἀπ' αὐτούς:

— 'Ο μαέστρος καὶ συνθέτης Ἀλ. Γεωργιάδης, ποὺ θεωρεῖται σὰν μαίτρ τῆς ἐνοργηστρώσεως, ἐργαζεται προχθὲς σὲ δίσκους γιὰ λογαριασμὸ τῆς «Φλίπερ» δυὸ καινούργια τραγουδάκια τῶν Ματαράγκα καὶ Κ. Μάνεση, μὲ τοὺς τίτλους «Τὸ διειρό μου» καὶ «Τί μὲ ρωτᾶς». Τὰ τραγούδια αὐτὰ ἐρμηνεύει τὸ «Ντοῦο Κατσάμπα». 'Ο ἴδιος συνθέτης ἑτοιμάζει ἀκόμη ἕνα θαλασάκι, ποὺ θὰ τὸ ἐρμηνεύση ἡ Κρίστιαν Κάρτερ καὶ θὰ ὑπάρχουν ἀκόμη δυὸ ἄλλα τραγούδια, τὸ «Ξέρω καρδιὰ μου» καὶ «Πάρε τὸν πόνο μου αὐγή», ποὺ θὰ τὰ γυρίση σὲ δίσκους ἡ Γιοβάννα.

— Δυὸ τραγούδια τοῦ Μίμη Πλέσσα. τὴν «Ξενητειὰ» καὶ τὶς «Σκηνὲς στὸ πάρκο» ἔγραψε σὲ δίσκους ὁ Γιάννης Βογιατζῆς. Τὰ δυὸ αὐτὰ τραγουδάκια προέρχονται ἀπὸ τὸ ἔργο «Μιὰ πόρτα βρχ. 500», ποὺ παίζεται στὸ θέατρο «Διάνα» ἀπὸ τὸν θίασο Κάκιας Ἀναλυτῆ—Κ. Ρηγοπούλου.

— Ἕνα τραγούδι γιὰ σόλο σαξόφωνο γράφει ὁ συνθέτης τῆς νεολαίας Γιώργος Κατσαρός. Τὸ τραγουδάκι αὐτὸ θὰ πρωτοπαρουσιασθῆ στὴ ταινία «Διαφθορὰν», ποὺ γυρίζει τώρα ὁ σκηνοθέτης Κ. Καραγιάννης.

— Ἐκυκλοφόρησαν σὲ δίσκους δυὸ νέα τραγούδια σὲ στίχους Γιάνη Πολίτη, τὸ «Ἕνας ἄνθρωπος ἑν νῆ Πολίτη, τὸ «Ἕνας ἄνθρωπος ἑν τάξει» μὲ μουσικὴ τοῦ Λυκούργου Μαρκέα καὶ ἐρμηνεύτρια τὴν Ἄννα Χρυσάφη, καὶ τὸ «Περνοῦν οἱ χρόνοι» μὲ μουσικὴ Θ. Ρούσου μὲ τὴν Εὐη Μιλοποΰλου.

— Κυκλοφοροῦν σὲ λίγες μέρες τέσσερα ὡραῖα τραγούδια, ποὺ ἐρμηνεύει μὲ ξεχωριστὴ ἐπιτυχία ὁ νεότερός τραγουδιστὴς Σῶτος Παναγόπουλος. Τὰ δυὸ πρῶτα, μὲ τοὺς τίτλους «Καινούργιαι μου ἀγάπη τελευταία» καὶ «Γιατί, γιατί;» εἶναι σὲ μουσικὴ Ξενάκη καὶ συνοδεύονται ἀπὸ τὸ «Τρίο Γκρέκο». Τὸ δυὸ ἄλλα ἀνήκουν στὸν Αἰγυπτιώτη συνθέτη Γιάννη Κωνσταντινίδη καὶ ἔχουν τοὺς τίτλους «Τὸ κολοκαίρι μαςς» καὶ «Μαζί σου πῶς θἀθελα».

Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ὅτι τὸ τελευταῖο εἶναι τόσο ὁμοιῶς, ὥστε θὰ γυριστῆ ἀπὸ γαλλικὴ ἐταιρεία σὲ δίσκους σὲ γαλλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα.

ΛΑ.Ι.ΚΑ ΣΟΥΞΕ

— Δυὸ τραγούδια ἀπὸ τὴ σειρὰ τοῦ «Νεκροῦ ἀδελφοῦ» τοῦ Μίκη Θεοδωράκη γυρίζει σὲ δίσκους ὁ ἐκλεκτὸς λαϊκὸς συνθέτης αἰνιθέτης Γιώργος Νηταράκης, διευθύνοντας τὴν ὀρχήστρα μπουζουκιῶν. Τὸ γεγονὸς κρίνεται σὰν ἀπαρχὴ στενώτερης συνεργασίας πάνω σὲ λαϊκὰ μοτίβα τῶν δυὸ συνθετῶν.

— Δυὸ ζεμπέκικα τοῦ Π. Πετσᾶ μὲ τοὺς τίτλους «Ἔχει καὶ χασάματα» καὶ «Βλέπω Παναγιὰ» σημειώνουν ἐπιτυχία σὲ δίσκους τῆς «Κολούμπιαρ. Τραγουδοῦν ἀντιστοίχως ὁ Στ. Τζουανάκος καὶ ὁ Στ. Πλέσσας.

— Ἐπιτυχία ἐπίσης σημειώνουν οἱ δίσκοι τοῦ Στρ. Διονυσίου «Ἀφίνω γειὰ» (μουσικὴ Θ. Δερξενιώτη) καὶ «Μαστόροι κι' ἐργολάβοι» (μουσικὴ Νεράτζη—Πολυκανδριώτη).

ΔΗΜΩΔΗ ΑΣΜΑΤΑ

Μιὰ καινούργια σειρὰ δημοτικῶν τραγουδιῶν γύρισε αὐτὲς τὶς μέρες ὁ γνωστὸς τραγουδιστὴς παλιῶν ἐπιτυχιῶν Νίκος Νταβανέλος. Τὰ λογαριασμὸ τῆς ἑταιρείας «Ντέκα».

— «Νύσταξαν τὰ ματάκια μου» καὶ «Μέσ' στὴν ξενητειὰ γυρίζω» εἶναι τὰ δυὸ νέα τραγούδια τοῦ Δημ. Ζάχου, ποὺ γυρίσθηκαν τελευταῖα σὲ δίσκους. Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο εἶναι τσάμικο καὶ τὸ δεύτερο συρτό.

— Εἰσπρακτικὴ ἐπιτυχία σημειώνουν οἱ δίσκοι τῆς Τασίας Βέρα, σὲ μουσικὴ Ἡλ. Καλλιτσήδη, ποὺ γυρίστηκαν τελευταῖα. 'Ο δεύτερος ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι «συρτὸς» καὶ ὁ πρῶτος «τσάμικος».

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Ἐλήφθησαν στοὺς ἀθηναϊκοὺς μουσικοὺς οἴκους καὶ κυκλοφοροῦν οἱ παρακάτω ξένοι δίσκοι:

1) «Ἔστο ἐς 'Εσπανιόλ» τραγουδοῦν οἱ Λὲς 'Αλκασσόν.

2) «Λὲ τουΐστ ντὺ καντιὲ» (= Τὸ τουΐστ τῶν γέρων). Τραγουδάει ὁ Μωρὶς Σεβαλιέ.

3) «Ἐ μεντνάν» (= Καὶ τώρα). Τραγουδάει ἡ Νάνα Μούσχουρη.

4) «Ρόζες ἄρ ρεντ» (= Τὰ τριαντάφυλλα εἶναι κόκκινα). Μὲ τοὺ Πώλ Ἔβανς.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

Ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις τοῦ ἐλαφροῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ Μαίρη Λίντα, ποὺ θὰ λανσάρη αὐτὲς τὶς μέρες τὶς καινούργιες ἐπιτυχίες τοῦ Μανώλη Χιώτη.

— Ἔλα ντέ!

— Τώρα τί θὰ κάνουμε;

Μὲ κυττοῦσε στὰ μάτια καὶ ἐφνικὰ τῆς κατέβηκε μιὰ ἰδέα.

— Γιαννάκη μου, νὰ δανειστοῦμε, εἶπε. Ἔχουμε τόσους φίλους παραλήδες.

— Καὶ σὲ ποιὸν νὰ πάω;

— Στὸ Λάκη. Αὐτὸς εἶναι ὁ πιὸ παραλὴς ἀπ' τοὺς γνωστούς μας.

Αὐτὰ εἶπε ἡ Ἀλέκα κι' ἐγὼ σὰν βολικὸς ἄνθρωπος, ποὺ εἶμαι ξεκίνησα γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Λάκη. Τὸν βρῆκα μὲ μιὰ μπουκάλα κονιάκ, ποὺ τὴν εἶχε πάει στὴ μέση καὶ τὰ μάτια του γυάλιζαν. Εἶχε ζαλιστῆ γιὰ τὰ καλά κι' ἔπαιζε ἀκορντεόν. Χάρηκε μόλις μὲ εἶδε κι' ἔφερε ἀμέσως ποτηράκι.

— Ξέρεις, εἶπε. Ἡ γυναίκα μου θύμωσε καὶ πῆγε στὴ μάνα της. Τῆς εἶχα ὑποσχεθῆ γιὰ σήμερα δέκα χιλιάσικα. γιὰ νὰ πάρη κάποια γούνα, ἀλλὰ ἔπαιξα καὶ μὲ μάδησαν. Ἀπ' τὸ πρωῒ εἶχαμε στρωθῆ στὸ χαρτί. Τώρα ἔχω κάτι στὸ μυαλό μου, ἀλλὰ δὲν ξέρω τί θὰ γίνη.

— Κρίμα, εἶπε. Καὶ ἤρθα νὰ σοῦ ζητήσω δανεικά.

Μόλις ἄκουσε δανεικά, ἐνθουσιάστηκε. Ξαναγέμισε τὰ ποτήρια καὶ τὰ ἤπιαμε μονορούφι.

— Πόσα θέλεις; ρώτησε.

— Ὅσα μπορεῖς.

— Ἐν τάξει. Ἄντε, εἰς ὑγείαν!

Τὸ πιοτὸ δὲν τὸ «σηκώνω» καθόλου κι' ἔτσι στὸ τέταρτο κονιάκ γύριζαν ὅλα μπροστά μου.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἔγινες κι' σύ φέσι, εἶπε, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Σήκω.

— Καὶ τὰ δανεικά;

— Μωρέ, σήκω καὶ θὰ δῆς.

Μὲ βοήθησε, στήθηκα ὄρθιος, φορτώθηκε τὸ ἀκορντεὸν καὶ μόλις βγήκαμε στὸ δρόμο, μπῆκαμε σ' ἕνα πρῶτο λεωφορεῖο, ποὺ διέβηκε μπροστά μας. Καὶ μόλις ξεκίνησε, μοῦ δίνει μιὰ σκουντιὰ στὴν πλάτη.

— Μπρός, ἄρχισε! εἶπε, ε'Αρχιμηνιὰ κι' ἀρχὴ χρονιᾶ...».

Κι' ὅπως τραγουδοῦσε, προχωροῦσε σπρώχνοντας. Μπρὸς ὁ Λάκης πίσω ἐγώ. Σὲ μιὰ στιγμὴ σταμάτησε τὸ τραγούδι κι' ἔδωσε ἐξηγήσεις στοὺς ἐπιβάτες:

— Πρόκειται γιὰ φιλανθρωπικὸ σκοπό!!

'Απ' τὴ ζαλάδα μου, δὲ θυμᾶμαι ἀκριβῶς τί ἔγινε, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι γύρισε κάποια κυρία καὶ μὲ ρώτησε γιὰ ποιὸ ἵδρυμα εἶναι.

— Γιὰ κάποιο ἰδιωτικὸ τῆς ἀπάντησα.

Κατεβήκαμε ἀπ' τὴ μπροστινὴ πόρτα στὰ γρήγορα κι' ὥσπου νὰ μὲ χτυπήση λίγο ὁ ἀέρας, μπήκαμε στὸ ἄλλο. Ἄκουσα τὸ Λάκη ποὺ γκρίνιαζε καθὼς μὲ βοηθοῦσε ν' ἀνέβω.

— Βρὲ παιδί μου, εἶπε. Ἐσὺ παρασούσεσες! Τραγούδα πιὸ δυνατὰ γιὰ νὰ συνέλθης!

Στὸ τρίτο λεωφορεῖο ὁ εἰσπράκτορας ἦτανε νευρικός. Ἔκλεισε τὴν πόρτα ἀπότομα γιὰ νὰ μὴ μποῦμε κι' ἔκοψε τὸ ἀκορντεὸν στὴ μέση!

Κύττα τί ἔκανες, βρὲ βλάκα, φώναξε ὁ Λάκης. Ἐμεῖς ἂν τὰ λέμε, τὰ λέμε γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς!

— Μπαφιάσαμε ἀπ' τὸ πρωῒ, φώναξε κι' ὁ εἰσπράχτορας.

— Ἀμάν ἡ ἀτυχία μας, φώναξε ὁ Λάκης. Καὶ τί μαζέψαμε δηλαδή; Δύο φούχτες φρανκοδίφραγκα καὶ δεκάρες! Πάρε τὴ μιά. πάρε καὶ τὸ μισὸ ἀκορντεὸν καὶ τράβα. Καλὴ Πρωτοχρονιά!

— Κι' ἐσὺ ποῦ πᾶς;

— Πάω νὰ παίξω. Ἂν κερδίσω θὰ περάσω ἀπὸ τὸ σπίτι σου.

— Καλὴ ἐπιτυχία.

*

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Ἀλέκα σέρβιρε στὸ τραπέζι κουνουπίδι γιαχνί. Ὅ-σο γιὰ τὸ Λάκη δὲν ἔπαιξε, γιατὶ οἱ ἄλλοι εἶδανε τὶς δεκάρες καὶ τὰ φρανκοδίφραγκα καὶ κατάλαβαν πῶς θέλει νὰ κάνη ψιλοκακό.

Πάντως, γιὰ τοῦ χρόνου, ἂν ὄχι τίποτα ἄλλο, ἔχω ἐξασφαλίσει τὸ δῶρο τοῦ Μπούλη. Θὰ τὸν φωνάξω στὸ σπίτι πρωῒ - πρωῒ, τὴν παραμονὴ καὶ θὰ τοῦ δώσω ἕνα γεροξύλο, ποὺ θὰ τὸ θυμᾶται σ' ὅλη του τὴ ζωή. Ὅπως κι' ἐγὼ θὰ θυμᾶμαι τὸ φετεινό μου ρεζιλίκι!

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ ΤΟΥ 1963

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Στὸν γνωστὸν τὸν «Ὑδροχόον» εἶναι ὁ ἥλιος ὡς εἰκὸς
καὶ παρ' ὅλο ποὺ χιονίζει καὶ ποὺ βρέχει ἐντατικῶς.
λιγοστεύει ἐπικινδύνως τῆς Ὑλίκης τὸ νερὸ
καὶ τραβᾶμε γι' ἄλλο φόρο τσουγτερὸ καί... καφτερό!

*

'Εορτάζονται τὰ «Φῶτα» εἰς τὶς ἕξη τοῦ μηνὸς
κι' ἡ σπουδάζουσα νεότης σκοτεινιάζει ἐμφανῶς
γιατὶ τῆς μορρώσεώς της ἔγει γάσει κάθε ἐλπίδα
καὶ καμμιὰ δὲν ἔχει σχέσι μὲ τῶν «φώτων τὴν κοι-(τίδα»!

*

Βροχοπτώσεις διαρκείας. ὡς καὶ μπόρες δυνατὲς
πλημμυρίζουν, αἰφνιδίως, συνοικίες ἀοκετὲς
κι' ἀριθμὸς πλημμυροπλήκτων κλαίει τὴ μοίρα τὴ ζαβὴ (του,
καὶ γιορτάζει, ἀενάως, ἑορτὴν τοῦ... «Καλυβίτου»!

*

Οἱ μεγάλοι, ποὺ ὡς τώρα, φοβερίζουν καὶ βροντοῦν,
«ναί» στὸ θέμα τῆς εἰρήνης ὁμοφώνως ἀπαντοῦν
καὶ κατόπιν μιᾶς τοιαύτης συμφωνίας ἀποτόμου,
ἑορτάζει ἡ σφαίρα ὅλη ἑορτὴν τοῦ «Χρυσοστόμου»!

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ἐμφανίζεται ὁ ἥλιος στοὺς «'Ιχθῦς» κι' αὐτὸν τὸν (γόνον
καὶ τὰ «ψάρια» τραγουδᾶνε σὲ ποιμπούς ραδιοφώνων!
Πλημμυρίζει ἡ πόλις ὅλη μὲ καινούργιες λιμουζίνες.
μὲ σωφὲρ ἐρασιτέχνες. μὲ καινούργιες σωφερίνες
κι' ἐπειδὴ ἀπὸ τὶς ρόδες σαπατεύεται ὁ ἀστός,
ὁ Φλεβάρης εἶναι, φέτος, «Κουτσοφλέβαρος» σωστός!

*

Σημερώνει ἡ γνωστοτάτη τοῦ «Τελώνου Κυριακὴ»
καὶ δασμοὺς εἰσπράττουν νέους ὅλοι οἱ... τελωνειακοί!
Οἱ 'Απόκρεως ὑψώνουν τὴν κεφάτη τους παντιέρα
κι' ὅσοι τάχουν ἑορτάζουν τοῦ...«'Ασώτου τὴν ἡμέρα».

*

'Αλλὰ γιὰ τοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς φτωχοὺς καὶ φουνκα-(ράδες.
ἐντελῶς βουβὰ περνᾶνε καὶ γοροὶ καὶ μασκαράδες,
γιατὶ ἡ τσέπη τους δὲν εἶναι γιὰ ξεφάντωμα γερὴ
κι' ἔχει πάντοτε κεσάτι καὶ «Δευτέρα... καθαρή»!

ΜΑΡΤΙΟΣ

Στὸν «Κριὸν» ὁ ἥλιος εἶναι κι' ὁ κριός, παρακαλῶ,
στὰ χασάπικα πουλιέται πρός... ἑξήντα τὸ κιλό!
Ὁ καιὸς ὅλο καὶ δείχνει βελτιώσεως σημεῖα
κι' εὐνοοῦνται ὅσοι κλίνουν πρὸς τὴν μελισσοκομία,
ἀλλ' αὐξάνουν, παραλλήλως. οἱ λογῆς-λογῆς κομπίνες
καὶ ἡ γῶρα μας κοντεύει νὰ γεμίση ἀπό... κηφῆνες!

*

'Εορτὴν τοῦ Σωφρονίου ἔγει ὁ νοιστιανιαμός,
μά, συνάμα, κορυφοῦται καὶ ὁ τεντυ-μποϋσμός
κι' ἐξ αἰτίας, ἐννοεῖται τέντυ-μπούδων μυρίων,
ἡ 'Ελλὰς ἔγει ἀνάγκην νέων... σωφρονιστηρίων!

*

Εὐνοεῖ, ἐν τέλει, ὁ Μάρτης τῶν καρπῶν τὴν εὐφορίαν.
γεγονὸς ποὺ ἐνθαρρύνει πιὸ πολὺ τὴν 'Εφορίαν
κι' ἐνῶ ντύνονται τὰ δέντρα τῶν δασῶν καὶ τῶν λει-(μώνων
μᾶς ἀφήνει ἐμᾶς ὁ φόρος μέ...συκόφυλλο καὶ μόνον!
'Ετσι. ὀρθῶς ὁ μὴνας Μάρτης
ὀνομάζεται καί... γδάρτης!

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Εἰς τὸν «Ταῦρον» εἶναι ὁ ἥλιος. Καὶ ὁ ταῦρος, ὡρι-(αμένως
προσιτὸς εἶναι στὸν κόσμο μόνον ὡς κατεψυγμένος!
'Ετσι ὅταν κατασφάνουν τὰ φορτία τῶν «ἐσείων»,
τὰ ὑποδέγεται τὸ πλῆθος «μετὰ κλάδων καί...βαΐων»!

*

Τὴν δεκάτην καὶ τετάρτην τοῦ τετάρτου τοῦ μηνὸς
ἑορτάζεται τὸ Πάσχα εὐλαβῶς καὶ ταπεινῶς,
γιατὶ ἀκρίβεια τῶν εἰδῶν μας συναντᾶς μεγαλυτέραν
κι' ὁ τιμαριθμός μας ἔγει «'Αναλήψεως» ἡμέραν!
Καταφθάνει, ἐν συνεγεία, τοῦ Θωμᾶ ἡ ἑβδομάς
κι' ἐμφανίζεται ὁ "Ελλην, ὡσπερ «ἄπιστος...Θωμᾶς»,
γιατί, ὄντως, διανύει ἐπογὴν μεγάλης πλάνης.
ποὺ γιὰ σύνθημά της ἔγει: «'Αλλα λὲς κι' ἄλλα μοῦ (κάνεις...»

Σημερώνει, ἐν κατακλεῖδι, ἡ γιορτὴ τῶν Μυροφόρων
κι' ὁ Ρωμηὸς τὴν ὀνομάζει ἑορτὴν...«μυρίων φόρων»!

ΜΑ·Ι·ΟΣ

Στοὺς «Διδύμους», ὅπως πάντα, εἶναι ὁ ἥλιος μα-(καὶ πάλι.
γιατὶ ὁ Μάης ἔγει σγέσι μὲ τὴν ἐρωτο-καιπάλη
κι' ὅπως πᾶς τὶς ἐννοεῖ,
τὶς καρδοῦλες εὐνοεῖ!

*

Καταφθάνει, ἐν ὀλίγοις, ἡ «φαιδρὰ» ἡ ἐπογή,
ποὺ κι' ὁ ἀστεγος ὁ ἔρως πανταγοῦ κυριαργεῖ
καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τους ἐκδηλώνουν τὸν κουφόν,
ὅσοι κάνουν κι' ὑποθάλπουν «λαθρεμποίοιν βορεῶν»!

*

'Εορτάζει ἡ πλάσις ὅλη ἐπογὴν τῶν λουλουδιῶν
κι' ἡ 'Αθήνα ἔγει μήνα... μυροβόλων σκουπιδιῶν,
γιατὶ ὁ Δῆμος 'Αθηναίων
ἔγει ἐλλεῖμμα γενναῖον
κι' ὁ προϋπολογισμός του, ποὺς πικρίαν τοῦ πολίτου,
ἑορτάζει, κατ' ἀνάγκην, ἑορτὴν τοῦ Παραλύτου!

*

Τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ἀνθέων τὴ χαρούμενη γιορτὴ
τὴν τιμοῦν, ἰδιαιτέρως, ὅλοι οἱ φτωχο-μισθωτοὶ
κι' εἶναι ἀνέκαθεν. νομίζω, τοῦ Μαγιοῦ οἱ πρῶτοι φί-(λοι.
γιατὶ ἔγουν ὡς μοτίβο: «Ζῆσε Μὴ νὰ φᾶς... τριφύλλι»!

ΙΟΥΝΙΟΣ

Εἰς τὸ ζῴδιον τοῦ Καρκίνου εἶναι ὁ ἥλιος τέτοιο (μήνα
κι' ἐπειδὴ ἡ μεγάλη ζέστη πυρακτώνει τὴν 'Αθήνα,
οἱ φλεγόμενοι πολῖτες κατεβαίνουνε μὲ φούρια,
στὶς Γλυφάδες καὶ στὶς Βούλες καί, πρὸ πάντων, στὰ (Καβούρια!

*

Πληψιμυρίζουν τ' ἀκρογιάλια μὲ ἀνείπωτα μπικίνια.
ποὺ τὸ αἷμα σοῦ φουντώνουν καὶ σοῦ ἀνεβοῦνε... γυα-(κίνια
καὶ ματαίως διατρέχεις προκυμαῖες καὶ διαύλους.
γιὰ νὰ βρῆς νεκρὸ σημεῖα, ἤτοι «ζῶνες...ἀπυραύλους»!

*

Στοὺς ἀγῶνας ποδοσφαίρου βάζει τέρμα, πιὰ τὸ θέρος
καὶ μποροῦν οἱ πιτσιρίκες νὰ γυρίζουν ἐλεύθερος,
γιατὶ δὲν ὑπάρχει φόβος γιὰ γνωστὲς παρεκτροπές.
ἀφοῦ ἔγει ὁ Λουκανίδης θρονὲς... διακοπές!

*

Στὰ γωριὰ ἔγει ἀρχίσει σιτηρῶν συγκομιδή,
ἀλλ' οἱ νέοι τῆς ὑπαίθρου, οἱ γωριάτες ὁηλαδή,
παρατοῦν «κοιθιὰ», καὶ «σταρ».
γιὰ νἀοθοῦν νὰ γίνουν... σταρ!

Στὸ «πανί» ζητοῦν, τουτέστιν καὶ αὐτοὶ νὰ διαπρέψουν
καὶ ἀντὶ κοιθῆς καὶ σίτου... ὄφιες ἄφθονες νὰ δρέ-(ψουν!

ΙΟΥΛΙΟΣ

Εἰς τὸν «Λέοντα» ὁ ἥλιος φλογερώτατος βολτάρει
κι' ἀπ' τὴ ζέστη ἀογίζει ὁ κόσμος νὰ βρυχᾶται σὰν (λιοντάρι

'Εορτάζεται ὁ πάγος γιὰ καινούργιον ὑψωμόν
καὶ διαβάζουμε ὁηλώσεις νια... παγίωσιν τιμῶν!

*

Οἱ λογῆς-λογῆς ὀπῶρες ἔγουν φέτος ἀφθονία.
ἀλλὰ φεύγουν ἐπειγόντως καὶ κτουρογοῦ στὴν Γερμανία
καὶ οἱ ντόπιοι φρουτοφάγοι καὶ κυρίως οἱ ἀστοί.
ἀπὸ τὶς τιμὲς μαθαίνουν τί... βερύκοκον ἐστί!

*

Καταπλέουν οἱ τουρίστες, ποὺ τὴν γῆ μας προτιμοῦσι

καὶ τὸ "Αστυ τῆς Παλλάδος πλημμυρίζουνε στὸ μοῦσι.
μὰ τοὺς δέχεται ἡ φυλή μας, μετὰ πάσης εὐγενείας!
γιατὶ φέρνουν πρῶτες ὕλες... ἐσοδιομηχανίας!

*

Στ' ἀκρογιάλια μας, ἐν γένει, κάνουν πάταγο τὰ μπάνια
κι' οἱ μπανίζοντες δουλεύουν ἀδιακόπως τὰ τρυπάνια.
ὥσπου παίρνουν, ἀγελπίστως, νέον εἶδος ἐνταλμάτων,
γιὰ νὰ δώσουνε καὶ φόρον δημοσίων θεαμάτων!

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Στὴν «Παρθένον» εἶναι ὁ ἥλιος, ἀπὸ παλαιὰ συνήθεια
κι' ἡ παρθένος συναντᾶται μοναχὰ στά... παραμύθια!
Ὡρμάζουν τὰ σταφύλια πρὸς χαρὰν τῶν μισθωτῶν,
γιατὶ ὅλοι τους τὸ βρίσκουν τέτοιο εἶδος προσιτὸν
καὶ γεμίζοντας, ἀνέτως, τὴν φτωχή τους τὴν γαστέρα,
ἑορτάζουν, ἐν τυμπάνοις, τοῦ Σωτῆρος τὴν ἡμέρα!

*

'Αναγγέλλονται, ἐπιμόνως, «φεστιβὰλ» εἰδῶν-εἰδῶν.
μὲ συμπράξεις ἐγχωρίων, ὡς καὶ ξένων ἀοιδῶν.
ἀλλ' οἱ πλεῖστοι θεαταί των στὴν παράστασι νυστάζουν
καὶ χωρὶς νὰ καταλάβουν τῆς... Κοιμήσεως γιορτάζουν!

*

Στοῦ Φαλήρου καὶ τῆς Βούλας τὰ θαλάσσια νερὰ
παραχαρίες κι' ἄλλα κήτη κάνουν βόλτες φανερὰ
κι' ἀναγγέλλεται, συγχρόνως, μὲ ρεκλάμα τεραστία,
ὅτι ἀρχίζουν στὴν Γλυφάδα τὰ καινούργια «καλλιστεῖα»!

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Στὸν «Ζυγὸν» ὁ ἥλιος εἶναι. Κι' ὁ ζυγὸς παρακαλῶ,
γιὰ ὀπᾶ εἰσπράττει χρῆμα καὶ πουλᾶ μὲ τὸ... κιλό.
ἀλλὰ κι' ἂν τὰ χρήματά μας πᾶνε στράφι καὶ γαράμι,
ὄξω σκοτίζεται κανένας καὶ κανεὶς δὲν δίνει... δράμι!

*

Αἰσθητὴ ἀρχίζει νᾶναι τοῦ καιροῦ ἡ ἀλλαγὴ
καὶ προώρως ἔχει ἀρχίσει καὶ ὁ κόσμος νὰ ριγῇ.
γιατὶ οἱ κινηματογράφοι ἑτοιμάζουν νέες κόπιες
κι' ἀναγγέλλουν, ταὐτοχρόνως, ἑκατὸ ταινίες ντόπιες!

*

Στὰ Μεσόγεια προβάλλει ἐπογὴ τῶν τρυγητῶν
καὶ δεκάδες πιτσιρίκων καὶ μοντέρων μαθητῶν
κάνουν θραῦσι, κάθε μέρα, στὴν 'Αθήνα μας τὴν δόλια
κι' ἀφαιροῦν ἀμάξια ξένα καὶ «τρυγᾶνε»... πορτοφόλια.

*

Τὴν περίοδο τοῦ τρύγου δὲν ξεχνᾶ κι' ἡ ἐφορία
καὶ χωρὶς πολλὲς κουβέντες καὶ χωρὶς ὀλιγωρία,
τὸ κοινὸν τρυγᾶ εἰσπράκτωρ, μὲ γαμόγελο στὰ χείλη
καὶ τὸ κάνει νὰ θυμίζῃ τὸ συνυμένο τὸ σταφύλι!

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Αμυδρότατος ὁ ἥλιος στὸν... «Σκορπιὸν» εἶναι ξανὰ
κι' ἡ περίοδος ἡ νέα τῶν σχολείων ἀρχινᾶ.
ἀλλὰ λείπουνε θρανία, ἕδρες, σάλλες κι' ἄλλοι χῶροι
κι' ἡ Παιδεία μας κοντεύει νᾶναι μᾶλλον... σκοροιοχῶρι!

*

Τὴν ὀγδόην 'Οκτωβρίου μπόρα ἀπότομη ξεσπᾷ.
ποὺ ταχέως πλημμυρίζει σπίτια, δρόμους καὶ λοιπὰ
καὶ δλόκληρη ἡ 'Αθήνα, — ἄνευ περιττολογίας,
ἑορτάζει τὴν ἡμέραν τῆς ὁσίας... Πελαγίας!

*

'Εορτάζουμε τοῦ «ΟΧΙ» τὴν ἡμέρα τελικῶς
κι' ὁ καθεὶς μας εἶναι, φέτος, λίαν μελαγχολικός,
γιατὶ οἱ Σύμμαχοι ξεγνᾶνε τὴν μικρή μας τούτη: κώγη
καὶ στὸ θέμα βοηθείας μᾶς ταράζουνε στὰ... ὄ χ ι!

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ – ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Πουθενὰ δὲν ἐλέπεις ἥλιο τέτοιους μῆνες φυσικά,
ἀλλὰ φέτος ὁ καιρός μας ἔχει ἀλλάξει ριζικά
κι' ἡ περίοδος χειμῶνος εἶναι μᾶλλον φλογερή.
λόγω ραδιενεργείας καὶ «μικρο - μικροκιουνί»!

*

'Απειλὲς οἱ δυὸ Μεγάλοι ἐκτοξεύουν λάου - λάου
κι' ὅταν ἔρχεται ἡ μέρα τοῦ 'Αγίου Νικολάου,
εὐλαβῶς παρακαλεῖ
κάθε χώρα καὶ φυλὴ
νὰ μὴν ἔχουμε λαχτάρες καὶ φουρτοῦνες ἐξ ἀπίνης
καὶ ὁ "Αγιος νὰ προλάβῃ τὸ «ναυάγιον Εἰρήνης»!

*

Φτάνει, ἐν τέλει, ἡ ἑβδομάδα τῶν μεγάλων ἑορτῶν,
τῶν γλεντιῶν, τῶν μπουναμάδων, τῶν ποτῶν καὶ τῶν πιττῶν
καὶ σᾶς εὔχομαι, ἀναγνῶστες, δίχως νὰ πολυλογῶ.
μὲ ἀπέραντη εὐτυχία νὰ κυλήσῃ ὁ νέος χρόνος
καὶ ν' ἀποδειχθῶ ἐγὼ
«πᾶς μετὰ Χριστὸν προφήτης... ὄνος»!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

— Προτιμᾶς νὰ πᾶς ἀντὶ στὸ χορὸ στὴ διάλεξι;
— Ναί, γιατὶ ὁ ὁμιλητὴς εἶναι θαυμάσιος χορευτής!

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ Ο ΤΙΤΟ

Ἡ συνάντησι μὲ τὸν Κροῦστσεφ

ΣΤΟ σταθμὸ τῆς Μόσχας, ὁ Νικήτας Κροῦστσεφ προχώρησε πρὸς τὸ στρατάρχη Τίτο καὶ τὸν φίλησε στὸ στόμα!... Γύρω χειροκροτήματα, μουσικές, σημαῖες... Καί, μετὰ ἐπίσημες, πολύωρες συνομιλίες, κυνήγι καὶ θέατρο, ἐκθέσεις καὶ μπαλλέτα, ὅλος ὁ μηχανισμὸς τῆς σοβιετικῆς ὑποδοχῆς — τῆς ὑποδοχῆς τῶν πιὸ θερμῶν φίλων — εἶχε τεθῆ σὲ κίνησι.

ΚΑΤΙ ΤΟ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ

Ὁ ἡγέτης τῆς Γιουγκοσλαυΐας, κλεισμένος στὸ Κρεμλῖνο μὲ τὸ Νικήτα Κροῦστσεφ, σίγουρα, θὰ ἀναλογίστηκε τὸν ἀπίστευτο, τὸν τρομερὸ δρόμο, ποὺ πέρασε τὰ τελευταῖα δεκαπέντε χρόνια καί, σίγουρα, θὰ ἔνοιωσε τὴν ἱκανοποίησι μιᾶς νίκης...

Τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1948, τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς τῆς παντοδυναμίας τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ της Στάλιν, μιὰ εἴδησι ἀπίστευτη κεραυνοβόλησε Ἀνατολὴ καὶ Δύσι: Ἡ Γιουγκοσλαυΐα τοῦ Τίτο, τὸ καμάρι τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, διώχτηκε ἀπὸ τὴν Κομιφόρμ — τὴ σοβιετικὴ ὀργάνωσι — καὶ ὁ στρατάρχης Τίτο στιγματίστηκε σὰν προδότης τῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μετὰ τὸ Στάλιν, στὴ διεθνῆ ἱεραρχία τοῦ κομμουνισμοῦ ἐρχόταν ὁ Τίτο, γι' αὐτὸ μάλιστα καὶ ἡ Κομιφόρμ εἶχε ἐγκαταστα θῆ στὸ Βελιγράδι, κι' ἀπὸ κεῖ ἔρριξε τοὺς κεραυνούς της ἐναντίον τοῦ Γιουγκοσλάυου ἡγέτου.

Ἀπὸ τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1948 ἀρχίζει ἕνας θανάσιμος ἀγώνας ἐσωτερικὰ τὴ Γιουγκοσλαυΐα μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι.

Γιατί, ἂν ἡ ρῆξι Στάλιν-Τίτο ξέσπασε φανερὰ τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1948, οἱ ρίζες της εἶναι πολὺ βαθύτερες, κι' ἕνας ἀγώνας ἐπικράτησεως μεταξὺ «τιτοϊκῶν» καὶ «σταλινικῶν», στὴ Γιουγκοσλαυΐα, εἶχε ἀρχίσει ἀκόμα κι' ἀπ' τὴν 'Αντίστασι. Ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ ὡρισμένους λόγους τακτικῆς ἐναντι τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων τῆς Δύσεως καὶ ἰδιαίτερα τῆς Μεγάλης Βρεταννίας, οἱ λόγοι, ποὺ τελικὰ χώρισαν βαθιὰ τὸν Τίτο καὶ τοῦ Στάλιν ἐναντίον τοῦ Τίτο, ἕνας ἀγώνας, ποὺ πέρασε ἀπὸ γνωστές κι' ἀγνώστες δραματικὲς φάσεις...

Ὑπολογίζεται, ὅτι ὁ σοβιετικὸς Τύπος καὶ τὰ ραδιόφωνα μεταχειριζόντουσαν καθημερινὰ τεννήτα δύο ὑβριστικὰ ἐπίθετα ἐναντίον τοῦ Τίτο. Τὸ ἐλαφρότερο ἦτανε «προδότης» καὶ τὸ πιὸ συνηθισμένο «βρωμερὸς ἀρουραῖος». Ἑκατοντάδες συνοριακὰ ἐπεισόδια τῶν δορυφόρων τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἔγιναν εἰς βάρος τῆς Γιουγκοσλαυΐας καὶ δεκάδες σχέδια δολοφονίας τοῦ Τίτο ἀπὸ πράκτορες τῆς Μόσχας ἀνακαλύφθηκαν τὴν τελευταία στιγμή.

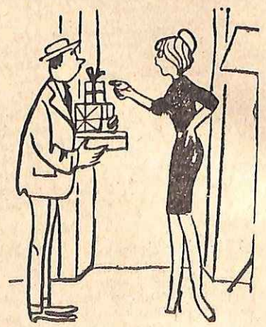
«Ἀρκεῖ νὰ κουνήσω τὸ μικρό μου δαχτυλάκι, γιὰ νὰ συντρίψω τὸν προδότη Τίτο», ἔλεγε ὁ «πατέρας τῶν λαῶν» Ἰωσὴφ Στάλιν.

Ἀλλὰ ὁ δικτάτορας τοῦ Κρεμλίνου, σκοτεινὸς ἀπὸ λύσσα, κούνησε χέρια καὶ πόδια, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ λυγίσῃ ἔστω γιὰ λίγο τὸ Γιουγκοσλαῦο ἡγέτη.

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΡΗΞΕΩΣ

Ὁ Τίτο εἶχε σοβαρώτατους τίτλους στὸ διεθνὲς κομμουνιστικὸ κίνημα καὶ ὁ κυριώτερος ἦτανε, ὅτι κατώρθωσε νὰ πάρῃ τὴν ἐξουσία στὴ Γιουγκοσλαυΐα, χωρὶς τὴ βοήθεια τῶν Ρώσων καὶ τοῦ σοβιετικοῦ στρατοῦ.

Μάταια προσπάθησαν οἱ σταλινικοὶ πράκτορες νὰ διαβρώσουν

— Ἐσὺ γιὰ νὰ ἔογεσαι φορτωμένος δῶρα, κάτι θἄχης νὰ σοῦ συγχωρήσω...

Ὁ στρατάρχης Τίτο γίνεται δεκτὸς στὸ σταθμὸ τῆς Μόσχας ἀπὸ τὸν Κροῦστσεφ, τὸν Μικογιὰν καὶ τὸν Μπρέζνιεφ: Ὑποδοχὴ καὶ πολιτική...

ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ

καὶ ἡ νέα σοβιετικὴ γραμμὴ

τὸν Στάλιν ἦτανε οἰκονομικοί. Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσι εἶχε ὑποστῆ, ἀπὸ τὴ χιτλερικὴ ἐπίθεσι, τρομερὲς καὶ ἐκτεταμένες καταστροφὲς καὶ γι' αὐτὸ ὑποχρέωνε τοὺς συμμάχους της νὰ τὴ βοηθοῦνε μὲ κάθε τρόπο καὶ συχνὰ εἰς βάρος τῶν στοιχειωδῶν ἀναγκῶν τους.

ΤΑ ΣΟΒΙΕΤΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ

Ἕνας ἔντονος σοβιετικὸς ἐθνικισμὸς εἶχε ἀναπτυχθῆ ἀπὸ τὸν Στάλιν, ποὺ στηριζόταν στὸ δόγμα, ὅτι ὅλες οἱ θυσίες ἔπρεπε νὰ γίνουν χάριν τῆς μεγαλυτέρας Δυνάμεως τοῦ «σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου».

Οἱ διάφορες κομμουνιστικὲς χῶρες τῆς Εὐρώπης ὑπέκυψαν χωρὶς συζήτησι καί, μάλιστα, μὲ «ἐνθουσιασμὸ» στὰ κελεύσματα τοῦ Κρεμλίνου. Κι' αὐτὸ ἦτανε ἀπόλυτα φυσικό, γιατὶ οἱ ἡγέτες τους ἦτανε ὄργανα τοῦ Στάλιν. Αὐτὲς οἱ χῶρες, ποὺ εἶχανε ἀπελευθερωθῆ ἀπὸ τὸ ρωσικὸ στρατό, εἶχανε μετατραπῆ οὐσιαστικὰ σὲ σοβιετικὲς ἐπαρχίες.

Δὲ συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο μὲ τὴ Γιουγκοσλαυΐα τοῦ Τίτο. Ὁ Γιουγκοσλαῦος ἡγέτης ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ νὰ θυσιάση τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ του, γιὰ νὰ βοηθήση μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν ἀνόρθωσι τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως.

Ὑπάρχει, ἄλλωστε, ἕνα πολὺ σοχαλασμένα παλιὰ μηχανήματα, ποὺ προκάλεσαν μάλιστα καὶ σοβαρὲς καταστροφές...

Ο ΣΤΑΛΙΝ ΧΤΥΠΑΕΙ!..

Ἡ ἀντίδρασι τοῦ Στάλιν — ποὺ φοβόταν μήπως τὸ παράδειγμα τῆς Γιουγκοσλαυΐας τὸ μιμηθοῦν καὶ ἄλλες κομμουνιστικὲς χῶρες—ἦρθε κεραυνοβόλα...Τὴν ἀπέκλεισε οἰκονομικὰ καὶ ἄρχισε ἐπὶ τέλους ὁ θάνατος τοῦ αἱρετικοῦ...

Ὁ Τίτο, εὐθὺς μετὰ τὴ ρῆξι του μὲ τὸ Στάλιν, χάραξε ἕναν καινούργιο σοσιαλιστικὸ δρόμο, πρεσβεύοντας πὼς κάθε χώρα μποροῦσε νὰ θεμελιώση τὸ δικό της σοσιαλιστικὸ καθεστώς, προσαρμοσμένο στὶς δικές της συνθῆκες...

Ἡ ἰδεολογικὴ αὐτὴ «παρέκκλισι» ἦτανε προμερὰ ἐπικίνδυνη γιὰ τὴ σοβιετικὴ μονολιθικότητα καὶ σίγουρα ἡ ἱστορία θὰ τὴ σημειώση σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς ἐποχῆς μας.

Οἱ συνέπειές της ἦτανε, εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἀνυπολόγιστες...

ΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΤΙΤΟ

Ἔπειτα ἀπὸ πέντε χρόνια σκληροῦ ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ Τίτο, ὁ Στάλιν πέθανε, χωρὶς νὰ πετύχη τὸ σκοπό του, δηλαδὴ τὴ μὲ κάθε θυσία ἀπομάκρυνσι τοῦ Γιουγκοσλαύου ἡγέτου καὶ τὴ συντριβή τοῦ τιτοϊσμοῦ.

Στὸ μεταξύ, ἄλλωστε, ἡ Γιουγκοσλαυΐα ἀναγκάστηκε, καὶ γιὰ λόγους οἰκονομικοὺς καὶ γιὰ λόγους ἀσφαλείας, νὰ στραφῆ πρὸς τὴ Δύσι καὶ ἰδιαίτερα πρὸς τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἐνῶ καὶ ἡ συνεχὴς ἐχθρότητα πρὸς τὸ «ἑλληνικὸ καθεστῶς», ἄλλαξε ἀποτόμως, φτάνοντας, μάλιστα, σὲ ὧρες πραγματικοῦ κινδύνου ἀπὸ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι, σὲ μιὰ μορφὴ συμμαχίας...

Ἡ ἀμερικανικὴ βοήθεια ἦτανε ἐκτεταμένη καὶ πολὺ σοβαρὴ καὶ κυριολεκτικὰ ἔσωσε τὴ Γιουγκοσλαυΐα ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ἀσφυξία.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Γιουγκοσλαυΐα κατώρθωσε νὰ διατηρήση τὴ δική της γραμμὴ καὶ στὸν ἐσωτερικὸ τομέα, ἀλλὰ καὶ στὸν ἐξωτερικό.

ΕΦΤΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΚΡΟΥΣΤΣΕΦ—ΤΙΤΟ

Ἡ ἄνοδος τοῦ Κροῦστσεφ στὴν ἐξουσία, δὲν ἄλλαξε βέβαια ἀμέσως τὴν κατάστασι.

Ὁ Τίτο ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἕνας «ἐπικίνδυνος αἱρετικός».

Ἡ πρώτη συνάντησι μεταξὺ Τίτο-Κροῦστσεφ ἔγινε τὸ τέλος Μαΐου 1955 καὶ εἶχε δημιουργήσει συνταρακτικὴ ἐντύπωσι.

Ἑφτὰ ἀκριβῶς χρόνια μετὰ τὸν «πόλεμο» Τίτο - Στάλιν, ὁ Κροῦστσεφ συναντοῦσε τὸν «αἱρετικο» καὶ τὸν ἀποκαλοῦσε δημοσίᾳ «ἀγαπητὲ σύντροφε Τίτο».

Ἡ τωρινὴ συνάντησι Κροῦστσεφ - Τίτο, εἶναι ἡ ἑβδόμη...

Καὶ μέχρι τώρα, ἡ συμφιλίωσι τῶν δύο χωρῶν δὲν ἐρμηνεύτηκε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀπὸ τὸ Βελιγράδι καὶ τὴ Μόσχα. Γιὰ τοὺς Ρώσους ἡ προσέγγισι μὲ τὴ Γιουγκοσλαυΐα ἦτανε ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπιστροφῆς στὸ «κομμουνιστικὸ στρατόπεδο», μὲ τὴν καθοδήγησι τῆς Μόσχας, σὲ ὅλα τὰ ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ προβλήματα.

Ἀντίθετα, γιὰ τοὺς Γιουγκοσλάυους, ἡ προσέγγισι ἦτανε μιὰ ἀναγνώρισι τῆς ἀρχῆς τῆς μὴ ἀναμίξεως τῆς Μόσχας στὶς ὑποθέσεις τῆς χώρας τους καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς νὰ ἀκολουθήση τὸ δικό της δρόμο πρὸς τὸ σοσιαλισμό...

Σίγουρα, ἡ τωρινὴ συνάντησι Τίτο-Κροῦστσεφ δὲν προκειται νὰ σι... Ἡ Γιουγκοσλαυΐα θὰ παραπολιτικὴ της καὶ στὰ συμφέροντα τῶν ἀδεσμεύτων.

Ἡ ἰδεολογικὴ πίεσι τῶν Κινέζων τοῦ Μάο-Τσέ-Τούνγκ, ἔκανε ἀναγκαία τὴ συνάντησι Κροῦστσεφ - Τίτο. Μπροστὰ στὴν καινούργια σταλινικὴ πολιτική, μὲ ἕδρα τὸ Πεκίνο, οἱ δύο ἡγέτες χάλιγραδι θέλει νὰ μείνη σὰν ἡ ἄτας καὶ κινούμενο ἐλεύθερα ἀπέναντι καὶ τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς.

ΕΠ. ΜΕΤ.

Ἡ Ἐυθυὰ Πλατεία τῆς Μόσχας, στὸ βάθος τὸ Κρεμλίνο: Ὁ Τίτο καὶ ὁ Κροῦστσεφ συνομιλοῦν...

ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ της ζωής

Τὸ τελευταῖο δῶρο

('Η σκηνὴ σ' ἕνα σαλόνι, φανερὰ παραμελημένο, ποὺ κάποτε κατοικοῦσε ἡ Εὐτυχία. Στοὺς τοίχους τὰ σημάδια κάδρων ποὺ ποιός ξέρει ποιές σκληρὲς ἀνάγκες τοὺς ἔκαναν ἔξωσι. Ἀραιά, παλιὰ ἔπιπλα χωρὶς «ἀγοραία» ἀξία. Ὁ λαμπτήρας χωρὶς λάμπα... Ἀπάνω σ' ἕνα μικρὸ «μπαγιοῦ» μιὰ ἀνδρικὴ φωτογραφία. Στὸ ἄνοιγμα τῆς αὐλαίας 'Εκείνη, μὲ μαῦρο φουστάνι κι' ὠχρό, θλιμένο πρόσωπο, πλέκει μὲ μηχανικὲς κινήσεις. 'Εκεῖνος σουλατσάρει καὶ καπνίζει, χωρὶς νεῦρο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ξέρεις... κάθε μέρα ποὺ περνάει, ζῶ, ἀναπνέω, κυκλοφορῶ ἐδῶ μέσα μοιρολατρικὰ καὶ ἤρεμα σὰν ὑπνωτισμένος. Δὲν ἔχω σκέψεις, δὲν ἔχω ἀντιδράσεις. Βγαίνω τὸ πρωΐ...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ γυρίζεις μεθυσμένος στὶς τέσσερις τ' ἀπόγεμα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν τὸ θέλω, Νίνα. Πίστεψέ με. Πήγαν τόσο ἄσχημα ὅλα στὴ ζωή μου.., εἶχα τόσες ἀτυχίες...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ἀντὶ νὰ τὶς ἀντιμετωπίσῃς, σταύρωσες τὰ χέρια καὶ τὸ ρρίξες στὸ πιοτό. "Υστερα ἔκανες ἔνοχο τὸ Θεὸ γιὰ ὅ,τι σοῦτυχε. Τὸ ἁπίρες ἀπόφασι πὼς «δὲν μπορεῖς νὰ τὰ βάλῃς μαζί του» καὶ συνέχισες τὸ δρόμο τῆς μοίρας σου. Καλὴ τῆς δικῆς μου.

ΕΚΕΙΝΗ: "Ο,τι καὶ νὰ μοῦ πῆς ἔχεις δίκιο. Τὸ σκεπτόμουν τώρα. Κάθε μέρα μπαίνω, ἐγαίνω σ' αὐτὸ τὸ σπίτι χωρὶς νὰ κυττάζω, χωρὶς νὰ προσέχω. Σήμερα,.. ἐπειδὴ εἶναι γιορτή... ἐπειδὴ ὅλα ἔξω εἶναι χαρούμενα, κυττάξαμε ὁλόγυρά μου καὶ βοκίμασα.. ἕνα κρύο αἴσθημα. "Ολα ρημάξανε. "Ολα τὰ ρήμαξα!

ΕΚΕΙΝΗ (σκληρά): Τί ὠφελεῖ νὰ τ' ἀναγνωρίζῃς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ισως... μπορεῖ νὰ ὠφελήσῃ. (Καπνίζει). Θυμᾶμαι τὸ ζεστό, τὸ κομψὸ σαλόνι μας τὰ παλιὰ βράδια, μόλις παντρευτήκαμε κι' ὕστερα... πολλὲς ὅμορφες κι' εὐτυχισμένες γιορτές. Μετά...

ΕΚΕΙΝΗ (πάντα σὲ ξερὸ τόνο): Μετά... ἄρχισαν τὰ μεγάλα ἔξοδα καὶ τὰ χαρτοπαίγνια. Καὶ στὸ τέλος ἡ διψασμένη σου ἀπελπισία, ποὺ γιὰ νὰ δροσιστῇ θέλει νὰ πιῇ ἕνα «μπάρ» ὁλόκληρο.... Τὰ χρέη, τὸ ρεζιλίκι, τὸ κουρέλιασμα τῶν ρούχων καὶ τῆς ἀξιοπρέπειας... "Αν δὲν ἐργαζόμουν ἐγώ, θὰ εἴχαμε πεθάνει τῆς πείνας. Κυριολεκτικά. Πρὶν δρῶ δουλειά, πέρασαν ὁραδυές, ποὺ κοιμηθήκαμε νηστικοί. "Η μάλλον ποὺ κοιμήθηκα, γιατὶ ἐσὺ ἐρχόσουν στὶς τέσσερις τὸ πρωΐ, σὲ κακὰ χάλια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ισως νοιώθεις ἕνα νοσηρὸ αἴσθημα ψυχικῆς χαρᾶς γιὰ τὰ λές.

ΕΚΕΙΝΗ (φαρμακερά): 'Ομολογῶ πὼς εἶναι ἡ μόνη μου ψυχαγωγία. (Μ' ἕνα δύσκολο χαμόγελο ποὺ ζωγραφίζει τὴν ἀπόγνωσι στὸ «ταμπλὼ» τοῦ προσώπου). Τί σφιχτεῖ:.. Οὔτε ἀλλαξές, οὔτε θ' ἀλλάξῃ τίποτα. "Αλλοτε... τέτοιες μέρες, ἔκαινα μιὰ ὑπεραγθρωπη προσπάθεια. Κάπως ντυνόμουν, ἔβαζα λίγα λουλουδάκια στὰ θάζα. Φέτο δὲν εἶχα κουράγιο γιὰ τίποτα. Περπατοῦσα στὸ δρόμο κι' ἔβλεπα ζωηροὺς κι' αἰσιόδοξους ἀνθρώπους νὰ τρέχουν μὲ πακέττα καὶ λουλούδια στὰ χέρια κι' ἐννοιωθα μιὰ ἐπιθυμία νὰ τοὺς πετάξω χάμω τὰ πράμματα, ποὺ κρατοῦσαν, νὰ τὰ ποδοπατήσω καὶ νὰ τὰ γεμίσω μὲ λάσπες. (Σιγή). Οὔτε νὰ κλάψω δὲ μπορῶ πιά. "Ολα πέθαναν μέσα μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά. Δείχνει τὴ φωτογραφία): Τὰ σκότωσε αὐτός!... Ναί! Μὴ μὲ κυττάξῃς μὲ μῖσος! Αὐτὸς ὁ ζηλιάρης καὶ κακὸς νεκρός, ποὺ ζῇ ἐδῶ μέσα καὶ κυκλοφορεῖ ἀλόξώντανος, γιὰ νὰ ἀνοίγῃ τὶς πόρτες στὴ δυστυχία. Στὴ γκρίνια, στὴν πεῖνα.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί σοῦ φταίει τώρα ὁ ἅγιος καὶ τὸν βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (καγχάζει τραγικά): Χά, χά! "Αγιασε τώρα; Δὲν τόξερα!.. (Μπρὸς στὴ φωτογραφία τοῦ πεθαμένου). 'Υποκλίνομαι... εὐλαβῶς... "Αγιε Κωνσταντῖνε!

ΕΚΕΙΝΗ: Πᾶψε! Τολμᾷς νὰ εἰρωνεύεσαι τὴ μνήμη ἑνὸς ἀνθρώπου μπρὸς στὴ γυναίκα του.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐξαλλα): Δὲν εἶσαι ἡ γυναίκα του! Εἶσαι ἡ δική μου ἡ γυναῖκα!... Ποτὲ δὲν τὸ κατάλαβες αὐτό. "Ησουνα πάντα ἡ χήρα του! Καὶ τώρα παντρεμένη δέκα ὁλόκληρα χρόνια, τὸ ἴδιο εἶσαι. (Κάθεται). "Εζησα πάντα μέσα στὸ πένθος καὶ στὰ δάκρυα! Τὸν μίσησα! Εἶναι ὁ μεγαλείτερος ἐχθρός μου. Κανένας νεκρὸς δὲν ἔχει κάνει ποτὲ τόσο κακό.

ΕΚΕΙΝΗ: Μοῦ κάνεις οἰκτρὴ ἐντύπωσι. 'Αξιολύπητος εἶσαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰ νὰ μὴν ἄκουσε): "Ολες οἱ μέρες σὰν σήμερα, ὅλες οἱ παραμονὲς τῆς Πρωτοχρονιᾶς περνοῦσαν μὲ τὴν ἀνατριχιαστικὴ χαρὰ τοῦ πένθιμου δώρου του. 'Ενὸς δώρου, ποὺ ἐρχόταν μ' ἕνα γράμμα του ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο.

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει τρυφερά): Ναί... Καὶ κάθε χρόνο τὸ περιμένω... γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ δύναμι νὰ ζήσω ἀκόμα ἕνα χρόνο. Γιὰ νὰ πάρω πάλι τὴν ἴδια χαρά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκληρά): 'Εγὼ ζῶ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς τέλειωσαν πιὰ τὰ δῶρα τοῦ τάφου! Τὰ μακάβρια δῶρα του, ποὺ μᾶς ἔφεραν φοβερὴ δυστυχία.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί αὐτὸ τὰ πουλᾶς! Γιὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃς!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ηθελα νὰξέρα, γιατὶ παντρεύτηκες! 'Αφοῦ ἤσουν ἐρωτευμένη μὲ τὸ νεκρό! (Κατπίζει). Εὐτυχῶς εἶν' ἀργά καὶ δὲν ἔρχεται τὸ δῶρο σου.

ΕΚΕΙΝΗ (ξερά): "Ηρθε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς!...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ φωνὴ ποὺ προσπαθεῖ πολὺ νὰ τὴν κάνῃ σταθερή): Ναί... Τὄφεραν πρὶν ἀπὸ λίγο... Εἶναι τό... (κατσπίνει ἕνα λυγμό)... τὸ τελευταῖο.. (Κυττάζει τὴ φωτογραφία). Σήμερα νοιώθω... πὼς τὸ ἔχασα... σήμερα νοιώθω... πὼς πάει, πέθανε πιά... Μοῦ γράφει: «Δὲν ἔχω ἄλλα χρήματα γιὰ νὰ σοῦ στείλω κι' ἄλλο δωράκι... Αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο. Νὰ τὸ φορᾶς καὶ νὰ μὲ θυμᾶσαι..» Εὖ' ἕνα δαχτυλίδι... ἕνα πολὺ ὡραῖο δαχτυλίδι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀπότομα): Δῶσ' το μου!

ΕΚΕΙΝΗ (ἄγρια): Ποτέ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πάει κοντὰ στὴ φωτογραφία): Τὸ κτῆνος! «Νὰ τὸ φορᾶς καὶ νὰ τὸν θυμᾶσαι». "Αν ἦταν ἄνθρωπος ἀντάξιος νὰ θάγε μέσα του τὴν κακία νὰ ζήσῃ καὶ νεκρὸς γιὰ νὰ καταδικάσῃ καὶ σένα σ' ἐρωτικὸ θάνατο.

ΕΚΕΙΝΗ: Μὴ ὑλαστημᾶς. Δὲν ξέρεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πᾶψε!... Αὐτὸ ἔκανε! Πῆγε, φεύγοντας γιὰ τὸν πόλεμο, κι' ἀγόρασε δέκα δῶρα δίνοντας ἐντολὴ νὰ στὰ στέλνουν, ἂν πεθάνῃ, κάθε παραμονὴ Πρωτοχρονιάς. Γιὰ νὰ σοῦ δίνῃ τὸ φρικτὸ συγκλονισμὸ τῆς παρουσίας του. Γιὰ νὰ σ' ἀγκαλιάζῃ ὁ ἀποκρουστικὸς σκελετός του!...

ΕΚΕΙΝΗ: Σώπα!... (Σιγά). Φύγε!... ('Εκεῖνος πάει ν' ἁρπάξῃ τὴ φωτογραφία καὶ τοῦ τὴν παίρνει μὲ πολὺ κόπο ἀπ' τὰ χέρια). Πρόστυχε ἄνθρωπε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τῆς χτυπάει δυνατὰ τὸ χέρι καὶ τὸ καβράκι πέφτει χάμω καὶ τὸ σπάζει): Πέθανε!... Ἀπόψε τοὐλάχιστον πέθανε!...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν χτυπάει μανιασμένα στὸ πρόσωπο): Φύγε!.. Φύγε, κακοῦργε, φύγε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴ σπρώχνει κι' ἀπομακρύνεται): Ναί... (σιγά). Θὰ φύγω... Πρέπει νὰ φύγω... Δὲ γίνεται τίποτα πιά...

ΕΚΕΙΝΗ (πέφτει στὴν πολυθρόνα καὶ σκεπάζει τὸ μουσκεμένο πρόσωπο μὲ τὰ χέρια): Φύγε!.. Μὴ στέκῃς οὔτε λεπτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὔριο θὰ στείλω... νὰ πάρω ὅ,τι ἔχω...

('Εκείνη τοῦ γνέφει «ναί» μὲ τὸ κεφάλι. 'Εκεῖνος σηκώνει ἀπὸ κάτω τὴ φωτογραφία μὲ τὸ σπασμένο κρύσταλλο, τὴ βάζει στὴ θέσι της, τὴν κυττάζει λίγο, κυττάζει καὶ τὸ κορμὶ ποὺ τραντάζεται ἀπ' τοὺς λυγμοὺς στὴν πολυθρόνα, ζυγώνει ἀλαφροπατῶντας καὶ τῆς «χαϊδεύει» τὰ μαλλιὰ στὸν ἀέρα, χωρὶς νὰ τ' ἀγγιξῇ μὲ τὸ χέρι του.

Στὸ πρόσωπό του ζωγραφίζεται μιὰ γκριμάτσα τραγικοῦ πόνου καὶ μὲ μιὰ γρήγορη ματιὰ στὰ γύρω, ποὺ μοιάζει μ' ἀποχαιρετιστήριο θλέμμα στὴ ζωή, φεύγει ἀπότομα, ἐνῶ πέφτει ἡ βαρειὰ ἡ:

(Αὐλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

—"Αν κρύψουμε τοὺς μπουναμάδες μέσα στὴ ντουλάπα, τὰ παιδιὰ δὲ θὰ μποροῦσαν ἀσφαλῶς νὰ τὰ βροῦνε ὡς τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς!

— Μὴν κάνῃς ἔτσι, μωρέ! Δὲν βροντάει τόσο γιὰ νὰ σοῦ σπάσῃ τ' αὐτιά!

— Αὐτὴ ἡ βραδυὰ θὰ μᾶς μείνῃ ἀξέχαστη... "Ετσι, γουσῆ μου;

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Χαρτοπαιξία

"Ω! παῖδες τὴν παραμονὴν τοῦ καινουργώδους ἔτους
ἔχων προσκλήσεις πολλαπλᾶς οὐ μὴν κι' ἀνυπερθέτους
εἷς τὰ θυλάκια βαλὼν τὸ σχετικὸν μασούριον
μετέθην οὖν τραπουλικῶς νὰ παίξω διὰ γούριον.
Καὶ μέσῳ δίδων εὐρεθεὶς κι' ἀνέρων οὖν ἐπίσης
κι' ὑπείκων εἰς τὴν πρόσκλησιν περικαλοῦς γοήσσης
μακρόθεν τῆς ἐποίησον, ἐν πρώτοις, τὸ ματάκιον
κι' ἔναντι ταύτης καθεσθεὶς ἠρξάμην ποκεράκιον.
Πλὴν ἔγραψον τὴν παικτικὴν εὐθὺς εἰς τὰς καλλένδας
καὶ μὴ κυττάζων οὐδαμῶς τὰ φοὺλ, οὐδὲ τὰς κένδας,
τὰ χρήματά μου ἔχανον ὑπείκων εἰς ἀδρότητας
κι' ὁρῶν τῆς ἐναντι διδὸς τὰς πρόσθεν καμβυλότητας.
"Ητο δὲ αὐτὴ καλλονὴ μετὰ κομψῶν γραμμῶν
ἔχουσα στὺλ ἐξαίσιον κι' ἀλάβαστρον λαιμὸν
κἀγὼ τὰς κάβας ἤλλαζον ξοδεύων τοὺς παράδας
ὁρῶν ἐσθητα ἔξωμον, ὦ Ζεῦ! δυὸ πιθαμάδας
καὶ ἀενάως ἔχανον ἐν μέσῳ σιροπίων
ὡς ὅτου, τέλος, ἔφθασον νὰ καταστῶ..
(ταπίον!

Τοὐτέστιν, φεῦ! ἀπώλεσον τὴν πᾶσαν
(μου ὁραχμὴν
καὶ τρίπαξ ἐβλαστήμησον κερδῶν τὸν
('Ερμῆν.
'Εφ' ᾧ λαβὼν τὸν πίλον μου — πατή-
(σας γὰρ τὴν πίττα—
καὶ δι' ἐσχάτην οὖν φορὰν μβανίζων τὴν
(ἐσθῆτα.
—"Ω! Μίς! ἀνέκραξον ριγῶν ἐν ὄψει
(τῆς μβαμβέσας,
ἃς ὄψεται ἡ τύχη μου καὶ τ' ἀνοιχτά...
(καρρὲ σας!
Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Η ΖΩΗ χωρὶς ἀγάπη

Μᾶς ἔνωσε ἕνας ἔρωτας τρυφερὸς καὶ βαθύς...

ΑΝ μποροῦσα νὰ πάψω νὰ τὸ ἀκούω αὐτὸ τὸ τραγούδι, ἂν μποροῦσα νὰ τσακίσω αὐτὸ τὸ δίσκο! Τότε, ἴσως, σιγὰ - σιγὰ ἡ λησμονιὰ θὰ κατώρθωνε ν' ἁπλώσῃ τὶς ὁμίχλες της στὴν καρδιά μου. Μὰ δὲ μπορῶ. "Οχι, δὲ μπορῶ! Καὶ κάθε μέρα στὶς ἐλεύθερες ὧρες μου, σ' ἐκεῖνες τὶς ὧρες, ποὺ ξαναβρίσκουμαι μόνη μὲ τὸν ἑαυτό μου, βάζω καὶ ξαναβάζω στὸ πίκ - ἀπ τὸν ἴδιο αὐτὸ δίσκο καὶ οἱ νότες του, τὰ λόγια του, πλημμυρίζουν τὸ μικρό μου δωμάτιο καὶ ἀπὸ τὰ μάτια μου ἀρχίζουν καὶ πάλι νὰ κυλοῦν καφτά, βουβὰ δάκρυα, ποὺ μ' ἀφίνουν ὕστερα μιὰ πικρὴ γεῦσι στὰ χείλη, πικρὴ σὰν τὴ θλιμένη Ἱστορία τῆς καρδιάς μου.

Εἶμαι μιὰ νεαρὴ καθηγήτρια τῆς φιλολογίας. Μόλις, πρὶν λίγους μῆνες, πῆρα τὸ πτυχίο μου καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ φετεινοῦ σχολικοῦ χρόνου, κατώρθωσα νὰ πετύχω μιὰ θέσι σ' ἕνα ἐπαρχιακὸ ἰδιωτικὸ γυμνάσιο. Κι' ἐκεῖ, σ' ἐκείνη τὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, ποὺ μὲ ὠδήγησε τὸ χέρι τῆς μοίρας, γνώρισα τὸν Πέτρο.

Ὁ Πέτρος ἦταν ἕνας νεαρὸς γιατρός, ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὶς σπουδές του στὸ Παρίσι, γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν πελατεία ἑνὸς γέρου θείου του.

Γνωριστήκαμε κι' ἀγαπηθήκαμε σχεδὸν ἀμέσως. Μᾶς ἔνωσε ἕνας ἔρωτας τρυφερὸς καὶ βαθύς.

"Οσο κι' ἂν μπορῇ νὰ φανῇ παράξενο, ἐκείνος ὁ ἔρωτας ἦταν γιὰ μένα ὁ πρῶτος, ὁ μοναδικὸς τῆς ζωῆς μου. Ὡς τότε εἶχα περάσει τὰ πρῶτα χρόνια τῆς νιότης μου ἀνάμεσα στὰ βιβλία, βυθισμένη στὴ μελέτη κι' ἐκείνη ἡ ἔλλειψι τοῦ ἔρωτα ἀπὸ τὴ ζωή μου, μέχρι τὰ εἰκοσιτέσσερα χρόνια μου, εἶχε ἀρχίσει νὰ μαραίνῃ πρόωρα τὴν καρδιά μου. Καμμιὰ φορὰ ἔλεγα ναμογελῶντας στὸν ἑαυτό μου ὅτι εἶχα γεννηθῇ γεροντοκόρη, παρ' ὅλο ποὺ ὁ καθρέφτης μου μοὔλεγε ἐπίμονα πὼς ἤμουν μιὰ κοπέλλα χαριτωμένη καὶ τὰ βλέμματα τῶν ἀντρῶν μοῦ ἐπαναλάβαιναν χίλιες φορὲς τὸ ἴδιο.

Καὶ ξαφνικά, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ τόσο μακρειὰ αἰσθηματικὴ μοναξιὰ ἐκεῖνο τὸ ξαφνικὸ ἀνθισμα τῆς καρδιᾶς, ἐκεῖνο τὸ αἴσθημα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς πληρότητος, ποὺ φέρνει μαζί του ὁ πρῶτος μεγάλος ἔρωτας! 'Ενιωθα εὐτυχισμένη, ἔτοιμη νὰ χαρίσω στὸν Πέτρο τὴ ζωή μου ὁλόκληρη. Μὰ κι' ἐκεῖνος μ' ἀγαποῦσε τὸ ἴδιο. Ἤμουν σίγουρη.

— Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ κρύψω, Λίνα, μοὔλεγε τρυφερά, ὅτι ἡ δική μου αἰσθηματικὴ ζωή, πρὶν νὰ σὲ γνωρίσω, ἦταν γεμάτη ἀπὸ μικρὲς καὶ μεγαλείτερες φουρτοῦνες. 'Εζησα μιὰ ζωὴ ἔντονη σὰ φοιτητής, πρῶτα στὴν 'Αθήνα κι' ὕστερα στὸ Παρίσι. Πολλὲς φορὲς νόμισα πὼς ἀγάπησα καὶ κάθε φορὰ νόμιζα πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ μεγάλος ἔρωτας τῆς ζωῆς μου. Δὲ βαρύεσαι! Νεανικὲς ἐπιπολαιότητες, εὐθυμοι διάττοντες στὸν ὁρίζοντα τῆς καρδιᾶς, προορισμένοι νὰ γκρεμιστοῦν καὶ νὰ βυθιστοῦν στὴν ἀνυπαρξία. Μόνον ὅταν γνώρισα ἐσένα, κατάλαβα τί θὰ πῇ ἀληθινὴ ἀγάπη. Γιατὶ σ' ἀγαπῶ πολύ, Λίνα. Σοῦ τ' ὁρκίζομαι. "Ισως νὰ σ' ἀγάπησα ἔτσι, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἐσὺ εἶσαι τόσο ἀλοιώτικη ἀπὸ μένα, τόσο γλυκειὰ καὶ ἀγνή.

"Ολ' αὐτὰ συνέβαιναν στὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου Ὀχτώβρη — αἰῶνες μοῦ φαίνεται νἄχουν περάσει ἀπὸ τότε. Ἀγκαλιασμένοι, ὁ Πέτρος κι' ἐγώ, κάναμε ὄνειρα γιὰ μιὰ εὐτυχισμένη ζωή, ποὺ θὰ τὴν περνούσαμε πάντα μαζί.

Τότε ὅμως, ἀπὸ τὰ ὄνειρα ἔμοιαζαν γιὰ μένα τόσο ἀληθινά! "Εφτανε μονάχα τὸ φυσικὸ κύλισμα τοῦ χρόνου, γιὰ νὰ τὰ μεταμορφώσῃ σὲ πραγματικότητα. Γιατί, τότε δὲν ἤξερα — πῶς μποροῦσα νὰ τὸ ξέρω; — ὅτι καμμιὰ φορὰ κάτι ἀπὸ τὰ περασμένα, κάτι ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ νομίζουμε θαμένα στὸ κοιμητήριο τῆς λησμονιᾶς, μποροῦν νὰ ξαναζωντανέψῃ καὶ νὰ ὁρθωθῇ μπροστά μας, προφέροντας μὲ χείλη σκληρὰ τὸ πικρὸ μήνυμα τοῦ χωρισμοῦ.

"Ηταν Σάββατο, ἐκεῖνο τὸ βράδυ — τὸ τελευταῖο βράδυ μιᾶς χαρᾶς καταδικασμένης ἀπὸ τὴ μοῖρα νὰ πεθάνῃ. Μιὰ βραδυὰ στὰ τέλη τοῦ Ὀκτώβρη, ποὺ ἔμοιαζε ἀνοιξιάτικη.

'Εγὼ κι' ὁ Πέτρος εἴχαμε βγῇ λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι μὲ τὸ μικρὸ του αὐτοκίνητο καὶ εἴχαμε καθήσει σ' ἕνα μοναχικὸ καφενεδάκι. Μιλούσαμε χαμηλόφωνα, ἀπορροφημένοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ὅταν ξαφνικὰ τὸ ραδιόφωνο ἄρχισε νὰ μεταδίδῃ ἐκεῖνο τὸ τραγούδι. Νομίζω ὅτι τὸ ἄκουγα γιὰ πρώτη φορά, ἴσως καὶ νὰ τὸ εἶχα ξανακούσει, χωρὶς νὰ τὸ προσέξω. 'Εκείνη τὴ στιγμή, ὅμως, χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί, στάθηκα ν' ἀκούσω τὰ θλιμένα λόγια του, νιώθοντας τὸ λαιμό μου κλεισμένο ἀπὸ ἕνα κόμπο ἀγωνίας.

«... 'Η ζωὴ χωρὶς ἀγάπη
περιβόλι δίχως μῦρα
θάλασσα χωρὶς ἀλμύρα
δίχως χρώμα ζωγραφιὰ
οὐρανὸς χωρὶς ἀστέρια
κάμπος δίχως ἀνεμώνες
ἀκκλησιὰ χωρὶς εἰκόνες
μιὰ ζωὴ χωρὶς χαρά.
'Η ζωὴ χωρὶς ἀγάπη
σιωπηλὸ θλιμένο ἁηδόνι.
πληγωμένο χελιδόνι
μὲ σπασμένα τὰ φτερά...»

ἀλήθεια. Ρίχτηκα σ' ἕνα κάθισμα καὶ ἄκουσα τὴ φωνή του νὰ φθάνῃ στ' αὐτιά μου σὰ μέσα σ' ἕναν ἐφιάλτη:

—"Ωστε τἄμαθες κι' ἐσύ, μικρή μου Λίνα; Θἄδινα τὴ ζωή μου ὁλόκληρη γιὰ νὰ μὴ σοῦ δώσω αὐτὴ τὴ λύπη. Μὰ δὲ μποροῦσα νὰ τὸ φανταστῶ... Ποτὲ δὲ σοῦ ἔκρυψα ὅτι, πρὶν σὲ γνωρίσω, εἶχα μιὰ αἰσθηματικὴ ζωή, μᾶλλον πολυτάραχη. Μιὰ ἀπὸ τὶς τόσες μου περιπέτειες, ἦταν καὶ ἡ Ζιζέλ. "Ηταν κι' ἐκείνη φοιτήτρια. Σπούδαζε ζωγραφική. Τὸν τελευταῖο καιρό, ποὺ ἐμεινα στὸ Παρίσι, ζήσαμε μαζί. Ὕστερα χωρίσαμε, χωρὶς δράματα. Δὲν ἤξερα ὅτι περίμενε παιδί. Δὲ μοῦ εἶχε πῇ τίποτα. Ἴσως νὰ μὴν τὸ ἤξερε κι' ἐκείνη...

"Εμενα ἀκίνητη, σὰ μαρμαρωμένη καὶ τὸν κύτταζα μὲ μάτια πελώρια, ἀνέκφραστα. Ἀκόμα ἀναρωτιέμαι πῶς δὲ μὲ σκότωσε ὁ μεγάλος πόνος, σ' ἐκείνες τὶς στιγμές. Καταλαβαίνοντας τὴν ἀπελπισία μου, ὁ Πέτρος μὲ πλησίασε, μ' ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους.

— Λίνα, φώναξε μὲ φωνὴ γεμάτη ἀπελπισία. Ἐγὼ ἀγαπῶ ἐσένα. Τὸ καταλαβαίνεις; Μόνον ἐσένα! Τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ μὲ πείσῃ νὰ σὲ χάσω. Θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κάποια λύσι σ' αὐτὸ τὸ δράμα!...

Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, κατώρθωσα νὰ συνέλθω, νὰ φανῶ πρακτη, προσπαθῶντας νὰ πνίξω τοὺς λυγμούς μου, νὰ κάνω τὴ φωνή μου νὰ μὴν τρέμῃ. 'Ακούμπησα τὸ χέρι μου στὸ μπράτσο του καὶ τοῦ εἶπα:

— Σὲ καταλαβαίνω, Πέτρο, μὰ δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλοιώς. Σ' ὡρισμένες περιπτώσεις ἡ ζωὴ δὲ μᾶς ἀφίνει τὸ δικαίωμα νὰ διαλέξουμε κι' ἐσὺ δὲ τόχεις αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Ἡ θέσι σου εἶναι κοντὰ σ' ἐκείνη καὶ στὸ παιδί σου. Ἐγὼ... ἐγὼ θὰ προσπαθήσω νὰ ξεχάσω. 'Αντίο Πέτρο...

'Εκείνος ἔκανε μιὰ ἀπελπισμένη προσπάθεια νὰ μὲ κρατήσῃ, ἀλλὰ ξεφύγα ἔτρεξα πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξα καὶ βγήκα... Τὴ συνάντησα ἀκριβῶς ἀπ' ἔξω καὶ καταλάβα ἀμέσως πὼς ἦταν ἐκείνη — μιὰ κοπέλλα μελαχροινή, γλυκειὰ καὶ θλιμένη. Τὸ βλέμμα της καρφώθηκε πάνω μου παράξενο, γεμάτο ἔκπληξι καὶ εὐγνωμοσύνη καὶ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ βλέμμα διάβασα ὅτι εἶχε καταλάβει ὅτι ἴσως... εἶχε ἀκούσει.

Δυὸ μέρες ἀργότερα, σὲ τὸ ἴδιο πλοῖο, ποὺ εἶχε φέρει τὴν «κάλλη» καὶ ποὺ ξαναπεργιοῦσε ἀπὸ τὸ νησί, γυρίζοντας στὸν Πειραιᾶ, ἐφυγα.

"Ηρθα στὴν 'Αθήνα μὲ καρδιὰ καυρελιασμένη, γεμάτη ἀνοιχτὲς πληγές. Τὸ ξέρω πὼς δὲ θὰ μπορέσω ν' ἀγαπήσω ποτὲ πιά. Τὸ ξέρω πὼς εἶμαι καταδικασμένη νὰ περάσω «μιὰ ζωή, χωρὶς ἀγάπη». Γι' αὐτὸ ἀγόρασα ἐκεῖνο τὸ δίσκο, ποὺ μοῦ θυμίζει τὰ περασμένα μου ὄνειρα. Γι' αὐτὸ τὸν ἀκούω καὶ τὸν ξανακούω, ἐνῶ τὰ δάκρυά μου κυλοῦν πικρά, σὰν τὴν Ἱστορία τοῦ μοναδικοῦ μου ἔρωτα. Γι' αὐτὸ δὲ βρίσκω τὴ δύναμι νὰ τὸν κάνω κομμάτια, γιὰ νὰ δώσω στὴν καρδιά μου τὴν ἐλπίδα λίγης λησμονιᾶς.

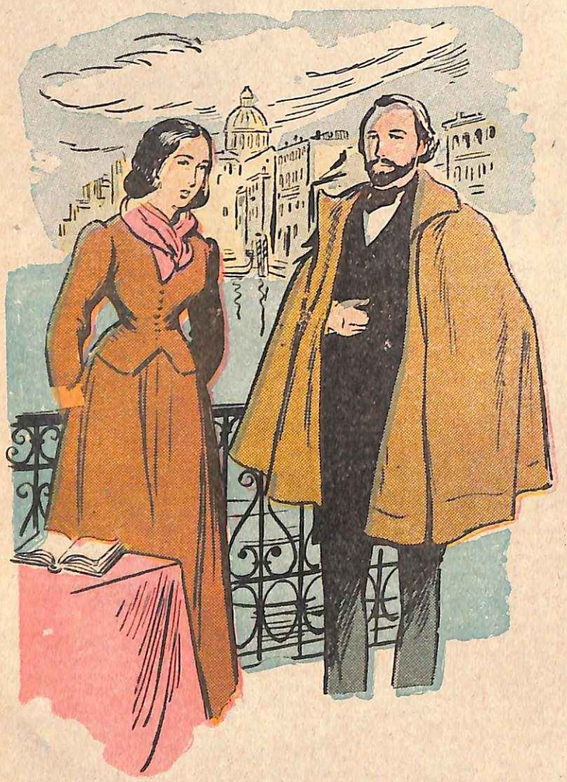
ΛΙΝΑ ΣΤ.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

Ο ΤΡΥΦΕΡΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Ο ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ, ὁ πιὸ μεγάλος, ὁ πιὸ αὐθόρμητος καὶ ὁ πιὸ συγκινητικὸς ποιητὴς τοῦ ρομαντικοῦ ἔρωτα, γεννήθηκε στὸ Παρίσι, στὶς 10 Δεκεμβρίου 1810.

Ὁ πατέρας του, Μυσσὲ — Πατέ, ἄνθρωπος καλλιεργημένος, ἔγραφε κι' αὐτὸς στὰ νειάτα του καὶ παρακολουθοῦσε ὅλη τὴ ρομαντικὴ φιλολογία τῆς ἐποχῆς του. Ἡ μητέρα του, κόρη τοῦ περίφημου δικηγόρου καὶ ἀργότερα δικαστοῦ Γκυιὼ Ντεσερμιέ, ἦταν μιὰ ἐξαιρετικὴ γυναίκα, μὲ πολὺ καλὴ ἀνατροφὴ καὶ μὲ εὐγενικὰ αἰσθήματα.

Στὴ Βενετία, οἱ δυὸ ρομαντικοὶ ἐρωτευμένοι ἔφτασαν στὸ κατακόρυφο τῆς εὐτυχίας τους...

Πολὺ μικρὸς ἀκόμη ὁ Ἀλφρέδος ἄρχισε τὶς σπουδές του στὸ κολέγιο Ἑρρίκου τοῦ Δ΄, ὅπου διακρίθηκε καὶ πῆρε τὰ πρῶτα βραβεῖα. Μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό του Παῦλο Μυσσέ, διάβαζε στὶς διακοπὲς τοῦ καλοκαιριοῦ Ἱπποτικὰ μυθιστορήματα, ποὺ εἶχαν μεγάλη ἐπίδραση στὴ ζωηρὴ φαντασία του. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ δυὸ παιδιά, φιλοξενούντο στὸ παλιὸ πύργο Κονιέρ, ποὺ ἀνῆκε στὸ θεῖο τους. Ἔτσι ὡς τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, ὁ Γάλλος ποιητής, δὲν ξέχασε τὴν ὁμορφη ἐκείνη ἐποχή.

«Ἦταν μιὰ ὑπέροχη εὐχαρίστησι γιὰ μᾶς, ἔγραφε ἀργότερα, ν' ἀκοῦμε τὸν πατέρα ἢ τὸ θεῖο, νὰ μᾶς διαβάζουν Ἱπποτικὰ μυθιστορήματα, ἐνῶ ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου, καθισμένοι κοντὰ στὸ τζάκι, περιμέναμε μὲ λαχτάρα πότε νὰ τελειώσῃ τὸ δεῖπνο, γιὰ νὰ ἀκούσωμε τὴ συνέχεια τοῦ συναρπαστικοῦ βιβλίου».

Ὅταν ὁ Μυσσὲ τέλειωσε τὸ κολέγιο, ὑπακούοντας στὴ θέλησι τῆς μητέρας του νὰ γίνῃ ἐπιστήμονας, γράφτηκε στὴν ἀρχὴ στὴ Νομικὴ Σχολὴ καὶ ὕστερα στὴν Ἰατρική. Μὰ σὲ λίγο δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν εἶχε κλίσι γιὰ τὶς ἐπιστῆμες αὐτές, ποὺ δὲν Ἱκανοποιοῦσαν τὴν ποιητικὴ φαντασία του.

«Ἀντὶ νὰ πηγαίνῃ στὸ Πανεπιστήμιο, γράφει στ' ἀπομνημονεύματά του ὁ φίλος του Παῦλος Φουσσέ, τὸν βλέπαμε νὰ κάνῃ βόλτες στὰ βουλεβάρτα καὶ νὰ περνάῃ ὧρες ὁλόκληρες,χαζεύοντας στὶς βιτρίνες».

Λίγο ἀργότερα, ὅταν ὁ Μυσσὲ ἔγινε εἰκοσιτεσσάρων χρόνων, παρακάλεσε ἐπίμονα τὸν παιδικὸ φίλο του Παῦλο Φουσσέ, ποὺ τὸν παρουσίασε στὸ Βίκτωρα Οὐγκώ, ποὺ ἦταν τότε γνωστὸς σ' ὅλη τὴ Γαλλία. Ἔτσι ὁ Μυσσέ, ποὺ εἶχε σχετιστῇ καὶ μ' ἄλλους λογοτέχνες τῆς ἐποχῆς του, ἔγινε τακτικὸ μέλος τῆς περίφημης ἐκείνης συντροφιᾶς τῶν ρομαντικῶν, ποὺ εἶχαν Ἱδρύσει στὸ Παρίσι τὴ γνωστὴ ὁμώνυμη σχολή.

Τὸ 1828, σὲ ἡλικία δεκαοχτὼ χρόνων, ὁ Μυσσὲ ἄρχισε νὰ γράφῃ τὰ πρῶτα του ποιήματα. Τὰ πρωτόλεια αὐτὰ φαινόντουσαν ἐπηρεασμένα ἀπὸ τὴν ποίησι τοῦ Σενιὲ καὶ τοῦ Οὐγκώ, ποὺ ὁ Μυσσὲ θαύμαζε περισσότερο. Γιὰ τὰ τραγούδια αὐτά, ποὺ ποτὲ δὲν εἶ- τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, παρὰ κυκλοφοροῦσαν σὲ χειρόγραφα μεταξὺ τῶν φίλων του, ὁ Μυσσὲ ἦταν ἔγινε διάσημος, μιλοῦσε μὲ πολλὴ περιφρόνησι.

Ὡς τὰ 1830, ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ εἰς βάρος τοῦ πατέρα του, κάνοντας μιὰ ζωὴ ἄτακτη καὶ πολυέξοδη. Σύχναζε στὰ καλλίτερα σαλόνια καὶ περνοῦσε τὰ βράδυα του μὲ τὶς πιὸ κοσμικὲς γυναῖκες.

Ὁ πατέρας του, ἀησυχώντας, τοῦ φώναζε πὼς εἶχε πάσει τὸ δρόμο τῆς ἀσωτείας καὶ τὸν συμβούλευε νὰ καταπιαστῇ μὲ καμμιὰ θετικὴ δουλειά. Μάλιστ~ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, τοῦ βρῆκε, χάρις στὰ μέσα ποὺ διέθετε, μιὰ καλὴ θέσι σ' ἕνα ὑπουργεῖο. Μὰ γιὰ τὸ Μυσσέ, ποὺ τρελλαινόταν γιὰ τὶς φιλολογικὲς συντροφιές, γιὰ τὰ γλέντια καὶ τὴν ἐλεύθερη καὶ ξένοιαστη ζωή, τοῦ μποέμ, τίποτα δὲν τοῦ ἦταν πιὸ ἀντιπαθητικὸ ἀπὸ τὴ μονότονη δουλειὰ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου.

— Προτιμῶ νὰ πεθάνω τῆς πείνας, εἶπε ἀποφασιστικὰ στὸν πατέρα του, παρὰ νὰ γίνω γραφιᾶς τοῦ δημοσίου! Ὅσο γιὰ τὴ συντήρησί μου, μπορεῖτε νὰ εἶστε ἥσυχος. Θὰ βρῶ μόνος μου τὰ μέσα τὰ ζήσω!...

Καὶ ὁ Μυσσέ, γιὰ νὰ δείξῃ στοὺς γονεῖς του πὼς δὲν ἦταν οὔτε τεμπέλης, οὔτε ἄσωτος, δημοσίευσε μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς φίλου του, τὴν πρώτη του ποιητικὴ συλλογή: «Μιὰ μπαλλάντα στὴ σελήνη». Τὰ ποιήματα αὐτὰ ἀναδίνουν ἕνα κομψὸ δανδισμὸ καὶ μελαγχολικὴ φαντασία.

Εὐθύς, μετὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, ὁ Μυσσὲ ἀπόκτησε τὴν εὔνοια τῆς ρομαντικῆς σχολῆς κι' ἔγινε γνωστὸς σ' ὅλο τὸ Παρίσι. Ἦταν τόσο βαθειὰ ἡ ἐντύπωσι, ποὺ ἔκαναν τὰ τραγούδια του, ὥστε ὅλα τὰ γνωστὰ σαλόνια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μιλοῦσαν γι' αὐτὸν καὶ οἱ ὡραιότερες γυναῖκες λαχταροῦσαν νὰ τὸν γνωρίσουν.

Ἡ μεγάλη αὐτὴ ἐπιτυχία ἔδωσε φτερὰ στὸ Μυσσέ. Τὸν παρακίνησε νὰ ἐκδώσῃ ἀργότερα καὶ δεύτερη ποιητικὴ συλλογή. Μέσα στὴ συλλογὴ αὐτὴ ἦταν καὶ τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο τραγούδι: «Τὰ χείλη καὶ τὸ κύπελλο», ποὺ ἄρχισε πολὺ γρήγορα ν' ἀπαγγέλλεται σ' ὅλα τὰ φιλολογικὰ κέντρα τῶν ρομαντικῶν.

Ἔτσι ὁ Μυσσέ, γνωστὸς πιὰ καὶ δοξασμένος, μὲ τὸν τίτλο τοῦ πιὸ πρυφεροῦ ποιητῆ τῆς ρομαντικῆς σχολῆς, ἐξακολούθησε ὡς τὰ τέλη τοῦ 1833 τὴν κοσμικὴ κι' ἄστατη ζωή του.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀρχίζει καὶ τὸ πρῶτο του ἐρωτικὸ εἰδύλλιο μὲ τὴ γνωστὴ συγγραφέα Γεωργία Σάνδη. Μὲ τὴ μοιραία αὐτὴ γυναῖκα, ὁ Μυσσὲ γνωρίστηκε ἐντελῶς τυχαία, σὲ μιὰ ἐσπερίδα.

Εὐθύς, ἀπὸ τὴν πρώτη συνάντησι, τὰ μεγάλα καὶ παράξενα μαῦρα μάτια τῆς Γαλλίδας μυθιστοριογράφου, ἄναψαν στὴν τρυφερὴ καρδιὰ τοῦ ρομαντικοῦ ποιητῆ ἕνα φλογερὸ καὶ παράφορο ἔρωτα. Ἡ Σάνδη, ἂν καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἦταν πολὺ μεγαλείτερή του στὴν ἡλικία, ἀντιπροσωπεύθηκε στὸ αἴσθημά του.

Ἔτσι, τρελλὰ ἐρωτευμένοι κι' οἱ δυό, ἀφοῦ ζήσανε μαζὶ λίγο καιρὸ στὸ Παρίσι, ταξίδεψαν στὴν Ἰταλία, ὅπου πέρασαν τὶς καλλίτερες μέρες τῆς ζωῆς τους. Στὴ Βενετία, οἱ δυὸ ρομαντικοὶ ἐρωτευμένοι ἔφτασαν στὸ κατακόρυφο τῆς εὐτυχίας τους. Μὰ οἱ μεγάλοι ἔρωτες ἔχουν συνήθως καὶ μεγάλες ἀπογοητεύσεις. Ὁ λεπτός, ὁ ἀδύνατος ποιητής, δὲ μπόρεσε νὰ παρακολουθήσῃ τὴ φλογερὴ κι' ἀνικανοποίητη αὐτὴ μέλισσα, στὸ ἐρωτικό της φτερούγισμα. Τὰ φτερά του λύγισαν. Ὁ Μυσσὲ ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ἄσωτη ζωή του, ἔπεσε ἕνα ἀπόγευμα βαρειὰ ἄρρωστος.

Ἡ Σάνδη φώναξε ἕνα γιατρό, τὸ δόκτορα Πατζέλο, ἕνα ρωμαλέο καὶ θερμόαιμο Ἰταλό, ποὺ ἀνάλαβε, ὄχι μονάχα τὴ θεραπεία τοῦ ἀρρώστου, ἀλλὰ καὶ τὴν παρηγοριὰ τῆς ἀπλησιάστης φίλης του. Ὅταν ὁ ποιητὴς ἀνακάλυψε ὅτι ἡ Σάνδη τὸν ἀπατοῦσε μὲ τὸ γιατρὸ Πατζέλο, ἔγινε ἔξω φρενῶν:

— Μεσσαλίνα! Πῶς μπόρεσες νὰ ξεχάσῃς τόσο γρήγορα τοὺς ὅρκους σου;

— Τρελλὲ Ὀθέλλο! τοῦ πέταξε ἐκείνη. Τί νόμισες, πὼς ἔγινα σκλάβα σου, γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή;

Ἂν μποροῦσε, θὰ τὴν ἔπνιγε, σὰν τὸν σαιξπήρειο ἥρωα. Συντριμμένος κι' ἄρρωστος, γύρισε μόνος του στὸ Παρίσι. Ἡ αἰσθηματικὴ αὐτὴ δοκιμασία τὸν ἔκανε νὰ γνωρίσῃ τὸν πόνο. Σ' αὐτὸ τὸν πόνο χρωστάει τὰ καλλίτερα ποιήματά του: «Τίποτα δὲν μᾶς δίνει περισσότερο μεγαλεῖο, ὅσο ὁ μεγάλος πόνος» λέει στὴ «Νύχτα τοῦ Μάη». «Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μαθητευόμενος κι' ὁ πόνος εἶναι ὁ δάσκαλός του!» γράφει ἐπίσης στὴ «Νύχτα τοῦ Ὀκτώβρη».

Μέσα στὰ λυρικὰ αὐτὰ τραγούδια, ὁ ἀπογοητευμένος ποιητής, κατακρίνει τὴ Σάνδη γιὰ τὴν ἀπιστία της. Καὶ τότε ἄρχισε ἕνας αἰσθηματικὸς πόλεμος μὲ μυθιστορήματα. Ἡ Σάνδη τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ρομάντσα. Ἦταν ἡ ἀπολογία μιᾶς ἐλεύθερης γυναίκας, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ ὑποταχτῇ στὸν ἐρωτικὸ ἐγωϊσμὸ ἑνὸς ρομαντικοῦ ποιητῆ.

Ὁ Μυσσέ, λίγους μῆνες μετὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας του, ἄρχισε πάλι τὴν ἴδια ἄσωτη καὶ σπάταλη ζωή. Ὅ,τι κέρδιζε ἀπὸ τὰ ἔργα του, τάτρωγε μὲ τοὺς φίλους του. Γιὰ νὰ ξεχνάῃ τὴν ἀπιστία τῆς Σάνδης, τὸ ρριξε στὸ γλέντι καὶ στὸ πιοτό. Ξημερωνόταν στὶς ταβέρνες καὶ στὰ καταγώγια τοῦ Παρισιοῦ, ἀπ' ὅπου τὶς περισσότερες φορές, τὸν ἔβγαζαν ἀναίσθητο ἀπὸ τὸ μεθύσι. Ἡ παραλυμένη αὐτὴ ζωή, ποὺ κράτησε ὡς τὰ 1848, κλόνισε σοβαρὰ τὴν ὑγεία του. Εἶχε καταντήσει πιὰ ἀλκοολικός.

«Νύχτες ὁλόκληρες, γράφει ὁ φίλος του Φουσσέ, τὸν ἔβλεπες νὰ γυρίζῃ στοὺς δρόμους ὁλομόναχος, τρικλίζοντας καὶ ἀπαγγέλλοντας κανένα τραγούδι ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἔγραφε μέσα στὰ μεθύσια του».

Τὸ 1849, πάνω σὲ μιὰ νευρικὴ κρίσι, ὁ Μυσσὲ ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήσῃ μὲ δηλητήριο. Σώθηκε χάρις στὴ βοήθεια ἑνὸς φίλου του, ποὺ εἶχε πάει, ἐκείνη τὴ μέρα νὰ τὸν δῇ. Ὡστόσο ἡ ζωή του κατάντησε ἀπὸ τότε ἀληθινὸ μαρτύριο.

— Γιατί δὲ μ' ἀφήσατε νὰ πεθάνω; ἔλεγε στοὺς φίλους του.

Οἱ τελευταῖες του μέρες ἦταν τραγικές. Στὶς 20 Ἀπριλίου 1857, πέφτει στὸ κρεβάτι μὲ μεγάλο πυρετό. Τὸ ὄνομα τῆς Σάνδης δὲ λείπει οὔτε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὰ παραμιλητά του. Οἱ λίγοι καλοὶ φίλοι, ποὺ παραστάθηκαν στὶς τελευταῖες του στιγμές, τὸν ἄκουσαν νὰ λέῃ λίγο πρὶν ξεψυχήσῃ:

— Ἀφῆστε με... Θέλω νὰ κοιμηθῶ!... Ἐπὶ τέλους, θὰ κοιμηθῶ, νὰ ξαναύρω τὴ γαλήνη μου...

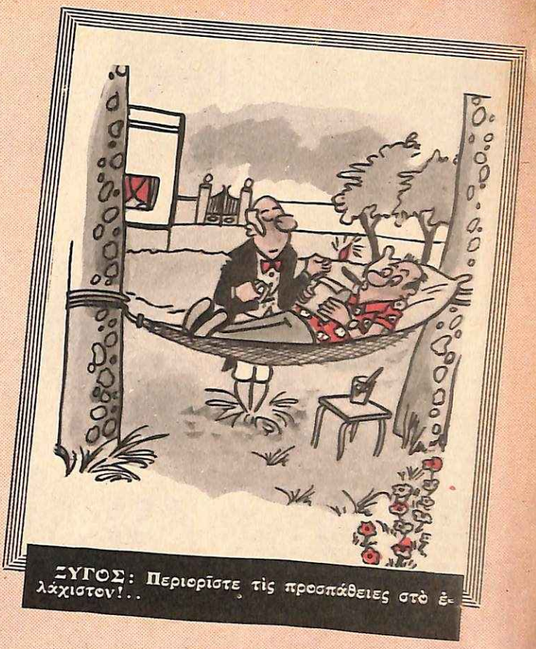
Τὸ ἀπόγευμα τῆς 2ας Μαΐου 1857 ὁ Ἀλφρέδος ντὲ Μυσσὲ πέθανε σὲ ἡλικία 47 χρόνων.

Τὸ ποιητικὸ ἔργο του ἀναδίνει ἕνα τρυφερὸ χιοῦμορ, μιὰ ἀνήσυχη εὐαισθησία, ποὺ ξεχειλίζει αὐθόρμητα ἀπὸ τὴν καρδιά του, ὅπου τὸ γέλιο γειτονεύει μὲ τὸ δάκρυ καὶ ἡ χαρὰ μὲ τὸν πόνο.

Ὁ Ἀλφρέδος ντὲ Μυσσὲ εἶναι ὁ μόνος ἀπ' ὅλους τοὺς ρομαντικοὺς ποιητές, ποὺ ἀνύψωσε τὸ ἐρωτικὸ πάθος σὲ λυρικὸ μεγαλεῖο.

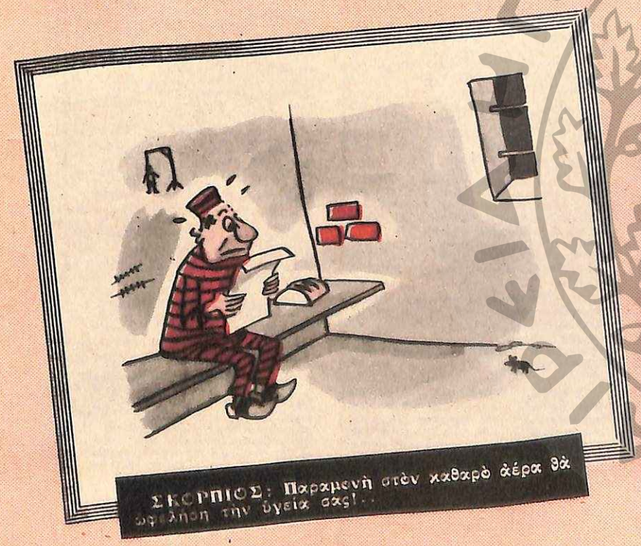
Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

Ὡροσκόπια ἐρωτικά

ΟΙ ΠΕΝΤΕ

Γάμος καὶ μητρότητα

Ἡ λεπτὴ γραμμὴ τῆς νύφης ἀρχίζει νὰ στρογγυλεύῃ τὶς περισσότερες φορὲς κατὰ τὰ δύο πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου.

Οἱ δυὸ πιὸ ἐνδιαφέρουσες φάσεις τῆς ζωῆς τῆς γυναίκας φέρνουν μαζί τους τὸν κίνδυνο τοῦ πάχους. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τὰ χάνετε. Μιὰ αὔξησι τοῦ βάρους δὲν εἶναι καταστροφή, φθάνει νὰ κατορθώσετε νὰ τὸ κρατήσετε μέσα στὰ κανονικὰ ὅρια μὲ τὶς συμβουλὲς τοῦ γιατροῦ καὶ τὴν κατάλληλη διατροφή.

Β'

Η ΔΕΥΤΕΡΗ κρίσιμη φάσι τῆς γραμμῆς ἔρχεται μαζὶ μὲ τὰ δυὸ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου. Πολὺ συχνὰ ἡ νεαρὴ σύζυγος ἐλέπει τὸ βάρος της νὰ αὐξάνῃ κατὰ τὰ δυὸ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου της, ἀπὸ δύο ὡς πέντε κιλά.

Ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς αὐξήσεως τοῦ βάρους, ὀφείλεται συνήθως σὲ αἰτίες ἀντίθετα ἀπὸ ἐκείνες ποὺ εἴδαμε νὰ προκαλοῦν τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα στὶς ἐφηβους. Ἐδῶ δηλαδή, δὲν πρόκειται γιὰ μιὰ κατάστασι ἀβεβαιότητος, ἐλλείψεως σιγουριᾶς καὶ ψυχικῆς ἐντάσεως, ἀλλά, ἀντίθετα, γιὰ μιὰ κατάστασι ἱκανοποιήσεως καὶ γαλήνης ποὺ φέρνει στὴ γυναίκα ὁ γάμος.

Ἡ Ἀμερικανίδα ψυχίατρος Ἐλεάνορ Γκρίσεϋ, ποὺ ἔχει παρακολουθήσει πολλὲς περιπτώσεις παχυσαρκίας λέει σχετικά: «Ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει, ἐπὶ τέλους, κατακτήσει ἕναν ἄντρα καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν τὸ δικαίωμα νὰ βάλῃ τὸν τίτλο τῆς κυρίας μπροστὰ στὸ ὄνομά της, εἶναι φυσικὸ νὰ νοιώθῃ ἕνα αἴσθημα νίκης, ὕστερα ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς ἀγωνίας, στὰ ὁποῖα σχεδὸν ὅλες οἱ γυναῖκες δὲν παύουν νὰ ἀναρωτιοῦνται: «Θὰ ζητήσῃ τὸ χέρι μου; Θὰ μὲ παντρευτῇ;». Τώρα πιά, μπορεῖ νὰ ξεκουραστῇ καὶ νὰ λησμονήσῃ ἐκεῖνα τὰ μοντέλα τῆς γυναικείας τελειότητος, στὰ ὁποῖα ἀναγκάστηκε γιὰ τόσον καιρὸ νὰ προσαρμόζεται γιά νὰ διατηρήσῃ καλὰ τὴ γραμμή της.

«Ἂν τὸν πρῶτο καιρὸ τοῦ γάμου ἡ σιλουέττα της θὰ βαρύνῃ λίγο ἀπὸ ὑπερβολικὴ κατανάλωσι ζαχαρωτῶν, ἂν τὸ βάρος της θὰ αὐξηθῇ κατὰ μερικὰ κιλὰ ἀπὸ τὸ ἀφθονο φαγητό, ἡ νεαρὴ γυναῖκα δὲν δίνει σημασία.

«Ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει παντρευτῇ πρὶν ἀπὸ λίγο —λέει ἡ ἰατρὸς Γκρίσεϋ— ἔρισκεται σ' ἕνα καινούργιο περιβάλλον. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της εἶναι ἡ ἐφαλίλισσα τῆς κουζίνας της, μπορεῖ νὰ γεμίσῃ τὸ ψυγεῖο της μὲ ὅλα τὰ τρόφιμα ποὺ τῆς ἀρέσουν καὶ νὰ δοκιμάσῃ ἀπ' ὅλα ὅταν νοιώθῃ τὴν ἐπιθυμία. Αὐτὸ τῆς προκαλεῖ μιὰ εὐχάριστη συναίσθησι δυνάμεως καὶ ἀνεξαρτησίας».

Ἡ νεαρὴ παντρεμένη βρίσκεται ἀντιμέτωπη καὶ μὲ ἕνα ἄλλο πρόβλημα. Πρέπει νὰ ἑτοιμάζῃ ὡραῖα πιάτα γιὰ τὸ σύζυγό της. Θέλει νὰ τὸν κάνῃ νὰ θαυμάσῃ τὴν κουζίνα της, ἀλλὰ τὶς πιο πολλὲς φορὲς δὲν ἔχει ἀρκετὴ πεῖρα. Συμβουλεύεται βιβλία μαγειρικῆς, ἀνακαλύπτει πικάντικα φαγητὰ καὶ γλυκίσματα καὶ ἑτοιμάζει ἕνα κάθε φορά. Ἔτσι, τὰ γεύματα ποὺ σερβίρονται στὸ τραπέζι τῶν νειόπαντρων, εἶναι πάντα πλούσια σὲ ὑδατάνθρακες καὶ ἡ ζυγαριὰ ἀνεβαίνει ὅλο καὶ περισσότερο.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι κανένας δὲν νοιώθει τὸ θάρρος νὰ κρίνῃ τὴ γυναίκα σ' αὐτὴ τὴν περίοδο τῆς ζωῆς της. Καὶ ὕστερα μιὰ νειόπαντρη μὲ σιλουέτα κάπως στρογγυλεμένη, εἶναι κάτι εὐχάριστο, γιατὶ δίνει τὴν ἐντύπωσι μιᾶς καλῆς ὑγείας καὶ φυσικῆς ἱκανοποιήσεως.

Μόνο τὸ ἔμπειρο μάτι τοῦ γιατροῦ μπορεῖ νὰ διαγνώσῃ ὅτι σ' αὐτὴ τὴν περίοδο γεννιέται μιὰ χοντρὴ κυρία.

Εἶναι πολὺ δύσκολο, θέβαια, γιὰ μιὰ γυναίκα, νὰ μένῃ γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα κοντὰ σ' ἕνα ψυγεῖο γεμάτο ἀπὸ σκανδαλιστικὲς τροφές, ἀπὸ τὶς ὁποῖες οἱ περισσότερες εὐνοοῦν τὴν πάχυνσι. Τὸ καλύτερο, ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν, λοιπόν, εἶναι νὰ ἀπορρίπτουν νὰ ψωνίζουν περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ χρειάζονται ἢ, ἀκόμη καλλίτερα, νὰ προμηθεύωνται ἀπὸ φορὰ σὲ φορὰ τὰ ἀπαραίτητα, γιὰ νὰ παρασκευάσουν τὸ γεῦμα.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ νεαρὴ σύζυγος ποὺ ἀρχίζει τὴν ἡμέρα της μ' ἕνα βασικὸ πρωϊνὸ μὲ σφιχτὰ αὐγὰ καὶ ἕνα φλιτζάνι ἀποδουτυρωμένο γάλα, δὲν θὰ νοιώσῃ τὴν ἐπιθυμία γιὰ ἕνα δεύτερο πρόγευμα.

Ὕστερα, ἂν τὸ μεσημεριάτικο φαγητὸ περιλαμβάνῃ τυρὶ καὶ σαλάτα ἢ ἕνα ζωμό, σαλάτα καὶ φροῦτα, ἡ νειόπαντρη θὰ μπορέσῃ νὰ διατηρήσῃ τὴ γραμμή της.

Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Τσάρλς Κίνγκ βεβαιώνει: «Γιὰ νὰ τρώγῃ καλὰ μιὰ γυναίκα, δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε πολὺ διαστρική, οὔτε πολὺ ἀργή. Ἡ νευρικὴ συνήθεια ποὺ ἔχουν πολλὲς γυναῖκες νὰ βάζουν συχνὰ κάτι στὸ στόμα τους πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ προτοῦ ἀκόμη ν' ἀρχίσῃ».

«Ἂν μιὰ γυναῖκα δὲν κατορθώσῃ νὰ κατανικήσῃ αὐτὲς τὶς συνήθειες, ἔχει κι' ὅλας δημιουργήσει τὶς πιὸ εὐνοϊκὲς συνθῆκες γιὰ τὴν ἐπομένη κρίσιμη περίοδο. Ἡ περίοδος αὐτὴ στάνει μαζὶ μὲ τὴν πρώτη ἐγκυμοσύνη.

Ὁ δόκτωρ Νίκολσον "Ιστιμαν, καθηγητὴς τῆς μαιευτικῆς τοῦ Πανεπιστημίου «Ἔξων Χόπκινς» συμβουλεύει: «Ἐλέγχετε τὸν ἑαυτό σας στὴν τροφή, ἰδίως πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐγκυμοσύνης. Τὰ λιπαρὰ φαγητὰ καὶ τὰ γλυκίσματα θὰ πρέπει νὰ μειωθοῦν αὐστηρά».

ΕΠΙΒΛΑΒΕΙΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Ὁ δόκτωρ "Ιστμαν προσθέτει ὅτι ἡ ἀπλησιὴ ὄρεξι καὶ ἡ ἐπιθυμία γιὰ βαρειὰ φαγητά, ποὺ εἶναι τόσο χαρακτηριστικὴ στοὺς μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης ἔχουν μιὰ ψυχολογικὴ αἰτία ποὺ βασίζεται στὴν ἐπιθυμία ποὺ νοιώθει ἡ γυναῖκα νὰ τῆς φέρουν μὲ τρυφερότητα καὶ νὰ τὴν περιποιοῦνται.

«Ἡ συμπεριφορὰ τῆς ἐγκύου γυναίκας, ποὺ ξυπνᾶ π.χ. ξαφνικὰ τὰ μεσάνυχτα μὲ τὴν ἀσυγκράτητη ἐπιθυμία νὰ φάῃ ἕνα παγωτὸ ροδάκινο, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ καμμιὰ ἐνστικτώδη ἀνάγκη μιᾶς ὡρισμένης τροφῆς, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἐγκυμοσύνη της.

«Τὸ παλιὸ γνωμικὸ ὅτι ἡ ἔγκυος πρέπει νὰ τρώγῃ γιὰ δυὸ— ὑπογραμμίζει ὁ δόκτωρ "Ιστμαν— δὲν σημαίνει ὅτι οἱ μελλουσες μητέρες θὰ πρέπει νὰ ἐφοδιάζωνται μὲ διπλὲς θερμίδες. Σημαίνει ἁπλῶς ὅτι ἡ ἔγκυος θὰ πρέπει νὰ προσέχῃ τὴ δίαιτά της περισσότερο, γιατὶ ἡ εὐθύνη της εἶναι διπλή».

«Ἐπειδὴ ἀπὸ ἰατρικῆς ἀπόψεως, μιὰ ὑπερβολικὴ αὔξησι τοῦ βάρους τῆς ἐγκύου, εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσῃ κινδύνους γιὰ τὸν ὀργανισμό, οἱ περισσότεροι γιατροὶ περιορίζουν αὐστηρά, ἀπὸ ἑνιαὶ μέχρι ἑπτακα κιλά, τὴν αὔξησι τοῦ βάρους τῶν γυναικῶν, ποὺ παρακολουθοῦν.

Ὁ Ἀμερικανὸς εἰδικὸς "Ισι Μάσυ Χουμπλέρ, δηλώνει: «Οἱ ὑπερβολικὲς αὐξήσεις βάρους κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης, δείχνουν ὅτι ἡ μέλλουσα μητέρα παρουσιάζει μιὰ τάσι ν' ἀρρωστήσῃ. Μόνο οἱ αὐξήσεις ἀπὸ τὰ 7,5 κιλὰ ὡς τὰ 11 εἶναι κανονικὲς καὶ ἐνδεικτικὲς ὅτι ἡ μητέρα περνᾶ τὴν περίοδο τῆς ἐγκυμοσύνης μὲ καλὴ ὑγεία».

«Ὑπάρχει μιὰ μεγάλη σύγχυσι γύρω ἀπὸ τὴν αὔξησι τοῦ βάρους κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ αὐτὸ γιατὶ ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν καταφεύγουν στὸν μαιευτῆρα μόνον ὅταν ἔχουν περάσει ἕξη ἑβδομάδες ἢ καὶ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐγκυμοσύνης τους. Καὶ πολλὲς νεαρὲς μητέρες πρέπει νὰ τὸ ἔχουν ὀπ' ὄψι τους, ὅτι στὶς πρῶτες ἑβδομάδες ἡ ἐγκυμοσύνη χαρακτηρίζεται ἀπὸ ζάλες, ἐμέτους, ἔλλειψι ὀρέξεως καὶ μείωσι βάρους.

Τὸ χλωμὸ πρόσωπο μὲ τὰ τραβηγμένα χαρακτηριστικὰ τῶν γυναικῶν ποὺ βρίσκονται σὲ κατάστασι ἐγκυμοσύνης ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες, εἶναι γνωστὸ σὲ ὅλους τοὺς γιατρούς.

Γι' αὐτούς, εἶναι ἀρκετὸ νὰ δοῦν ἁπλῶς τὴν ὄψι τῆς γυναίκας, γιὰ νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ ἀντιληφθοῦν ποιός εἶναι ὁ λόγος τῆς ἐπισκέψεώς της, πρὶν προφθάσῃ ἐκείνη νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα της. Ἡ γυναῖκα, μπορεῖ νὰ ἔχῃ χάσει δυὸ κιλὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμεινε ἔγκυος καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ χάσῃ ἄλλα τόσα πρὶν νὰ κερδίσῃ ξανὰ βάρος.

Γι' αὐτό, ὅταν ἀνεβαίνῃ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζυγαριὰ ἡ ἔνδειξι τοῦ βάρους δὲν εἶναι ἄξια προσοχῆς. Συνήθως, τὸ βάρος τῆς ἐγκύου τότε, εἶναι δυὸ-δυόμισυ κιλὰ κάτω ἀπὸ τὸ κανονικό. Ὁ γιατρός, ἀρχίζει νὰ σημειώνῃ τὶς αὐξήσεις τοῦ βάρους ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή.

Μὰ οἱ γιατροί, ἔχουν πολλὲς μεθόδους, γιὰ νὰ διαπιστώσουν ἂν ἡ αὔξησι τοῦ βάρους ἀποτελῇ ἕναν κίνδυνο γιὰ τὴ γυναῖκα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης. Γιατί, σὲ μερικὲς ἐγκύους, μιὰ αὔξησι δὲκα βάρους δυόμισυ ὡς πέντε κιλῶν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελέσῃ ἕνα πλέασμα ἐπιβλαβές.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Ἡ ἔγκυος γυναίκα θὰ πρέπει νὰ ἀναφέρῃ στὸ γιατρό, ποιὸ ἦταν τὸ βάρος της, πρὶν ἀπὸ τὴ σύλληψι καὶ θὰ πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ μὲ σχολαστικότητα τὴ δίαιτα, ποὺ θὰ τῆς καθορίσῃ ἐκεῖνος.

Μιὰ ἄλλη σοβαρὴ στιγμὴ παρουσιάζεται γιὰ τὴ γυναίκα, ὅταν θὰ ἔχῃ γεννήσει τὸ πρῶτο παιδί. Ἡ παραμονὴ στὴν κλινικὴ συμβάλλει στὸ νὰ παχύνῃ. Σχετικῶς μ' αὐτὸ μιὰ νεαρὴ μητέρα δηλώνει:

«Στὴν κλινική, τρῶμε ἀκόμα καὶ ὅταν ἔχουμε χορτάσει, γιατὶ δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε τίποτ' ἄλλο. Ὅταν θὰ ἀδειάσουμε τὸ δίσκο μὲ τὸ γεῦμα μας, ἀρχίζουμε νὰ τρῶμε τὰ σοκολατάκια, ποὺ μᾶς ἔφερε γιὰ δῶρο ἡ τελευταία ἐπισκέπτρια. Ὅταν ἀποφασίζουμε νὰ θηλάσουμε μόνες τὸ παιδί μας μᾶς συμβουλεύουν γὰ πίνουμε γάλα. Καὶ τότε ἐμεῖς πίνουμε μιὰ ποσότητα ὑπερβολικὴ καὶ παχαίνουμε. Ἐγώ, ὅταν ἔβγηκα ἀπὸ τὴν κλινική, ζύγιζα σχεδὸν ὅσο καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ μπῆκα».

Ὁ δόκτωρ "Αλαν Γκουτμάκερ λέγει: «Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ αὐξήσετε τὸν ἐφοδιασμό σας σὲ θερμίδες κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ τοῦ θηλασμοῦ. Εἶναι περιττὸ νὰ τρῶτε φαγητά, ποὺ δὲν φέρνουν καμμιὰ ὠφέλεια στὸ παιδὶ καὶ στὸν θηλασμό. Ἡ μητέρα, βέβαια, χρειάζεται νὰ πίνῃ πολλὰ ὑγρά, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φυσιολογικὴ ἀνάγκη μπορεῖ νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ μὲ ἀποβουτυρωμένο γάλα, χυμοὺς φρούτων καὶ νερό. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ κρέμα ἀπὸ τὸ γάλα περιέχει βιταμίνη Α, αὐτὴ μπορεῖ νὰ τὴν προμηθευτῇ ἀπὸ ἄλλα φαγητὰ ἢ πίνοντας βιταμίνες σὲ χάπια».

Η ΠΡΩΤΗ ΜΗΤΡΟΤΗΣ ΠΡΟΛΕΓΕΙ ΠΩΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Λέγεται ὅτι οἱ παχεῖες γυναῖκες εἶναι ἰδιαίτερα ἐπιρρεπεῖς σὲ μητρικὲς ἀσθένειες. Εἶναι ἀλήθεια;

"Οχι δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸ πάχος προδιαθέτει τὶς γυναῖκες σὲ ἀσθένειες τοῦ γεννητικοῦ συστήματος καὶ μάλιστα στὶς πιὸ σοβαρὲς μορφές τους. Ἡ γνώμη αὐτή, ποὺ εἶναι ἀπόλυτα λανθασμένη, προέρχεται ἴσως ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι μετὰ τὴν παῦσι τῆς περιόδου, γύρω δηλαδὴ στὰ 48—50 χρόνια ἡ ἐμφανισι αὐξήσει βάρους τῶν γυναικῶν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελῇ ἔνδειξι ὡρισμένων ἀσθενειῶν. Δὲν ἔχει ὅμως ἀποδειχτῇ ὅτι ἡ πιθανὴ αὔξησι βάρους στὴν κρίσιμη ἡλικία μπορεῖ νὰ εὐνοήσῃ αὐτὲς τὶς ἀσθένειες.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μερικὲς ἀνωμαλίες τοῦ τοκετοῦ, ὅπως ἡ κακὴ ἔξοδος τοῦ παιδιοῦ εἶναι πιὸ συχνὲς στὶς εὔσωμες γυναῖκες;

Δὲν εἶναι σωστὴ αὐτὴ ἡ διάδοσι. Γιατί, ἂν εἶναι ἀλήθεια ὅτι μιὰ ἀνωμαλία παρουσίασι τοῦ παιδιοῦ μπορεῖ νὰ συμβῇ σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει φέρει στὸν κόσμο ἁρκετὰ παιδιά, αὐτὸ δὲν ὀφείλεται στὸ πάχος ἀλλὰ στὸ γεγονὸς ὅτι ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ἐγκυμοσύνες ἡ μήτρα δὲν εἶναι πιὰ τόσο δυνατή καὶ δὲ μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ κανονικὰ τὸ προϊὸν τῆς κυήσεως.

Καὶ στὴν περίπτωσι, ὅμως, ποὺ ἡ ἴδια ἀνωμαλία θὰ συμβῇ σὲ μιὰ γυναίκα μὲ βάρος μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ κανονικὸ ποὺ φέρνει στὸν κόσμο τὸ πρῶτο παιδί της ἡ αἰτία θὰ ὀπάρχῃ σὲ μιὰ ἰδιότροπη κατασκευὴ τῆς λεκάνης, ποὺ διέφυγε ἀπὸ τὸν γυναικολόγο, καὶ ὄχι στὸ πάχος τῆς λεχοῦς.

Ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα ἡ πρόληψις ὅτι ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ τρώγῃ περισσότερο κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ τοῦ θηλασμοῦ;

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ θηλασμοῦ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴ μητέρα νὰ τρώῃ «ἐκεῖνο τὸ λίγο ἐπὶ πλέον», ποὺ θὰ τὴ βοηθάῃ νὰ ἀποκτᾷ τὶς δυνάμεις, ποὺ χάνει γιὰ τὴν παραγωγὴ τοῦ γάλακτος.

Εἴπαμε «ἐκεῖνο τὸ λίγο», γιὰ νὰ τονίσωμε ὅτι δὲν πρέπει νὰ κάνῃ ὑπερβολὲς φτάνοντας στὰ δυὸ ἀντίθετα ἄκρα.

Δὲν πρέπει δηλαδή, νὰ κάνῃ αὐτὸ ποὺ ἔκαναν στὰ περασμένα χρόνια οἱ γυναῖκες, που ὑπλαγαν καὶ, ποὺ ξάπλωναν σχεδὸν διαρκῶς στὸ κρεββάτι, ἐνῶ οἱ γνωστοὶ καὶ οἱ συγγενεῖς τοὺς κουβαλοῦσαν κοττόπουλα, γάλα καὶ αὐγὰ γιὰ νὰ μὴ τοὺς λείψῃ ἡ πρώτη ὅλη γιὰ τὸ πολύτιμο προϊόν, ποὺ ἔπρεπε νὰ παράγουν.

Οὔτε ὅμως θὰ πρέπει νὰ πάρουν σὰν παράδειγμα ὡρισμένες σύγχρονες μητέρες, ποὺ ἔχουν καταλήξῃ ἀπὸ μιὰ ὑπερβολικὴ αἰσθητικὴ ἀνησυχία καὶ ἀπὸ τὸ φόβο μήπως παχύνουν, ἀποφεύγουν νὰ τρώγουν ἀρκετά, προκαλῶντας ἔτσι σοβαρὲς ἐμπόδια στὴ φυσιολογικὴ λειτουργία τοῦ θηλασμοῦ.

Γενικά, ἐκεῖνο τὸ λίγο φαγητὸ πιὸ πάνω, δὲν προκαλεῖ αὔξησι τοῦ βάρους, ἂν ἡ γυναίκα κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης εἶναι ἀπορασισμένη νὰ φτάσῃ στὸν τοκετὸ μὲ τὴ γραμμὴ της σὲ καλὴ κατάστασι.

Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν προϋπόθεσι ξαναγυρίζουμε ἀκόμη μιὰ φορὰ σ' ἐκείνους τοὺς πολυτίμους κανόνες τοῦ μέτρου, ποὺ θὰ πρέπει νὰ τηροῦνται καὶ τὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης.

Ἡ ἀνεξέλεγκτη διατροφὴ εἶναι τὶς περισσότερες φορὲς ἐπιβλαβής. Χρειάζεται, ἀντίθετα νὰ ἐλέγχετε τὴ διατροφή σας ὑπολογίζοντας τὴ θρεπτικὴ ἀξία τῶν τροφίμων καὶ τῶν ποτῶν, ποὺ καταναλίσκεται καὶ ἔχοντας ὑπ' ὄψι ὅτι τὸ σῶμα χρειάζεται 2.300 θερμίδες κατὰ μέσον ὅρον (τὴν ἡμέρα), πρωτεῖνες: ἕνα γραμμάριο γιὰ κάθε κιλὸ βάρους τοῦ σώματος καὶ λίπη: 60 γραμ.

Εἶναι βέβαια ὁλότελα φυσιολογικὸ γ' αὐξηθῇ κάπως ἡ ὀρεξι τῆς ἐγκύου καὶ εἶναι ἀπόλυτα λογικὸ ὅτι ἡ μητέρα θὰ τρώγῃ κάπως περισσότερο. Μὰ γιὰ κάνε σ.βρώτας τὸ λάθος, ἂν θὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν ἐγκυμοσύνη γιὰ νὰ τρώῃ συνεχῶς ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, ἀφανίζοντας ἔτσι ὑπερβολικὰ τὸ θαυμάσιόν της ἔργο.

Ἡ ἐπακολουθοῦσα αὐτὴς τῆς ἀπληστίας, ἐξακολουθῇ μοιραῖα κεῖς τὸ θηλασμοῦ καὶ ἀργότερα ἀκόμα.

Γι' αὐτό, δὲν εἶναι ψέμα αὐτὸ ποὺ λέγεται, ὅτι δηλαδὴ ἡ πρώτη μητρότης ἀποτελεῖ μιὰ ἐνδεξι γιὰ τὸ πῶς θὰ εἶναι μελλοντικὰ ἡ γραμμὴ τῆς γυναίκας. Καὶ δὲν εἶναι ψέμα, γιατὶ ἡ συμπεριφορὰ τῆς γυναίκας ἀπέναντι στὶς τροφές, κατὰ τὸ διάστημα τῆς πρώτης ἐγκυμοσύνης, ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος ἐτέστ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο μπορῶν νὰ ἐγοῦν πολλὰ συμπεράσματα καὶ προβλέψεις σχετικὰ μὲ τὴν διατήρησι τῆς γραμμῆς τῆς γυναίκας, κατὰ τὶς ἐπομένες ἐγκυμοσύνες. Μὲ ἄλλα λόγια, ἂν ἡ γυναίκα διατηρήσῃ ἕνα κανονικὸ βάρος στὴν πρώτη ἐγκυμοσύνη της, θὰ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ παχύνῃ στὶς ἑπόμενες κρίσιμες ἐποχὲς τῆς ζωῆς της.

Γιατί μερικὲς γυναῖκες παρ' ὅλο ποὺ δὲν τρῶνε πολὺ παχαίνουν ὑπερβολικὰ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης, ἐνῶ ἄλλες πού τρέφονται χωρὶς περιορισμοὺς διατηροῦν τὴν αὔξησι τοῦ βάρους τους σὲ κανονικὰ ὅρια;

Γενικά, ἂν δὲν τρῶνε πολὺ καὶ παχαίνουν αὐτὸ σημαίνει ὅτι πίνουν ὑπερβολικά.

Σὲ μερικὲς γυναῖκες, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης, ἡ αἴσθησι τῆς δίψας παρουσιάζει μιὰ ὑπερβολικὴ αὔξησι, ἡ ὁποία ὀφείλεται στὶς ὁρμονικὲς ἀλλαγές.

Ἡ θεραπεία, σ' αὐτὸ τὸν τύπο τῆς αἴσθησεως βάρους κατὰ τὸ δέστημα τῆς ἐγκυμοσύνης, εἶναι περισσότερο ψυχολογική. Θὰ πρέπει δηλαδὴ ὁ γιατρὸς νὰ βοηθήσῃ τὴν ἔγκυο νὰ βρῇ τὸ θάρρος νὰ καταπολεμήσῃ τὴ δίψα. Δὲν ὑπάρχουν, πράγματι, φάρμακα ποὺ νὰ ἀφαιροῦν ἢ νὰ μειώνουν τὴ δίψα. Μόνο ἡ καλὴ θέλησι μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ.

«Ὅσο γιὰ τὶς γυναῖκες, ποὺ παρ' ὅλο ποὺ τρῶνε καὶ περισσότερο ἀπὸ τὸ κανονικὸ δὲν παχαίνουν, αὐτὲς παρουσιάζουν μιὰ τέλεια ὀργανικὴ λειτουργία.

Η ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΤΡΟΦΩΝ

100 γραμ.	Προσφέρουν στὸν ὀργανισμὸ			
	Πρωτεΐνες, σὲ γραμμάρια	Λίπη σὲ γραμ.	Ὑδατάνθρακες σὲ γραμμάρια	Θερμίδες
Ψωμὶ	9	0,5	56	270
Ζυμαρικὰ κοινὰ	10	1,2	75	360
Ζυμαρικὰ αὐγοῦ	15	3	70	375
Ρύζι	7	0,8	78	355
Κρέας βοδινὸ	18	6	—	120
Κρέας μοσχαρίσιο	20	1,5	—	96
Κρέας χοιρινὸ ἠμίπαχο	15	17	—	220
Κοττόπουλο	10	8,5	—	120
Συκώτι μοσχαρίσιο	20	5	5	138
Χοιρομέρι ὠμὸ	20	45	—	500
Χοιρομέρι ψητὸ	20	35	—	407
Σαλάμι	25	40	—	474
Σαρδέλλες	10,5	3,5	—	75
Βακαλάος	10,5	2	—	62
Τόνος	18,5	4	—	113
Μικρὰ πηγανιτὰ ψάρια	10	2,5	1,5	73
Τόνος τοῦ λαδιοῦ	30	12	1 6	241
Γάλα	3,5	3,5	4,6	65
Φρέσκια μυζήθρα	23	17	4	297
Γραβιέρα	31	30	1	410
Αὐγὸ (γρ. 55)	6	5,5	0,3	77
Μαρούλι	0,8	0,2	3	13
Ντομάτες σαλάτα	1	—	4	20
Καρότα	1	—	8	37
Σπανάκι	3,5	0,5	3	32
Κουνουπίδι	2	0,3	3,5	26
Πατάτες	2'1	—	15	70
Φασόλια φρέσκα	6	0,8	13,5	87
Ἀρακᾶς φρέσκος	3 5	0,3	7,5	48
Φασόλια ξερὰ	23	2,5	57	351
Ἀρακᾶς ξερὸς	20	3,8	59	359
Πορτοκάλια	0,5	—	5	23
Μπανάνες	0,9	—	14	61
Κεράσια	0,8	—	9,5	42
Σύκα	1	—	13	57
Μῆλα	0,2	—	10,5	44
Ἀχλάδια	0,3	—	11	46
Ροδάκινα	0,3	—	16	66
Στρέφιδα	0,3	—	15	63
Μέλι	0,8	—	74	306
Κακάο σκόνη, πικρό	21,5	29	37	510
Κοινὴ σοκολάτα	5	24	60	490
Κοινὴ μπύρα (ἀλκοόλ 4%)	0,4	—	2,7	40
Κρασὶ (ἀλκοόλ 10%)	—	—	1,5	75
Βερμοὺτ (ἀλκοόλ 17%)	—	—	19	197
Οὐΐσκυ (ἀλκοόλ 44%)	—	—	—	308

ΟΙ ΔΥΣΑΡΕΣΤΕΣ ΕΠΙΠΛΟΚΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΗΤΟΥ

Πῶς μποροῦν νὰ προληφθοῦν

Ο ΔΙΑΒΗΤΗΣ, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες δυσάρεστες συνέπειές του, προκαλεῖ ἐπίσης ἀρκετὰ συχνὰ σοβαρώτατες ἀλλοιώσεις τῶν ἀρτηριῶν, ποὺ μποροῦν νὰ προκαλέσουν διάφορες ἀσθένειες: καταρράκτη, ἀμφιβληστροειδίτιδα, ἔμφραγμα τοῦ μυοκαρδίου, ἐγκεφαλικὴ αἱμορραγία κλπ.

Ἀλλὰ πῶς μποροῦμε νὰ προλάβωμε αὐτὲς τὶς ἐπιπλοκές;

Ὁ καλύτερος τρόπος γι' αὐτὸ εἶναι ἡ ἐξέταση τοῦ αἵματος σύμφωνα μὲ τὶς νεώτερες μεθόδους, ποὺ ἐπιτρέπει τὸν ἀκριβῆ ὑπολογισμὸ ὅλων τῶν στοιχείων, ποὺ μποροῦν νὰ ἐπιδράσουν στὴν κατάσταση τῶν ἀρτηριῶν.

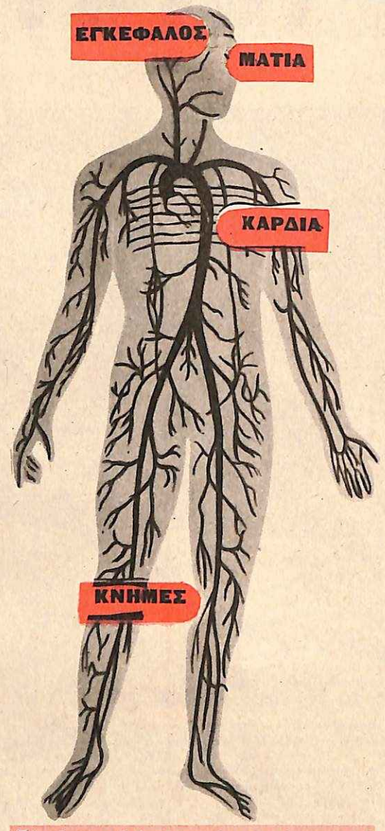
Θὰ ἔχετε ἀκούσει, βέβαια, γιὰ τὶς γκλοβουλίνες. Μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ χαρακτηρίζονται διάφορα μικροσκοπικὰ σωματίδια μὲ ποικίλη σύσταση, ποὺ τὰ ἀποκαλοῦμε «ἄλφα», «βῆτα» καὶ «γάμμα» ἀνάλογα μὲ τὶς ἰδιότητες ποὺ παρουσιάζει τὸ καθένα. Ἡ μέτρησι τῶν μεταξύ των ἀναλογιῶν γίνεται μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Οἱ διάφορες διακυμάνσεις τους μᾶς πληροφοροῦν γιὰ τὴν ἀκριβῆ κατάστασι τοῦ ἀρτηριακοῦ συστήματος σὲ κάθε στιγμή.

Οἱ διαβητικοὶ παρουσιάζουν χαρακτηριστικὲς ἀνωμαλίες τῶν ἀναλογιῶν μεταξὺ τῶν τριῶν μορφῶν αὐτῶν τῶν σωματιδίων. Ὅταν π.χ. οἱ γλοβουλίνες «ἄλφα 2» ξεπερνᾶννε τὶς 60 μέσα σ' ἕνα κυβικὸ χιλιοστόμετρο αἵματος, ἡ κατάστασι τοῦ ἀσθενοῦς πρέπει νὰ μᾶς ἀνησυχήσῃ. Μετὰ τὶς 70, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐμφανισθῇ μιὰ σοβαρὴ ἀρτηριακὴ ἐπιπλοκή: ἔμφραγμα τοῦ μυοκαρδίου, ἀρτηρίτις, ἐγκεφαλικὴ αἱμορραγία κλπ.

Ἡ ἐξέτασι αὐτὴ συνδυάζεται μὲ μιὰ ἄλλη, ποὺ ἀναφέρεται στὴ ρευστότητα τοῦ αἵματος, ἡ ὁποία αὐξάνει συχνὰ στοὺς διαβητικούς. Εἶναι δυνατὸν τότε νὰ προκληθοῦν ἔντονα ἀρτηριακὰ φαινόμενα.

Πολὺ συχνά, ἐξ ἄλλου, μαζὶ μὲ τὸ σάκχαρο, αὐξάνει καὶ ἡ ἀναλογία τοῦ περιεχομένου μέσα στὸ αἷμα καλίου. Ὅταν ἡ ἀναλογία τοῦ καλίου ὑπερβῇ τὰ 200 χιλιοστόγραμμα, ὁ κίνδυνος γιὰ τὸν διαβητικὸ εἶναι πολὺ σοβαρός.

Πρέπει ταὐτόχρονα νὰ γίνῃ ἐξέτασι τοῦ ἡπατος, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἀσθενὴς δὲν εἶναι ἡπατικός, γιατὶ τὸ ὄργανο αὐτὸ παίζει σημαντικὸ ρόλο στὴν προστασία τῶν ἀγγείων.

Τὰ τέσσερα ἀσθενῆ σημεῖα τῶν ἀρτηριῶν ἑνὸς διαβητικοῦ εἶναι ὁ ἐγκέφαλος, τὰ μάτια, ἡ καρδιὰ καὶ οἱ κνῆμες.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐξετάσεις εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ νὰ ἐξακριβώσωμε τὴν κατάστασι τῶν ἀγγείων τοῦ ἀσθενοῦς. Γιατὶ μ' ὅταν ἀκόμη ἔχῃ ἐπέλθει πλήρης θεραπεία μὲ τὶς κλασσικὲς μεθόδους, ὁ κίνδυνος γιὰ τὶς ἀρτηρίες ὑφίσταται πάντα. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι τὸ 1/3 τῶν ἀνθρώπων πεθαίνει ἀπὸ παθήσεις τῶν ἀγγείων. Μεταξὺ αὐτῶν, οἱ διαβητικοὶ ἀντιπροσωπεύουν μιὰ πολὺ μεγάλη ἀναλογία.

Εὐτυχῶς, ὅμως, χάρις στὶς νεώτερες μεθόδους ἐξετάσεως, εἶναι δυνατὸν νὰ προλάβωμε καὶ νὰ θεραπεύσωμε ἄλες αὐτὲς τὶς ἐπιπλοκές. Γιὰ κάθε ἀνωμαλία ἐνδείκνυται εἰδικὸς τρόπος θεραπείας.

Καὶ πάλι, ὅμως, πρέπει νὰ γίνωνται συχνὲς ἐξετάσεις, γιὰ νὰ ἐλέγχωνται τὰ ἐπιτυγχανόμενα ἀποτελέσματα.

Γιὰ τὶς ἐλαφρὲς παθήσεις τῶν ἀγγείων, ἡ δίαιτα εἶναι τὸ ἁπλούστερο καὶ ἀποτελεσματικότερο φάρμακο.

Κατὰ πρῶτο λόγο, ὁ ἀσθενὴς πρέπει νὰ καταργήσῃ τελείως ἀπὸ τὴ διαιτά του τὸ λευκὸ ψωμί. Ἡ χρῆσι λευκοῦ ψωμιοῦ προκαλεῖ αὔξησι σὲ ὡρισμένες γλοβοιλίνες, διαταράσσει τὴν ρευστότητα τοῦ αἵματος καὶ ἀνεβάζει τὴν ἀναλογία τοῦ καλίου. Συνιστᾶται, τοὐναντίον, τὸ πλῆρες ψωμί, γιατὶ μέσα στὸ φλοιὸ τοῦ σιταριοῦ ὑπάρχουν στοιχεῖα ποὺ προστατεύουν ἀποτελεσματικὰ τὶς ἀρτηρίες.

Σὲ βαρύτερες μορφές, ὁ ἀσθενὴς πρέπει νὰ ὑποβληθῇ σὲ θεραπεία μὲ εἰδικὰ ἔνζυμα, ποὺ ἐπιδροῦν στὸν ὀργανισμὸ σὲ ἀπειροελάχιστες ποσότητες, ὅπως ἀκριβῶς ἡ μαγιὰ τροποποιεῖ τελείως τὴ σύστασι καὶ τὴ μορφὴ τοῦ ψωμιοῦ. Τὰ ἔνζυμα ὑπάρχουν σὲ χιλιάδες ποικιλίες μέσα στὸ σῶμα μας καὶ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν κανονικὴ λειτουργία τῶν κυττάρων. Ὅταν ἐνισχύσωμε μὲ τὰ κατάλληλα ἀπ' αὐτὰ τὸν ὀργανισμό, εἶναι δυνατὸν νὰ προλάβωμε τὶς ἐπιπλοκὲς τῶν ἀρτηριῶν.

Γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ χρησιμοποιοῦνται ἐκχυλίσματα ὀργάνων καὶ ἀδένων ζώων καὶ συνθετικὰ παράγωγα τῶν διαφόρων συστατικῶν τοῦ σώματός μας. Γίνονται ἐπίσης ἐμφυτεύσεις ὀργάνων σύμφωνα μὲ τὶς νεώτερες μεθόδους.

Τὰ τέσσερα εὐαίσθητα σημεῖα τῶν ἀρτηριῶν ἑνὸς διαβητικοῦ εἶναι ὁ ἐγκέφαλος (αἱμορραγίες), ἡ καρδιὰ (ἔμφραγμα), τὰ μάτια (προοδευσα ἐξασθένισι τῆς ὁράσεως) καὶ οἱ ἀρτηρίες τῶν κάτω ἄκρων (ἀρτηρῖτιδες). Οἱ δυσάρεστες αὐτὲς συνέπειες, ὅπως εἴπαμε καὶ πάρα πάνω, μποροῦν νὰ προληφθοῦν μὲ τὶς εἰδικὲς ἐξετάσεις τοῦ αἵματος, ποὺ μᾶς πληροφοροῦν γιὰ τὴν κατάσταση τῶν ἀρτηριῶν.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ πλεονασμὸς τοῦ σακχάρου μέσα στὸ αἷμα δημιουργεῖ ἕνα πρώτης τάξεως περιβάλλον γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν μικροβίων.

Ἔτσι, ὁ διαβητικὸς εἶναι περισσότερο εὐπαθὴς στὶς μικροβιακὲς μολύνσεις καὶ γι' αὐτὸ πρέπει ν' ἀποφεύγῃ κάθε τι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ διαταράξῃ τὴν ἰσορροπία τοῦ ὀργανισμοῦ του.

Ἀλλ' οἱ ἐξετάσεις, γιὰ τὶς ὁποῖες μιλήσαμε εἶναι τὸ ἴδιο ἀπαραίτητες καὶ στοὺς ὑγιεῖς. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, οἱ ζάλες, ἡ ἐξασθένισι τῆς ὁράσεως, ὡρισμένες κινλοφοριακὲς διαταραχὲς κλπ. δὲν εἶναι παρὰ τὰ πρῶτα συμπτώματα ἑνὸς ἀρχομένου διαβήτου.

Δυστυχῶς, ὁ διαβήτης εἶναι τὸ τελευταῖο πρᾶγμα ποὺ σκέπτεται ὁ ἀσθενής. Καί, ξαφνικά, ἐμφανίζεται ἡ κρίσι, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τυχαῖο καὶ ἀσήμαντο περιστατικό, π.χ. τὴν ἐξαγωγὴ ἑνὸς δοντιοῦ ἢ μιὰ ἀμυχὴ στὸ χέρι. Τὸ αἷμα ἐξακολουθεῖ τότε νὰ τρέχῃ καὶ χοειάζεται δρακόντεια μέσα γιὰ νὰ τὸ κάνωμε νὰ σταματήσῃ.

Γι' αὐτό, οἱ εἰδικὲς ἐξετάσεις τοῦ αἵματος πρέπει νὰ γίνωνται ἀπὸ ὅλους ἔπειτα ἀπὸ ὡρισμένη ἡλικία καὶ περισσότερο ἀπὸ τὰ ἄτομα ποὺ ἔχουν κληρονομικὴ προδιάθεσι στὸ διαβήτη. Ἡ ἔγκαιρη διάγνωσι εἶναι τὸ ἥμισυ τῆς θεραπείας.

Ο «ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ» ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΑΡ

Ὁ ἀρχαιολόγος βασιλεὺς τῆς Σουηδίας

«Ἐστεμμένος καθηγητὴς» εἶναι τὸ προσωνύμιο, ποὺ ἔχει δώσει ὁ εὐθυμαϊκὸς τύπος στὸν Σουηδὸ βασιλέα Γουσταῦο τὸν Στ'. Καί, πραγματικά, ὁ ἡγεμόνας τῆς Σουηδίας εἶναι ὁ μόνος ἐστεμμένος στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου, ποὺ κατάφερε νὰ ἔχῃ, μαζὶ μὲ τὸν τίτλο τοῦ βασιλιᾶ, καὶ τὸν τίτλο τοῦ καθηγητῆ τοῦ Πανεπιστημίου. Τὴν καθηγητικὴ ἕδρα, ὁ Γουσταῦος Στ' τὴν ἀπόκτησε πρὶν ἀνέβῃ στὸ θρόνο, ὅταν, διάδοχος ἀκόμη, εἶχε γίνει διάσημος γιὰ τὶς ἀρχαιολογικὲς καὶ ἱστοριοδιφικὲς ἐργασίες του, ποὺ τὸν κατατάσσουν ἀνάμεσα στοὺς ἀξιολογώτερους σοφοὺς τῆς Εὐρώπης. Τὶς ἐργασίες αὐτὲς δὲν τὶς ἐγκατέλειψε οὔτε ὅταν ἐπωμίστηκε τὰ βασιλικὰ του καθήκοντα. Μοιράζοντας τὸ εἰκοσιτετράωρό του ἀνάμεσα στὶς δυὸ αὐτὲς τόσο διαφορετικὲς ἀσχολίες, ἀφιερώνει τὸ πρωϊνό του στὶς συνεργασίες μὲ τοὺς ὑπουργοὺς καὶ τὶς ἄλλες βασιλικὲς του ὑποχρεώσεις, ἀφοσιώνεται, ἀπὸ τὶς 12 τὸ μεσημέρι ὡς τὶς 5 τὸ ἀπόγευμα, στὴν ἀρχαιολογία, ἀπασχολεῖται καὶ πάλι μὲ τὶς κρατικὲς ὑποθέσεις ὡς τὶς 8 καὶ κλείνει τὴ μέρα του ἢ ἐντρυφῶντας σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς 80.000 τόμους τῆς προσωπικῆς του βιβλιοθήκης ἢ συζητῶντας μὲ τοὺς... συναδέλφους του τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Στοκχόλμης, ποὺ δειπνοῦν μαζί του μὲ κρύα φαγητὰ σερβιριζόμενοι μόνοι τους, γιὰ νὰ μὴν χαλάσῃ τὴ ζεστὴ συναδελφικὴ ἀτμόσφαιρα ἡ παρουσία ἑνὸς ἄψογου αὐλικοῦ ὑπηρέτη.

Σήμερα, ὡστόσο, ὁ «ἐστεμμένος καθηγητὴς» πρόκειται ν' ἀποχτήσῃ ἀκόμη μιὰ ἰδιότητα — πὸ ἀσυνήθιστη κι' ἀπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ καθηγητῆ. Θὰ γίνῃ σταρ τῆς ὀθόνης!

Τὴν ἰδέα γιὰ τὴν χρησιμοποίησι τοῦ Γουσταύου Στ' σ' ἕναν κινηματογραφικὸ ρόλο, τὴν εἶχε ὁ σκηνοθέτης μιᾶς νέας σουηδικῆς ταινίας, ποὺ γυρίζεται πάνω στὸ γνωστὸ μυθιστόρημα τῆς Σέλμα Λάγκερλεφ «Τὸ θαυμάσιο ταξίδι τοῦ Νὶλς Χόλγκερσον». Στὸ μυθιστόρημα ἐμφανίζεται, ἀνάμεσα σ' ἄλλα πρόσωπα, «ἕνας γέροντας μὲ βασιλικὸ παρουσιαστικό», ποὺ θάπρεπε, βέβαια, νὰ ἐμφανίζεται καὶ στὴν ταινία. Ὁ παραγωγὸς κι' ὁ σκηνοθέτης κάλεσαν πολλοὺς γέρους γιὰ τὸν ρουὸ αὐτό καὶ μικρῆς διάρκειας ρόλο, μὰ κανεὶς δὲν εἶχε τὸ «βασιλικὸ παρουσιαστικό», ποὺ ἀπαιτοῦσε τὸ βιβλίο τῆς Λάγκερλεφ. Τότε, ὁ σκηνοθέτης σκέφτηκε τὴν ἁπλούστερη λύσι: Νὰ καταφύγῃ στὸ βασιλέα Γουσταῦο, ποὺ καὶ «γέροντας» εἶναι —πρὶν ἀπὸ μέρες ἔκλεισε τὰ 80 του χρόνια— καὶ «βασιλικὸ παρουσιαστικό» διαθέτει. Ὁ ἡγεμόνας ὄχι μόνο δὲν σκανδαλίστηκε ἀπὸ τὴν πρόταση, μὰ καὶ τὴ δέχτηκε προθυμώτατα. Προσφέρθηκε, μάλιστα, γιὰ νὰ ναι ἀκόμη καλύτερη ἡ κινηματογραφικὴ του ἀπόδοσι, νὰ λάβῃ μέρος καὶ στὰ δοκιμαστικὰ πλάνα. Ἀποτέλεσμα: Ὁ σκηνοθέτης ὁλοκλήρωσε τελευταῖα πῶς εἶναι ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸν ἦθοποιό του!

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΟΤΙΣ ΑΛΜΠΕΡΤ ΚΑΑ·Ι·Ν

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς δόκτωρ Μόργκαν στέλνει στὸν Ἄρη τὸν ἀνηψιό του Τζέρρυ, ἕνα νέο λοχαγό, μὲ μιὰ μηχανὴ δικῆς του κατασκευῆς, που τρέχει στὸ διάστημα καὶ στὸ παρελθόν. Ὁ Τζέρρυ προσγειώνεται στὸν κῆπο τοῦ παλατιοῦ τοῦ βασιλιᾶ Νούμιν, στὴν πρωτεύουσα Ράλιαντ τοῦ κράτους Κάλσιβαρ. Ἐκεῖ συναντάει τὴ Ζούνια, τὴν ὁμορφη κόρη τοῦ βασιλιᾶ καὶ σκοτώνει κατὰ λάθος τὸν πιστὸ σκύλο της. Τὸν συλλαμβάνουν ἀμέσως, νομίζοντας πὼς προσπάθησε ν' ἀπαγάγῃ τὴν πριγκήπισσα.

2ον

Ἡ κοπέλλα πήδησε ἔξω. Οἱ φρουροὶ τὴν ἀκολούθησαν, σέρνοντας πίσω τους τὸν αἰχμάλωτο. Ἐκείνη τοὺς ὁδήγησε σὲ μιὰ τεράστια πόρτα, ποὺ τὴ φύλαγε μιὰ ὁμάδα ὁπλισμένων ἀντρῶν. Αὐτοὶ οἱ φρουροὶ ἦταν ἄσπροι καὶ φοροῦσαν ὁμοιόμορφες στολές. Χαιρέτησαν μὲ σεβασμὸ καὶ ἄνοιξαν δρόμο γιὰ νὰ περάσῃ ἡ κοπέλλα, οἱ μαῦροι συνάδελφοί τους καὶ ὁ Τζέρρυ.

Ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ ταξειδιοῦ του, ὁ νέος εἶχε δοκιμάσει πολλὲς δυνατὲς ἐπιπλῆξεις. Μὰ ἡ πολυτέλεια τῆς αὐθούσας ποὺ ἀντίκρυζε τώρα, τὸν ἄφισε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ἦταν κυκλική, μὲ διάμετρο τοὐλάχιστον δεκαπέντε μέτρα, τόσο ψηλὴ ὅσο καὶ πλατειά. Μεγαλοπρεπεῖς κολῶνες, ποὺ φαινόντουσαν φτιαγμένες ἀπὸ μονοκόμματο γαλάζιο κρύσταλλο, συγκρατοῦσαν τὸ ὁλόχρυσο ταβάνι. Ἐξάγωνες, πορτοκαλιὲς κρυστάλλινες πλάκες σχημάτιζαν τὸ πάτωμα καὶ στὶς χαραμάδες ποὺ ἔμεναν ἀνάμεσά του ἦταν χυμένο λυωμένο ἀσῆμι. Ὁλόκληρο τὸ πάτωμα ἄστραφτε σὰν καθρέφτης. Χοντρές, χρυσὲς ἀλυσίδες συγκρατοῦσαν, κρεμασμένες ἀπ' τὸ ταβάνι, μεγάλες φωτεινὲς μπάλλες, σὰν ἐκεῖνες τῆς στοᾶς.

Γύρω - γύρω, στὰ πόδια τοῦ κυκλικοῦ τοίχου, στεκόντουσαν φρουροί, ἀκουμπισμένοι στὰ κοντάρια τους.

Ἀκριβῶς στὴ μέση τῆς αὐθουσας, ὑψωνόταν ἕνα κυκλικὸ βάθρο, ποὺ τὸ ἀποτελοῦσαν τρεῖς δίσκοι, τοποθετημένοι ὁριζόντια ὁ ἕνας πάνω ἀπ' τὸν ἄλλο. Ὁ πιὸ ψηλὸς ἦταν ἀπὸ μπλὲ κρύσταλλο, ὁ μεσαῖος ἀπὸ πορτοκαλὶ καὶ ὁ τελευταῖος ἀπὸ μαῦρο. Τέσσερες χρυσὲς ἀλυσίδες κρατοῦσαν κρεμασμένο πάνω ἀπ' τὸν ψηλότερο δίσκο ἕνα μεγάλο θρόνο ἀπὸ μονοκόμματο χρυσάφι, μὲ μπλὲ μαξιλάρια. Καὶ πάνω στὸ θρόνο, ὁ Τζέρρυ εἶδε ἕνα μεγαλόσωμο ἄντρα μὲ δίμορφα, βασιλικὰ χαρακτηριστικά, ἀνέκφραστα ὅμως, σὰν νὰ ἦταν σκαλισμένα σὲ πέτρα. Ἡ πυκνὴ γκρίζα γενειάδα του ἦταν πλεγμένη σὲ πέντε μαρκειὲς κοτσίδες, ποὺ ἔφταναν μέχρι τὴ χρυσὴ, στολισμένη μὲ πολύτιμα πετράδια, ζώνη του. Τὰ μπράτσα του καὶ τὸ στῆθος του ἦταν γυμνά, ἐκτὸς ἀπ' τὰ πολύτιμα βραχιόλια καὶ τὸ βαρὺ μενταγιὸν ποὺ ἔπεφτε στὸ στῆθος του. Στὸ κεφάλι του φοροῦσε μιὰ χρυσὴ περικεφαλαία, μ' ἕνα μοναδικὸ τεράστιο πετράδι πάνω ἀπ' τὸ μέτωπο, ποὺ ἄστραφτε μὲ ἀπροσγάλανες ἀντανακλάσεις.

Δυὸ νέοι ἄντρες, μὲ κοντοὺς μπλὲ χιτῶνες, ἕνας ξανθὸς κι' ἕνας μελαχροινός, στεκόντουσαν ὄρθιοι ἀπὸ κάθε πλευρὰ τοῦ θρόνου. Ἀπὸ κάτω, στὸν πορτοκαλὶ δίσκο, στεκόταν ἕνας πανύψηλος ἄντρας μὲ πλατειὰ στήθη καὶ πολὺ σκοῦρο, σγεδὸν μαῦρο δέρμα. Φοροῦσε πορτοκαλὶ χιτῶνα μὲ μπλὲ γαρνιτοῦρες. Δίπλα του βρισκόταν μιὰ κοπέλλα μὲ πιὸ ἀνοιχτόχρωμη ἐπιδερμίδα. Χρυσὰ κύπελλα σκέπαζαν τὰ στήθη της καὶ τὸ σλίπ της ἦταν πορτοκαλὶ μὲ μπλὲ κεντήματα.

Ὁ Τζέρρυ πρόσεξε πὼς ἦταν λεπτοκαμωμένη κι' ὄμορφη.

Στὸ χαμηλότερο δίσκο, στεκόντουσαν μερικοὶ ἄντρες καὶ γυναῖκες, ὅλοι ἄσποι. Οἱ χιτῶνες τους εἶχαν πορτοκαλὶ χρῶμα, μὲ μαῦρες γαρνιτοῦρες.

Ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων, πάνω ἀπὸ χίλιοι, οἱ περισσότεροι μὲ μαύρους χιτῶνες, τριγύριζαν τὸ βάθρο. Ἀλλὰ ὅλοι, ἐκτὸς ἀπ' τοὺς πολεμιστὲς ποὺ εἶχαν συλλάβει τὸ Τζέρρυ στὸν κῆπο κι' ἀπ' τὸν ἄντρα καὶ τὴν κοπέλλα ποὺ στεκόντουσαν στὸ δεύτερο δίσκο, ἦταν λευκοί.

Αὐτοὶ ποὺ βρίσκονταν γύρω ἀπ' τὸ βάθρο, ὁπισθοχώρησαν, γιὰ νὰ ἀνοίξουν πέρασμα, καὶ χαιρέτησαν μὲ σεβασμὸ τὴν κοπέλλα. Ἐκείνη ἀνέβηκε τρέχοντας τὴ χρυσὴ σκάλα, τύλιξε μὲ τὰ μπράτσα της τὸ λαιμὸ τοῦ μονάρχη κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ μεγαλόσωμος ἄντρας τὴ σήκωσε σὰ νὰ ἦταν κούκλα καὶ τὴν τοποθέτησε πλάι του στὸ φαρδὺ θρόνο. Ἀντάλλαξαν μερικὲς φράσεις. Ἡ κοπέλλα κύτταξε κάθε τόσο τὸ Τζέρρυ, καθὼς μιλοῦσε, κι' ἐκεῖνος κατάλαβε πὼς διηγόταν τὶ εἶχε συμβῆ.

Ξαφνικά, ἡ κοπέλλα κατέβηκε ἀπ' τὸ θρόνο καὶ πῆρε τὴν καραμπίνα τοῦ Τζέρρυ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ μαύρου φρουροῦ. Τὴ σήκωσε στὸ ὕψος τοῦ ὤμου της, ἀκριβῶς ὅπως εἶχε δῆ νὰ κάνῃ ὁ νέος, κι' ὁ Τζέρρυ πανικοβλήθηκε βλέποντας τὸ δάχτυλό της νὰ πιέζῃ τὴ σκανδάλη.

— Στάσου! φώναξε ὁρμῶντας νὰ τῆς ἁρπάξῃ τὸ ὅπλο.

Ἀλλὰ πρὶν προλάβῃ νὰ τὴ φτάσῃ, ἡ καραμπίνα ἐκπυρσοκρότησε. Τὸ «κλώτσημα» τοῦ δυνατοῦ ὅπλου πέταξε κάτω τὴν κοπέλλα, ἐνῶ ἡ σφαῖρα χτυποῦσε μιὰ ἀπ' τὶς μαρμάρινες κολῶνες.

Ἀμέσως ξέσπασε σωστὸ πανδαιμόνιο. Ὁ μονάρχης πήδησε ἀπ' τὸ θρόνο του καὶ βοήθησε τὴν κοπέλλα νὰ σηκωθῇ. Ὕστερα, σφίγγοντάς της πάντα στὴν ἀγκαλιά του, ἔδωσε μιὰ θυμωμένη διαταγή.

Ἐκπληκτος, ὁ Τζέρρυ εἶδε ἕνα κυκλικὸ κομμάτι τοῦ πατώματος νὰ ξεκολλάῃ καὶ νὰ ἀνεβαίνῃ ἀργὰ μέχρι τὸ ὕψος τοῦ θρόνου, σπρωγμένο ἀπὸ τρεῖς κολῶνες. Ἀπ' τὸ ἀνοιγμα ποὺ δημιουργήθηκε, ξεπρόβαλε ἕνα δεύτερο πάτωμα, μιὰ κινητὴ πλατφόρμα, ποὺ μετέφερε τρεῖς μεγαλόσωμους μαύρους ἄντρες.

Σταμάτησε μόλις ἔφτασε στὸ ἐπίπεδο τοῦ πατώματος καὶ ὁ ἕνας μαῦρος ἁπλωσε κάτω ἕνα χαλὶ φτιαγμένο ἀπὸ τὴ γνωστὴ μας πιὰ κοκκινωπὴ ὕλη. Κατόπιν, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ συντρόφου του, ἁρπαξαν τὸ Τζέρρυ, τὸν ἔσυραν μέχρι τὸ κέντρο τοῦ χαλιοῦ καὶ τὸ ἀνάγκασαν νὰ γονατίσῃ. Ὁ τρίτος, ποὺ κρατοῦσε ἕνα βαρύ, δίκοπο σπαθί, τὸ σήκωσε ἀπειλητικὰ καὶ κύτταξε τὸ μονάρχη, περιμένοντας νὰ τοῦ κάνῃ νόημα.

Ἐκεῖνος ἔγνεψε καταφατικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Τὰ γεγονότα εἶχαν ξετυλιχτῆ τόσο γοργά, ποὺ ὁ Τζέρρυ δὲν εἶχε προφτάσει νὰ ἀντιδράσῃ καθόλου. Τοῦ φαινόταν πὼς ἔβλεπε ἕνα κακὸ ὄνειρο. Περισσότερο σαστισμένος παρὰ τρομαγμένος, περίμενε νὰ κατέβῃ τὸ σπαθὶ τοῦ δημίου, κοβοντάς του τὸ κεφάλι.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ὁ νέος μὲ τὸ μπλὲ χιτῶνα, ποὺ στεκόταν στὸ πλατὸ τοῦ μονάρχη, ὥρμησε σὰν ἀστραπὴ καί, χτυπώντας μὲ τὸ σπαθί του τὴ λεπίδα τοῦ δημίου, τὴν ἔκανε νὰ λοξοδρομήσῃ. Σχεδὸν ἀμέσως, ἕνας ἄλλος ἄντρας μπῆκε τρέχοντας στὴν αἴθουσα. Ἦταν ἀσπρομάλλης καὶ φοροῦσε πορτοκαλὶ καὶ μαῦρο χιτῶνα. Παρὰ τὴ φανερὴ βιασύνη του, τὸ ξυρισμένο του πρόσωπο εἶχε μιὰ ἔκφρασι θείας ἠρεμίας.

— Πάλι ἐγὼ κέρδισα!...

Χαμογέλασε ἐνθαρρυντικὰ στὸ Τζέρρυ κι' ὕστερα γύρισε κι' ἄρχισε νὰ μιλάῃ στὸ μονάρχη. Ἐκεῖνος ἔγνεψε στοὺς δυὸ φρουροὺς νὰ βοηθήσουν τὸ Τζέρρυ νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ νὰ μὴ φύγουν ἀπὸ κοντά του.

Στὸ μεταξύ, ἡ κοπέλλα συνῆλθε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μονάρχη. Τὴν ἄφησε νὰ πατήσῃ στὰ πόδια της κι' αὐτὴ πῆρε ἀμέσως μέρος στὴ συζήτησι. Ὁ Τζέρρυ πρόσεξε τὴν ἀπορία ποὺ ζωγραφίστηκε στὸ γοητευτικό της πρόσωπο, καθὼς ἄκουγε τὰ λόγια τοῦ ἀσπρομάλλη. Ἀναχαετύτηκαν στὴν κουβέντα κι' ἄλλοι τέσσερις, οἱ δύο νέοι ποὺ στεκόντουσαν δίπλα στὸ βασιλιὰ καὶ τὸ ζευγάρι τῶν μιγάδων τοῦ μεσαίου δίσκου.

Ἂν καὶ δὲν καταλάβαινε οὔτε λέξι ἀπ' ὅσα ἔλεγαν, ὁ Τζέρρυ μάντεψε, ἀπ' τὸ ὕφος τοῦ μαύρου ἄντρα, πὼς ζητοῦσε τὴν ἐκτέλεσί του. Μὰ ἦταν φανερὸ πὼς οἱ δυὸ κοπέλλες καὶ ὁ ἀσπρομάλλης προσπαθοῦσαν νὰ τὸν σώσουν.

Ὁ μονάρχης ἔδωσε μιὰ σύντομη διαταγή. Ἕνας ἀπ' τοὺς φρουροὺς ἔλυσε τὴ σφιχτὴ θηλειὰ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Τζέρρυ. Ὁ ἀσπρομάλλης χαιρέτισε βαθειὰ τὸ μονάρχη καί, γυρίζοντας, ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο τὸ νέο καὶ τὸν ὁδήγησε ἔξω ἀπ' τὴν αἴθουσα.

— Εἶσαι ὁ ἀνηψιὸς τοῦ δόκτορα Μόργκαν, ἔτσι δὲν εἶναι; τὸν ρώτησε σὲ τέλεια ἀγγλικά, μόλις ἀπομακρύνθηκαν λίγο.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι. πρόφερε μὲ δυσκολία ὁ Τζέρρυ. Μὰ πῶς τὸ ξέρετε καὶ ποιὸς εἰσαστε σεῖς;

— Ὁ Ἀλ Βὰκ, ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Μοῦ ἔτυχε μιὰ καθυστέρησι, ποὺ δὲ μποροῦσα νὰ τὴν ἀποφύγω. Εἶμαι ξένος στὸ Ράλιαντ κι' ἐπειδὴ ἐπαναστάτησαν κάποιες ἐπαρχίες, μὲ κατηγόρησαν γιὰ κατάσκοπο. Μὲ συνέλαβαν σήμερα τὸ πρωΐ καὶ δυσκολεύτηκα ἀρκετά, ὥσπου νὰ ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά μου, ἂν καὶ εἶχα μαζί μου πιστοποιητικὰ μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ κυβερνήτη τοῦ Ξάνσιμπαρ. Ἕνας ξένος θεωρεῖται πάντα ὕποπτος, ὥσπου νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἀντίθετο.

Προχωροῦσαν μιλώντας κι' ὅσοι τοὺς συναντοῦσαν, κύτταζαν μὲ περιέργεια τὴ στρατιωτικὴ στολὴ ποὺ φοροῦσε ἀκόμη ὁ Τζέρρυ.

Εἶχαν φτάσει στὴν ἀρχὴ τῆς στοᾶς. Ἀνέβηκαν σὲ μιὰ πλατφόρμα καὶ ὁ Ἀλ Βὰκ τράβηξε τὸ κορδόνι ποὺ κρεμόταν ἀπὸ μιὰ φωτεινὴ σφαῖρα. Ἀμέσως τὸ φῶς ἀναβόσβυσε καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ παρουσιάστηκε ἕνα ἀπὸ τὰ περίεργα ὀχήματα. Μόλις κάθησαν στὶς σέλλες τους, ὁ Ἀλ Βὰκ εἶπε κάτι στὸν ὁδηγὸ καὶ τὸ ὄχημα ξεκίνησε γοργόγρα. Πέρασαν μπροστὰ ἀπὸ ὀχτὼ πλατφόρμες καὶ σταμά-

τησαν στὴν ἔνατη. Ὁ Λὰλ Βὰκ δὸήγησε τὸ νέο σ' ἕνα διάδρομο καὶ τελικὰ ἔφτασαν μποροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη πόρτα. Ὁ φρουρὸς ποὺ στεκόταν στὸ κατῶφλι, τὴν ἀνοιξε διάπλατη καὶ μπῆκαν.

Ὁ Τζέρρυ βρέθηκε στὸ κεντρικὸ δωμάτιο ἑνὸς μεγάλου, πολυτελέστατου διαμερίσματος. Τὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ ἔμπαινε ἀπὸ τὸ τεράστιο, κυκλικὸ παράθυρο, ποὺ ἔφτανε ἀπ' τὸ πάτωμα μέχρι τὸ ταβάνι. Τὰ ἔπιπλα, καρέκλες, ντιβάνια κι' ἕνα τραπέζι, δὲν εἶχαν πόδια, ἀλλὰ κρεμόνταν ἀπ' τὸ ταβάνι μὲ γερὰ ἀσημένια καλώδια.

—Ἂς καθήσουμε στὸ μπαλκόνι νὰ κουβεντιάσουμε, πρότεινε ὁ Λὰλ Βάκ.

Ἀκολουθῶντας τον, ὁ Τζέρρυ πέρασε τὰ ἀνοιγμένα, κρυστάλλινα φύλλα τοῦ παράθυρου καὶ βγῆκε στὸ μπαλκόνι. Κύτταξε πάνω ἀπ' τὸ κομψὸ κιγκλίδωμα. Κάτω, πολὺ χαμηλά, διέκρινε ἕνα φαρδὺ δρόμο, γεμάτο ἀπὸ τὰ περίεργα ὀχήματα. Πρόσεξε πὼς κάθε διαμέρισμα αὐτοῦ τοῦ κτιρίου, ὅπως καὶ ὅσων ἄλλων κτιρίων μποροῦσε νὰ δῆ, εἶχε τὸ μπαλκόνι του.

Ὅταν ἱκανοποίησε κάπως τὴν περιέργειά του, κάθησε στὸν πάγκο κοντὰ στὸν Ἀριανὸ ἐπιστήμονα καὶ, ἐντελῶς μηχανικά, ἔβγαλε ἀπ' τὸ πακέτο του ἕνα τσιγάρο καὶ τ' ἄναψε. Ἔκπληξη καὶ φόβος ζωγραφίστηκαν στὸ ἤρεμο πρόσωπο τοῦ Λὰλ Βάκ.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ Τζέρρυ.

— Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισα πὼς εἶχες πάρει φωτιά, ἀπάντησε ὁ Λὰλ Βάκ. Μὲ τρόμαξες, ἀλλὰ ὕστερα θυμήθηκα πὼς ὁ καθηγητὴς Μόργκαν μοῦ εἶχε μιλήσει γι' αὐτὴ τὴν περίεργη συνήθεια τῶν ἀνθρώπων τῆς Γῆς. Πές μου, γιατί τὸ κάνετε αὐτό;

— Φαντάζουμαι πὼς πρόκειται γιὰ μιὰ ἁπλὴ συνήθεια, ἐξήγησε ὁ νέος. Μιὰ συνήθεια, ποὺ ἐγὼ θὰ ἀναγκαστῶ νὰ τὴν κόψω σύντομα —πρόσθεσε κυττάζοντας τὸ μοναδικὸ πακέττο του—γιατὶ δὲ φαντάζουμαι νὰ ὑπάρχη καπνὸς στὸν Ἄρη... Καλύτερα μάλιστα νὰ τὴν κόψω ἀπὸ τώρα, γιὰ νὰ τελειώνουμε.

Ἑτοιμάστηκε νὰ πετάξη τὸ πακέτο πάνω ἀπ' τὸ κιγκλίδωμα, ἀλλὰ ὁ Λὰλ Βὰκ τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸ χέρι.

— Περίμενε, εἶπε. Φύλαξε αὐτοὺς τοὺς μικροὺς· ἄσπρους κυλίνδρους. Μπορεῖ νὰ σοῦ χρειαστοῦνε.

— Σὲ τί; ἀπόρησε ὁ νέος.

— Σὰν ἀπόδειξι πὼς ἤρθες ἀπὸ κάποιον ἄλλο κόσμο, ἀπάντησε ὁ Ἀριανός. Ὁ Βίλ, δηλαδὴ ὁ βασιλιᾶς ὅπως θὰ λέγατε ἐσεῖς στὴ Γῆ, τοῦ Κάλσιβαρ, ὑποπτεύεται πὼς εἶσαι κατάσκοπος τῶν ἐχθρῶν του καὶ πὼς ἀνέβηκες στὴν ταράτσα, τοῦ παλατιοῦ, φορώντας ἕνα περίεργο κοστοῦμι καὶ κρατώντας παράξενα ὅπλα, γιὰ νὰ τὸν ξεγελάσης σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ πιανόσουνα αἰχμάλωτος. Εἶπαν μάλιστα πὼς σκόπευες νὰ ἀπαγάγης τὴ Ζούνια, τὴν κόρη τοῦ Νούμιν Βίλ.

— Μιὰ στιγμή! τὸν διέκοψε ὁ Τζέρρυ. Ὁ Νούμιν Βὶλ εἶναι αὐτὸς ποὺ καθόταν στὸ θρόνο. Ἔτσι;

— Ναί, ὁ βασιλιᾶς τοῦ Κάλσιβαρ, τοῦ δυνατώτερου κράτους τοῦ Ἄρη.

— Κι' ἐκείνη ἡ κοπέλλα ποὺ ἔσωσα ἀπ' τὰ δόντια τοῦ ἄγριου ζώου, εἶναι κόρη του;

—Ναί, εἶναι ἡ πριγκήπισσα Ζούνια, Σόβιλ Ζούνια, ὅπως τὴ λέμε ἐμεῖς. Δυστυχῶς, ὅμως, δὲν τὴν ἔσωσες ἀπὸ τὰ δόντια κανενὸς θηρίου. Εἶπε πὼς σὲ συνάντησε στὸν κῆπο τῆς ταράτσας καὶ πὼς προσπάθησες νὰ τὴν ἁρπάξης. Ὁ πιστός της ντάλφ, ἕνα ζῶο ποὺ εἶναι ἀνάλογο μὲ τοὺς δικούς σας σκύλους, ἔτρεξε νὰ τὴ βοηθήση, καὶ σὺ τὸν σκότωσες.

— Δηλαδὴ ἐκεῖνο τὸ τέρας ἦταν κατοικίδιο ζῶο; φώναξε ὁ Τζέρρυ.

— Ναί, καὶ ἡ πριγκήπισσα το ἀγαποῦσε σὰ νὰ ἦταν ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας της. Τῆς τὸ εἶχαν χαρίσει ἀπὸ πολὺ μικρὸ καὶ τὸ εἶχε μεγαλώσει ἡ ἴδια.

— Τότε δὲ μένει παρὰ νὰ τῆς ζητήσω συγγνώμη καὶ νὰ τῆς βρῶ ἕνα ἄλλο ντάλφ, παρατήρησε ὁ νέος.

— Πρέπει νὰ τῆς ζητήσης ὁπωσδήποτε συγγνώμη, ἀλλὰ μὴν ἀναφέρης καθόλου γιὰ ἄλλο ντάλφ, τὸν προειδοποίησε ὁ Λὰλ Βάκ. Θὰ ἦταν σχεδὸν σὰ νὰ εἶχες σκοτώσει τὸν ἀδελφό της καὶ νὰ τῆς πρότεινες νὰ τὸν ἀντικαταστήσης.

— Νομίζω πὼς ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω, ἀναστέναξε ὁ Τζέρρυ.

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς κατάφερες νὰ μπλέξης ἄσχημα, δήλωσε ὁ Ἀριανός, καὶ δὲν ἔχεις ξεμπλέξει ἀκόμη. Μὲ τὴ βοήθεια τῆς Ὑψηλότητάς της, τῆς Ζούνια Σοβίλ, κατόρθωσα νὰ πετύχω μιὰ σαρανταήμερη ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεώς σου. Ἀλλά, στὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ διαστήματος, πρέπει νὰ παρουσιαστῆς μποροστὰ στὸ δικαστήριο. Ὁ Βὶλ σοῦ ἔδωσε ἀναστολή, γιὰ νὰ προλάβης νὰ μάθης τὴ γλῶσσα, ὥστε νὰ μπορέσης νὰ ἀκούσης τοὺς κατήγορούς καὶ νὰ ἀπολογηθῆς.

— Ποιούς κατήγορους;

— Κυρίως τὸ Θοῦρ Μόβιλ, τὸν ξάδελφο τῆς Ζούνια, ποὺ εἶναι ἐπικεφαλῆς τῆς ἀντικατασκοπείας στὸ Κάλσιβαρ. Εἶναι ἐκεῖνος ὁ ψηλός, σκουρόχρωμος ἄντρας, ποὺ φοροῦσε πορτοκαλὶ καὶ μπλὲ χιτῶνας. Στὸν Ἄρη, τὸ μπλὲ εἶναι τὸ ἀποκλειστικὸ χρῶμα τῶν βασιλιάδων. Ὁ Βὶλ καὶ ὅσοι ἀπογονοί του ἔχουν μαῦρο βασιλικὸ αἷμα, φοροῦν μπλὲ καὶ χρυσό. Οἱ εὐγενεῖς, ποὺ ἔχουν στενὴ συγγένεια μὲ τὸ θρόνο, μποροῦν νὰ γαρνίρουν τὰ ποστοκαλιά ροῦχα τους μὲ μπλέ. Ὁ Θοὺρ Μόβιλ εἶναι γυιὸς τοῦ μικρότερου ἀδελφοῦ τοῦ Βὶλ Νούμιν.

— Μὰ φαίνεται νὰ ἀνῆκη σὲ διαφορετικὴ ράτσα, παρατήρησε ὁ Τζέρρυ.

—Ἡ μητέρα του ἀνῆκε στὴν ραφὲ φυλή, ποὺ εἶναι μίγμα τῆς ἄσπρης καὶ τῆς μαύρης φυλῆς, ὅπως πιστεύουν οἱ ἐθνολόγοι μας, ἐξήγησε ὁ Λὰλ Βάκ. Πιστεύεται πὼς τὸ κράτος τοῦ Κάλσιβαρ ἱδρύθηκε ἀπὸ μιὰ μαύρη φυλή, ποὺ κατακτήθηκε ἀργότερα ἀπὸ μιὰ ἄσπρη φυλή. Ἡ ἐπιμιξία, ποὺ συνεχίστηκε γιὰ πολλὲς γενιές, δημιούργησε τὴν ραφὲ φυλή. Παρ' ὅλα αὐτά, μερικοὶ ἀπ' τοὺς μαύρους κράτησαν τὴ φυλετική τους ἀγνότητα. Πρὶν ἀπὸ πέντε χιλιάδες χρόνια, τὸ Κάλσιβαρ ξανακατακτήθηκε ἀπὸ μιὰ ἄσπρη φυλή, ποὺ δὲν ἤρθε σὲ ἐπιμιξία μὲ τὶς δυὸ ἄλλες καὶ ποὺ ὁ ἀρχηγός της εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τῆς σημειρινῆς δυναστείας.

— Καὶ ἡ ἐπανάστασι ποὺ ἀναφέρατε πρίν; Ποιός τὴν ὑποκινεῖ;

— Κανεὶς δὲν ξέρει τὸν ἀρχηγό, ἀπάντησε ὁ Λὰλ Βάκ. Πρὶν ἀπὸ χίλια χρόνια τουλάχιστον, διαδόθηκε ἀνάμεσα στοὺς μιγάδες ἡ προφητεία πὼς ἕνας ἄντρας τῆς φυλῆς τους, ἀπὸ βασιλικὸ αἷμα, θὰ τοὺς ὁδηγήση κατὰ τῶν λευκῶν ἡγεμόνων. Πρὶν μερικοὺς μῆνες, παρουσιάστηκε σὲ μιὰ ὁμάδα μιγάδων ποὺ εἶχαν πάει στὴν ἔρημο γιὰ νὰ κάνουν τὶς θρησκευτικές τους τελετές, ἕνας ἄγνωστος. Φοροῦσε μιὰ ἀπαίσια μάσκα, ποὺ ἔμοιαζε στὸ μεγαλύτερο ἀπ' τοὺς ἀρχαίους θεούς τους, τὸν Σάρκις, τὸ θεὸ τοῦ ἥλιου, καὶ ἰσχυρίστηκε πὼς ἦταν ἡ ἐνσάρκωσι αὐτοῦ τοῦ θεοῦ καὶ πὼς εἶχε ἔρθει νὰ τοὺς ὁδηγήση στὴ νίκη.

»Πολλοὶ ἔπεσαν καὶ τὸν προσκύνησαν. Ἦταν αὐτοὶ ποὺ ἀποτέλεσαν τὸν πυρῆνα τοῦ στρατοῦ του, ἑνὸς στρατοῦ παρανόμων, ποὺ αὐξήθηκε χρήγορα καὶ τώρα λητσεύει τὰ κοπάδια μας καὶ καταστρέφει τὶς σοδειές μας. Ὁ Νούμιν Βὶλ ἔστειλε πολλὲς φορὲς ἐναντίον τους τὸν ταχτικὸ στρατό, ἀλλὰ οἱ παράνομοι δὲ στάθηκαν ποτὲ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν. Χωρίζουν σὲ μικρὲς ὁμάδες, ποὺ σκορπίζουν στὴν ἔρημο, γιὰ νὰ ξαναενωθοῦν ἐκεῖ ποὺ δὲν τοὺς περιμένουμε καὶ νὰ χτυπήσουν πάλι. Ὁ μυστηριώδης ἀρχηγός τους εἶναι γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα, Σάρκις ὁ Βασανιστής.

— Δηλαδή, αὐτὸς ὁ Σάρκις ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ ἀπειλῆ τὸ σημερινὸ βασιλιά; ρώτησε ὁ Τζέρρυ.

— Ναί, δήλωσε ὁ Λὰλ Βάκ. Στὶς γραμμές του ἔχουν προστεθῆ πολλοὶ λιποτάκτες τοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ καὶ οἱ ἀνυπότακτες φυλὲς τῶν μιγάδων τῆς ἐρήμου εἶναι μὲ τὸ μέρος του.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας μιγὰς ξεπρόβαλε στὸ ἄνοιγμα τῆς μπαλκονόπορτας καὶ εἶπε κάτι στὸν Λὰλ Βάκ, ποὺ γύρισε στὸ Τζέρρυ.

—Ὁπωσδήποτε θὰ πεινᾶς, παρατήρησε. Ἂς πᾶμε μέσα.

Γύρισαν στὸ μεγάλο δωμάτιο καὶ κάθησαν σ' ἕνα ἀπ' τὰ κρεμαστὰ ντιβάνια. Ὁ σκλάβος ἔφερε ἕναν πλατὺ δίσκο, στερεωμένο πάνω σ' ἕνα τρίποδο, καὶ τὸν ἀκούμπησε μποροστά τους. Ἦταν χωρισμένος σὲ ἕξη τμήματα καὶ κάθε τμῆμα περιεῖχε μιὰ διαφορετικὴ τροφή. Στὸ κέντρο του, πάνω σὲ μιὰ μικρὴ κολωνίτσα, στηριζόταν ἕνας δεύτερος δίσκος, μὲ δυὸ στρογγυλὲς κοῦπες καὶ μιὰ καράφα, ὅλα χρυσά, λεπτοσκαλισμένα καὶ στολισμένα μὲ πολύτιμες πέτρες.

Ὁ σκλάβος γέμισε ἀπ' τὴν καράφα τὶς κοῦπες μ' ἕνα ἀχνιστό, ρόδινο ὑγρό, ποὺ μοσκομύριζε.

Ὁ Λὰλ Βὰκ πῆρε τὴ μιὰ κοῦπα καὶ τὴν πρόσφερε στὸ Τζέρρυ.

— Πιστεύω πὼς θὰ σ' ἀρέση τὸ ἀγαπημένο μας ποτό, εἶπε, ἂν καὶ θὰ δυσκολευτῆς νὰ συνηθίσης ὡρισμένα ἀπ' τὰ φαγητά μας.

— Τί εἶν' αὐτό;

— Τὸ λέμε πόλτσο, ἀπάντησε ὁ Λὰλ Βάκ. Σὲ μικρὴ ποσότητα εἶναι εὐχάριστο καὶ δυναμωτικό, ἀλλὰ ἡ κατάχρησί του μπορεῖ νὰ προκαλέση δηλητηρίασι.

Ὁ νέος ἤπιε μιὰ γουλιὰ καὶ τὸ βρῆκε πραγματικὰ εὐχάριστο καὶ δυναμωτικό. Ὁ μιγάδας τοῦ πῆρε ἀμέσως τὴν κοῦπα γιὰ νὰ τὴν ξαναγεμίση καὶ ὁ Τζέρρυ πρόσεξε πὼς τὴν ἔπιασε ἔτσι ποὺ ἡ παλάμη του σκέπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ γείλη της, μὰ δὲν ἔδωσε σημασία. Ὁ σκλάβος τοῦ ἔδωσε πίσω τὴ γεμάτη κοῦπα, ἀλλὰ πρὶν ὁ νέος προλάβη νὰ τὴ σηκώση μέχρι τὸ στόμα του, ὁ Λὰλ Βὰκ πετάχτηκε ὄρθιος καὶ τοῦ τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὸ χέρι. Ὕστερα τράβηξε τὸ ἐγχειρίδιό του κι ἀκούμπησε τὴν ταφτερὴ λεπίδα στὸ λαιμὸ τοῦ σκλάβου, προφέροντας μιὰ ξερὴ διαταγή.

Μὲ δάχτυλα ποὺ ἔτρεμαν, ὁ μιγάδας πῆρε τὴν κοῦπα καὶ τὴν ὄδειασε μονορούθι. Ἀμέσως τὰ μάτια του θόλωσαν καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα σὰν κεραυνοχτυπημένος.

— Νόμισα πὼς τὸν εἶδα νὰ ρίχνη κάτι μέσα στὴν κοῦπα σου, ἀλλὰ ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ, εἶπε ὁ Λὰλ Βάκ. Τὸν ἀνάγκασα, λοιπόν, νὰ πιῆ τὸ πόλτσο ποὺ προώριζε γιὰ σένα. Ὅπως εἶδες, εἶχα δίκιο.

— Θέλετε νὰ πῆτε πὼς αὐτὸς ὁ σκλάβος ποσπάθησε νὰ μὲ δηλητηριάση; ἀπόρησε ὁ Τζέρρυ.

—Ἀκριβῶς. Φυσικά, ἦταν ἕνα ἁπλὸ ὄργανο. Φαίνεται πὼς ἔχεις κάποιον ἐχθρὸ στὸ Ράλιαντ, καὶ μάλιστα κάποιον ποὺ στέκει ψηλά.

— Μὰ ποιός μπορεῖ νὰ εἶναι;

— Αὐτὸ θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸ ἀνακαλύψουμε ἀργότερα, ἀπάντησε ὁ Ἀριανὸς προχωρῶντας πρὸς τὴν πόρτα. Τώρα πηγαίνω νὰ καλέσω τὸ φρουρό. Εἶναι προτιμότερο νὰ φυλάξουμε τὸ μυστικό, γιατὶ εἶσαι ἤδη ἀρκετὰ ἐκτεθειμένος. Σὲ παρακαλῶ, γιὰ τὸ καλό σου, νὰ θυμᾶσαι πὼς αὐτὸς ὁ θρασὺς εἶχε τὴν ἀναίδεια νὰ αὐτοκτονήση μπροστά μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6ο

Μελετώντας ἐπίμονα, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Λὰλ Βάκ, ὁ Τζέρρυ ἔμαθε γρήγορα νὰ διαβάζη καὶ νὰ γράφη τὴν Ἀριανὴ γλῶσσα. Συγχρόνως, ὁ προστάτης του τοῦ μάθαινε τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῆς χώρας καὶ τοῦ περιέγραφε τὴν τεράστια ἱστορία.

— Τὸ Ράλιαντ, τοῦ εἶπε, ὀνομάζεται δίκαια «Ἡ Πόλι μὲ τὸ ἑκατομμύριο κήπους». Ἐδῶ, κάθε σπίτι, ἀπὸ τὰ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα μέχρι τὴν πιὸ ταπεινὴ καλύβα, ἔχει ταράτσα καλλιεργημένη σὰν κῆπο. Εἶναι τόσο μεγάλη πόλι, ὥστε οἱ κάτοικοί της εἶναι περισσότεροι ἀπὸ ὁλόκληρο τὸν πληθυσμὸ τοῦ Ξάνσιπαρ, τῆς πατρίδας μου. Οἱ μόνιμοι κάτοικοι ξεπερνοῦν τὰ 100 ἑκατομμύρια καὶ κάθε μέρα περνοῦν ἀπὸ δῶ τουλάχιστον εἰκοσιπέντε ἑκατομμύρια ταξιδιῶτες. Τὸ Ράλιαντ ἔχει περισσότερα κανάλια ἀπ' τὶς ἄλλες ἕξη πρωτεύουσες τοῦ πλανήτη καὶ στὸν Ἄρη τὰ κανάλια εἶναι τὸ βασικότερο μέσο ἐμπορικῆς καὶ ἐπιβατικῆς συγκοινωνίας.

Ἕνα βράδυ, πέντε μέρες ποὶν ἀπὸ τὴν ἡμερομηνία ποὺ εἶχε ὁριστῆ ἡ δίκη, ὁ Λὰλ Βάκ εἶπε στὸ Τζέρρυ, καθὼς ἔτρωγαν:

— Σοῦ ἔχω μιὰ ἔκπληξι. Πληροφόρησα τὴν Ὑψηλότητά της, τὴ Σόβιλ Ζούνια, πὼς ἔμαθες τὴ γλῶσσα μας καὶ πὼς θέλεις νὰ τῆς ζητήσης συγνώμη καὶ συμφώνισε εὐχαρίστως νὰ σὲ δεχτῆ σὲ ἀκρόασι.

— Θαυμάσια! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ νέος. Πότε μπορῶ νὰ τὴ δῶ;

— Ὑπομονή, τέλειωσε πρῶτα τὸ δεῖπνο σου, χαμογέλασε ὁ Ἀριανός. Ἔχουμε ἀρκετὸ καιρὸ μποροστά μας. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ στείλουν ἕνα φρουρὸ νὰ σὲ παραλάβη, γιατὶ δὲν πιστεύω νὰ ξέχασες πὼς εἶσαι ἀκόμα αἰχμάλωτος. Νομίζω, ὅμως, πὼς γιὰ νὰ τιμήσης τὴν Ὑψηλότητά της, πρέπει νὰ ντυθῆς κατάλληλα γιὰ τὴν ἀκρόασι.

— Πραγματικά, ἡ στολή μου ἔχει τὰ χάλια της, παραδέχτηκε ὁ νέος.

— Ἐδῶ, στὸν Ἄρη, ντυνόμαστε ἀνάλογα μὲ τὴ θέσι μας στὴν κοινωνία, συνέχισε ὁ Λὰλ Βάκ. Ξέρω πὼς ἔχεις εὐγενικὸ αἷμα.

—Ἤρθα ἀπὸ μιὰ χώρα ποὺ δὲν ὑπάρχουν εὐγενεῖς, διαμαρτυρήθηκε ὁ Τζέρρυ. Ἔχουμε τοὺς ἀχρήγους μας στὴν πολιτικὴ στὰ οἰκονομικά, στὸν πόλεμο καὶ στὶς τέχνες, ἀλλὰ δὲν παραδεχόμαστε ἀριστοκράτες.

— Αὐτὸ τὸ ξέρω. Ἀλλὰ ὁ δόκτωρ Μόργκαν μοῦ εἶπε πὼς κατάγεσαι ἀπὸ εὐγενεῖς μιᾶς ἄλλης χώρας ποὺ νομίζω πὼς τὴν ὀνομασε Ἰολανδία. Ἑπομένως, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ φορέσης πορτοκαλὶ καὶ μαῦρο.

—Ναί, εἶχα ξεχάσει πὼς ὁ πρῶτος Ἀμερικανὸς πρόγονός μου ἦταν ἕνας Ἰολανδὸς ὑποκόμης, παραδέχτηκε ὁ νέος. Ἀλλὰ παραιτήθηκε ἀπ' τὸν τίτλο του, ἑπομένως δὲν εἶμαι εὐγενής.

— Μὰ δὲν ἄλλαξε καὶ τὸ αἷμα του, παρατήρησε ὁ Ἀριανός.

— Σωστά, νομίζω ὅμως πὼς δὲ μπορῶ νὰ προδώσω τὶς ἀρχές μου, ἐπέμεινε ὁ Τζέρρυ.

— Τότε θὰ πρέπει νὰ φορέσης μαῦρα, σὰν κοινὸς ἄνθρωπος, εἶπε ὁ Λὰλ Βάκ.

Κάλεσε ἕναν ὑπηρέτη καὶ διέταξε νὰ τοῦ φέρουν μιὰ ἐνδυμασία κοινοῦ πολίτη. Λίγο ἀργότερα, ὁ Τζέρρυ κυτταζόταν στο μεγάλο καθρέφτη. Φοροῦσε ἕνα κοντὸ χιτῶνα ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο καὶ μαῦρες μπόττες ἀπὸ μαλακὸ δέρμα. Μιὰ φαρδειὰ ζώνη μὲ ἀσημένιους κρίκους ἐσφιγγε τὴ μέση του, ἀπ' ὅπου κρεμόταν ἡ ἄδεια θήκη ἑνὸς σπαθιοῦ στὰ ἀριστερὰ καὶ μιὰ μικρότερη θήκη γιὰ ἐγχειρίδιο στὰ δεξιά. Ἐφ' ὅσον ἦταν αἰχμάλωτος, δὲ μποροῦσε νὰ ἔχη πάνω του ὅπλα. Τὰ μπράτσα του καὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ στήθους του ἦταν γυμνά.

Ἕνα στρογγυλό, ἀσημένιο μενταγιὸν κρεμόταν ἀπ' τὸ λαιμό του καὶ μιὰ λεπτὴ ἁλυσσιδίτσα περνοῦσε κάτω ἀπ' τὸ σαγόνι του, συγκρατώντας τὸ μεγάλο, μαῦρο τουρμπάνι του. Αὐτὸ τὸ τουρμπάνι ἦταν φτιαγμένο ἀπὸ λεπτὸ ἀλλὰ γερὸ ὕφασμα, ποὺ μποροῦσε νὰ ξετυλιχτῆ καὶ νὰ πέση μέχρι τὰ γόνατα, σὰν μανδύας. Ἀσημένια περικάρπια προστάτευαν τοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν του.

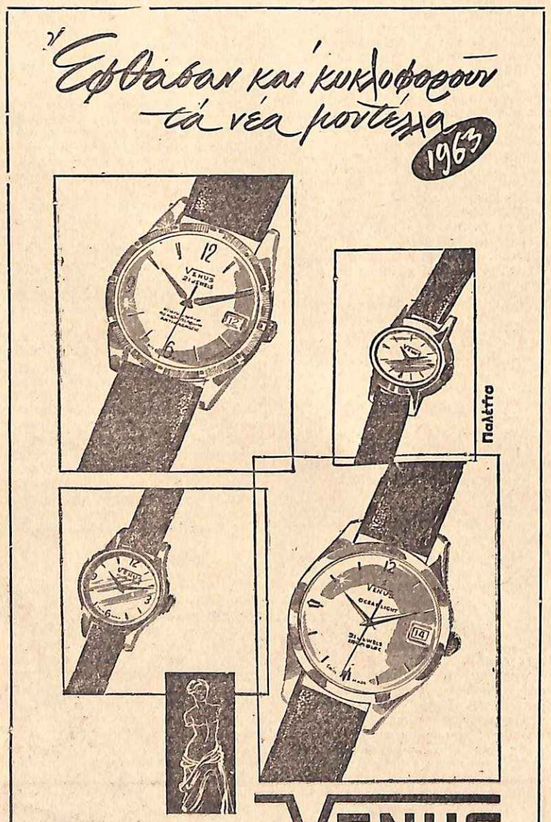
Ὁ φρουρὸς ἄνοιξε τὴ μεγάλη πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ἕνας ὑπηρέτης.

— Ἡ Αὐτῆς Βασιλικὴ Ὑψηλότης Ζούνια Σόβιλ τοῦ Κάλσιβαρ, διατάζει νὰ παρουσιαστῶν μποροστά της ὁ Λὰλ Βάκ καὶ ὁ Τζέρρυ Μόργκαν! εἶπε.

Οἱ δυὸ ἄντρες τὸν ἀκολούθησαν ἔξω ἀπ' τὸ διαμέρισμα, ὅπου τοὺς περίμεναν δυὸ ὁπλισμένοι φρουροί. Στάθηκαν στὴν πλατφόρμα, μπῆκαν σ' ἕνα ὄχημα καὶ ἀνέβηκαν δυὸ ὀρόφους ψηλότερα ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ βρισκόταν τὸ διαμέρισμα τοῦ Λὰλ Βάκ. Καθὼς περνοῦσαν μιὰ μεγαλόπρεπη πόρτα μὲ μπλὲ κουρτίνες, ὁ Τζέρρυ ἀναπόλησε πὼς τὸ διαμέρισμα τῆς Ζούνια ἦταν ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὸ δικό του.

Ὁ ὑπηρέτης μπῆκε πρῶτος γιὰ νὰ ἀναγγείλη τοὺς ἐπισκέπτες κι' ὕστερα γύρισε· κάνοντάς τους μιὰ ὑπόκλιση ποὺ σήμαινε πὼς μποροῦσαν νὰ προχωρήσουν. Ἡ Ζούνια τοὺς περίμενε σ' ἕνα μεγάλο, ὑπέροχα ἐπιπλωμένο δωμάτιο. Καθόταν σ' ἕνα κρεμαστὸ ντιβάνι, ντυμένο μὲ μπλὲ βελοῦδο, κι' ἦταν τριγυρισμένη ἀπ' τὶς κοπέλλες τῆς ἀκολουθίας της.

Ὁ Τζέρρυ στάθηκε μποροστά της καὶ τῆς ἀπέδωσε τὸ βασιλικὸ

Γιὰ τὸν ἐφιάλτη καὶ κυκλοφοροῦν τὰ νέα μοντέλα 1963

τὸ ὡρολόγιον VENUS

... Κατέκτησε ὅλον τον κόσμο

διότι ἔχει τὰ βασικὰ πλεονεκτήματα τῆς ποιότητος:

α) ἀθραυστη μηχανὴ incabloc

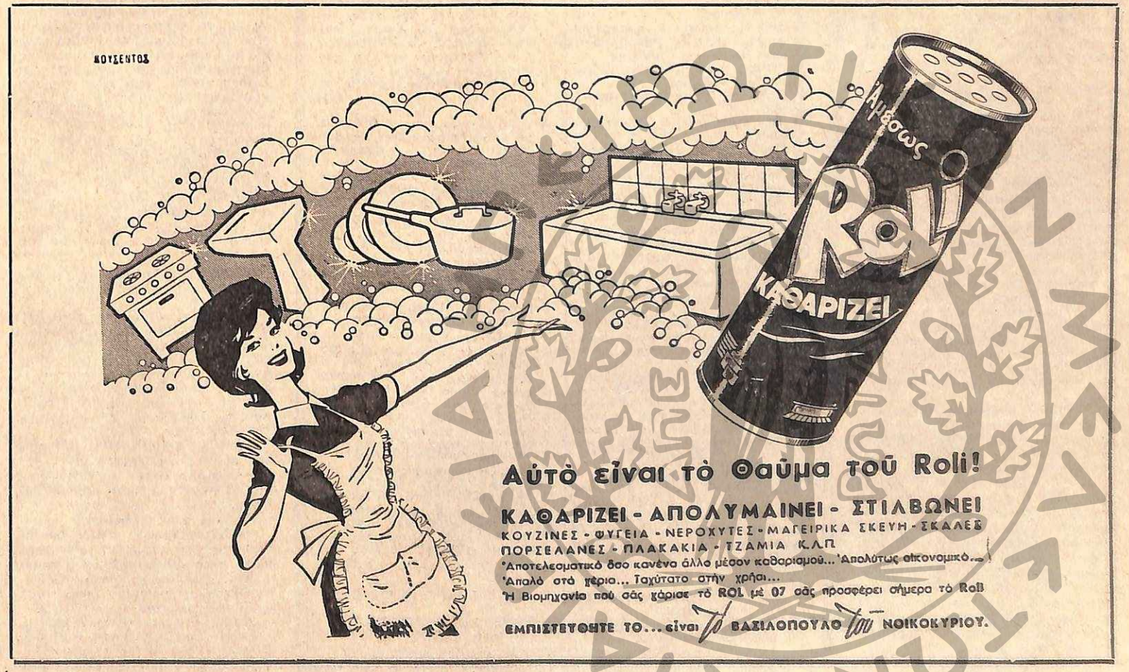
β) ἀθραυστο ἐλατήριο

γ) ἀδιάβροχο

Σημείωσις: ἀγοράζοντες ἕνα VENUS ἀπὸ τὸ κατάστημα τῆς ἐμπιστοσύνης σας εἰστε σίγουροι ὅτι ἀποκτᾶτε ἕνα γνήσιο VENUS.

Γεν. Ἀντιπρόσωποι:

"ΠΙΟΚΟΣ„ α.ε. Ἑρμοῦ 18 - Τηλ. 235.066 - Ἀθῆναι

Αὐτὸ εἶναι τὸ Θαῦμα τοῦ Roli!

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ - ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ - ΣΤΙΛΒΩΝΕΙ

ΚΟΥΖΙΝΕΣ - ΨΥΓΕΙΑ - ΝΕΡΟΧΥΤΕΣ - ΜΑΓΕΙΡΙΚΑ ΣΚΕΥΗ - ΣΚΑΛΕΣ
ΠΟΡΣΕΛΑΝΕΣ - ΠΛΑΚΑΚΙΑ - ΤΖΑΜΙΑ ΚΛΠ

'Αποτελεσματικό δσο κανένα άλλο μέσον καθαρισμοῦ... 'Απολύτως οἰκονομικό...
'Απαλό στὰ χέρια... Ταχύτατο στὴν χρῆσι...
Ἡ Βιομηχανία ποὺ σᾶς χάρισε τὸ ROLI μὲ 07 σᾶς προσφέρει σήμερα τὸ Roli

ΕΜΠΙΣΤΕΥΘΗΤΕ ΤΟ... εἶναι τὸ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ τοῦ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟΥ.

χαιρετισμό, σκεπάζοντας με τίς παλάμες του τά μάτια του κι' εὐλογῶντας αὐτὴ τὴν παράξενη συνήθεια ποὺ τὸν βοηθοῦσε νὰ πάψη νὰ βλέπη ἔστω καὶ γιὰ λίγο τὴν προηγηθεῖσα. Γιατὶ ἡ Σόβιλ Ζούνια ἦταν τόσο καταπληκτικὰ ὄμορφη, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν εἶχε θαμπώσει.

— Σφραγίζω τὰ μάτια μου μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τῆς ὑψηλότητάς σας, τῆς εἶπε συγκινημένος.

Τοῦ ἀνταπόδωσε τὸ χαιρετισμὸ σηκώνοντας τὴ μιὰ λεπτοκαμωμένη παλάμη της μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια της κι ὕστερα γύρισε στὸν Λὰλ Βὰκ.

— Κάνατε ἕνα λάθος, τοῦ εἶπε αὐστηρά. Σήμερα τὸ ἀπόγευμα, μοῦ ζητήσατε νὰ δεχτῶ σὲ ἀκρόασι ἕναν εὐγενῆ ἀπὸ κάποιον ἄλλο κόσμο, καὶ συγκατατέθηκα. Τώρα φέρνετε μπροστά μου ἕναν κοινὸ ἄνθρωπο, προσβολὴ ποὺ δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ μοῦ κάνη οὔτε ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφός μου, ὁ Ζόβιλ τοῦ Κάνσιβαρ.

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω τὶ συνέβη μὲ λίγες λέξεις, Ὑψηλοτάτη, ἀπάντησε ὁ Λὰλ Βάκ. Ὁ εὐγενὴς πρόγονος τοῦ Τζέρου Μόργαν παρατήθηκε ἀπ' τὸν τίτλο του. Μὰ τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ τοῦ στερήση τὸ εὐγενικό του αἷμα. Ἦρθε ἀπὸ μιὰ χώρα ποὺ δὲν ὑπάρχουν ἀριστοκράτες καὶ γι' αὐτὸ προτίμησε νὰ ντυθῆ σὰν κοινὸς θνητός.

— Ἡ προτίμησί του δείχνει ἄξεστο ἄνθρωπο καὶ ταιριάζει μὲ τὸ προηγούμενό φέρσιμό του, ἀπάντησε θυμωμένη ἡ Ζούνια. Ἐξακολουθεῖ νὰ προσθέτη τὴ μιὰ προσβολὴ πάνω στὴν ἄλλη.

Ὁ Λὰλ Βὰκ ἑτοιμάστηκε νὰ ἀπαντήση, ἀλλὰ ὁ Τζέρου τὸν πρόλαβε:

— Φοβᾶμαι πὼς ἡ ὑψηλότητά της παρεξήγησε τοὺς σκοποὺς μου, εἶπε. Ἐφ' ὅσον ἤρθα γιὰ νὰ ζητήσω συγνώμη, φόρεσα τὸ χρῶμα τῶν κοινῶν θνητῶν, σὰ μιὰ ἐνδειξι ταπεινωσύνης.

— Αὐτὴ ἡ ἐξήγηση εἶναι καλύτερη, παρατήρησε ἡ προηγηθεῖσα μ' ἕνα ἀχνὸ χαμόγελο. Δὲν περίμενα πὼς μπορεῖ νὰ εἶναι τόσο ἔξυπνος κάποιος ποὺ ἔκανε τόσο ἄσκημα λάθη.

— Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ τὰ θεωρεῖτε λάθη, εἶπε ὁ νέος.

— Ἂν δὲν τὸ πίστευα αὐτό, δὲ θὰ σᾶς παραχωροῦσα ποτὲ ἀκρόασι ὁλόκληρο ἡ Ζούνια.

— Μὲ κάνετε νὰ ἐλπίζω πὼς θὰ κερδίσω τὴ συγνώμη ποὺ ἤρθα νὰ ἱκετέψω.

— Τὴν ἔχετε, κι' ὅλας.

— Σᾶς χωστάω ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη! ἀναστέναξε μὲ πραγματικὴ ἀνακούφισι ὁ Τζέρου, κυττάζοντας κατάματα τὴ μικρὴ προηγηθεῖσα.

Τὰ μακρυά της βλέφαρα χαμήλωσαν καὶ τὰ κατάλευκα μάγουλά της ρόδισαν.

Γιὰ μερικὲς στιγμές, ὁ Τζέρου ἀπόμεινε νὰ τὴν κυττάζη, σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχε στὸν κόσμο παρὰ αὐτὸς κι' ἡ ὄμορφη κόρη τοῦ Ἄρη. Τὸν συνέφερε ὁ Λὰλ Βάκ, ποὺ τὸν ἄγγιξε στὸν ὦμο, ψιθυρίζοντας:

— Πᾶμε, ἡ ἀκρόασι τελείωσε.

Ὁ νέος χαιρέτησε, ζαλισμένος ἀκόμα, καὶ βγῆκε ἀπ' τὴν αἴθουσα πισωπατώντας. Οἱ δυὸ φρουροὶ τὸν περίμεναν στὴν πόρτα.

— Ἄνθρωπε τῆς Γῆς, εἶπε ὁ Λὰλ Βὰκ ἀγγλικά, γιὰ νὰ μὴν καταλάβουν τίποτα οἱ δυὸ φρουροί, εἶδα τὸ βλέμμα ποὺ ἀντάλλαξε μὲ τὴ Σόβιλ τοῦ Κάλσιβαρ. Ἂν θέλης νὰ ζήσης ἔστω καὶ μέχρι τὴ μέρα τῆς δίκης, δὲν πρέπει νὰ προσπαθήσης ποτὲ νὰ τὴν ξαναδῆς. Καὶ μὴν ἀφήσης κανένα νὰ μαντέψη τὸ βάθος τῶν αἰσθημάτων, ποὺ πρόδωσαν πολὺ ἀπὸ λίγο τὰ μάτια σου.

— Ἂν ἀποφασίσω νὰ μὴν τὴν ξαναδῶ ποτέ, ἡ ζωή μου θὰ χάση κάθε σκοπό, ἀπάντησε μὲ πνιγμένη φωνὴ ὁ νέος. Μὰ γιατὶ πρέπει νὰ φύγω ἀπ' τὴ σκέψι μου τὴν προηγηθεῖσα;

— Γιατὶ διαφορετικὰ θὰ ὁρισθῆς ἀντιμέτωπος μὲ δυνάμεις ποὺ θὰ σὲ καταστρέψουν. Ἀπόκτησες κι ὅλας ἕναν ἰσχυρὸ ἐχθρό, ποὺ νομίζω πὼς μπορῶ νὰ μαντέψω τ' ὄνομά του. Καὶ τώρα θέλεις νὰ κάνης ἐχθρό σου τὸν Ζόβιλ Μάνιθ, τὸν ξανθὸ νέο ποὺ σὲ ἔσωσε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ δημίου, καὶ τὸν ἴδιο τὸ Βίλ;

Μπῆκαν στὸ διαμέρισμά τους, ἀφήνοντας τοὺς δυὸ φρουροὺς μπροστὰ στὴν πόρτα.

— Ὅπως σοῦ ἔχω ξαναπῆ, συνέχισε ὁ Ἀριανός, ὁ Μάνιθ εἶναι ποίγκηπας τοῦ Νάντ, μιᾶς ἀπ' τὶς μεγαλύτερες χῶρες τοῦ Ἄρη, μὲ τὴν ὁποία τὸ Κάλσιβαρ βρίσκεται σὲ φιλικὲς σχέσεις. Ὁ πατέρας του, ὁ Βὶλ τοῦ Νάντ, τὸν ἔστειλε ἐδῶ γιὰ νὰ ζητήση τὸ χέρι τῆς Σόβιλ Ζούνια. Καὶ ἄκουσα πὼς οἱ δυὸ νέοι δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀντίρρησι νὰ γίνουν ζευγάρι.

— Δηλαδή, ἡ θέσι μου εἶναι πολὺ λεπτή, παρατήρησε ὁ Τζέρου. Δὲ μπορῶ νὰ προστατεύσω τὴν εὐτυχία μου, χωρὶς νὰ ἔρθω σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸν προστάτη καὶ σωτῆρα μου.

— Ἀκριβῶς. Καί, ἂν καὶ δὲν ἔχουμε βεβαιωθῆ ἀκόμα ἀπόλυτα γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ κουφοῦ ἐχθροῦ σου, πιστεύω πὼς δὲ θὰ ἀργήση νὰ σοῦ ἐπιτεθῆ ἀνοιχτά. Τὸ περίεργο εἶναι πὼς οἱ δικοί του σκοποὶ τὸν βάζουν ἀντιμέτωπο καὶ μὲ τὸν Σόβιλ Μάνιθ καὶ μὲ σένα.

— Μὰ ποιὸς εἶναι;

— Ὁ Μόβιλ Θούρ, ποὺ ὁ πατέρας του ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Βὶλ καὶ ἡ μητέρα του προηγήπισσα τῆς φυλῆς τῶν μιγάδων. Ἐπέμενε νὰ σὲ ἐκτελέσουν ἀμέσως, τὴν ἡμέρα ποὺ σὲ ἔσωσε ὁ Μάνιθ. Δὲν ὑπάρχουν παρὰ δυὸ ἄνθρωποι ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὸ θρόνο τοῦ Κάλσιβαρ: ὁ Ζόβιλ Σίβ, ὁ ἀδελφὸς τῆς Ζούνια, καὶ ἡ ἴδια ἡ Ζούνια. Ἂν κατόρθωνε νὰ σκοτώση τὸν ἕνα καὶ νὰ παντρευτῆ τὴν ἄλλη, θὰ εἶχε ἐξασφαλίσει τὴ διαδοχή, ἂν καὶ σ' αὐτὸ τὸ θούνο δὲν ἔχει καθήσει μιγάδας ἐδῶ καὶ πέντε χιλιάδες χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ ἐπικράτησε ἡ ἄσπρη φυλή.

»Φαίνεται πὼς ὁ Σάχις ὁ Βασανιστὴς εἶναι ὄγονος τοῦ Θούρ, ἀφοῦ ζητάει νὰ βασιλέψη στὸ Κάλσιβαρ ἕνας ἀπόγονος τῶν ἀρχαίων μιγάδων βασιλάδων. Ἐγὼ νομίζω πὼς αὐτοὶ οἱ δυὸ συνεργάζονται στενά, ἀλλὰ ὁ Βὶλ Νόμιν δὲ μὲ πιστεύει. Καὶ ξέρω πὼς σὲ λίγο θὰ ἀναγκαστῶ νὰ ἀντιμετωπίσω τοὺς δολοφόνους τοῦ Μόβιλ Θούρ.

— Καὶ τὶ σχέσι ἔχω ἐγὼ μ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι; ἀπόρησε ὁ Τζέρου.

— Πρέπει νὰ ἔχης καταλάβει πὼς ὁ Θοὺρ εἶναι τόσο ἄφοβος καὶ ἀδίστακτος, ἀπάντησε ὁ Ἀριανός. Δὲν καταλαβαίνεις τὶ θὰ πάθης, ἂν μάθη τὰ αἰσθήματά σου γιὰ τὴ Ζούνια; Θὰ σὲ καταστρέψη, σὰ νὰ ἤσουνα ἕνα ἐνοχλητικὸ ἔντομο, ποὺ τὸ λυώνει κανεὶς κάτω ἀπ' τὸ πόδι του.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας ἀπ' τοὺς τῆς πόρτας καὶ ἀνήγγειλε:

— Ἦρθε ἕνας ἀγγελιοφόρος τῆς Ὑψηλότητάς του, τοῦ Μόβιλ Θούρ.

Ὁ Λὰλ Βὰκ χλώμιασε.

— Ἡ ἐπίθεσι ἐναντίον σου θὰ γίνη γρηγορώτερα ἀπ' ὅσο περίμενα, εἶπε ἀγγλικὰ στὸν Τζέρου. Καὶ, γυρίζοντας στὸ φρουρό, πρόσθεσε στὴν ἀριανὴ διάλεκτο:

— Νὰ περάση.

Μπῆκε ἕνας μιγάδας ὑπηρέτης.

—Ἡ Ὑψηλότητά του, ὁ Μόβιλ, φιλοξενεῖ τὴν Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότητα, τὸ διάδοχο Ζόβιλ Σίβ, καὶ διατάζει τὴν παρουσία τοῦ Λὰκ Βὰκ καὶ τοῦ Τζέρου Μόργκαν, εἶπε.

— Περίμενέ μας ἔξω ὥσπου νὰ ἑτοιμαστοῦμε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Λὰλ Βάκ.

Ὅταν ὁ ὑπηρέτης ἔγνεε, κλείνοντας πίσω του τὴν κουρτίνα, ὁ Ἀριανὸς εἶπε στὸ Τζέρου:

— Σὲ προειδοποιῶ, παιδί μου, πὼς ὁ Θοὺρ σοῦ ἑτοιμάζει κάποια παγίδα. Ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ τὸν ἀντιμετωπίσης καὶ νὰ προστατεύσης τὸν ἑαυτό σου, εἶναι νὰ προσέξη νὰ μὴν προσβάλλης κανένα. Μὴν ἀπαντήσης στὶς προσβολὲς ποὺ μπορεῖ νὰ σοῦ κάνουν, ἐκτὸς πιὰ κι' ἂν κινδυνεύη ἡ ἀξιοπρέπειά σου, γιατὶ στὸν Ἄρη εἶναι προτιμότερο γιὰ ἕναν ἄντρα νὰ χάση τὴ ζωή του παρὰ τὴν τιμή του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Μπαίνοντας μὲ τὸν Λὰλ Βὰκ στὸ μεγάλο, πολυτελέστατο διαμέρισμα τοῦ Μόβιλ Θούρ, ὁ Τζέρου εἶδε πὼς ἡ συντροφιὰ ἦταν μᾶλλον μικρή, ἀλλὰ ἐκλεκτή. Καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἄντρες καθόντουσαν γύρω ἀπὸ τέσσερα τραπέζια, ποὺ χορεμόντουσαν ἀπ' τὸ ταβάνι, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἔπιπλα. Πάνω σὲ κάθε τραπέζι ἀκουμποῦσε ἕνα εἶδος σκακιέρας μὲ ἀριθμημένες τρύπες.

Οἱ προσκεκλημένοι ἔπαιζαν Γκάπεν, ὅπως ἐξήγησε ὁ Λὰλ Βὰκ στὸ νέο. Δηλαδὴ κυλοῦσαν στὴ σκακιέρα νομίσματα τοῦ Ἄρη, μικρὰ ἀσημένια, χρυσὰ ἢ πλατινένια κέρματα, κι' ὁποιο ἔπεφτε στὴν τρύπα μὲ τὸ μεγαλύτερο ἀριθμό, κέρδιζε ὅλα τὰ ἄλλα.

Δώδεκα μιγάδες σκλάβοι γέμιζαν τὰ κύπελλα μὲ πόλτσο.

Τρεῖς ἀπ' τοὺς καλεσμένους φοροῦσαν τὸ μπλὲ χρῶμα τῶν βασιλικῶν ἀπογόνων: ὁ διάδοχος Σίβ, ὁ ξανθὸς Μάνιθ καὶ ὁ Θούρ. Ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Τζέρου, ἦταν εὐγενεῖς καὶ φοροῦσαν πορτοκαλὶ μὲ μαῦρο.

Ξέροντας πὼς ὁ Μόβιλ ἦταν ἐχθρός του, ὁ Τζέρου σάστισε βλέποντάς τον νὰ σηκώνεται γιὰ νὰ τοὺς ὑποδεχτῆ. Ὁ μιγάδας ποίγκηπας βρῆκε πρῶτα θέσι γιὰ τὸν Λὰλ Βὰκ κι' ὕστερα γύρισε στὸ Τζέρου, χαμογελώντας σαρκαστικά.

— Εἶσαστε ὁ πιὸ ἀργοπορημένος καὶ ὁ πιὸ ξεχωριστὸς ἐδῶ μέσα, ἀφοῦ φοράτε τὰ πιὸ σκοῦρα ροῦχα ἀπ' ὅλους μας, εἶπε τόσο δυνατὰ ὥστε νὰ ἀκουστῆ μέχρι τὸ τελευταῖο τοαπέζι.

Ὁ Τζέρου τοῦ ἀνταπόδωσε τὸ χαμόγελό του.

— Εἶναι φανερὸ πὼς εἶμαι ὁ πιὸ ἀργοπορημένος, ἀπάντησε, ἀλλὰ ὄχι κι' ὁ πιὸ ξεχωριστός.

— Γιατί; ρώτησε ὁ Θούρ.

— Γιατὶ ὁ πιὸ ξεχωριστὸς εἶναι ἡ Ὑψηλότητά σας, δηλωσε ὁ νέος, ἀφοῦ ἔχετε τὸ πιὸ σκοῦρο δέρμα ἀπ' ὅλους μας.

Οἱ δυὸ ποίγκηπες, ὁ Σίβ καὶ ὁ Μάνιθ, ἔβαλαν τὰ γέλοια καὶ μερικοὶ ἀπ' τοὺς εὐγενεῖς τόλμησαν νὰ χαμογελάσουν. Οἱ περισσότεροι, ὅμως ἔδειξαν πὼς εἶχαν ταραχτῆ καὶ προπαντὸς ὁ Λὰλ Βάκ.

Ὁ Μόβιλ Θοὺρ ζάρωσε τὰ φρύδια του, ἀλλὰ ὁ Μάνιθ ἐπενέβη. Πιάνοντας μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ μπάτσο τοῦ Τζέρου καὶ μὲ τὸ ἄλλο τοῦ Θούρ, εἶπε εὐθυμα:

— Ἐλᾶτε, ἐσεῖς οἱ δυὸ καθυστερεῖτε τὸ παιχνίδι.

Μὰ πρὶν προλάβουν νὰ καθήσουν, ἕνας ψηλὸς ἄντρας μὲ τετράγωνους ὤμους, ποὺ φοροῦσε τὸν πορτοκαλὶ χιτῶνα τῶν εὐγενῶν, πετάχτηκε ὄρθιος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Τὸ σταυρόλεξό μας

ΑΡΙΘΜΟΣ 334

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Χαρακτηρισμός, ποὺ δίνει σ' ἕνα δρόμο πανηγυρικὴ ὄψι.
2 Ἔτσι ἀρχίζει ἕνα ἐπίκαιρο τραγούδι.
4 Δὲν παρουσιάζουν ἀνομοιομορφίες (οὐδ.). — Χρονικὸ διάστημα.
5 Ἔχουν ἄμεση σχέσι μὲ τὶς ἡμέρες αὐτές.
6 Ἄγνωστη ὅπου ὑπάρχει πραγματικὴ δημοκρατία. — Ρῆμα, ἐπικερδὲς γιὰ ὅσους ἔχουν καλὴ ὑγεία.
7 Ὁ «Μάγος τοῦ ...»: μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες κινηματογραφικὲς ἐπιτυχίες τῆς Τζοὺντυ Γκάρλαντ. — Κομψότης.
8 Ἄρθρο. — Χαρακτηρίζουν πολλὲς ἑταιρίες.
9 Εἶναι τὰ ἰδανικὰ κάθε ἀνθρώπου.
10 Τὴν ἐξετόπισε ὁ Χριστιανισμός.
11 Προορίζονται γιὰ ἱερωμένους (καθαρ.).
12 Σταματᾶ κάθε κίνησι.—Σημαίνει χρόνο τοῦ ρήματος.
13 Ἐποχή. — Μαζὶ μὲ τό.. ἐν, γίνεται χρονικὸ ἐπίρρημα.
14 Ὁ ἠθοποιὸς αὐτὸς χρειάζεται ὑπωσδήποτε ὑποβολέα.
15 Σύμφωνον τοῦ ἀγγλικοῦ ἀλφαβήτου, γνωστὸ μας ἀπὸ κάποιο ἐντομοκτόνο. — Πρόθεσις. — Ἀρχικὰ μονάδων τοῦ στρατοῦ μας. — Ἀκόμη.
16 Παίρνουν μεγάλη ἀξία, μόλις προηγηθῆ κάποιος ἀριθμός. — Περίφημος Ἄγγλος ἠθοποιός.
17 Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας, ποὺ θυμίζει μάχη τοῦ Μενάλου Ἀλεξάνδρου. — Ἡ συμβολὴ της στὴν ἥττα τῆς Γερμανίας εἶναι μεγάλη. — Διαφορετικά.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Τὸ ἐκτελεῖ μόνος του ἕνας τραγουδιστὴς ἢ ἕνας μουσικός. — Ἀφοροῦν σὲ πολλὲς ἀκρογιαλιές. — Πρωτεύουσα κράτους, ποὺ ἦταν μέχρι πρότινος στὸ προσκήνιον μὲ τὶς ταραχές του.
2 Κοσμήματα. — Μπορεῖ νὰ εἶναι χάρις στοὺς τρόπους του καὶ ὁ.. χοντρός.
3 Προηγεῖται συμπεράσματος. — Ἅγιος, γιὰ τὰ ὁποῖα τοῦ ὀγλους. — Τοπικὸν ἐπίρρημα. — Θεὸς τῆς μυθολογίας μας.
7 Ἀρχὴ κάθε σχεδίου. — Χαρακτηρίζει τὸ ἄγνωστον. — Ἐπιφώνημα τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. — Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν μεγάλης χώρας.
8 Τὸ χρησιμοποιοῦν συχνὰ οἱ περίεργοι. — Νότα. — Ἄρθρο.
9 Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ κοινὲς ἐπιδιώξεις. — Δὲν λείπει κανένα. — Καρποφόρο δέντρο (καθαρ.).
10 Ἐπώνυμο γνωστῶν στάρ. — Ἐκφράζει ἔκπληξι ἀλλὰ καὶ ἄρνησι. — Πρόθεσις.
11 Ἀνεστραμμένο σύμφωνο. — Μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ποὺ ἀγάπησε ὁ Ζεύς. — Ἀρχικὰ γνωστοῦ ὀργανισμοῦ. — Βυθίστηκε ἀπὸ ὕπουλο ἐχθρὸ μιὰ 15η Αὐγούστου.
12 Νότα. — Ἵδρυμα, ποὺ συντηρεῖται μέ... συνδρομές. — Ἀριθμός.
13 Ἐπίρρημα, ποὺ ἀπαιτεῖ γερὰ δόντια. — Ἀρχικά, που ἐξυπηρετοῦν τὶς ἀθηναϊκὲς συγκοινωνίες. — Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τέσσερα.
14 Νότα. — Ζῶο, ποὺ προσφέρει στοὺς χωρικούς μας πολύτιμες ὑπηρεσίες.
15 Μακράν. — Ὑποθετικὸν. — Μέρος στὸ ὁποῖο συχνάζει κάποιος.
16 Ἀνεκαλύφθη ἀπὸ τὸ ζεῦγος Κιουρί. — Ζωγραφίζεται συχνὰ στὸ πρόσωπο.
17 Δίοδος, ποὺ προορίζεται μόνο γιὰ πεζούς. — Μιὰ ἀπ' τὶς ἠπείρους. — Βιβλικὸ βουνό.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 333 στὴ σελίδα 84

Η ΑΜΑΖΟΝΑ ΜΕ ΤΗ ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ ΜΑΣΚΑ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Ο 10ον Οι δυο άδελφοί ρίχτηκαν ο ένας στην αγκαλιά τού άλλου.

Ο Ζώρζ είπε στον Μπερνάρ, ότι, άν τυχόν εμφανίζονταν οί δολοφόνοι, που είχε εξαπολύσει ο βασιλιάς, θ' αγωνιζόταν στο πλευρό του.

'Αλλ' ώς τα ξημερώματα δεν εμφανίστηκε κανείς. "Ισως δεν υποπτευόνταν, ότι ο Μπερνάρ ντε Μερζύ βρισκόταν εκεί.

Ο Ζώρζ έφυγε τότε για να γυρίση στο σπίτι του.

Οι σφαγές συνεχίστηκαν και την άλλη μέρα, αλλά σε μικρότερη κλίμακα. Οι δολοφόνοι είχαν μεταβληθή τώρα σε λησταές. Χάριζαν τη ζωή στούς ούγενότους, που ήταν πρόθυμοι να τούς πληρώσουν ένα σημαντικό ποσόν γιά λύτρα.

'Αλλ' οί σφαγές συνεχίζονταν σε πολλές επαρχίες. Τα θύματα ξεπέρασαν τελικά τις 30.000.

Ο Ζώρζ πήγαινε κάθε βράδυ, μ' όλες τις δυνατές προφυλάξεις, στο σπίτι της κομήσσης ντε Τουρζί, όπου έβλεπε τον αδελφό του. Κατέστρωναν μαζί ένα σχέδιο δραπετεύσεως στην 'Ολλανδία ή τη Γερμανία. Η όμορφη "Αρτεμις θα τούς ακολουθούσε.

'Αλλ' ένα βράδυ, ο Ζώρζ δεν εμφανίστηκε.

Την άλλη μέρα, ή κόμησσα έμαθε ότι είχε συλληφθή, γιατί είχε άρνηθή να έκτελέση τις διαταγές τού βασιλιά. 'Από κείνη τη στιγμή, ή "Αρτεμις δέ σκέφθηκε τίποτ' άλλο παρά πώς να φυγαδεύση τον άγαπημένο της.

Η επιθυμία τού Μπερνάρ ήταν να πάη στην όχυρή Ροσέλη, όπου συγκεντρώνονταν οί ούγενότοι.

Η "Αρτεμις κατώρθωσε, τέλος, με τη συνδρομή μερικών εμπίστων της να φυγαδεύση τον Μπερνάρ, που έφυγε μεταμφιεσμένος σε μοναχό.

Μερικές μέρες άργότερα, ο Ιππότης έφτασε στη Ροσέλη.

Η όχυρή πόλις έμοιαζε μ' ένα άπέραντο πολεμικό στρατόπεδο. 'Από χρόνια τώρα, ήταν ή άκρόπολις των ούγενότων. Μετά τη νύχτα τού 'Αγίου Βαρθολομαίου, οί ούγενότοι, που είχαν σωθή, έτρεξαν εκεί. Στο νότο έτοιμαζόταν επίσης ένας στρατός, γιά να δημιουργήση έναν άνατιπεριστασμό έναντίον των βασιλικών.

'Αλλ' οί καθολικοί, που είχαν βάψει το χέρι τους στο αίμα, δε μπορούσαν πιά να ύποχωρήσουν. "Ετσι, ο βασιλιάς άποφάσισε την πολιορκία της Ροσέλης.

Η πολιορκία αύτή γινόταν όλο ένα και πιό στενή. 'Αλλά το φρόνημα των πολιορκουμένων παρέμενε άκμαίο. Το σύνθημα, που κυκλοφορούσε άπό στόμα σε στόμα ήταν:

— Θυμηθήτε την 24η Αύγούστου!

Καθένας άπό αύτούς τούς άνθρώπους είχε να έκδικηθή το θάνατο ένός συγγενούς ή ένός φίλου του.

Οί καθολικοί είχαν καταλάβει τώρα όλα τα επίκαιρα σημεία γύρω στην άκρόπολι. 'Αλλ' οί πολιορκούμενοι είχαν στη διάθεσί τους τη θάλασσα. Κι' έπαιρναν άπό κεί δι-αρκώς ενισχύσεις σε άνδρες, πολεμοφόδια και τρόφιμα.

"Ετσι, άποφασίσθηκε ή μεγάλη έξοδος. Σύμφωνα με το σχέδιο, που καταρτίσθηκε, οί πολιορκούμενοι θάβγαιναν σε μερικές όμάδες και θα ένεργούσαν διάφορες επιθέσεις γιά να άπασχολήσουν το βασιλικό στρατό. Θα έβγαινε κατόπιν ή κυρία δύναμις των ούγενότων, που θα ένωνόταν με μιά μεγάλη κυκλωτική κίνησι, που έπρεπε να καταλήξη σε πανωλεθρία των βασιλικών.

'Αρχηγός της άμύνης της Ροσέλης ήταν ο στρατηγός Λά Νού, που τον άποκαλούσαν «το σιδερένιο χέρι», όχι μόνο γιά το θάρρος του, άλλά και γιά έναν άλλο λόγο: Είχε χάσει πραγματικά σε μιά μάχη το άριστερό του χέρι, που ένας επιδέξιος τεχνίτης το είχε άντικαταστήσει με ξύλινο. Στην άκρη, αύτό το ξύλινο χέρι κατέληγε σε μετάλλινες άρθρώσεις, που έμπαιναν σε κίνησι μ' ένα ελατήριο.

Ο Λά Νού ήταν προτεστάντης. 'Αλλ' ο Κάρολος ο 9ος, έπειτα άπό τη νύχτα τού 'Αγίου Βαρθολομαίου, τον περιέβαλλε με μεγάλες περιποιήσεις και τού άνέθεσε να προσπαθήση να έπιτύχη την ειρήνευσι, διαβεβαιώνοντας τούς ούγενότους ότι σε μέλλον θά ήσαν έλεύθεροι να έξασκούν τη λατρεία τους.

Οί βασιλικές ύποσχέσεις είναι, βέβαια, χωρίς άξία. 'Αλλ' ο Λά Νού, έντιμος και γενναίος στρατιώτης, άπέβλεψε κυρίως στό "Αγιο Βαρθολομαίο, γιά να τη άφίσουν όλη τη νύχτα πάνω στο χορτάρι κι' ή ύγρασία τα είχε άχρηστεύσει.

Οί ούγενότοι έπωφελήθηκαν άπό την έκπληξι και την ταραχή τους, γιά να όρμήσουν μέσα στην τάφρο.

'Η βασιλική αύτή κακοπιστία έξαγρίωσε τον Λά Νού, που, χωρίς να διστάση περισσότερο, άνέλαβε την άρχηγία της άμύνης της Ροσέλης.

Και τώρα έπρόκειτο να κριθή ή τύχη της πόλεως. Ο Λά Νού ήξερε πώς ή παράτασις της πολιορκίας, έκτος άπό τις άναπόφευκτες στερήσεις, θα έφθειρε το ήθικό των κατοίκων. Και γι' αύτό είχε άποφασίσει την επίθεσι. Ολόγυρά του είχε συγκεντρώσει έμπειρους άξιωματικούς κι' άνάμεσα σ' αύτούς διακρινόταν ο λοχαγός Ντίετριχ, που οί άναγνώστες μας θά τον θυμούνται άπό τα πρώτα κεφάλαια της ιστορίας μας.

Ο Μπερνάρ ξαναείδε με μεγάλη χαρά το βετεράνο πολεμιστή, που τον είχε γνωρίσει ύπό τόσο περίεργες συνθήκες.

Η ΕΝΕΔΡΑ

"Οπως είδαμε, το σχέδιο τού Λά Νού ήταν να ξεγελάση τούς άντιπάλους του με διάφορες μικροεπιθέσεις, γιά να έξαπολύση κατόπιν την κυρία επίθεσι, που θά έκοβε την ύποχώρησι των καθολικών και θά τούς άνάγκαζε να ύποχωρήσουν.

'Υπήρχε, όμως, μιά σοβαρή άπειλή, που δεν θα μπορούσε να την παραγγωρίση. Οί καθολικοί είχαν έγκαταστήσει άπέναντι άπό το «σταυρό τού Εύαγγελίου», πάνω σ' ένα μικρό λόφο, πέντε κανόνια, που θά ξερνούσαν σε λίγο πύρ και σίδερο έναντίον των τειχών της πόλεως. "Αν τα κανόνια αύτα άνοιγαν ένα ρήγμα, πράγμα που ήταν πολύ πιθανόν, τό σχέδιο τού Λά Νού θά ναυαγούσε, γιατί οί καθολικοί θά μπορούσαν να όρμήσουν μέσα στην πόλι. Το κανονιοστάσιο αύτό είχε σωριαστή μπροστά την πόρτα τού μύλου. Πρόσταξε άμέσως δυό στρατιώτες να τον σηκώσουν και να τον πάνε στην πόλι, όπου οί γιατροί θά φρόντιζαν γιά το τραύμα του.

Εκείνη τη στιγμή, ο πληγωμένος άνοιξε τα μάτια του.

— Κύριε ντε Μερζύ, ελεος! τραύλισε. Δέν άναγνωρίζετε το φίλο σας Μπεβίλ;

"Ηταν πραγματικά ο Μπεβίλ, στον όποίο ο στρατάρχης ντε Ρέτζ είχε άναθέσει τη διοίκησι τού κανονιοστασίου.

Ο Μπερνάρ έτρεξε άμέσως κοντά του και, σχίζοντας τα ρούχα του, τού έδεσε όσο μπορούσε καλίτερα την πληγή του. Τον ξάπλωσε κατόπιν στη ράχη ένός άλόγου, έβαλε δεξιά κι' άριστερά δυό στρατιώτες γιά να τον συγκρατούν κι' είπε σ' έναν τρίτο να πάρη τα χαλινάρια τού ζώου και να τον όδηγήση σιγά μέσα στην πόλι.

— Λυπάμαι γιατί δε μπορώ να κάνω τίποτε άλλο, είπε στον Μπεβίλ, ένώ τον άποχαιρετούσε.

"Υστερα άπό λίγη ώρα φάνηκαν κάμποσοι καβαλλάρηδες, που άκολουθούσαν έναν κοίλο δρόμο άνάμεσα στην πόλι και το μύλο. "Οταν έφτασαν σ' ένα σημείο, χωρίστηκαν στά δύο. "Ενα μικρό τμήμα πήρε θέσι πρός τα δεξιά και τα άριστερά τού δρόμου. Οί άλλοι έξακολούθησαν να προχωρούν σε παράταξι μάχης. Το σχέδιό τους ήταν όλοφάνερο: Είχαν άποκόψει στούς ούγενότους το δρόμο άπό όπου θά μπορούσαν να ύποχωρήσουν γιά να ξαναγυρίσουν στην πόλι και τώρα θά ώρμούσαν πάνω στο λόφο γιά να τούς κατακόψουν.

Μιά σκέψι πέρασε άστραπιαία άπό το μυαλό τού Μπερνάρ.

— Ποιός θέλει νάρθη μαζί μου; φώναξε.

Καμμιά σαρανταριά στρατιώτες την περικύκλωσαν. Ο Μπερνάρ τους έδειξε τους καβαλλάρηδες που προχωρούσαν κι' έπειτα ένα σημείο όπου ο δρόμος έκανε μιά άπότομη στροφή.

— Εκεί θά πάμε να τους προϋπαντήσουμε, τους είπε.

Μπήκε μπροστά κι' ώδήγησε τους στρατιώτες άπό το πίσω μέρος τού λόφου ώς την άπότομη στροφή τού δρόμου. Εκεί τους έβαλε μπρούμυτα τον έναν πλάϊ στον άλλον. Μερικοί θάμνοι που βρίσκονταν στην άκρη τού δρόμου, έκρυβαν ολότελα.

— Δεν θά πυροβολήση κανείς, άν δε δώσω το σύνθημα, τους είπε.

Και κράταγε κοντά του δυό στρατιώτες που διακρίνονταν γιά τη σκοπευτική τους δεινότητα. Τον ένα τον έβαλε δεξιά και τον άλλον άριστερά του. Αύτοί θά έδιναν το σύνθημα.

Η φάλαγξ των καβαλλάρηδων προχωρούσε πάντα. Ο άξιωματικός που βρισκόταν μπροστά φαίνεται ότι ύποπτεύθηκε κάτι, γιατί γύρισε, ξαφνικά, γιά να δώση κάποια διαταγή στούς στρατιώτες του.

— Αύτόν, πρώτα, είπε ο Μπερνάρ στούς δυό στρατιώτες. Δεν πρέπει να μας ξεφύγη.

Τη στιγμή που κατέβαζε το χέρι του, γιά να δώση τη διαταγή να πυροβολήσουν, ο άξιωματικός γύρισε το κεφάλι του. Και τότε ο Μπερνάρ άναγνώρισε τον άδελφό του.

'Αλλ' ήταν πιά άργά. Οί δυό στρατιώτες είχαν πιέσει κι' όλας τη σκανδάλη κι' οί σφαίρες έφυγαν άμέσως. Η μία άπ' αύτες βρήκαν τον λοχαγό Ζώρζ στην κοιλιά κι' ή άλλη στο αριστερό μπράτσο του.

Οί άλλοι στρατιώτες, άκούγοντας τους πυροβολισμούς, άσεισαν έπισης τα άρκεβούζια τους πάνω στους καβαλλαρηδες, πού, νομίζοντας ότι είχαν πέσει σε παγίδα, γύρισαν άμέσως τ' άλογα τους κι' εφυγαν με τρελλό καλπασμό.

Ο Μπερνάρ έτρεξε άμεσως στο δρομο. Κι' εκεί ορηκε τον άδελφο του, που ήταν πεσμενος άπό τ' άλογό του και βογγούσε άπό τον πονο. Ολόγυρα ήταν πεσμενοι και μερικοί άλλοι καβαλλάρηδες. 'Αλλ' ο Μπερνάρ αύτον μόνον είδε.

— Εγώ σε σκοτωσα, είπε στον άδελφό του, πέφτοντας στά γόνατα.

— Αύτές είναι οί έκπλήξεις τού έμφυλίου πολέμου, άπάντησε ο Ζώρζ.

Μερικοί στρατιώτες έτρεξαν να φέρουν άπό το μύλο μιά σανίδα. Πάνω σ' αύτην έβαλαν τον Ζώρζ για να τον πανε στη Ροσελη.

ΔΥΟ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΙ

Ο λοχαγός Ζώρζ βρισκόταν πάνω σ' ενα στρωμα που ήταν κοκκινισμένο άπό το αίμα του και το αίμα πολλών άλλων δυστυχισμενων, πού τους είχαν ξαπλώσει πάνω στο ίδιο πρίν άπ' αύτόν. Ενα δεμάτι άχυρο τού χρησιμευε για μαξιλαρι. Του είχαν δγαλει τον θώρακα κι' είχαν ξεσχίσει το χιτώνιο και το πουκάμισο του. "Ηταν γυμνός ώς τη μεση. "Ενας στρατιώτης σκούπιζε μ' ένα πανί το αίμα που έτρεχε άπό τις πληγές του. Η μιά άπ' αύτές βρισκόταν στην κοιλιά κι' ήταν πολύ σοβαρή κι' ή άλλη ελαφρότερη, στο άριστερό του χέρι. Ο Μπερνάρ, συντετριμμένος άπό τη λύπη, δεν κατάφερνε να του προσφέρη καμμιά βοήθεια. "Αλλοτε έκλαιγε γονατιστός μπροστά του κι' άλλοτε ξεφώνιζε σαν τρελλός ότι είχε σκοτώσει τον άδελφό του. Ο λοχαγός, όμως, ήταν πολύ ήρεμος και προσπαθούσε να τον συγκρατήση.

Δυο δήματα πιό πέρα, πάνω σ' ένα άλλο στρώμα, κειτόταν ο δυστυχισμένος Μπεβίλ. Αλλά τα χαρακτηριστικά του δεν έξέφραζαν την ηρεμία και τη γαλήνη του λοχαγού Ζώρζ. Γόγγυζε κάθε τόσο και κύτταζε με άπογνωσι ολόγυρα, σαν νά ζητούσε να τον λυπηθούν και νά τον βοηθήσουν.

"Ενας άνθρωπος ώς σαράντα χρόνων, άδύνατος, φαλακρός, και ριτυδωμένος, μπήκε στην αίθουσα κρατώντας στο χέρι του ένα πέτσινο σάκκο με έργαλεία. "Ηταν ο Αύγουστος Μπριζάρ, που έθεωρείτο εφάμιλλος τού Αμβροσίου Παρέ. Είχε γυμνά τα χέρια του κι' η ποδια που φορούσε ήταν καταματωμένη.

— Ποιός είσαστε και τί μέ θέλετε; ρώτησε ο Ζώρζ, βλέποντάς τον νά σκυβη πάνω του.

— Είμαι χειρούργος και αν το όνομα του Αύγούστου Μπριζάρ δέν σάς λέει τίποτα, αύτο σημαίνει, πώς άγνοείτε πολλά πράγματα, τού άπάντησε. "Αν είχα τόσο χρυσάφι άσες οί σφαίρες που έβγαλα άπό τα σώματα των πληγωμένων, θά ήμουν πλούσιος.

— Γιατρέ, πέστε μου την άλήθεια, παρακάλεσε ο Ζώρζ. Νομίζω πώς το τραύμα της κοιλιάς είναι θανατηφόρο...

Ο Μπριζάρ έσκυψε πάνω στην πληγή και την έξέτασε κάμποσες στιγμές.

— Φοβάμαι πώς ή σφαίρα τρύπησε το ύπογάστριο και πήγε να σφηνωθή στη ραχοκοκκαλιά, άπάντησε. Το συμπεραίνω γιατί τα πόδια σας είναι άκίνητα και κατάψυχρα. Το σύμπτωμα αύτό δέν ξεγελάει ποτέ. Στην περίπτωσι αύτή...

— Μ' άπλούστερα λόγια. "Εχω ό,τι χρειάζεται γιά να φύγω άπό τη ζωή, είπε ο Ζώρζ. 'Αφίστε με τότε να πεθάνω ήσυχα και μην με βασανίζετε.

— "Οχι, θά ζήσης! φώναξε ο Μπερνάρ. Πρέπει να ζήσης!

— Ναί, θά ζήσης μιά ή δυό ώρες, γιατί είσαι γεροδεμένος άνθρωπος, άπάντησε ψυχρά ο Μπριζάρ.

— Το πολύ δυό ώρες; είπε ο Ζώρζ. Τόσο το καλλίτερο. Φοβέμουν ότι θά ύπέφερα περισσότερο.

— "Οχι, αύτο είναι άδύνατον, φώναξε ο Μπερνάρ. "Ενας άδελφός δεν μπορεί να πεθάνη άπό το χέρι τού άδελφού του.

— "Ελα, ήρέμησε, τού, είπε ο Ζώρζ. Δέ μπορώ να σε άκούω νά κλαίς.

Ο χειρούργος έδεσε με επίδεσμο τις πληγές, μόνο και μόνο γιά να σταματήση το αίμα.

— Σάς συνιστώ να προετοιμασθήτε, είπε στον έτοιμοθάνατο. Αν σάς χρειάζεται ένας πάστωρ θά βρήτε όσους θέλετε έδώ. "Αν, όμως, προτιμάτε έναν καθολικό ρασσοφόρο, δέν θά μείνετε και πολύ δυσαρεστημένος. Είδα πρό ολίγου έναν καλόγερο, που έπιασαν αίχμάλωτο οί στρατιώτες μας... 'Α, νά τον, έξομολογεί έκεί κάτω αύτό τον καθολικό άξιωματικό που πρόκειται να πεθάνη.

— Δώστε μου να πιώ, παρακάλεσε ο πληγωμένος.

— Θά πεθάνετε μιά ώρα πρωτίτερα, άπάντησε ο γιατρός.

— Μιά ώρα ζωής δέν άξίζει ό,σο ένα ποτήρι κρασί, είπε ο Ζώρζ. Χαίρετε, γιατρέ.

— Θέλετε να σάς στείλω έναν πάστορα ή έναν άββά;

— Ούτε τον έναν ούτε τον άλλον. 'Αφίστε με ήσυχον.

Ο γιατρός άνασήκωσε τους ώμους και πλησίασε στον Μπεβίλ.

— Μά την πίστι μου! είπε άφού έξέτασε το τραύμα του. Να μιά όμορφη πληγή!

— Θά γλυτώσω, δέν είν' έτσι; ρώτησε ο Μπεβίλ.

Ο γιατρός τού έδεσε την πληγή του χωρίς ν' άπαντήση. "Επειτα, προτού φύγη, τού είπε:

— Έτοιμάστε τα μπαγκάζια σας!

Ο Μπεβίλ γούρλωσε τα μάτια του.

— Θά πεθάνω τόσο νέος; ξεφώνισε.

Ο λοχαγός Ζώρζ ζητούσε να τού δώσουν νά πιή. 'Αλλά καινείς δεν φαινόταν πρόθυμος να έκπληρώση την επιθυμία του.

'Εκείνη τη στιγμή, ο Λά Νού μπήκε στην αίθουσα μαζί με τα λοχαγό Ντίετριχ και μερικούς άλλους άξιωματικούς.

Ο Ζώρζ πρόσεξε ένα παγούρι, που κρεμόταν άπό τη ζώνη τού Γερμανού άξιωματικού.

— Λοχαγέ, τού είπε, τί θά κάνατε άν ήσαστε πληγωμένος όπως έγώ κι' έπρόκειτο να πεθάνετε;

— Θά τακτοποιούσα τη συνείδησί μου κι' ύστερα θά ζητούσα ένα ποτήρι κρασί τού Ρήνου, άπάντησε ο λοχαγός.

— Εγώ, όμως, τους ζητάω ένα ποτήρι άπό το άθλιο κρασί που έχουν στη Ροσέλη κι' οί ηλίθιοι δέν θέλουν νά μού δώσουν, είπε ο Ζώρζ.

Ο Ντίετριχ έβγαλε το παγούρι του κι' έτοιμάστηκε νά το δώση στον Ζώρζ.

— Τί κάνετε εκεί, λοχαγέ; τού φώναξε ένας γοσσκόμος. Ο γιατρός είπε πώς θά πεθάνη άμέσως άν πιή.

— Και τί σημασία έχει; άπάντησε ο Ντίετριχ. Θάχη, τούλάχιστον, μιά μικρή χαρά προτού πεθάνη... Πάρε, άνδρείε μου, πρόσθεσε στον Ζώρζ, Λυπάμαι γιατί δεν έχω καλλίτερο κρασί να σού δώσω.

— Είσαστε πολύ ευγενικός άνθρωπος, λοχαγέ Ντίετριχ, είπε ο Ζώρζ, άφού ήπιε μερικές γουλιές.

Θέλησε κατόπιν να δώση το παγούρι στον Μπεβίλ. 'Αλλ' αύτός άρνήθηκε νά το πάρη.

Ο Ζώρζ είδε, ξαφνικά, έναν πάστορα που προχωρούσε πρός το μέρος του, με τη Βίβλο κάτω άπό τη μασχάλη του.

Ο πάστωρ, πηγαίνοντας κοντά του άρχισε νά λέη κάποια προσευχή. 'Αλλ' ο Ζώρζ τον σταμάτησε.

— Μην γάνετε τα λόγια σας, τού είπε. Είμαι καθολικός.

Καθολικός; ξεφώνισε ο Μπεβίλ άπό το στρώμα του. 'Εγώ σε νόμιζα γιά άθεο.

— Εμαθα ότι μεγαλώσατε στην προτεσταντική θρησκεία, είπε ο πάστωρ. Και σ' αύτη την τρομερή στιγμή, που πρόκειται να έμφανισθήτε ένώπιον τού ύπερτάτου δικαστού...

— 'Αφίστε με ήσυχο, ξαναείπε ο Ζώρζ. 'Αλλά...

Ο Ζώρζ γύρισε στον Ντίετριχ.

— Μού προσφέρατε μιά μεγάλη ύπηρεσία, του είπε. Θά σάς ζητήσω άλλη μιά...

— Φροντίστε ώστε να πεθάνω χωρίς ψαλμούς και ιερεμιάδες.

— Φύγετε, φώναξε ο Γερμανός λοχαγός στον πάστορα. Δέν βλέπετε ότι δε θέλει νά σάς άκούση;

'Αλλά σε λίγο έμφανίσθηκε ένας μοναχός.

— Νά, ένας καθολικός μοναχός, είπε ο Λά Νού. Βλέπετε ότι δεν θέλουμε να διάσουμε τις συνειδήσεις.

— Καθολικός ιερεύς είπε πάστωρ, άς πάνε κι' οί δυό στο διάβολο! μουγκρισε ο έτοιμοθάνατος.

Οί δυό ρασσοφόροι είχαν πάρει θέσι δεξιά κι' άριστερά άπό τον πληγωμένο.

— Αύτός ο επατίδης είναι καθολικός, είπε ο μοναχός.

— 'Αλλά γεννήθηκε διαμαρτυόμενος και μού άνήκει, φώναξε ο πάστωρ.

— Εγκατέλειψε την προτεσταντική θρησκεία...

— 'Αλλά θέλει να πεθάνη στη θρησκεία των πατέρων του...

Εσκυψαν κι' οί δυό πάνω του.

— Δέν είν' άλήθεια, τέκνον μου, ότι θέλεις να πεθάνης στα καλός καθολικός; ρώτησε ο μοναχός.

— Απομακρύνετε αύτόν τον άπεσταλμένο τού 'Αντίχριστου! φώναξε ο πάστωρ.

Ενας ούγενότος στρατιώτης έπιασε το μοναχό άπό τους ώμους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.

Μια τελευταία φωτογραφία τοῦ Τσάμπυ.

Τσάμπυ Τσέκερ

'Ο «βασιλιάς τοῦ τουίστ» καὶ στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ

ΕΝΩ σὲ μερικὲς πολιτεῖες τῆς 'Αμερικῆς ὁ νόμος περὶ «φυλετικῶν διακρίσεων» ἐφαρμόζεται μὲ τόση αὐστηρότητα, ὥστε νὰ προκαλῆ συχνὰ ἐπεισόδια καὶ ταραχές, σὲ ἄλλες πού εἶναι καὶ οἱ περισσότερες οἱ 'Αμερικανοὶ μαῦροι ὄχι μόνο δὲν ἐνοχλοῦνται ἀλλὰ καὶ εἶναι εὐπρόσδεκτοι.

"Ενας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τυχεροὺς εἶναι καὶ ὁ Τσάμπυ Τσέκερ, γνωστότερος στοὺς φίλους τῶν τῶν ἑξαλλων ρυθμῶν μὲ τὸν τίτλο «βασιλιὰς τοῦ τουίστ».

"Οπως ὁ ξεχασμένος σήμερα 'Ελβις Πρίσλεϋ λάνσαρε τὸ χορὸ «Ρὸκ ἐντ ρόλ» πρὶν μερικὰ χρόνια καὶ ἐξ αἰτίας του ἔγινε διάσημος καὶ πάμπλουτος, ἔτσι καὶ ὁ Τσάμπυ σήμερα τὸν μιμεῖται: 'Εφεύρε καὶ λάνσαρε πρῶτος τὸ χορὸ «τουίστ» καὶ ἐξ αἰτίας του ἔγινε διάσημος — στὴν 'Αμερική τοὐλάχιστον — καὶ πλούσιος, ἐνῶ πρὶν περικὰ χρόνια δὲν ἦταν παρὰ ἕνας φτωχὸς μαῦρος, ὑπάλληλος σὲ κάποιο πτηνοπωλεῖο τῆς Φιλαδέλφειας, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ζήση μὲ μερικὰ δολλάρια, ποὺ κέρδιζε τὴν ἡμέρα!

— Μὲ ἄπειρες δυσκολίες κατώρθωσα νὰ μάθω μερικὰ γράμματα, λέει σήμερα ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἦσαν ἀρκετά, εἶχα ἀρχίσει ἀπὸ ἡλικίας 15 χρονῶν νὰ ἐργάζωμαι παντοῦ, ὅπου μοῦ πρόσφεραν δουλειὰ καὶ δὲν μὲ θεωροῦσαν ἀνεπιθύμητο. Τὸ 1960, πρὶν δυὸ χρόνια, δηλαδή, φοροῦσα μιὰ ἄσπρη μπλούζα καὶ ἄσπρη σκούφια καὶ προσπαθοῦσα νὰ πουλήσω σφαγμένα κοττόπουλα σὲ πελάτες ἑνὸς καταστήματος τῆς Φιλαδέλφειας. Ἐγὼ ἐργαζόμουν καὶ κέρδιζα μερικὰ δολλάρια. Ἀλλ' ἤμουν διαρκῶς στεναχωρημένος, γιατὶ οἱ γονεῖς μου καὶ τὰ δυὸ μικρότερα ἀδέρφια μου, ὁ Σπένσερ καὶ ὁ Τρέϋσυ, ἦταν ὅλοι ἀνεργοὶ καὶ περίμεναν ἀπὸ μένα νὰ ζήσουν. Παρ' ὅλα αὐτά, δὲ μοῦ ἔλειπε ποτὲ τὸ κέφι καὶ συχνά, καθὼς προσπαθοῦσα νὰ πείσω ἕναν πελάτη ὅτι τὸ κοττόπουλο ἦταν «τῆς ὥρας» ἢ νὰ τυλίξω στὸ χαρτὶ ἕνα ἄλλο, τραγουδοῦσα ἕναν εὔθυμο σκοπό, γεγονὸς ποὺ ἔκανε τοὺς πελάτες νὰ μὲ προτιμοῦν καὶ νὰ φεύγουν εὐχαριστημένοι!

»Κάποια ἡμέρα, καθὼς πάλι σέρβιρα ἕναν πελάτη, τραγουδοῦσα συγχρόνως ἕναν εὔθυμο σκοπὸ καὶ ἔκανα μερικὲς ἐξαλλες κινήσεις μὲ τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια μου. "Ημουν τόσο ἀπορροφημένος μὲ τὴν ἀπασχόλησί αὐτή, ὥστε δὲν πρόσεξα τὸ ἀφεντικό μου, τὸν Κέρυ Κόλτ, που τραβηγμένες σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ καταστήματος, μὲ κύτταζε καὶ χαμογελοῦσε. "Οταν τὸν εἶδα κι' ἐγὼ τὰ ἔχασα καὶ σταμάτησα τὸ τραγούδι μου. «Σὲ λίγο, σίγουρα θὰ μὲ διώξη...», σκέφθηκα καὶ μ' ἔπιασε πανικός. «Θὰ μὲ φωνάξη στὸ γραφεῖο του μόλις θὰ φύγη ὁ τελευταῖος σκεπτόμουν συνεχῶς, καὶ θὰ μοῦ πῆ ἔξαλλος ἀπὸ θυμό: «'Απολύεσαι τώρα ἀμέσως, γιατὶ μετέβαλες τὸ κατάστημά μου σὲ... χοροδιδασκαλεῖο!...»

»Πραγματικά, μόλις ὁ Κὸλτ εἶδε ὅτι ὁ πελάτης ἀγόρασε τὸ κοττόπουλο καὶ ἔφυγε εὐχαριστημένος, μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

»— Τσέκερ, ἀπ' ὅ,τι βλέπω, ὄχι μόνο εἶσαι ἱκανὸς πωλητὴς πουλερικῶν, ἀλλὰ καὶ καλὸς τραγουδιστής. Αὐτοὶ οἱ σκοποὶ ποὺ ἀκούω συχνὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ μοῦ ἀρέσουν κι' ἐμένα πολύ, Τί θὰ ἔλεγες ἂν σὲ παρουσίαζα σ' ἕναν ειδικὸ γιὰ νὰ σὲ ἀκούση καὶ νὰ δῆ τοὺς χορούς σου:

»"Ενας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως μοῦ ξέφυγε μόλις ἄκουσα τὰ λόγια του. "Εκεῖ ποὺ περίμενα νὰ μὲ διώξη γιὰ ἀνάρμοστη συμπεριφορά μοῦ πρότεινε καλλιτεχνικὴ συνεργασία! Φυσικά, δέχθηκα τὴν πρότασί του χωρὶς νὰ τὴν πολυσκεφθῶ καὶ λίγες ἡμέρες ἀργότερα ἤμουν μαζὶ σὲ κάποιο γραφεῖο, ποὺ ἔγραφε ἀπ' ἔξω «Πάραμουαϊν Ρήκορντς». "Οπως εἶδα σὲ λίγο, ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἀντιπροσωπεία φωνογραφικῶν δίσκων...

Λίγο ἀργότερα τὸν ὁδήγησαν σ' ἕναν ειδικὸ θάλαμο κι' ἐκεῖ, ἀφοῦ τὸν ἄφησαν μόνο, τοῦ εἶπαν νὰ ἀρχίση τὸ τραγούδι του. Πράγματι, ὁ Τσάμυ ἄρχισε καὶ τελείωσε τὴ δοκιμή καὶ σὲ λίγο ἄκουσε καὶ ὁ ἴδιος τὴ φωνή του. 'Ενθουσιάσθηκε τόσο, ὥστε μόνος του ζήτησε ἀμέσως νὰ ξαναδοκιμάση. Μερικὲς ὧρες ἀργότερα ὁ πρῶτος φωνογραφικὸς του δίσκος εἶχε ἑτοιμαστῆ καὶ ὁ καινούργιος ἑξάλλος χορός, τὸ «τουίστ» ἦταν ἕτοιμος νὰ λανσαριστῆ σ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς γῆς!

"Επειτα ἀπὸ μιὰ πολυέξοδη καὶ ἐντατικὴ διαφήμισι μὲ ὅλα τὰ μέσα, ὁ καινούργιος χορὸς καὶ τὸ συμπαθητικὸ χαμόγελο τοῦ Τσέκερ εἶχαν κατακτήσει τὶς καρδιὲς ὅ,λων τῶν 'Αμερικανῶν. 'Η ἐπιτυχία τοῦ «τουίστ» στὴν 'Αμερικὴ στάθηκε τόσο μεγάλη ὥστε δὲν Ἐλειψαν καὶ τὰ... θανατηφόρα δυστυχήματα ἐξ αἰτίας του.

'Αλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ δυστυχήματα ὁ χορὸς αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ βασιλεύη σήμερα στὴν 'Αμερική καὶ νὰ κάνη τόσο τοὺς νέους, ὅσο καὶ τοὺς προχωρημένους στὴν ἡλικία 'Αμερικανοὺς νὰ κινοῦνται ἐξαλλα κάτω ἀπὸ τοὺς ἐκρηκτικοὺς ρυθμούς του. "Οσο γιὰ τὸν Τσάμπυ Τσέκερ, αὐτός, ἀπὸ φτωχὸς νέγρος ποὺ ἦταν πρὶν λίγα χρόνια, σήμερα εἶναι πλούσιος, μὲ τρία αὐτοκίνητα στὴν κατοχή του καὶ μὲ ἕ κατομμύρια ἐνθουσιώδεις ὀπαδούς καὶ θαυμαστὰς σὲ ὅλον τὸν κόσμο!

"Οπως ἦταν ἐπόμενο, τὸ Χόλλυγουντ ποὺ πάντα κυνηγάει τὶς ἀπρόοπτες καὶ σπάνιες εὐκαιρίες, ἐνδιαφέρθηκε ἀμέσως γιὰ τὸν «ἐασιλιὰ τοῦ χοροῦ» καὶ ἐσπευσε νὰ τὸν καλέση στὰ κινηματογραφικὰ στούντιο. "Επεστράτευσε συγχρόνως καὶ δυὸ ἔμπειρους σεναριστὲς μὲ τὴ ρητὴ ἐντολὴ νὰ «γράψουν» ἀμέσως τὰ σενάρια δυὸ ταινιῶν γιὰ τὸν Τσάμπυ, Λίγες ἑβδομάδες ἀργότερα κυκλοφόρησε σὲ ὅλο τὸν κόσμο ἡ πρώτη του ταινία μὲ τὸν τίτλο «Στὸν ἴλιγγο τοῦ τουίστ» καὶ μὲ πρωταγωνιστὲς τὸν ἴδιο, στὴν ἐπίσης ἑξαλλο τραγουδιστὴ Ντάϊρ καὶ πολλοὺς ἄλλους νέους καὶ νέες μὲ μεγάλη ἐπίδοσι στὸ στούϊστ». 'Εν συνεχείᾳ ἐπαιξε στὴν δεύτερη μὲ τὸν τίτλο «Ἐλᾶτε νὰ χορέψουμε τουίστ». 'Απὸ τότε μέχρι σήμερα ἔπαιξε σὲ δυὸ ἀκόμη μουσικοχορευτικὲς ταινίες μὲ βάσι τὸν καινούργιο χορὸ καὶ συνεχίζει τοὺς θριάμβους του, τόσο στοὺς δίσκους καὶ στὴν τηλεόρασι ὅσο καὶ στὸν κινηματογράφο.

'Ο Τσάμπυ Τσέκερ γεννήθηκε στὴν Φιλαδέλφεια τῆς 'Αμερικῆς ἀπὸ νέγρους γονεῖς στὶς 3 'Οκτωβρίου τοῦ 1941. Εἶναι ἀκόμη ἀνύπανδρος καὶ δὲν σκοπεύει νὰ ἀποκτήση σύντροφο παρὰ τὶς δελεαστικὲς προτάσεις, ποὺ ἔχει ἀπὸ νέγρες καὶ λευκὲς νέες.

Ο. ΠΕΝΝΥ

— Περίμενε δυὸ λεπτὰ νὰ τὸν φωνάξω, γιατὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ κλείνει μιὰ σοβαρὴ δουλειά!

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες εἰδησοῦλες

ΔΕ θὰ ξαναδοῦμε πιὰ στὸν κινηματογράφο τὴ χοντρὴ καὶ ἐαρειὰ σιλουέττα τοῦ Τσάρλς Λῶτον. Τὸ φίλμ «Θύελλα στὴν Οὐάσιγκτων», ποὺ προβάλλεται τὶς ἡμέρες αὐτές, εἶναι καὶ θὰ μείνη τὸ τελευταῖο του. 'Ο συμπαθὴς καλλιτέχνης πέθανε ἀπὸ καρκῖνο στὸ Χόλλυγουντ, σὲ ἡλικία 63 χρόνων, ὅπως ἀποκάλυψε δὲ ὁ ἀδελφός του εἶχε προσδιορίσει ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀρρώστεια ἀπὸ τὸ 1959.

'Αντζελίτο, τὸ νέο παιδὶ — θαῦμα μὲ τὴ χρυσὴ φωνή.

Τὴν 31η 'Ιουλίου ὁ Λῶτον, ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ μονίμως στὸ Χόλλυγουντ λίγο πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ ἀπέκτησε τὸ 1950 ἀμερικανικὴ ὑπηκοότητα, ἔμπαινε στὸ νοσοκομεῖο «Κέδροι τοῦ Λιβάνου», γιὰ νὰ ὑποστῆ μιὰ λεπτὴ ἐγχείρησι στὴ σπονδυλικὴ στήλη. Οἱ γιατροὶ διαπίστωσαν τότε ἕνα προχωρημένο καρκῖνο, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ καταπολεμηθῆ μὲ τὰ ὑπάρχοντα μέσα. 'Η θεραπεία, ποὺ τοῦ ἔκαναν, καταῤῥωσε μόνο γιὰ τοῦ παρατείνη τὴ ζωὴ γιὰ μερικοὺς μῆνες.

"Οπως ὁ Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ καὶ ὁ Γκάρυ Κούπερ, δὲν ἔπαψε μέχρι τὶς τελευταῖες του στιγμὲς ν' ἀστειεύεται καὶ νὰ εἶναι αἰσιόδοξος, γιὰ νὰ δίνη θάρρος στὴ γυναίκα του, τὴ γνωστὴ ἐπίσης ἠθοποιὸ Ἔλσα Λάντσεστερ. Λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του, κυττάζοντας στὸν καθρέφτη τὴν ἀδυνατισμένη σιλουέττα του εἶπε μὲ τὸ φρετανικό του φλέγμα, ποὺ ποτὲ δὲν τὸν ἐγκατέλειψε:

— Γιὰ κύτα. "Επρεπε νὰ περιμένω 63 χρόνια, γιὰ νὰ μοιάσω τοῦ Ἔρρολ Φλύνν!

'Ο Τσάρλς Λῶτον, ποὺ γεννήθηκε στὸ Λονδῖνο τὴν 1η 'Ιουλίου 1899, προοριζόταν νὰ γίνη ξενοδόχος, ὅπως ὁ πατέρας του καὶ ὅπως εἶναι σήμερα τὰ δυὸ του ἀδέλφια. Τὴν Ἔλσα Λάνστεστερ τὴ γνώρισε τὸ 1929, παίζοντας σ' ἕνα θέατρο τοῦ Λονδίνου καὶ τὴν παντρεύτηκε. "Αν καὶ ἦταν δὲ μιὰ ἀπὸ τὶς 7 γυναίκες του στὸ φίλμ «'Ερρῖκος ὁ 8ος», ἔμεινε ἡ μοναδικὴ γυναίκα, ποὺ ἀγάπησε στὴ ζωὴ του καὶ παρὰ τὸ δύστροπο χαρακτῆρα του — ὅπως στοιχίτησε ὁλοι ἔτρεμαν τοὺς θυμούς του— ἔμεινε πάντα γι' αὐτὴν ἕνας ἄγγελος καλωσύνης.

"Ακομψος, ἀσχημος —ὁ ἴδιος συνήθιζε νὰ λέη πὼς τὸ πρόσωπό του ἔμοιαζε μὲ τὰ ὀπίσθια τοῦ ἐλέφαντος— ὁ κολοσσὸς αὐτὸς μὲ τὰ 140 κιλὰ, ἤξερε νὰ παίζη ἀκόμα καὶ τὸ ρόλο ἑνὸς νήπιος, ὁταν παρουσιαζόταν ἡ ἀνάγκη.

'Ο πρῶτος ρόλος, ποὺ ἔπαιξε ὁ Λῶτον στὸ θέατρο, ἦταν ὁ ρόλος τοῦ Χίγκινς στὸν «Πυγμαλίωνα» τοῦ Μπέρναρ Σῶ. 'Ο διάσημος συγγραφέας, ποὺ παρακολούθησε τὴν πρεμιέρα, εἶπε στὸν Λῶτον μετὰ τὴν παράστασι:

— Ξεχαρε μου, ὅποιο κι' ἂν εἶναι τὸ ὄνομά σου, θὰ σοῦν ἀπαίσιος στὸ ρόλο σου. Σ' ἕνα χρόνο ὅμως εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ ἐρίσκεσαι πολὺ ψηλά.

Καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἄλλαξε γνώμη γι' αὐτόν. "Ελεγε πάντα γιὰ τὸν Λῶτον, ποὺ ἔμεινε στὸ μεταξὺ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς φίλους του:

— 'Ο Λῶτον εἶναι ὁ βασιλιὰς τῶν καστανιῶν...

'Αλλὰ καὶ μιὰ μεγαλοψυχία!..

'Ο Τσάρλς Λῶτον ὑπεδύθη κατ' ἐπανάληψι τὸν Τσῶρτσιλ στὴ σκηνὴ καὶ στὴν ὀθόνη. Τὸ ὀνειρό του ἦταν ὅμως πάντα νὰ ὑποδυθῆ τὸν ἄλλοτε πρωθυπουργὸ σ' ἕνα φίλμ, ποὺ θὰ εἶχε γιὰ θέμα τὴ ζωή του. Τὸ σενάριο ἦταν ἕτοιμο, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμή, ὅταν ὁ Τσῶρτσιλ ἐρωτήθηκε, γιὰ νὰ δώση τὴν ἔγκρισί του, εἶπε:

— Σύμφωνοι. Δέχομαι νὰ παίξη ὁ Λῶτον τὸ ρόλο μου. Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ἐρεθῆ πιὸ καταλληλος. "Οχι ὅμως πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό μου. Αὐτὸ δὲ θ' ἀργήση. Καὶ θὰ τοῦ ἀφίσω μάλιστα μερικὰ παλιὰ κοστούμια μου, γιὰ νὰ εἶναι πιὸ αὐθεντικός!

'Η μοῖρα ὅμως θέλησε νὰ πεθάνη πρῶτος ὁ Λῶτον.

★ 'Αμέσως μετὰ τὴν ὑποβολὴ αἰτήσεως διαζυγίου, ἡ Ντόρις Νταίη, ποὺ ἀποφάσισε ὁριστικὰ νὰ χωρίση τὸν Μάρτυ Μέλτσερ, ὅστερα ἀπὸ συμβίωσι 11 χρόνων, δήλωσε ὅτι ἀποδέχεται τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξε ἡ Μαίριλυν Μονρόε στὸ φίλμ «Κάτι πρέπει νὰ σπάσῃ».

★ "Ενας Γάλλος δημοσιογράφος ζήτησε νὰ μάθη ἀπὸ ἕνα Παριζιάνο ράφτη, ποὺ ντύνει πολλὰ λαμπρὰ ἀστέρια, τί τοῦ παρήγγειλαν τώρα μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν ἑορτῶν. Νά τ' ἀποτελέσματα τῆς ἐρεύνης του:

'Η Ἄννὺ Ζιραρντὸ ἔκανε δῶρο στὸν ἄντρα της Ρενάτο Σαλβατόρι μιὰ δωδεκάδα παντελόνια ἀπὸ καμπαρντίνα διαφόρων χρωμάτων, ποὺ τοῦ ἀρέσουν πολύ.

'Η Μυλὲν Ντεμονζὸ χάρισε στὸν ἄντρα της ἕνα πλεχτὸ μαντό, ποὺ φοριέται πάνω ἀπὸ τὸ σμόκιν.

'Η κυρία Ζὰν-Πὼλ Μπελμόντο παρήγγειλε γιὰ τὸν ἄντρα της 12 πουκάμισα μεξικάνικου τύπου καὶ 12 πουκάμισα γιὰ σμόκιν.

'Ο Μωρὶς Σεβαλιὲ παρήγγειλε ἕνα ἄσπρο ἀδιάβροχο μὲ φόδρα ἀπὸ μαῦρο μεταξωτό,

'Η Μισὲλ Μοργκὰν ἀγόρασε, γιὰ τὸ γυιό της Μάρκ, ἕνα πολύχρωμο ἰταλικὸ πουλόβερ.

'Ο Ἄντονυ Πέρκινς ἕνα χοντρὸ πλεχτὸ σακκάκι γιὰ τὴν ἐξοχή.

'Η κυρία Πὼλ Μερίς ἀγόρασε, γιὰ τὸν ἄντρα της, μιὰ μεταξωτὴ πυτζάμα καὶ 6 πουκάμισα γιὰ σμόκιν.

'Ο Τζόννυ Χάλλιντεϋ παρήγγειλε γιὰ τὸν ἑαυτό του 12 μεξικάνικα πουκάμισα καὶ 12 ἀδιάβροχα, γιὰ νὰ τὰ χαρίση στοὺς φίλους του. Ἀγόρασε ἐπίσης ἕξη μεξικάνικα πουκάμισα γιὰ νὰ τὰ χαρίση στὸν Σασά Ντιστέλ, ὁ ὁποῖος ἀγόρασε ἄλλα τόσα, γιὰ νὰ τὰ προσφέρη στὸ Σὰρλ Ἀζναβοὺρ.

★ Μετὰ τὸν Παμπλίτο Κάλβο, τὸν ἀξεχασο Μαρσελίνο, τὸν Χοσελίτο τοῦ φίλμ «Ἀκοῦστε τὸ τραγούδι μου», καὶ τὴν Μαριόλα τοῦ «Ἀγάπησα ἕναν ἄγγελο», ὁ ἱσπανικὸς κινηματογράφος λανσάρει τώρα ἕνα νέο παιδὶ θαῦμα: τὸν 'Αντζελίτο, ποὺ εἶναι κι' αὐτὸς προικισμένος μὲ μιὰ χρυσὴ φωνή.

★ "Υστερα ἀπὸ τὸ νέο της γάμο, ἡ Τζὰ-Τζὰ Γκαμπὸρ δὲ δείχνει καμμιὰ διάθεσι νὰ παίξη στὸν κινηματογράφο. 'Απέρριψε πολλὲς προτάσεις, χωρὶς ν' ἀποκλίψη. ἂν ἡ ἀπόφασί της νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ μπροστὰ στὸ φακὸ εἶναι μόνιμη ἢ ἁπλῆ συμβουλὴ τῶν καστιν

Τὸ καλλιτεχνικὸ σαλόνι

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΠΛΟΠΕΝΝΙΑΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΜΠΕΣΙΝΗΣ

Ὁ μπουζουκτσῆς... συγγραφεὺς καὶ συνθέτης

ΑΠΟ τοὺς πιὸ νέους ἄστρους τῆς διπλοπεννιάς, ὁ Γιάννης Καραμπεσίνης ἔχει καὶ ἕνα ἀκόμη ἀξιόλογο προσόν, κατὰ σπάνια ἴσως ἐξαίρεση: Εἶναι... γόης!

Βέρος Ἀθηναῖος, γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ Ψυρρῆ, ὁ Καιραμπεσίνης, ἀπὸ μικρὸ παιδάκι, εἶχε μεγάλη ἀδυναμία στὸ τραγούδι. Ἔτσι, κλεισμένος στὸ σπίτι του πρὶν 12 χρόνια, γρατσούνιζε μιὰ κιθάρα, τραγουδῶντας ἐρασιτεχνικά.

Λίγα χρόνια ἀργότερα, ἀπεφάσισε νὰ εἰδικευθῆ στὸ μπουζούκι, ποὺ τοῦ ἄρεσε πολύ. Ἀγόρασε, λοιπόν, ἕνα μπουζούκι καὶ ἄρχισε νὰ μαθαίνῃ μόνος του.

Ἡ μητέρα του ὅμως, μόλις ἀντίκρυσε τὸ ἰδιότυπο ὄργανο, ποὺ ἐκεῖνη μάλιστα τὴν ἐποχὴ δὲν εἶχε καὶ τόσο καλὴ φήμη, ἔγινε ἔξω φρενῶν καί, χωρὶς πολλὲς διαπιστώσεις, τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔσπασε, λέγοντάς του:

— Δὲν ντρέπεσαι, παιδί μου... Μπουζουκτσῆς θὰ γίνῃς;...

Ταυτόχρονα, μιὰ ὡραία γειτονοπούλα του, ποὺ τοῦ ἔκανε γλυκὰ μάτια, μόλις ἔμαθε, ὅτι θὰ γίνῃ μπουζουκτσῆς, τὸν περιφρόνησε!

Ὁ Καραμπεσίνης ὅμως, ποὺ ἀπὸ τὸ εἶχε βάλει βαθιὰ μέσ' στὴν καρδιά του», πολὺ σύντομα, ἀπέκτησε νέο μπουζούκι. Μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του, αὐτὴ τὴ φορά, ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὴν ἐξάσκησι, κι' ἔπειτα ἀπὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα, ἔκανε τὴν πρώτη ἐπαγγελματική του ἐμφάνισι πάνω στὸ πάλκο, παίζοντας καὶ τραγουδῶντας μὲ τὸ συγκρότημα Μητσάκη-Χρηστάκη, στὴν ἀρχή, κι' ἔπειτα μὲ τὸν Τζουανάκο καὶ τὸν Τατασόπουλο, κοντὰ στὴν Πόλλυ Πάνου καὶ τὸ Γαβαλᾶ.

Ἀπὸ τὸ 1960, ἄρχισε νὰ γράφῃ τὰ πρῶτα τραγούδια του: «Ρίχτο στὸ δὲ βαρυέσαι», «Ἀγάπη μου παλιά», «Τὸ τραγούδι τοῦ τσιγγάνου», «Ἔχε ἐμπιστοσύνη», «Πάρε τὸ δρόμο σου» καὶ «Οἱ παντρεμένοι», ποὺ εἶναι καὶ τὸ μεγαλύτερο ὡς τώρα σουξὲ του, μὲ κυκλοφορία ἀρκετῶν χιλιάδων δίσκων:

«Τί ἀξία ἔχει ὁ γάμος
στὴν ἀγάπη μας μπροστὰ
εἴμαι κι' ἄλλοι παντρεμένοι
κι' ὅμως ζοῦνε γωρὶς τά...»

Χαρακτηριστικὸ εἶναι, ὅτι ὁ Καιραμπεσίνης, σχεδὸν πάντοτε, φτιάχνει τὰ τραγούδια του πάνω σὲ δικούς του στίχους. Πηγαίνει τακτικὰ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του σὲ μακρυνὲς περιοχὲς — τὶς περισσότερες φορὲς στὴν Ἐκάλη — κάθεται ἐντελῶς μόνος του, μέσα σ' ἕνα ρομαντικὸ περιβάλλον, καὶ ἐκεῖ ἐμπνέεται τὰ τραγούδια του.

Μὰ ὁ Καραμπεσίνης δὲ γράφει μόνο τραγούδια. Γράφει, τὸν τελευταῖο καιρό, καὶ ἕνα ρομάντσο,

Ὁ Καραμπεσίνης μὲ τὴν Μπέμπα Μπλάνς, μὲ τὴν ὁποία ἐμφανίζεται τώρα, ὡς ἀτραξιόν, στὴν πίστα.

μὲ τὸν τίτλο «Παρανομίες τῆς ζωῆς», ποὺ ἐλπίζει, ὅταν θὰ τὸ τελειώσῃ, νὰ ἀξιοποιηθῆ καὶ νὰ γίνῃ κάποτε σενάριο, ἀφοῦ, ἄλλωστε, ἔχει κάνει ἀρχὴ μὲ τὸν κινηματογράφο: Ἔγραψε ὡς τώρα τὰ τραγούδια σὲ δυὸ ταινίες, «Τὰ ντερβισόπαιδα» καὶ «Ὁ θεῖος μου ἀπὸ τὸν Καναδά».

Ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες, ὁ Καραμπεσίνης ἔκανε μιὰ καλλιτεχνικὴ ἐκπληξι: Ἐγκατέλειψε τὸ πάλκο καὶ ἐμφανίζεται μὲ παρτεναίρ του μιὰ δυναμικὴ ἑρμηνεύτρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, τὴ Μπέμπα Μπλάνς, σὰν ἀτραξιόν, στὴν πίστα, πάνω ἀκριβῶς στὰ ἀχνάρια τοῦ Χιώτη καὶ τῆς Μαίρης Λίντα.

Ταιριαστὸ καὶ καλοδεμένο τὸ νέο καλλιτεχνικὸ ζευγάρι, ἔκανε καλὴ ἐντύπωσι. Μαζὶ μὲ γνωστὲς παλιὲς ἐπιτυχίες, λανσάρει τώρα καὶ δυὸ νέα τραγούδια του, τὰ «Ἀγάπη δὲν ὑπάρχει πιὰ» καὶ «Δὲ σοῦ ἀξίζει λίγη ἀγάπη», ποὺ ἀρέσουν ἰδιαίτερα.

Ἔτσι, τὸ νέο αὐτὸ καλλιτεχνικὸ ζευγάρι, μέσα σὲ μικρὸ διάστημα, κατέκτησε τὴ συμπάθεια τοῦ κοινοῦ.

★

Εἴδαμε ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράδια, τὸν Καραμπεσίνη, στὸ κέντρο τῆς πλατείας Ἀμερικῆς, ὅπου τώρα ἐμφανίζεται μαζὶ μὲ τὴ Μπέμπα Μπλάνς.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ νέα σου ἐμφάνισι; τὸν ρωτᾶμε.

— Ὅπως βλέπετε, ἀρέσουμε πολὺ στὸν κόσμο καὶ θὰ συνεχίσουμε τὴ συνεργασία, ποὺ ἀρχίσαμε, ἴσως ἀργότερα, καὶ στὸ ἐξωτερικό.

— Τί σὲ ἀπασχολεῖ ἄλλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγούδι καὶ τὸ μπουζούκι;

— Μανία μου εἶναι νὰ γράφω τραγούδια, καὶ αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ μὲ ἀπασχολεῖ τὶς περισσότερες ὧρες μου. Θέλω νὰ πετύχω ὅσο μπορῶ περισσότερα σουξὲ καὶ νὰ γίνω περισσότερο γνωστὸς στὸ κοινό. Ἀκόμη τὸ ὄνειρό μου εἶναι νὰ γράψω μία συμφωνικὴ σύνθεσι, πάνω σὲ λαϊκὸ μοτίβο.

— Κάτι ἄλλο, πιὸ πικάντικο;

— Μ' ἀρέσει πολὺ νὰ σωφέρω καί, συχνά, ὅταν θέλω νὰ ξεχάσω, βγαίνω ἀπὸ τὸ σπίτι μου χωρὶς κανένα προορισμό. Ἐπίσης λατρεύω τὸ ποδόσφαιρο. Παρακολουθῶ τακτικὰ ὅλα τὰ μεγάλα μάτς. Μὲ μόνη τὴ διαφορά, ὅτι εἶμαι λάτρης τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ», παρ' ὅ,τι βέρος Ἀθηναῖος!

— Τὰ μελλοντικά σου σχέδια;

— Σκοπεύω νὰ κάμω, μαζὶ μὲ τὴ Μπέμπα Μπλάνς, μιὰ μεγάλη περιοδεία στὸ ἐξωτερικό, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ συνεχίζοντας στὴν Ἀμερική. Ἔχουμε, ἄλλωστε, πολλὲς προτάσεις. Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες, εἶναι νὰ ἐμφανισθοῦμε τὴν ἀνοιξι πάνω σ' ἕνα ὑπερωκεάνειο, σὲ μιὰ σειρὰ κρουαζιέρες. Πιστεύω νὰ τὸ ἀποφασίσουμε τελικὰ καὶ θὰ ἔχουμε ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσουμε πολλὰ ὡραῖα καὶ ἄγνωστα μέρη.

Ὁ Γιάννης Καραμπεσίνης.

— Ἀπὸ αἰσθηματικὴς πλευρᾶς;

— Σ' αὐτὸ τὸ θέμα τίποτα τὸ ἐνδιαφέρον. Εἶχα κάποτε ἕνα σοβαρὸ δεσμό, ξαφνικὰ ὅμως διελύθη, ὅπως συμβαίνει συχνά. Τὸ γεγονὸς εἶναι, ὅτι δὲ βρέθηκε καμμιὰ γυναίκα ὡς τώρα στὴ ζωή μου, ποὺ νὰ μπορέση νὰ μὲ καταλάβῃ.

— Καὶ ἡ συνέχεια;

— Ἡ συνέχεια εἶναι, ὅτι, ἂν καὶ ὅλα μου τὰ τραγούδια περιστρέφονται γύρω ἀπὸ τὴν ἀγάπη, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον, ἔπαψα νὰ ἐνδιαφέρωμαι γι' αὐτήν. Ἔτσι, μοῦ μένει μόνο μιὰ μεγάλη ἀγάπη: ἡ μητέρα μου!

Θὰ τελειώσω μὲ μιὰ χαρακτηριστικὴ παρένθεσι, πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, ποὺ ὁ Καραμπεσίνης, ἀπὸ μετριοφροσύνη ἴσως, ἀπέφυγε νὰ σχολιάσῃ.

Τὰ τελευταῖα χρόνια, ποὺ ὁ Μάνος Χατζηδάκις, μὲ τὰ «Παιδιὰ τοῦ Πειραιά», ἔγινε ἀφορμὴ ὄχι μόνο νὰ ἐκλαϊκευθῆ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς μουσικῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ γίνῃ πολὺ τῆς μόδας, ἔτσι ὥστε νὰ πάρῃ τὴ θέσι του ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ὄργανα καὶ τὸ μπουζούκι, ἡ ὁμορφη γειτονοπούλα του, ποὺ τὸν εἶχε περιφρονήσει, ὅταν ἔμαθε, ὅτι θὰ γινόταν μπουζουκτσῆς, τὸν ξαναθυμήθηκε.

Τακτικὲς ἐπισκέψεις στὰ κέντρα, ὅπου μάθαινε, ὅτι ἐμφανίζεται, ζωηρὰ χειροκροτήματα καὶ γλυκειὲς ματιές, τοῦ ἔδωσαν νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ ξαναζωντανέψῃ τὸ παλιὸ αἴσθημά τους.

Ὁ Καραμπεσίνης ὅμως, ποὺ θυσίασε τότε γιὰ τὸ μπουζούκι του ἕνα μεγάλο ἔρωτα, δὲν ὑπέκυψε στὸν πειρασμό καί, μὲ τὸ λακωνικὸ αὐτὸ σημεῖωμα, ποὺ τῆς ἔστειλε ἕνα βράδυ στὸ τραπέζι τους, ἀνταποδίδοντας τὴν ἀπογοήτευσι, τῆς ἔκοψε γιὰ πάντα τὸ βῆχα:

«Τώρα ἄλλαξαν οἱ καιροί...».

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

✪✪

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΚΑΛΙΓΟΥΛΑ

Κάποτε, ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτορας Καλιγούλας ἔβγαλε ἕνα διάταγμα, ποὺ μ' αὐτὸ πληροφοροῦσε τὸ λαό, ὅτι τὴν Πρωτοχρονιὰ τοῦ ἔτους ἐκείνου, θὰ στεκόταν ὁ ἴδιος μπρὸς στὴν πύλη τῶν ἀνακτόρων του, ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, καὶ θὰ μάζευε τὰ δῶρα, ποὺ θὰ τοῦ προσέφεραν ὑποχρεωτικὰ οἱ ὑπήκοοί του, γιὰ νὰ μπορέση ἔτσι, νὰ προικίση τὴν ἀνύπαντρη κόρη του.

Ὅταν ἦρθε ἡ Πρωτοχρονιά, οἱ Ρωμαῖοι, ἀπὸ φόβο, ἔσπευσαν νὰ τοῦ προσφέρουν ὅ,τι εἶχε ὁ καθένας. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἔφτασε κι' ἕνας χωρικός, ποὺ τοῦ προσέφερε μιὰ κόττα.

Ὁ Καλιγούλας, μόλις εἶδε τὸ δῶρο αὐτό, ἔβαλε τὰ γέλια καὶ ρώτησε τὸ χωρικό;

— Γεννάει αὐτὴ ἡ κόττα;

— Βέβαια! Τὸ μεσημέρι ἀλιστα, γέννησε ἕνα αὐγό!

— Ἄν, ἔτσι εἶναι; Καὶ γιατὶ γιατὶ δὲ μοῦ τὴν ἔφερνες πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ἀχρεῖε;... τοῦ φώναξε ὁ Καλιγούλας.

σαλόνι

ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΟΜΙΛΟΥΝ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΖΑΒΕΛΑΣ

Ἀπὸ τὰ «Χειροκροτήματα» ὡς τὴν «Ἀντιγόνη»

ΒΡΗΚΑΜΕ τὸ Γιώργο Τζαβέλλα ὄρθιο, πίσω ἀπ' τὴν τζαμαρία τοῦ ρετιρέ, σὲ μιὰ πολυκατοικία τῆς ὁδοῦ Λέκκα, ὅπου ἔχει τὸ γραφεῖο του, νὰ κυττάζῃ τὴ γκρίζα καταχνιά, ποὺ τύλιγε τὸν ἱερὸ βράχο τῆς Ἀκροπόλεως.

— Ὁ ἑλληνικὸς κινηματογράφος κάθε ἄλλο παρὰ ἀνάποδα πηγαίνει. Βέβαια, ἔχει τὰ ἀνάποδά του καὶ τὶς ἀναποδιές του, ἀλλά, κατὰ βάσιν, πάει σωστά, παρουσιάζει δὲ ἀρκετὴ ποσοτικὴ πρόοδο στὰ τελευταῖα χρόνια. Ἑβδομήντα ταινίες κάθε χρόνο, ποὺ παράγουμε ἐμεῖς, δὲν τὶς παράγει οὔτε ἡ Γαλλία.

— Ποῦ ὀφείλεται αὐτὴ ἡ ποσοτικὴ πρόοδος;

— Στὴν «ἐξυπνάδα», ποὺ ἔχουν οἱ Ρωμιοὶ ἐπιχειρηματίες καὶ στὴν προτίμησι τοῦ κοινοῦ γιὰ ἑλληνικὲς ταινίες. Ἔτσι, τὰ ἑλληνικὰ φίλμ κατάντησαν σὰν τὶς πολυκατοικίες ἢ καλύτερα σὰν τὰ ἠλεκτρικὰ πλυντήρια. Μόλις χτίστηκε ἡ πρώτη πολυκατοικία, γέμισε ἡ Ἀθήνα μεγαθήρια, ποὺ δὲν ἄφησαν οὔτε μιὰ σταλιὰ χῶρο γιὰ τὸ τοπικὸ φολκλόρ.

»Βέβαια, κανένας ψύγος δὲν ὑπάρχει σ' αὐτό. Ὡστόσο, καλὸ θάταν, δίπλα στὴν ποσοτικὴ πρόοδο, νὰ ὑπάρχη καὶ ποιοτικὴ πρόοδος, στὸν κινηματογράφο, ποὺ δὲν ὑπάρχει. Φυσικά, δὲ μιλῶ γιὰ τὶς τέσσερες-πέντε καλὲς ταινίες, ποὺ βγαίνουν κάθε χρόνο. Αὐτὲς εἶναι ἐξαίρεσι. Κατὰ τὸν κανόνα, ποὺ διέπει τὰ ξένα κράτη, θάπρεπε οἱ πενῆντα ἀπ' τὶς 70 ταινίες μας νάναι καλές.

— Ποιὸς φταίει γι' αὐτὸ τὸ μεγάλο ἄνοιγμα τῆς ψαλίδος μεταξὺ τῶν σκελῶν «ποιότης» καὶ «ποσότης»;

— Βασικά, οἱ «παραγωγοί». Εἶναι ἀπίθανο τὸ φαινόμενο, ποὺ παρουσιάστηκε στὸν τόπο μας μὲ τὰ πρῶτα βήματα, ποὺ ἔκαμε ὁ κινηματογράφος. Ἀπίθανοι ἄνθρωποι, πήραν ἄλλους ἀπίθανους ἀνθρώπους, τοὺς βάφτισαν σκηνοθέτες, βάφτισαν τὸν ἑαυτό τους παραγωγό, πῆραν καὶ κάτι ἀπίθανες κοπέλλες, ποὺ τὶς βάφτισαν πρωταγωνίστριες καὶ ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα: Γέμισε ὁ τόπος ἀπὸ ἀπίθανες ταινίες.

— Τὸ κακὸ αὐτὸ δὲν ἔχει θεραπεία; Μήπως θάπρεπε νὰ ἐπέμβῃ τὸ κράτος γιὰ νὰ βάλη τὸν κινηματογράφο σὲ κάποια τάξι;

— Ὄχι. Ἡ λογοκρισία (κι' αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο σχῆμα κρατικῆς ἐπεμβάσεως) εἶναι ἀπαραδεκτη, μὲ οἱανδήποτε μορφή της.

— Τότε;

— Ἡ θεραπεία θάρθη μόνη της μὲ τὸν καιρό. Οἱ διάφοροι παραγωγοὶ τῶν «διαφόρων» ταινιῶν θ' ἀρχίσουν νὰ μὴν ἔχουν οἰκονομικὰ ὀφέλη καὶ θὰ ἀποσυρθοῦν ἀπ' τὸ ἐπάγγελμα. Αὐτὸ δὲ θὰ γίνῃ εὔκολα, γιατὶ οἱ «παραγωγοὶ» μοιάζουν μὲ τὴ Λερναία Ὕδρα. Κόβεις τὸ ἕνα κεφάλι καὶ γεννιοῦνται στὴ θέσι του ἄλλα δυό, καὶ τοῦτο γιατὶ ὁ κινηματογράφος ἀσκεῖ μιὰ παράξενη γοητεία καὶ ἀκατανίκητη ἕλξι σὲ πολλούς.

»Ὡστόσο, σιγὰ-σιγά, τὸ κοινό μας θὰ μορφώνεται κινηματογραφικὰ καὶ θὰ μπορῇ νὰ ἐπιλέγῃ μόνο του τὶς καλὲς ταινίες. Ἔτσι θὰ δημιουργηθῆ κινηματογραφικὴ παράδοσι, ὅπως στὰ προηγμένα κράτη. Μπορῶ νὰ πῶ μάλιστα πὼς ἄρχισε κιόλας νὰ δημιουργῆται μιὰ τέτοια παράδοσι. Μερικὲς ὠργανωμένες ἑταιρεῖες (Φῖνος, Ζερβός, κ. ἄ.) μὲ τὰ ἄρτια τεχνικὰ μέσα, ποὺ διαθέτουν καὶ τὰ καλλιτεχνικά τους ἐπιτελεῖα, προσέχουν τὴν παραγωγή τους.

»Ἔτσι, τὸ κοινὸ ἀνεβαίνει. Ἀπόδειξι πὼς τὸ πλεονέκτημα τῆς γλώσσας, ποὺ ἄλλοτε τραβοῦσε τὸν κόσμο, τώρα ἀρχίζει καὶ γίνεται μειονέκτημα καὶ τὸ κοινὸ «λακίζει» ὅταν ἀκούῃ ἑλληνικὴ ταινία. Καὶ ρωτάει πλέον ποιανοῦ εἶναι ἡ ταινία, γιὰ νὰ ἀποφασίσῃ νὰ μπῇ στὸν κινηματοθέατρο. Αὐτὸ εἶναι ἤδη βῆμα ποιοτικῆς προόδου.

★

— Ἂς μιλήσουμε τώρα, γιὰ σᾶς, κ. Τζαβέλλα. Ποιά, κατὰ τὴ γνώμη σας, εἶναι τὰ ἀτού, ποὺ συνιστοῦν μιὰ καλὴ ταινία;

— Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος. Τὸ σενάριο ἐν προκειμένῳ. Γιὰ νὰ εἶναι καλὸ τὸ σενάριο ὅμως, πρέπει νὰ ἔχῃ οὐσία καὶ σκοπό. Ἡ Τέχνη δὲν εἶναι γιὰ τὴν Τέχνη, οὔτε ὁ κινηματογράφος γιὰ τὸν κινηματογράφο. Ἕνα καλὸ σενάριο πρέπει νὰ ἔχη κάποιο μήνυμα καὶ ν' ἀφίνῃ «κέρδη» γιὰ τὸ θεατή.

»Θὰ μοῦ πῆτε πὼς ἡ ταινία δὲν εἶναι λόγος, ἀλλὰ εἰκόνα, κι' ἑπομένως τὸ σενάριο παίζει δεύτερο ρόλο. Λάθος. Πέρα ἀπὸ τὰ ἐκφραστικὰ μέσα, ὑπάρχει ἡ οὐσία τῆς Τέχνης. Ὁ σκοπὸς καὶ ὁ «λόγος».

— Ἔχουμε καλοὺς σεναριογράφους στὴν Ἑλλάδα;

— Συμβαίνει ἐδῶ ὅ,τι καὶ μὲ τοὺς παραγωγούς. Ἡ πληθώρα κακῶν σεναριογράφων εἶναι αἰτία τῆς πληθώρας κακῶν ταινιῶν.

— Καὶ τὸ ἔμψυχο ὑλικό;

— Αὐτὸ εἶναι ἄριστο. Εἶναι τὸ μόνο καλό, ποὺ διαθέτει ὁ ἑλληνικὸς κινηματογράφος.

— Ἔχω τὴ γνώμη πὼς δὲ διαθέτουμε καὶ τόσο ἄριστους, ὅπως λέτε, κινηματογραφικοὺς ἠθοποιούς. Ἀντίθετα, στὸ θέατρο...

— Λάθος, καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε, ποὺ σᾶς διακόπτω. Ὁ ἠθοποιὸς εἶναι ἢ καλὸς ἢ κακός. Ὅταν εἶναι καλὸς στὸ θέατρο, θάναι καλὸς καὶ γιὰ τὸν κινηματογράφο. Ἀρκεῖ νὰ μὴν πέσῃ σὲ ἀδέξιο σκηνοθέτη. Ὁ Καπράκης, φέρ' εἰπεῖν, ἡ Εἰρήνη Παπᾶ, ὁ Ὀρέστης Μακρῆς, εἶναι ἄριστοι ἠθοποιοὶ τοῦ θεάτρου. Κατ' ἀναλογία, εἶναι καὶ ἄριστοι στὸν κινηματογράφο. Βέβαια, ἔχουν παίξει καὶ σὲ κακὲς ταινίες. Τὸ σφάλμα δὲν ἦταν δικό τους, ἀλλὰ τοῦ σκηνοθέτη.

— Γιὰ τοὺς τεχνικούς μας τί ἔχετε νὰ πῆτε;

— Διαθέτει ἄριστους τεχνικοὺς ὁ τόπος, καθὼς καὶ ἄριστα τεχνικὰ μέσα, ἰσάξια μὲ τὰ σύγχρονα εὐρωπαϊκά.

— Τί προβλέπετε, λοιπόν, γιὰ τὸν ἑλληνικὸ κινηματογράφο;

— Μεγάλη ἐξέλιξι. Οἱ «παραγωγοὶ» θὰ ξεκαθαρίσουν, καὶ θὰ παρουσιασθοῦν καὶ καλοὶ σεναριογράφοι. Μόνο, ποὺ χρειάζεται δουλειά. Τ' ἄλλα θάρθοῦν μόνα τους. Πρέπει ὅμως νὰ βοηθήσῃ καὶ τὸ κράτος.

— Πῶς;

— Μὲ τρεῖς τρόπους. Πρῶτα νὰ μειώσῃ τὸ φόρο δημοσίων θεαμάτων. Ὕστερα, νὰ καταργήσῃ τὸ «κραντί» καὶ νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς ἰδιοκτῆτες κινηματογραφικῶν αἰθουσῶν νὰ παίζουν ὡρισμένο ἀριθμὸ ἑλληνικῶν ταινιῶν τὸ χρόνο. Ἡ κινηματογραφικὴ μας παραγωγὴ πρέπει νὰ προστατευθῆ ὅπως καὶ τὰ ἄλλα ἑλληνικὰ προϊόντα. Καί, τέλος, τὸ κράτος πρέπει νὰ ὀργανώσῃ τὶς ἐξαγωγὲς ἑλληνικῶν ταινιῶν, θεσπίζοντας δασμοὺς γιὰ τὶς ξένες ταινίες, ὅπως γίνεται στὴν Ἰταλία.

★

— Ἂς ξαναρθοῦμε στὴν προσωπική σας ἐργασία. Τί μᾶς ἑτοιμάζετε τώρα, κ. Τζαβέλλα;

— Ἕνα σύγχρονο ψυχολογικὸ δράμα. Θάναι ὁ πρωτότυπος τίτλος «Ἀντιγόνης». Πρὸς τὸ παρόν, γράφω τὸ σενάριο.

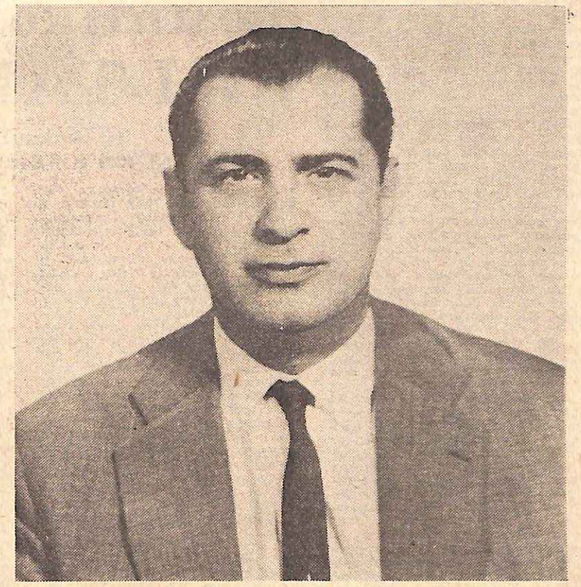
— Ποιὰ ταινία σας ἀγαπᾶτε περισσότερο;

— Τὰ «Χειροκροτήματα». Ὄχι πὼς εἶναι ἡ πιὸ καλὴ ποὺ ἔφτιαξα. Συνδέεται ὅμως μὲ τὰ νειάτα μου, μὲ τὰ πρῶτα ὀνείρα, καὶ ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, μὲ τὶς πρῶτες δυσκολίες τῆς ζωῆς μου.

— Μία τελευταία ἐρώτησι: Ἂν δὲν ἤσαστε ὁ Γιώργος Τζαβέλλας, ἀλλὰ ἕνας κινηματογραφικὸς κριτικός, πῶς θὰ κρίνατε τὸ... Γιώργο Τζαβέλλα;

— Ἡ κρίσι μου θάταν αὐστηρή. Θάγραφα πὼς ὁ Γιώργος Τζαβέλλας πρῶτα θάπρεπε νάχη ἀποδώσει πολὺ περισσότερα ποσοτικῶς. Ὅσο γιὰ τὴν ποιότητα, στὰ νειάτα του, εἶχε τοποθετήσει πολὺ ψηλὰ τὸ στόχο. Δὲν τὸν ἔφθασε, ἀλλὰ δὲν τοῦ λείπουν οἱ δυνατότητες νὰ τὸ κάμῃ. Ἂς στρωθῇ, λοιπόν, στὴ δουλειά...

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Γιώργος Τζαβέλλας.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Ὁ Γιώργος Τζαβέλας, μ' ὅλο ποὺ εἶναι νέος ἀκόμη, μόλις 45 ἐτῶν, θεωρεῖται σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς δημιουργοὺς τοῦ μεταπολεμικοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου, ἀπὸ πλευρᾶς σκηνοθεσίας.

Γεννημένος στὴν Ἀθήνα, σπούδασε νομικὰ ἀλλὰ δὲν ἀσχολήθηκε ἐπαγγελματικὰ μὲ τὴν ἐπιστήμη του, γιατὶ αἰσθανόταν πάντα ἀκατανίκητη ἕλξι πρὸς τὸ θέατρο καὶ τὸν κινηματογράφο. Ἀπὸ μικρὸς ἀφιερώθηκε στὴ συγγραφὴ θεατρικῶν ἔργων, χωρὶς δὲ ντεμπουτάρισε στὴν συγγραφικὴ τέχνη, γράφοντας μιὰν ὁπερέτα μὲ τὸν Π. Τσιφόρο, τὸν «Ἀλέφτη τῆς καρδιᾶς μου». Ἀκολούθησαν μερικὰ ἀκόμη ἔργα, ὅπως τὸ «Παρομοιάθη» (τοῦ φεργκιοὺ» ποὺ παίχτηκε ἀπὸ τὸν θίασο Κοτοπούλη, τὸ «Ἡ γυνὴ νὰ φοβᾶται τὸν ἄνδρα», ποὺ ἀποτέλεσε τὸ κύκνειο ἆσμα τοῦ μακαρίτη Βασίλη Λογοθετίδη, κ.ἄ., καθὼς καὶ πεντ-ἓξη ἐπιθεωρήσεις γιὰ τὸ ἐλαφρὸ μουσικὸ θέατρο.

Ἡ πραγματικὴ ἀγάπη ὅμως τοῦ Γ. Τζαβέλλα στάθηκε ὁ κινηματογράφος ποὺ στὴν ἐποχὴ ποὺ ἄρχισε, βρισκόταν ἀκόμη σὲ νηπιακὴ κατάστασι.

Σὰν μαθητὴς Γυμνασίου εἶχε ἀγοράσει ἕνα μικρὸ μηχάνημα λήψεως καὶ ἄρχισε τὴν προπαίδευσί του στὴν 7η Τέχνη γυρίζοντας σκηνὲς τοῦ δρόμου καὶ τοῦ σχολείου.

Ἀργότερα, σὲ ἡλικία 21 ἐτῶν παρουσίασε τὴν πρώτη σκηνοθετικὴ του ἐργασία, δημιουργώντας τὴν ταινία «Χειροκροτήματα» μὲ τὸν Ἀττίκ.

Καλύτερές του ταινίες εἶναι ὁ «Μαῒνος Κοντάφος» (1946) μὲ τὸν Μάνο Κατράκη, ὁ «Μεθύστακας» (1950) μὲ τὸν Ὀρέστη Μακρῆ, ἡ «Ἀγνὴ τοῦ Λιμανιοῦ» μὲ τὴν Ἑλ. Χατζηαργύρη καὶ τὸν Ἀλ. Ἀλεξανδράκη, ὁ «Γρουσούζης» (Ὀρ. Μακρῆς) τὸ «Σ' ἀφεράκι» μὲ τὸν Φωτόπουλο, ἡ «Κάπτικη λίρα» μὲ τοὺς Χρ. Λαμπέτη, Λογοθετίδη, Φωτόπουλο Ὀρ. Μακρῆ, Σπεῦ. Βρανᾶ, ὁ «Ζηλιάρογατος» ἡ «Ἀντιγόνη» μὲ τὴν Εἰρήνη Παπᾶ, κ.ἄ.

Φοιτητικοὶ ἀγῶνες ΚΑΙ ΤΑΡΑΧΕΣ

Ἡ «Φάλαγξ τοῦ Πανεπιστημίου» καὶ ἡ «Στάσις τοῦ γιουβετσιοῦ»

Στὴν ἐπανάστασι τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1862, ποὺ ἀνέτρεψε τὴν πρώτη δυναστεία, εἶχε πρωτοστατήσει ἡ νεολαία καὶ ἰδιαιτέρως ἡ φοιτητική. Στὰ τελευταῖα ὀθωνικὰ χρόνια τὸ Πανεπιστήμιο εἶχε γίνει τὸ κέντρο ἐναντίον τῆς ἀπολυταρχίας τοῦ Ὄθωνος. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀκούστηκαν οἱ πρῶτες ζητοκραυγὲς ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας καὶ ἀπὸ τὰ θρανία του εἶχαν βγῆ, λίγο καιρὸ πρίν, ὁ Ἐπαμεινώνδας Δεληγιώργης καὶ οἱ ἄλλοι φλογεροὶ ἐπαναστάτες τοῦ Ὀκτωβρίου. Τὸ πάθος καὶ ἡ ἐξαψι ἐναντίον τῆς πρώτης δυναστείας εἶχε φτάσει σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε σημειώθηκε καὶ ἕνα θλιβερὸ καὶ ἀποκρουστικὸ ἐπεισόδιο: μία ἀπόπειρα κατὰ τῆς Ἀμαλίας.

Ἡ ἀπόπειρα ἔγινε στὶς 9 τὸ βράδυ τῆς 4ης Σεπτεμβρίου 1861, ἐνῶ ἡ Ἀμαλία γύριζε ἀπὸ τὸν Ἔφιππο περίπατό της στὸ παλάτι, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν κυρία τῶν τιμῶν Γρίβα καὶ τὸν ἀρχιἱπποκόμο Μινδάνερ. Ὁ Ὄθων ἔλειπε στὸ ἐξωτερικὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ ἀντιβασίλευε ἡ Ἀμαλία. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Παλάτι (Παλαιὰ Ἀνάκτορα) στὴ γωνία Πανεπιστημίου καὶ Πλατείας Συντάγματος — ὅπου σήμερα τὸ ξενοδοχεῖο τῆς Μεγάλης Βρεττανίας — ἕνας νέος ἔρριξε ἐναντίον τῆς βασίλισσας, ἀπὸ κοντινὴ ἀπόστασι, μιὰ βολὴ μὲ πιστόλι. Ἡ σφαῖρα ἀστόχησε καὶ ἡ Ἀμαλία συνέχισε τὸ δρόμο της πρὸς τὰ ἀνάκτορα. Ὁ νέος συνελήφθη ἀμέσως, χωρὶς νὰ προβάλη καμμιὰ ἀντίστασι καὶ κατὰ τὸ χρονικογράφο τῆς ἐποχῆς «μετὰ παρρησίας καὶ ἑτοιμότητος, ἐμφανούσης σκοπὸν πρὸ πολλοῦ μεμελετημένον, ὁμολόγησε τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ εἰπὼν ὅτι ἤθελε ν' ἀπαλλάξη τὴν πατρίδα τῆς τυραννίας». Ὁ συλληφθεὶς ὠνομάζετο Ἀριστείδης Δόσιος. Ἦταν φοιτητὴς τῆς Νομικῆς καὶ γιὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑδημμένους συνεργάτες τῆς ἐφημερίδος τὸ «Μέλλον τῆς Πατρίδος».

Μετὰ τὴν ἀπόπειρα, ἔγιναν συλλήψεις διαφόρων νέων, ὡς ὑποπτων συνενοχῆς: τοῦ Λεωνίδα Δεληγιώργη, ἀδελφοῦ τοῦ Ἐπαμεινώνδα, τοῦ Ὀθωνα Μακρυγιάννη, τοῦ Μακρῆ, τοῦ Κ. Καμπᾶ καὶ ἄλλων. Οἱ συλληφθέντες ἀπελύθησαν σὲ λίγες ἡμέρες, γιατὶ δὲ βρέθηκαν στοιχεῖα συνενοχῆς. Διαπιστώθηκε ὅμως ἀπὸ τὶς ἀνακρίσεις ὅτι κανένας ἀπὸ τοὺς συλληφθέντες δὲ θέλησε ν' ἀποδοκιμάση τὴν πρᾶξι τοῦ Δοσίου. Πρᾶγμα ποὺ ἀπεδείκνυε τὴν ψυχικὴ κατάστασι τῆς νεολαίας καὶ τὸ ἀντιδυναστικὸ πνεῦμα ποὺ ἐπικρατοῦσε.

Ὁ Δόσιος καταδικάστηκε σὲ θάνατο ἀπὸ τὸ κακουργοδικεῖο. Ἡ Ἀμαλία ὅμως τοῦ ἔδωσε ἀμέσως χάρι καὶ μετέτρεψε τὴν ποινὴ σὲ ἰσόβια δεσμά. Μερικοὶ ὑπαξιωματικοί, ποὺ ἀποπειράθηκαν νὰ τὸν πάρουν ἀπὸ τὶς φυλακές, τιμωρήθηκαν λίαν ἐπιεικῶς. Ἕνα χρόνο μετὰ τὴν ἀπόπειρα οἱ πρῶτοι βασιλεῖς ἀπομακρύνονταν ὁριστικὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ προσωρινὴ κυβέρνησι ποὺ σχηματίστηκε μετὰ τὴν ἐπανάστασι, τὴ νύχτα τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1862, ὁρκίστηκε τὸ ἄλλο πρωῒ μέσα στὸ Πανεπιστήμιο ἀπὸ τὸ μητροπολίτη Ἀθηνῶν. Στὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν φοιτητῶν γιὰ τὴν ἐπανάστασι σημειώθηκαν καὶ ἄτοπα. Οἱ φοιτητὲς κατέβασαν καὶ ἔσπασαν τὶς εἰκόνες τοῦ Ὄθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας καὶ ἔσβασαν τὸ ὄνομα τοῦ Ὄθωνος ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο, ποὺ εἶχε ὡστόσο ἱδρυθῆ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του. Τότε τὸ Ὀθώνειον Πανεπιστήμιον μετονομάστηκε σὲ Ἐθνικόν. Ἔπρεπε νὰ περάσουν 25 χρόνια γιὰ νὰ ξαναγραφῆ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀθωνος στὴ μαρμάρινη στήλη τῶν εὐεργετῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ στὴν εἴσοδο τοῦ κτιρίου νὰ ζωγραφιστῆ ἡ εἰκόνα τοῦ πρώτου βασιλιᾶ, ποὺ τὸν παριστάνει νὰ προστατεύη τὶς τέχνες καὶ τὶς ἐπιστήμες.

Στὸ διάστημα τῆς Μεταπολιτεύσεως, ποὺ ἀκολούθησε τὴν ἔξωσι τῶν πρώτων βασιλέων ὡς τὴν ἐκλογὴ τοῦ Γεωργίου Α' (1861—1863), τὸ Πανεπιστήμιο προσέφερε μεγάλες ὑπηρεσίες στὴ διατήρησι τῆς τάξεως στὴν πρωτεύουσα. Μὲ ψήφισμα τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως τῆς 8ης Δεκεμβρίου 1862 ἱδρύθηκε ἡ «Φάλαγξ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου», μὲ ἀξιωματικοὺς τοὺς καθηγητάς καὶ φαλαγγίτες τοὺς φοιτητάς. Μαζὶ μὲ τὴν Ἐθνοφυλακή, ἡ Φάλαγξ τοῦ Πανεπιστημίου ἀνέλαβε νὰ κρατήση τὴν τάξι καὶ τὴν ἀσφάλεια στὴν Ἀθήνα μετὰ τὸν τριήμερο ἐμφύλιο πόλεμο (19—21 Ἰουνίου 1863)' ποὺ συνετάραξε τὴν πρωτεύουσα κι' ἔμεινε στὴν Ἱστορία ὡς «Ἰουνιακά». Ὁ στρατὸς καὶ ἡ χωροφυλακή, ποὺ εἶχαν ἀναμιχθῆ στὶς τριήμερες ταραχὲς τοῦ Ἰουνίου, ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα καὶ στρατιωτικὰ καὶ ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἀνέλαβαν ἡ Ἐθνοφυλακὴ καὶ ἡ Φάλαγξ. Οἱ φοιτητές, ποὺ πρωτοστατοῦσαν ἄλλοτε σ' ὅλες τὶς θορυβῶδεις ἐκδηλώσεις καὶ τὶς ταραχές, τώρα ντυμένοι μὲ τὴ στρατιωτικὴ στολὴ τοῦ φαλαγγίτη φρουροῦσαν τὰ δημόσια καταστήματα καὶ γύριζαν τὴ νύχτα μὲ περιπόλους μέσα στὴν πόλι, γιὰ νὰ ἐξασφαλίζουν τὴν τάξι στὴν πολυθόρυβη ἐκείνη ἐποχή.

Φαίνεται ὅμως πὼς κάποτε δὲν ξεχνοῦσαν καὶ τὴν παλιά τους τέχνη. Μία ἀναφορὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐθνοφυλακῆς πρὸς τὴ σύγκλητο τοῦ Πανεπιστημίου μᾶς πληροφορεῖ ὅτι «φοιτηταὶ τῆς Φάλαγγος ἐθεάθησαν εἰς διαδήλωσιν πολιτῶν φωνάζοντες μετ' ἐκείνων: Βασιλέα θέλομεν ἀφ' ἡμῶν καί.. κότα!» Ἦταν τὸ σύνθημα ποὺ ἐπικρατοῦσε τὸν καιρὸ τῆς μεταπολιτεύσεως στὴν πρωτεύουσα, ἀπὸ τὸν ἀπαυδισμένο ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη καὶ μετέωρο κατάστασι λαό, ποὺ πίστευε πὼς μόλις θἀρχόταν ὁ νέος βασιλιᾶς θἀ ξανάφερνε τὸν κανονικὸ ρυθμὸ στὴν πολιτικὴ ζωὴ τοῦ τόπου.

Δὲν ξέρω γιατὶ ἔχει ἐπικρατήσει Ἱστορικῶς καὶ ἀναφέρεται πὼς ὁ λαὸς φώναξε τὴν ἐποχὴ τῆς μεταπολιτεύσεως στὶς διαδηλώσεις: «Βασιλέα θέλουνε κι' ἂς εἶναι κι' ἀπὸ ξύλο!...». Τὸ συνηθέστερο ὡστόσο σύνθημα, ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ λαὸς στὶς διαδηλώσεις ἦταν: «Βασιλέα θέλουμε κι' ἂς εἶναι καί.. κότα!» Καὶ φώναζαν ἔτσι, γιατὶ μεταξὺ τῶν προταθέντων γιὰ τὸν ἑλληνικὸ θρόνο ἦταν καὶ ὁ πρίγκηψ Ἐρνέστος τοῦ Γκότα, γιὰ τὸν ὁποῖο μάλιστα εἶχε γίνει μεγάλη συζήτησι στὶς ἐφημερίδες. Καὶ ὁ λαός, ποὺ ἄκουγε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸ Γκότα, τὸν ἔφτιαξε ἐπὶ τὸ ἁπλοελληνικώτερον... κότα!

Μετὰ τὴν ἄφιξι τοῦ Γεωργίου Α' καὶ τὴν ἐγκατάστασι τῆς κοινοβουλευτικῆς δημοκρατίας οἱ ἀγῶνες τῶν φοιτητῶν ἐγκατέλειψαν πιὰ τὸ πολιτικὸ ἐπίπεδο καὶ στράφηκαν πρὸς τὸ ἐθνικὸ καὶ σὲ ἐσωτερικὰ ζητήματα τοῦ Πανεπιστημίου. Ἡ Μεγάλη Ἰδέα καὶ ἡ ἀπελευθέρωσι τῶν ἀλυτρώτων ἀδελφῶν ξεσήκωσαν πολλὲς φορὲς τὴν ἑλληνικὴ νεολαία σὲ συλλαλητήρια καὶ συχνὰ σὲ συγκρούσεις μὲ τὴν ἀστυνομία. Φοιτητὲς καὶ ἐνθουσιώδεις μαθητὲς τῶν γυμνασίων κατατάσσονταν ἐθελοντὲς στὶς στὶς κρητικὲς ἐπαναστάσεις καὶ στὰ ἀπελευθερωτικὰ κινήματα, ποὺ σημειώνονταν στὸν ὑπόδουλο Ἑλληνισμό. Στὴν ἐπανάστασι τῆς Θεσσαλίας (1878) πολλοὶ φοιτητὲς κατετάγησαν στὸ «Λόχο τῶν Ἰώνων», μπῆκαν στὸ τουρκικὸ ἔδαφος καὶ ἔλαβαν μέρος σὲ μάχες.

Ἡ συνοικία τῆς Νεαπόλεως, ποὺ ἄρχισε νὰ σχηματίζεται στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ὀθωνος, ἔγινε τὸ ὁρμητήριο τοῦ φοιτητικοῦ κόσμου. Μικρὰ σπιτάκια, φτωχικὰ καὶ μονόροφα χαρακτήριζαν τὴ συνοικία αὐτή, ὅπως ἦταν ἀλλωστε καὶ τὰ περισσότερα σπίτια τῆς τότε ἑλληνικῆς πρωτεύουσας. Μερικὰ ἀπὸ τὰ σπίτια αὐτὰ σώζονται καὶ σήμερα, στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος καὶ στὶς γύρω παρόδους, καὶ μᾶς δίνουν τὴν εἰκόνα τῆς τότε Νεαπόλεως. Κι' ἐπειδὴ ἡ καινούργια αὐτὴ συνοικία — ἦταν κοντὰ μὲ τὸ Πανεπιστήμιο καὶ τὰ νοίκια τῶν δωματίων φθηνά, ἦταν φυσικὸ νὰ τραβήξη τοὺς περισσότερους ἀπὸ τοὺς ἐπαρχιῶτες φοιτητές.

Ἐπὶ δύο γενεὲς ἡ Νεάπολις εἶχε μεταβληθῆ σὲ πραγματικὴ φοιτητούπολι. Ἐκεῖ ἔμεναν τὰ τρία τέταρτα τῶν φοιτητῶν κι' ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινοῦσαν οἱ διαδηλώσεις τῆς «χρυσῆς νεολαίας», ποὺ εἶχαν συνταράξει τὴν Ἀθήνα γιὰ 40 χρόνια καὶ ὡς τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνα μας.

Πρωτοπόροι στὴν πατριωτικὴ ἰδέα οἱ φοιτητὲς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης προικισμένοι μὲ τὶς ἀρχὲς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δημοκρατίας, εἶχαν βρῆ συμπαραστάτη τὸν ἐνέξαετο καὶ φιλοτάραχο ἀθηναϊκὸ λαὸ καὶ εἶχαν μεταβάλει τὸ Πανεπιστήμιο σέ... φλογερὸ καμίνι, κοτὰ τὴν ἐκφρασι τῶν χρονικογράφων τῆς ἐποχῆς. Πολλὲς φορὲς μάλιστα οἱ φοιτητικὲς διαδηλώσεις δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀναίμακτες. Οἱ διαδηλωτὲς ἐρχόταν σὲ σύγκρουσι μὲ τὴν ἀστυνομία. Καὶ τότε χρησιμοποιοῦντο, μαγκοῦρες, πιστόλια, πέτρες καὶ σανίδες ἀκόμα, ἰδίως ἀπὸ τότε, ποὺ ὁ Θεόδωρος Δεληγιάννης εἶχε εἰσαγάγει καὶ τὶς σανίδες «ὡς εἰρηνικὸν ὅπλον τοῦ κυριάρχου λαοῦ!» Τὰ κεφάλια τῶν φοιτητῶν καὶ τὰ γιατὰ πλήρωναν τὶς περισσότερες φορὲς τὰ σπασμένα...

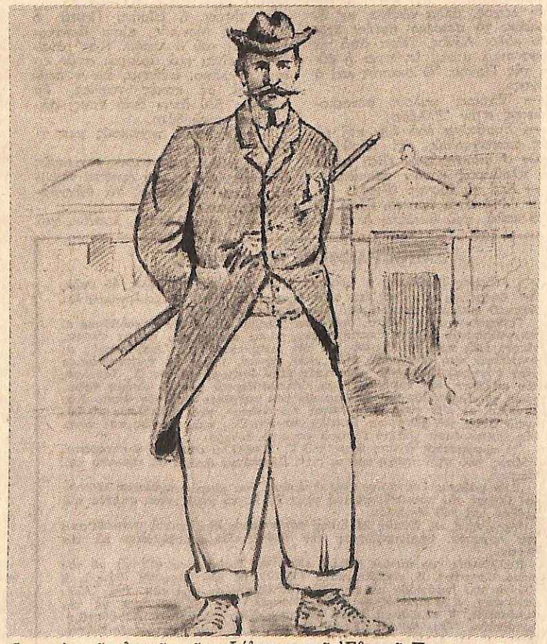
Ἀπὸ τὴ σειρὰ τῶν φοιτητικῶν ταραχῶν, ποὺ πέρασαν στὴν Ἱστορία τῆς Ἀθήνας — τὰ Μανουσικά, τὰ Γαλβανικά, τὰ Εὐαγγελικά, τὰ Ὀρεστειακὰ — καὶ γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ γράψω σὲ ἑπόμενο ἄρθρο, θὰ ἀναφέρω μία — τὴν περισσότερο περίεργη — ποὺ εἶναι γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα: «ἡ στάσις τοῦ γιουβετσιοῦ».

Ὀκτὼ φοιτητὲς εἶχαν συνενοηθῆ μὲ τὸν κλητῆρα τοῦ Πανεπιστημίου νὰ γιορτάσουν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς αἴθουσες τῶν παραδόσεων τὴν ὀνομαστικὴ γιορτὴ ἑνὸς ἐπαρχιώτη συναδέλφου τους Ψήστηκε τὸ σχετικὸ γιουβέτσι, ἔφεραν καὶ μερικὲς χιλιάρες μὲ ρετσινάτο καὶ τὸ γλέντι ἄναψε. Παραμερίστηκαν τὰ θρανία καὶ τὸ ἔρριξαν στὸ χορό. Ὁ κλητήρας στὴ μέθη — μὲ τὴν κυριολεξία τῆς λέξεως — τοῦ γλεντιοῦ ἔρριχνε καὶ καμμιὰ πιστολιὰ στὸν ἀέρα, χάριν διασκεδάσεως. Ἐνῶ ὅμως τὸ γλέντι ἐξελίσσετο κατ' εὐχήν, γιὰ κακὴ τύχη τῆς φοιτητικῆς παρέας πέρασε τυχαίως ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο ἕνας ἀπὸ τοὺς καθηγητές του. Ἄκουσε τὶς πιστολιὲς καὶ τὶς φωνές, πλησίασε στὴν αἴθουσα καὶ εἶδε ὅσα συμβαίνανε.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ καθηγητὴς ἀνάφερε στὴ σύγκλητο τοῦ Πανεπιστημίου ὅσα εἶχε δῆ. Καὶ ἡ σύγκλητος μὲ «συνοπτικὴ διαδικασία» ἀπέβαλε ὁριστικῶς τοὺς ὀχτὼ φοιτητὰς καὶ ἀπέλυσε τὸν κλητῆρα. Ἡ ἀπόφασι τῆς συγκλήτου ἐξήγειρε τοὺς φοιτητές. Ἀφῆκαν, λοιπόν, τὶς παραδόσεις καὶ συγκεντρώθηκαν ἔξω ἀπὸ τὰ προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου. Κάλεσαν καὶ τὸν «κυρίαρχο λαὸ» νὰ διαμαρτυρηθῆ μαζί τους ἐναντίον τῆς συγκλήτου, ποὺ εἶχε καταπατήσει «τὰ δικαιώματα καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀκαδημαϊκῶν πολιτῶν». Μία ἐφημερίδα, ἡ «Φήμη» μὲ πύρινα ἄρθρα ἔγραφε κατὰ τῆς συγκλήτου καὶ ἐρέθιζε τὰ πνεύματα. Ἡ τάξι κινδύνευε νὰ διασαλευθῆ. Ἡ ἀστυνομία εἶχε κινητοποιηθῆ καὶ ἀπειλοῦντο ταραχές.

Ἡ κυβέρνησι γιὰ νὰ προλάβη περισσότερα ἔκτροπα ἐπενέβη ὡς διαιτητὴς μεταξὺ συγκλήτου καὶ φοιτητῶν. Καὶ ἔγινε ὁ συμβιβασμός. Οἱ φοιτητές, ποὺ εἶχαν ἀποβληθῆ ξαναγύρισαν στὸ Πανεπιστήμιο. Ἀπολύθηκε ὅμως ὁριστικῶς ὁ κλητήρας. Ἦταν τὸ μόνο θῦμα ἀπὸ τὴ «στάσι τοῦ γιουβετσιοῦ».

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Φοιτητὴς τῆς ἐποχῆς τῆς «Φάλαγγος τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου».

Πριγκήπισσα Ἀλεξάνδρα: Παντρεύομαι ἀπὸ ἔρωτα.

Τὰ μικρὰ μυστικὰ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

(Τὸ Διεθνὲς κούς—κούς)

Ἀρραβῶνες στὸ Μπάκιγχαμ

Ἕνα μικρὸ αὐτοκινητάκι σταματάει μπροστὰ στὸ παλάτι τοῦ Μπάκιγχαμ. Δυὸ μακρειὲς καὶ φίνες γάμπες φαίνονται στὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου, ποὺ ἀνοίγει. Μιὰ νέα, γύρω ἀπὸ τὰ εἰκοσιπέντε, πετάγεται ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ μπαίνει, τρέχοντας σχεδόν, στὸ παλάτι... Ἡ νέα εἶναι ἀρκετὰ χαριτωμένη καὶ γιὰ τὴν Ἀγγλία, τοὐλάχιστον, πολὺ σίκ.

Εἶναι ἡ πριγκήπισσα Ἀλεξάνδρα τοῦ Κέντ, ποὺ πηγαίνει τρέχοντας νὰ δῆ τὴ βασίλισσα Ἐλισάβετ...

Καί, τὴν ἑπομένη ἀκριβῶς, ἔσκασε τὸ μεγάλο μυστικό: Ἡ πριγκήπισσα Ἀλεξάνδρα ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸν Ἄνγκους Ὄζιλβυ, γυιὸ τοῦ κόμητος ντι Αἰρλί, μὲ τὴν «πλήρη συμφωνία» τῆς βασιλίσσης.

Τὸ κουτσομπολιό, πρὶν ἀπ' τοὺς ἀραβῶνες, ἔδινε κι' ἔπαιρνε...

— Γιατί ἡ Ἀλεξάνδρα δὲν παντρεύεται;

— Τί περιμένει;

— Εἶναι κρυφὰ ἐρωτευμένη μὲ κανένα κατώτερο;

Οἱ Κέντ, ἄλλωστε, εἶναι ὁ «φτωχὸς» κλάδος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἀγγλίας.

Τὰ τελευταῖα χρόνια τὴν πριγκήπισσα Ἀλεξάνδρα τὴν εἶχαν «ἀρραβωνιάσει» — οἱ φῆμες καὶ τὸ κουτσομπολιό — διαδοχικὰ μὲ τὸν πρίγκηπα Χάρολντ τῆς Νορβηγίας καὶ μὲ τὸν πρίγκηπα Μάρκο τῆς Βαυαρίας...

Ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς δισταγμοὺς καὶ ἀναβολές, ξαφνικά, τὶ χτύπησε ὁ κεραυνοβόλος ἔρως; Ὁ Ἄνγκους Ὄζιλβυ εἶναι 34 ἐτῶν, μελαχροινός, μᾶλλον ψηλὸς καὶ διευθυντὴς μεγάλων ἑταιρειῶν τοῦ Σίτυ...

Τὰ μυστικὰ τοῦ Βαντίμ

Ὁ Βαντίμ, πρώην σύζυγος τῆ Μπριζὶτ Μπαρντό, εἶναι μελαχροινὸς λικός.

Ψηλός, λεπτός, μελαχροινὸς μὲ φυσιογνωμία ἐξευγενισμένου Τατάρου, ὁ διάσημος σκηνοθέτης ἀναστενάζει ἐλαφρά:

— Γιατί οἱ γυναῖκες μὲ ἐγκαταλείπουν;

Ἡ ἐρώτησι ἀπευθύνεται περισσότερο στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, παρὰ στοὺς φίλους του, ποὺ ἔχουν κάνει κύκλο γύρω του, στὴ θερμὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ μπάρ.

— Γιατί οἱ γυναῖκες μὲ ἐγκαταλείπουν; ἐπανέλαβε ὁ Βαντίμ, σὰ «λάϊτ-μοτίβ» μελαγχολικοῦ τραγουδιοῦ.

Ἡ τελευταία του κινηματογραφικὴ ἀνακάλυψι καὶ τρυφερὴ φίλη, ἡ Κατερὶν Ντενέβ, ἔκανε κι' ἐκείνη φτερά...

Ἀλλὰ ἀπ' τὴ φυγὴ προηγήθηκαν κωμικοτραγικὲς σκηνές, ποὺ ἡ σκιά τους ἁπλώνεται ἀκόμα στὸ μελαχροινὸ πρόσωπο τοῦ Βαντίμ.

— Μοῦ εἶχε κυριολεκτικὰ σπάσει τὰ νεῦρα μὲ τὰ μεγαλειώδη του σχέδια, ἐξομολογήθηκε ἡ χαριτωμένη Κατερίν. Στὶς τέσσερες τὸ πρωῒ, δὲ μιλοῦσε παρὰ γιὰ νουμερα, ἑκατομμύρια, παραγωγή

Βαντίμ: Οἱ γυναῖκες κι' ἐγώ...

καινούργιων φίλμ... Εἶναι καμποτίνος!

Ἀλλά, βέβαια, ὁ «καμποτίνος» τὴν ἔκανε διάσημη, ὅπως καὶ μεσικὲς ἄλλες, πρὶν ἀπ' αὐτή.

Ὁ Βαντὶμ κυττάζει τὸ οὐίσκυ του, ἀκούγοντας ἀπὸ ἕνα φίλο του τὰ ὅσα τοῦ καταμαρτυρεῖ ἡ Κατερὶν Ντενέβ...

Ἴσως καὶ νὰ παίρνη τὴ μελαγολικὴ αὐτὴ στάσι, γιατὶ νομίζει τῶς τοῦ πηγαίνει. Ποιὸς ξέρει; Μπορεῖ ἡ Κατερὶν νὰ ἔχη δίκιο αἱ ὁ Βαντὶμ νὰ εἶναι ἀρκετὰ κομοτίνος.

— Ἔχω ραντεβοὺ μὲ τὴ Μπριζίτ, ψιθυρίζει ὁ Βαντίμ. Εἶναι ἡ όνη πραγματικὴ μου φίλη...

Τονίζει τὸ «φίλη», κυττάζοντας μὲ προσοχὴ γύρω του. Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό, ποὺ ἔχει πραγματικὰ χρυσῆ καρδιά, τὸν βλέπει πάντοτε σὰν καλὸ φίλο. Ἀλλά, βέβαια, τίποτα παραπάνω... Γιατὶ καὶ ἡ Μπριζὶτ πέταξε ὁριστικὰ ἀπὸ τὴ ζωή του...

Βρῆκε τὴν εὐτυχία

Ἡ Ἴνγκριντ Μπέργκμαν στὸ προσκήνιο, πάντα νέα καὶ πάντα χαμογελῶντας ντηροπαλά... Μόλις ἔπαιξε στὸ Παρίσι τὴν «Ἔντα Γκάμπλερ», στὸν περίφημο ρόλο, ποὺ εἶχε γοητεύσει τὴ Σάρα Μπερνὰρ καὶ τὴ Λουντμίλλα Πιτόεφ...

Οἱ κριτικές, βέβαια, εἶναι πολὺ μοιρασμένες, γιατὶ ὁ ρόλος εἶναι δύσκολος, γυρεύει ἕναν ἐσωτερικὸ πυρετὸ καὶ ὄχι μιὰ χαμογελαστὴ καλωσύνη...

Ὁ ἄντρας μου μὲ λατρεύει καὶ κυρίως δὲν εἶναι ζηλιάρης, ἐξομολογήθηκε ἡ Ἴνγκριντ. Τὸ ρόλο της Ἔντα τὸν ὀνειρευόμουν ἀπὸ καιρό... Νοιώθω πολὺ εὐτυχισμένη!

Ἡ μεγάλη κόρη της Πία τὴ χειροκροτεῖ κάθε βράδυ μὲ ἐνθουσιασμὸ στὸ θέατρο.

Πρὶν λίγες μέρες, τῆς εἶπε:

— Μαμά, τί νέα ποὺ εἶσαι!...

— Εἶμαι τόσο νέα, γιατὶ γελάω πολὺ καὶ δὲ λέω ποτὲ ψέματα, τῆς ἀπάντησε ἡ Ἴνγκριντ.

Πρὶν ἀρκετὰ χρόνια — ἂς μὴν ποῦμε πόσα, ἀφοῦ φαίνεται τόσο νέα — ἡ Ἴνγκριντ Μπέργκμαν εἶχε κυριολεκτικὰ ἀπελπίσει τὸ Χόλλυγουντ, γιατί, ἁπλούστατα, δὲν ἤθελε νὰ γίνη μιὰ στάρ, σύμφωνα μὲ τὸν ἀμερικάνικο τρόπο.

Ὄχι, ψεύτικα, κρυφὰ σκάνδαλα... Ἄλλωστε, τῆς ἀρκοῦσαν ἀργότερα τὰ ἀληθινά. Χωρὶς πόζες, χωρὶς σωφὲρ καὶ πολυτελὴ αὐτοκίνητα, μακρυὰ ἀπὸ τὰ ἰνστιτοῦτα καλλονῆς.

Μετὰ τὸ γάμο της καὶ τὴ θυελλώδη περιπέτεια μὲ τὸ Ροσσελίνι, παντρεύτηκε τὸ Λάρς Σμίντ, ποὺ εἶναι Σουηδός, ὅπως κι' ἐκεῖνη, καὶ μένουν σ' ἕνα μικρὸ χωριό, ἔξω ἀπ' τὸ Παρίσι.

— Εἶμαι ἱκανὴ νὰ γελάω, ὄχι μόνο μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τὴ ζωή, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου. Ποτὲ δὲν πῆρα στὰ σοβαρὰ τὸ ρόλο μου τῆς μεγάλης στάρ, ὅπως λένε, ἐξομολογεῖται ἡ Ἴνγκριντ.

«Μιὰ στὰρ καὶ τὸ μυστικὰ τῆς εὐτυχίας της», θὰ μποροῦσε νὰ

Ἴνγκριντ Μπέργκμαν: Εἶμαι εὐτυχισμένη...

εἶναι ὁ τίτλος μιᾶς καινούργιας ὑπερπαραγωγῆς, μὲ πρωταγωνίστρια τὴν ἀσύγκριτη Ἴνγκριντ Μπέργκμαν.

Τὸ πάθημα τῆς Γκρεκό

Μυστηριώδης, ὡραία — ἂν καὶ λίγο κουρασμένη — ἡ Ζυλιὲτ Γκρεκό, χωρὶς βέβαια τὸ Ζανούκ, κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό της, κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό της, τῆς εἶχε τὴ ψεύτικα καὶ τὴν εἶχε κοροϊδέψει μὲ τὸ περίφημο ραντεβοὺ μὲ τὸ διευθυντή.

Καὶ τὸ κούς-κούς βεβαιώνει, ὅτι, μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ παρασήμου, ἡ Γκρεκὸ εἶχε χαρίσει τὴν τρυφερὴ φιλία της, στὸ μεγάλο διπλωματη...

Ὁ Ἔψιλον Μὶ

Ζυλιὲτ Γκρεκό: Ἡ Λεγεὼνα τῆς Τιμῆς κι' ἐγώ.

Στὸ παλιὸ καὶ Ἱστορικὸ κτίριο εἶναι ἡ ἕδρα τῆς «Λεγεὼνος τῆς Τιμῆς», δηλαδὴ ὁ ἐπίσημος κρατικὸς ὀργανισμός, ὅπου καθορίζεται ἡ ἀπονομὴ τῶν γαλλικῶν αὐτῶν παρασήμων...

— Εἶμαι ἡ Ζυλιὲτ Γκρεκὸ καὶ δὲ μπορῶ νὰ περιμένω...

Μάταια τυραννοῦσε τὸ μυαλό του ὁ κλητήρας, ἀλλὰ τὸ ὄνομα δὲν τοῦ ἔλεγε ἀπολύτως τίποτα, ἐνῶ καὶ στὸ βιβλίο τῶν ραντεβοὺ μὲ τὸ διευθυντή, ποὺ εἶχε μπροστά του, τέτοιο ὄνομα δὲ φαινότανε πουθενά...

Χωρὶς νὰ πῆ τίποτα, ἀλλὰ μὲ ἀρκετὴ ἀμηχανία, κυττάζοντας τὸ βασύτιμο γούνινο παλτὸ τῆς «Κυρίας» καὶ τὸ ὑπερήφανο ὕφος της, τῆς εἶπε:

— Ἀμέσως, κυρία μου, νὰ σᾶς ἀναγγείλω στὸ διευθυντή.

Ἔπειτα ἀπὸ δύο λεπτά, ξαναφώνησε, χαμογελῶντας ἀθόρατα;

— Ἡ γραμματεὺς τοῦ διευθυντοῦ σᾶς περιμένει...

Ἡ Ζυλιὲτ Γκρεκό, αὐτὴ νὰ προχωρήση πρὸς τὰ ἔμπρος, κεραυνοβολημένη. Ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω...

— Τί νὰ τὴν κάνω τὴ γραμματέα; Ἀφοῦ σᾶς λέω, ὅτι ἔχω ραντεβοὺ μὲ τὸ διευθυντή.

Ὁ μεγαλοπρεπὴς κλητήρας ὕψωσε ἀνημπόρα τὰ χέρια του...

Καὶ ἡ Γκρεκό, σὲ ἕνα δέκατο δευτερολέπτου, μπῆκε στὸ νόημα...

Ὁ διπλωμάτης, ποὺ τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ τὴν ἀπονομὴ τοῦ παρασήμου τῆς «Λεγεὼνος τῆς Τιμῆς», τῆς εἶχε τὴ ψεύτικα καὶ τὴν εἶχε κοροϊδέψει μὲ τὸ περίφημο ραντεβοὺ μὲ τὸ διευθυντή.

Μπῆκε ἀγέρωχη καὶ ἀνημπόμονη σ' ἕνα παλιὸ Ἱστορικὸ κτίριο καὶ σ' ἕνα μεγαλοπρεπέστατος κλητήρας, μεγαλοπρεπέστατος κλητήρας, μὲ φράκο, τὴ δέχτηκε μὲ ἀρχοντικὴ εὐγένεια, ποὺ προσποιοῦσε κετὴ ἔκπληξι, ποὺ προσποιοῦσε νὰ κρύψη κάτω ἀπὸ τὴν ἐπαγγελματικὴ του μάσκα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸ παιδὶ τὰ παίρνει ὅλα ἀπὸ τὸν πατέρα!..

Τί εἶναι ἀληθινὸ καὶ τί ψεύτικο στὶς κοινὲς πεποιθήσεις γιὰ τὴν κληρονομικότητα

«ΠΗΡΕ ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν κλίση γιὰ τὰ μαθηματικά. Ἔχει κληρονομήσει τὴν αἴσθησι τῆς ὀρθογραφίας ἀπὸ τὴ μητέρα του...».

«Ὑστερα ἀπὸ τὶς πρῶτες σχολικὲς ἑβδομάδες τοῦ παιδιοῦ σας, θὰ ἔχετε πῆ κι' ἐσεῖς κάτι τέτοιο. Καὶ αὐτό, ἐπειδὴ ἡ κληρονομικότης εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες βάσεις σὲ πολλὲς ἀναντίρρητες ἀλήθειες.

Μά, ἐπειδὴ πολλὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀλήθειες, δὲν εἶναι παρὰ λάθη ἢ προλήψεις, θέλουμε νὰ ποῦμε τί εἶναι σωστὸ καὶ τί ὄχι στὶς δέκα πιὸ κοινὲς πεποιθήσεις, ποὺ ὑπάρχουν σχετικὰ μὲ τὴν κληρονομικότητα.

Λένε, ὅτι ὁ Μπέρναρ Σῶ ἔλαβε μιὰ μέρα ἕνα φλογερὸ γράμμα, ποὺ προερχόταν ἀπὸ μιὰ διάσημη χορεύτρια. Σ' αὐτὸ τὸ γράμμα, ἡ ὡραιότατη γυναίκα ἔγραφε, ἀνάμεσα στ' ἄλλα: «Φαντασθῆτε ἕνα παιδὶ δικό μας, ποὺ νὰ εἶχε τὴ δική μου ὁμορφιὰ καὶ τὴ δική σας ἐξυπνάδα!».

«Ἀλλοίμονο, κυρία — ἀπάντησε ὁ συγγραφέας — φαντασθῆτε νὰ εἶχε τὴ δική μου ὁμορφιὰ καὶ τὴ δική σας ἐξυπνάδα!..».

Νάτην, λοιπόν, μέσα σὲ λίγα λόγια, ἡ ἀνησυχία, ποὺ νοιώθουν ὅλοι οἱ μέλλοντες γονεῖς: Τί θὰ μεταδώσουν στὰ παιδιά τους; Ἂς φροντίσουμε νὰ ρίξουμε λίγο φῶς στὶς ἀλήθειες καὶ στὶς προλήψεις ποὺ ὑπάρχουν γύρω ἀπὸ τὴν κληρονομικότητα.

Αὐτὸ τὸ παιδὶ τὰ ἔγει πάρει ὅλα ἀπὸ τὸν πατέρα του;

Λάθος. Τὰ κληρονομικὰ χαρακτηριστικὰ μεταδίδονται μὲ μικρὰ μόρια, ποὺ ὀνομάζονται χρωματοσώματα. Ἀπὸ τὰ χρωματοσώματα αὐτὰ ὑπάρχουν 48 σὲ κάθε κοινὸ κύτταρο. Κάθε κύτταρο ἀναπαραγωγῆς, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν πατέρα ἢ ἀπὸ τὴ μητέρα, περιέχει 24. Καὶ τὰ δυὸ κύτταρα ἑνώνονται γιὰ νὰ σχηματίσουν τὰ 48 χρωματοσώματα τοῦ ἐμβρύου.

Ἕνα νεογέννητο, λοιπόν, μοιάζει ἀκριβῶς κατὰ τὸ ἥμισυ στὸν πατέρα του καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ στὴ μητέρα του, ἀλλὰ αὐτὸ δὲ διαπιστώνεται πάντα ἀπὸ τὴν ἐξωτερική του ἐμφάνισι.

Δυὸ ἀδέλφια μποροῦν νὰ μὴν ἔχουν τίποτε τὸ κοινό;

Ναί, τοὐλάχιστον θεωρητικά. Γιατί, τὸ κάθε παιδί, δὲν κληρονομάει παρὰ μόνο τὶς μισὲς ἀπὸ τὶς ἰδιότητες τοῦ πατέρα του καὶ τῆς μητέρας του.

Δυὸ ἀδέλφια, λοιπόν, μποροῦν νὰ ἔχουν πάρει τὰ δύο διαφορετικὰ «μισὰ» καί, ἐπομένως, νὰ μὴ μοιάζουν καθόλου μεταξύ τους. Θὰ μποροῦσε ἀκόμη τὰ συμβῆ, πάντα στὴ θεωρία, νὰ εἶναι δυὸ ἀδέλφια ἐντελῶς παρόμοια. Μὰ αὐτὴ ἡ δυνατότης εἶναι πολὺ μικρή. Συνήθως, δυὸ ἀδέλφια ἔχουν κοινὰ χαρακτηριστικὰ μεταξύ τους κατὰ 50 τοῖς ἑκατό.

Δυὸ δίδυμα μοιάζουν περισσότερο ἀπὸ δυὸ κοινὰ ἀδέλφια;

Λάθος. Δυὸ δίδυμα, ποὺ προέρχονται ἀπὸ δυὸ ὠάρια, ποὺ ἔχουν γονιμοποιηθῆ χωριστά, δὲ μοιάζουν μεταξύ τους περισσότερο ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλα ἀδέλφια. Ἀποτελοῦν ἐξαίρεσι μόνο τὰ «ἀληθινὰ δίδυμα», ἐκεῖνα δηλαδή, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν τυχαία διαίρεσι ἑνὸς καὶ μόνο γονιμοποιημένου ὠαρίου. Αὐτὰ τὰ δίδυμα εἶναι ἀπολύτως ὅμοια.

Ὁ πατέρας εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὸ φύλο τῶν παιδιῶν;

Ἀσφαλῶς. Ὅλα τὰ ὠάρια τῆς μητέρας εἶναι, ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἄποψι, παρόμοια, ἐνῶ ὁ πατέρας ἔχει δύο τύπους κυττάρων σὲ ἴση σχεδὸν ποσότητα. Τὰ μισὰ ἀπ' αὐτὰ δημιουργοῦν τὰ κορίτσια, ἐνῶ τὰ ἄλλα μισὰ «φτιάχνουν» ἀγόρια. Μόνο ἡ σύμπτωσι ἀποφασίζει. Τὸ γεγονός, ὅτι σὲ ὡρισμένες οἰκογένειες γεννιοῦνται ἀποκλειστικὰ ἀγόρια ἢ ἀποκλειστικὰ κορίτσια δὲν ἔχει ἀκόμη μιὰ σοβαρὴ ἐξήγησι.

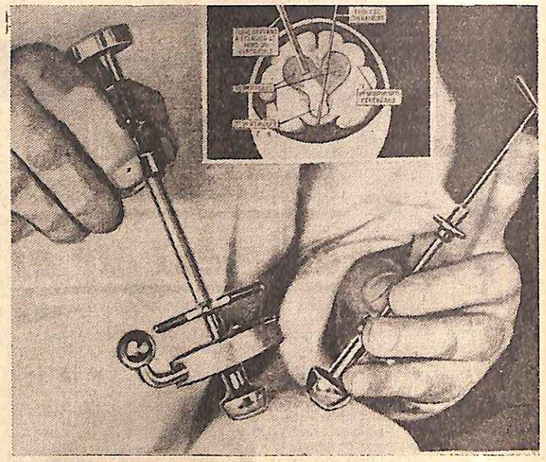
Δυὸ μελαχροινοὶ γονεῖς δὲ μποροῦν νὰ ἀποκτήσουν ἕνα παιδὶ ξανθό;

Λάθος. Τὸ «ξανθὸ» χαρακτηριστικὸ εἶναι «ὑποχωρητικὸ» (ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ παραμένουν ἀφανῆ, ἐνῶ τὰ ἄλλα ὑπερισχύουν) καὶ δὲν ἐμφανίζεται ὅταν εἶναι ἀνακατεμένο μὲ τὸ μελαχροινό, παρ' ὅλο ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη στὴν κληρονομικότητα. Ἐπομένως, δύο μελαχροινοὶ μποροῦν θαυμάσια νὰ μεταδώσουν τὸ ξανθὸ χαρακτηριστικό. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, δύο γονεῖς μὲ σκοῦρα μάτια εἶναι δυνατὸ νὰ ἀποκτήσουν ἕνα παιδὶ μὲ γαλανὰ μάτια.

Οἱ γάμοι ἀνάμεσα στὰ ξαδέλφια εἶναι ἐπικίνδυνοι;

Ναί. Γιατὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὶς κληρονομικὲς ἀσθένειες μποροῦν νὰ μεταδοθοῦν γιὰ πολλὲς γενεές, χωρὶς νὰ ἐμφανισθοῦν, καὶ ἐκδηλώνονται μόνο, ὅταν τὶς ἔχουν στὰ χαρακτηριστικά τους καὶ οἱ δυὸ γονεῖς. Ἂν οἱ σύζυγοι ἀνήκουν στὴν ἴδια οἰκογένεια, εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἡ πιθανότης νὰ τὶς ἔχουν κληρονομήσει καὶ οἱ δυό.

Οἱ γυναῖκες δὲ μποροῦν νὰ εἶναι δαλτωνικές;

ΕΝΑ ΥΔΡΟΚΕΦΑΛΟ ΠΑΙΔΙ ΕΓΧΕΙΡΙΖΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΕ 15 ΛΕΠΤΑ

Τὸ νευρο—χειρουργικὸ τμῆμα τοῦ νοσοκομείου Φός στὴν γαλλικὴ πόλι Συρὲν ἐπιδεικνύει μὲ ὑπερηφάνεια ἕνα ἔγχρωμο φίλμ, ποὺ παρουσιάζει τὰ ἄδυτα τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου. Τὸ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος σὰν ντοκυμανταὶρ γυρίστηκε κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἐγχειρήσεως, ποὺ θεωρεῖται ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ἐπιτεύγματα τῆς συγχρόνου χειρουργικῆς. Ἕνα ὑδροκέφαλο παιδὶ ὑπεβλήθη μὲ ἐπιτυχία σὲ μιὰ ἐγχείρησι στὸν ἐγκέφαλο, ποὺ κράτησε 15 μόλις λεπτά. Μ' ἕνα εἰδικὸ μικρὸ πριόνι τοῦ ἄνοιξαν στὸ κρανίο μιὰ κυκλικὴ ὀπὴ διαμέτρου 16 χιλιοστῶν καὶ βύθισαν ἀπ' ἐκεῖ ἕνα ἐπιμήκη φακό, ποὺ μετέφερε τὴ φωτεινή του δέσμη μέσα στὸ κρανίο, ἐπιτρέποντας, γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐξερεύνησι τοῦ ἐγκεφάλου, χωρὶς νὰ ἀνοιχτῆ τελείως τὸ κρανίο. Ἀπὸ μιὰ ἄλλη μικρότερη ὀπὴ (δεξιὰ) ὁ χειρούργος εἰσήγαγε τὸ ἐργαλεῖο μὲ τὸ ὁποῖο τρύπησε τὴ μεμβράνη καὶ ἀφῆρεσε ὕστερα τὸ ὑγρό. Ἡ ἐπέμβασι σημείωσε ἀπόλυτη ἐπιτυχία καὶ ὁ μικρὸς ἀσθενὴς εἶναι σήμερα ἐντελῶς καλά.

Λάθος. Γενικά, ἡ ἀνικανότης νὰ ξεχωρίζουν τὰ χρώματα προσβάλλει τοὺς ἄντρες, ἀλλὰ εἶναι οἱ γυναῖκες, ποὺ τὴν μεταδίδουν κάθε δεύτερη γενεά.

Μιὰ ἐξαίρεσι: Ἂν ἕνας δαλτωνικὸς παντρευτῆ μιὰ γυναίκα, ποὺ εἶναι φορέας αὐτῆς τῆς ἀνωμαλίας, τὰ παιδιά τους, ἔχουν μιὰ πιθανότητα στὶς δύο νὰ γίνουν δαλτωνικά.

Δὲν πρέπει νὰ παντρεύεται καν εἷς, ἂν ὑπάρχουν στὴν οἰκογένεια κληρονομικὲς ἀσθένειες;

Λάθος. Τὸ παιδὶ ἑνὸς κωφάλαλου π. χ. θὰ ἀποκτῆση παιδιὰ κανονικά, ἂν δὲν ὑπῆρχαν ποτὲ κωφάλαλοι στὴν οἰκογένεια τῆς συζύγου του. Γι' αὐτό, δὲν πρέπει νὰ κρύβεται ποτὲ μιὰ κληρονομικὴ ἀσθένεια αὐτοῦ τοῦ εἴδους, πρέπει δὲ νὰ ἀποφεύγουν ταί ἀπόλυτα οἱ γάμοι ἀνάμεσα σὲ ἐκείνους, ποὺ ἔχουν τὸ ἴδιο τύπο αἵματος.

Τὰ παιδιὰ ἑνὸς ἀλκοολικοῦ πατέρα εἶναι καγονικά;

Ναί. Μὰ δὲ μένουν γιὰ πολύ, γιατὶ ὁ πατέρας, βίαιος καὶ ἀνεύθυνος ὅπως εἶναι, δὲν ξέρει νὰ τὰ ἀναθρέψη ὅπως πρέπει. Ὁ ἀλκοολισμὸς εἶναι ἐλάττωμα ἐπίκτητο καὶ ὄχι κληρονομικό. Ἂν ὅμως ἡ μητέρα πίνη κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης, τὸ παιδὶ διατρέχει σοβαροὺς κινδύνους.

Ἡ ἀνάλυσι τοῦ αἵματος μπορεῖ νὰ ἀποδείξη τὴν πατρότητα;

Εἶναι ἀδύνατο. Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ ἀποδειχθῆ, σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, εἶναι, ὅτι ἕνα Ἄλφα παιδὶ ἀποκλείεται νὰ ἔχη τὸν Βῆτα πατέρα.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Μιὰ θεωρία γιὰ τὸ συνάχι

Εἶχε ἀποδειχθῆ ὅτι ἡ μόλυνσι τοῦ ἀέρος μὲ βιομηχανικὲς καὶ ἄλλες ἀναθυμιάσεις συντελεῖ στὴ βρογχίτιδα, πιθανώτατα δὲ καὶ στὸν καρκίνο τοῦ πνεύμονος. Τώρα μερικοὶ ἐπιστήμονες πιστεύουν πὼς εἶναι ἡ κυρίως ὑπεύθυνη γιὰ τὸ κοινὸ συνάχι καὶ ἄλλες ἀναπνευστικὲς παθήσεις. Κατὰ τὴ θεωρία τους, οἱ ἀσθένειες αὐτὲς γίνονται συχνότερες τὸ χειμῶνα, γιατὶ τότε ἡ ὑγρασία καὶ ἡ ὁμίχλη συγκρατοῦν τὶς μολυσμένες ἀναθυμιάσεις, μὴ ἀφίνοντάς τὶς νὰ διασκορπιστοῦν καὶ νὰ γίνουν ἀκίνδυνες.

Γύρω ἀπ' τὸ μυστήριο τοῦ καρκίνου

Ὁ κοινὸς «ἀδενογόρος», ποὺ προκαλεῖ μαλλον ἐλαφρὲς ἀναπνευστικὲς παθήσεις στὸν ἄνθρωπο, ὅταν εἰσαχθῆ σὲ νεογέννητα ἰνδικὰ χειρίδια, τοὺς φέρνει καρκίνο τῶν πνευμόνων καὶ τοῦ ἥπατος. Αὐτὸ ἀπέδειξαν τὰ πειράματα ἑνὸς Ἀμερικάνου ἐρευνητοῦ. Ἔτσι, φαίνεται νὰ ἀκόμα περισσότερο ἡ ἐνισχύεται θεωρία ὅτι καὶ ὁ καρκίνος τοῦ ἀνθρώπου ὀφείλεται σὲ μόλυνσι ἀπὸ ἰόν.

Τὸ κάπνισμα ἐλάφτει τὴν ἀκοή

Δυὸ γιατροί, στὴν Πάρμα τῆς Ἰταλίας, δοκιμάσανε τὰ ἀποτελέσματα μεγάλων δόσεων καπνοῦ πάνω σὲ πειραματόζωα καὶ παρατήρησαν ἐκδηλες ἐλάφες τῶν αὐτιῶν τους. Συγκεκριμένα, ἔπαθαν ἀλλοιώσεις τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τῶν αὐτιῶν καὶ ὁ κοχλίας. Ἔτσι ἐπιβεβαιώθηκαν παλαιότερες γαλλικὲς καὶ γερμανικὲς ἔρευνες γιὰ τὴν ἐλαφερὴ ἐπίδρασι τοῦ καπνίσματος στὴν ἀκοή. Σύμφωνα μὲ τὶς ἔρευνες αὐτές, τὸ πολὺ κάπνισμα προκαλεῖ ἀφηκοΐα, θουητὰ στ' αὐτιὰ καὶ λίγγους.

Τὸ σάλιο καὶ τὸ χάλασμα τῶν δοντιῶν

Ὡρισμένοι ἄνθρωποι δὲν κινδυνεύουν ποτὲ νὰ χαλάσουν τὰ δόντια τους, γιατὶ τὸ σάλιο τους ἔχει μιὰ εἰδικὴ προφυλακτικὴ ἐνέργεια. Αὐτὸ εἶναι τὸ συμπέρασμα τῶν ἐρευνῶν ποὺ ἔγιναν στὸ Ὀδοντιατρικὸ Κέντρο τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νέας Ὑόρκης. Παρατηρήθηκε μάλιστα καὶ τὸ ἀντίθετο: ὅτι τὸ σάλιο τῶν ἀνθρώπων ποὺ χαλᾶνε πολὺ τὰ δόντια τους, ἂν χορηγηθῆ σὲ πειραματόζωα, μαζὶ μὲ τὴν τροφή τους, προκαλεῖ καὶ σ' αὐτὰ χάλασμα τῶν δοντιῶν.

Οἱ κίνδυνοι τῆς κορτιζόνης

Οἱ περισσότεροι γιατροὶ συνιστοῦν τώρα τὴν κορτιζόνη καὶ τὶς ἀνάλογες ὁρμόνες γιὰ τὴ ρευματοειδῆ ἀρθρίτιδα καὶ τὸ ἆσθμα, μόνον ὅταν κάθε ἄλλο θεραπευτικὸ μέσον ἔχει ἀποτύχει. Γιατὶ τὰ φάρμακα αὐτὰ παρουσιάζουν συχνὰ ἐπικίνδυνες παρενέργειες. Ἕνας ἀπὸ τοὺς κινδύνους αὐτοὺς εἶναι ὅτι παύουν νὰ λειτουργοῦν κανονικὰ τὰ ἐπινεφρίδια. Ἐξ ἄλλου, οἱ μεγάλες δόσεις τῶν ὁρμονῶν αὐτῶν προκαλοῦν κάποτε ἕλκος τοῦ στομάχου, ἀλλεργίες ἢ ὀστεοπώρωσι (μιὰ ἀσθένεια ποὺ κάνει ἐύθραυστα τὰ κόκκαλα).

Ἀλλεργία στοὺς σκύλους

Ὅπως ἀποδείχτηκε μὲ παρατηρήσεις, ποὺ ἔγιναν ἀπὸ ἐπιστήμονες τοῦ Σικάγου, παθαίνουν κι' οἱ σκύλοι ἀλλεργία, ὅπως οἱ ἄνθρωποι. Τὰ συμπτώματά της εἶναι: κοκκίνισμα τῶν ματιῶν, πυρετὸς καὶ ἆσθμα. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ ἁγάλουν καὶ ἀλλεργικὸ ἐξάνθημα, τύπου ἐκζέματος.

ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ
ἡ πληγὴ τοῦ χειμώνα

Μπορεῖ νὰ ἐμφανισθοῦν σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματος

Οἱ χιονίστρες εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πληγὲς τοῦ χειμῶνα. Ἐμφανίζονται κατὰ τὰ τέλη τοῦ φθινοπώρου καὶ δὲν ἐξαφανίζονται πρὶν ἀπὸ τὴν ἄνοιξι. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, μάλιστα, ἀφίνουν οὐλές, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ ἐμφανεῖς.

Ἀποδίδομε συνήθως τὶς χιονίστρες στὸ κρύο, ποὺ ἀποτελεῖ πραγματικὰ ἕνα σημαντικώτατο παράγοντα. Μὰ καὶ ἄλλες αἰτίες μπορεῖ νὰ προκαλέσουν χιονίστρες. Οἱ σημαντικώτερες ἀπ' αὐτές, εἶναι:

1) Ὁ ὑποσιτισμὸς καὶ ἡ ἔλλειψι βιταμινῶν. Τὰ ἄτομα, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀποβιταμινώσεις παρουσιάζουν πάντοτε σχεδὸν χιονίστρες. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα μπορεῖ νὰ ἔχη καὶ μιὰ δίαιτα, ἐπαρκὴς ποσοτικά, ἀλλ' ὄχι καὶ ποιοτικὰ (π. χ. μιὰ δίαιτα, ἀπὸ τὴν ὁποία λείπουν οἱ πρωτεῖνες ἢ τὰ λίπη, κλπ.).

2) Ἡ κληρονομικότης. Ἔχει παρατηρηθῆ, ὅτι οἱ χιονίστρες μεταδίδονται ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά. Πρέπει νὰ διευκρινήσωμε, ὅμως, ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπ' εὐθείας μετάδοσι. Τὰ παιδιὰ κληρονομοῦν ἀπὸ τοὺς γονεῖς μιὰ ἰδιαίτερη εὐαισθησία τοῦ δέρματος στὶς ἐξωτερικὲς ἐπιδράσεις. Ἡ εὐαισθησία αὐτή, ὅταν συντελέσουν ὡρισμένες συνθῆκες (κρύο, ὑγρασία, κακὴ δι... λειτουργικὲς ἀνωμαλίες, κλπ.), θὰ ἔχη ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐμφανισθοῦν χιονίστρες καὶ στὰ παιδιά.

3) Ὡρισμένες ἀσθένειες, ποὺ ἐξασθενίζουν τὸ σύνολο τοῦ ὀργανισμοῦ: φυματίωσις, χοιράδες, προφυματικὲς καταστάσεις κλπ.

4) Ἡ ἀνεπάρκεια τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος καὶ τῶν ὠσθηκῶν.

5) Ὡρισμένες ἀνωμαλίες τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος στὰ περιφερειακὰ ἀγγεῖα.

Ἔχει παρατηρηθῆ, ὅτι οἱ γυναῖκες προσβάλλονται συχνότερα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες καὶ ὅτι οἱ ξανθοὶ ἔχουν μεγαλύτερη εὐπάθεια ἀπὸ τοὺς μελαχροινούς.

Σημασία ἔχει ἐπίσης ἡ ἡλικία. Προσβάλλονται συνηθέστερα τὰ παιδιά, οἱ ἐφηβοι καὶ οἱ νέοι. Κατὰ τὴν περίοδο τῆς ὡριμότητος, οἱ χιονίστρες εἶναι σπάνιες. Ἀλλὰ ἐπανεμφανίζονται στοὺς γέρους.

Οἱ χιονίστρες ἐμφανίζονται συνηθέστερα στὰ δάχτυλα τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν (συχνότερα στὰ πρῶτα παρὰ στὰ δεύτερα). Μποροῦν, ὅμως, νὰ ἐπεκταθοῦν καὶ στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ χεριοῦ. Ἐμφανίζονται ἐπίσης στὰ αὐτιά, στὴ μύτη καὶ σπανιώτερα στοὺς γλουτούς.

Κατὰ γενικὸ κανόνα, περισσότερο εὐπαθῆ εἶναι τὰ ἀκάλυπτα μέρη τοῦ σώματος, ὅπου τὸ κρύο γίνεται περισσότερο αἰσθητό.

Ἐκεῖνο, ποὺ βλάπτει περισσότερο εἶναι τὸ νὰ ἐκθέτωμε διαδοχικὰ τὰ χέρια μας στὸ κρύο καὶ στὴ ζέστη. Γι' αὐτὸ οἱ χιονίστρες παρατηροῦνται πολὺ συχνὰ στὶς νοικοκυρές, ποὺ βάζουν τὰ χέρια τους μέσα στὸ ζεστὸ νερὸ κι' ἔπειτα στὸ κρύο, καθὼς καὶ στὰ ἄτομα, ποὺ ἔχουν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ ζεσταίνουν τὰ χέρια τους πάνω ἀπὸ ἕνα ἀναμμένο τζάκι ἢ μιὰ σόμπα.

Οἱ ἐπιπλοκὲς εἶναι σπάνιες. Ὀφείλονται συνηθέστερα σὲ μόλυνσι, ποὺ διευκολύνεται ἀπὸ τὶς ὑπάρχουσες ἐξελκώσεις τοῦ δέρματος. Οἱ χιονίστρες μποροῦν τότε νὰ διαπυηθοῦν ἢ νὰ ἐξελιχθοῦν σὲ ἀποστήματα. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ μόλυνσις μπορεῖ νὰ ἐπεκταθῆ στὰ γειτονικὰ λεμφικὰ ἀγγεῖα καὶ στὰ γάγγλια.

Προφυλακτικὰ μέσα

Τὰ ἄτομα ποὺ ἔχουν εὐπάθεια στὶς χιονίστρες πρέπει νὰ προφυλάσσουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο τὰ ἀκάλυπτα μέρη τοῦ σώματος. Θὰ πρέπει ἀκόμη νὰ προσέξουν τὴν τροφή τους, σὲ τρόπο ποὺ νὰ εἶναι ποσοτικῶς καὶ ποιοτικῶς ἐπαρκής. Ἡ ζάχαρη καί, μάλιστα, σὲ ἀξιόλογη ποσότητα, δὲν πρέπει νὰ λείπη ἀπὸ τὴν καθημερινὴ διαιτά τους.

Πολὺ καλὸ κάνουν ἐπίσης οἱ βιταμίνες καὶ ἰδίως ἡ Α καὶ ἐκεῖνες τῆς ὁμάδος Β.

Θεραπευτικὰ μέσα

Ἡ καλὴ διατροφὴ καὶ ἡ βιταμινοθεραπεία παίζουν σημαντικὸ ρόλο, ὅπως καὶ στὴν προφύλαξι.

Τοπικά, σὲ σοβαρὲς περιπτώσεις, ἐνδείκνυνται ἡ διαθερμία, οἱ ὑπεριώδεις καὶ οἱ ὑπέρυθρες ἀκτίνες. Οἱ φυσικοὶ αὐτοὶ παράγοντες ζωηρεύουν τὴν κυκλοφορία καὶ συντελοῦν στὴν ἐπούλωσι τῶν μικρῶν πληγῶν, ποὺ προκαλοῦν οἱ χιονίστρες.

Ἐπίσης πολὺ καλὸ κάνουν τὰ ἀγγειοδιασταλτικὰ φάρμακα.

Σὲ περίπτωσι, ποὺ ὑπάρχουν πληγές, πρέπει ν' ἀπολυμαίνωνται συχνὰ μὲ ἀραιὲς διαλύσεις κυανοῦ τοῦ μεθυλενίου καὶ νιτρικοῦ ἀργύρου. Θὰ τὶς ἐπαλείψετε κατόπιν μὲ βαζελίνη τοῦ Πιερρού, μουρουνέλαιο ἢ ἔλαιο τοῦ φλετάν, ποὺ ἐπενεργοῦν ἀναπλαστικά, λόγω τῆς περιεκτικότητός των σὲ βιταμίνες Α καὶ D. Θὰ τὶς τυλίξετε κατόπιν μὲ μιὰ ἀποστειρωμένη γάζα καὶ θὰ τὶς δέσετε μὲ προσοχή. Γιατί, ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, ὑπάρχει πάντοτε ὁ κίνδυνος τῆς μολύνσεως, ποὺ μπορεῖ νὰ μεταβάλη μιὰ ἁπλὴ χιονίστρα σὲ πάθησι ἀρκετὰ σοβαρή.

Ἀλλὰ τὰ τοπικὰ μέσα ἐλάχιστα πρόκειται νὰ ὠφελήσουν, ἂν δὲ λη...θῆ ταὐτόχρονα πρόνοια γιὰ νὰ καλυτερεύσῃ ἡ γενικὴ κατάστασις τοῦ ὀργανισμοῦ. Ὁ λυμφατισμός, ἡ ἀναιμία, οἱ φυματικὲς καὶ προφυματικὲς καταστάσεις κλπ. εὐνοοῦν τὶς χιονίστρες. Πρέπει, λοιπόν, νὰ καταπολεμήσωμε κάθε αἰτία ἐξασθενίσεως τοῦ ὀργανισμοῦ, σὲ τρόπο ὥστε οἱ χιονίστρες νὰ μὴ βρίσκουν πιὰ κατάλληλο ἔδαφος γιὰ ν' ἀναπτυχθοῦν.

Ἐξαίρετα ἀποτελέσματα δίνει ἐπίσης ἡ γυμναστική, τόσον ἡ γενική, ὅσο καὶ ἡ τοπική. Ὁ δόκτωρ Ραῦμον συνιστᾶ σ' ἐκείνους ποὺ πάσχουν ἀπὸ χιονίστρες νὰ κινοῦν διαρκῶς τὰ δάχτυλά τους καὶ νὰ μὴν τὰ ἀφίνουν οὔτε στιγμὴ σὲ ἡσυχία. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐνισχύεται ἡ κυκλοφορία καὶ τονώνονται οἱ ἱστοί.

Ἂν πάσχετε ἀπὸ χιονίστρες, δὲν πρέπει νὰ πλησιάζετε τὰ χέρια σας σ... σόμπες, οὔτε νὰ τὰ βάζετε πάνω ἀπὸ ἕνα ἀναμμένο πζέκι κλπ. Ἡ θερμότης ἐπιφέρει διαστολὴ τῶν ἀγγείων, ποὺ σᾶς ἀνακουφίζει προσωρινά. Ἀλλὰ κατόπιν τὰ ἀγγεῖα συστέλλονται καὶ θὰ πονέσετε περισσότερο. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἀλλωστε, θὰ χειροτερέψετε τὴν κατάστασί σας.

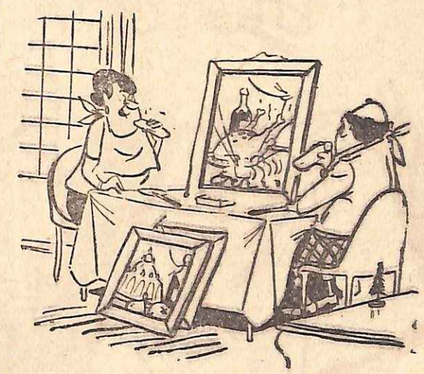
Οἱ χιονίστρες εἶναι σπανιώτατες στὰ βρέφη. Στὴν περίπτωσι αὐτή, πάντως, θὰ πρέπει νὰ προστατεύσετε τὸ χέρι τοῦ βρέφους μ' ἕνα γάντι, γιὰ ν' ἀποφύγετε τὸν κίνδυνο τῆς μολύνσεως, ποὺ εἶναι πάντοτε πολὺ σοβαρός.

✪✪

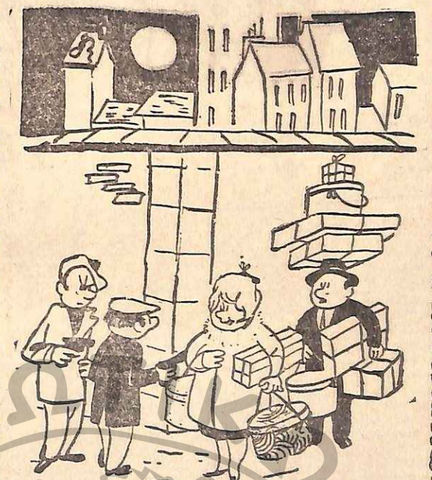
ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΙΟΣ

Ἀπομονώθηκε ἕνας νέος ἰός, ποὺ προκαλεῖ σοβαρὲς βλάβες στὸν ἐγκέφαλο τῶν παιδιῶν, μὲ συνέπειες πνευματικὴ καθυστέρησι καὶ ἔλλειψι μυϊκοῦ συντονισμοῦ, μαζὶ μὲ ὑπερτροφία τοῦ ἥπατος καὶ τῆς σπλήνας. Φαίνεται μάλιστα, ὅτι οἱ περιπτώσεις αὐτὲς εἶναι πολὺ περισσότερες ἀπ' ὅ,τι θὰ νόμιζε κανείς.

Γελωτοθεραπεία

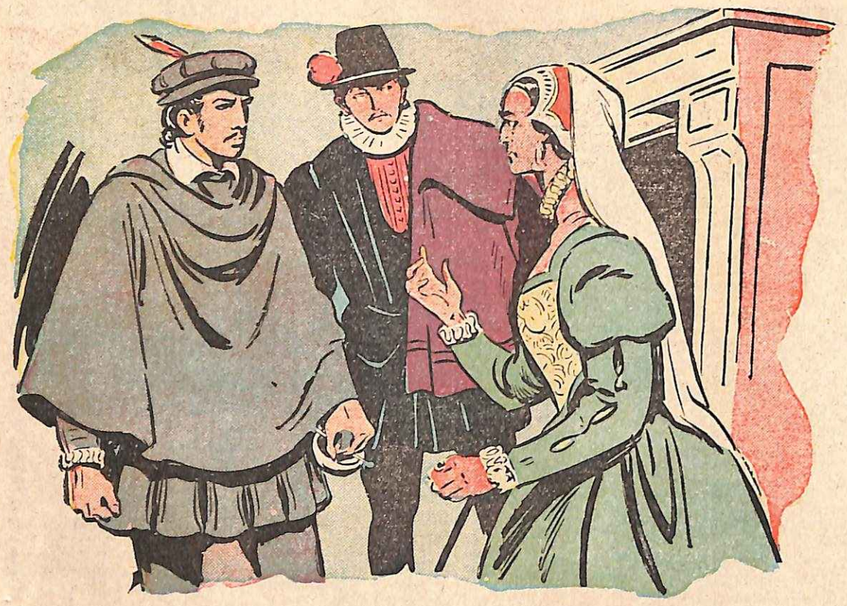
Σκωτσέζικο ρεβεγιόν.

—"Ἠσθανε κάπως ἀογά... Δὲ μᾶς ἔμεινε δεκάρα!...

— Τί γκινιάζεις, Βρασίδα;... "Ἂν ἤθελες νὰ γυρίσωμε μὲ λεωφορεῖο στὸ σπίτι, ἔπρεπε νὰ πάρης περισσότερα λεφτὰ μαζί σου!...

—*Ἡ μητρυιά σας Μαρία-Κατερίνα ντροπιάζει τὸ σπίτι σας καὶ τ' ὄνομά σας... τοὺς εἶπε ἡ Βερόνικα.*

ΤΟ «ΞΑΝΘΟ Χερουβεὶμ»

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΤΖΑΚΟΜΟ ΣΑΛΒΙΑΤΙ, δούκας τοῦ Σὰν Τζουλιάνο, νέος, ὄμορφος καὶ πλούσιος εὐπατρίδης, παντρεύτηκε τὴν ἄνοιξη τοῦ 1625, τὴ Βερόνικα Μαλασπίνα, μιὰ ἀσχημη, φλύαρη κι' ἐκδικητικὴ ἀριστοκράτισσα, ἀπὸ τὶς παλιὲς καὶ μεγάλες οἰκογένειες τῆς Φλωρεντίας. Ὁ γάμος αὐτὸς ἦταν καθαρὰ συμφεροντολογικὸ συνοικέσιο. Ἔτσι, οὔτε ὁ ὄμορφος Τζάκομο Σαλβιάτι ἀγαποῦσε τὴ γυναίκα του, οὔτε ἡ Βερόνικα ἔνοιωθε γι' αὐτὸν κανένα τρυφερὸ αἴσθημα. Σὰ γυναίκα του ὅμως, τὸν ζήλευε τόσο πολύ, τοῦ δημιουργοῦσε δίχως ἀφορμὴ τέτοιες φοβερὲς σκηνές, ποὺ δὲν ἄργησαν νὰ κάνουν κόλασι τὴ ζωὴ τοῦ νεαροῦ Φλωρεντινοῦ.

Ὁ Σαλβιάτι, μὲ πληγωμένη τὴν καρδιά, ζήτησε νὰ παρηγορηθῆ στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς ἄλλης γυναίκας. Κι' ἀγάπησε μὲ τρελλὸ πάθος τὴν πεντάμορφη κόρη τοῦ βαφέα Μπρότζι, τὴ Μαρία-Κατερίνα, ποὺ εἶχε παντρευτῆ σὲ ἡλικία 25 χρόνων τὸ γέρο-Φλωρεντινὸ εὐγενῆ Ἰουστῖνο Κανάτσι.

Ἡ Μαρία-Κατερίνα Κανάτσι ἦταν τὸ στόλισμα καὶ τὸ καμάρι τῆς Φλωρεντίας. Γι' αὐτό, ὁ κόσμος ὅλος τὴ λάτρευε καὶ τὴν ἔλεγε «Ξανθὸ Χερουβείμ»...

Μά, ἀπὸ παράξενη σύμπτωσι, κι' ἡ Μαρία-Κατερίνα δὲ μποροῦσε νὰ ζήση μὲ τὸ γέρο καὶ ζηλιάρη ἄντρα της. Ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια μαρτυρικῆς ζωῆς, ἀποτραβήχτηκε σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι, μὲ τὴ συντροφιὰ τῆς γριᾶς δούλας της. Ἐκεῖ, γνώρισε μιὰ μέρα τὸ δούκα Σὰν Τζουλιάνο καὶ τὸν ἀγάπησε κι' αὐτὴ μὲ τρελλὸ ἔρωτα.

Ὁ Σαλβιάτι τότε παράτησε τὸ παλάτι του καὶ τὴ Βερόνικα καὶ πῆγε νὰ ζήση μόνος στὸν παλιὸ πύργο τοῦ Μοντεγκόντσι. Ἐκεῖ δεχόταν κάθε τόσο τὶς ἐπισκέψεις τοῦ «Ξανθοῦ Χερουβείμ».

Ἡ Βερόνικα, ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι, ἔτρεξε ἕνα βράδυ στὸ ἐξοχικὸ τῆς Μαρίας-Κατερίνας. Καὶ τὴν ὥρα, ποὺ τὸ «Ξανθὸ Χερουβείμ» γύριζε ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Μοντεγκόντσι, τῆς ψιθύρισε, μὲ φειδισιὰ φωνή:

— Ἂν ἀγαπᾶτε τὴ ζωή σας, ἀπαρνηθῆτε τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Τζάκομο Σαλβιάτι!...

Ἡ Μαρία-Κατερίνα κατάλαβε ποιὰ ἦταν ἐκείνη, ποὺ τὴ φοβέριζε καί, τρομοκρατημένη, κρύφτηκε μέσα στὸ σπίτι της. Μὰ δὲν ἔπαψε ν' ἀγαπᾶ τὸ Τζιάκομο Σαλβιάτι. Ὁ ἔρως της ἦταν πιὸ δυνατὸς κι' ἀπὸ τὸ θάνατο.

Ἡ Βερόνικα κατέφυγε τότε στὸ δηλητήριο. Δωροδόκησε τὴν ὑπηρέτρια τῆς Μαρίας-Κατερίνας, γιὰ νὰ τὴ δηλητηριάση. Μὰ ἐκείνη σώθηκε ὡς ἐκ θαύματος. Καὶ συνέχισε νὰ βλέπη τὸν ἀγαπημένο της Τζάκομο. Ἡ σκοτεινὴ γυναίκα τοῦ Σαλβιάτι κάλεσε τότε τοὺς δυὸ γιοὺς τοῦ γέρο-Κανάτσι, τὸ Φραντζέσκο καὶ τὸ Βαρθολομαῖο καὶ τοῦς εἶπε:

— Ἡ μητρυιά σας Μαρία-Κατερίνα, ντροπιάζει τὸ σπίτι σας καὶ τ' ὄνομά σας. Τί περιμένετε, λοιπόν; "Αν «ξεκαθαρίσετε» αὐτὴ τὴν ἄπιστη κι' ἀνήθικη γυναίκα, θὰ σᾶς προστατέψω καὶ θὰ σᾶς βοηθήσω ν' ἀνεβῆτε στὰ μεγαλύτερα ἀξιώματα τῆς πολιτείας.

Ὁ Φραντζέσκο Κανάτσι ὅμως δὲ θέλησε νὰ γίνη φονιάς. Δὲ βαστοῦσε ἡ καρδιά του νὰ σκοτώση τὸ «Ξανθὸ Χερουβείμ». Μὰ ὁ Βαρθολομαῖος, ὁ ἀδελφός του, δέχτηκε νὰ γίνη ὄργανο τῆς Βερόνικας. Ὁ γυιὸς τοῦ Κανάτσι ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴ μητρυιά του. Μὰ ἡ Μαρία-Κατερίνα, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβη, ὅτι ἡ παράξενη ἀγάπη του τὴν ἄφηνε ἀδιάφορη.

Ὁ Βαρθολομαῖος τότε κατάστρωσε, μαζὶ μὲ τὴ Βερόνικα, τὸ σχέδιο τῆς ἐκδικήσεως.

— Θέλω συντρόφους... τοῦς εἶπε.

— Θἄχης τρεῖς ἀπὸ τοὺς καλύτερους σπιούνους μου! τοῦ ἀπάντησε ἡ Βερόνικα.

— Σύμφωνοι!... εἶπε τότε ὁ Βαρθολομαῖος.

— Πότε, λοιπόν, θά...

— Στὸ τέλος τῆς χρονιᾶς.

— Τί ὥρα;

— Τὰ μεσάνυχτα!...

Ἡ Βερόνικα πέταξε ἕνα πουγγὶ γεμᾶτο χρυσᾶ νομίσματα στὸ Βαρθολομαῖο κι' ἔφυγε.

★

Στὶς 31 Δεκεμβρίου 1638, τέσσερις σκιὲς γλύστρησαν ἀθόρυβα στὸ σπίτι τῆς Μαρίας-Κατερίνας. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκαν χτύποι στὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε ἡ δούλα.

— Ὁ Βαρθολομαῖος!...

Ἡ δούλα δὲν ὑπωψιάστηκε τίποτα. Ἄλλωστε, ὁ Βαρθολομαῖος ἦταν γυιὸς τοῦ ἄντρα τῆς Μαρίας - Κατερίνας. Κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Οἱ τρεῖς σπιοῦνοι τῆς Βερόνικας, ποὺ ἦταν μαζί του, πετάχτηκαν στὴν εἴσοδο. Ἔφραξαν εὐθὺς τὸ στόμα τῆς δούλας καὶ τῆς ξέσκισαν τὴν καρδιὰ μὲ τὰ μαχαίρια τους. Ἔπειτα, μὲ τὸ Βαρθολομαῖο μπροστά, ὥρμησαν στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς Μαρίας-Κατερίνας.

Ἐκείνη τινάχτηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι της, μισόγυμνη. Κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη ἀπ' τὸν τρόμο της:

— Μὴ μὲ σκοτώσετε!... Ἔλεος!... Ἔχω μιὰ ἄλλη ζωὴ μέσα μου! Θὰ φέρω ἕνα παιδὶ στὸν κόσμο!...

Μὰ ὁ Βαρθολομαῖος, τρίζοντας τὰ δόντια του ἀπὸ τὴ λύσσα τῆς ἐκδικήσεως, γιατὶ καπάλαβε, ὅτι τὸ παιδὶ ἦταν τοῦ Σαλβιάτι, τῆς κάρφωσε τὸ σπαθί του στὴν καρδιὰ κι' ὕστερα, σὰ δήμιος, τῆς ἔκοψε τὸ κεφάλι. Ἔπειτα τὸ ἔρριξε σ' ἕνα σακκὶ καὶ τὸ παρέδωσε στοὺς συνενόχους του, γιὰ νὰ τὸ πάνε τῆς Βερόνικας. Πρὶν ὅμως, μὲ τὴ βοήθειά τους, ἔρριξε τὸ ἀκέφαλο σῶμα τοῦ «Ξανθοῦ Χερουβείμ» καὶ τὸ αἱμόφυρτο πτῶμα τῆς δούλας στὰ βαθειὰ νερὰ τοῦ Ἄρνο...

★

Τὴν Πρωτοχρονιὰ τοῦ 1639, ὁ Τζάκομο Σαλβιάτι ἔλαβε ἀπὸ τὴ γυναίκα του Βερόνικα, ἕνα ὑπέροχο δῶρο. Ἕνας δούλος της τοῦ ἔφερε ἕνα βαθὺ ἀσημένιο δίσκο μ' ἕνα σωρὸ μεταξωτὰ ἀσπρόρρουχα, μὲ πολύτιμα καὶ ὄμορφα κεντήματα.

Ὁ Σαλβιάτι ἔμεινε κατενθουσιασμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ δῶρο τῆς γυναίκας του. Κι' ἄρχισε κατόπιν νὰ ἐξετάζη ἕνα-ἕνα τὰ κεντητὰ ἐκεῖνα μεταξωτά. Ἄξαφνα, ὅμως, μ' ἕνα οὐρλιασμὰ πόνου, ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω, κατάπληκτος. Μέσα στὸν ἀσημένιο δίσκο, κάτω ἀπὸ τ' ἀσπρόρρουχα, ἦταν τὸ κομμένο κεφάλι τοῦ «Ξανθοῦ Χερουβείμ»!...

Ὁ Σαλβιάτι, τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀπελπισία του, τράβηξε τὸ σπαθί του καί, δίχως νὰ ξέρη τί κάνει, κατακομμάτιασε τὸ δοῦλο τῆς Βερόνικας. Ἔπειτα, πῆδηξε πάνω στ' ἄλογό του κι' ὥρμησε στὸ σπίτι τῆς γυναίκας του. Μὰ ἡ Βερόνικα εἶχε φύγει κιόλας ἀπὸ τὴ Φλωρεντία...

Ὁ Τζάκομο Σαλβιάτι, ὡστόσο, μπόρεσε νὰ μάθη ἀπὸ μιὰ δούλα, ὅτι ὁ δολοφόνος ἦταν ὁ Βαρθολομαῖος Κανάτσι.

Ὁ δολοφόνος, λοιπόν, πιάστηκε ἀμέσως, πρὶν προφτάση κι' αὐτὸς νὰ φύγη. Καὶ βασανίστηκε ἀπὸ τὸ δήμιο στὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Ἀπολλιναρίου, γιὰ νὰ ὁμολογήση τὸ ἔγκλημά του καὶ τοὺς συνενόχους του. Ἔπειτα, κι' οἱ τέσσερις φονιάδες ἀποκεφαλίστηκαν στὴν κεντρικὴ πλατεία τῆς Φλωρεντίας, μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο, ποὺ ἔκλαιγε γιὰ τὸν ἄδικο θάνατο τοῦ πεντόμορφου «Ξανθοῦ Χερουβείμ».

Ὅσο γιὰ τὸ Τζάκομο Σαλβιάτι, ἀποτραβήχτηκε πάλι στὸν πύργο του, ὅπου πέθανε μέσα σ' ἕνα χρόνο ἀπὸ τὴ λύπη του.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

✪✪

ΕΚΛΕΒΕ ΣΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Μόλις ὁ γέρο ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Αἴξ, ὁ ἀββᾶς ντὲ Κοσνάκ ἔμαθε πὼς εἶχε ἀνακηρυχθῆ ἅγιος ἀπὸ τὴ δυτικὴ ἐκκλησία ὁ ἐπίσης ἀρχιεπίσκοπος τῆς Γενεύης ντὲ Σάλ, εἶπε σ' ἕναν κύκλο γνωστῶν του:

—Ἄ! Μὰ εἶναι πολὺ εὐχάριστη αὐτὴ ἡ εἴδησι... Ποτέ μου δὲν περίμενα νὰ γίνη ὁ φίλος μου ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Γενεύης μιὰ μέρα ἅγιος!...

»Μπράβο του! Ἦταν εὐγενικός, ἀγαθός, τίμιος, πολὺ τίμιος μάλιστα ἂν καὶ εἶχε τὸ ἐλαττωματάκι νά... κλέβη στὰ χαρτιά!... Ἔτυχε νὰ παίξουμε πολλὲς φορὲς χαρτιὰ μαζί...

— Μά, πανιερώτατε, τοῦ εἶπε τότε ἕνας ἀπὸ τὴν ὁμήγυρι, εἶναι ποτὲ δυνατὸν ἕνας ἅγιος νὰ κλέβη στὰ χαρτιά;

— Δὲ βαρύεστε... ἀπάντησε γελώντας ὁ νέρος ἀρχιεπίσκοπος. Ὁλότε ὁ νέρος φορᾶ τὸν ἅγιανα ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ κλέβη, μοῦ ἔλεγε γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ πὼς ὅ,τι κέρδιζε τ' ἀφιέρωνε στοὺς φτωχούς!...

Ὁ μικρὸς Ἀλμαρῖχος τοῦ διηγήθηκε τὸ ἐπεισόδιο τῶν περιστεριῶν

ΤΟ ΕΘΙΜΟ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

Πρωτοχρονιάτικος ἀνατολίτικος θρῦλος

ΕΔΩ καὶ δυὸ χιλιάδες χρόνια, ζοῦσε στὴν Ἀνατολὴ ἕνας βασιλιάς, περιβόητος γιὰ τὴ σκληρότητά του.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, πρόσταξε νὰ ἀποκεφαλίσουν, γιὰ μιὰ ἀσήμαντη ἀφορμή, δυὸ ὑπηκόους του. Ἡ ἐκτέλεσι θὰ γινόταν σὲ μιὰ πλατεῖα καὶ ὁ βασιλιάς, γιὰ νὰ συνηθίση ὁ ἐξάχρονος γυιός του Ἀλμαρίχος σ' αὐτὰ τὰ θεάματα, τὸν πῆρε μαζί του.

Ὁ μικρὸς διάδοχος θαύμασε πρῶτα τὴ γενναία καὶ περήφανη στάσι τῶν δυὸ καταδίκων, ποὺ ἦταν ἄλλωστε ἀθῶοι.

Μὰ ἐκεῖνο, ποὺ συγκίνησε περισσότερο τὸ μικρὸ Ἀλμαρίχο, ἦταν ὁ σπαραγμὸς τῶν μικρῶν σὰν κι' αὐτὸν παιδιῶν, ἐκείνων ποὺ ἀποκεφάλιζαν. Οἱ φωνὲς τῆς ἀπελπισίας καὶ οἱ θρῆνοι τους τὸν συγκλόνισαν. Προσπαθοῦσε νὰ καταπιῆ τὰ δάκρυα, ποὺ τοῦ ἔρχόντουσαν στὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴ τὸν δῆ ὁ πατέρας του, ποὺ καθόταν δίπλα του.

— Ἂς σοῦ χρησιμέψη ὡς παράδειγμα αὐτὸ τὸ θέαμα, Ἀλμαρίχε, τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του. Ἕνας δυνατὸς μονάρχης πρέπει νὰ ἐπιβάλλη τὸ σέβας στοὺς ὑπηκόους του...

Ὁ Ἀλμαρίχος δὲν ἀπάντησε. Ἡ μεγάλη λύπη τοῦ εἶχε δέσει ἕνα κόμπο στὸ λαιμό. Τὸ ἄγριο ἐκεῖνο θέαμα τοῦχε ραγίσει τὴν καρδιά.

Ὅταν γύρισε στὸ παλάτι, γιὰ νὰ διασκεδάση τὴ λύπη του, πῆγε νὰ παίξη μὲ τὰ δυὸ ὄμορφα περιστέρια, ποὺ τοῦχε χαρίσει ἡ μητέρα του καὶ ποὺ τὰ ὑπεραγαποῦσε. Μόλις ὅμως ἔφτασε στὸν περιστερεώνα, ἄκουσε ἕνα δυνατὸ θόρυβο. Ταὐτόχρονα εἶδε νὰ βγαίνη ἀπὸ μέσα ἕνα φοβερὸ γεράκι. Τρομαγμένος ὁ Ἀλμαρίχος ἔσκυψε κι' εἶδε μὲ φρίκη τὰ ὄμορφα περιστέρια του πνιγμένα στὸ αἷμα.

— Μὰ εἶναι τόσο σκληρὸς αὐτὸς ὁ κόσμος; φώναξε μέσα στὰ ἀναφυλλητά του. Δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ στάλα καλωσύνης;

Πῆγε νὰ κοιμηθῆ μὲ σφιγμένη καρδιά, ἀλλὰ ὁ ὕπνος δὲν ἐκλεινε τὰ βλέφαρά του. Συλλογιζόταν τὰ φτωχὰ παιδιὰ ἐκείνων, ποὺ ἐκτελέστηκαν, καθὼς καὶ τὰ ἀδικοσκοτωμένα περιστέρια του, κι' ἡ ψυχούλα του ἐπαναστάτησε:

— Ἐγὼ θὰ δώσω τὸ παράδειγμα τῆς καλωσύνης, εἶπε.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Κι' ὅταν εἶδε πὼς ὁ βασιλιάς κοιμόταν, ἔβαλε τὰ πιὸ ταπεινὰ ροῦχα του καὶ πρόσταξε τὸν πιστό του ὑπηρέτη νὰ τὸν ἀκολουθήση.

— Μάζεψε, τοῦ εἶπε, τὰ καλύτερα παιχνίδια μου, τὰ πιὸ ὄμορφα ζαχαρωτά μου, τὰ χρυσά μου νομίσματα, κι' ἔλα μαζί μου.

Ὅταν ὁ ὑπηρέτης ὑπάκουσε στὴν προσταγή του καὶ τὸν ἀκολούθησε, ἔμεινε κατάπληκτος. Ὁ μικρος πριγκήπας, σὰ νὰ τοῦ ἔδειχνε κάποιος μιστηριώδης ὁδηγός, πῆγε στὰ σπίτια τῶν ἐκτελεσθέντων καταδίκων. Ἀγκάλιασε τὰ ὀρφανὰ καὶ τοὺς χάρισε ὅλα του τὰ παιχνίδια, ὅλα του τὰ ζαχαρωτὰ καὶ ὅλα του τὰ χρυσὰ νομίσματα.

— Εἴμαστε ἀδελφάκια, τοὺς εἶπε, μὴν κλαῖτε! Ἀπὸ σήμερα θὰ σὰς προστατεύω ἐγώ...

Καὶ κάθησε μαζί τους κι' ἔπαιξε ὡς τὸ πρωΐ.

Ὁ πατέρας του, ὅταν ξύπνησε καὶ δὲν τὸν βρῆκε στὸ κρεβάτι, πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν ἀγωνία του. Πρόσταξε ὅλη τὴ φρουρὰ νὰ τρέξη στοὺς δρόμους καὶ στὰ χωράφια, γιὰ νὰ βρῆ, μὲ κάθε θυσία, τὸ διάδοχο.

Ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς ἔρευνες, βρῆκαν τὸ παιδὶ στὴ λατρευτὴ συνοικία ἐκείνων ποὺ ἐκτελέστηκαν.

— Ποῦ ἤσουνα; τὸν ρώτησε ὁ πατέρας του, θυμωμένος.

Τὸ παιδὶ τότε τοῦ διηγήθηκε τὸ ἐπεισόδιο τῶν περιστεριῶν καὶ τοῦ εἶπε πὼς μιὰ μυστικὴ φωνὴ τὸν ἔστειλε νὰ κάνη ὅ,τι ἔκανε.

Ὁ βασιλιάς, ποὺ ἦταν, κατὰ βάθος, θεοφοβούμενος, ἔμεινε κεραυνωμένος. Οἱ τύψεις τῆς συνειδήσεώς του τάραξαν τὴν ψυχή του. Ἔπεσε ἄρρωστος στὸ κρεβάτι του ἕνα μῆνα. Στὸ διάστημα αὐτὸ μετάνοιωσε γιὰ τὴ σκληρότητά του καὶ ὡρκίστηκε στὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ του, νὰ μὴ ξαναχύση αἷμα ἀθῶων.

Καί, γιὰ νὰ τιμήση ὁ βασιλιὰς τὴ μέρα, ποὺ πῆρε τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀπόφασι καὶ σ' ἀνάμνησι τῆς ἀγαθοεργίας τοῦ Ἀλμαρίχου, πρόσταξε νὰ σταλοῦν χρήματα καὶ παιχνίδια σ' ὅλα τὰ μικρὰ παιδιὰ τοῦ βασιλείου του. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ συνέπεσε νὰ εἶναι ἡ μέρα τῆς Πρωτοχρονιᾶς.

Ἀπὸ τότε λένε οἱ παλιοὶ σοφοὶ τῆς Ἀνατολῆς, ἄρχισε τὸ ἔθιμο νὰ προσφέρουν δῶρα στὰ παιδιὰ τὴ νύχτα τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ἕνα ἔθιμο, ποὺ σιγὰ σιγὰ πέρασε καὶ στοὺς μεγάλους.

Ι. Α.

Ἡ Διεύθυνσις
τοῦ μοναδικοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην Ἐργοστασίου
FRANCE-LAIT
ΦΡΑΝΣ-ΛΕ
ὡς
καὶ ἡ Γενικὴ Ἀντιπροσωπεία Ἑλλάδος ποὺ σᾶς προσφέρουν τὰ περίφημα
ΓΑΛΑΤΑ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΕΙΣ ΚΟΚΚΟΥΣ
"ΡΕΓΚΙΛΕ„ ΑΠΟΒΟΥΤΥΡΩΜΕΝΟΝ ΣΕ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΟΥΤΙ
"ΚΟΥΪΚ-ΛΕ„ ΟΛΟΠΑΧΟΝ ΣΕ ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΟΥΤΙ
Σᾶς εὔχονται
Καλές Γιορτές

ΠΩΣ ΖΗΣΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΡΩΣΙΔΑ

Νὰ πῶς γίνεται μιὰ γαμήλια τελετὴ στὴ Ρωσία. Οἱ μελλόνυμφοι Σβελτάνα Σκβόρτσοβα καὶ Ἀνατὸλ Μπεγκαλιέβ, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ συγγενεῖς προχωροῦν πρὸς τὸ γραφεῖο, ἐνῶ ἕνα μεγάφωνο μεταδίδει μουσική.

Η ΙΔΕΑ νὰ γράψω αὐτὸ τὸ ἄρθρο — γράφει ὁ ξένος δημοσιογράφος — μοῦ ἦρθε' ἀφοῦ παρακολούθησα μερικὲς γαμήλιες τελετὲς στὴν «Ντὸμ Τζενίτβα», τὸ «Μέγαρο τῶν γάμων», στὴ Μόσχα.

Σκεπτόμουν νὰ ἀφηγηθῶ πῶς γίνονται αὐτοὶ οἱ σοβιετικοὶ γάμοι, τόσο διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς θρησκευτικοὺς καὶ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς πολιτικούς, ποὺ γίνονται στὴ Δύση, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ δώσω μιὰ ἀκόμη ὄψι τῆς ζωῆς στὴ Ρωσία.

Μά, ὕστερα, προχωρῶντας περισσότερο καὶ συγκεντρώνοντας λεπτομέρειες γύρω ἀπὸ τὸ σοβιετικὸ γάμο, κατάλαβα, ὅτι τὸ ὑλικὸ προσφερόταν γιὰ κάτι περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἁπλὸ περιγραφικὸ ἄρθρο. Ἀντιλήφθηκα, ὅτι, ἀνοικεφαλαιώνοντας τὴν ἱστορία τοῦ γάμου στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση, ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι μέχρι σήμερα, θὰ μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω τὸ σημαντικὸ ρόλο, ποὺ ἔπαιξαν τὰ αἰσθήματα τῶν γυναικῶν (καὶ οἱ αἰσθηματικές τους ἀνάγκες) πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα.

Γιατὶ ἦταν πραγματικὰ οἱ γυναῖκες, οἱ συγγραφεῖς, οἱ φοιτήτριες, οἱ ἐργάτριες, ποὺ σιγὰ-σιγὰ κατώρθωσαν νὰ ξαναδώσουν κάποια ἐπισημότητα καὶ μιὰ πολιτισμένη ὄψι σὲ μιὰ τελετή, ποὺ γιὰ σαφάντα χρόνια εἶχε περιοριστῆ σὲ μιὰ ἀστραπιαία καὶ πολλὲς φορὲς δυσάρεστη διατύπωσι.

Ὑπομονητικά, ἐπίμονα, κοπιαστικά, κατώρθωσαν νὰ πετύχουν, ἂν ὄχι μιὰ τελετή, ποὺ νὰ ἔχη τὴ μεγαλοπρέπεια τῶν θρησκευτικῶν γάμων, τούλάχιστο, τὴ θερμότητα καὶ τὸ διάκοσμο, ποὺ συναντᾶμε σήμερα στοὺς σοβιετικοὺς γάμους.

Η ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΗ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥΣ

Φαινόταν μιὰ προσπάθεια ἀπελπισμένη, ἐπειδὴ οἱ ἄντρες (πιὸ ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὴν προπαγάνδα ἐνάντια στὶς «ἀστικὲς» συνήθειες) ἔδειχναν ἀδιαφορία γι' αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Μὰ οἱ γυναῖκες ἦταν ἀποφασισμένες νὰ ἐπαναφέρουν τὴν τελετὴ τοῦ γάμου στὴ ρωμαντική της ἀτμόσφαιρα καὶ νὰ τὴν ξανακάνουν τὴν «πιὸ ὄμορφη μέρα τῆς ζωῆς τους». Ἤθελαν νὰ ξαναβροῦν, τούλάχιστον κατὰ ἕνα μέρος, τὴ συγκίνησι καὶ τὴ σοβαράτητα τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ποὺ ὕστερα, μὲ τὰ χρόνια, μεταμορφώνεται σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὄμορφες ἀναμνήσεις τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Καὶ τὸ κατώρθωσαν.

Γιὰ νὰ δώσω μιὰ ἰδέα γιὰ τὶς δυσκολίες, ποὺ ἀντιμετώπισαν καὶ γιὰ τὶς πολύπλοκες μεταμορφώσεις, ποὺ κατώρθωσαν νὰ ἐπιβάλουν μὲ τὸν καιρό, θὰ πρέπει νὰ περιγράψω πῶς γινόταν καὶ πῶς γίνεται ὁ γάμος στὴ Ρωσία.

Εἶναι γνωστό, ὅτι στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι ὁ θρησκευτικὸς γάμος δὲν ἔχει καμμιὰ ἰσχὺ (παρ' ὅλο ποὺ ἐπιτρέπεται νὰ τελεσθῆ). Πραγματικὴ ἀστικὴ ἀξία ἔχει μόνο ὁ πολιτικὸς γάμος. Ἀπὸ πολλὰ χρόνια (καὶ ἀκόμη καὶ σήμερα) ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Μόσχα καὶ τὸ Λένινγκραντ, ὅπου ὑπάρχουν τώρα τὰ «Μέγαρα τοῦ γάμου», οἱ γάμοι γινόπουσαν στὰ Ζ.Α.Γ.Σ. (Ζάπις "Ακτοβ Γκρανιντασκάδο Σοστοϊάνια) ἕνα εἶδος ληξιαρχείων.

ΒΙΑΣΤΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Νά πῶς μοῦ διηγήθηκε τὸ γάμο του ἕνας Ρῶσος μηχανικός, ποὺ παντρεύτηκε στὸ Ζ.Α.Γ.Σ. τοῦ Κουργκάν, μιᾶς μικρῆς πόλεως τῆς Σιβηρίας:

— Ἐγώ, ἡ μνηστή μου καὶ μερικοὶ φίλοι μας, προσπαθούσαμε νὰ μποῦμε στὸ Ζ.Α.Γ.Σ., μὰ δὲν τὸ καταρθώναμε. Ἡ αἴθουσα ἦταν τόσο γεμάτη, ποὺ ἀναγκαστήκαμε ν' ἀφίσουμε τοὺς φίλους μας ἔξω. Μπήκαμε στὴ σειρὰ καὶ ἀρχίσαμε νὰ κιπτάζουμε γύρω μας. Βρισκόμαστε σ' ἕνα μικρὸ καὶ σκοτεινὸ δωμάτιο, ὄχι πολὺ καθαρό. Μερικὲς καρέκλες ἦταν ἀκουμπισμένες γύρω στὸν τοῖχο. Μιὰ δυνατὴ λάμπα φώτιζε τὸ γραφεῖο, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο καθόταν ἕνας κουρασμένος ὑπάλληλος, ἐπιφορτισμένος νὰ καταγράφη τοὺς γάμους. Ὅταν τελείωνε ἡ ὑπογραφὴ τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως, σηκωνόταν σὰν αὐτόματο καὶ ἔλεγε: «Σᾶς εὔχομαι μιὰ ζωὴ μακροχρόνια καὶ εὐτυχισμένη. Τὸ ἐπόμενο ζευγάρι, παρακαλῶ...».

»Αὐτὸ ἦταν ὅλο — συλλογιζόμαστε βγαίνοντας ἀπὸ τὸ Ζ.Α.Γ.Σ. — Αὐτὴ ἦταν, λοιπόν, ἡ ὡραιότερη στιγμὴ τῆς ζωῆς μας;».

Θὰ μποροῦσα νὰ διηγηθῶ πολλὰ ἐπεισόδια σὰν αὐτό, μὰ προτιμῶ νὰ ἀναφερθῶ τώρα σ' ἕνα Γάλλο δημοσιογράφο, τὸν 'Αντρὲ Πιέρ, ποὺ ἔζησε γιὰ πολὺ στὴ Σοβ. Ἕνωσι. 'Ο Πιὲρ διηγεῖται, ὅτι, ἀμέσως μετὰ τὸν πόλεμο, στὸ Χεγκοριέβσκ, μιὰ μικρὴ πόλι στὰ δυτικὰ τῆς Μόσχας, ἕνα νεαρὸ ζευγάρι ἀρραβωνιασμένων πῆγε στὸ Ζ.Α.Γ.Σ. γιὰ νὰ τελέση τὸ γάμο του.

Στὸν προθάλαμο τοῦ Ζ.Α.Γ.Σ. ἀντίκρυσαν μιὰ γριά, ποὺ ἐκλαιγε μὲ λυγμούς. Προχώρησαν ὡς τὸ δωμάτιο, ὅπου καθόταν ὁ ἄρμόδιος, πίσω ἀπὸ ἕνα τραπέζι, καὶ σταμάτησαν μπροστά του σιωπηλοί. Ὁ ὑπάλληλος ἔγραφε σκυμμένος πάνω σ' ἕνα κατάλογο. Ὅταν τελείωσε, σήκωσε τὸ κεφάλι πρὸς τοὺς δύο νέους καὶ ρώτησε:

— Λοιπόν, πῶς λεγόταν ὁ νεκρός;

Τοὺς εἶχε περάσει γιὰ συγγενεῖς τῆς γριούλας, ποὺ βρισκόταν στὸν προθάλαμο καὶ ποὺ εἶχε πάει γιὰ νὰ δηλώση τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της!

ΟΙ ΒΕΡΕΣ ΚΑΙ Ο ΜΠΟΥΦΕΣ

Ἡ ἐπανάστασι τῶν γυναικῶν τῆς Ρωσίας ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἄχαρης γαμήλιας τελετῆς, ἄρχισε σπὰ πρῶτα χρόνια μετὰ τὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Στὴν ἀρχή, τὸ ἔκαναν μὲ δισπακτικότητα, μὲ δειλία, γιατὶ οὔτε ἡ συγγραφεύς, ποὺ ἀντιμετώπιζε τὸ πρόβλημα πάνω στὴ «Λιτερατουρνάϊα Γκαζέτα», οὔτε ἡ σπουδάστρια, ποὺ μιλοῦσε στὸ συμβούλιο τοῦ Πανεπιστημίου, οὔτε ἡ πωλήτρια, ποὺ ἀπαντοῦσε στὶς ἔρευνες τῆς «Πράβδα» (τῆς πιὸ μεγάλης ρωσικῆς ἐφημερίδας) ἤξεραν ποιὲς θὰ ἦταν οἱ ἀντιδράσεις τῶν Ρώσων ἁρμοδίων.

Ἐκεῖνα τὰ πρῶτα βήματα περιοριζόντουσαν, π. χ., σὲ ἐρωτήσεις αὐτοῦ τοῦ τύπου:

«Γιατὶ οἱ ὑπάλληλοι τῶν Ζ.Α.Γ.Σ. δείχνονται τόσο ψυχρὰ γραφειοκρατικοὶ μὲ τὰ ζευγάρια τῶν μελλονύμφων, κατὰ τὸ διάστημα τῶν διατυπώσεων τοῦ γάμου;». Ἢ, ὅπως ἔλεγε, τὸ 1948, μιὰ σπουδάστρια στὴν «Πράβδα»: «Γιατὶ νὰ μὴ στολιστοῦν τὰ γραφεῖα, ὅπου τελοῦνται οἱ γάμοι, μὲ μερικὰ πράσινα φυτά;».

Μ' αὐτὲς τὶς πρῶτες, ἐπιφυλακτικές, ἐρωτήσεις, οἱ γυναῖκες κινήθηκαν γιὰ νὰ φτάσουν σὲ μιὰ πλήρη μεταμόρφωσι τῆς τελετῆς τοῦ γάμου. Οἱ ἀλλαγὲς ἔγιναν ἀργά, ἀλλὰ μὲ διαρκῆ πρόοδο. Ἔτσι, ἦρθαν τὰ πράσινα φυτά, οἱ θερμὲς εὐχές, κάποια ἀραίωσι τῶν γάμων στὸ διάστημα κάθε μέρας, ἡ μουσικὴ καὶ τὸ κόκκινο χαλί.

Μὰ οἱ δυό, πιὸ ἐνδιαφερόντες νεωτερισμοί, ἔγιναν τὸ 1958. Ὁ πρῶτος καὶ ὁ σημαντικός, ἀφορᾶ τὶς γαμήλιες βέρες, ποὺ γιὰ πολὺ καιρὸ εἶχαν θεωρηθῆ σὰν κατάλοιπο μιᾶς ἀστικῆς συνήθειας. Ἐκεῖνο τὸ χρόνο, δόθηκε ἄδεια στοὺς ἀρραβωνιασμένους νὰ προσθέτουν στὴ γαμήλια τελετὴ τὴν ἀλλαγὴ τῶν δακτυλιδιῶν (πρᾶγμα ποὺ σήμαινε ἀποκατάστασι αὐτοῦ τοῦ συμβόλου)

Ὁ δεύτερος νεωτερισμὸς συνίσταται στὸ ἄνοιγμα, κοντὰ σὲ πολλὰ Ζ.Α.Γ.Σ., ἑνὸς μπουφέ, ὅπου οἱ νεόνυμφοι καὶ οἱ φίλοι μποροῦν νὰ γιορτάσουν τὸ γεγονός.

Ἔτσι, ἔφθασαν στὶς «Ντὸμ Τζένιτβα» (Μέγαρα γάμων) τοῦ Λένινγκραντ καὶ τῆς Μόσχας, ποὺ πολὺ γρήγορα θὰ ἐπεκταθοῦν καὶ στὶς ἄλλες πόλεις τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΩΡΑ ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ

Ἂς δοῦμε ὅμως πῶς γίνεται τώρα ἕνας γάμος στὴ Ρωσία: Σὲ μιὰ «Ντὸμ Τζένιτβα» ὑπάρχουν διάφορες σάλες, ὅλες ὅμοιες, ὅπου, πίσω ἀπὸ ἕνα γραφεῖο, κάθονται τρία πρόσωπα — ἕνας κυβερνητικὸς ἀντιπρόσωπος, μιὰ κοινωνικὴ λειτουργὸς καὶ μιὰ γραμματεύς. Πολὺ συχνά, ὁ κυβερνητικὸς ἀντιπρόσωπος εἶναι μιὰ γυναῖκα. Ἐπομένως, μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, πίσω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ γραφεῖο, τρεῖς γυναῖκες, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ οἱ τρεῖς — ὅπως ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ποὺ βρέθηκα κι' ἐγὼ στὴ «Ντὸμ Τζένιτβα» τῆς Μόσχας — νέες καὶ συμπαθητικές. Λίγο πιὸ σοβαρὴ ἡ ἀντιπρόσωπος, πιὸ χαμογελαστὲς. καὶ ἐγκάρδιες, ἡ κοινωνικὴ λειτουργὸς καὶ ἡ γραμματεύς.

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, εἶδα νὰ παντρεύωνται τρία ζευγάρια, ὅλα πολὺ νεαρά. Τὰ ζευγάρια, ἀκολουθούμενα ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους, ἐμπαιναν στὴ σάλα, κρατῶντας λουλούδια (ἕνα ξεχωριστὸ χαρακτηριστικὸ εἶναι, ὅτι καὶ ὁ γαμπρὸς κρατάει ἕνα μικρὸ μπουκέτο λουλούδια) καὶ πλησίαζαν στὸ γραφεῖο, ἐνῶ ἕνα μεγάφωνο μετέδιδε τὴ μουσικὴ ἑνὸς πολιοῦ βάλς. Ἡ κυβερνητικὴ ἀντιπρόσωπος σηκωνόταν, χαιρετοῦσε μὲ θερμότητα τὸ ζευγάρι καὶ ὕστερα πρόφερε μιὰ φράσι, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία, ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, «στὸ ὄνομα τοῦ λαοῦ», οἱ δύο γίνονταν σύζυγοι. Ἀκολουθοῦσαν οἱ ὑπογραφές. ἄλλες εὐχὲς καὶ τέλος ἡ γραμματεὺς πίεζε ἕνα κουμπί, γιὰ νὰ ξαναβάλη ἡ σκίνησι τὸ δίσκο μὲ τὸ παλιὸ βάλς, καὶ τὸ ζευγάρι ἔβγαινε ἀπὸ τὴν αἴθουσα, ἀκολουθούμενο ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς.

Ἀπὸ τοὺς τρεῖς γάμους, θυμᾶμαι ἰδιαίτερα ἐκεῖνον, ποὺ ἔνωσε ἕνα δάσκαλο καὶ μιὰ δασκάλιτσα, τὸν 'Ανατὸλ Μπεγκάλιεβ καὶ τὴ Σβελτάνα Σκβόρτσοβα. Ἡ Σβελτάνα ἦταν πολὺ χαριτωμένη, πολὺ ξανθειά, φοροῦσε ἕνα ἀνοιχτογάλανο φόρεμα καὶ φαινόταν πολὺ εὔθυμη. Ὅλα ἔγιναν ὅπως τὶς ἄλλες φορές, μόνο, πού, πρὸς τὸ τέλος, μιὰ γυναίκα ξέσπασε ξαφνικὰ σὲ λυγμούς. Ἦταν ἡ μητέρα τῆς νύφης. Ἀμέσως οἱ νεόνυμφοι καὶ οἱ φίλοι ἔτρεξαν γύρω της, προσπαθῶντας νὰ τὴν παρηγορήσουν. Τότε ἡ κυβερνητικὴ ἀντιπρόσωπος σηκώθηκε, τὴν πλησίασε, τύλιξε τὸ χέρι της γύρω στοὺς ὤμους της καὶ τῆς ψιθύρισε κάτι στὸ αὐτί. Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι κάτι πολὺ ἀστεῖο, γιατὶ ἡ μητέρα τῆς Σβελτάνα ἔπαψε νὰ κλαίη καὶ ἄρχισε νὰ γελᾶ. Τότε, ὅλοι γέλασαν, μαζὶ καὶ ἡ κοινωνικὴ λειτουργὸς καὶ ἡ γραμματεύς.

Ὕστερα, ἐνῶ ἡ γραμματεὺς ξανάβαζε σὲ κίνησι τὸ δίσκο μὲ τὸ παλιὸ βάλς καὶ ὁ 'Ανατόλ, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, προχωροῦσε πρὸς τὴν ἔξοδο, ἡ Σβελτάνα πλησίασε στὸ γραφεῖο καὶ εἶπε στὴν ἀντιπρόσωπο μὲ ἕνα χαμόγελο: «Μπλαγκοντάριου βάλ» (σᾶς εὐχαριστῶ).

ΤΑ ΑΣΠΡΑ ΝΥΦΙΚΑ

Βέβαια, ἕνας τέτοιος γάμος μπορεῖ νὰ μᾶς φανῆ βιαστικὸς καὶ ἄχαρος, μὰ ἂς σκεφτοῦμε τὸ δύσκολο δρόμο, ποὺ οἱ Ρῶσιδες ἀναγκάστηκαν νὰ διατρέξουν. Δὲν ἔχει περάσει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε, ποὺ οἱ γάμοι γινόντουσαν στὰ δημαρχεῖα καὶ οἱ νεόνυμφοι ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ ὁρκιστοῦν, ὅτι θὰ ἐργαζόντουσαν γιὰ νὰ αὐξήσουν τὴν παραγωγὴ τῶν ἐργοστασίων.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, ἀπὸ μερικὰ χρόνια τώρα, οἱ κοπέλλες τῆς Ρωσίας ξανάρχισαν νὰ παντρεύωνται ντυμένες στὰ ἴσπρα. Βέβαια, τὶς περισσότερες φορές, πρόκειται γιὰ φορέματα, ποὺ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ σὲ ἄλλες περιπτώσεις (ὅπως θὰ πῶ καὶ στὰ προσεχῆ μου ἄρθρα, τὸ ντύσιμο στὴ Ρωσία εἶναι ἀκόμη ἀρκετὰ ἀκριβό) εἶδα ὅμως καὶ νυφικὰ φορέματα ἀπὸ νταντέλλα καὶ τούλια, ἀρκετὰ ὄμορφα, ἴσως ἀπὸ τὰ πιὸ πετυχημένα φορέματα, ποὺ δημιουργεῖ ἡ ρωσικὴ μόδα. Ἡ νύφη, ὁ γαμπρὸς καὶ πολλὲς φορὲς καὶ οἱ καλεσμένοι, κρατοῦν μπουκέτα ἀπὸ ἁπλὰ λουλούδια (παπαροῦνες, ἀνεμώνες. κρίνα) μὲ τὰ ὁποῖα στολίζουν τὸ ταξί, ὅταν θὰ τελειώση ὁ γάμος. Μιὰ κάποια χάρι στὴν ἀπλότητα ἔρχεται ἀπὸ τὴ νεαρὴ ἡλικία τῶν μελλονύμφων. Στὴ Ρωσία, οἱ γάμοι ἀνάμεσα στοὺς πολὺ νέους, εἶναι ἀκόμη πιὸ συχνοὶ ἀπ' ὅσο στὴ Δύσι. Ἀνάμεσα στοὺς φοιτητὲς τοῦ Πανεπιστημίου π. χ. ἡ ἀναλογία τῶν παντρεμένων εἶναι πολὺ ὑψηλή (38 %).

Ὅπως εἶναι γνωστό, στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι ὑπάρχει τὸ διαζύγιο. Μά, παρ' ὅλο ποὺ οἱ Ρῶσοι ἔχουν χαρακτῆρα μᾶλλον ἄστατο καὶ κάποια κλίσι στὸ νομαδισμό, τὸ ποσοστὸ τῶν διαζυγίων ἀνέρχεται μόλις στὸ 0,7 τοῖς ἑκατό.

Γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦμε κατὰ πόσο εἶναι χαμηλὸ τὸ ποσοστὸ αὐτό, φθάνει νὰ σκεφθοῦμε, ὅτι στὶς Ἡν. Πολιτεῖες φθάνει τὸ 2,4 τοῖς ἑκατό.

Διηγήθηκα τὶς ἐξελίξεις τῆς γαμήλιας τελετῆς στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι, γιατὶ νομίζω, ὅτι αὐτὴ ἡ ἱστορία περιέχει μιὰ ἀκριβῆ σημασία.

'Οδηγοὶ τρακτέρ, ἐργάτριες, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ βαρειὲς ἐργασίες, ἐπιστήμονες (τὸ ἔχω πῆ ἤδη, ὅτι στὴ Ρωσία περισσότερο ἀπὸ τοὺς μισοὺς πτυχιούχους εἶναι γυναῖκες) οἱ γυναῖκες τῆς Ρωσίας ἀγωνίστηκαν γιὰ χρόνια καὶ χρόνια γιὰ ν' ἀποκτήσουν καὶ πάλι τὰ δικαιώματά τους. Εἶχαν μείνει σιωπηλὲς ὅσο τὸ πολιτικὸ κλίμα ἦταν ἀκατάλληλο γιὰ νὰ ζητήσουν ψηλὰ τσκούνια καὶ νυφικὰ φορέματα. Μὰ τώρα τὰ θέλουν ὅλα καὶ εἶναι φανερό, ὅτι δὲ θὰ ἀργήσουν νὰ προγωρήσουν ἀκόμη, κερδίζοντας ὅλο καὶ κάτι περισσότερο στὸν ταυέα ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρει, νὰ ἀποκτήσουν δηλαδὴ καὶ πάλι περισσότερη γοητεία, περισσότερη θηλυκότητα.

Σ. Β.

Ο ΜΠΑΚΑΡΑΣ ΚΑΙ Ο "ΜΠΑΚΑΡΑΤΖΙΚΟΣ,,

'Ο ἀξέχαστος δημοσιογράφος καὶ θεατρικὸς συγγραφεὺς Γ. Τσοκόπουλος ἦταν καλεσμένος μιὰ βραδυὰ παραμονῆς Πρωτοχρονιᾶς, στὸ κόψιμο τῆς βασιλόπιττας, σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι.

Δὲν πρόφτασαν ὅμως νὰ καθήσουν στὸ τραπέζι, καὶ δυὸ κύριοι ἔρριξαν τὴν ἰδέα:

— Κάνουμε ἕναν μπακαρατζίκο;

— Τί «μπακαρατζίκο»; ρώτησε ὁ Τσοκόπουλος.

— Νά, δηλαδὴ νὰ παίξουμε ἕνα μικρὸ μπακαρά, μόνο μὲ «δεκαρίτσες».

'Ο Τσοκόπουλος παρασύρθηκε ἀπὸ τὰ ὑποκοριστικὰ αὐτὰ καὶ δέχτηκε, μά, ὅταν δοκίμασε νὰ σηκωθῆ, εἶδε, ὅτι δὲν τοῦ εἶχε μείνει πεντάρα. Καὶ οἱ ἑκατὸν πενῆντα πέντε δραχμές, ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του, πέρασαν στὶς τσέπες τῶν ἄλλων.

— Καὶ τοῦ χρόνου! τοῦ εἶπαν οἱ φίλοι του, ὅταν σηκώθηκε... περίλυπος νὰ φύγη.

— Τί δηλαδὴ τοῦ χρόνου; ρώτησε.

— Καὶ τοῦ χρόνου νὰ ξαναπαίξουμε «μπακαρατζίκο»!

— Ἄ, φίλοι μου, τοὺς εἶπε τότε ὁ Τσοκόπουλος, σᾶς ὁρκίζομαι, ὅτι «μπακαρατζίκο» δὲ θὰ ξαναπαίξω.... Μπακαρά, ἂν θέλετε, μάλιστα, ἀλλὰ «μπακαρατζίκο» ποτέ!...

— Γιατί;

— Γιατὶ ὁ κύριος αὐτὸς «μπακαρατζίκος» εἶναι γιὰ μένα πολύ... μακαρατζίκος!...

'Ο γάμος ξανάγινε ρωμαντικὸς

'Αριστερά: 'Η Σβελτάνα καὶ ὁ 'Ανατὸλ ἀλλάζουν τὰ δαχτυλίδια τοῦ γάμου. 'Η συνήθεια αὐτή, ποὺ εἶχε ἀπαγορευθῆ ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1917, ξαναγύρισε τὸ 1958. Δεξιά: Οἱ νεόνυμφοι ὑπογράφουν τὴ ληξιαρχικὴ πρᾶξι γάμου. Πίσω ἀπὸ τὸ γραφεῖο διακρίνονται ἡ κυβερνητικὴ ἀντιπρόσωπος, δίπλα της ἡ κοινωνικὴ λειτουργὸς καὶ, στὸ βάθος δεξιά ἡ γραμματεύς.

Τά παντροίκια

Μιὰ γωριατοπούλα ἦταν γονατισμένη μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁη - Νικόλα καὶ παρακάλαγε.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Σ' ΑΥΤΟ τὸ νησί, ποὺ μοιάζει μὲ μεγάλο σμαράγδι, ἀκουμπισμένο ἀνάλαφρα πάνω στὸ γαλάζιο πέλαγο, ἀκούγονταν ἀπὸ μακρυὰ οἱ καμπάνες. Γιόρταζε ὁ Ἁη-Νικόλας, ὁ προστάτης τῶν θαλασσινῶν, κι' ὅλα τὰ σήμαντρα χτυποῦσαν, σὲ μοναστήρια, σὲ ναοὺς καὶ σ' ἐξωκκλήσια. Ἦταν ἡ ὥρα τοῦ ἑσπερινοῦ.

Πρὶν ἀκόμη βραδυάσῃ, γέμισε ἡ ἐκκλησία κι' ὕστερα ἡ μεγάλη αὐλὴ ἀπὸ πιστούς, ποὺ χαν ἔρθει ἀπ' ὅλα τὰ χωριὰ νὰ προσκυνήσουν τὴ θαυματουργὴ εἰκόνα.

Οἱ φρεσκοβαμμένοι τοίχοι τῆς ἐκκλησιᾶς ἀντιλαλοῦσαν ἀπὸ προσευχὲς καὶ παρακλήσεις. Ὁ καθένας τους εἶχε κι' ἀπὸ ἕνα πόθο κι' ἀπὸ ἕνα καῦμό. Γριὲς μανάδες, νέες γυναῖκες καὶ μικρὰ παιδιά, παρακαλοῦσαν τὸν Ἅγιο νὰ σώσῃ ἀπὸ τὴν πικροκυματοῦσα θάλασσα τὰ παλληκάρια, ποὺ ταξίδευαν, χειμῶνα καιρό, μὲ τὶς ἄγριες φουρτοῦνες, στὰ μακρυνὰ πέλαγα καὶ στοὺς ἀπέραντους ὠκεανούς.

Οἱ ψαράδες, ποὺχαν ἕνα μῆνα νὰ ρίξουν τὰ δίχτυα τους, παρακαλοῦσαν τὸν Ἅγιο νὰ κάμῃ μπουνάτσα. Κι' ὅλοι κάτι ζητοῦσαν ἀπὸ τὴ Χάρι του καὶ τοὔταζαν λαμπάδες, ἀσημένια καράβια καὶ χρυσὰ μανουάλια.

Στὸ τέλος τοῦ ἑσπερινοῦ, ὅλοι ἔφυγαν εὐχαριστημένοι. Πονόψυχος ὁ Ἅγιος δὲ χαλοῦσε χατῆρι σὲ κανένα. Ὅλους τοὺς ἄκουγε μὲ ὑπομονή, λὲς καὶ κρατοῦσε σημείωσι γιὰ ὅλα αὐτά, ποὺ τοῦ ζητοῦσαν κι' ἀπαντοῦσε στὸν καθένα μὲ χαμόγελο.

Ὁ παπᾶ-Θανάσης, ὁ ἐφημέριος τοῦ χωριοῦ, εἶχε διπλώσει τὸ πετραχήλι του. Ὁ καντηλανάφτης ἄρχισε νὰ σβύνῃ τὰ κεριά. Ἦταν ἑτοιμοι νὰ κλείσουν τὶς πόρτες, ὅταν εἶδαν ξαφνιασμένοι πὼς ἡ ἐκκλησία δὲν ἦταν ἀκόμα ἀδειανή.

Μιὰ χωριατοπούλα, μ' ἕνα μαῦρο μαντῆλι στὸ κεφάλι, ἦταν γονατισμένη μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁη-Νικόλα καὶ πικρόκλαιγε.

Ὁ παπᾶ-Θανάσης ζύγωσε. Ἁπλωσε γλυκὰ τὸ χέρι του στὸν ὦμο της καὶ τῆς εἶπε:

— Τί ἔχεις, κόρη μου;

Ἡ κοπέλλα σήκωσε τὰ βουρκωμένα μάτια της καὶ τὸν κύτταξε μὲ πόνο.

— Τί νάχω, δέσποτά μου; Χάνουμαι! Ἂν δὲ μὲ σπλαχνισθῇ ὁ Ἅγιος, δὲν ἔχω ἄλλο παρὰ νὰ πέσω στὸ γιαλὸ νὰ πνιγῶ...

Ὁ παπᾶς παραξενεύτηκε. Στὸ ταραγμένο πρόσωπο τῆς μικρῆς ἀναγνώρισε τὴ Λαμπρινή, τὴ μοναχοκόρη τοῦ Νταγιαντῆ, ἑνὸς φτωχοῦ ψαρᾶ. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ φρόνιμα καὶ τὰ πιὸ ὅμορφα κορίτσια τοῦ νησιοῦ.

— Γιατί, παιδί μου, ἀπελπίζεσαι; τῆς εἶπε ὁ παπᾶς. Μπιστέψου μου τὸ πάθος σου. Μέγας εἶναι ὁ Θεὸς καὶ μεγάλο τὸ ἔλεός του...

Τὴν πῆρε κατόπιν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ κάθησαν πλάϊ σὲ δυὸ στασίδια. Ὁ παπᾶς ἔδιωξε τὸν καντηλανάφτη. Ἔμειναν μόνοι.

— Παπᾶ μου, ἄρχισε ἡ κοπέλλα, μὲ ραγισμένη φωνή. Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη...

— Παιδί μου, πές μου τί σοῦ συμβαίνει;

— Μ' ἀφίνει ὁ ἀρραβωνιαστικός μου...

— Ὁ Νικολιὸς τοῦ καπετὰν-Μπίτσου;

— Ναί, μουρμούρισε ἡ κοπέλλα.

— Καὶ γιατί, παιδί μου;

— Γιατὶ ὁ παραδόπιστος ἀφέντης του ζητάει πανωπροίκια...

— Μά, καλά, ἔμαθα πὼς ὁ πατέρας σου τοῦ δίνει τὸ καϊκάκι τῆς Σωχώρας, ἕνα ἀμπελάκι καὶ τὸ μικρό του ψαροσκάφο.

— Δὲν τόνε φτάνουν, δέσποτά μου! Γυρεύει ἀκόμη διακόσια τάλληρα. Φοβᾶμαι πὼς τὸ κάνει ἐπίτηδες. Θέλει νὰ βγάλῃ ἐμένα ἀπὸ τὴ μέση, γιὰ νὰ παντρέψῃ τὸ γυιό του μ' ἕνα πλουσιοκόριτσο. Τώρα, βλέπεις, πλούτισε καὶ δὲ μᾶς καταδέχεται!..,

— Καὶ τί ἀπόκρισι τοῦδωσε ὁ πατέρας σου;

— Τοῦπε νὰ κρατήσῃ τὸν κανακάρη του...

— Κι' ὁ Νικολιός; Τί κάνει ὁ Νικολιός;...

— Εἶναι κι' αὐτὸς ἀπελπισμένος. Τοῦ κάκου παρακάλεσε τὸ γονιό του. «Πέσε καὶ πνίξου!», τοῦ ἀπάντησε. Ὁ γέρος οὔτε λυπᾶται, οὔτε ἀκούει κανένα...

— Καλά, κόρη μου. Ἄσε νὰ τοῦ μιλήσω κι' ἐγώ...

— Θὰ χάσῃς τὰ λόγια σου, γέροντα... Ὅσο τοῦ λένε, τόσο πεισμαίνεται. Μονάχα μὲ τὰ λεφτὰ θὰ γίνῃ ἡ γνώμη του. Μὰ ὁ πατέρας μου εἶναι φτωχός. Ὅλοι μας νὰ πουληθοῦμε, δὲν πιάνουμε διακόσια τάλληρα...

— Κόρη μου, περίμενε λίγο καιρό, νὰ δῶ τί θὰ κάνω.

— Δὲ μπορῶ νὰ περιμένω ἄλλο, πάτερ μου! ξέσπασε ἡ Λαμπρινὴ σ' ἀναφιλητά. Κρατῶ παιδὶ στὰ σπλάχνα μου... Ὡς πότε θὰ τὸ κρύβω; Ἂν τὸ μάθουν οἱ δικοί μου, θὰ μὲ σκοτώσουν. Καταλαβαίνεις τώρα, γέροντα, τὸν πόνο μου;...

Ὁ παπᾶ-Θανάσης ἀνατρίχιασε. Ἔμεινε γιὰ κάμπωση ὥρα συλλογισμένος. Ὕστερα σήκωσε τὸ κεφάλι του, ἔπιασε τὴν κοπέλλα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε:

— Ἔχε πίστι στὸ Θεὸ καὶ θὰ σὲ βοηθήσῃ...

Τὴν πῆρε καὶ γονάτισαν μαζὶ μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου. Ὅταν σηκώθηκαν, ὁ παπᾶ-Θανάσης τῆς εἶπε:

— Πήγαινε τώρα στὸ σπίτι σου καὶ μὴ λὲς τίποτα σὲ κανένα. Ὕστερα ἀπὸ δέκα μέρες, πέρασε πάλι νὰ σὲ ξαναδῶ.

*

Ἡ Λαμπρινὴ ἔφυγε παρηγορημένη. Ἔβαλε ὅλες τὶς τὶς ἐλπίδες στὸν Ἅγιο. Πήγαινε κάθε Σαββατόβραδο στὴν ἐκκλησία, προσευχόταν, ἄναβε κεριὰ καὶ περίμενε.

Στὸ μεταξύ, πέρασαν τὰ Χριστούγεννα, κουτσούγωνε ὁ καινούργιος χρόνος καὶ τίποτα δὲ γινόταν. Ἡ κοπέλλα, ποὺ ἐνοιωθε ὁλοένα τὸ παιδί νὰ βαραίνῃ μέσα της, ἄρχισε πάλι ν' ἀπελπίζεται.

Ἔτσι, τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ζύγωσε κλαμμένη τὸν παπᾶ-Θανάση καὶ τοῦπε:

— Ἀλλοίμονό μου! Οὔτε ὁ Ἅγιος δέ μὲ σπλαχνίζεται...

— Μὴν κολάζεσαι, παιδί μου, ὁ Ἅγιος δὲ σὲ ξέχασε, ἀλλὰ ἔχει τόσο κόσμο νὰ βοηθήσῃ. Ὅλες αὐτὲς τὶς φουρτουνιασμένες μέρες ἔτρεχε στὰ πέλαγα, νὰ σώσῃ καράβια, νὰ γλυτώσῃ ψυχές...

Ὡστόσο κι' ὁ ἴδιος ὁ παπᾶ-Θανάσης κατάλαβε πὼς τὸ πρᾶγμα εἶχε παραπραβήξει. Κάτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ἔπεσε σὲ βαθὺ στοχασμό. Ἡ κοπέλλα τὸν ἔβλεπε ν' ἀγωνίζεται, νὰ ἰδρώνῃ. Ξάφνου, τὰ μάτια τοῦ παπᾶ λαμποκόπησαν. Ἔρριξε ἕνα βλέμμα εὐχαριστίας στὸν Ἅγιο, ἔκανε τὸ σταυρό του, κι' εἶπε μ' ἀχνὴ φωνή:

— Ἀπόψε ἐλπίζω πὼς κάτι θὰ γίνῃ, παιδί μου...

★

Στὴν ὑπόγεια ταβέρνα τοῦ μπάρμπα-Χαράλαμπου, μέσα στοὺς καπνοὺς τῶν τσιμπουκιῶν, κάτω ἀπὸ τὴ θαμπόφωτη λάμπα τοῦ πετρελαίου, καθόντουσαν γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι πέντε θαλασσινοὶ κι' ἔπαιζαν χαρτιά. Τὴ μπάνκα τὴν κρατοῦσε ὁ Ἀντρέας Μπίτσος, ὁ καραβοκύρης.

— Βάζω ἀκόμη στὸ ρήγα τρία τάλληρα, εἶπε ὁ καπετὰν-Τζανῆς.

— Κι' ἐγὼ στὸ φάντη ἄλλα τρία, φώναξε ὁ Ξεροτάγαρος, ὁ ψαρέμπορας.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα. Φάνηκε ὁ κάπελας καὶ πίσω του, πελώριος, ὁ παπᾶ-Θανάσης, μὲ τὴ γλυκειὰ μορφή του, μὲ τὰ κάτασπρα γένεια του, μὲ τὸ μαδὶ ἀντερὶ καὶ τὰ μαῦρα τριμμένα ράσα του.

— Καλησπέρα, ἄρχοντές μου, τοὺς χαιρέτησε, βγάζοντας τὸ καλυμαύχι του. Μπορῶ νὰ καθήσω κοντά σας;

Τὸν κύτταξαν ξαφνιασμένοι. Νὰ καθήσῃ; Σηκώθηκαν ὅλοι καὶ τοὔκαναν τόπο μὲ σεβασμό. Ἤξεραν τί ἅγιος ἄνθρωπος ἦταν ὁ παπᾶ-Θανάσης. Ἡ ζωή του ἦταν γεμάτη ἀπὸ καλωσύνες. Ποτὲ δὲν ἀκούστηκε γιὰ τίποτα. Μονάχα πὼς τοῦ κατέβηκε νάρθῃ ἀπόψε σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο; Μήπως ἤρθε νὰ τοὺς πῇ πὼς ὁ τζόγος εἶναι ἁμαρτία; Μά, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, κι' ὁ Χριστὸς ἀκόμα, θὰ τόριχνε στὸ χαρτί.

Ὁ παπᾶς κατάλαβε τὴ στενοχώρια τους καὶ χαμογέλασε:

— Μὴ σαστίζετε, παιδιά μου, τοὺς γλυκομίλησε. Ἐξακολουθήστε τὸ παιχνίδι σας. Θὰ παίξω κι' ἐγὼ ἂν θέλετε κι' ὁ Θεὸς ἂς μᾶς συχωρέσῃ...

Ὁ καπετὰν-Καφάσης, ὁ ἀπόμαχος καπετάνιος, χαμογέλασε:

«Βρέ, τὸν κατεργάρη, εἶπε μέσα του. Θἄναι κρυφὸς τζογαδόρος!».

— Ἂν θέλουμε; φώναξε ὁ καπετὰν-Τζανῆς. Μεγάλη μας τιμή, ἅγιε δέσποτα.

— Ἔχετε τὴν εὐχή μου, παιδιά μου, τοὺς ἀποκρίθηκε.

Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του ἕνα μεγάλο πουγγὶ καὶ τὸ ἀπίθωσε στὸ τραπέζι.

Τὰ πονηρὰ μάτια τοῦ καπετὰν-Μπίτσου στρογγύλεψαν. Ἔβλεπε μὲ πλεονεξία τὸ γεμάτο πουγγὶ καὶ σκεφτόταν πῶς νὰ τὸ ξαφρίσῃ.

Ὁ παπᾶ-Θανάσης ἀνακάτεψε ἀδέξια τὰ χαρτιά.

— Ποντάρετε, τοὺς εἶπε. Σηκώνω δσα-δσα!

Τί χαρά, ποὺ σοῦ τὴν εἶχε ὁ καπετὰν-Μπίτσος! Τοὺς ἔκανε καὶ μπάνκα ἀνοιχτή! Ἄρχισαν νὰ ποντάρουν μὲ κέφι:

— Πέντε τάλληρα στὸ φάντε, δέσποτά μου!

— Ὀχτὼ στὸν ἄσσο!

— Δέκα στὸ ρήγα!

— Ἐννιὰ στὴ νταμα σπαθί!

— Ἔξη στὸ δέκα καιρό!

Ὁ καπετὰν-Καφάσης τράβηξε τὰ χαρτιά. Ὅλοι ἔχασαν. Τὰ πῆρε ὁ παπᾶ-Θανάσης.

«Ἄστανε νὰ γλυκαθῇ, εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ Μπίτσος. Θὰ τοῦ τὰ πάρουμε μαζεμένα».

Καὶ τὸ παιχνίδι ξανάρχισε, πιὸ ζωηρό. Τί παράξενη τύχη! Πάλι κέρδισε ὁ παπᾶς. Αὐτὸ συνεχίστηκε ἀκόμη δυὸ-τρεῖς φορές. Ἕνας σωρὸς ἀσημένια τάλληρα λαμποκοποῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ γένεια του.

Ξαφνικά, ὁ παπᾶς ἄφησε κάτω τὰ χαρτιά. Κύτταξε εὐχαριστημένος τὰ κέρδη του, τὰ μέτρησε, βρῆκε πὼς ἦταν διακόσια τάλληρα.

— Καπετὰν Μπίτσο, εἶπε στὸν πλούσιο καραβοκύρη, ποὺ καθόταν ἀντίκρυ του, τὰ λεφτὰ αὐτὰ εἶναι δικά σου! Εἶναι τὰ πανωπροίκια, ποὺ ζητᾶς ἀπὸ τὸ φτωχὸ Νταγιαντῆ γιὰ νὰ στεφανωθῇ ὁ γυιός σου τὴ θυγατέρα του.

Κι' ἔσπρωξε τὰ τάλληρα πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ καπετὰν-Μπίτσος ἄναψε, θέλησε νὰ βλαστημήσῃ, μὰ τὸ γαλήνιο βλέμμα τοῦ παπᾶ-Θανάση τὸν ἔκανε νὰ καταπιῇ τὴ βρισιά.

— Παπᾶ, μὴ μακαρίζῃς μὲ ξένα κόλλυβα. Τί ἀνακατεύεσαι στὶς δουλειές μου;

— Πρόσεξε, καπετὰν-Ἀντρέα, τοῦ ἀπάντησε μὲ βαρειὰ φωνὴ ὁ παπᾶς. Θὰ τὸ βρῇς ἀπὸ τὸ Θεό...

Καί, χωρὶς ἄλλη κουβέντα, σηκώθηκε, τοὺς εὐγήθηκε καλὸ χρόνο, τοὺς καληνύχτισε κι' ἔφυγε.

— Καπετὰν-Ἀντρέα, εἶπαν τότε οἱ ἄλλοι στὸ σαστισμένο καραβοκύρη, ὁ παπᾶς ἔχει δίκιο. Πρέπει νὰ κρατήσῃς τὸ λόγο σου...

★

Τὰ ξημερώματα, πρὶν ἀκόμη ὁ παπᾶ-Θανάσης ἀρχίσῃ τὴ λειτουργία τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ σερνόταν καὶ φαινόταν ἀποσβολωμένος ἀπὸ τὸν τρόμο του, μπῆκε λαχανιασμένος στὴν ἐκκλησία:

— Παπᾶ-Θανάση! στέναξε, σῶσε με. Ἤρθε τὴ νύχτα στὸν ὕπνο μου ὁ Ἅγιος καὶ μὲ σακάτεψε στὸ ξύλο. Θεέ μου, τί χεροῦκλες ἦταν αὐτές! Πῆγε νὰ μὲ λιανίσῃ. «Τρέξε, ἀλιτήριε, μοῦ φώναξε, νὰ στεφανώσῃς ἀξριο κιόλας τὸ γυιό σου, μὲ τὴν κόρη τοῦ Νταγιαντῆ, γιατί, ἂν δὲν τὸ κάμῃς, ἀλλοίμονό σου! Θὰ βουλιάξω τὰ καράβια σου καί...». Δὲν πρόφτασα ν' ἀκούσω τ' ἄλλα, γιατὶ ἔμεινα ξερός...

— Τὰ βλέπεις, καπετὰν-Ἀντρέα; Τὸ ἄδικο...

— Παπᾶ-Θανάση, πραΰλισε ὁ Μπίτσος, πάρε πίσω τὰ λεφτὰ καὶ μοίρασέ τα στοὺς φτωχούς, νὰ μὲ λυπηθῇ ὁ Ἅγιος, νὰ μὲ συχωρέσῃ!

— Κι' ὁ γάμος;

— Θὰ γίνῃ σήμερα.

★

Ὕστερ' ἀπὸ τὴ θεία λειτουργία, ὁ παπᾶ-Θανάσης μίλησε στοὺς νησιῶτες γιὰ τὴν εὐσπλαχνία τοῦ καπετὰν-Μπίτσου, ποὺ χάρισε στὶς φτωχὲς καὶ χαροκαμένες φαμίλιες τοῦ χωριοῦ διακόσια ἀσημένια τάλληρα. Ὅλοι ἔμειναν μ' ἀνοιχτὸ στόμα, γιατὶ ἤξεραν τὴν τσιγκουνιὰ καὶ τὴν πλεονεξία τοῦ γέρου-καπετάνιου.

— Μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο, ἀδελφοί μου! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μετάνοιωσε καὶ πῆρε τὸ δρόμο τῆς σωτηρίας. Συμπόνια, παιδιά μου, εὐσπλαχνία, νά τί θέλει ὁ "Αη-Νικόλας" γιὰ νὰ σᾶς ἔχῃ καλὰ καὶ νὰ φυλάῃ τὰ καράβια σας, συνέχισε ὁ παπᾶς. Μὴ λυπᾶστε τὰ λεφτά σας. Μέρες, ποὺ εἶναι, περιμένουν τόσοι φτωχοί, τόσοι ἄρρωστοι, τόσα ὀρφανὰ νὰ φάνε, νὰ ντυθοῦν, νὰ ζεσταθοῦν καὶ νὰ γιορτάσουν κι' αὐτοὶ σὰ Χριστιανοί.

Πρώτη φορὰ ἔγινε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα στὴν ἐκκλησιὰ τοῦ "Αη-Νικόλα. Οἱ ἀρχόντοι καὶ οἱ καραβοκύρηδες συγκινήθηκαν. Ἄνοιξαν τὰ πουγγιά τους κι' ἔριχναν βροχὴ τὰ τάλληρα στὸ δίσκο.

Ὁ παπᾶ-Θανάσης ἔλαμπε ἀπὸ τὴ χαρά του.

— Ἔγνοια σας, ἀδελφοί μου, κι' ὁ Θεὸς θὰ δῇ τὴν πρᾶξι σας καὶ θὰ σᾶς τὰ στείλῃ διπλά. Κι' ἐγὼ δὲ θὰ ξεχάσω τὰ ὀνόματά σας, τώρα ποὺ θὰ σταθῶ στὴν Ἁγία Πρόθεσι.

Μαζεύτηκαν πεντακόσια τάλληρα. Οἱ φτωχοὶ πέρασαν χρυσὲς μέρες ἐκεῖνο τὸ χρόνο.

Τ' ἀπόγεμα ἔγινε πανηγυρικὰ ὁ γάμος τοῦ Νικολιοῦ καὶ τῆς Λαμπρινῆς στὴν ἐκκλησία τοῦ "Αη-Νικόλα. Τί χαρά! Δὲν ἔμεινε δικὸς ἢ φίλος, ποὺ νὰ μὴ φέρῃ ἕνα προικιὸ κι' ἕνα δῶρο στὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι.

Ὅλοι γιόρταζαν καὶ χαμογελοῦσαν καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς κι' ὁ "Αη-Νικόλας, μέσα ἀπὸ τὸ χρυσοστολισμένο του εἰκόνισμα.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

'Ο 'Αλμπέρτο Λαττουάντα κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς δοκιμῆς μὲ τὴ Φραντσουὰζ ντὲ Κεντάλ, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πρωταγωνιστήση στὶς «Γλυκὲς αὐταπάτες».

ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΟΥ ΛΑΤΤΟΥΑΝΤΑ!

'Ο ἔρωτας στὰ φίλμ του ἀρχίζει ἀπὸ τὰ δεκαπέντε χρόνια

'Ο σκηνοθέτης, ποὺ ἔχει λανσάρει τὴ Ζακελὶν Σασσὰρ καὶ τὴν Κατερὶν Σπάακ, ἔχει μιὰ ἐντελῶς δική του τεχνικὴ στὸ νὰ ἀνακαλύπτη νέα πρόσωπα γιὰ τὸν κινηματογράφο. Τὰ ἀναζητᾶ παντοῦ, τὰ ἀκολουθεῖ στὸ δρόμο, περιμένει νὰ ὡριμάσουν.

'Η Πάολα Ροῦφφο θὰ εἶχε γίνει ἴσως ἠθοποιὸς καὶ ὄχι πριγκήπισσα τῆς Λιέγης, ἂν ὁ Λαττουάντα δὲ τὴν εἶχε βρῆ πολὺ συγκρατημένη καὶ μὲ πολὺ κλειστὸ χαρακτῆρα...

ΜΙΑ ξανθειὰ κοπέλλα ντυμένη μὲ ἀφελῆ ἐπιτήδευση, βγῆκε κλαίγοντας ἀπὸ ἕνα μέγαρο τῆς ὁδοῦ Πῶ τῆς Ρώμης, ὅπου στεγάζεται μιὰ κινηματογραφικὴ ἑταιρεία. "Ενα αὐτοκίνητο, ποὺ περνοῦσε, σταμάτησε ἀπότομα, ἕνας σαραντάρης κύριος, μὲ ζωηρὸ βλέμμα, πήδησε ἔξω ἀπ' αὐτό, πλησίασε τὴν κοπέλλα καὶ τὴ ρώτησε ἂν μποροῦσε νὰ τὴ συνοδεύση κάπου. Γιὰ νὰ ἀποφύγη μιὰ παρεξήγησι, τῆς συστήθηκε.

"Ηταν ὁ σκηνοθέτης Λαττουάντα, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ψάχνει στὸ πρόσωπο κάθε νέας κοπέλλας, ποὺ συναντᾶ στὸ δρόμο, προσπαθῶντας νὰ ἀνακαλύψη ἕναν καινούργιο κινηματογραφικὸ τύπο. Καί, ὅταν νομίση, ὅτι διέκρινε κάτι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἐνδιαφέρη σ' ἕνα πρόσωπο, σ' ἕνα σῶμα, σ' ἕνα βλέμμα, δὲ διστάζει οὔτε στιγμή. Σταματᾶ τὴν ἄγνωστη κοπέλλα καὶ τὴ ρωτᾶ ἂν θέλη νὰ δοκιμάση στὸν κινηματογράφο.

Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς κοπέλλες δὲν τὸ πιστεύουν, ὅλλες πάλι τόν... στέλνουν στὸ διάβολο. Μὰ ὁ Λαττουάντα δὲν ἀπογοητεύεται. Εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀκολουθήση γιὰ ὧρες ὁλόκληρες τὴν κοπέλλα, ποὺ κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον του, νὰ φτάση στὸ σπίτι της, νὰ συζητήση μὲ τοὺς γονεῖς της.

Στὴν περίπτωσι, ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω, ἡ ξανθειὰ κοπέλλα, ποὺ βγῆκε κλαίγοντας ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρείας, ὅταν ἄκουσε τὸ ὄνομα τοῦ ἄγνωστου κυρίου, τοῦ ἔτεινε ἕνα φάκελλο μὲ φωτογραφίες, λέγοντας ἀνάμεσα σὲ λυγμούς της:

— Κυττάχτε τις κι' ἐσεῖς, ἀρχίστε κι' ἐσεῖς νὰ γελᾶτε! Πέστε μου, ὅτι εἶμαι ἕνα τέρας!

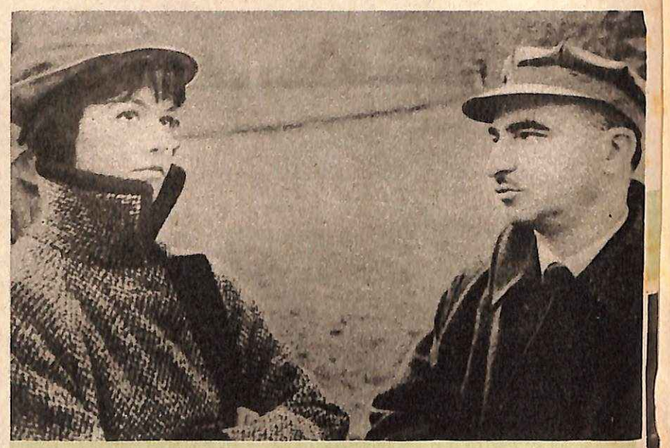
Ο ΠΡΩΤΟΣ ΡΟΛΑΚΟΣ

'Η κοπελλίτσα ἦταν τόσο ἀπελπισμένη, ὥστε ὁ σκηνοθέτης δὲ βρῆκε καμμιὰ δυσκολία νὰ τὴν ἀνεβάση στὸ αὐτοκίνητό του καὶ νὰ τὴ μεταφέρη στὸ σπίτι του, ὅπου, μὲ τὴ βοήθεια τῆς συζύγου του, τὴν ἔπεισε νὰ τοῦ διηγηθῆ τὴν ἱστορία της.

Τὴν ἔλεγαν Χριστίνα Γκαγιόνι καὶ ἦταν ἀπὸ τὸ Μιλάνο. Εἶχε φοιτήσει γιὰ λίγο σὲ μιὰ δραματικὴ σχολὴ καὶ εἶχε πάει στὴ Ρώμη, γιὰ νὰ κάνη μιὰ προσπάθεια στὸν κινηματογράφο. Ξόδεψε τὰ τελευταῖα της χρήματα γιὰ νὰ φωτογραφηθῆ ἀπὸ κάποιο φωτογράφο, ποὺ τῆς εἶχε πῆ, ὅτι ἦταν φίλος ἑνὸς παραγωγοῦ, καὶ νὰ τὸ ἀποτέλεσμα:

— Μὰ δὲ βλέπεις, ὅτι μοιάζεις μὲ πατάτα; τῆς εἶχε πῆ ὁ παραγωγός. Γύρισε στὸ σπίτι σου καὶ κύτταξε νὰ βρῆς ἕνα σύζυγο!...

'Ο Λαττουάντα κατώρθωσε νὰ τὴν ἠρεμήση, νὰ τὴν κάνη νὰ γελάση. Καὶ ἡ τύχη τῆς Χριστίνας ἄρχισε ἐπειδὴ ὁ σκηνοθέτης αὐτός, ποὺ «ξέρει νὰ βλέπη», εἶτός, ποὺ «ξέρει νὰ βλέπη», εἶχε τὸ κακὴ χε διακρίνει κάτω ἀπὸ τὴν κακὴ ἀπομίμησι τῆς Μπριζίτ Μπαρντὸ ἕνα κορίτσι δροσερό, μὲ βλέμμα γεμᾶτο ἠδυπάθεια καὶ σεξουαλικότητα.

'Ο Λαττουάντα μὲ τὴ Ζὰν Βαλερύ, πρωτάγωνίστρια τοῦ φίλμ «Τὸ ἀπρόοπτο».

Καὶ δὲν ἄφησε τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ ξεφύγη. Τῆς ἔκανε ἕνα δοκιμαστικό, δυὸ δοκιμαστικὰ φίλμ, ὥσπου βρῆκε τὸ σωστὸ κλειδὶ καὶ ἐμπιστεύθηκε στὴ Χριστίνα ἕνα ρόλο στὸ φίλμ «Καταιγίδα». 'Ο ρόλος δὲν ἦταν σπουδαῖος, μὰ οἱ ὅλλοι σκηνοθέτες ἐνδιαφέρονται πάντα γιὰ τὶς ἀποκαλύψεις τοῦ Λαττουάντα. "Ετσι, ὁ Τζέρμι κάλεσε τὴ Χριστίνα γιὰ ἕνα ρόλο στὸ φίλμ «'Εκεῖνο τὸ καταραμένο ἐμπόδιο», μὲ τὸ ὁποῖο κέρδισε ἕνα βραβεῖο.

Ο ΛΑΤΤΟΥΑΝΤΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ

'Ο Λαπτουάντα μοῦ διηγεῖται αὐτὴ καὶ ὅλλες ἱστορίες κοριτσιῶν, ποὺ ἀπεκάλυψε, ἐνῶ βρίσκομαι στὸ αὐτοκίνητο μαζί του καὶ δὲ σταματᾶ νὰ κυττάζη γύρω του, νὰ γυρίζη τὸ κεφάλι, νὰ παρατηρῆ προσεκτικὰ κάθε κοπέλλα, ποὺ περνᾶ δίπλα του, ἕτοιμος νὰ σταματήση τὸ αὐτοκίνητο καὶ νὰ κατεβῆ, ἂν θὰ διακρίνη σ' αὐτὴν «κάτι» ποὺ θὰ κινήση τὸ ἐνδιαφέρον του.

Παρατηρῶ τώρα τὸν Λαττουάντα μέσα στὸ ὡραῖο σπίτι του τῆς Ρώμης, πλούσιο σὲ βιβλία καὶ σὲ ὡραίους πίνακες. Στὶς φωτογραφίες του, ποὺ συχνὰ δημοσιεύονται στὶς ἐφημερίδες, τὸν βλέπει κανεὶς «ντυμένο σὰ σκηνοθέτη», μὲ τὸ μπερδάκι, τὰ σπὸρ σακκάκια, τὰ ξεκούμπωτα πουκάμισα. Στὴν ἰδιωτική του ζωή, ἀντίθετα, αὐτὸς ὁ Μιλανέζος, ποὺ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους ἀνακαινιστὲς τοῦ Ἰταλικοῦ κινηματογράφου, εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ἤσυχος, ποὺ φορᾶ σοβαρώτατα γιλέκα καὶ δὲν ξεχνᾶ ποτὲ τὴ γραβάτα. Νομίζω, ὅτι ἔχει κατορθώσει νὰ βρῆ τὴν Ισορροπία ἀνάμεσα στὴν ἡσυχη οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ στὸ ἐπάγγελμα, ποὺ τὸν ἀναγκάζει νὰ βρίσκεται διαρκῶς μὲ τεντωμένα νεῦρα.

Αὐτὸς ὁ δυναμικός, ἀλλὰ σχολαστικὸς καὶ μεθοδικὸς ἄνθρωπος, δὲν ἀγαπᾶ καθόλου τὰ εὐκολα πράγματα. "Εχει μιὰ δυνατὴ φαντασία καὶ μιὰ ἐπίσης δυνατὴ τάσι νὰ ξαφνιάζη. "Οπως π. χ. στὴν περίπτωσι τοῦ γάμου του.

Μιὰ βραδυά, εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἀρραβωνιαστῆ, ἀλλὰ ἡ κοπέλλα, ποὺ εἶχε στὸ νοῦ του, ἦταν ἀπασχολημένη. 'Εκεῖνος τὴν πληροφόρησε μὲ εἰλικρίνεια, ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἤθελε νὰ πάρη μαζί του σὲ κάποιο κοντσέρτο «τὴν κοπέλλα ποὺ θὰ γινόταν σύζυγός του». 'Εκείνη ὅμως δὲν τὸν πίστεψε. καὶ ἀρνήθηκε γελώντας.

Τότε ὁ Λαττουάντα ἔψαξε στὸ καρνέ του γιὰ νὰ βρῆ τὸ ὄνομα μιᾶς ἄλλης κοπέλλας, ποὺ νὰ τοῦ ἄρεσε. Καί, ἀνάμεσα στὰ πολλά, διάλεξε τὸ ὄναμα τῆς Κάρλα νιὲλ Πότζιο, μιᾶς νεαρῆς στάρλετ, ποὺ μόλις εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισί της στὸν κόσμο τοῦ κινηματογράφου (ἦταν οἱ ἀρχὲς τοῦ 1946).

'Η Κάρλα δέχτηκε μ' εὐχαρίστησι νὰ τὸν συνοδεύση στὸ κοντσέρτο καὶ νόμισε, ὅτι ὁ Λαττουάντα ἀστειευόταν, ὅταν τῆς ζήτησε νὰ τὸν παντρευτῆ! Στὴν πραγματικότητα, παντρεύτηκαν μέσα σ' ἕνα μῆνα. Κι' ὅμως αὐτὸς ὁ γάμος, ποὺ ἄρχισε μὲ ἕνα στοίχημα (ὁ Λαττουάντα εἶχε στοιχηματίσει, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μὲ τοὺς φίλους του, ὅτι θὰ τοὺς παντρεύσει τὴ μνηστή του) σημείωσε μιὰ ἐπιτυχία καταπληκτική!...

"Ως τότε, ἡ Κάρλα εἶχε ἀναλάβει μερικοὺς γλυκανάλατους ρόλους σὲ αἰσθηματικὰ φίλμ. 'Ο Λαττουάντα ἀξιοποίησε τὸ ταλέντο της, δίνοντάς της ρόλους δυνατοὺς καὶ δραματικοὺς στὰ φίλμ «'Ο μύλος τοῦ Πῶ», «'Ο ληστής», «Χαρὶς οἶκτο». Γιὰ δέκα χρόνια, δὲν εἶχαν παιδιά, ὕστερα ὅμως ἀπὸ τὴ γέννησι τοῦ Σαντρίνο καὶ τοῦ Φραντσέσκο, ἡ Κάρλια ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὸν κινηματογράφο.

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΚΑΙ Η ΣΟΦΙΑ ΛΟΡΕΝ

— Σᾶς συνέβη νὰ ἐρωτευθῆτε ἄλλη φορὰ μιὰ ἀπὸ τὶς ἠθοποιούς σας; τὸν ρωτάω.

'Ο Λαττουάντα μένει σκεπτικὸς γιὰ μιὰ στιγμή, σὰ νὰ κάνη μιὰ ἀναδρομὴ μὲ τὴ σκέψι στὴν εἰκοσιπεντάχρονη καρριέρα του. Οἱ εὐκαιρίες δὲν τοῦ ἔλειψαν καὶ ἐξομολογεῖται, ὅτι ἐνοιωσε πάντα μιὰ δυνατὴ ἕλξι γιὰ τὸ γυναικεῖο μυστήριο. Μὰ ἀγαπᾶ τὴν οἰκογένεια καὶ ἀπὸ τότε, ποὺ παντρεύτηκε, ἀπέφυγε νὰ διατρέξη κινδύνους. "Αλλωστε, ἡ ἐπιτυχία ἑνὸς φίλμ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸ σκηνοθέτη νὰ εἶναι πολὺ ἀντικειμενικὸς ἀπέναντι στὴν πρωταγωνίστρια, ὅπως ἀντίκρυ στὶς ὅλλες ἠθοποιούς.

"Οταν ἡ Σοφία Λόρεν παρουσιάστηκε γιὰ πρώτη φορὰ μπροστά του μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της, τὴν ἐποχή, ποὺ ὁ Λαπτουάντα ζητοῦσε κομπάρσες γιὰ τὸ φίλμ «Φῶτα τοῦ βαριετέ», τοῦ ἔκανε ἀμέσως ἐντύπωσι, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν ἀκόμη ἐντελῶς «ἀκατέργαστη».

— Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής — μοῦ εἶπε — ἡ μητέρα μοῦ φάνηκε πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ τὴν κόρη! Καπάλαιβα ὅμως, ὅτι καὶ ἡ μικρὴ δὲ θὰ ἀργοῦσε νὰ ἐξελιχθῆ. Τὶς προσέλαβα καὶ τὶς δυὸ σὰν κομπάρσες καὶ ἀργότερα ξαναεκάλεσα τὴ Σοφία γιὰ τὸ φίλμ «"Αννα». 'Επρόκειτο νὰ εἶναι ἁπλῶς μιὰ ἀπὸ τὶς μπαλλαρίνες, μὰ πρόσεξα, ὅτι στὸ μεταξὺ εἶχε κάνει προόδους καὶ θέλησα νὰ τῆς δώσω τὴν εὐκαιρία νὰ «φανῆ» λίγο. "Εδωσα ἐντολὴ νὰ φορέση μιὰ ἀσημένια περρούκα καὶ τῆς ἔδωσα νὰ πῆ καὶ μιὰ λέξι. 'Ο μπάιρμαν (Γκάσμαν) περνοῦσε ἀπὸ κοντά της καὶ τῆς ψιθύριζε: «Γειά σου, κούκλα, Πότε;». Καὶ ἡ Σοφία ἀπαντοῦσε «Ποτέ!». 'Η κοπέλλα ἐκείνου τοῦ μονοσύλλαβου ἦταν προωρισμένη νὰ προχωρήση πολὺ καὶ νὰ φτάση μερικὰ χρόνια ἀργότερα στὸ "Οσκαρ.

ΤΑ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ

'Ο Λαττουάντα ἄρχισε νὰ ἀναζητᾶ νέα πρόσωπα γιὰ τὸ φίλμ του, πρὶν ν' ἀρχίση ἀκόμη ἡ μόδα τῶν ἠθοποιῶν «ποὺ βρίσκονται στὸ δρόμο». 'Η πρώτη του ἀποκάλυψι ἦταν ἡ Μαρίνα Μπέρτι, ἕνα μαννεκὲν ἀπὸ τὸ Τουρῖνο, ποὺ τὴ λανσάρησε μὲ τὸ φίλμ «Τζιάκομο ὁ Ἰδεαλιστής», τὸ 1942. "Ηταν ὄμορφη, γλυκειὰ καὶ καταλάβαινε τὸ κάθε τι μὲ τὸν πιὸ τέλειο τρόπο. Μ' αὐτὴν ἐγκαινίασε τὴν τεχνικὴ τῆς ἀξιοποιήσεως τῶν ταλέντων.

— Ποιὰ εἶναι, κατὰ τὴ γνώμη σας, τὰ ἀπαραίτητα προσόντα, ποὺ πρέπει νὰ διαθέτη μιὰ κοπέλλα, γιὰ νὰ γίνη ἠθοποιός; βρίσκω τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ρωτήσω.

'Ο Λαττουάντα σκέπτεται λίγο κι' ὕστερα μοῦ ἀπαντᾶ:

— Πρὶν ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ ἔχη προσωπικότητα, ποὺ νὰ ἐκφράζεται στὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ της, στὸ πρόσωπο, στὸ χοιμόγελο, στὸ βλέμμα. Μὲ αὐτὸ δὲ θέλω νὰ πῶ, ὅτι μιὰ κοπέλλα, γιὰ νὰ γίνη ἠθοποιός, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ εἶναι ὄμορφη. Δίνω σημασία στὴν ὀμορφιὰ μόνο κατὰ ἕνα πενῆντα τοῖς ἑκατό. Πρέπει ὅμως ἀπαραιτήτως νὰ εἶναι ἐκφραστική. Μὲ αὐτὸ τὸ δῶρο μπορεῖ νὰ φτάση σὲ μιὰ ἐπιτυχία, ἔστω καὶ μεγάλη, ἀλλὰ ὄχι πάντοτε διαρκῆ. 'Απὸ τὴν πρώτη ἐπιτυχία ἀρχίζει γιὰ τὴν ἠθοποιὸ μιὰ λαμπρὴ καρριέρα ἢ μιὰ γρήγορη παρακμή. Γιατί, γιὰ νὰ καθιερωθῆ στὴν ἐπιτυχία, δὲν εἶναι ἀρκετὴ μόνο ἡ ἐσωτερικὴ προσωπικότης. Χρειάζεται ἀκόμη θέλησι, ἐπιμονή, μόρφωσι. "Αν μιὰ ἠθοποιὸς — ἢ ἕνας ἠθοποιός — στηρίζεται μόνο στὴν ὀμορφιά της, τὸ παιγνίδι της εἶναι κιόλας χαμένο. "Αν θέλη νὰ «σταθῆ», πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ πλουτίση τὴ μόρφωσί της, διαβάζοντας καλὰ βιβλία καὶ κάνοντας συντροφιὰ μὲ ἀνθρώπους, ποὺ θὰ τὴ βοηθήσουν νὰ ἀνακαλύψη καινούργιες ἀξίες. Μόνον ἔτσι ἡ προσωπικότης ἐξελίσσεται καὶ τελειοποιεῖται.

'Ιδιαίτερα γιὰ τὰ φίλμ, στὰ ὁποῖα προσπαθεῖ νὰ ἐπαρουσιάση μιὰ στιγμὴ ἰδιαίτερα λεπτὴ στὴ ζωὴ κάθε γυναίκας, τὶς κρίσεις τῆς ἐφηβείας, ὁ Λαττουάντα χρησιμοιεῖ πάντοτε ἄγνωστες ἠθοποιούς, χωρὶς πεῖρα, ποὺ καθοδηγοῦνται εὐκολώτερα καὶ εἶναι προικισμένες μὲ μιὰ ἐνστικτώδη εὐαισθησία, ποὺ τὶς βοηθᾶ νὰ εἰσχωροῦν τελειότερα στὸ ρόλο τους.

ΤΑ ΑΛΜΠΟΥΜ ΜΕ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Γιὰ τὰ φίλμ «Γκουενταλίνα» καὶ «Γλυκειὲς αὐταπάτες», ὁ Λαττουάντα ἄρχισε νὰ ἐργάζεται προκαταβολικὰ ἀπὸ πολὺ καιρό. 'Ακριβής, ἐπίμονος σὰ συλλέκτης, συγκέντρωσε ὅλες τὶς μορφές, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ ἐνσαρκώσουν τοὺς διάφορους ρόλους.

'Ο Λαττουάντα μοῦ δείχνει τὰ ἄλμπουμ, ποὺ περιέχουν ὅλες ἐκεῖνες τὶς μορφὲς κι' ἐγὼ ἀντικρύζω μὲ ἔκπληξι ἕνα ὁλόκληρο δειγματολόγιο ἀπὸ κορίτσια, ὅπως εἶναι, ὅπως οἱ γονεῖς τους δὲ θὰ ἤθελαν νὰ εἶναι, ὅπως θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι.

Μὲ τὸ φίλμ «Γκουενταλίνα», ὁ Λαττουάντα διηγήθηκε τὴν περιπέτεια μιὰ κοπελλίτσας, ποὺ παρακολουθεῖ ταραγμένη τὴν κρίσι, ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στοὺς γονεῖς της καὶ ἀναζητᾶ τὴν εὐκαιρία νὰ ἀποκτήση μιὰ δική της πεῖρα, νὰ γίνη γρήγορα γυναίκα, γιὰ νὰ εἶναι ὅμοια μ' ἐκείνους τοὺς μεγάλους, ποὺ κρίνει χωρὶς νὰ καταλαβαίνη.

Καὶ νὰ ὁ Λαττουάντα, σὲ ἀναζήτησι τῆς Γκουενταλίνας, μὲ ὅλα τὰ μέσα, ποὺ εἶχε στὴ διάθεσί του, ταξίδια, συνεντεύξεις, ἀλληλογραφίες, δημοσιεύσεις καί, τέλος, ἕνα τσάϊ σ' ἕνα σαλόνι τῆς κεκλῆς κοινωνίας.

'Η ὀργανώτρια ἐκείνης τῆς συγκεντρώσεως ἦταν μιὰ νεαρὴ ἀριστοκράτισσα τῆς Ρώμης, ἡ 'Αντονέλλα ντὶ Μοντεπέρτι, ποὺ δέχτηκε νὰ προσκαλέση ὅλες τὶς φίλες της, γιὰ νὰ τὶς δῆ ὁ Λαττουάντα δῆθεν τυχαῖα.

— Θὰ ἔρθη κι' ἕνας φίλος μου σκηνοθέτης, ἔλεγε στὶς φίλες της, προσκαλῶντας τις.

Σ' ἐκεῖνο τὸ τσάϊ ἔλαβε μέρος καὶ ἡ Πάολα Ροῦφο. Καὶ ἴσως νὰ γινόταν ἠθοποιός, διακινδυνεύοντας ἔτσι νὰ μὴ γίνη ποτὲ πριγκήπισσα τοῦ Βελγίου, ἂν ἄρεσε ἀδίστακτα στὸ Λαττουάντα. Μὰ ἐκεῖνος τὴ βρῆκε πολὺ ὄμορφη, ἀλλὰ πολὺ «κλειστὴ» καὶ ἐπιφυλακτική, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἐκφραστῆ μπροστὰ στὴν κινηματογραφικὴ μηχανή.

ΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΕΣ «ΓΚΟΥΑΝΤΑΛΙΝΕΣ»

Γιὰ τὴν «Γκουενταλίνα», τὰ «φαβορὶ» ἦταν τουλάχιστον πέντε καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἡ κόρη ἑνὸς φίλου του, τοῦ Γάλλου σεναριογράφου Κὰρολ Σπάακ, ποὺ ἦταν τότε δεκαπριῶν χρόνων. Τὴν εἶχε δῆ πρὶν τέσσερα χρόνια, ὅταν συνεργαζόταν μὲ τὸ Σπάακ, στὸ φίλμ «'Ακρογιαλιὰ» καί, γελῶντας, εἶχε ζητήσει ἀπὸ τοὺς γονεῖς του νὰ τὴν κρατήσουν γιὰ λογαριασμό του.

'Ο Σπάακ εἶχε δεχτῆ καὶ ἡ Κατερὶν τοῦ εἶχε χαρίσει μιὰ μικρὴ φωτογραφία της.

Τὴν ξαναθυμήθηκε, ὅταν ζητοῦσε τὴν «Γκουενταλίνα», καὶ πῆγε νὰ συναντήση τὸ Σπάακ στὴ βίλλα του, στὸ Πουάσσυ. Τοῦ μίλησε γιὰ τὸ σκοπό του, ἀλλὰ ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε, ὅτι ἡ Κατερὶν ἦταν ἀκόμη πολὺ μικρή.

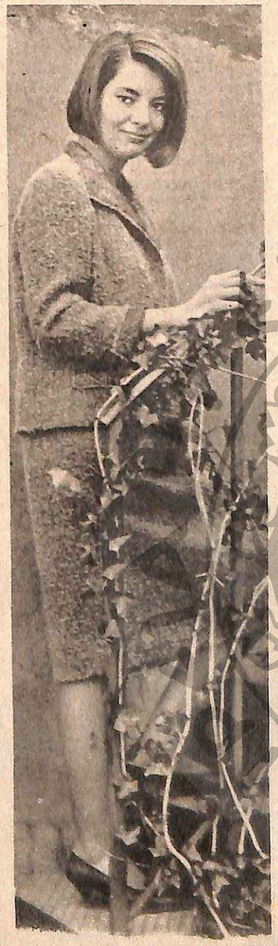
— "Αλλωστε, μπορεῖς νὰ πεισθῆς καὶ μόνος σου, εἶπε ὁ Σπάακ.

Καὶ τὸν ἔστειλε στὸ σαλόνι, ὅπου ἡ Κατερὶν ἔκανε μάθημα πιάνου.

'Ο Λαττουάντα μπῆκε μὲ τὴ δικαιολογία, ὅτι ἤθελε νὰ τὴ χαιρετήση. ἀλλὰ ἡ Κατερὶν δὲ δυσκολύνθηκε νὰ καταλάβη, ὅτι, πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι, κρυβόταν ὁ κινηματογράφος. Πῆρε ὕφος κοκέττικο, ἔπαιξε κιθάρα, τραγούδησε. Μὰ ὁ Λαττουάντα βρῆκε, ὅτι δὲν ἦταν ἀρκετὰ ὥριμη καὶ τὴν ἀπέκλεισε.

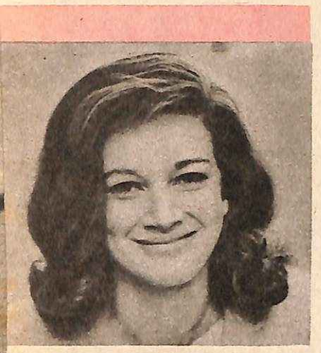
Εἶχε ἀποκλείσει τότε καὶ μιὰ ὅλλη κοπελλίτσα, τὴ δεκαπεντάχρονη Τζιοβάννα Μανφρέντι 'Η Τζιοβάννα ἦταν κόρη ἑνὸς Μιλανέζου βιομήχανου καὶ κάποιος ἀπὸ τοὺς «πράκτορες» τοῦ Λαττουάντα, τοῦ εἶχε δείξει μερικὲς φωτογραφίες της.

Οἱ γονεῖς της δὲν ἦταν δύσκολο νὰ πεισθοῦν νὰ τὴς ἐπιτρέψουν νὰ δοκιμάση στὸν κινηματο-

***'Αριστερά:** 'Η Ζακελὶν Σασσὰρ ὅπως εἶναι σήμερα. **Δεξιά:** 'Η τελευταία ἀνακάλυψι τοῦ Λαττουάντα. 'Η δεκαεξάχρονη 'Ελεττίδα Λίλυ Μπιστρέττιν.*

'Αριστερά: 'Η Κάρλα Γκραβίνα, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πρωταγωνιστήση στὴ «Γκουενταλίνα». Δεξιά: 'Η Χριστίνα Γκαγιόνι, ποὺ λανσαρίστηκε μὲ τὴν «Καταιγίδα».

γράφο καὶ ἡ κοπελλίτσα ἴσως νὰ δεχόταν, μὰ δὲν ἔδειχνε ἐνδιαφέρον καὶ φαινόταν πολὺ συγκρατημένη. Εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τότε νὰ δημιουργὴ ἕνα χαρακτῆρα δυνατὸ καὶ γλυκό, ποὺ, ἀργότερα, θὰ γοήτευε τὸν 'Αλμπέρτο Σόρντι, ποὺ φαίνεται τώρα ἀποφασισμένος νὰ ἀπαρνηθῆ γιὰ χάρι της τὴν πολύτιμη ἐλευθερία του.

Μιὰ μέρα, ὁ Λαττουάντα νόμισε, ὅτι βρῆκε, ἐπὶ τέλους, τὴν ἰδεώδη κοπέλλα. Περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὴν ἔξοδο ἑνὸς σχολείου, τὴ στιγμή, ποὺ ἔβγαιναν οἱ μαθήτριες. Μιὰ φλόγα ἀπὸ κόκκινα μαλλιά, τράβηξε τὸ βλέμμα του. Πρόσεξε καλύτερα καὶ εἶδε κάτω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μαλλιά, δυὸ γαλάζια μάτια, ἕνα πικάντικο καὶ μαζὶ ἀθῶο προσωπάκι, ἕνα σωματάκι λεπτὸ καὶ εὐλύγιστο.

'Ακολούθησε ἡ συνηθισμένη σκηνή. Σταμάτησε τὴν κοπέλλα καὶ τῆς εἶπε:

— Εἶμαι ὁ σκηνοθέτης Λαττουάντα. 'Εσεῖς μὲ ἐνδιαφέρετε, γιὰ ἕνα φίλμ. Θέλετε νὰ μοῦ δώσετε τὴ διεύθυνσί σας, γιὰ νὰ ρωτήσω τοὺς δικούς σας, ἂν θέλουν νὰ σᾶς ἀφίσουν νὰ γυρίσετε ἕνα δοκιμαστικό;

'Η Κάρλα Γκραβίνα — αὐτὴ ἦταν ἡ κοπέλλα μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά — ἔγινε κατακόκκινη καὶ ἔφυγε τρέχοντας, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ ἀπάντησι. Μὰ οἱ συμμαθήτριές της, ποὺ τὴν εὑρίσκαν «ὑπέροχη», ἔμειναν νὰ μιλήσουν μὲ τὸ σκηνοθέτη, τοῦ ἔδωσαν τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου τῆς Κάρλα καὶ τοῦ εἶπαν, ὅτι ὁ πατέρας της ἦταν συνταγματάρχης.

'Ο Λαττουάντα ἔκανε μιὰ ἐπίσκεψι στὸν πατέρα τῆς Κάρλα καὶ πῆρε τὴ συγκατάθεσί του γιὰ ἕνα δοκιμαστικό. Μὰ οὔτε στὸ πρόσωπο τῆς Κάρλα βρῆκε ἐκεῖνη ποὺ ζητοῦσε.

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙ ΤΗΣ ΖΑΚΕΛΙΝ ΣΑΣΣΑΡ

Τὴν πραγματικὴ Γκουενταλίνα τὴ βρῆκε λίγο ἀργότερα, σὲ μιὰ σχολὴ χοροῦ. Πρόσωπο στρογγυλό, μακρυὰ μαλλιὰ χωρὶς φορμάρισμα, ἐφηβικὸ σῶμα, ποὺ μόλις ἄνθιζε, ταιμπεραμέντο. 'Ονομαζόταν Ζακελὶν Σασσάρ. Τὸ δοκιμαστικὸ τὸν ἔπεισε, ὅτι δὲν εἶχε κάνει λάθος, καὶ ἡ Κάρλα Γκραβίνα παραμερίστηκε. Τὴν παρουσίασε μόνο σ' ἕνα ὡραῖο πρῶτο πλάνο, πάνω σὲ ποδήλατο.

Καί, ὅπως συμβαίνει σχεδὸν κάθε φορὰ μὲ τὶς ἀποκαλύψεις τοῦ Λαττουάντα, κάποιος ἄλλος σκηνοθέτης τὴν πρόσεξε, ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτὴν καὶ τῆς ἔδωσε ἕναν ἀπὸ τοὺς πρώτους ρόλους στὸ φίλμ «Πρῶτος ἔρωτας», ποὺ ἄνοιξε γι' αὐτὴν ὁριστικὰ τὸ δρόμο τῆς κινηματογραφικῆς ἐπιτυχίας.

'Η Ζακελὶν Σασσάρ, ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ φίλμ «Γκουενταλίνα», δικαίωσε τὶς ἐλπίδες τοῦ Λαττουάντα. Κατώρθωσε νὰ κάνῃ τοὺς θεατὲς νὰ χαμογελάσουν, νὰ συγκινηθοῦν. Κατώρθωσε νὰ παρουσιάσῃ ὁλοζώντανα τὰ δεινάρια τῆς χρόνια καὶ τὶς ἀνησυχίες τους.

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΚΑΤΕΡΙΝ ΣΠΑΑΚ

Τὸ φίλμ «Γλυκειὲς αὐταπάτες» ὁ Λαττουάντα τὸ εἶχε σκεφθῆ ἀπὸ καιρό. Σ' αὐτό, περισσότερο ἀπὸ τὴν ἱστορία μιᾶς κοπέλλας στὴν πρώτη της συνάντησι μὲ τὸν ἔρωτα, θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ τὸ ξύπνημά της «ὕστερα»... 'Ηταν λοιπὸν ἀκόμη πιὸ δύσκολο νὰ βρεθῆ ἡ πρωταγωνίστρια.

'Ο Λαττουάντα τὴν ἀναζήτησε γιὰ μῆνες καὶ μῆνες παντοῦ. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀπογοητεύεται, ὅταν κάποια μέρα, ἐνῶ βρισκεταν στὸ φεστιβὰλ τῶν Καννῶν, ἀνταπῆδησε, βλέποντας μιὰ κοπέλλα καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, στὴ βεράντα ἑνὸς μεγάλου ξενοδοχείου.

«Νομίζω, ὅτι εἶναι ἐκείνη:», συλλογίστηκε.

Καὶ τὴν πλησίασε ἀμέσως καὶ τὴ ρώτησε:

— Πόσων χρόνων εἶσαι;

— Δεκαπέντε!

— 'Εν τάξει! εἶπε ὁ Λαττουάντα. Κάνε μου, λοιπόν, τὴ χάρι νὰ πᾶς ἀμέσως στὸ δωμάτιό σου καὶ νὰ μὴν ἀφίσῃς κανένα, μὰ κανένα νὰ σὲ φωτογραφίσῃ. Καὶ δῶσε μου τὴ διεύθυνσι τοῦ πατέρα σου.

'Η κοπέλλα τοῦ ἔδωσε τὴ διεύθυνσί της καὶ ἔφυγε.

'Ο πατέρας της ἔδωσε τὴ συγκατάθεσί του καὶ τὸ δοκιμαστικὸ φίλμ βγῆκε καλὸ σὲ φωτογραφία, σὲ δροσιά, σὲ τύπο. 'Εκεῖνο, ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὴ Φρανσουὰζ ντὲ Κουεντάλ — ἔτσι λεγόταν ἡ κοπέλλα — ἦταν ἡ πνευματικὴ ἀνάπτυξι, ποὺ θὰ τὴ βοηθοῦσε νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ ρόλο της. 'Ο Λαττουάντα, ὡστόσο, τὴν κράτησε γιὰ τὴν περίπτωσι, ποὺ δὲ θὰ εὕρισκε καλύτερη.

Μά, λίγες μέρες ἀργότερα, ἡ Σοφία Λόρεν, ποὺ βρισκόταν στὸ Παρίσι, τοῦ τηλεφώνησε ξαφνικά.

— Ξέρεις, τοῦ εἶπε, νομίζω, ὅτι σοῦ βρῆκα τὴν πρωταγωνίστρια γιὰ τὶς «Γλυκειὲς αὐταπάτες». Γνώρισα μιὰ κοπελλίτσα καὶ εἶμαι βέβαιη, ὅτι εἶναι αὐτὴ ποὺ ζητᾶς. Λέγεται Κατερὶν Σπάακ, κι' εἶναι ἡ κόρη τοῦ Κὰρλ Σπάακ. Εἶναι ἕνα πλάσμα ὑπέροχο!...

'Ο Λαττουάντα τὴν εὐχαρίστησε, ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο καὶ χτύπησε τὸ μέτωπό του μὲ τὸ χέρι του. Πῶς δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ ὡς τότε; Λίγες ὧρες ἀργότερα, ἐβεσε ἀεροπορικῶς γιὰ τὸ Παρίσι. Ξαναεῖδε τὴν Κατερὶν κι' ἔμεινε ἐνθουσιασμένος. 'Η κόρη τοῦ Κὰρλ Σπάακ εἶχε γίνει μιὰ ὑπέροχη κοπέλλα, ἀκριβῶς ἡ ἰδανικὴ πρωταγωνίστρια ποὺ ζητοῦσε!...

Γιὰ τὰ ἑπόμενα φίλμ, ποὺ γύρισε «Τὰ γράμματα μιᾶς μοναχῆς» καὶ «Τὸ ἀπρόσπτο», ὁ Λαττουάντα χρησιμοποίησε ἠθοποιοὺς καθιερωμένες. Τὸν Πασκὰλ-Πετί, γιὰ τὸ πρῶτο καὶ γιὰ τὸ δεύτερο τὸ Ζὰν Βαλσοί, ποὺ εἶχε γίνει γνωστὸ ἀπὸ τὴν ἐμφάνισί της στὸ σκανδαλῶδες φίλμ τοῦ Βαντὶμ «Ἐπικίνδυνες σχέσεις».

ΔΥΟ ΑΚΟΜΗ «ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ»

Οἱ πιὸ πρόσφατες ἀνακαλύψεις τοῦ Λαττουάντα εἶναι ἡ Μισὲλ Μπαλλὺ καὶ ἡ Λίλυ Μπιστράττου. Τὶς λανσάρησε καὶ τὶς δυὸ μὲ μικροὺς ρόλους, στὸ φίλμ «Ὁ συμμορίτης», δίπλα στὸν 'Αλμπέρτο Σόρντι.

'Η πρώτη εἶναι μιὰ νεαρὴ μιγάδα, κόρη ἑνὸς Ταϊτιανοῦ καὶ μιᾶς Γαλλίδας. 'Ο Λαττουάντα σκοπεύει νὰ τὴ χρησιμοποιήσῃ σὰν πρωταγωνίστρια σ' ἕνα νέγρικο φίλμ, ποὺ θὰ γυρίσῃ στὴν 'Αφρική.

'Η Λίλυ Μπιστράττιν εἶναι 'Ελβετίδα. Γιὰ πρώτη φορὰ παρουσιάστηκε στὸν κινηματογράφο, σὰν κομπάρσα, στὸ φίλμ «Ὁ Ρόκκο καὶ τ' ἀδέλφια του». Τώρα εἶναι δεκαέξη χρόνων, μιὰ κοπέλλα, προικισμένη μὲ καυστικὸ κριτικὸ πνεῦμα καὶ πλούσια σὲ χιοῦμορ καὶ σὲ ρεαλισμό. 'Ο Λαττουάντα, ποὺ γράφει συχνὰ ὁ ἴδιος τὰ σενάρια τῶν φίλμ του, μελετᾶ μιὰ ἱστορία, μὲ τὴν ὁποία θὰ μπορέσῃ νὰ ἐκφράσῃ σωστὰ τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτὸ τύπο τῆς μοντέρνας κοπέλλας.

— Ποιὲς ἀπὸ τὶς ἠθοποιούς, ποὺ ἀξιοποιήσατε σᾶς ἔχουν δώσει τὶς μεγαλύτερες ἱκανοποιήσεις; τὸν ρώτησα.

— 'Η σύζυγός μου ἡ Κάρλα, μὲ τὶς δραματικὲς ἑρμηνεῖες της στὰ φίλμ «Ὁ ληστής», «Ὁ μύλος τοῦ Πῶ» καὶ «Τὰ φῶτα τοῦ βαριετέ». 'Η Ζακελὶν Σασσάρ, στὸ ρόλο τῆς Γκουενταλίνα, καὶ ἡ Κατερὶν Σπάακ, στὶς «Γλυκειὲς αὐταπάτες». Πρέπει νὰ προσθέσω ἀκόμη, ὅτι ἡ ἀνακάλυψι καὶ ἡ ἀξιοποίησι μιᾶς ἀγνώστου ἠθοποιοῦ εἶναι πάντοτε μιὰ πηγὴ ἱκανοποιήσεως.

— Καὶ ποιὲς ἀπὸ τὶς ἀποκαλύψεις σας σᾶς ἀπογοήτευσαν;

— Φθάνει νὰ ἀναφέρω τὸ παράδειγμα τῆς Κατερὶν Σπάακ, μοῦ ἀπαντᾶ ὁ Λαττουάντα, μὲ φανερὴ πικρία. 'Αναγνωρίζω, ὅτι διέθετε προσόντα καὶ μιὰ οἰκογενειακὴ «σφραγίδα» ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα. Μὰ πρέπει νὰ ἀποκαλύψω, ὅτι ἡ Κατερὶν δὲ μοῦ ἔδειξε ποτὲ τὴν πραγματικὴ εὐγνωμοσύνη γιὰ ὅ,τι ἔκανα γι' αὐτήν. Σὲ κάποια συνέντευξί της δήλωσε τὰ ἑξῆς: «Ἐγὼ ντεμπουτάρισα στὸν κινηματογράφο μὲ τὸ σκηνοθέτη Μπαϊκερ καὶ ὄχι μὲ τὸ Λαττουάντα». Στὸ φίλμ δμως ἐκεῖνο τοῦ Μπαϊκερ παρουσιάστηκε μόνο γιὰ λίγα λεπτά, μὲ τὰ μολλιὰ κρυμμένα μ' ἕνα χοντρὸ μαντῆλι.

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΟΥ «ΛΟΛΙΤΣΜΟΥ»

— Δὲ νομίζετε, κύριε Λαττουάντα, ὅτι ὁ κινηματογράφος τείνει νὰ ἀξιοποίηση ἕναν τύπο γυναίκας ὅλο καὶ πιὸ νέας; τὸν ρωτῶ.

— Ναί, πρόκειται γιὰ τὸ φαινόμενο τοῦ «λολιτισμοῦ». Ὑπάρχει δμως κάτι περισσότερο ἀκόμη. Ἐγὼ νοιώθω, ὅτι ἡ πρωταγωνίστρια σήμερα, τόσο στὸν κινηματογράφο, δσο καὶ στὴ ζωή, εἶναι περισσότερο ἡ κοπέλλα κι' ὄχι ἡ ὡριμη γυναῖκα. Γιατί, σήμερα, ὅλα συμβαίνουν πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπ' δσο συνέβαιναν ἄλλοτε. Ὅπως ὁ γυιός μου, ποὺ εἶναι τεσσάρων χρονῶν, ἀρχίζει κιόλας νὰ τηλεφωνῆ. Ἔτσι καὶ μιὰ κοπελλίτσα δεκαπέντε χρόνων ἀποκτᾶ προσωπικότητα κι' ἔρχεται γρήγορα σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν κοινωνία. Μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, ὅτι οἱ μοντέρνοι νέοι ἀρχίζουν νὰ ζοῦν πολὺ νωρίτερα ἀπὸ τοὺς νέους τῆς περασμένης γενιᾶς. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ γυναῖκα, πιὸ μεγαλώνει πολὺ πιὸ βιαστικὰ ἀπὸ τὸν ἄντρα, ἀπὸ τότε, ποὺ ἔγινε ὁ κόσμος, ἀρχίζει νὰ εἶναι πρωταγωνίστρια στὴ ζωὴ καὶ στὸν ἔρωτα πολὺ πιὸ πρὶν ἀπὸ τὰ εἴκοσι χρόνια της! μοῦ ἀπάντησε ὁ σκηνοθέτης, ποὺ μὲ τὰ φίλμ του παρουσιάζει τὶς κοπέλλες νὰ ζοῦν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὰ δεκαπέντε τους χρόνια.

— Κατὰ τὴ γνώμη σας, κάθε δμορφη καὶ ἐκφραστικὴ κοπέλλα καὶ κάθε γοητευτικὸς νεγρός, μποροῦν νὰ δοκιμάσουν καὶ νὰ πετύχουν στὸν κινηματογράφο; τὸν ρωτῶ ἀκόμη.

— Νὰ δοκιμάσουν ναί. 'Εφόσον θὰ διαθέτουν τύπο καὶ φωτογένεια. 'Η ἐπιτυχία δμως δὲν εἶναι εὔκολη, ἂν δὲ διαθέτουν κάποια ἐσωτερικὴ φλόγα.

Μ. Σ

'Ο Λαττουάντα μὲ τὴν Κατερὶν Σπάακ στὸ στούντιο.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΑ

ΣΙΩΠΗΛΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Η Πωλὶν εἶναι μιὰ φτωχειὰ κοπέλλα, ποὺ τὴν ἐρωτεύτηκε ὁ γυιὸς τοῦ κόμητος ντὲ Ρεβὲλ καὶ τὴν παντρεύτηκε, παρὰ τὴ θέλησι τοῦ ἀλαζονικοῦ καὶ αὐταρχικοῦ πατέρα του. Ὁ κόμης ἀποκήρυξε ἀπὸ τότε τὸ γυιό του Ζὰκ καὶ δὲ μαλάκωσε οὔτε κι' ὅταν γεννήθηκαν δυὸ ἐγγόνια του, ἡ 'Ισαβέλλα κι' ὁ Κριστιάν. 'Ωστόσο, τὸ ἀντρόγυνο ζοῦσε εὐτυχισμένα, ὥσπου πέθανε ξαφνικὰ ὁ Ζάκ. 'Η Πωλὶν ἔμεινε μόνη στὸν κόσμο, μὲ μοναδικὴ παρηγοριά της τὰ παιδιά της. Ἀλλ' ὁ πεθερός της θέλει νὰ τῆς τὰ πάρῃ, μὲ τὴ δικαιολογία πὼς εἶναι ἀνάξια μητέρα. 'Η Πωλὶν εἶχε ἕνα ἀδελφό, τὸν Ἀνρί, ποὺ ἐργαζόταν ὡς ταμίας σὲ μιὰ Τράπεζα. Μιὰ μέρα, ἐξαφανίσθηκε ἕνα μεγάλο ποσὸν ἀπ' τὸ ταμεῖο του, κατηγορήθηκε αὐτὸς γιὰ τὴν κλοπὴ καὶ καταδικάστηκε ἐρήμην — γιατὶ εἶχε δραπετεύσει στὸ μεταξύ, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ψάξῃ καὶ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀληθινὸ ἔνοχο. Τώρα ἡ Πωλὶν παίρνει ξαφνικὰ ἕνα γράμμα του, ποὺ τὴν εἰδοποιεῖ πὼς βρίσκεται μὲ τὸ ψευδώνυμο 'Αντρὲ Σαρὰ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, βαρειὰ ἄρρωστος. Τρέχει ἀμέσως κοντά του, τὴ νύχτα, καὶ τοῦ ὁρκίζεται πὼς, ἂν τοῦ συμβῆ κάτι κακό, θ' ἀναλάβῃ αὐτὴ τὸ μικρὸ γυιό του Ραὺμόν, ποὺ ἀπόχτησε ἀπὸ μιὰ πιστὴ φιλενάδα του ποὺ ἔχει πεθάνει. 'Ο 'Ανρὶ τῆς ἐμπιστεύεται ἀκόμα πὼς θεωρεῖ ἔνοχο γιὰ τὴν κλοπὴ ἕνα ὑπουλο φίλο του, τὸ Βαρῶνο Ταβερνύ, ὕποπτο μόλυβδο τύπο. Αὐτὸς ὁ ἴδιος Ταβερνὺ πολιορκεῖ ἀπὸ καιρὸ μὲ τὸν ἔρωτά του τὴν Πωλὶν κι' ἔχει βάλει νὰ τὴν παρακολουθῆ ἕνας ἄνθρωπός του, ὁ Πατυρέ. Αὐτὸς λοιπὸν τὴν εἶδε ποὺ μπῆκε στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ εἰδοποιεῖ μ' ἕνα σημείωμα τὸν Ταβερνύ. 'Ο κόμης ντὲ Ρεβὲλ ἀνακαλύπτει πὼ: ἡ Πωλὶν ἔλειψε τὴ νύχτα ἀπ' τὸ σπίτι της καὶ πιστεύει πὼς πῆγε σὲ κάποιο φίλο της.

2ον

'Ωστόσο, ὅταν τὴ φώναξε ἡ Πωλὶν, ἔτρεξε κοντά της. Κι' ἡ μητέρα ἀγκάλιασε τὰ δυὸ παιδιά της μαζί.

— Μικρά μου!... Μικρούλια μου!... τραύλισε.

★

Τώρα ἡ Πωλὶν ἦταν μόνη.

Τὰ παιδιὰ παίζανε. Τὰ πρόσεχε ἡ "Αννι. Μποροῦσε, λοιπόν, ἡ μητέρα τους νὰ ἐγκαταλειφθῆ, ἐπὶ τέλους, στὴν ἀπελπισία της, νὰ πάψῃ νὰ καταπίνῃ τὰ δάκρυα, ποὺ τὴν πνίγανε.

Πόσο ὑπόφερε!... Μὰ τί κακὸ εἶχε κάνει, γιὰ νὰ τυραννιέται ἔτσι;

Δὲν ἔφτανε ὁ πόνος της γιὰ τὸν ξαφνικὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου της Ζάν; Τώρα τὴ βρίσκανε καινούργιες, τρομερὲς δοκιμασίες: Εἶχε δῆ τὸν ἀδελφό της σὲ ἀξιολύπητη κατάστασι καὶ γιὰ τελευταία φορὰ ἴσως. Τὸ μίσος τοῦ κόμητος ἀπειλοῦσε νὰ τῆς στερήσῃ ὅ,τι ἀγαπητότερο εἶχε στὸν κόσμο: τὰ παιδιά της.

"Ηθελε νὰ τῆς τὰ πάρῃ μέσα ἀπ' τὴν ἀγκαλιά της... Μὰ ὄχι, δὲ μποροῦσε νὰ γίνῃ, αὐτό!

Θὰ βλέπανε ὅλοι τί ἦταν ἱκανὴ νὰ κάνῃ μιὰ μητέρα!

Ποτὲ δὲ θὰ τῆς τὰ παίρνανε...

«Πρέπει νὰ μάθω ποῦ εἶχατε πάει τὴ νύχτα. Καὶ σᾶς ὁρκίζομαι πὼς θὰ τὸ μάθω!», τῆς εἶχε πῆ ὁ κόμης.

Μὰ ἀπὸ ποῦ θὰ τὸ μάθαινε; Ποιὸς θὰ τοῦ τόλεγε;... Κανεὶς δὲν ἤξερε τὴν ἐπίσκεψί της στὸ «Ξενοδοχεῖο τῆς Σικελίας».

Σηκώθηκε. Εἶχε κάπως ἡρεμήσει.

Ξαφνικά, ἀνασκίρτησε. Εἶχε χτυπήσει κάποιος τὴν ἐξώπορτα.

Δίχως νὰ ξέρῃ γιατί, ἡ καρδιά της χοροπήδησε μέσα στὸ στῆθος της.

Σὲ δυὸ λεπτά, παρουσιάστηκε ἡ "Αννι καὶ τῆς εἶπε:

— Κυρία, σᾶς ζητάει ὁ κ. Βαρῶνος ντὲ Ταβερνύ.

Β΄.

'Ακούγοντας τ' ὄνομα ἐκεῖνο, ἡ Πωλὶν ἔγινε κατάχλωμη. Μὲ ποιὰ πρόφασι τολμοῦσε νὰ παρουσιαστῆ στὸ σπίτι της ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος;

Κι' ὅμως, στὴν προηγούμενη ἐπίσκεψί του, πρὶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ἡ Πωλὶν τοῦ εἶχε δώσει νὰ καταλάβῃ πὼς δὲ θὰ τὸν δεχόταν πιά.

Γιὰ νὰ παραβιάσῃ τώρα τὴν ἀπαγόρευσί της, ἔπρεπε νάχῃ κάποιο σοβαρώτατο λόγο... 'Ωστόσο, αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ξανοδῆ.

Μέχρι τώρα, μιὰ ἔνστικτη ἀντιπάθεια τὴν προδιέθετε πάντα ἐναντίον του. Τὸν μάντευε ἱκανὸ γιὰ κάθε ἀτιμία, γιὰ ὁποιοδήποτε ἔγκλημα, προκειμένου νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ πάθος του.

Μήπως, ὅσο ζοῦσε ἀκόμα ὁ Ζάν, δὲν τῆς εἶχε κάνει ἐπανειλημμένως τὶς προσβλητικὲς προτάσεις του;

Εἶχε σωπάσει τότε, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλο... Καὶ σήμερα, ὁ Βαρῶνος, εἶχε ξαναρθεῖ στὸ σπίτι της, μ' ὅλο ποὺ τὸν εἶχε διώξει!

Στράφηκε στὴν "Αννι καὶ τὴ διάταξε:

— Νὰ πῆς στὸν κ. Ταβερνύ, ὅτι δὲ θέλω νὰ τὸν δεχτῶ.

— Μὰ ὁ κ. Βαρώνος λέει πὼς ἔχει σοβαρώτατα πράγματα νὰ σᾶς πῆ καὶ πὼς πρέπει νὰ σᾶς δῆ ὁπωσδήποτε...Νά τος ἄλλωστε.

Πραγματικά, εἶχε παρουσιαστῆ στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ὁ Ταβερνύ.

'Η Πωλὶν ἔκαμε ἕνα βῆμα πίσω. Τὴν τρόμαζε τὸ ἀπίστευτο θράσος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ δὲ δίσταζε μπροστὰ σὲ τίποτα...

"Ηταν ψηλός, λεπτός, μὲ ἀριστοκρατικὴ φυσιογνωμία. Φαινόταν πρόωρα γερασμένος, στὰ 28 χρόνια του, ἀπ' τὰ ξενύχτια καὶ τὶς καταχρήσεις. 'Ωστόσο, δὲν τοῦ ἔλειπε μιὰ κάποια γοητεία.

'Η ὑπηρέτρια ἔφυγε. 'Ο ἐπισκέπτης προχώρησε πρὸς τὴν Πωλίν. 'Υποκλίθηκε, χωρὶς νὰ φανῇ πὼς πρόσεχε τὴν ἐχθρικὴ ὑποδοχή της.

— Καλημέρα σας, κυρία μου, εἶπε.

— Κύριε, ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ Πωλίν, ἔχετε ἕνα παράξενο τρόπο νὰ μπαίνετε στὰ ξένα σπίτια, ἀνεπιθύμητοι... Τελοσπάντων! 'Ισχυρίζεσθε πὼς ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε σοβαρὰ πράγματα... Σᾶς ἀκούω... Μὰ κάνετε γρήγορα, παρακαλῶ.

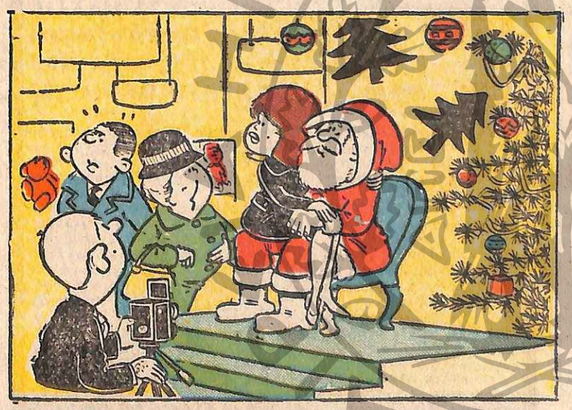
'Απόφευγε νὰ τὸν κυττάξῃ. 'Εκεῖνος χαμογέλασε παράξενα.

— Δὲ σᾶς φαίνεται, κυρία, εἶπε μὲ ἀπάθεια, πὼς θὰ κουβεντιάζαμε πολὺ πιὸ ἄνετα, καθισμένοι;

'Η νέα γυναῖκα δὲν ἀπάντησε. Κι' ὁ Βαρῶνος πρόσθεσε:

— "Αλλωστε, θὰ εἶμαι πολὺ σύντομος.

Κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα. 'Η Πωλὶν τὸν μιμήθηκε, ὑποταγμένη σὲ μιὰ δύναμι ἀνώτερη ἀπ' τὴ θέλησί της.

—"Εχει δίκηο ὁ ἀρραβωνιαστικός σου. Λέλα... Δὲν εἶσαι πιὰ μικρὸ κοριτσάκι!...

'Απ' τὶς πρῶτες λέξεις τοῦ Ταβερνύ, εἶχε διαισθανθῆ πὼς τὴν περίμενε κάποιο καινούργιο, τρομερὸ χτύπημα. 'Ο ἀπαίσιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ φέρνῃ μαζί του τὴ δυστυχία!

—'Αλήθεια, κυρία, δὲ μαντεύετε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου; τῆς εἶπε.

— Καθόλου, κύριε.

— 'Επιτρέψετε μου νὰ μὴν τὸ πιστέψω.... 'Αδύνατο νὰ ξεχάσατε τὰ αἰσθήματα, ποὺ μοῦ ἐμπνεύσατε. 'Απ' τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ σᾶς εἶδα, ἡ καρδιά μου πλημμύρισε ἀπὸ τρελλὸ ἔρωτα γιὰ σᾶς.

'Η Πωλὶν δάγκασε τὰ ἄχρωμα χείλη της.

— Κύριε, διαμαρτυρήθηκε, ἂν θέλατε νὰ μοῦ πῆτε αὐτά, παρακαλῶ νὰ θεωρήσετε τελειωμένη τὴ συνομιλία μας.

Καὶ τοῦδειξε τὴν πόρτα. 'Εκεῖνος τὴν πλησίασε, μὲ ἱκετευτικὸ ὕφος.

— 'Αφῆστε με νὰ τελειώσω! εἶπε. "Αν ξέρατε πόσο πάλεψα μὲ τὸν ἑαυτό μου!... "Εκαμα τὸ κάθε τι, γιὰ νὰ σβύσω αὐτὸ τὸ πάθος. Νύχτες ἀτέλειωτες, ἔλεγα καὶ ξανάλεγα πὼς ἤταν τρέλλα νὰ διατηρήσω ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστη ἐλπίδα στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου... Σᾶς ἤξερα τόσο ἀγνή, τόσο διαφορετικὴ ἀπ' τὶς περισσότερες ἄλλες γυναίκες!...

»'Εκρυψα γιὰ πολὺ τὸ μυστικό μου, σώπασα. Μιὰ μέρα ὅμως, τόφερε ἡ τύχη νὰ βρεθοῦμε μονάχοι οἱ δυὸ μας γιὰ λίγο, στὸ σπίτι σας... "Εχασα τὰ λογικά μου! "Ολα τὰ λόγια, ποὺ εἶχα μπορέσει νὰ συγκρατήσω ὡς τότε, ἀνέβηκαν στὰ χείλη μου. Σᾶς ἐξομολογήθηκα τὸν ἔρωτά "Εγινε ὅμως αὐτὸ ποὺ πρόβλεπα. "Ησαστε παντρεμένη, εὐτυχισμένη. 'Αρνηθήκατε νὰ μ' ἀκούσετε...Μοῦ εἴπατε λόγια σκληρά, ἀμείλικτα, ποὺ δὲν τὰ ξέχασα, οὔτε καὶ θὰ τὰ ξεχάσω ποτέ... Μὲ διατάξατε νὰ σωπάσω. Καὶ ὑπάκουσα...

'Ο Βαρῶνος προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ γλυκειά, πειστική, τὴ φωνή του. "Αν ἡ Πωλὶν δὲν ἤξερε τὴν πανουργία του, ἴσως νὰ συγκινιότανε, νὰ τὸν συμπονοῦσε...

Μὰ τώρα τὸν διέκοψε ἔρα:

— Καὶ τώρα γιατί παραβαίνετε τὴ διαταγή μου;

— Γιατὶ σήμερα ξέρω, ὅτι ἔχετε δυστυχήσει, ὅτι χρειάζεστε στοργή, ὑποστήριξι... 'Ο ἄντρας, ποὺ ἀγαπούσατε, δὲν ὑπάρχει πιά... Δὲ μπορεῖ ὡστόσο νὰ ζῆ κανεὶς διαρκῶς μὲ τὴν ἀνάμνησι τῶν πεθαμένων... 'Η ζωὴ ἔχει τὶς ἀπαιτήσεις της... "Οσο πολὺ κι' ἂν πονέσουμε, χάνοντας τὰ ἀγαπητά μας πρόσωπα, ὁ πόνος μας αὐτὸς δὲ διαρκεῖ αἰώνια.

»Σκέφθηκα, λοιπόν, πὼς δὲν ὑπῆρχε πιὰ κανένα ἐμπόδιο νὰρθῶ καὶ νὰ σᾶς προσφέρω πάλι τὸν ἔρωτα, ποὺ ἀρνηθήκατε ἄλλοτε... Μὲ λέτε χαστοπαίχτη, ἄσωτο, ἄστατο... "Ω, ἂν ξέρατε τί ἀκριβῶς συμβαίνει μέσα στὸ μυστήριο τῆς ψυχῆς μου!... Παίζω χαρτιὰ γιὰ νὰ ζαλίστῶ, νὰ σᾶς ξεχάσω γιὰ λίγο... Οἱ περασμένες ἐρωτικὲς περιπέτειές μου μοῦ φέρνουν ἀηδία. 'Η σκέψι μου βρίσκεται πάντα σὲ σᾶς. 'Η εἰκόνα

σας μὲ κυνηγάει, τυραννικά. "Οταν σὰς συλλογίζωμαι, ὁλο τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι μου καὶ δὲν ξέρω πιὰ τί κάνω...

»Εἴσαστε ἐλεύθερη. Κανένα ἐμπόδιο δὲ μὰς χωρίζει πιά... Μὴ μὲ διώχνετε! Σᾶς ἀγαπῶ. Πωλίν...

'Η νέα γυναῖκα δὲν τὸν ἄφησε νὰ τελειώσῃ. "Ως τότε, εἶχε καταβάλει ἀφάνταστες προσπάθειες γιὰ νὰ συγκρατηθῇ. Μὰ δὲν ἄντεχε πιά.

— Σώπασε! φώναξε μὲ φρίκη, τρέμοντας σύγκορμη. Δὲ βλέπετε, λοιπόν, τὴν ἀποστροφή, ποὺ μοῦ προκαλεῖτε;... Εἴσαστε φίλος τοῦ Ζάν. Ξέρετε πόσο τὸν λάτρεψα... Εἶναι ἄτιμο αὐτὸ ποὺ κάνετε τώρα. Εἴσαστε ἕνας ἄθλιος!...

Κυπτάζοντάς τον στὸ πρόσωπο, τρόμαξε ἀπ' τὴν ξαφνικὴ ἀλλαγὴ τῆς φυσιογνωμίας του: Εἶχε γίνει καπάχλωμος, τὰ μάτια του ἀστράφτανε ἀπὸ λύσσα. 'Ο θυμὸς ἔκανε νὰ τρεμουλιάζουν τὰ λεπτά του χεῖλια.

"Εκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὴν Πωλίν. 'Εκείνη τραβήχτηκε πίσω.

'Ωστόσο, μὲ μιὰ προσπάθεια, ὁ βαρῶνος κατώρθωσε νὰ συγκρατηθῇ καὶ εἶπε μὲ κυνισμό:

— Χά, χά! Μοῦ φαίνεται πὼς παίζετε θαυμάσια κωμωδία, ὡραία μου κυρία... Μὰ δὲν ὠφελεῖ νὰ παριστάνη τὴν ἐνάρετη ὅποια δὲν εἶναι πραγματικά.

— Κύριε! Φύγετε ἀμέσως ἀπὸ δῶ.

— Σὲ λίγο θὰ φύγω. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως, ἔχω νὰ σᾶς μιλήσω. Κι' ὅταν μ' ἀκούσετε, ἴσως ν' ἀλλάξετε αἰσθήματα ἀπέναντί μου... Πρὶν ἀπὸ ἕνα λεπτό, σᾶς παρακαλοῦσα. Τί ἀνόητος, ποὺ ἤμουν! Δὲν εἶχα παρὰ νὰ προφέρω μιὰ λέξι, καὶ τότε σεῖς ἡ τόσο περήφανη κι' ἀγέρωχη, θὰ σερνόσαστε στὰ πόδια μου.

Κι' ὁ βαρῶνος συνέχισε, κυτπάζοντας φλογερὰ τὴν Πωλίν:

— 'Αφοῦ δίνετε σ' ἄλλους τὰ φιλιά σας, τώρα ποὺ πέθανε ὁ ἄντρας σας, δὲ βλέπω γιατί νὰ τὰ ἀρνιέσθε σὲ μένα...

— Εἴσαστε τρελλός!... τραύλισε μιὰ νέα γυναῖκα. Δὲν ξέρετε τί λέτε...

— 'Αλήθεια; Γιὰ πέστε μου, τότε, τί γυρεύατε χτὲς τὴ νύχτα σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ βουλεβάρ του Σαὶν-Μισέλ;

Μιὰ κραυγὴ ἀνέβηκε στὰ χείλη τῆς νέας γυναίκας. 'Αλλὰ τὴν συγκράτησε...

Δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψη στ' αὐτιά της... 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ἀνακαλύψει τὸ μυστικό της!

"Ηξερε πὼς ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι της, τὴ νύχτα, γιὰ νὰ πάη σὲ κεῖνο τὸ ὕποπτο ξενοδοχεῖο, ποὺ δεχόταν ἐρωτικὰ ζευγάρια.

Ποιὸς τὴν εἶχε προδώσει;...Δὲν ἤξερε κανεὶς τὴν ἐπίσκεψή της στὸν 'Αυρί... Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ μαντέψη, νὰ βγάλη ἕνα συμπέρασμα.

'Ωστόσο τῆς ἀπόμενε μιὰ ὕστατη παρηγοριά: 'Ο ἄθλιος ἐκεῖνος ἀγνοοῦσε πὼς ὁ ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε ἐπισκεφθῆ ἦταν ὁ ἀδελφός της, ὁ 'Αυρὶ Μεγκρέ. Δὲ χωροῦσε κομμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτό. "Αν τὸ ἤξερε, δὲ θὰ δίσταζε νὰ τὸ μεταχειριστῆ ὡς ὅπλο, γιὰ νὰ τὴν προμοκράτηση καὶ νὰ πετύχη τὸ σκοπό του μὲ τὴν ἀπειλὴ πὼς θὰ εἰδοποιοῦσε τὴν ἀστυνομία.

Πίστευε πὼς ἡ Πωλὶν εἶχε πάει νὰ βρῇ ἕνα φίλο της. "Ηταν μιὰ ἀπαίσια συκοφαντία. Κι' ὅμως ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ διατηρήση αὐτὴ τὴν πεποίθησί του.

'Η Πωλὶν θὰ θυσίαζε τὴν ἀξιοπρέπεια, τὴν ὑπόληψή της. 'Ωστόσο, δὲ μποροῦσε νὰ διστάσῃ.

'Η παραμικρὴ διομαρτυρία ἐκ μέρους της, ἡ ἐλάχιστη ἀσύνεπεια λέξι, μποροῦσε νὰ φέρῃ τὴν καταστροφὴ τοῦ ἄτυχου 'Αυρί.

Γιατὶ ὁ βαρῶνος θὰ δειχνόταν τότε ἀμείλικτος. Θὰ ἔκανε ἕνα αἴσχρὸ παζάρεμα: τὴν ἀτίμωσι της ἀδελφῆς ἢ τὰ κάτεργα γιὰ τὸν ἀδελφό!

Κι' ἡ σύλληψι τοῦ 'Αυρὶ θὰ ἐπιτάχυνε ἀσφαλῶς τὸ θάνατό του, θὰ τὸν προκαλοῦσε μάλιστα.

"Ω, γιατί νὰ μὴ μπορῇ νὰ φωνάξῃ σ' αὐτὸ τὸν ἄθλιο, ποὺ τὴν κύτταζε μὲ ἀναίδεια, μὲ μιὰ λάμψι θριάμβου στὰ μάτια:

«Ναί, εἶν' ἀλήθεια, βγῆκα χτὲς τὴ νύχτα... μὰ ὄχι γιὰ νὰ συναντήσω ἕνα φίλο, ὅπως νομίζετε, ἀλλὰ γιὰ νὰ δώσω ἕνα τελευταῖο φιλὶ σ' ἕνα δυστυχισμένο, ποὺ πληρώνει τὸ δικό σας ἔγκλημα!...».

'Ο βαρῶνος πῆγε πιὸ κοντά της καὶ πρόφερε σαρκαστικά:

— Λοιπόν, κυρία, ἀπαντῆστε... ὑπερασπίστε τὸν ἑαυτό σας...Σᾶς ἀκούω! Μὰ δὲν προσπαθεῖτε κἂν, γιατὶ θᾶταν ἀδύνατο... 'Η σιωπή σας εἶναι ὁμολογία. "Αλλωστε, θᾶταν ἀνώφελο ν' ἀρνηθῆτε. "Ενας ἄνθρωπος, ποὺ τὸν πλήρωνα γιὰ νὰ σᾶς παρακολουθῇ, σᾶς εἶδε νὰ μπαίνετε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Μὲ εἰδοποίησε ἀμέσως, μ' ἕνα σημείωμα.

»'Απόψε, στὶς 6, θἀρθῆ στὸ σπίτι μου καὶ θὰ μοῦ δώσῃ περισσότερες λεπτομέρειες. Μά, ὅσο ἐνδιαφέρουσες κι' ἂν θἄναι αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες, δὲν ἀλλάζουν τὴν οὐσία τοῦ ζητήματος. "Οταν μιὰ γυναῖκα φεύγη ἀπ' τὸ σπίτι της, στὶς 10 τὸ βράδυ, γιὰ νὰ πάη σ' ἕνα ὕποπτο μέρος καὶ νὰ μείνη ἐκεῖ ὧρες ὁλόκληρες, δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχη μόνο ἕνα σκοπό... Δὲ σᾶς ἀδικῶ ἄλλωστε. Τὰ νειάτα ἔχουν τὶς ἀπαιτήσεις τους. Κι' ὅταν ἕνας ἄντρας, ὅπως ὁ Ζὰν ντὲ Ρεβέλ, ἔχη μιὰ γυναῖκα ὄμορφη σὰν ἐσᾶς, δὲν κάνει τὴν ἀγνησία νὰ τὴν ἀφίση μονάχη στὸν κόσμο, στὰ 25 χρόνια της... Τέτοια λαχταριστὰ χείλια εἶναι πλασμένα γιὰ φιλιά! Θὰ ἦταν κρῖμα νὰ τὰ στερεύονται...

— Κύριε!...

— Γιατί, λοιπόν, νὰ κάνετε τὴν κακὴ σ' ἕναν ἄντρα, ποὺ ζητάει νὰ βρῇ τὴν εὐτυχία, λατρεύοντάς σας καὶ πραγματοποιῶντας κάθε ἐπιθυμία σας...

Προσπάθησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ ἀπ' τὴ μέση. 'Η Πωλὶν τραβήχτηκε ἀπότομα κι' ὅπλωσε τὸ χέρι της πρὸς τὸ κουδούνι.

— "Αν μ' ἀγγίξετε, θὰ φωνάξω τὴν ὑπηρέτριά μου, νὰ σᾶς διώξῃ!

Μιὰ ἀστραπὴ πέρασε ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Ταβερνύ. "Εσφιξε τὶς γροθιές του καὶ μούγκρισε:

— "Α, θέλετε πόλεμο; Θὰ τὸν ἔχετε!

— Δὲ σᾶς φοβᾶμαι!

— Δὲ μὲ φοβόσαστε;... 'Ακοῦστε λοιπόν! Σήμερα τὸ πρωΐ, πρὶν ἔρθω ἐδῶ, εἶδα τὸν κόμητα ντὲ Ρεβέλ. Δὲν κρύβει τὰ αἰσθήματά του γιὰ σᾶς, δὲ σᾶς συγχωρεῖ, ποὺ τοῦ κλέψατε τὴν ἀγάπη καὶ τὸ σεβασμὸ τοῦ γυιοῦ του. Σᾶς μισεῖ ὁλόψυχα. Θέλει νὰ σᾶς πάρη τὰ παιδιά σας — τὰ ἐγγόνια του. 'Ο νόμος θὰ τοῦ τὸ ἐπιτρέψη μόνον ἂν κατορθώσῃ ν' ἀποδείξῃ πὼς μὲ τὴν κακὴ διαγωγή σας εἴσαστε ἀνάξια νὰ τὰ κρατήσετε κοντά σας.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι ποὺ τοῦ λείπει, καὶ ποὺ θἄδινε τὸ κάθε τι γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήση, μπορῶ νὰ τοῦ τὴ δώσω ἐγώ... Εἶναι πολὺ ἁπλό, ὅπως βλέπετε...

'Η Πωλὶν κύτταξε τὸ βαρῶνο μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Δὲ θὰ τὸ κάνετε, αὐτό! φώναξε, προχωρῶντας ἕνα βῆμα.

— Γιατί ὄχι;... Μόνον ἕνα πρᾶγμα μπορεῖ νὰ μ' ἐμποδίση... Ξέρετε ποιό...

— "Ω, Θεέ μου! βόγγησε ἡ νέα γυναῖκα.

'Ο βαρῶνος πίστεψε πὼς εἶχε νικήσει. Θέλησε νὰ τὴν πιάση ἀπ' τὰ δυό της χέρια, νὰ τὴν τραβήξη κοντά του. Μὰ ἐκείνη τὸν ἔσπρωξε μὲ ἀηδία.

— Εἴσαστε ἀνανδρος!... τοῦ πέταξε.

"Ηταν ὑπέροχη, στὴν ἀγανάκτησί της.

— Φύγετε! διάταξε, δείχνοντάς του τὴν πόρτα.

"Εκεῖνος ἔκανε μερικὰ βήματα πίσω, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα.

— Μὲ διώχνετε;... τραύλισε.

'Η νέα γυναῖκα δὲν ἀπάντησε. 'Εξακολούθησε μονάχα νὰ δείχνη τὴν πόρτα.

'Ο βαρῶνος ἔκανε ἕνα τελευταῖο βῆμα πρὸς τὰ πίσω. Πρὶν ὅμως διαβῆ τὸ κατῶφλι, πρόφερε:

— Σᾶς ἀπειλησα πρὶν ἀπὸ λίγο πὼς θὰ πληροφοροῦσα τὸν κόμητα ντὲ Ρεβὲλ γιὰ ὅ,τι συνέβη. Λοιπόν, σᾶς ὁρκίζομαι πὼς θὰ πραγματοποιήσω αὐτὴ τὴν ἀπειλή μου.

'Η Πωλὶν σωριάστηκε σ' ἕνα κάθισμα. 'Ο Ταβερνὺ ἔμεινε ἀκίνητος μιὰ στιγμή, κυττάζοντάς την.

— 'Ωρεβουάρ, κυρία, πρόφερε ὕστερα.

Καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ σαλόνι. Τὸ πρόσωπό του ξαναβρῆκε ἀμέσως τὴ φυσική του ἔκφρασι. Μονάχα ἕνα ἐλαφρὸ ζάρωμα τῶν φρυδιῶν φανέρωνε πὼς κάτι τὸν ἀπασχολοῦσε.

Βγῆκε στὸ δρόμο. Τὸ κρύο ἦταν τσουχτερὸ κι' οἱ διαβάτες ἀραιοί.

'Ο βαρῶνος ἀπομακρύνθηκε μὲ γρήγορο βῆμα. Σὲ λίγο, μπῆκε σ' ἕνα καφενεῖο, κοντὰ στὸ σταθμὸ Σαὶν-Λαζάρ. Παράγγειλε ἕνα κονιάκ, ἔβγαλε ὕστερα ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα γράμμα καὶ βυθίστηκε στὸ διάβασμά του.

Τὸ χαρτὶ ἦταν πρόστυχο καὶ λεκασμένο, τὸ γράψιμο ἀδέξιο.

Νά τί ἔλεγε αὐτὸ τὸ γράμμα:

«Κύριε Βαρῶνε. 'Η κ. ντὲ Ρεβὲλ βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι της στὶς 10 τὸ βράδυ. Τὴν παρακολούθησα, σύμφωνα μὲ τὶς διαταγές σας. Μπῆκε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ βουλεβάρτου Σαὶν-Μισέλ. Μπῆκα κι' ἐγὼ καὶ παρακολούθησα μιὰ σκηνὴ πολὺ περίεργη, ποὺ θὰ σᾶς ἐνδιαφέρη ἐξαιρετικά. Μὰ τώρα βιάζομαι. 'Η ὥρα εἶναι 2 κι' ἔχω ἕνα ραντεβοῦ μὲ κάτι φίλους, γιὰ μιὰ δουλειά, ποὺ δὲν παίρνει ἀναβολή. Δὲ σᾶς γράφω ἄλλα. Θἀρθῶ στὸ σπίτι σας, αὔριο στὶς 6, νὰ σᾶς πῶ ὅλες τὶς λεπτομέρειες. Θὰ μείνετε πολὺ εὐχαριστημένος.

»'Ο πιστός σας Πατυρέ».

'Ο Ταβερνὺ κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ ἱκανοποίησι καὶ μουρμούρισε:

— Εἶναι πολύτιμος, αὐτὸς ὁ Πατυρέ... Σίγουρα, θὰ μοῦ ἀκριβοπουλήση αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες ποὺ ἀναφέρει. Μὰ δὲν πρέπει νὰ τσιγκουνεύεται κανεὶς μὲ ὅσους τὸν ἐξυπηρετοῦνε ἔξυπνα.

Λίγο πρὶν ἀπ' τὶς 6, μπῆκε στὸ μικρὸ ἰσόγειο διαμέρισμά του, στὴ λεωφόρο 'Ιένας.

— "Ηρθε κανείς, Φιρμίν; ρώτησε τὸν ὑπηρέτη του.

— "Οχι, κύριε βαρῶνε.

— Καλά. "Αν μὲ ζητήση κάποιος, νὰ μοῦ τὸν φέρης ἀμέσως.

Πέρασε στὸ γραφεῖο του κι' ἔπεσε σ' ἕνα ντιβάνι. Μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο πίσω καὶ τὰ μάτια μισόκλειστα, κύτταζε τὰ συνεφάκια τοῦ καπνοῦ τοῦ πούρου του.

Τί ὡραία, ποὺ θὰ ἦταν ἡ ζωή του, δίχως τὸ πάθος ἐκεῖνο, ποὺ ἄναβε φωτιὰ στὶς φλέβες του!

"Ενα μικρὸ ἐκκρεμὲς χτύπησε 6.

«Δὲ θ' ἀργήση ὁ Πατυρέ», σκέφθηκε ὁ βαρῶνος. «Χρειάζεται λεφτά. Θἀρθῆ στὴν ὥρα του».

Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται νευρικά. Πέρασαν 10 λεπτὰ ἀκόμη.

— Τὸ ζῶον! "Ως πότε θὰ μ' ἀφίση νὰ τὸν περιμένω; μουρμούρισε ὁ Ταβερνύ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, χτύπησε τὴν πόρτα ὁ καμαριέρης.

— Σᾶς ἔφερα τὶς βραδυνὲς ἐφημερίδες, κύριε βαρῶνε, εἶπε.

— Καλά. Δός μου τις.

'Ο βαρῶνος πῆρε τὶς ἐφημερίδες καὶ ξανακάθησε στὸ ντιβάνι.

Τὰ νεῦρα του ἦταν τεντωμένα... Γιατί ἀργοῦσε ἔτσι ὁ Πατυρέ;

"Ανοιξε μηχανικὰ μιὰ ἐφημερίδα κι' ἔρριξε ματιὲς στὴν πρώτη σελίδα.

'Η πολιτικὴ δὲν τὸν ἐνδιέφερε καθόλου. Μονάχα ἡ κοσμικὴ κίνησι καὶ τὰ ἱπποδρομιακὰ νέα. Γύρισε τὸ φύλλο. Ξαφνικά, τὰ μάτια του σταμάτησαν σὲ μιὰ εἴδησι. 'Ο τίτλος της ἔλεγε:

«Συνελήφθησαν τρεῖς διαρρῆκτες.— Εἶχαν ληστέψει δεκάδες βίλλες».

"Ενα ὄνομα τὸν ἔκανε ν' ἀνασκιρτήση: «Πατυρέ»...

Διάβασε γρήγορα τὸ κείμενο:

«'Απὸ πολὺν καιρό, μιὰ συμμορία εἶχε γίνει μάστιγα τῶν ἀνατολικῶν προαστείων τοῦ Παρισιοῦ. Κάθε νύχτα, ἐπισκεπτόταν μιὰ ἢ δυὸ βίλλες. Οἱ δράστες τῶ κλοπῶν αὐτῶν μένανε ἄγνωστοι καὶ ἀσύλληπτοι, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῆς ἀστυνομίας.

»Χτὲς τὴ νύχτα ὅμως, κατὰ τὶς 3½, χάρις σ' ἕνα ἀργοπορημένο γείτονα, ἡ ἀστυνομία μπόρεσε νὰ συλλάβη τρεῖς διαρρῆκτες, ποὺ ἔγδυσαν μιὰ ἀκατοίκητη προσωρινὰ ἐπαυλι. "Ενας τέταρτος ξέφυγε, ἀλλὰ θὰ συλληφθῆ κι' αὐτός.

»Φαίνεται, ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ συμμορία θαυμάσια ὀργανωμένη. Οἱ συλληφθέντες, ὀνομάζονται Ζὺλ Πιτρό, 'Αρσινὰρ καὶ Πατυρέ».

'Ο Ταβερνὺ εἶχε μείνει σὰν ἀπολιθωμένος. Προσπάθησε νὰ βάλη κάποια τάξι στὶς ἰδέες του.

Τώρα καταλάβαινε! 'Η «ἐπείγουσα ὑπόθεσι», ποὺ ἀνάφερε στὸ γράμμα του ὁ Πατυρέ, ἦταν αὐτὴ ἡ διαρρηξι. Μόλις εἶχε δισκόψει τὴν παρακολούθησι τῆς Πωλίν, πῆγε νὰ πέση σὰ βλάκας στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας.

— 'Ο ἠλίθιος!... μουρμούρισε ὁ βαρῶνος μὲ μανία.

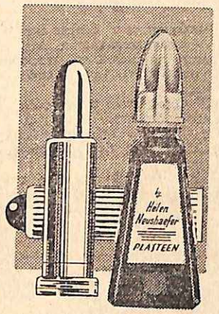
Σὲ
2
πράγματα μόνον
συμφωνοῦν ὅλες οἱ γυναῖκες:
στὸ βερνίκι καὶ στὸ κραγιόν

Helen Neushaefer

- Τὸ βερνίκι Helen Neushaefer δὲν βγαίνει ἀπὸ τὰ νύχια καὶ διατηρεῖται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο γιατὶ περιέχει Plasteen.
- Μὲ βερνίκι Helen Neushaefer τὰ νύχια δυναμώνουν.
- Κυκλοφορεῖ σὲ 40 ὑπέροχες ἀποχρώσεις.

'Η Helen Neushaefer, πρώτη σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἔκανε τὸ βερνίκι κτήμα κάθε καλαισθητης γυναίκας.

- Μὲ τὸ ἀσύγκριτο κραγιὸν Helen Neushaefer τὰ χεῖλη διατηροῦνται ὑγρά,δελουδένια, προκλητικὰ γιατὶ εἶναι τὸ μόνο ποὺ περιέχει Lasteen.
- Προσφέρεται σὲ 20 μοντέρνους χρωματισμούς.
- Μὲ κραγιὸν Helen Neushaefer κάθε γυναῖκα γίνεται ἐλκυστική.

ΓΝΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

"ΑΤΟΜ"

ΜΗΠΩΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΕΧΟΥΝ ΑΓΡΙΕΨΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΛΑΚΑ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ;

Οἱ περισσότερες λάκες ποὺ κυκλοφόρησαν μέχρι σήμερα, διατηροῦν μὲν τὰ μαλλιὰ στὴν φόρμα τους, ἀλλὰ τὰ βαμπώνουν, τὰ κάνουν νὰ δείχνουν σὰν λερωμένα καὶ τὰ κοκκαλώνουν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σπάζουν στὸ κτένισμα. Ἐξ ἄλλου προκαλοῦν συχνὰ τὴν ἐμφάνισι πιτυρίδος.

'Η Lac Philia LINT καταργεῖ αὐτὰ τὰ δυσάρεστα μειονεκτήματα. Διατηρεῖ τὰ μαλλιά σας καλοκτενισμένα καὶ συγχρόνως ὑγιῆ καὶ λαμπερά. 'Η κτένα δὲν βρίσκει ἐμπόδιο καὶ τὰ μαλλιά σας μένουν μαλακὰ ξαναπέρνοντας εὔκολα τὴν ἄλλη ἡμέρα καὶ πάλι τὴ φόρμα τους. 'Η Lac Philia LINT ὄχι μόνον δὲν βλάπτει τὰ μαλλιὰ ἀλλὰ μὲ τὴν Pilocarpine ποὺ περιέχει, τὰ τρέφει, τὰ τονώνει καὶ τὰ ἀναζωογονεῖ. 'Η Pilocarpine εἰσχωρεῖ βαθύτατα στὶς ρίζες τῶν τριχῶν καὶ ἀναζωογονεῖ τὴν λειτουργίαν των.

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ καὶ σεῖς πάντοτε τὴν Lac Philia LINT μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶναι τὸ καλλίτερο προϊὸν διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ κτενίσματος.

"ΦΙΛΙΑ ΛΙΝΤ„ ἡ καλλίτερη Λάκη τοῦ Κόσμου. Τιμὴ Ἀρχ. 22.-

Ἀντιπρ. ΧΑΡ. ΤΟΥΤΖΙΑΡΙΔΗΣ, Σωκράτους 50 - Ἀθῆναι - Τηλ. 522.439

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Πρώτη ματιά, στὸ ὄμορφο πρόσωπό σας!
Δεύτερη, στὴ βάσι τῆς παρουσίας σας!
Φροντίστε νὰ λάμψη ἡ ὁμορφιά σας...
Ὑπογραμμίστε τὸ λεπτό σας γοῦστο μὲ
ΚΑΛΤΣΕΣ **DAR** ΧΩΡΙΣ ΡΑΦΗ

Οἱ κάλτσες DAR, χωρὶς ραφή, ἐπεξεργασμένες μὲ τὶς πιὸ σύγχρονες τεχνικὲς ἐπιστημονικὲς μεθόδους, στὰ τελειώτερα ἐργοστάσια τῆς χώρας μας, ἀποτελοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ θαυμαστὰ ἐπιτεύγματα τῆς βιομηχανίας μας.

Dar

ΤΟ **Α** ΚΑΙ ΤΟ **Ω** ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ

Πῶς θὰ μάθαινε τώρα τὶς λεπτομέρειες τῆς ἐπισκέψεως τῆς Πωλὶν σ' ἐκεῖνο τὸ ξενοδοχεῖο;

Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ τὶς μάθη! Ἦταν ἀπαραίτητες γιὰ τὸ σχέδιο, ποὺ εἶχε καταστρώσει. Μ' αὐτές, θὰ εἶχε στὴ διάθεσί του τὴν Πωλίν. Θὰ τὴν ὑποχρέωνε νὰ διαλέξη ἀνάμεσα σὲ δυὸ λύσεις: ἢ νὰ γίνη δική του ἢ νὰ χάση τὰ παιδιά της — ποὺ θὰ τῆς τἄπαιρνε ὁ κόμης ντὲ Ρεβέλ, ὅταν θὰ μάθαινε τὰ παρασταρτήματά της.

Ἡ ἐξαφάνισι τοῦ Πατυρὲ ἔμπλεκε ἄσχημα τὰ πράγματα.

«Πρέπει νὰ κατορθώσω νὰ τὸν δῶ — ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του. Ναί, μὰ πῶς;... Μὲ ποιὸν τρόπο νὰ φτάσω κοντά του, νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ λίγο;... Θὰ μποροῦσα νὰ ζητήσω αὐτὴ τὴ χάρι ἀπ' τὸ Μουρουά, τὸν ἰδιαίτερο τοῦ ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης. Μὰ νομίζω πὼς τὸ ὑπουργεῖο δὲν τάχει πολὺ καλὰ μὲ τοὺς δικαστικούς... Ἄ, ἔχω μιὰ ἰδέα! Ἔρχεται στὴ λέσχη μου ἕνας ἀνακριτής, ὁ κ. ντὲ Μαρτύ. Εὔκολα θὰ καταφέρω νὰ γνωριστῶ μαζί του. Λένε πὼς εἶναι βολικός. Θὰ τοῦ ζητήσω αὐτὴ τὴν ἐξυπηρέτησι, μὲ κάποια δικαιολογία...».

Πέταξε τὸ πούρο του καὶ φώναξε τὸν καμαριέρο του.

— Γρήγορα, τὸ καπέλλο καὶ τὸ παλτό μου, διάταξε. Βιάζομαι.

Σὲ τρία λεπτά, εἶχε ξεκινήσει. Ἡ κακοκεφιά του μεγάλωνε. Ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρό, τὸν κυνηγοῦσε ἡ ἀτυχία. Ἔχανε συνεχῶς, στὰ χαρτιὰ καὶ στὶς κούρσες.

Καὶ τώρα ἐρχότανε γιὰ συμπλήρωμα ἡ σύλληψι τοῦ Πατυρέ, τὴ στιγμή, ποὺ τὸν εἶχε τόσο ἀνάγκη!

Ὅταν μπῆκε στὴ λέσχη, οἱ φίλοι του ἄρχισαν νὰ τὸν πειράζουν:

— Γιατί ἔτσι κατσούφης, Ταβερνύ; Ἐρωτευμένος εἶσαι;

— Ἐσὺ νὰ πάθης τέτοιο πρᾶγμα;

— Πρέπει νὰ γιατρευτῆς...γιατὶ ὁ ἔρωτας εἶναι σὰν τὸν τύφο! Μπορεῖ νὰ πεθάνης ἀπ' αὐτόν, ἢ νὰ μείνης ἠλίθιος.

Ὁ Ταβερνὺ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του, νευριασμένος, κι' ἀπομακρύνθηκε, ψάχνοντας γιὰ τὸ ντὲ Μαρτύ.

Ὁ ἀνακριτὴς ἦταν γεροντοπαλλήκαρο, ἀνθηρότατος, εὐγενικός, εὐχάριστος στὴ συντροφιά. Ὡστόσο, ἡ διαπεραστικὴ ματιά του χωνόταν μέσα στὴ σκέψι τοῦ συνομιλητή του, καὶ τοῦ ἔφερνε κάποια ἀμηχανία...

Θὰ πετύχαινε, ἄραγε, ὁ Ταβερνὺ τὴ χάρι ποὺ θὰ τοῦ ζητοῦσε;

Δὲν ἔχανε τίποτα νὰ δοκιμάση. Εἶχε βρῆ κιόλας μιὰ καλὴ δικαιολογία. Ἤξερε πὼς ὁ Πατυρὲ εἶχε κάπου μιὰ μητέρα. Θὰλεγε, λοιπόν, στὸν ἀνακριτή, ὅτι ἡ φτωχειὰ αὐτὴ γυναῖκα — ποὺ τὴν εἶχε βοηθήσει πολλὲς φορές — πῆγε καὶ τὸν βρῆκε, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέση νὰ εἰδοποιήση τὸν ἀνάξιο γυιό της πὼς εἶχε πεθάνει ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ὁ πατέρας του, καὶ πὼς αὐτὸς τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ κάνη ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὴν ἐξυπηρετήση.

Ὅπως πρόβλεπε, δὲ δυσκολεύθηκε νὰ γνωριστῆ μὲ τὸ ντὲ Μαρτύ. Τοὺς σύστησε ἕνας κοινὸς φίλος. Ὕστερα τοὺς ἄφησε μονάχους νὰ κουβεντιάσουνε, σ' ἕνα σαλονάκι.

Βλέποντας τὸ βαρῶνο, ὁ ἀνακριτὴς εἶχε ζαρώσει τὰ φρύδια του. Ἀλλά, σὰν τέλειος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, τὸν χαιρέτησε μὲ τὸ συνηθισμένο χαμόγελό του.

— Καθῆστε, κύριε, τοῦ εἶπε, δείχνοντάς του μιὰ πολυθρόνα. Σᾶς ἀκούω.

Ὁ βαρῶνος ἄρχισε νὰ τοῦ ἐξηγῆ. Μὰ ὁ ντὲ Μαρτὺ τὸν διέκοψε, ἀπ' τὶς πρῶτες λέξεις:

— Πατυρέ... Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς τρεῖς διαρρῆκτες... Ναί, ἐγὼ ἔχω ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσί τους. Μήπως εἶσαστε καὶ σεῖς θῦμα τους;

— Ὄχι, εὐτυχῶς.

Κι' ὁ βαρῶνος διηγήθηκε, μὲ κάποια ἀμηχανία, τὸ παραμύθι, ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει.

Ὁ ντὲ Μαρτὺ τὸν ἄφησε νὰ τελειώση.

— Μὲ συγχωρῆτε... εἶπε ὕστερα. Δὲν κατάλαβα καλά... Εἴπατε πὼς ἦρθε καὶ σᾶς βρῆκε ἡ μητέρα αὐτοῦ τοῦ κατεργάρη;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ σᾶς εἶπε αὐτὰ ποὺ μοῦ ἐπαναλάβατε;

— Αὐτὰ ἀκριβῶς.

— Περίεργο! πρόφερε ὁ δικαστικός, ἀλλάζοντας ξαφνικὰ τόνο καὶ καρφώνοντας τὴ διαπεραστικὴ ματιά του στὸν Ταβερνύ. Περίεργο, γιατὶ ὁ πατέρας αὐτοῦ τοῦ Πατυρὲ ἔχει δέκα χρόνια πεθαμένος. Σήμερα κιόλας, τὸ ἐξακρίβωσα θετικά.

Ὁ βαρῶνος δὲ μπόρεσε νὰ συγκρατήση ἕνα σκίρτημα. Θὰ τὸν ἔπιανε λοιπὸν νὰ λέη ψέμματα, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἀνησυχαστικὴ ματιά;

— Μὲ γέλασε, λοιπόν, ἡ γυναῖκα ἐκείνη; τραύλισε. Δὲν καταλαβαίνω γιὰ ποιὸ λόγο!

— Οὔτε κι' ἐγώ, ἀπάντησε ὁ ντὲ Μαρτύ. Μπορῶ ὅμως νὰ τὸ μάθω εὔκολα. Θὰ καλέσω αὐτὴ τὴ γυναῖκα καὶ θὰ τὴν ἐξετάσω.

Ὁ Ταβερνὺ χλώμιασε ἐλαφρὰ κι' ἔσπευσε νὰ προσθέση:

— Μὰ δὲ σᾶς φαίνεται ἀνώφελο, αὐτό; Δὲ νομίζω πὼς ἔχει μεγάλο ἐνδιαφέρον ἡ ὑπόθεσι.

— Κάνετε λάθος, κύριε... Γιὰ τὴ Δικαιοσύνη, ὅλα ἔχουν ἐνδιαφέρον. Τὰ παραμικρότερα πράγματα ὁδηγοῦν κάποτε στὶς πιὸ ἀπροσδόκητες καὶ πολύτιμες ἀποκαλύψεις.

Ὁ βαρῶνος δὲν ἐπέμεινε. Κι' ὁ ντὲ Μαρτὺ συνέχισε:

— Ἀπ' τοὺς τρεῖς, ποὺ πιάστηκαν, ὁ Πατυρὲ μοῦ φαίνεται ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος, γιατὶ εἶναι ὁ πιὸ ἔξυπνος. Δὲν ἀποκλείεται νάχη κι' ἄλλα ἐγκλήματα στὴ συνείδησί του. Θὰ μελετήσω προσεχτικὰ τὴν περίπτωσί του.

Ἡ φωνὴ του ἦταν κρύα καὶ κοφτή. Ἡ ἔκφρασι τῶν ματιῶν του εἶχε γίνει αὐστηρότερη.

Ὁ Ταβερνὺ προσπαθοῦσε νὰ διατηρήση ὅλη του τὴν ψυχραιμία, νὰ μὴν ἀφίση νὰ προδοθῆ καθόλου ἡ ταραχή του.

Σὲ ποιὰ σφηκοφωλιὰ εἶχε πέσει;... Γιατί νὰ σοφιστῆ ἐκεῖνο τὸ παραμύθι γιὰ τὴ μητέρα τοῦ Πατυρέ;

Φαίνεται πὼς ὁ ἔρωτας λιγοστεύει τὴ λογική...

Καὶ γιατί κινδύνευε ἔτσι, στὸ κάτω-κάτω; Γιὰ ν' ἀποχτήση μιὰ γυναίκα, ποὺ τὸν ἔβλεπε μ' ἀηδία καὶ περιφρόνησι.

Πῶς τὴ μισοῦσε! Καὶ πόσο ἀκριβὰ θὰ τὴν ἔκανε νὰ πληρώση τὴν ἀγωνία ποὺ τὸν τυραννοῦσε τώρα!...

— Ὅσο γιὰ τὴ συνομιλία, ποὺ θέλετε νἄχετε μ' αὐτὸ τὸ διαρρήκτη, συνέχισε ὁ ἀνακριτής, λυπᾶμαι πολὺ ποὺ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς κάνω τὴ χάρι. Βρίσκεται σὲ τελεία ἀπομόνωσι. Ὁ νόμος εἶναι ρητὸς γι' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις καὶ δὲν ἐπιτρέπεται σὲ μᾶς τοὺς δικαστικοὺς νὰ τὸν παραβαίνουμε. Ἡ συνομιλία σας αὐτὴ μπορεῖ νὰ γίνη μονάχα ἂν θὰ εἶμαι κι' ἐγὼ μπροστά. Δὲν πιστεύω δὲ νὰ σᾶς ἐνθουσιάζη αὐτὴ ἡ λύσι.

Ὁ βαρῶνος σηκώθηκε, κάνοντας μιὰ χειρονομία διαμαρτυρίας. Ὡστόσο, εἶπε ἁπλᾶ, μὲ ἔκφρασι ἀνεξιχνίαστη:

— Μὲ συγχωρῆτε πολὺ γιὰ τὴν ἐνόχλησι, κύριε.

— Μπᾶ, ἐμένα μᾶλλον πρέπει νὰ συχωρέσετε, γιατὶ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω.

Παρ' ὅλη τὴν εὐγένεια, ποὺ ἔδειχνε ὁ ἀνακριτής, ὁ τόνος του ἦταν ξερός, ἐχθρικός σχεδόν.

Ὁ Ταβερνὺ χαιρέτησε. Δὲν τόλμησε ὡστόσο νὰ ἁπλώση τὸ χέρι του. Κι' ὁ ἀνακριτής — ἀπὸ ἀφηρημάδα, σίγουρα — εἶχε σταυρώσει τὰ δικά του πίσω ἀπ' τὴν πλάτη του...

Ὁ νέος ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ σαλονάκι. Πέρασε στὴ μεγάλη αἴθουσα καὶ κάθησε στὸ πράσινο τραπέζι.

Γιὰ πολλὲς ὧρες, τὸν εὐνόησε ἡ Τύχη. Σιγὰ-σιγά, ξαναβρισκε τὴν αὐτοπεποίθησί του.

Ὁ ντὲ Μαρτὺ εἶχε μπῆ κι' αὐτὸς στὴ σάλα τοῦ παιχνιδιοῦ. Κύτταξε μιὰ στιγμὴ τὸ βαρῶνο, σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ εἰσχωρήση στὶς ἐνδόμυχες σκέψεις του...

Τὰ μεσάνυχτα, ὁ Ταβερνὺ εἶχε κερδίσει ἀρκετὲς χιλιάδες φράγκα.

Ἔφυγε τότε ἀπ' τὴ λέσχη, μὲ τὰ πόδια. Ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ περπατήση, γιὰ νὰ ξεζαλιστῆ καὶ νὰ φρεσκάρη τὸ μυαλό του.

Τὸ αἷμα χτυποῦσε στὰ μελίγγια του. Τώρα, ποὺ ἦταν μόνος, δὲν εἶχε πιὰ λόγο νὰ κρύβη τὰ συναισθήματα, ποὺ ἀναστάτωναν τὴν ψυχή του.

Θυμότανε τὴ δυσάρεστη σκηνὴ μὲ τὸν ἀνακριτή. Σκεπτότανε τί συνέπειες μποροῦσε νάχη γι' ἀργότερα...

Ἡ αἰτία θὰ ἦταν καὶ πάλι τὸ τρελλὸ πάθος του γιὰ τὴν Πωλίν. Πόσο θὰ ἐκδικιότανε αὐτὴ τὴ γυναίκα!...

Βάζοντας τυχαίως τὸ χέρι στὴν τσέπη του, ἄγγιξε ἕνα χαρτί, Ἦταν τὸ γράμμα, ποὺ τοῦ εἶχε στείλει ὁ Πατυρέ. Τὰ μάτια του ἀστράφανε. Ὅσο κι' ἂν δὲν ἀναφερε λεπτομέρειες, τὸ γράμμα ἐκεῖνο ἀποτελοῦσε πάντως μιὰ συντριπτικὴ ἀπόδειξι ἐναντίον τῆς Πωλίν.

Μ' αὐτὸ θὰ χόρταινε ἐκδίκησι! Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του.

*

Τ' ἄλλο πρωῒ, κατὰ τὶς 10, συνάντησε στὸ δρόμο τὸν κόμητα ντὲ Ρεβέλ. Τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως καὶ τὰ μάτια του λάμψανε. Ἡ συνάντησι αὐτὴ τοῦδειχνε πὼς ἡ Τύχη ἤθελε νὰ τὸν βοηθήση στὴν ἐκδίκησί του.

— Ἐσεῖς, βαρῶνε;... τοῦ εἶπε ὁ γέρος, δίνοντάς του τὸ χέρι.

Ἦταν ἄλλοτε ἀξιωματικὸς καὶ συνάδελφος τοῦ πατέρα τοῦ Φιλίππου. Ἀπὸ τότε εἶχαν συνδεθῆ στενὰ οἱ δυὸ οἰκογένειες.

Ζώντας μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο — προπάντων ἀπ' τοὺς κύκλους τοῦ βαρώνου — ὁ κόμης ἀγνοοῦσε τὶς ἀταξίες τοῦ γυιοῦ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ὑπῆρξε ὁ καλύτερος καὶ εἰλικρινέστερος φίλος του.

Τοῦ πρότεινε τώρα νὰ κάνουν ἕνα μικρὸ περίπατο μαζί. Πραγματικά, προχώρησαν σιγὰ-σιγά. Δὲν προφέρανε λέξι, στὴν ἀρχή. Ὁ κόμης περπατοῦσε μὲ τὸ κεφάλι λίγο σκυμμένο. Τὸ τραχὺ κι' ἀγέρωχο πρόσωπό του πρόδιδε βαθειὰ σκέψι.

Ξαφνικά, ρώτησε τὸ βαρῶνο:

— Νομίζω πὼς γνωρίζατε ἄλλοτε τὴν οἰκογένεια Μεγκρέ... δὲν ἔτσι;

— Ναὶ καὶ ὄχι. Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ κατάγεται ἀπ' τὸ Σατελδιέ. Ὁ πατέρας μου εἶχε ἐκεῖ κάτι κτήματα, ὅπου πέρασα μάλιστα ἕνα μέρος τῆς νεότητός μου.

— Ἦταν φτωχοί;

— Πολὺ φτωχοί. Μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ καλυτέρευε τὴ ζωὴ τῶν δικῶν του, ὁ πατέρας πῆγε κι' ἐγκαταστάθηκε στὰ προάστεια τοῦ Παρισιοῦ, μαζὶ μὲ τὰ δυὸ παιδιά του, τὴν Πωλὶν καὶ τὸν Ἀνρί.

— Κι' ἐκεῖ πέθανε;

— Ναί... Ἀπ' τὴ λύπη του ὅταν ἔχασε τὴ γυναῖκα του.

— Ἦταν τίμιος ἄνθρωπος;

— Ἔτσι λέγανε ὅσοι τὸν ξέρανε.

Ὁ κόμης φαινόταν ν' ἀκολουθῆ μιὰ ἔμμονη ἰδέα.

— Ξέρετε καμμιὰ λεπτομέρεια, συνέχισε, γιὰ τὴ ζωὴ τῶν δυὸ παιδιῶν, ποὺ μείνανε ὀρφανά;

— Αὐτὰ ποὺ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος... Ὁ Ἀνρί, σὰ μεγαλύτερος, ἀνάλαβε τὴν ἀνατροφὴ τῆς ἀδελφῆς του. Εἶχε βρῆ μιὰ καλὴ θέσι στὴν Τράπεζα Φαβέ. Ἔμεινε ἐκεῖ ὡς τὴ μέρα...

— Ποὺ ἐξαφανίστηκαν 400 χιλιάδες φράγκα ἀπ' τὸ ταμεῖο του.

Ὁ Ταβερνὺ δὲν ἀπάντησε. Μιὰ λάμψι πέρασε ἀπ' τὰ μάτια τοῦ γέρου.

— Ἂν δὲν κάνω λάθος, εἶπε, εἴχατε τότε στενὲς σχέσεις μαζί του.

Ὁ βαρῶνος ἀνασκίρτησε κι' ἀπάντησε λακωνικά:

— Ναί. Τὸν θεωροῦσα τίμιο, ὅπως ὅλοι.

Ὁ κόμης δὲν ἐπέμεινε. Καταλάβαινε πόσο δυσάρεστες θὰ ἦταν αὐτὲς οἱ ἀναμνήσεις γιὰ τὸ νέο.

— Μὲ συγχωρῆτε, τοῦ εἶπε, πιάνοντάς τον φιλικὰ ἀπ' τὸ μπράτσο. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω γιατὶ σᾶς κάνω ὅλες αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις. Ἴσως νὰ τὸ μαντέψατε κιόλας... Ξέρετε, καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον τὸ τραγικὸ χτύπημα ποὺ μᾶς βρῆκε. Ὁ γυιός μου πέθαινε, νεώτατος, πληρώνοντας ἀκριβὰ τὸ σφάλμα του. Μπροστά σ' ἕνα τάφο, δὲ μένει παρὰ νὰ σκύψη κανεὶς τὸ κεφάλι καὶ νὰ συχωρέση τὸ νεκρό... Μὰ δὲν εἶναι δίκαιο νὰ μείνη ἀντιμώρητη ἡ αἰτία ὅλου τοῦ κακοῦ, ἡ ἀνάξια ἐκείνη γυναῖκα, ποὺ ξεμυάλισε τὸ δύστυχο γυιό μου καὶ τὸν ἔσπρωξε νὰ μ' ἀπαρνηθῆ καὶ νὰ συγγενέψη μ' ἕνα κλέφτη.

— Τὸ μέλλον θ' ἀναλάβη τὴν τιμωρία της.

— Μπορεῖ ὅμως ν' ἀργήση... κ' ἐγὼ εἶμαι γέρος πιά. Ὑπάρχουν ἄλλωστε τὰ παιδιά, ἡ Ἰσαβέλλα κι' ὁ Κριστιάν, ποὺ πρέπει ν' ἀνατραφοῦνε ἀντάξια μὲ τ' ὄνομα, ποὺ κληρονομήσανε. Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ζοῦνε μέσα στὴ ντροπή. Δὲ μπορῶ νὰ τὸ ἀνεχθῶ.

— Σᾶς καταλαβαίνω!

— Παρ' ὅλη τὴν ἀποστροφή μου γι' αὐτὴ τὴ γυναίκα, πῆγα καὶ τὴ βρῆκα. Προσπάθησα νὰ τῆς δώσω νὰ καταλάβη πὼς ἔπρεπε νὰ χωριστῆ ἀπ' τὰ παιδιά, γιὰ τὸ συμφέρον τους. Μὰ ἀρνήθηκε... Τὸ περίμενα... Ὡστόσο, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ γίνη αὐτὸ ποὺ ἀποφάσισα...

Ὁ γέρος σταμάτησε. Τὰ μάτια του λάμπανε. Ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπ' τὸ μίσος, καθὼς πρόσθεσε:

— Πρέπει νὰ βρῶ κάποιο στῖγμα στὸ παρελθὸν ἢ στὸ παρὸν αὐτῆς τῆς γυναίκας... κάποιο σοβαρὸ παραστράτημα, ποὺ θὰ τὴν παραδώση στὴ διάθεσί μου.

Ὁ Ταβερνὺ κοπίαζε πολὺ γιὰ νὰ κρύψη τὴ χαρά του. Ἀπ' τὴν ὥρα, ποὺ ἔτυχε νὰ συναντήση τὸν ντὲ Ρεβέλ, περίμενε ὑπομονετικὰ τὴ στιγμή, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἐκδικηθῆ ἀνάνδρα γιὰ τὴν ταπεινωτικὴ περιφρόνησι τῆς Πωλίν. Καταλαβαίνοντας τώρα πὼς εἶχε φτάσει ἡ στιγμὴ αὐτή, εἶπε ἁπλᾶ:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια»

Μάθετε σπίτι σας μιά ἀπό αὐτές τίς 36 γλῶσσες

ΑΓΓΛΙΚΑ
ΓΑΛΛΙΚΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ
ΙΤΑΛΙΚΑ
ΡΩΣΙΚΑ
ΙΣΠΑΝΙΚΑ
ΙΣΠΑΝΙΚΑ (Ἀμερικῆς)
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΑ
ΟΛΛΑΝΔΙΚΑ
ΣΟΥΗΔΙΚΑ
ΝΟΡΒΗΓΙΚΑ
ΙΣΛΑΝΔΙΚΑ
ΙΡΛΑΝΔΙΚΑ
ΦΙΝΛΑΝΔΙΚΑ
ΤΣΕΧΙΚΑ
ΕΣΠΕΡΑΝΤΟ
ΑΡΑΒΙΚΑ (Αἰγυπτιακά)
ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑ
ΙΝΔΟΣΤΑΝΙΚΑ
ΙΑΠΩΝΙΚΑ
ΝΕΟΕΒΡΑΪΚΑ
ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ
Κ.ΛΠ. Κ.ΛΠ.

1/4 τῆς ὥρας κάθε μέρα ἀρκεῖ. Σὲ 3 μῆνες θὰ μιλατε ἐλεύθερα καὶ μὲ ἄψογη προφορά

* Τὸ LINGUAPHONE ΕΙΝΑΙ ΙΔΕΩΔΕΣ ὄχι μόνο γιὰ μεγάλους, γιὰ πολυάσχολους, γιὰ ὅσους θέλουν νὰ μάθουν τὶς ξένες γλῶσσες τέλεια μὰ καὶ ξεκούραστα. Εἶναι μοναδικὸ γιὰ τὰ παιδιὰ κάθε ἡλικίας, ποὺ τὰ γοητεύει, τὰ διασκεδάζει καὶ τοὺς μαθαίνει τὶς ξένες γλῶσσες μὲ τρόπο εὐχάριστο, ἀλλὰ καὶ μὲ ταχύτητα ἐκπληκτική.

Εἴτε γιὰ τὸν ἑαυτό σας ἐνδιαφέρεσθε, εἴτε γιὰ τὰ παιδιά σας, ἐπωφεληθῆτε τὴν πεῖρα 25 ἐτῶν ποὺ σᾶς προσφέρει τὸ Linguaphone - ἐπωφεληθῆτε τοὺς διασήμους καθηγητάς του ποὺ θὰ τοὺς ἔχετε στὸ σπίτι σας ὁποιαν ὥρα τοῦ 24ώρου θελήσετε. Μὴ ἀναβάλλετε. Ἐπισκεφθῆτε μας ἀμέσως, χωρὶς καμμιὰν ὑποχρέωσί σας. Ἂν ἐμποδιζεσθε ἢ ἂν μένετε σ' ἐπαρχία στεῖλτε μας συμπληρωμένο τὸ δελτίο αὐτό.

Παρακαλῶ στεῖλτε μου δώρεαν χωρὶς ὑποχρέωσί μου τὸ ἀναλυτικὸ τεύχος. Ἡ γλῶσσα ποὺ μ' ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ
Μ' ἐνδιαφέρει γιὰ (σβῆστε τὶς ἀνεμπιτούσιες ποὺ δὲν σᾶς ἀφοροῦν): Τοξίδια, ἐργασίες, μάρκες, διασκαλία, ἐξετάσεις, θελτίωσι τῆς θέσεώς μου, γιὰ νὰ μάθη ἕνα ἀσιδάκι ἡλικίας (ἐτῶν).

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 10 - ΤΗΛ. 623.880, Τ.134
Ἀθήνας

ΟΝΟΜΑ.....
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ.....
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.....
.....
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΚΟΜΝΗΝΩΝ 12

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΟ!

Ἡ περίφημη κουζίνα Κ-1100 ΚΣ τῆς ΙΖΟΛΑ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς 5 τύπους τῆς σειρᾶς Κ-1100 Ἔχει :

- Ἠλεκτρικὴ αὐτόματη σούβλα μὲ εἰδικὴ ἐσχάρα.
- Κρύσταλλο στὴν πόρτα τοῦ φούρνου.
- Ἐσωτερικὸ φωτισμὸ τοῦ φούρνου
- Μικρὴ ἑστία γιὰ τὸν καφέ.

Ἀρχ. 5.700

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΙΖΟΛΑ

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

11/182

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΠΡΙΜΑΡΙΑΣ

16ον

Καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, γιὰ νὰ φύγῃ. Ἡ Ὀρτένσια σύρθηκε πίσω του.

— Χτύπα με, σκότωσέ με, μὰ μὴ μ' ἀφίνῃς μονάχη, βόγγησε. Θέλησε νὰ τὸν κρατήσῃ, ἀλλὰ τῆς ξέφυγε καὶ χάθηκε.

— Εὐγένιε!... Εὐγένιε! τραύλισε ἐκείνη.

Τὸ μαρτύριό της ἦταν ἀπερίγραπτο.

Τί εἶχε κερδίσει μὲ τὴ δίψα τῆς ἐκδικήσεως; Μονάχα μίσος καὶ περιφρόνησι.

Τὴν ἴδια ὥρα, γύρω ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς Νορί, οἱ δικοί της κλαίγανε καὶ προσεύχονταν. Ἡ νέα γυναῖκα δὲν εἶχε τὰ λογικά της, ὅταν ἔφερε στὸν κόσμο τὸ νεκρὸ παιδί της, κι' ἔτσι δὲν τὸ καταλάβε. Γιὰ ἀρκετὲς μέρες, κινδύνευε ἡ ζωή της. Παραμιλοῦσε ἀπ' τὸν πυρετὸ κι' ἔλεγε στὸν Ρομπέρτο, τὸν πατέρα της:

— Μετάνοιωσες; Θέλω νὰ τὸ πιστέψω... μὰ θάταν καλύτερο γιὰ μένα νάκες πεθάνει... Θὰ μπορέσω νὰ ζήσω τώρα πιά; Μπορεῖ νὰ μ' ἀγαπήσῃ ἀκόμα ὁ Φάουστο;... Ἤμουν πολὺ εὐτυχισμένη... δὲ μποροῦσε νὰ κρατήσῃ αὐτό... Πατέρα.. Ὄχι, ὁ πατέρας μου εἶναι ὁ Γκουέλφο... αὐτὸς ποὺ μ' ἀγάπησε, ποὺ μ' ἀνάθρεψε... Ὄχι, δὲ σὲ διώχνω... Ἔγινες καλός, μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή... Σὲ συγχωρῶ κι' ἐγώ... μὰ δὲ μπορῶ νὰ σ' ἀγαπήσω... οὔτε νὰ ξεχάσω.

Ὁ Μάνλιο τὴν ἄκουγε καὶ ὑπόφερε, γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ λόγια της στὸ Ρομπέρτο, ποὺ περίμενε πάντα μ' ἀγωνία.

— Ἦταν ἔνοχος, μὰ ἀξίζει νὰ τὸν λυπηθοῦμε, εἶπε ἕνα βράδυ ὁ Γκουέλφο στὴν Κλαούντια. Γιατὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπουμε νὰ δῇ τὴν κόρη του, στὶς στιγμὲς ποὺ εἶναι ἥσυχη... ὅταν κοιμᾶται; Πρέπει νὰ κάνῃς λόγο γι' αὐτὸ στὸ Φάουστο καὶ στὸν ἄντρα σου.

Μιὰ σκιὰ πέρασε ἀπ' τὸ ὀμορφο πρόσωπο τῆς Κλαούντιας. Τὰ μάτια της βουρκώσανε, ἀγκάλιασε τὸν ἀδελφό της καὶ φώναξε:

— Εἶσαι μεγάλη καρδιά!... Πήγαινε, λοιπόν, νὰ τὸν βρῇς καὶ νὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ.

Ὁ Γκουέλφο ντύθηκε βιαστικὰ καὶ πῆγε μ' ἕνα ταξὶ στὸ μοναστήρι.

Ὅταν τὸν εἶδε ὁ πάτερ-Λουδοβίκος, χλώμιασε σὰν πεθαμένος.

— Ἐσεῖς;... φώναξε. Θεέ μου, τί συμβαίνει;

— Τίποτα χειρότερο, γιὰ τὴν ὥρα, ἀπάντησε μαλακὰ ὁ Γκουέλφο. Ὑπόθεσα ὅμως πὼς θὰ θέλατε νὰ δῆτε τὴν κόρη σας κι' ἤρθα γιὰ νὰ σᾶς ὁδηγήσω κοντά της.

— Ἐσεῖς... ἐσεῖς, ποὺ ἔχετε τόσους λόγους νὰ μὲ μισῆτε, μοῦ φέρνεσθε τόσο μεγαλόψυχα;

Κι' ὁ Ρομπέρτο, δακρυσμένος, φίλησε τὸ χέρι τοῦ Γκουέλφο.

Ὅταν φτάσανε στὸ μέγαρο, ὁ Μάνλιο κι' ἡ Κλαούντια τὸν δέχτηκαν μὲ καλωσύνη. Φαίνονταν νάχουν ξεχάσει ὅλοι τὸ κακό, ποὺ εἶχε κάνει.

— Κι' ἡ Νορί;... ρώτησε ἐκεῖνος, μ' ἕνα λυγμό.

Ἡ Κλαούντια κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Δὲν παρουσιάζει καμμιὰ καλυτέρευσι, ἀπάντησε. Μένει συνεχῶς σὲ μιὰ τρομερὴ κατάπτωσι καὶ κάθε τόσο παραληρεῖ... Ἐλᾶτε νὰ τὴ δῆτε.

Σέρνοντας τὰ πόδια του, ὁ Ρομπέρτο τὴν ἀκολούθησε στὴν κάμαρα τῆς ἄρρωστης. Κοντὰ στὸ κρεβάτι βρίσκονταν ὁ Φάουστο κι' ἡ Τσετσίλια, ἀγωνιῶντας κι', οἱ δυό.

Ὁ Ρομπέρτο ἔσκυψε καὶ κύτταξε τὴν κόρη του. Κι' ὅλη ἡ ψυχή του φάνηκε νὰ συγκεντρώνεται σ' αὐτὴ τὴ ματιά. Συγκρατοῦσε καὶ τὴν ἀνάσα του. Μιὰ θερμὴ προσευχὴ ἀνέβαινε ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του. Ζητοῦσε ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ πεθάνῃ αὐτός, ἀντὶ γιὰ τὸ παιδί του...

Ἀνασηκώθηκε, ξαφνικά, πλησίασε τὸ Φάουστο καὶ τοῦ εἶπε:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ δοκιμάσω ἕνα φάρμακο, ποὺ μπορεῖ ἴσως νὰ τὴ σώσῃ;

Ὁ νέος τὸν κύτταξε καὶ διάβασε στὰ μάτια του τόση ἀγωνία κι' ἐλπίδα μαζί, ὥστε ἀπάντησε ἀδίστακτα:

— Ναί, πάτερ!

Ὁ καλόγερος εἶχε φέρει μαζί του ἕνα μπουκαλάκι μ' ἕνα κιτρινωπὸ ὑγρό, φτιαγμένο ἀπὸ διάφορα δραστικὰ βότανα. Ἔρριξε ἀπ' αὐτὸ σ' ἕνα κουτάλι καὶ τὸ ἔχωσε μὲ προσοχὴ ἀνάμεσα στὰ μισόκλειστα δόντια τῆς ἄρρωστης.

Πέρασε μιὰ ὥρα. Ὕστερα ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Νορί, μέσα στὴ βαθειὰ σιωπή:

— Φάουστο, ποῦ εἶσαι;

— Ἐδῶ εἶμαι, ἀγάπη μου! φώναξε ὁ νέος μ' ἀνέκφραστη χαρά, σκύβοντας πάνω ἀπ' τὴ λατρευτή του.

— Πόσο ἀδύνατη νιώθω, Φάουστο!.. Τί συνέβη;...

Ὁ νέος τὴ φίλησε τρυφερὰ κι' ἀπάντησε:

— Ἤσουν ἄρρωστη, χρυσή μου. Μὰ τώρα εἶσαι καλύτερα... Θὰ γιατρευτῇς.

Ἡ Νορὶ τοῦ χαμογέλασε καὶ ξανάκλεισε τὰ μάτια της. Σὲ λίγα λεπτά, κοιμόταν ἥσυχη. Ὁ Φάουστο στράφηκε, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Ρομπέρτο, καὶ τὸν εἶδε νὰ προσεύχεται γονατιστός.

— Ἡ Νορὶ σώθηκε. Δὲ μὲ χρειάζεται πιά. Γυρίζω στὸ μοναστήρι, εἶπε ἐκεῖνος.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ γιατρὸς ἀπόρησε βρίσκοντας τὴν ἄρρωστη ἐκτὸς κινδύνου.

Φαινόταν πὼς εἶχε ξεχάσει τὰ τελευταῖα θλιεβερὰ γεγονότα. τώρα ποὺ ξαναγύριζε στὴ ζωή. Ἕνα πρωῒ ὅμως, ποὺ βρισκόταν μονάχη μὲ τὸ Φάουστο, τὰ θυμήθηκε ξαφνικὰ ὅλα.

— Θεέ μου, μήπως ὀνειρεύτηκα; μουρμούρισε μὲ ἀγωνία. Ἐκείνη ἡ μοχθηρὴ γυναίκα, ἡ Μιλανέζα, μοῦ εἶπε πὼς ὁ καλόγερος εἶναι ὁ πατέρας μου.

— Εἶν' ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Φάουστο.

— Κι' αὐτὸς σκότωσε τὴ μητέρα μου;

— Δὲν ἤθελε νὰ τὴ σκοτώσῃ. Παρασύρθηκε ἀπὸ τὸ θυμό του. Ἀλλὰ μετάνοιωσε πικρά.

— Δὲ μὲ συγκινεῖ ἡ μετάνοια του. Δὲ μπορῶ νὰ τὸν συχωρέσω. Ἡ μητέρα μου πέθανε ἀπ' τὸ χέρι του!.. Δὲν θέλω νὰ τὸν ξαναδῶ... γιατὶ θὰ ὑποφέρω πολύ!

Ὁ Φάουστο δὲ μίλησε. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἡ Νορὶ ἔμπηξε ξαφνικὰ μιὰ τρελλὴ κραυγή.

— Τί ἔχεις τώρα; τή ρώτησε ὁ Φάουστο, ἔκπληκτος κι' ἀνήσυχος.

— Τὸ παιδί μου;... Ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου;...

Ὁ Φάουστο ἀνατρίχιασε.

— Ἤσυχασε, Νορί... τῆς σύστησε.

— Ποῦ εἶναι; Πές μου ποῦ εἶναι!

Τὰ μάτια τοῦ νέου βουρκώσανε.

— Στὸν οὐρανό, ἀπάντησε. Προσεύχεται γιὰ τὴ μητέρα του.

Ἡ Νορὶ γούρλωσε τὰ μάτια της.

— Πέθανε... πέθανε, χωρὶς νὰ τὸ δῶ οὔτε μιὰ στιγμή... χωρὶς νὰ νοιώσω πὼς ἤρθε στὸν κόσμο! Κι' αὐτὸ τὸ χρωστάω στὸν πατέρα μου.

— Νορί, λογικέψου! Τί φταίει ὁ πατέρας σου γιὰ ὅλ' αὐτά;

— Ναί, θυμᾶμαι τώρα... Ἐκείνη ἡ ἀποκάλυψη μὲ χτύπησε σὰν κεραυνός... Τὸ παιδί μου πλήρωσε μὲ τὴ ζωή του τὸ ἔγκλημα τοῦ πατέρα μου... Καὶ θέλεις νὰ τὸν συχωρέσω; Ὄχι, νὰ μὴ τὸν ξαναδῶ ποτέ... ποτέ!

ΙΑ'

Ἡ Ὀρτένσια εἶχε μείνει πολλὲς ὧρες στὴν ἴδια θέσι, ἐλπίζοντας νὰ ξαναγυρίσῃ ὁ Ρομπέρτο. Νύχτωσε ὅμως, κι' ὁ νέος δὲ φάνηκε. Τὸ σπίτι ἦταν σιωπηλό, σὰν τάφος.

Ξαφνικά, θυμήθηκε τὸν καλόγερο... Αὐτὸ ἔφταιγε γιὰ ὅλα! Αὐτὸς κι' ἡ Νορί! Ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ μὲ τὴ ζωή του!

Πῆγε ὡς τὴν ἐκκλησιὰ καὶ κάθησε κοντὰ στὴν πόρτα της, σ' ἕνα σκαλοπάτι, περιμένοντας μὲ κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἐκδίκησί της.

Ἔτσι ποὺ καθόταν ὅμως, ἀποκοιμήθηκε... Τὸ πρωῒ, δυὸ ἀστυφύλακες τὴ βρῆκαν ξυλιασμένη ἀπὸ τὸ σκεδόν καὶ τὴν πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο.

Ἡ κατάστασί της ἦταν σοβαρή. Κινδύνευε ἡ ζωή της. Ἐπὶ δεκαπέντε μέρες, δὲ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ.

Τέλος, ἕνα πρωῒ, πρόφερε μερικὲς λέξεις. Ἀλλ' ὅταν τὴ ρωτήσανε ποιὰ ἦταν καὶ τί γύρευε ἔξω ἀπ' τὴν ἐκκλησιά, δὲν ἔδωσε ἀπάντησι.

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο βρέθηκε ἀπέναντι καὶ δίχως κανένα πόρο ζωῆς.

Δὲν τῆς ἔμενε, παρὰ νὰ ζητιανέψῃ. Κι' αὐτὸ ἔκανε πραγματικά.

Μαζὶ μὲ τὸ λογικό της, εἶχε ξαναγυρίσει στὴν ψυχή της κι' ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεως. Ἕνα πρωῒ, καθὼς τριγύριζε κοντὰ στὸ μέγαρο Ἄλιμπανο, εἶδε τὸν πάτερ-Λουδοβίκο, ποὺ ἑτοιμαζότανε νὰ μπῇ στὸ σπίτι. Σίγουρα, πήγαινε νὰ βρῇ τὴν κόρη του.

Ἡ Ὀρτένσια τὸν πλησίασε καί, ξεσπάζοντας σ' ἕνα τρελλὸ γέλιο, ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸν ὦμο του. Ἐκεῖνος ἀνασκίρτησε, στράφηκε κι' ἀναγνώρισε τὴν ἀπαίσια μορφή της.

— Τί θέλεις πάλι ἀπὸ μένα; τὴ ρώτησε ἄφοβα. Ἀρκετὰ κακὰ δὲ μοῦ ἔκανες;

— Νά τί θέλω! οὐρλιασε ἡ Μιλανέζα.

Καὶ τὸν χτύπησε τρεῖς-τέσσερες φορὲς μὲ τὸ σουγιὰ στὸ στῆθος.

Ὁ ὑπηρέτης, ποὺ εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα, δέχτηκε τὸν πληγωμένο στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῶ μερικοὶ διαβάτες ὁρμοῦσαν γιὰ νὰ πιάσουνε τὴν κακούργα. Ἀλλ' ἡ Ὀρτένσια τοὺς ξέφυγε καὶ τὄβαλε στὰ πόδια, φωνάζοντας:

— Τοῦ τὸ πλήρωσα!... Τοῦ τὸ πλήρωσα!...

Δυὸ-τρεῖς ἄντρες τὴν κυνηγήσανε, ἐνῶ οἱ ἄλλοι σήκωσαν στὰ χέρια τὸν καλόγερο καὶ τὸν μεταφέρανε μέσα στὸ σπίτι, ποὺ εἶχε ἀναστατωθῇ.

Τὸν ξάπλωσαν σ' ἕνα κρεβάτι. Ἕνας ὑπηρέτης ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ γιατρό, ἐνῶ ὁ Μάνλιο κι' ὁ Φάουστο γδύνανε τὸν τραυματία καὶ προσπαθοῦσανε νὰ σταματήσουν τὸ αἷμα.

Ὁ Ρομπέρτο δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς. Φαινότανε νεκρὸς κιόλας. Ὡστόσο, ἀνάπνεε ἀκόμα.

Ἡ Νορὶ βρισκόταν στὸ κρεβάτι, ὅταν ἡ Κλαούντια μπῆκε στὸ δωμάτιό της καί, μὲ χίλιες προφυλάξεις, τῆς ἀνάγγειλε ὅ,τι εἶχε συμβῇ.

Ἡ νέα γυναῖκα ἀνατρίχιασε σύγκορμη. Εἶχε συχωρέσει μὲ κόπο τὸν πατέρα της, ἀλλὰ δὲν εἶχε θελήσει ὡς τότε νὰ τὸν ξαναδῇ.

— Θεέ μου! τραύλισε. Ποιὸς τὸν τραυμάτισε;

— Μιὰ γυναῖκα...

— Ἡ Μιλανέζα ἴσως;... Δὲν τὴν πιάσανε;

— Δὲν ξέρω.

— Κι' ὁ πατέρας... ὁ Λουδοβίκος... εἶν' ἐδῶ... στὸ σπίτι μας;

— Ναί, ἀπάντησε σοβαδὰ ἡ Κλαούντια. Κι' ἴσως δὲ θὰ ξαναβγῇ ἀπὸ δῶ ζωντανός.

Ἡ Νορὶ πετάχτηκε ἀπάνω.

— Θέλω νὰ τὸν δῶ! φώναξε.

Ντύθηκε βιαστικά, καί, ἀκουμπῶντας στὸ μπράτσο τῆς θείας της, κατέβηκε στὴν κάμαρα, ὅπου εἶχαν μεταφέρει τὸ Ρομπέρτο.

Κοντὰ στὸν τραυματία βρίσκονταν ὁ γιατρός, ἕνας ἀνακρίτης καὶ δυὸ ἀστυνομικοί.

Ἔξω ἀπ' τὸ μέγαρο, οἱ ἀστυφύλακες συγκρατοῦσαν μὲ πολὺ κόπο τὸν κόσμο, ποὺ ζητοῦσε νὰ μάθῃ εἰδήσεις γιὰ τὸν πάτερ-Λουδοβίκο. Ὅλοι εὐλογοῦσαν τὸν καλόγερο καὶ καταριόνταν τὸ φόνισσα.

Εἶχαν πιάσει τὴ Μιλανέζα καὶ τὴν εἶχαν κλείσει προσωρινὰ στὴ φυλακή. Ἐπρόκειτο ὅμως νὰ τὴ στείλουν στὸ φρενοκομεῖο, γιατὶ εἶχε σαλέψει τὸ μυαλό της.

Ὁ γιατρὸς ἔδωσε μερικὲς ὁδηγίες, ποὺ ἐκτελέσθηκαν ἀμέσως. Ἔπειτα εἶπε στὸν ἀγοραστὴ καὶ στοὺς ἄλλους, ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ:

— Χρειάζεται ἀπόλυτη ἡσυχία. Κι' ἂν ἀκόμα συνέλθῃ. δὲ θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ μιλήσῃ. Θὰ σᾶς παρακαλέσω λοιπὸν νὰ φύγετε ὅλοι, ἐκτός...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ βράδυ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς Ἀλάσκας Τζὶμ Στάρκ, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ μπὰρ καὶ μπῆκε μέσα. Τίναξε τὸ χιόνι ἀπ' τὸ γουνένιο πανωφόρι του, ἔβγαλε τὰ χοντρὰ γάντια του καὶ πλησιάζοντας στὸ μπουφέ, ἄδειασε μονορούφι ἕνα ποτῆρι οὐΐσκυ. Ἔπειτα ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του. Μὴ βλέποντας τίποτα τὸ ὕποπτο, πῆγε στὴ μέση τῆς αἴθουσας, ὅπου ἔκαιγε μιὰ θεόρατη θερμάστρα. Μὰ ἀπὸ ἐκεῖ εἶδε μερικοὺς ὑποπτους τύπους.

Ὡστόσο, ἔκρυψε τὴν ταραχή του καὶ μπῆκε στὴ διπλανὴ αἴθουσα, ὅπου στοὺς ἤχους τοῦ ραδιοφώνου, χόρευαν καὶ τραγουδοῦσαν πολλοί, θέλοντας ἔτσι τὴ βραδυὰ ἐκείνη νὰ πνίξουν τὴ νοσταλγία τῆς μακρυνῆς πατρίδας τους. Ὅταν τελείωσε κι' ἐκεῖ τὴν ἐπιθεώρησί του, ξαναγύρισε στὴν πρώτη αἴθουσα. Στάθηκε κυττάζοντας πότε τὶς ἐλαφρὲς γυναῖκες, ποὺ μ' ὅλα τὰ φτιασίδια τους δὲν κατώρθωναν νὰ κρύψουν τὶς ρυτίδες τους καὶ ποὺ γύριζαν ἀπὸ τραπέζι σὲ τραπέζι, ἀπαντῶντας στὰ πειράγματα τῶν ἀντρῶν μὲ στερεότυπο χαμόγελο καὶ πότε τοὺς σκληροὺς ἐκείνους χρυσοθήρες, ἁπλοὺς ἐργάτες ἢ κακοποιούς, ποὺ εἶχαν πάει στὸ μπὰρ γιὰ νὰ ξεχάσουν μὲ τὸ κρασὶ τὴ σκληρὴ τους δουλειὰ καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις της.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τρεῖς ἄντρες ἐπαιζαν χαρτιά. Εἶδαν τὸν Τζὶμ Στὰρκ καὶ τὸν προσκάλεσαν κοντά τους. Ἦταν μιὰ παρέα γνωστή του. Ὁ Τζὶμ πλησίασε κι' ἀφοῦ τοὺς εὐχήθηκε, κάθησε λέγοντας εὔθυμα:

— Ἐλᾶτε, θὰ παίξω κι' ἐγὼ τέταρτος στὸ πόκερ σας. Τὸ νοῦ σας ὅμως στὰ δολλάρια σας, γιατὶ καταλαβαίνω πὼς ἀπόψε θάχω διαβολεμένη τύχη!...

Καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ.

Ξαφνικά, σὲ μιὰ στιγμή, ἀκούστηκαν ἀπ' τὰ τραπέζια ἄγριες φωνές:

— Τὴν πόρτα! Κλεῖσε τὴν πόρτα!...

Ἕνας καινούργιος πελάτης εἶχε μπῆ στὸ μπὰρ καὶ καθὼς κοντοστάθηκε ξεχνώντας νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα, ὅλοι σχεδὸν ξεπάγιασαν.

Τότε ὁ νεοφερμένος τῆς ἔδωσε μιὰ σπρωξιὰ καὶ τὴν ἔκλεισε μὲ βρόντο. Ἔπειτα πλησιάζοντας στὸν πάγκο, πρόσταξε:

— Οὐΐσκυ!

Πέταξε ἕνα χαρτονόμισμα κι' αρπαξε ἕνα μπουκάλι ἀπ' τὰ χέρια τοῦ μπάρμαν. Γέμισε ἕνα ποτῆρι καὶ τ' ἄδειασε μὲ μιᾶς. Ξαναγέμισε καὶ ξανάπιε. Φαινόταν ἀποκαμωμένος κι' ἔτοιμος νὰ σωριαστῇ κατὰ γῆς. Γαντζώθηκε ὅμως στὸ χάλκινο στήριγμα τοῦ μπὰρ κι' ἄδειασε ἄλλα δυὸ ποτήρια οὐΐσκυ. Κι' ὅταν συνῆλθε κάτω, κύτταξε γύρω του. Ἀμέσως τὰ μάτια του ἔπεσαν στὸν Τζὶμ Στὰρκ καὶ τὸν παρέα του. Παραμέρισε βάναυσα μιὰ γυναίκα, ποὺ τὸν εἶχε διπλαρώσει καὶ προχώρησε πρὸς τὸ ταμεῖο. Ἐκεῖ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰ δερμάτινη σακκουλίτσα γεμάτη χρυσόσκονη καὶ τὴν πέταξε στὸν ταμία. Ἐκεῖνος τὴ ζύγισε καὶ τοῦ μέτρησε ἕνα ἀντίστοιχο ποσὸ σὲ μάσκες. Ὁ νεοφερμένος, κρατῶντας τις στὶς χοῦφτες του, πλησίασε ἀπρόσκλητος στὸ τραπέζι τῆς παρέας τοῦ Τζὶμ καί, παίρνοντας μιὰ καρέκλα, ρώτησε:

— Γιὰ τὸ καλὸ τοῦ νέου χρόνου, μὲ θέλετε καὶ μένα γιὰ πέμπτον;

Κι' ἀράδιασε στὸ τραπέζι τὶς μάρκες του.

Κανεὶς δὲν ἔφερε ἀντίρρησι. Ἄλλωστε ὁ Τζὶμ Στάρκ, ποὺ εἶχε διαβολεμένη τύχη τὴ βραδυὰ ἐκείνη, εἶχε μαζέψει σ' ἕνα γύρο ὅλα τὰ λεφτὰ τῆς παρέας του. Τοῦ ἀπάντησαν, λοιπόν, μ' ἕνα καταφατικὸ κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ. Τότε ὁ ἰΔευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τὸν κύτταξε μὲ προσοχὴ καὶ τὰ μάτια του ἔλαμψαν. Θυμήθηκε πὼς κάπου εἶχε γνωρίσει τὸν ἄνθρωπο αὐτόν. Τοῦ κάκου ὅμως βασάνιζε τὸ μυαλό του γιὰ νὰ τὸν θυμηθῇ. Ξαφνικά, τὰ μάτια του ἔπεσαν σὲ μιὰ καρτέλλα, κρεμασμένη στὸ μεσαῖο δοκάρι τοῦ ταβανιοῦ, ποὺ ἔγραφε: «1000 δολλάρια ἀμοιβὴ σ' ὅποιον παραδώσῃ ζωντανὸ ἢ νεκρὸ τὸ φυγόδικο Τζὰνς Μπάρνετ».

Δίπλα στὸ κείμενο ἦταν κι' ἡ φωτογραφία τοῦ καταζητουμένου. Δὲν ἔμενε ἀμφιβολία στὸν ἀστυνόμο. Ὁ ἄγνωστος συμπαίκτης του ἦταν ὁ φυγόδικος. Παρ' ὅλη τὴν πυκνὴ κι' ἀχτένιστη γενειάδα του, ποὺ ἔκρυβε τὴν πραγματική του φυσιογνωμία, τὸν γνώρισε.

Συνοφρυωμένος καὶ μὲ ὕφος ἀποφασιστικὸ ὁ Τζὶμ Στάρκ σηκώθηκε καὶ μὲ τὸ χέρι του στὸ περίστροφο, εἶπε:

— Μιὰ στιγμή, κύριοι!

Ἡ φωνὴ του ἦταν τέτοια ποὺ κίνησε τὴ γενικὴ προσοχή. Πολλοὶ θαμῶνες σηκώθηκαν ἀπ' τὰ τραπέζια καὶ πλησίασαν.

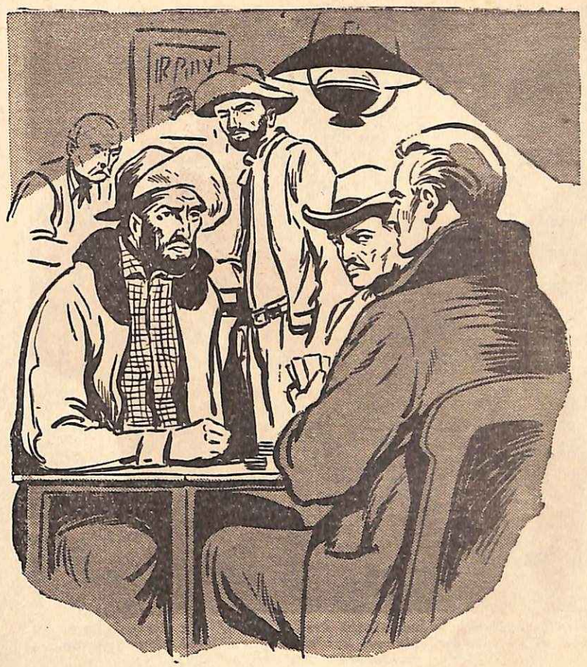
Τότε ὁ Τζὶμ ἔσκυψε πρὸς τὸν ἄγνωστο καὶ τὸν ρώτησε:

— Δὲ μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ μοῦ πῆς ποιὸς εἶσαι;

Σιγὴ νεκρικὴ ἁπλώθηκε στὴν αἴθουσα. Ἔπειτα πολλοὶ ἄρχισαν νὰ σιγοψιθυρίζουν:

— Μὰ αὐτὸς εἶναι ὁ Τζὰνς Μπάρνετ! Πῶς διάβολο ἤρθε πρωτοχρονιάτικα νὰ πέσῃ μέσ' στὰ χέρια του;...

Ὁ Τζὶμ ἄκουσε τὰ ψιθυρίσματα

ΜΙΑ ΠΑΡΤΙΔΑ ΠΟΚΕΡ

Κι' ἄρχισε τὸ παιχνίδι. Μὲ τρια κόλπα, ὁ Τζὶμ Στάρκ κέρδισε ὅλα τὰ λεφτὰ τοῦ νεοφερμένου συμπαίκτου του. Τώρα ἦταν μάλιστα ἡ σειρὰ ἐκείνου νὰ μοιράσῃ τὰ χαρτιά. Πῆρε τὴν τράπουλα, μὰ πρὶν μοιράσῃ τὰ χαρτιά, σταμάτησε καὶ εἶπε:

— Στάσου, σερίφη! Πρὶν ἀνοίξῃς τὰ χαρτιὰ σου, ἔχω νὰ σοῦ κάνω μιὰ πρόταση. Πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἔδειξες πὼς κατάλαβες ποιὸς εἶμαι. Τώρα σοῦ λέω κι' ἐγὼ πὼς εἶμαι πραγματικὰ ἐκεῖνος ποὺ φαντάστηκες καὶ ποὺ γυρεύεις νὰ βρῇς τόσο καιρό. Ἤρθα ἐδῶ μέσα ἀπόψε γιὰ νὰ γλεντήσω καὶ νὰ χαρῶ τὴν πρωτοχρονιάτικη βραδυά. Ἤρθα νὰ θυμηθῶ κι' ἐγὼ παλιὲς καλὲς Πρωτοχρονιές, ἔτσι γιορτάζα μὲ τὴν οἰκογένειά μου. Δὲ φανταζόμουν ὅμως ποτὲ πὼς θὰ σὲ συναντοῦσα ἐδῶ μέσα... Πάει καλά! Μοῦ μένει τώρα ἡ ἐλευθερία μου, ποὺ μπορῶ νὰ ὑπερασπίσω καὶ νὰ βγῶ νικητής. Λοιπόν, ἐπειδὴ δὲν ἔχω ἄλλα λεφτά, σοῦ προτείνω νὰ παίξουμε τὴν ἐλευθερία μου. Ἂν κερδίσω, θὰ μοῦ δώσῃς πίσω τὰ λεφτά μου. Ἂν χάσω, θ' ἁπλώσω μόνος μου τὰ χέρια μου, γιὰ νὰ μοῦ περάσῃς τὶς χειροπέδες σου καὶ θὰ σ' ἀκολουθήσω στὴ φυλακή... Δέχεσαι;

Τὸ πρόσωπο τοῦ φυγόδικου, καθὼς μιλοῦσε, ἦταν ἤρεμο. Μὰ τὰ μάτια του πετοῦσαν ἀστραπές. Τὸ ἕνα χέρι τὸ εἶχε κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι. Ὁ Τζὶμ Στὰρκ κατάλαβε πὼς τὸ ἀόρατο ἐκεῖνο χέρι κρατοῦσε περίστροφο μὲ τὴν κάννη γυρισμένη καταπάνω του.

— Δέχομαι, εἶπε ἀποφασιστικά.

Οἱ περίεργοι πλησίασαν πιὸ κοντά. Ὁ Μπάρνετ μοίρασε τὰ χαρτιά. Καὶ ὅταν τὰ κύτταξαν ὅλοι, ρώτησε:

— Πόσα φύλλα;

— Σερβί, ἀπάντησε ὁ Τζίμ.

— Ἐγὼ παίρνω τρία.

— Φοὺλ τοῦ ὄσσου, εἶπε πάλι ὁ Τζίμ.

Κι' ἀφάδιασε στὸ τραπέζι τὰ χαρτιά του.

Ὁ Τζὰνς ἄπλωσε κι' αὐτὸς τὰ δικά του. Καὶ χωρὶς νὰ ζωγραφιστῇ στὸ πρόσωπό του ἡ παραμικρὴ συγκίνησι, εἶπε ἤρεμα στὸν Τζὶμ Στάρκ:

— Ἔχασα, σερίφη! Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία γιορτὴ γιὰ μένα, ἐνῶ γιὰ σένα ἀρχίζει μιὰ νέα, καλὴ καὶ τυχερὴ Πρωτοχρονιά.

Ὁ Τζὶμ Στάρκ τοῦ πέρασε τὶς χειροπέδες καὶ βγήκαν κι' οἱ δυὸ ἔξω, ἐνῶ οἱ ἄλλοι παραμερίζαν μὲ τρόμο τὰ λυπημένα.

— Τὸ δύστυχο! εἶπε κάποιος. Τὸν τρῶγε τὸ κεφάλι του. Τραβάει κατ' ἐθέλειαν γιὰ τὴν κρεμάλα.

Γιὰ μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας μιὰ ἐκρικὴ σιωπὴ ἁπλώθηκε. Ἔπειτα ἕνας γύρισε στὸ τραπέζι του νὰ συνεχίσῃ τὸ γλέντι, νὰ πιῇ κρασί, νὰ ξεχάσῃ τὴ νοσταλγία τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς. Κανένας ὅμως δὲν πρόσεξε ὅτι οἱ τολύπες τοῦ καπνοῦ, ποὺ ἀνέβαιναν πρὸς τὸ ταβάνι, ἔπειρναν τὸ σχῆμα τῆς θηλειᾶς μιᾶς κρεμάλας...

ΚΛΟΝΤ ΟΡΒΑΛ

Παρκετίνες Ἀγγλίας "ΦΟΥΡΜΟΤΟ"
Δὲν γλυστροῦν ποτέ
Ἐγγύησις 100 λιρῶν Ἀγγλίας
Παρκετίνες Γαλλίας "OUI" σὲ σκόνη
καθαρίζουν καὶ γυαλίζουν παρκέτα,
μωσαϊκά, μάρμαρα, δέρματα.
Πωλοῦνται παντοῦ.

—Ἐπειδὴ δὲν ἔγω ἄλλα λεφτά, σοῦ προτείνω νὰ παίξουμε τὴν ἐλευθερία μου... εἶπε στὸ σερίφη.

Μιὰ ζιμπελίνα ποὺ ἀναπαύεται ἀνεβασμένη σ' ἕνα δέντρο. Τὸ δέρμα της μὲ τὸ πλούσιο τρίχωμα καὶ τὴ μακρειὰ οὐρὰ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀκριβώτερα ποὺ ὑπάρχουν.

ΚΥΝΗΓΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ

ΑΡΚΟΥΔΕΣ ΚΑΙ ΖΙΜΠΕΛΙΝΕΣ ΣΤΗ ΣΙΒΗΡΙΑ

Ὁ Ἰβὰν Ἀραμίλεφ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους σύγχρονους Ρώσους κυνηγούς. Γεννήθηκε στὴ μακρυνὴ Σιβηρία ἀπὸ οἰκογένεια, ποὺ τὰ ἄρρενα μέλη της ἦταν ἀπὸ πατέρα σὲ γυιὸ κυνηγοί. Καθεστῶτα κατέρρευσαν, αἰματηρὲς ἐπαναστάσεις συνεκλόνισαν ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τὴν ἀχανῆ ρωσικὴ ἐπικράτεια, ἐπακολούθησε ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος μ' ὅλες τὶς τραγικὲς συνέπειές του, ἀλλ' οἱ Ἀραμίλεφ παρέμειναν πάντοτε κυνηγοί. Ἦταν τὸ ἐπάγγελμά τους, ποὺ γιὰ τίποτα στὸν κόσμο δὲν ἤθελαν ν' ἀπαρνηθοῦν.

Ὁ Ἰβάν, ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ στὴ σημερινὴ Ρωσία, φοίτησε κανονικὰ στὸ σχολεῖο, πῆγε κατόπιν στὸ πανεπιστήμιο, ἀλλ' ὅταν τέλειωσε τὶς σπουδές του, ξαναγύρισε στὴν ἀγαπημένη του «ταΐγκα», τὸ ἀπέραντο ρωσικὸ δάσος, μὲ τὴν παράξενη ζωὴ καὶ τὶς μεγάλες συγκινήσεις του.

Σ' ἕνα βιβλίο ποὺ δημοσίευσε τελευταῖα καὶ ποὺ μεταφράσθηκε στὶς περισσότερες γλῶσσες ἀφηγεῖται τὴ ζωὴ τῶν Ρώσων κυνηγῶν στὶς παγωμένες ἐκτάσεις τῆς βορείου Σιβηρίας.

Ὁ πατέρας του εἶχε σκοτωθῆ στὸν τελευταῖο πόλεμο κι' ὁ Ἰβάν μεγάλωσε κοντὰ στὸν πάππο του, ποὺ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φημισμένους κυνηγούς.

Ἄρχισε νὰ κυνηγάη ἀπὸ παιδάκι 12 χρόνων. Ὁ παππούς του τοῦ πρωτοέδωσε ἕνα τόξο, μὲ τὸ ὁποῖο κυνηγοῦσε πουλιὰ καὶ μικρὰ ζῶα.

ΜΙΑ ΣΚΟΠΙΑ ΠΑΝΩ Σ' ΕΝΑ ΔΕΝΤΡΟ

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, πῆρε μέρος μὲ τρόπο ὁλότελα ἀπροσδόκητο σ' ἕνα κυνήγι ἀρκούδας. Μιὰ μεγάλη φαιὰ ἀρκούδα τοὺς εἶχε φάει μιὰ ἀγελάδα. Ἡ μητέρα του ἤθελε νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν εἶχε θρέψει, ἀλλ' ὁ παππούς του τῆς εἶπε νὰ μὴν κάνη τίποτα. Κυνηγὸς αὐτός, δὲν μποροῦσε ν' ἀφήσῃ τὴν ἀρκούδα ἀτιμώρητη. Ἤξερε ὅτι ἡ ἀρκούδα θὰ ξαναγύριζε γιὰ νὰ φάη ὅτι εἶχε ἀπομείνει κι' ἤθελε νὰ τῆς δώσῃ ἕνα καλὸ μάθημα. Νὰ πῶς ἀφηγεῖται τὰ πράγματα ὁ Ἰβάν:

«Τὸ βράδυ, ὁ παππούς μου, πῆρε μερικὲς σανίδες κι' ἕνα τσεκούρι κι' ἐπῆγε νὰ φτιάξη μιὰ σκοπιὰ πάνω σ' ἕνα δέντρο. Αὐτὲς οἱ σκοπιὲς εἶναι ὅσον δὲν παίρνει πιὸ ἁπλές. Ἀποτελοῦνται ἀπὸ μιὰ μεγάλη ὁριζόντια σανίδα, ὅπου κάθεται ὁ κυνηγός, καὶ δυὸ ἄλλες ποὺ μπαίνουν λοξὰ καὶ καρφώνονται πάνω στὰ κλαδιὰ γιὰ νὰ συγκρατοῦν σὲ σταθερὴ θέσι τὴν πρώτη. Διαφορετικά, κατὰ τὴ μεγάλη στιγμή, ἡ σανίδα θὰ ταλαντευόταν καὶ ἡ σκόπευσι δὲν θὰ ἦταν σωστή.

»Ἡ σκοπιὰ πάνω στὸ δέντρο ἔχει δυὸ μεγάλα πλεονεκτήματα. Πρῶτον, ἐπιτρέπει στὸν κυνηγὸ νὰ βλέπῃ σὲ μεγάλη ἀκτίνα ὁλόγυρα, κριμμένος πίσω ἀπὸ τὰ κλαδιά. Καὶ δεύτερον τοῦ παρέχει μιὰ ἀξιόλογη προστασία, μὲ τὴν προϋπόθεσι, βέβαια, ὅτι δὲν θὰ ἀστοχήσῃ. Γιατί, διαφορετικά, ἡ πληγωμένη ἀρκούδα εἶναι ἱκανὴ ν' ἀνεβῆ ὡς ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν βρῆ.

»Ὁ παπποῦς μου εἶχε φτιάξει τὴ σκοπιά του πάνω σ' ἕνα δέντρο, πλάϊ στὰ ὑπολείμματα τῆς ἀγελάδας.

»Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὅμως, ξαναγύρισε μ' ἀδεινὰ τὰ χέρια. Κοιμήθηκε δυὸ ἢ τρεῖς ὧρες. Ἔπειτα σηκώθηκε καὶ κάθησε μαζί μας στὸ τραπέζι. Ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν ἔβγαλε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του.

»Κατὰ τὸ ἀπομεσήμερο, γλυστρησα ἔξω κι' ἔτρεξα στὸ δάσος. Τὰ δέντρα μοῦ ἦταν γνώριμα καὶ δὲν δυσκολεύτηκα ν' ἀνακαλύψω ἐκεῖνο ὅπου ὁ παπποῦς μου εἶχε στήσει τὴ σκοπιά του.

»Σκαρφάλωσα ἀμέσως κι' ἔφτασα ἐπάνω. Ἦταν ἕνα θαυμάσιο πόστο. Σκεφτόμουνα μόνο τί θάλεγε ὁ παπποῦς μου, ὅταν θὰ μ' εὕρισκε ἐκεῖ πάνω.

ΠΟΛΥΩΡΗ ΑΝΑΜΟΝΗ

»Ἔφτασε μὲ τὸ σούρουπο καὶ μὲ βρῆκε καθισμένον πάνω στὴ σανίδα.

»—Τὶ κάνεις ἐδῶ, παληόπαιδο, μοῦ φώναξε. Κατέβα γρήγορα!

»Μ' ἅρπαξε ταὐτόχρονα ἀπὸ τὸ γοὐνινο γιακά μου κι' ἑτοιμάστηκε νὰ μὲ πετάξη κάτω. Ἀλλά, κείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε ἕνα μουγκρητό. Τὰ δάκτυλα τοῦ παππού μου ξεσφίχτηκαν ἀμέσως.

»Τὸ μουγκρητὸ ἀκούστηκε καὶ πάλι. Ἦταν τόσο ἀπαίσιο, ποὺ ἔνοιωθα τὸ αἷμα νὰ παγώνη μέσα στὶς φλέβες μου.

»—Τί εἶναι, παππού; ρώτησα σιγά.

»Ἡ ἀπάντησι ἦταν μονολεκτική:

»—Λύγκας.

»Τὸ μουγκρητὸ ἀκούστηκε κάμποσες φορὲς ἀκόμη. Ἔπειτα ἔσβησε.

»Ἡ νύχτα ἁπλωνόταν βαθειὰ καὶ τὸ κρύο ἦταν πολὺ δυνατό. Ἔτρεμα ὅπως καὶ τὰ ἄστρα ποὺ τρεμόσβυναν πάνω στὸν οὐρανό. Πόση ὥρα θὰ μείναμε ἄραγε πάνω σ' αὐτὸ τὸ δέντρο;

»Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα, ὅταν, τέλος, ἤρθε ἡ ἀρκούδα. Δὲν τὴν ἔβλεπα. Ἀλλ' ἄκουσα τὸ θόρυβο ποὺ ἔκανα τὰ βαρειὰ βήματά της.

»Πάνω στὸν οὐρανὸ ἔτρεχαν ὁλόλευκα σύννεφα. Κάθε τόσο ἡ σελήνη πρόβαλε ἀναμεσά ἀπ' αὐτά. Ἔπειτα τὴν χάναμε ἀπὸ τὰ μάτια μας.

»Ὁ παπποῦς στήριξε τὴν καραμπίνα του πάνω σ' ἕνα διχαλωτὸ κλαδί. Εἶχε διακρίνει τὸ μεγάλο ζῶο κι' ἑτοιμαζόταν νὰ τὸ χτυπήσῃ. Ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶναι βέβαιος πὼς θὰ τὸ πετύχαινε ἔπρεπε νὰ περιμένῃ ὥσπου νὰ φανῆ ἡ σελήνη ἀναμεσα ἀπὸ τὰ σύννεφα.

»Ἡ ἀρκούδα εἶχε ριχτῆ τώρα στὰ ὑπολείμματα τῆς ἀγελάδας. Τὴν ἀκούγαμε νὰ σπάζῃ τὰ κόκκαλα τοῦ ζώου καὶ νὰ μασουλίζῃ τὶς σάρκες του, χτυπώντας τὰ μεγάλα χείλη της.

»Τὸ πόδια μου, ποὺ κρέμονταν ἀπὸ τὴ σανίδα μὲ πονοῦσαν, γιατὶ ὅλο μου τὸ αἷμα εἶχε συγκεντρωθῆ σ' αὐτὰ κι' ἡ μύτη μου μ' ἐνοχλοῦσε τρομερά, σὰ νὰ τὴν τρυποῦσαν μὲ βελόνες. Αἰσθανόμουν τὴν ἀνάγκη νὰ φταρνισθῶ, ἀλλὰ προσπαθοῦσα νὰ τὸ ἀποφύγω, γιὰ νὰ μὴν μ' ἀκούσῃ ἡ ἀρκούδα. Δὲν λογάριαζα τὸ ξύλο ποὺ θὰ τρωγα ἀπὸ τὸν παππού μου, ὅσο τὸ ὅτι ἡ φήμη του βρισκόταν στὰ χέρια μου. Γιατὶ οἱ συγχωριανοί μας θὰ τὸν περιγελοῦσαν, ἂν γύριζε καὶ δεύτερη φορὰ μ' ἀδειανὰ χέρια.

— Τώρα, εἶσαι σίγουρος πὼς εἶμαι ἱκανὸς νὰ παντρευτῶ καὶ νὰ ζήσω μιὰ γυφὰ τὴν κόρη σου;

ΔΥΟ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ ΜΕ ΤΟ ΤΣΕΚΟΥΡΙ

»Εὐτυχῶς, φάνηκε ἡ σελήνη καὶ τὸ φῶς της ἔπεσε πάνω στὴν ἀρκούδα. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ παππούς μου πάτησε τὴ σκανδάλη. Ὁ θόρυβος τοῦ πυροβολισμοῦ μὲ ξεκούφανε καὶ νόμισα πὼς κατρακυλοῦσα ἀπὸ τὴ σανίδα. Ὅταν διαλύθηκε ὁ καπνός, εἶδε τὸ πελώριο ζῶο νὰ διευθύνεται κλονιζόμενο πρὸς τὸ μέρος μας. Εἶχε τραυματιστῆ, ἀλλὰ διατηροῦσε ἀκμαῖες τὶς δυνάμεις του κι' ἡ ὀργή του θἄπρεπε νἄταν πολὺ μεγάλη.

»Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο. Ἀνασηκώθηκε ἀμέσως στὰ πισινά της πόδια κι' ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ μὲ μεγάλη εὐκινησία... Σὲ λίγο, μ' ἕνα μοναδικὸ χτύπημα θ' ἀναποδογύριζε τὴ σκοπιά μας καὶ θὰ μᾶς πετοῦσε κάτω. Θὰ ἤμαστε τότε χαμένοι.

»Ἀλλ' ὁ παπποῦς μου εἶχε ἁρπάξει τὸ τσεκοῦρι του. Ἡ κοφτερὴ λεπίδα του διέγραψε ἕνα τόξο κι' ἔπεσε βαρειὰ πάνω στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μπροστινὰ πόδια τῆς ἀρκούδας... Τὴν χτύπησε ὕστερα μὲ τὸ πίσω -μέρος τοῦ τσεκουριοῦ στὸ κρανίο καὶ τῆς τὸ ἄνοιξε στὰ δύο. Τὸ ζῶο ἅφισε ἕνα ὑπόκωφο μουγκρητὸ καὶ σωριάστηκε κάτω.

»Ἀλλ' ὁ παπποῦς μου δὲ βιάστηκε νὰ κατεβῆ καὶ δὲν τὸ ἔκαμε παρὰ μόνον ὅταν ἄρχισε νὰ χαράζῃ. Πήδησε τότε κάτω καὶ ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι ἡ ἀρκούδα δὲ ζοῦσε πιά, μὲ βοήθησε νὰ κατεβῶ κι' ἐγώ.

»— Εἶναι ἡ δεύτερη φορὰ στὴ ζωή μου, ποὺ σκοτώνω μὲ τὸ τσεκούρι μιὰ πληγωμένη ἀρκούδα, μοῦ εἶπε. Ἕνας κυνηγὸς πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμος γιὰ ὅλα!

»Τὸν ἄκουσα κατόπιν νὰ μιλάῃ στὴν ἀρκούδα σὰ νὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀκούσῃ.

»—Ἐσὺ φταῖς, τῆς εἶπε. Ἂν ἔτρωγες μόνο μοῦρα καὶ ρίζες, θὰ περνοῦσες περίφημα στὴν «ταΐγκα» καὶ θὰ σ' ἀφίναμε νὰ ζήσῃς ὅσο σοῦ ἄρεσε. Ἀλλὰ φέρθηκες ἄσχημα καὶ τώρα ἦρθε ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ πληρώσῃς.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΕΝΟΣ ΚΥΝΗΓΟΥ

Ὁ παπποῦς του τὸν ἔπαιρνε ἀπὸ τότε πολλὲς φορὲς μαζί του στὸ κυνῆγι κι' ὁ Ἰβὰν δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα ποὺ θὰ τέλειωνε τὰ μαθήματά του στὸ σχολεῖο κι' ἀργότερα στὸ πανεπιστήμιο γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴν «ταΐγκα». Ἔτσι, σιγὰ - σιγά, ἔμαθε ὅλα τὰ μυστικὰ γιὰ νὰ στήνῃ παγίδες καὶ νὰ κυνηγάη τὰ διάφορα ζῶα.

— Νὰ μὴ βιάζεσαι, μικρέ, τοὔλεγε. Δὲν πρέπει νὰ πιάνῃς τὶς παγίδες μὲ τὰ χέρια σου, χωρὶς νὰ τὶς τρίβῃς κατόπιν μὲ μερικὰ χορτάρια. Γιατὶ οἱ ἐρμίνες ἔχουν δυνατὴ ὀσφρησι καὶ δυσπιστοῦν στὸν ἄνθρωπο. Ἀναγνωρίζουν τὴν ὀσμὴ του ἀκόμη καὶ πάνω στὸ γυμνὸ μέταλλο. Νὰ προτιμᾶς νὰ στήνῃς τὶς παγίδες σου στὰ ἔλατα, ποὺ ἀπορροφοῦν τὴν ὀσμὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Κάθε τόσο ἔσκυβε πάνω στὶς παγίδες του, μουρμουρίζοντας:

— Ζητάω τὴν εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴ Δύσι, ἀπὸ τὸ Βορὰ καὶ τὸ Νότο, γιὰ νὰ μπλεχτῆ στὰ δίχτυα μου ἡ κόκκινη ἀλεποῦ, ἡ γκρίζα μάρτη καὶ ἡ μαύρη ζιδελίνα...

Ἔσκαβε μὲ μιὰ μικρὴ ἀξίνα τὸ χιόνι, ἔστηνε μὲ προσοχὴ τὶς παγίδα καὶ κατόπιν τὴν ξανασκέπαζε μὲ χιόνι, προσπαθῶντας νὰ μιμηθῆ τὸ τοπίο ὁλόγυρα.

Ο ΜΥΘΙΚΟΣ ΦΟΙΝΙΚΑΣ

«Ἕνα βράδυ, ἀφηγεῖται ὁ Ἰβάν, πῆρα τὸ θάρρος νὰ τὸν ρωτήσω ἂν εἶχε ποτὲ δῆ τὸ φοίνικα, γιὰ τὸν ὁποῖο τόν εἶχα ἀκούσει νὰ μιλάῃ πολλὲς φορές.

»Ἡ ἐρώτησί μου τὸν ἔφερε σ' ἀμηχανία.

»— Πῶς νὰ σοῦ τὸν περιγράψω, μοῦ εἶπε. Βλέπεις, δὲν ἐμφανίζεται σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Κι' ἔπειτα, ἂν ἔχῃς τὴν καλὴ τύχη νὰ πέσῃς πάνω του, μεταμορφώνεται ἀμέσως σὲ κοτσίφι ἢ σ' ἕνα ἄλλο πουλί. Ἔτσι, ὁ κυνηγὸς δὲ μπορεῖ νὰ τὸν δῆ ὅπως εἶναι πραγματικά. Εἶναι ἕνα μαγικὸ πουλί. Ἐχε ὑπομονή, θὰ τὸ βροῦμε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς μέρες.

»—Κι' ἂν τὸ πιάσω; εἶπα. Θὰ γίνωμε πλούσιοι γιὰ ὅλη μας τὴ ζωὴ καὶ δὲ θἄχωμε πιὰ ἀνάγκη νὰ κυνηγᾶμε;

»— Ἄ, αὐτὸ σκέφτεσαι; εἶπε ὁ πάππος μου. Εἶναι κακὸ πρᾶγμα νὰ πηγαίνῃ τὸ μυαλό σου στὸ πλοῦτη. Γιὰ ποιό λόγο δὲ θὰ πρέπει νὰ κυνηγᾶμε; Δὲν ξέρεις πὼς γεννηθήκαμε κυνηγοί; Κι' ἔπειτα, ἂν δὲν κυνηγᾶμε, τί θὰ τὰ κάνωμε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μας;

»Εἶχα ἀπομείνει σιωπηλός. Ὁ παπποῦς μου γέμισε μὲ ἀργὲς κινήσεις τὴν πίπα του, τὴν ἄναψε κι ἔπειτα ξαναεῖπε:

»— Εἶναι κακὸ νὰ ζῆς μὲ τὸ δ-νειρο πὼς μιὰ μέρα θὰ μπορέσῃς νὰ φτάσῃς στὴν ὀκυηρία. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζῆ, χωρὶς νὰ κάνη τίποτα, εἶναι τὸ ἴδιο κακὸς μ' ἐκεῖνον ποὺ ζῆ κλέβοντας τοὺς ἄλλους. Ἂν δῆς μιὰ ἐρμίνα ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο ζῶο, ποὺ ἔχει πιαστῆ στὰ δίχτυα ἑνὸς ἄλλου κυνηγοῦ, δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀγγίξῃς. Ἂν δῆς τὸ σκυλὶ ἑνὸς ἄλ-λου ν' ἀκολουθῆ ἕνα καλὸ ἴχνος, μὴν τρέξῃς νὰ πάρῃς τὴ θέσι του, γιὰ νὰ τοῦ κλέψῃς τὴ λεία του. Ὁ καλὸς κυνηγὸς δὲν κλέβει τοὺς συντρόφους του. Ἔτσι, θαχης τὴ συνείδησί σου ἤσυχη, θὰ κοιμασαι εἰ-

Μιὰ φαιὰ ἄοκτος μαζὶ μὲ τὰ μικρά της. Τὸ ζῶο αὐτὸ συνηθίζει στὴν αἰχμαλωσία, ἀλλὰ δὲν ἀποβάλλει ποτὲ τὰ θηριώδη ἔνστικτά του.

μένιου ἔλατου. Ἦταν μιὰ ὑπέροχη μαύρη μάρτη, μιὰ ἀληθινὴ ζιμπελίνα, ποὺ τὸ δέρμα της ἄξιζε τὸ βάρος του σὲ χρυσάφι. Δὲν εἴχαμε βρῆ τὸ μυθικὸ φοίνικα καὶ δὲν θὰ πλουτίζαμε γιὰ πάντα, ἀλλὰ κρατούσαμε στὰ χέρια μας μιὰ πρώτης τάξεως λεία.

»Διέτρεξα ἀπὸ τότε ὅλα τὰ δάση τῆς Σιβηρίας. Ἑκατοντάδες ζῶα πέρασαν ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ἀπόχτησα πεῖρα καὶ ἀνέπτυξα τὴν ψυχραιμία μου. Ἀλλὰ νοιώθω ἀκόμη, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια, τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ μὲ κυρίευσε, καθὼς κύτταζα τὸ κομψὸ ἐκεῖνο πλάσμα, τὶς ἄψογες γραμμές του, τὸ γυαλιστερὸ τρίχωμά του, τὶς χαριτωμένες καὶ ἀργὲς κινήσεις του, ποὺ θὰ μποροῦσαν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη νὰ μεταβληθοῦν σὲ πήδημα πολλῶν μέτρων. Ἔ, λοιπόν, αὐτὴ τὴ ζιμπελίνα θὰ τὴν ἔπιανα πρὶν ἀπὸ τὸν παππού μου! Χωρὶς νὰ σκεφθῶ περισσότερο, σήκωσα ἀργὰ τὸ ὅπλο μου, σκόπευσα στὴν ἐντέλεια καὶ πυροβόλησα. Ἀλλ' ἡ ζιμπελίνα εἶχε ἀντιληφθῆ τὴν κίνησί μου καὶ, τὴν τελευταία στιγμή, μετατοπίστηκε κατὰ μερικὰ ἑκατοστά. Ἔτσι, ἡ σφαῖρα μου χάθηκε ἀνάμεσα στα κλαδιὰ τοῦ δέντρου, κάνοντας νὰ πέσῃ τὸ χιόνι ποὺ τὰ σκέπαζε. Ἡ ζιμπελίνα ἄφισε ἕνα σούϊγισμα, σὰ νἄθελε νὰ μὲ περιγελάσῃ καὶ κατόπιν πήδησε σ' ἄλλο δέντρο κι' ὕστερα σὲ τρίτο.

ΕΝΑΣ ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ

Ἡ συζήτησι αὐτὴ γινόταν μέσα σὲ μιὰ μικρὴ σκηνὴ πούχαν στήσει κοντὰ στὶς παγίδες τους.

«Τὴν ἄλλη μέρα, συνεχίζει ὁ Ἰβάν, τὰ σκυλιὰ μας γαύγισαν. Δὲν ἤξερα ποιό ἦταν τὸ ζῶο ποὺ ἡ θέα του τὰ εἶχε ἐρεθίσει τόσο πολύ, ἀλλὰ τὸ ἐπίμονο γαύγισμά τους κι' ἡ ἔκφρασι ποὺ πῆρε τὸ πρόσωπο τοῦ παππού μου μ' ἔκαναν νὰ καταλάβω πὼς ἐπρόκειτο γιὰ κάποια ἐξαιρετικὴ λεία.

»Περάσαμε τὰ σκὶ στὰ πόδια μας κι' ἐπὶ δυὸ ὧρες ἀκολουθούσαμε τὰ σκυλιά, ποὺ ἔτρεχαν δεξιὰ κι' ἀριστερά, πάνω στὴν παγωμένη ἔκτασι. Ὁ παπποῦς εἶχε πάρει μαζί του ἕνα μεγάλο δίχτυ, ποὺ δὲν ἤξερα ἀκόμη τὴ χρῆσι του.

»Καί, ξαφνικά, τὴν εἶδα. Ἡ σιλουέττα της ξεκοβόταν καθαρὰ πάνω στὴν πυκνὴ φυλλωσιὰ ἑνὸς ἀσημένιου ἔλατου. Ἦταν μιὰ ὑπέροχη μαύρη μάρτη, μιὰ ἀληθινὴ ζιμπελίνα, ποὺ τὸ δέρμα της ἄξιζε τὸ βάρος του σὲ χρυσάφι. Δὲν εἴχαμε βρῆ τὸ μυθικὸ φοίνικα καὶ δὲν θὰ πλουτίζαμε γιὰ πάντα, ἀλλὰ κρατούσαμε στὰ χέρια μας μιὰ πρώτης τάξεως λεία.

»Διέτρεξα ἀπὸ τότε ὅλα τὰ δάση τῆς Σιβηρίας. Ἑκατοντάδες ζῶα πέρασαν ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ἀπόχτησα πεῖρα καὶ ἀνέπτυξα τὴν ψυχραιμία μου. Ἀλλὰ νοιώθω ἀκόμη, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια, τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ μὲ κυρίευσε, καθὼς κύτταζα τὸ κομψὸ ἐκεῖνο πλάσμα, τὶς ἄψογες γραμμές του, τὸ γυαλιστερὸ τρίχωμά του, τὶς χαριτωμένες καὶ ἀργὲς κινήσεις του, ποὺ θὰ μποροῦσαν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη νὰ μεταβληθοῦν σὲ πήδημα πολλῶν μέτρων. Ἔ, λοιπόν, αὐτὴ τὴ ζιμπελίνα θὰ τὴν ἔπιανα πρὶν ἀπὸ τὸν παππού μου! Χωρὶς νὰ σκεφθῶ περισσότερο, σήκωσα ἀργὰ τὸ ὅπλο μου, σκόπευσα στὴν ἐντέλεια καὶ πυροβόλησα. Ἀλλ' ἡ ζιμπελίνα εἶχε ἀντιληφθῆ τὴν κίνησί μου καὶ, τὴν τελευταία στιγμή, μετατοπίστηκε κατὰ μερικὰ ἑκατοστά. Ἔτσι, ἡ σφαῖρα μου χάθηκε ἀνάμεσα στα κλαδιὰ τοῦ δέντρου, κάνοντας νὰ πέσῃ τὸ χιόνι ποὺ τὰ σκέπαζε. Ἡ ζιμπελίνα ἄφισε ἕνα σούϊγισμα, σὰ νἄθελε νὰ μὲ περιγελάσῃ καὶ κατόπιν πήδησε σ' ἄλλο δέντρο κι' ὕστερα σὲ τρίτο.

Η ΩΡΑΙΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

»Τὰ εἶχα χαμένα. Ποτὲ δὲν εἶδα τὸν παππού μου τόσο θυμωμένο.

«Δὲν ἀξίζεις οὔτε τὸ σχοινὶ ποὺ θὰ χρειαζόταν κανεὶς γιὰ νὰ σὲ κρεμάσῃ!» μοῦ εἶπε.

»Ἡ ζιμπελίνα ἐξακολουθοῦσε νὰ πηδάῃ ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο. Ἀλλά, στὸ τέλος κουράστηκε. Τὴν εἶδαμε νὰ γλυστρᾶη στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω. Ἐξαφανίστηκε κατόπιν πίσω ἀπὸ ἕνα σωρὸ ξύλων. Τὰ σκυλιὰ πῆραν ἀμέσως θέσι στὶς δυὸ ἄκρες αὐτοῦ τοῦ σωροῦ, ἀλλὰ δὲν τόλμησαν νὰ χωθοῦν μέσα σ' αὐτόν. Ὁ παππούς μου κρέμασε τότε τὸ ὅπλο του ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ἑνὸς δέντρου κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ ξετυλίγῃ τὸ δίχτυ του.

»— Φέρε μου γρήγορα κλαδιά, μὲ πρόσταξε.

»Κάθε τρία βήματα ἔχωνε κι' ἀπὸ ἕναν πάσσαλο στὸ χιόνι κι' ἔδεσε πάνω σ' αὐτοὺς τὸ δίχτυ, σὲ τρόπο ποὺ τὸ ζῶο νὰ μὴ μπορῇ νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ κάτω. Μιλοῦσε ταυτόχρονα στὴ ζιμπελίνα.

»— Ἔλα, ὡραία μου, τῆς ἔλεγε μὲ χαϊδευτικὴ φωνή. Ἔλα ποὺ σὲ περιμένουμε.

»Ἀφοῦ τέντωσε καλὰ τὸ δίχτυ, πῆρε ἕνα διχαλωτὸ ξύλο κι' ἄρχισε νὰ τὸ χώνῃ μέσα στὸ σωρό, πότε πρὸς τὴ μιὰ διεύθυνσι καὶ πότε πρὸς τὴν ἄλλη.

»— Ἔλα, ὡραία μου, ξανάλεγε τρυφερά.

»Ἀλλ' ἡ ζιμπελίνα δὲν ἔβγαινε.

»Σιγὰ - σιγὰ νύχτωσε. Δὲ μποροῦσαμε πιὰ νὰ κάμωμε τίποτα.

»Ἔφερα τὴ μικρὴ σκηνή μας καὶ τὴν ἔστησα μέσα στὸν περίβολο ποὺ σχημάτιζε τὸ δίχτυ. Ἐκεῖ περάσαμε τὴ νύχτα.

»Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ παπποῦς ξαναπῆρε τὸ διχαλωτὸ ξύλο του κι' ἄρχισε νὰ τὸ χώνῃ καὶ πάλι ἀνάμεσα στὸ σωρό. Ἀλλὰ καὶ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα.

»Ὁ παπποῦς εἶχε τότε μιὰ ἐμπνευσι.

»— Ξέστησε τὴ σκηνή, μοῦ εἶπε.

»Τὴν ξέστησα γρήγορα καὶ τὴν πέταξα μαζὶ μὲ τὰ σκεύη ποὺ βρίσκονταν μέσα σ' αὐτὴν ἔξω ἀπὸ τὸ δίχτυ.

»Ὁ παπποῦς μου εἶχε ξαπλωθῆ πάνω στὸ χιόνι. Ἔκαμα κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἀπὸ τὸ ὕψος του κατάλαβα πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ κάμω τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

»Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα μέσα στὴ σιωπή.

»Κάτι πρόβαλε, τέλος, ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν ξύλων. Ἦταν σὰν ἕνας κύλινδρος ἀπὸ ἔβενο.

»— Πιάσε την! οὐρλιαξε ὁ παππούς μου μὲ φωνὴ πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὸν ἄνεμο τῆς θυελλας.

»Ἔπεσα πάνω στὴ ζιμπελίνα καὶ τὴν ἔπιασα μὲ τὰ χέρια μου. Τὰ μυτερὰ δόντια της χώθηκαν μέσα στὶς σάρκες μου, ἀλλ' ἦταν τόση ἡ χαρά μου ποὺ δὲν ἔνοιωθα πόνο.

»— Κράτησέ την ἀπὸ τὰ μπροστινά της πόδια! φώναξε ὁ παππούς μου, ποὺ εἶχε σηκωθῆ ὄρθιος.

»Ἔβγαλε ἀμέσως τὸ μαχαίρι του καὶ μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι τὸ ἔχωσε μέσα στὸ λαιμὸ τοῦ ζώου. Τὸ αἷμα του ποὺ ἀναπήδησε ἔβαψε κατακόκκινα τὰ χέρια μου... Ἡ ζιμπελίνα τραντάχτηκε δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς κι' ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητη. Ἦταν νεκρή.

»Ὁ ἥλιος εἶχε βγῆ πιὰ καὶ σκόρπιζε ἕνα ρὸζ χρώμα πάνω στὴν ἀπεραντη «ταΐγκα». Μαζέψαμε τὰ πράγματά μας, ξαναφορέσαμε τὰ σκὶ καὶ γυρίσαμε χαρούμενοι κι' εὐτυχισμένοι στὸ σπίτι μας. Τὰ σκυλιὰ γύρω μας ἔκαναν ἕνα δαιμονισμένο θόρυβο, σὰ νἄθελαν νὰ διαλαλήσουν τὴ νίκη μας.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Κυνῆγι μὲ κόκκινες σημαίες.

✪✪

Ο ΑΝΙΣΤΗΣ ΕΓΙΝΕ ΠΑΠΑΣ

Ἀφοῦ ἔμεινε 5 χρόνια στὶς φυλακὲς τοῦ Κίνγκστον, γιὰ ληστεία, ὁ Καναδὸς ψκανγκστερ Ντόναλντ Θὐαϊτσάϊντ, βαθιὰ μετανοιωμένος καὶ ἀποφασισμένος νὰ ἐζήσῃ ἀπὸ τὰ περασμένα του, ἄρχισε νὰ πηγαίνῃ τακτικὰ στὴν ἐκκλησία. Κι' ἀφοσιώθηκε τόσο στὴ θρησκεία, ὥστε τώρα τελευταῖα ἔγινε... παπᾶς! Πήρε δὲ τὴ θέσι τοῦ ἐφημερίου στὶς ἴδιες φυλακές, ὅπου εἶχε κάνει ὅλλοτε τὴν ποινή του.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΛΑΡΑ»

Ὁ νταη-Τρύφωνας ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΕΚΕΙΔΑ στὴν πλατεῖα Βάσης τὸ μεσημέρι τῆς παραμονῆς τοῦ μάτς Ὀλυμπιακοῦ—Πιερικοῦ στὴν Κατερίνη ὁ μπαρμπα-Λουκᾶς συναπάντησε τὸν γκαρδιακό του φίλο Νικήτα Πέστροφα.

— Πῶς ἀπ' ἐδῶ, θρὲ Νικήτα; τὸν ρώτησε. 'Εσὺ κάθεσαι Παγκράτι καὶ τὰ νιτερέσα σου βρίσκονται Πετράλωνα.

— Λάκκισα κατὰ δῶθε, Λουκᾶ μου, νὰ σιγουράρω θέσι στὸ ποῦλμαν γιὰ Κατερίνη. Ὁ ἀηφιὸς μου ὁ σιὸρ 'Αριστόδημος κρατάει καρσὶ ἕνα μαγαζὶ-πρακτορεῖο μὲ ποῦλμαν κι' ὁλοένα ντραβέρίζεται μὲ φιλάθλους γιὰ Θεσσαλονίκη, Κατερίνη καὶ βάλε. Θὰ πάω νὰ δῶ τὸ ματσάκι 'Ολυμπιακοῦ—Πιερρικοῦ! Κι' ἐσύ, μωρέ, στὴν 'Αθήνα θὰ μουριάξης καὶ θ' ἀκούσης τὰ καθέκαστα ἀπὸ τὸ καφεκούτι σου τὸ ραδιόφωνο; Μωρὲ χαρὰ στὸ κουράγιο σου...

— Πῶς νάρθω στὴν Κατερίνη, Νικήτα μου, φαμελίτης; 'Η γυναίκα μου ἡ κυρα-Μαριγὼ γίνεται μπαροῦτι μὲ κάτι τέτοια, ἄσε ποὺ τρώει μονάχη μὲ τὴν κορούλα μου κάθε Κυριακὴ μεσημέρι, ἕνεκα ποὺ κατεβαίνω νωρὶς γιὰ νὰ σιγουράρω θέσι στὸ γήπεδο,

— Μὰ τί κάθεσαι καὶ μοῦ τσιλιπουρδίζεις μωρέ; Τὸ φουστάνι λογαριάζεις καὶ κιοτεύεις μπροστὰ στὰ καπρίτσια του; "Αντρας δὲν εἶσαι, νοικοκύρης κι' ἐφταζούσιος; "Ελα τὸ λοιπὸν μαζί μου νὰ τὴν περάσωμε φῖνα καὶ ὡραῖα μὲ πιοτὶ καὶ φαΐ. "Ασε ποὺ θὰ γουστάρης καὶ θρίαμβο! 'Η ὁμαδάρα θ' ἀφαλοκόψη καὶ θὰ κάνη ἁλογατάκια τῆς Σκύρος τοὺς λεβέντες τοῦ μεγάλου χωριοῦ στὸν "Ελυμπο.

Ὁ μπαρμπα-Λουκᾶς βάλθηκε νὰ συλλογίζεται. Στὸν ἕνα δίσκο τῆς ζυγαριᾶς φόρτωνε τὸ ταξίδι, τὸ μεζεδάκι, τὸ μάτς καὶ στὸν ἄλλο τὴ γκρίνια, τὴν κακοκάρδισι καὶ τὴν μαύρη μουρμούρα τῆς κυρα-Μαριγώς. 'Η ζυγαριὰ μπαλαντζάριζε.

Ὁ Πέστροφας συνέχισε νὰ τοῦ πιπιλίζη τὸ μυαλό:

— Θάρρῆς μαζί μου, Λουκᾶ, τὸ ὑποῖον λέω μὴ μοῦ χαλᾶς τὸ χατήρι, Κυριακὴ θράδυ θάσαι στὸ σπίτι σου. "Ελα, τὸ λοιπόν, νὰ κόψωμε τὰ εἰσιτήρια.

Τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν ἔσπρωξε στὸ μικρὸ πρακτορεῖο, τοῦ ἀνηψιοῦ του.

— 'Αριστόδημε, ρώτησε κάποιο τριανταρὴ κοντολαίμη, ποὺ καθόταν ἐπίσω ἀπ' τὸ μπάνιο, πότε σαλπάρει, παιδί μου, τὸ κίτρινο ποῦλμαν γιὰ Κατερίνη;

— Σὲ μισὴ τὸ πολὺ-πολὺ ὥρα, μπαρμπα-Νικήτα. Μὰ εἶναι δυὸ θέσεις ἀπούλητες. "Αν θρεθοῦνε καὶ τὶς πάρουν, ὁ Σαράντας θὰ θάλη μπροστὰ νὰ μὴ τὸν προλάθη στὸ δρόμο τὸ σκοτάδι.

Ὁ μπαρμπα-Λουκᾶς μὲ θαρεὶὰ καρδιὰ γιὰ νὰ μὴ κακοκαρδίση τὸ φίλο του τ' ἀγκαζάρισε εἰσιτήριο. Τ' ἄλλο τὸ πῆρε ὁ Πέστροφας. Κι' ὕστου φωνιέβουνε τὸ σωφὲρ ἀπὸ τὴ γειτονικὴ ταβέρνα, κάθισε κι' ἔγραψε ἕνα σύντομο, δικαιολογητικὸ μπιλιετάκι στὴν κυρα-Μαριγώ, ὅτι τοὔτυχε τάχα μιὰ σοβαρὴ δουλειὰ στὸ Βόλο καὶ τὰ ρέστα. 'Ανάμεσα δίπλωσε κι' ἕνα πεντακοσάρικο γιὰ ψωνίση τὰ χρειαζούμενα τῆς Κυριακῆς. Τόστειλε στὴν Κυψέλη, στὸ σπίτι του, μὲ τὸ παιδὶ τοῦ πρακτορείου.

Τὸ κίτρινο ποῦλμαν ξεκίνησε γι' ἀπάνω στὶς δυὸ τ' ἀπομεσήμερο.

Οἱ ἐπιβάτες ξεμπορκάραμε στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς πολιτείας κάτω ἀπὸ τὴ χιονισμένη ὀργὴ τοῦ 'Ολύμπου στὶς ἑφτὰ τὸ θράδυ.

Σὲ κομπόδι ἄραδε στὴν ἴδια πλατεῖα καὶ τὸ πειραιώτικο ποῦλμαν μὲ τοὺς μπαλαδόρους καὶ τοὺς συνοδούς τῆς ὁμάδας.

Ὁ Πέστροφας συνέχισε νὰ τοῦ πιπιλίζη τὸ μυαλό:

— Θάρρῆς μαζί μου, Λουκᾶ, τὸ ὑποῖον λέω μὴ μοῦ χαλᾶς τὸ χατήρι. Κυριακὴ θράδυ θάσαι στὸ σπίτι σου. "Ελα, τὸ λοιπόν, νὰ κόψωμε τὰ εἰσιτήρια.

Τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν ἔσπρωξε στὸ μικρὸ πρακτορεῖο, τοῦ ἀνηψιοῦ του.

— 'Αριστόδημε, ρώτησε κάποιο τριανταρὴ κοντολαίμη, ποὺ καθόταν ἐπίσω ἀπ' τὸ μπάνιο, πότε σαλπάρει, παιδί μου, τὸ κίτρινο ποῦλμαν γιὰ Κατερίνη;

— Σὲ μισὴ τὸ πολὺ-πολὺ ὥρα, μπαρμπα-Νικήτα. Μὰ εἶναι δυὸ θέσεις ἀπούλητες. "Αν θρεθοῦνε καὶ τὶς πάρουν, ὁ Σαράντας θὰ θάλη μπροστὰ νὰ μὴ τὸν προλάθη στὸ δρόμο τὸ σκοτάδι.

Ὁ μπαρμπα-Λουκᾶς μὲ θαρεὶὰ καρδιὰ γιὰ νὰ μὴ κακοκαρδίση τὸ φίλο του τ' ἀγκαζάρισε εἰσιτήριο. Τ' ἄλλο τὸ πῆρε ὁ Πέστροφας. Κι' ὕστου φωνιέβουνε τὸ σωφὲρ ἀπὸ τὴ γειτονικὴ ταβέρνα, κάθισε κι' ἔγραψε ἕνα σύντομο, δικαιολογητικὸ μπιλιετάκι στὴν κυρα-Μαριγώ, ὅτι τοὔτυχε τάχα μιὰ σοβαρὴ δουλειὰ στὸ Βόλο καὶ τὰ ρέστα. 'Ανάμεσα δίπλωσε κι' ἕνα πεντακοσάρικο γιὰ ψωνίση τὰ χρειαζούμενα τῆς Κυριακῆς. Τόστειλε στὴν Κυψέλη, στὸ σπίτι του, μὲ τὸ παιδὶ τοῦ πρακτορείου.

Τὸ κίτρινο ποῦλμαν ξεκίνησε γι' ἀπάνω στὶς δυὸ τ' ἀπομεσήμερο.

Οἱ ἐπιβάτες ξεμπορκάραμε στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς πολιτείας κάτω ἀπὸ τὴ χιονισμένη ὀργὴ τοῦ 'Ολύμπου στὶς ἑφτὰ τὸ θράδυ.

Σὲ κομπόδι ἄραδε στὴν ἴδια πλατεῖα καὶ τὸ πειραιώτικο ποῦλμαν μὲ τοὺς μπαλαδόρους καὶ τοὺς συνοδούς τῆς ὁμάδας.

Ὁ Πέστροφας συνέχισε νὰ τοῦ πιπιλίζη τὸ μυαλό:

— Θάρρῆς μαζί μου, Λουκᾶ, τὸ ὑποῖον λέω μὴ μοῦ χαλᾶς τὸ χατήρι,

Πρέπει νὰ ξέρετε νὰ διαλέξετε ἕνα ἄρωμα κατάλληλο γιὰ τὸν τύπο σας....

ΤΙ ΟΜΟΡΦΟ ΑΡΩΜΑ!

Πῶς θὰ διαλέξετε τὸ ἄρωμα ποὺ σᾶς ταιριάζει.

Αὐτὸ τὸ χρόνο συνηθίζονται πολὺ τὰ γλυκὰ ἀρώματα. Αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ υἱοθετήσετε ἀπαραίτητα αὐτὸ τὸ εἶδος, ἂν ἐσεῖς ἔχετε προτίμησι γιὰ ἀρώματα κάπως δυνατὰ καὶ πικρά (ἐπὶ παραδείγματι καπνοῦ, φτέρης κλπ.). Σ' αὐτὸ τὸν τομέα, ὅπως βλέπετε, δὲν ὑπάρχει μιὰ μόδα τυραννική, παρ' ὅλο ποὺ οἱ μεγάλοι Γάλλοι ράφτες, δημιουργοῦν ἀρώματα συντονισμένα μὲ τὴ "γραμμὴ" τῶν νέων μοντέλων τους. Τὸ σπουδαιότερο εἶναι νὰ διαλέξετε ἕνα ἄρωμα κατάλληλο γιὰ τὸν τύπο σας.

Μιὰ γυναῖκα μὲ εὐθραυστη ἐμφάνισι θ' ἀποκτήσῃ ἀκόμη περισσότερη θηλυκότητα μ' ἕνα γλυκὸ ἄρωμα χρυσάνθεμου ἢ ἀνθεμίδας, ἐνῶ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὰ σπὸρ καὶ τὴν κοσμικὴ ζωή, μπορεῖ νὰ ὑπογραμμίσῃ ὅλη της τὴ ζωηρότητα μ' ἕνα ἄρωμα «φουζέρ». Σὲ μιὰ νεαρὴ ξανθειὰ γυναῖκα, ταιριάζει περισσότερο ἕνα ἄρωμα μανταρινιοῦ ἢ μήλου, ἐνῶ γιὰ μιὰ «παθητικὴ» μελαχρινὴ εἶναι προτιμώτερο ἕνα ἄρωμα πιὸ ζεστό, ἀπὸ γαρδένια ἢ μόσχο, ποὺ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ ἄρωμα τῆς «σπιρταλέας».

Μιὰ κοπέλλα μὲ ἔκφρασι ρομαντικὴ θὰ διαλέξῃ ἕνα ἄρωμα τριαντάφυλλου ἢ περγαμότου, ἐνῶ ἡ μοντέρνα κοπέλλα μὲ τὸ πικάντικο προσωπάκι θὰ προτιμήσῃ τὸ ἄρωμα τοῦ κέδρου. Καί, τέλος, γιὰ τὴν κλασσικὴ μεσογειακὴ γυναῖκα τὸ πιὸ κατάλληλο θάναι ἕνα ἀνατολίτικο ἄρωμα ἀπὸ κανέλλα καὶ γαρύφαλα.

Ἄρωμα ἢ νερὸ κολώνιας;

Ὅταν θἄχετε διαλέξει τὸ ἄρωμα, ποὺ ταιριάζει στὸν τύπο σας, θὰ πρέπει νὰ πάρετε μιὰ ἄλλη ἀπόφασι: Ἄρωμα δυνατὸ ἢ ἐλαφρύ; Ἀπαλὸ ἢ ἔντονο;

Στὸ ἴδιο ἀπόσταγμα μποροῦν νὰ δοθοῦν τρεῖς διαφορετικὲς διαβαθμίσεις, ἀνάλογα μὲ τὴ διάλυσί τους σὲ ἀλκοόλ: 1) Ἄρωμα πολὺ συμπυκνωμένο καὶ ἔντονο, 2) νερὸ κολώνιας σὲ πολὺ μεγαλύτερη διάλυσι καὶ 1) νερὸ τουαλέττας, ποὺ βρίσκεται σὲ διαβάθμισι ἐνδιάμεση ἀνάμεσα στὸ ἄρωμα καὶ τὸ νερὸ τῆς κολώνιας.

Ἂν εἶστε πολὺ νέα ἢ ἂν κάνετε πολὺ σπόρ, προτιμᾶστε ἀδιάστακτα τὴν κολώνια. Διαφορετικὰ ἀκολουθῆστε τὸ ἑξῆς σύστημα: Πρωΐ, νερὸ κολωνίας. Ἀπογευμα, νερὸ τουαλέτας. Βράδυ, ἄρωμα. Χωρὶς ἀμφιβολία τὸ ἄρωμα, ἡ κολώνια καὶ τὸ νερὸ τουαλέτας, θὰ πρέπει νὰ ἀνήκουν στὴν ἴδια οἰκογένεια, δηλαδή, νὰ ἔχουν σὰ βάσι τὸ ἴδιο ἄρωμα. Αὐτὸ θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ περιορίσετε καὶ τὴν κατανάλωσι τοῦ ἀρώματος.

Μοῦ «πηγαίνει» τὸ ἄρωμα;

Τὸ ἄρωμα «φορίζεται» στὸ στρίφωμα τοῦ φορέματος, πίσω ἀπὸ τ' αὐτιά, στὸ ντεκολτὲ καὶ στοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν, ὅπου ἡ θερμότης ἀπὸ τὶς φλέβες, ποὺ βρίσκονται στὴν ἐπιφάνεια, κάνει νὰ ἐλευθερώνεται τὸ ἄρωμα πιὸ ζωηρό. Δὲ θὰ βάζετε ποτὲ τὸ ἄρωμα πάνω στὸ πρόσωπό ἢ πάνω στὰ μαλλιὰ ἢ πάνω σὲ μιὰ γούνα, γιατὶ θὰ μποροῦσε νὰ καταστρέψῃ τὴν τρίχα. Εἶναι ἐπίσης ἐπικίνδυνο νὰ ψεκάζετε τὸ ἄρωμα ἢ τὴν κολώνια πάνω στὰ μαργαριτάρια (ἀληθινὰ ἢ ψεύτικα), γιατὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μπορεῖ νὰ χάσουν τὴ λάμψι τους. Καί, μὴν προσπαθήσετε ποτὲ ν' ἀνακατέψετε διάφορα ἀρώματα ἢ διάφορες κολώνιες, προσπαθῶντας νὰ δημιουργήσετε κάτι πρωτότυπο. Συνήθως αὐτὲς οἱ μικρὲς ἐρασιτεχνικὲς δοκιμές, κατορθώνουν μόνο νὰ καταστρέφουν τὰ καλὰ ἀρώματα.

Τὰ πιὸ μοντέρνα ἀρώματα

Εἶναι, πρὶν ἀπ' ὅλα τὰ κλασσικά, ποὺ ἀντέχουν ἀφοβα στὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ καὶ ποὺ συντονίζονται εὐκολώτερα στοὺς διάφορους γυναικείους τύπους.

Σ' αὐτὴ τὴν περίοδο τὰ «φαβορὶ» εἶναι τὸ γιασεμί, ἡ ἀνθεμίδα, τὸ χρυσάνθεμο. Ἀλλά, βέβαια, ὑπάρχουν καὶ οἱ νεωτερισμοί, ὄχι, ὅμως πολλοί, γιατὶ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ δημιουργηθοῦν νέα ἀρώματα, ἱκανὰ νὰ ἐπιβληθοῦν.

Πῶς γίνονται τὰ ἀρώματα

Ἂν εἶστε κι' ἐσεῖς ἀπὸ κεῖνες ποὺ τοὺς ἀρέσει νὰ τὰ μαθαίνουν ὅλα, νὰ μερικὲς ἀδιακρισίες γύρω ἀπὸ τὴν κατασκευὴ τῶν ἀρωμάτων (λέμε ἀδιακρισίες, γιατὶ οἱ «μύτες» — ἔτσι ἀποκαλοῦνται οἱ δημιουργοὶ τῶν ἀρωμάτων — κρατοῦν κρυφὲς τὶς συνταγές τους, σὰ νὰ ἦταν στρατιωτικὰ μυστικά. Γενικά, τὰ ἀξιόλογα ἀρώματα κατασκευάζονται μὲ οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν καὶ μὲ «μπουκέ», δηλαδὴ μὲ μιὰ σύνθεσι ἀπὸ ἀρώματα, ποὺ ἀλλάζει ἀπὸ ἄρωμα σὲ ἄρωμα. Πῶς γίνεται τὸ «μπουκέ»; Μὲ ἀρώματα κλεμένα ἀπὸ λουλούδια, ἀπὸ φυτὰ καὶ ἀπὸ τὶς ἀδενικὲς ἐκκρίσεις ζώων (τοῦ κάστορος, τῆς κουκουβάγιας κλπ.), ποὺ χρησιμεύουν γιὰ νὰ «σταθεροποιοῦν» τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν.

Ἀνάλογα μὲ τὸ ζώδιο καὶ τὸ ἄρωμα

Καὶ νά, τέλος, ἡ τελευταία θεωρία γιὰ νὰ διαλέξετε τὸ ἄρωμα, ποὺ εἶναι πιὸ κατάλληλο γιὰ τὸν τύπο σας: Νὰ ἐμπιστευθῆτε τὴν ἐκλογή στὸ ὡροσκόπιό σας. Γιὰ ἁπλὴ περιέργεια μεταφέρομε ἐδῶ τὶς συμβουλὲς ἑνὸς «μάγου», ποὺ εἶναι πολὺ «τῆς μόδας» πέρα ἀπὸ τὸν ὠκεανό.

Γιὰ τὴ γυναῖκα, ποὺ γεννήθηκε κάτω ἀπὸ τὸ ζώδιο τοῦ Κριοῦ: Ἄρωμα πεύκου, πολὺ δροσερό, ἰδιαίτερα κατάλληλο γιὰ τὸν κάπως μελαγχολικὸ χαρακτῆρα της καὶ γιὰ τὴν ἀντιπάθειά της γιὰ τὴν ἐπίδειξι.

Γιὰ τὴ γυναῖκα, ποὺ γεννήθηκε στὸ ζώδιο τοῦ Ταύρου: Ἄρωμα μενεξὲ ἢ γαρδένιας, γιὰ τὴ ραφινάτη ἐμφάνισι τῆς μεγάλης κυρίας.

Γιὰ τὴ γυναῖκα τοῦ ζωδίου τῶν Διδύμων: Χρυσάνθεμο, σμύρνα ἢ σάνταλο, γιὰ νὰ ὑπογραμμίζῃ τὶς ἁρμονικές, σχεδὸν αἰλουροειδεῖς κινήσεις της.

Γιὰ τὴ γεννημένη στὸ ζώδιο τοῦ Καρκίνου: Ἄρωμα μόσχου μοιραῖο, ὅπως κι' αὐτή.

Γιὰ τὴ γυναῖκα τοῦ Λέοντος: Ἀπόσταγμα «φουζέρ» γιὰ νὰ μετριάσῃ, ἂν εἶναι δυνατόν, τὸν πολὺ παθητικὸ χαρακτῆρα της.

Γιὰ τὴ γεννημένη στὴν Παρθένο: Τριαντάφυλλο καὶ ὑάκινθος, γιὰ νὰ διόρθωσῃ τὰ σύννεφα, ποὺ σκοτεινιάζουν συχνὰ τὸ μέτωπό της.

Γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ γεννήθηκε κάτω ἀπὸ τὸ ζώδιο τοῦ Σκορπιοῦ: Ἕνα ἄρωμα ἐλαφρὸ καὶ γλυκό, τύπου «ἄνθος ροδακίνου», ποὺ θὰ τὴν κάνῃ νὰ νιώθῃ πάντα κοριτσάκι.

Γιὰ τὴ γυναῖκα τοῦ Ζυγοῦ: Μόνο ἀνθεμίδα, ποιητικὴ σὰν τὸ χαρακτήρα της.

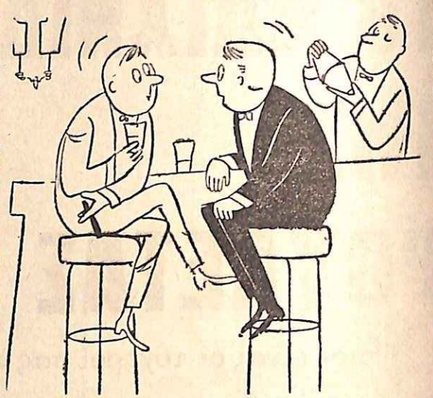
Γιὰ τὴ γεννημένη στὸν Τοξότη: Ἄμπρ, κατάλληλο γιὰ τὸν ἠφαιστειώδη τύπο της.

Γιὰ τὴ γυναῖκα τοῦ Αἰγόκερω: Ἀπόσταγμα κέδρου, ποὺ θὰ τῆς δώσῃ ἐκείνη τὴ σπίθα ποὺ τῆς λείπει.

Γιὰ τὴ γυναῖκα τοῦ Ὑδροχόου: Ἄρωμα λουλουδιῶν τοῦ δάσους, ποὺ θὰ κατατρᾶψῃ τὶς παραξενιές της.

Γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ γεννήθηκε στὸ ζώδιο τῶν Ἰχθύων: Ἄρωμα ἀπὸ ἴριδα καὶ γιασεμί, γιὰ νὰ τὴν κάνῃ πιὸ ἀξιαγάπητη (παρ' ὅλο ποὺ καμμιὰ φορὰ ἔχει νευράκια).

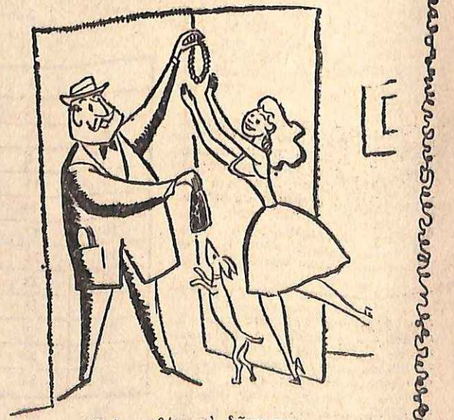
Τὸ χιοῦμορ σὲ εἰκόνες

— Ἰτὰ τὴν Πρωτοχρονιὰ χάρισα στὴ γυναίκα μου ἕνα κολλιὲ ἀπὸ μαογαριτάρια... Ἐκείνη ἤθελε ἠλεκτρικὸ πλυντήριο. Ὑπάρχουν ὅμως ψεύτικα πλυντήρια;

— Τώρα φώναξε καὶ τοὺς γονεῖς σου. Ἔφερα κάτι καὶ γι' αὐτούς!

Στὸν καθένα τὸ δῶρο του...

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ κυρίας Προέδρου

Ἀμερικάνικοι ἐξωφρενισμοί

Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἦταν ἄλλοτε ὁ Κλήβελαντ, ποὺ εἶχε περάσει πρὸ πολλοῦ τὰ σαράντα χρόνια καὶ πλησίαζε, πάντα φρέσκος καὶ κοτσονάτος, τὰ πενῆντα.

Μολαταῦτα, παρὰ τὸν μισὸ αἰῶνα, ποὺ ἔφερε στὴ ράχη του ὁ Πρόεδρος, ἔνοιωθε τὴν καρδιά του ζεστή. Κι' ὄχι ἁπλῶς ζεστή, μὰ δυφασμένη γιὰ ἔρωτα!...

Ὁ Κλήβελαντ ἀγάπησε τὴν νεαρὴ καὶ ὡραία ἑνὸς συναδέλφου του πολιτικοῦ.

Μὴν κυττᾶς τ' ἄσπρα μου μαλλιά,
κύτταξε τὴν καρδιά μου,
νὰ δῇς φωτιὲς ποὺ ἄναψες
καὶ πυροκαῖές, κυρά μου!...

Λέει τὸ τραγούδι.

Καὶ ἡ νέα; θὰ ρωτήσετε.

Ἡ ὄμορφη καὶ μὲ τοὺς πολλοὺς θαυμαστὲς νέα, ἀνταποκρίθηκε στὸ αἴσθημα τοῦ Προέδρου.

— Τὸν ἀγαπᾶς; τὴ ρώτησαν.

— Τὸν λατρεύω! ἀπάντησε.

— Μὰ εἶναι πατέρας σου στὰ χρόνια!

—"Ἰσως... πιθανῶς... Μὰ τί σημασία μπορεῖ νἄχῃ ἡ ἡλικία, ὅταν δυὸ ἄνθρωποι ἀγαπιοῦνται;

— Θὰ δεχτῆς νὰ γίνῃς γυναῖκα του;

— Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!

Κι' ἔτσι ἔγινε πραγματικά.

Ἡ νέα καὶ ὡραία Ἀμερικανίδα ἔγινε κυρία Κλήβελαντ, κυρία Προέδρου.

Οἱ Ἀμερικανοί, ποὺ ξετρελλαίνονται μὲ κάτι τέτοια, δὲ μιλοῦσαν πιὰ παρὰ γιὰ τὸ γάμο τοῦ Προέδρου τους.

Τὸ ἀνδρόγυνο ἦταν πρότυπο συζυγικῆς ἁρμονίας.

Ἡ νεαρὰ Ἀμερικανίδα δὲν εἶχε μετανοήσει καθόλου γιὰ τὸ γάμο ποὺ ἔκανε. Ὁ σύζυγός της τὴ λάτρευε, ἀλλὰ κι' ἐκείνη λάτρευε τὸν ἄντρα της καὶ τὸν θεωροῦσε σὰν τὸν καλύτερο σύζυγο τοῦ κόσμου.

Λίγο καιρό, ὕστερ' ἀπὸ τὸν εὐτυχισμένο καὶ τόσο ταιριαστὸ γάμο του, ὁ Κλήβελαντ γιώρτασε τὴν πεντηκοστὴ ἐπέτειο τῶν γενεθλίων του, τὴν πεντηκονταετηρίδα του.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ αὐτοῦ, ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς Πρόεδρος δέχτηκε πολλὰ καὶ ὡραῖα δῶρα. Μὰ—ὑπάρχει βλέπετε ἕνα «ἀλλὰ» κι' αὐτὸ εἶναι ἡ ἀφορμὴ τῆς ἱστορίας, ποὺ σᾶς γράφουμε—ἀπὸ ὅλα τὰ δῶρα ἐκεῖνα τὸ πιὸ πρωτότυπο, τὸ πιὸ χαρακτηριστικό, τὸ πιὸ περίεργο, πολύτιμο ὅσο καὶ ἁπλό, ἦταν τὸ δῶρο τῆς συζύγου τοῦ Κλήβελαντ.

Τὸ δῶρο τῆς κ. Κλήβελαντ ἦταν μιὰ «περισκελίς», ἕνα ἀνδρικὸ ἐσώρουχο.

Μὴ πηδᾶτε ἀπὸ τὴ θέσι σας, μὴ ξαφνιάζεστε, μὴ σουφρώνετε τὰ φρύδια σας. Περιμένετε νὰ σᾶς περιγράψουμε πρῶτα τὸ δῶρο αὐτὸ κι' ἔπειτα βγάζετε τοὺς φετφάδες σας.

Τὸ δῶρο τῆς κ. Προέδρου ἦταν ἀπὸ ἐκλεκτὸ λινὸ ὑφασμα. Ἐπὶ πλέον, ἡ κ. Κλήβελαντ εἶχε καθίσει καὶ τὸ εἶχε κεντήσει μόνη της. Γιὰ τὸ κέντημά του δὲν χρησιμοποίησε οὔτε μετάξι, οὔτε χρυσὸ ἢ ἀσημένιο νῆμα. Γιὰ τὸ κέντημά του χρησιμοποίησε ἀντὶ γιὰ νήματα, τρίχες ἀπὸ τὰ ὑπέροχα χρυσόξανθα μαλλιά της!...

Ἐπρόκειτο δηλαδὴ ὄχι ἁπλῶς γιὰ ἕνα ἀνδρικὸ ἐσώρουχο, ἀλλὰ καὶ ἕνα ἐργόχειρο λεπτότατης κεντητικῆς τέχνης.

Γιὰ νὰ τὸ κεντήσῃ ἡ κ. Κλήβελαντ, ἔμεινε σκυμένη πάνω σ' αὐτὸ ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες καὶ συχνόνως ἐξάντλησε ὅλη της τὴν ὑπομονὴ καὶ ὅλο της τὸ γοῦστο.

Μὰ μὴ βιάζεστε. Δὲν σταματάει ἐδῶ ἡ περιγραφὴ τοῦ δώρου τῆς κ. Προέδρου. Ἡ κ. Κλήβελαντ κέντησε συγχρόνως μὲ τρίχες τῶν μαλλιῶν της πάντα, πάνω στὸ ἐσώρουχο τοῦ σηζύγου της τὴ φράσι:

«Στὸν ἀνδρούλη μου γιὰ τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς γεννήσεως του».

Εἰκοσιπενταετηρίδα! Ἔκανε λάθος ἡ κ. Κλήβελαντ;

Ὄχι, δὲν πρόκειται γιὰ λάθος, ἀλλὰ γιὰ ἀβρότητα πολὺ πνευματώδη. μάλιστα. Γιὰ νὰ μὴν κεντήσῃ, δηλαδή, τὴ λέξι «Πεντηκονταετηρίδα», ἡ ἔξυπνη σύζυγος προτίμησε τὴν παραπάνω φράσι, ποὺ τὴν κέντησε διπλὴ καὶ στὸ ἄλλο σκέλος τοῦ ἐσώρουχου.

Εἰκοσιπέντε λοιπὸν χρόνια ἀπὸ τὸ ἕνα σκέλος καὶ εἰκοσιπέντε ἀπὸ τὸ ἄλλο μᾶς κάνουν χρόνια πενῆντα!

Τί λεπτότητα συζυγική... Πόση ἀβρότητα, πόση καλωσύνη καὶ πόση ἐξυπνάδα!...

Ὑπάρχουν ἄραγε πολλὰ ἀντρόγυνα στὸν κόσμο τόσο ταιριαστά, παρὰ τὴ διαφορὰ τῆς ἡλικίας, καὶ τόσο εὐτυχισμένα;

Φαντάζεστε πόσο χάρηκε καὶ πόσο ἐνθουσιάστηκε ὁ Κλήβελαντ μὲ τὸ πρωτότυπο δῶρο τῆς λατρευτῆς του συζύγου.

Δὲν ἔλειψαν ὅμως—λείπουν ποτέ;—καὶ οἱ σχετικὲς εἰρωνεῖες.

Καὶ μιὰ ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἔγραψε τότε σχετικὰ μὲ τὸ δῶρο τῆς Προεδρίνας:

«Θαυμάσιο δῶρο! "Αν δὲν ἔχῃ ἰσοζύγιο στὸν προϋπολογισμό ὁ κ. Κλήβελαντ, θὰ τὸ ἔχῃ τώρα στὸ... ἐσώρουχό του!»

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ. Εἶμαστε ἀσυναγώνιστοι, μοναδικοὶ στὰ Βαλκάνια.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ-ΠΑΛΑΔΑΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ

ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ *PLACENTA*.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΕΣΜΑΣ ΔΩΡΕΑΝ ΤΗΛ.612010

Μ^ε KASTRIOTIS

ΠΩΣ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΡΥΤΙΔΕΣ

Ἕνα ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ ἐδημοσίευσε τελευταίως δυὸ φωτογραφίες, ὅπως οἱ εἰκονιζόμενες κατωτέρω, διὰ νὰ δείξῃ τὰ ἀποτελέσματα ἐκ τῆς χρησεως μιᾶς καινουργιας βιολογικῆς κρέμας διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ρυτίδων καὶ γενικὰ τὴν ἀναζωογόνησιν τῆς ἐπιδερμίδος.

Πρὸ τῆς χρήσεως

Μετὰ τὴν χοῆσιν

Πράγματι, καμμιὰ ἄλλη κρέμα στὸ εἶδος της, δὲν ἔδωσε μέχρι σήμερα τόσον ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ἀξίζει λοιπὸν ὁ κόπος νὰ στὴν δοκιμάσετε ἐκεῖ κοντὰ στὸ γαϊδαρό της. Ἐκεῖνη, ἀφοῦ τὸν εὐχαριστήσῃ, συνέχισε τὴν πορεία της. Μὰ τότε ἀνακάλυψε πὼς τὸ δοχεῖο τοῦ βουτύρου εἶχε σπάσει κι' αὐτὸ εἶχε χυθῆ...

—Αὐτὸ Βασιλόπιττα! σκέφτηκε στενοχωρημένη.

Ἐξυπνη Ἱστοριούλα

Ἡ βασιλόπιττα

Μιὰ φορὰ ζοῦσε ἕνας καλόκαρδος, καλοθρεμένος κι' ἀνοιχτοχέρης χωρικός, ὁ κὺρ Μαθιός. Αὐτὸς εἶχε ἕνα γυιό, τὸ Δῆμο, τὸ ἐστιατόριο «Ἡ Ἀφθονία» κι' ἕνα γάϊδαρο, που τὸν φώναζε «Σιδερῆ».

Μὰ ὁ κὺρ Μαθιός, ὅσο καλὸς καὶ νὰ ἦταν, εἶχε ἕνα ἐλάττωμα, ὅπως ἔχουμε ὅλοι μας. Δὲ χώνευε τὴ γειτόνισσά του, τὴν κυρὰ Σιδερῆ, ποὺ εἶχε κι' αὐτὴ μιὰ κόρη, τὴ Μαλά μω, ἕνα ἐστιατόριο «Ἡ Καλοφαγίας», κι' ἕνα γάϊδαρο, ποὺ τὸν φώναζε «Μαθιό».

Κι' οἱ δυό τους, ὅταν δὲν εἶχαν δουλειά, κάθονταν στὶς πόρτες τους καὶ λοξοκύτταζαν τοὺς πελάτες, ποὺ θἄμπαιναν στὸ ἕνα ἢ στ' ἄλλο μαγαζί ἢ κατηγοροῦσαν ἡ μιὰ τὸν ἄλλον.

Τὰ παιδιὰ τους ὅμως εἶχαν περισσότερο μυαλὸ ἀπ' τοὺς γονεῖς τους. Δὲν τοὺς ἐνοιαζε γιὰ πελάτες καὶ προσπαθοῦσαν νὰ πείσουν τοὺς γέρους νὰ πάψουν τὴ γκρίνια καὶ τὴ ζήλεια.

Ἐκεῖνο τὸ χρόνο, τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς ὅλο τὸ χωριὸ ἦταν ἀνάστατο. Εἶχε μαθευτῆ πὼς ὁ μεγάλος ἄρχοντας τῆς πρωτεύουσας θὰ πήγαινε νὰ ἐπισκεφθῆ κάποιους συγγενεῖς του καὶ θὰ γιόρταζε ἐκεῖ τὴν Ἅγη Βασίλη. Ὅλοι, λοιπόν, ἦταν ἀνάστατοι. Ὁ δήμαρχος εἶχε διατάξει νὰ σημαιοστολίσουν καὶ ν' ἀνθοστολίσουν τοὺς δρόμους, τὰ μαγαζιὰ καὶ τὰ σπίτια. Μερικοὶ εἶχαν πάει στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ καὶ καρτεροῦσαν γιὰ νὰ δώσουν τὸ σιγνάλο, μόλις φανῆ ἡ ἀκολουθία τοῦ ἄρχοντα καὶ νὰ σημάνουν τὶς καμπάνες. Ἀκόμη ὁ δήμαρχος εἶχε στεῖλει νὰ ρωτήσῃ στὰ δυὸ ἐστιατόρια, ἂν θὰ μποροῦσαν νὰ κάνουν μιὰ ὡραία βασιλόπιττα, γιὰ νὰ τὴν κόψουν στὸ μεγάλο τραπέζι, ποὺ θὰ ἔδινε ὁ Δήμαρχος πρὸς χάρι τοῦ ἄρχοντα.

— Μιὰ βασιλόπιττα; εἶπε ὁ κὺρ Μαθιός. Πολὺ εὐχαρίστως! Καὶ θἄναι σπουδαία! Ὄχι σὰν τὶς παλιοβασιλόπιττες τῆς διπλανῆς ἐκεί...

— Μιὰ βασιλόπιττα; εἶπε κι' ἡ κυρὰ Σιδερῆ. Μετὰ χαρᾶς σας! Θὰ σᾶς κάνω μιά, ποὺ δὲν τὴ φάγατε ποτέ σας. Θὰ μοσχοβολᾶῃ ἐδῶ καὶ δέκα μίλια. Μὲ αὐγὰ τῆς ἡμέρας καὶ βούτυρο ἀγνό! Ὄγι, σὰν τὰ μπαγιάτικα τοῦ διπλανοῦ ἐκεῖ...

Μὰ ὅταν ἡ κυρὰ Σιδερῆ πῆγε σὲ λίγο στὸ κελλάρι της, ἔμεινε κοκκαλο. Τὸ βούτυρο τῆς εἶχε τελειώσει καὶ τὸ εἶχε ξεχάσει. Καὶ τώρα τί θὰ γινόταν, ποὺ τὴν εἶχε ὑποσχεθῆ; Ὁ ἄλλος θὰ παρουσίαζε τὴν πίττα κι' αὐτὴ τίποτα;... Ρεζιλίκι ποὺ τὴν περίμενε.

Μὰ κι' ὁ κὺρ Μαθιὸς βρέθηκε στὴν ἴδια ἀμηχανία. Εἶχε βρῆ τὸ καλάθι τῶν αὐγῶν ἄδειο καὶ ἤξερε καλὰ πὼς στὸ χωριὸ δὲ θἄβρισκε ἄλλα, γιατὶ οἱ νοικοκυράδες, μέρες ποὺ ἦταν, θὰ τὰ εἶχαν χαλάσει στὰ γλυκά τους. Εἶχε βούτυρο, ζάχαρη, μύγδαλα καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειαζόταν. Μὰ γίνεται τίποτα τῆς προκοπῆς χωρὶς αὐγά;

Κι' ἀποφάσισε νὰ σηκωθῆ τὴ νύχτα, νὰ καβαλλικέψῃ τὸ γάϊδαρό του καὶ νὰ πάῃ στὴ χώρα, γιὰ νὰ βρῆ αὐγά. Λογάριαζε πὼς, πρὶν ξημερώσῃ, θὰ ξαναβρισκόταν στὸ χωριό, θὰ ζύμωνε τὴ βασιλόπιττα, θὰ τὴ φούρνιζε, θὰ τὴν παρουσίαζε στὸ τραπέζι τῆς Δημαρχίας κι' ἔτσι θἄκανε καὶ ρεκλάμα τοῦ μαγαζιοῦ του.

Καὶ πῆγε στὴ χώρα. Τὸ φεγγάρι πιὰ εἶχε γείρει κι' ὁ κὺρ Μαθιὸς ἦταν κι' ὅλας ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό. Μὰ μέσα σ' ἐκείνη τὴ σιωπή, ἄκουσε κάποιο θόρυβο. Γύρισε τότε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε. Ἦταν ἡ κυρὰ Σιδερῆ καβάλλα στὸ γάϊδαρό της, ποὺ χτυπῶντας τον μὲ τὸ ραβδί, ἔτρεχε γιὰ νὰ προσπεράσῃ τὸ γειτονά της.

Εἶχε κάνει κι' αὐτὴ τὴν ἴδια σκέψι. Σηκώθηκε τὴ νύχτα, πῆγε ἀγόρασε τὸ βούτυρο ἀπὸ τὴ χώρα καὶ γυρνοῦσε ἥσυχη καὶ χαρούμενη. Ὅταν ὅμως εἶδε μπροστὰ τὸν ἀντίπαλό της, τάχασε. Καὶ γιὰ νὰ κερδίσῃ δρόμο, μπῆκε σ' ἕνα συντομότατι κι' ἄρχισε νὰ βιάζῃ τὸ γάϊδαρο νὰ τρέχῃ μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

Προχωροῦσε κι' ὁ κὺρ Μαθιός. Μὲ ξαφνικὰ σταμάτησε σαστισμένος.

Ἄκουσε, λίγα βήματα πιὸ πέρα, πνιγμένους βογγητά. Ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ κι' ἀντίκρυσε τὴν κυρὰ Σιδερῆ, πεσμένη μέσ' στ' ἀγκάθια, νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ζητᾶῃ βοήθεια.

« Σώθηκα! σκέφτηκε ἀμέσως, γελῶντας ὁ κὺρ Μαθιός. Ἔτσι θὰ τρέξω ἐγὼ πρώτος στὸ χωριὸ καὶ θὰ πιάσω γρήγορα τὸ χωράφι».

— Ἔλα, καλέ μου Μαθιέ, βοήθησέ με! φώναξε ἡ κυρὰ Σιδερῆ. Ἐγὼ ποὺ σ' ἀγαπῶ, κι' ἂς μὴν τὸ καταλάβαίνῃς! Θὰ σοῦ πληρώσω τὸ καλό, ποὺ θὰ μοῦ κάνῃς. Δὲν εἶμαι ἀχάριστη ἐγώ!...

« Τὴν καυμένη! συλλογίστηκε ὁ κὺρ Μαθιός. Γιὰ γυρεύει φαίνεται ἔκανε τὶς κακίες της. Δὲ βαστῶ, θὰ τὴ βοηθήσω! Ἄνθρωπος εἶναι κι' αὐτή. Κι' ἀφοῦ μὲ ἀγαπάει...».

— Δὲν ἔρχεσαι, Μαθιέ; ξαυεφώναξε ἡ κυρὰ Σιδερῆ. Καλά, θὰ δῆς τί θὰ σοῦ κάνω! Ὅταν φεύγῃ τὸ ἀφεντικό σου, θὰ σ' ἀφίνω νηστικὸ καὶ δὲ θὰ σοῦ ξαναδώσω κριθάρι...

«Μπᾶ! Τὸ γάϊδαρό μου, φαντάζει! Ἔξευτέλισε τ' ὄνομά μου! εἶπε μέσα του ὁ κὺρ Μαθιός. Κι' ἐγὼ ὁ κουτὸς ἑτοιμαζόμουν νὰ τὴ βοηθήσω. "Ας κάτσῃ, τώρα μέσα στ' ἀγκάθια!...».

Καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του. Μὰ ἡ συνείδησί του τὸν βασάνιζε. Σκεφτόταν τὴ γυναῖκα μέσα στ' ἀγκάθια, ὁλομόναχη στὸ σκοτάδι καὶ ἡ καρδιά του πόνεσε. Δὲ βάσταξε. Καὶ ξαναγυρίζοντας τῆς φώναξε:

— Ἔλα, κυρὰ Σιδερῆ, δός μου τὸ χέρι σου.

Καὶ τὴν τράβηξε ἀπ' τ' ἀγκάθια στὰ χάλια της. Τὴν ἔφερε ὕστερα ἐκεῖ κοντὰ στὸ γαϊδαρό της. Ἐκείνη, ἀφοῦ τὸν εὐχαρίστησε, συνέχισε τὴν πορεία της. Μὰ τότε ἀνακάλυψε πὼς τὸ δοχεῖο τοῦ βουτύρου εἶχε σπάσει κι' αὐτὸ εἶχε χυθῆ...

—Αὐτὸ Βασιλόπιττα! σκέφτηκε στενοχωρημένη.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ πήγαινε, ἡ κυρὰ Σιδερή, ἄκουσε φωνές. Γύρισε τὸ γάϊδαρό της καὶ σὲ λίγο βρέθηκε ἐκεῖ. Καὶ τότε ἀντίκρυσε ἕνα θέαμα, ποὺ δὲν τὸ περίμενε ποτέ της: Ὁ κὺρ Μαθιός, πεσμένος στὸ βάλτο, προσπαθοῦσε νὰ βρῇ ἕνα στήριγμα, γιὰ νὰ σωθῇ. Ὁ γάϊδαρός του μὲ δυὸ πήδους, βρέθηκε ἔξω καὶ κυττοῦσε ἀδιάφορα τὸ ἀφεντικό του.

Χαμογέλασε ἡ κυρὰ Σιδερὴ μὲ κακία. Ἐκεῖνος ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζῃ:

—Ἔλα, Σιδερή, νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα. Ἐσὺ μ' ἀγαπᾶς καὶ ξέρεις τί καλὸς εἶμαι ἅμα θέλω. Μὴ μ' ἀφίνῃς...

«Τὸν κακομοίρη! εἶπε τώρα μέσα της ἡ κυρὰ Σιδερή. Κάνει τὸν κακό, χωὶς νὰ εἶναι. Καὶ πάλι ἐμένα πρωτοσκέφθηκε. Ἂς πάω νὰ τοῦ δώσω ἕνα χέρι».

—Ἂν μὲ βγάλῃς ἀπὸ δῶ, Σιδερή, θὰ σοῦ δώσω διπλὸ κριθάρι κι' ἄχυρο τὸ βράδυ...

—Μπᾶ, τὸν κακορίζικο! μουρμούρισε ἡ κυρὰ Σιδερή. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ δώσῃ τ' ὄνομά μου τὸ παινεμένο στὸ γάϊδαρό του! Ἔννοια σου καὶ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς αὐτὸ ἀκριβά.

Κι' ἄλλαξε πορεία. Σκεφτόταν πὼς ἡ ἐκδίκησή της θἄταν διπλή. Θὰ τὸν ἄφινε νὰ παραδέρνῃ μέσα στὴ λάσπη καὶ θὰ πήγαινε στὸ γυιό του, τὸ Δῆμο νὰ τοῦ ζητήσῃ βούτυρο. Αὐτὸς δὲ θὰ τῆς ἔλεγε ὄχι. Ἔτσι θἄφτιαχνε τὴ βασιλόπιττα καὶ θἄβγαινε νικήτρια.

Θυμήθηκε ὅμως, πὼς μιὰ ὥρα πρίν, ὁ κὺρ Μαθιός, τὴν εἶχε σώσει ἀπὸ τ' ἀγκάθια κι' ἔνοιωσε νὰ τὴν τύπτῃ ἡ συνείδησή της. Ἀντὶ νὰ τὸν εὐγνωμονῇ, ἔκανε ἀχάριστα σχέδια ἐναντίον του. Γύρισε, λοιπόν, στὸ βάλτο κι' ἔβοσκε τὸ χέρι, της στὸ γείτονα. Ἔτσι σώθηκε κι' αὐτός, μὰ ἦταν γεμάτος λάσπη καὶ βούρκο καὶ τ' αὐγὰ εἶχαν γίνει ὀμελέττα.

Γύρισαν κι' οἱ δυὸ στὸ χωριό, ἀμίλητοι καὶ συλλογισμένοι.

Ἡ ἴδια σκέψη τοὺς βασάνιζε τώρα: Σὰν σπουδαῖοι ἀρχιμάγειροι ποὺ ἦταν, μποροῦσαν, ἂν ἤθελαν, νὰ ἑνώσουν τὰ ὑλικά τους καὶ νἄφτιαχναν μιὰ βασιλόπιττα σπουδαία. Ἔτσι θὰ ἔσωζαν τὴν τιμή τους καὶ τὴν τιμὴ τοῦ χωριοῦ. Ἡ ὑπερηφάνεια ὅμως καὶ μιὰ παράλογη δειλία τοὺς εἶχε κλείσει τὸ στόμα τους...

Ἔφτασε τὸ βράδυ. Στὴ μεγάλη αἴθουσα τῆς Δημαρχίας ἦταν μαζεμένοι ὁ μεγάλος ἄρχοντας μὲ τὴν ἀκολουθία του, τὸ δημοτικὸ συμβούλιο μὲ τὸ δήμαρχο καὶ πολὺς κόσμος. Στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο, τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο κι' ὁ Δήμαρχος περίμενε ἀνυπόμονος νὰ φέρουν τή... βασιλόπιττα, γιὰ νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα νὰ καθήσουν στὸ τραπέζι. Τοῦ κάκου ἔριχνε ἐρωτηματικὲς ματιὲς στὸν κὺρ Μαθιό, ποὺ καθόταν ζαρωμένος σὲ μιὰ γωνιὰ ἀμίλητος καὶ σκεφτικός. Τοῦ κάκου ἔριχνε ματιὲς καὶ στὴν κυρὰ Σιδερή, ποὺ στεκόταν στὴν ἀντίθετη γωνιὰ κατάχλωμη. Δὲ βάσταξε λοιπὸν καὶ κάλεσε καὶ τοὺς δυὸ κοντά του:

—Λοιπόν; Τί κάματε; Γιατί δὲν ἔρχεται ἡ βασιλόπιττα;

—Ἐξοχώτατε... μουρμούρισαν.

Δὲν πρόφτασαν ὅμως νὰ τελειώσουν. Ἡ πόρτα ἄνοιξε ξαφνικὰ καὶ μιὰ γλυκειὰ μυρωδιὰ ἁπλώθηκε σ' ὅλη τὴν αἴθουσα. Στὴ μέση τῆς διπλανῆς κάμαρας, ὀρθιοι μπροστὰ στὸ μεγάλο τραπέζι, στέκονταν ἡ Μαλάμω κι' ὁ Δῆμος, κρατῶντας σὲ ἀσημένιο δίσκο μιὰ μεγάλη καὶ θαυμάσια βασιλόπιττα.

Τότε μέσα στὴν αἴθουσα ἔγινε σωστὸς πανζουρλισμός. Ἄλλοι ἄρχισαν νὰ χορεύουν, ἄλλοι νὰ τραγουδοῦν καὶ νὰ σπρώχνωνται σὰ μεθυσμένοι ἀπὸ τὴ χαρά τους.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, ὁ κὺρ Μαθιὸς βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρὰ Σιδερῆς, ποὺ ἔστησαν τὸ χορό, ἀγαπημένοι πιὰ γιὰ πάντα καὶ τραγουδοῦντας:

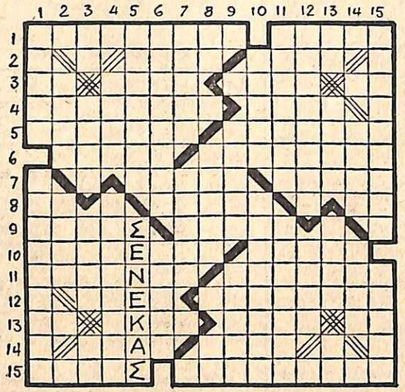
Ὁ ἄρχοντας, σὰν ἔμαθε τὴν ἱστορία τους, γέλασε μὲ τὴν καρδιά του. Καὶ ζήτησε νὰ συμπεθεριάσουν ὁ κὺρ Μαθιὸς κι' ἡ κυρὰ Σιδερή, παντρεύοντας τὸ Δῆμο καὶ τὴ Μαλάμω, μὲ κουμπάρο τὸν ἴδιο τὸν ἄρχοντα. Κι' ὁ λόγος του ἔγινε.

Γιὰ μικρούς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἄνω - κάτω σταυρόλεξο

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, ἀντὶ νὰ σᾶς δώσουμε τὶς ἐξηγήσεις τῶν διαφόρων λέξεων, ποὺ θὰ τὸ συμπληρώσουν, σᾶς δίνομε τὶς ἴδιες τὶς λέξεις. ὄχι ὅμως μὲ τὴ σειρά ἐμφανίσεώς τους μέσα στὸ σχέδιο, ἀλλὰ μὲ ἀλφαβητικὴ σειρά:

Ἡ λέξι «ΣΕΝΕΚΑΣ», ποὺ τοποθετήσαμε ἤδη, θὰ

σᾶς βοηθήσῃ σημαντικὰ στὴ συμπλήρωσι καὶ τοῦ ὑπολοίπου σχεδίου:

ΑΒΑΣ — ΑΙΜΑΡ — ΑΚΕΛ — ΑΚΙΜ — ΑΝΑΒΑΤΗΣ — ΑΝΑΞ — ΑΝΕΥ — ΑΠ — ΑΠΑΣ — ΑΠΟΘΕΤΑΙ — ΑΤ.

★

ΓΑΛΗΝΟΣ.

★

ΕΚ — ΕΚΚΡΕΜΕΣ — ΕΠΙΤΑΣΙΣ.

★

ΗΣ.

★

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ.

★

ΙΣΠΑΝΙΣΤΙ.

★

ΚΑΤΑΜΕΣΗΣ — ΚΕΛΛΙ — ΚΕΜΑΛ — ΚΥΛΩΝΟΣ.

★

ΛΑ — ΛΑΝΑΡΑΣ — ΛΗ.

★

ΜΑ — ΜΑΘΗΜΑΤΑ — ΜΑΚΑΡΙΑ — ΜΑΡΙΣ — ΜΙΛΚ — ΜΟΣΑΣ — ΜΩΡΟ.

★

ΝΗΣΟΣ — ΝΝ — ΝΤ — ΝΤΑΗ,

★

ΞΕΣΙΣ.

★

ΟΛΕΓ — ΟΜΕΡ — ΟΡΑΝ.

★

ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ — ΠΑΠΑΣ — ΠΑΡΑΜΟΝΗ — ΠΑΡΩΝ — ΠΕΛΕΚΑΝ — ΠΟΛΟ

★

ΡΕΜΑ — ΡΙΚΟ — ΡΙΜΑ.

★

ΣΑΛΑΜΙΣ — ΣΑΜΗΣ — ΣΑΝΣ — ΣΑΧΗΣ — ΣΕΓΑΣ — ΣΗΜΕΡΙΝΑ — ΣΙΝΑΣ — ΣΟΒΑΣ — ΣΣ.

★

ΤΑΠΑ — ΤΙΜΕΣ — ΤΟ — ΤΟΚΑ — ΤΟΡΕΝ.

★

ΦΑΡΑΧ — ΦΕΝΕΛΟΝ.

★

ΧΑ — ΧΑΒΑ·Ι· — ΧΑΣΟΜΕΡΙ — ΧΩΝΙ.

Δ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Στὴ θέσι τῶν στιγμῶν τοποθετῆστε κατωτέρω τοὺς 9 πρώτους ἀριθμοὺς (1 μέχρι 9), ἔτσι ὥστε κάνοντας τὶς πράξεις, ποὺ σᾶς ἐπιδάλλουν τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα, νὰ βρίσκετε στὴν κάθε σειρὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ποὺ σᾶς δίνομε:

... Χ ... + ... = 11
... — ... + ... = 12
... + ... + ... = 13

Θὰ χρησιμοποιήσετε ὅλους τοὺς ἀριθμούς, μιὰ μόνο φορὰ τὸν καθένα.

★

2) Ἐξετάσετε προσεκτικὰ τοὺς ἀριθμούς, ποὺ σᾶς δίνομε πιὸ κάτω καὶ προσπαθῆστε ἀκολούθως νὰ βρῆτε ποιοι εἶναι οἱ 4 ἀριθμοί, ποὺ πρέπει νὰ συμπληρώσουν τὴ σειρά, ἔτσι ὥστε ἡ συνέχεια νὰ παρουσιάζῃ τὶς ἴδιες ἰδιότητες:

99 93 89 87 81 77 75 ... ...

★

3) Καὶ ἕνα πρόβλημα ποὺ πρέπει νὰ λύσετε μέσα σὲ ἕνα λεπτό, χωρὶς νὰ χρησιμοποιῆστε μολύβι καὶ χαρτί:

Ἂν τριάμισυ μέτρα ἑνὸς ὑφάσματος στοιχίζουν 210 δραχμές, πόσο θὰ στοιχίσουν πεντέμισυ μέτρα, ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα;

★

4) Πόσα μηδενικὰ ἔχει ὁ ἀριθμὸς τριακόσια δισεκατομμύρια;

Ἀπαντῆστε μέσα σὲ 30 δευτερόλεπτα, χωρὶς νὰ τὸν γράψετε σὲ χαρτί.

★

5) Προσθέτοντας 15 στὸ τετραπλάσιο ἑνὸς ἀριθμοῦ βρίσκουμε, γιὰ ἀποτέλεσμα 51. Ποιός εἶναι ὁ ἀριθμὸς αὐτός;

Ἔχετε 20 δευτερόλεπτα στὴ διάθεσί σας, γιὰ νὰ δώσετε τὴ σωστὴ ἀπάντησι.

Φτερωτὲς συλλαβές

Παίρνοντας τρία συνεχόμενα γράμματα ἀπὸ καθεμιὰ τῶν κάτωθι λέξεων, θὰ σχηματίσετε λέξεις τῶν 15 γραμμάτων, μὲ τὶς ἀντίστοιχες σημασίες:

1) Γενικεύεται στὴ χώρα μας, χάρις στὴ Δ.Ε.Η. ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ — ΜΑΚΤΡΟΝ — ΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΟΝ — ΠΟΤΙΣΜΑ — ΜΟΣΧΑΡΙ.

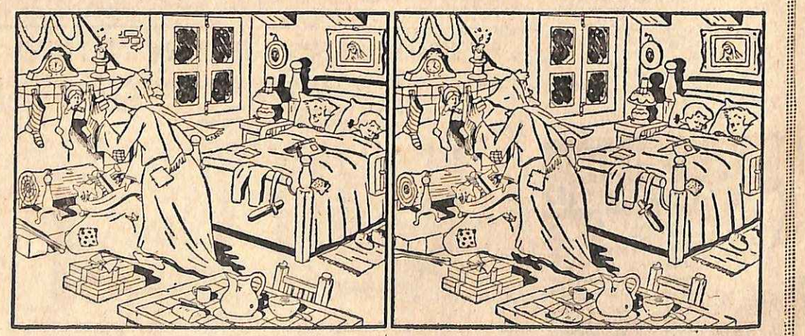
★

2) Κάτι ποὺ κάνει πολὺ θόρυβο:
ΡΟΚΑΝΙ — ΚΟΝΙΑΚ — ΟΒΟΛΟΣ — ΠΟΛΙΣΜΑΝ — ΔΗΜΟΣΙΟΝ.

★

3) Ἐργάζεται σὲ ἐφημερίδα:
ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ — ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ — ΕΙΔΟΣ — ΥΠΟΓΡΑΦΗ — ΣΚΑΦΟΣ.

Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται μέ... 20 μικροδιαφορές

Ὁ Ἅγιος Βασίλης μπῆκε στὸ μικρὸ αὐτὸ φτωχικὸ σπίτι καὶ γεμίζει μὲ τὰ δῶρα του τὶς κάλτσες, ποὺ κρέμασαν εἰδικὰ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, τὰ δυὸ παιδάκια.

Οἱ δυὸ εἰκόνες ὅμως, ἂν καὶ φαίνονται ἐντελῶς ὅμοιες, διαφέρουν σὲ 20 σημεῖα. Πρέπει νὰ βρῆτε μέσα σὲ 3 λεπτὰ καὶ τὶς 20 αὐτὲς μικροδιαφορές, ἂν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύεσθε, γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας. Μπορεῖν νὰ πάρουν μέρος στὸ παιχνίδι δυὸ ἢ καὶ τρεῖς παῖχτες συγχρόνως. Κερδίζει τότε ὅποιος βρῇ πρῶτος καὶ τὶς 20 μικροδιαφορές, ἢ ἐκεῖνος, ποὺ θὰ βρῇ τὶς περισσότερες, μέσα σ' ἕνα χρονικὸ διάστημα, ποὺ καθορίζεται προκαταβολικά.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 84.

Η ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΕΙΝΑΙ ἕνα πρόβλημα αὐτό, ποὺ βασανίζει καὶ τὶς μητέρες καὶ τὰ παιδιά. Τὸ παιδάκι μπορεῖ νὰ εἶναι εὔθυμο, κανονικό, ὑπάκουο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἄποψι, μόνο ποὺ ἀρνεῖται νὰ φάῃ, μὲ μιὰ ἐπιμονὴ φοβερὴ καὶ ἀκατανόητη. Ἄλλα παιδιὰ ἀρχίζουν ἀμέσως, ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνες τῆς ζωῆς τους, ἄλλα ἀρχίζουν ἀργότερα, ὁπωσδήποτε ὅμως στὰ πρῶτα τους χρόνια.

Ἂν δὲν ξέρη νὰ μιλήσῃ τὸ παιδάκι, ἀρκεῖται νὰ σφίγγῃ τὰ χεῖλη καὶ νὰ γυρίζῃ τὸ κεφάλι ἀπὸ ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ κουτάλι. Ἂν εἶναι λίγο μεγαλύτερο, μόλις βλέπει τὸ πιάτο, λέει ἀποφασιστικά: «Ἐγὼ δὲν τρώω!». Κι' ὅσο περισσότερο ἐπιμένει ἡ μητέρα, τόσο περισσότερο τὸ παιδὶ πεισμώνει, ἀρνεῖται, βάζει τὰ κλάμματα. Καὶ τότε ἡ μητέρα τί κάνει; Τὰ πιὸ συνηθισμένα συστήματα, εἶναι τὰ ἑξῆς:

✪✪

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ἂς κάνουμε τώρα μιὰ κριτικὴ στὰ τέσσερα αὐτὰ συστήματα.

1) Μὲ τὸ νὰ ταΐζετε τὸ παιδὶ μὲ τὸ ζόρι, δὲ λύνετε τὸ πρόβλημα. Ἀντίθετα μάλιστα, χειροτερεύετε τὴν κατάστασι. Τὸ παιδὶ μπορεῖ νὰ καταπίνῃ — καπὰ λάθος — μερικὰ ψίχουλα, ἀλλὰ θυμώνει ὅλο καὶ περισσότερο κι' ὕστερα ἀπὸ τὶς πρῶτες κουταλιές, ἀρχίζει νὰ ἀμύνεται μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ φτάνει σὲ τέτοιο σημεῖο ταραχῆς, ὥστε νὰ κάνῃ ἐμετὸ κι' ἐκεῖνο τὸ λίγο, ποὺ ἔχει καταπιῇ. Αὐτὸ τὸ σύστημα, λοιπόν, μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σὰν τὸ λιγώτερο κατάλληλο.

2) Ἡ ἱστορία τοῦ μικροῦ πουλιοῦ, ποὺ ζητᾶ τὴ φωλίτσα του, τῆς μέλισσας, ποὺ ζητᾶ τὴν κυψέλη της, τῆς πεταλούδας ποὺ ψάχνει γιὰ ἕνα ἀνοιχτὸ λουλουδάκι, μπορεῖ νὰ φέρῃ ἀποτελέσματα, ἀλλὰ μόνο γιὰ τέσσερις-πέντε φορές. Ὕστερα τὸ ρεπερτόριο ἐξαντλεῖται, τὸ παιδάκι, ἀκούγοντας νὰ τοῦ ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς τὸ ἴδιο, ἀρχίζει νὰ ἐκνευρίζεται, δὲ δίνει πιὰ σημασία στὶς ἱστορίες σας καὶ σᾶς κυττάζει μ' ἕναν τρόπο σὰ νὰ σᾶς λέῃ: «Μὲ φαντάζεσαι ἠλίθιο;», ἐνῶ συγχρόνως ἀρνεῖται ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

3) Μὲ καὶ οἱ αὐτοσχέδιες παραστάσεις, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι πολὺ κουραστικές, τόσο γιὰ τὴ μητέρα, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, ποὺ παίρνουν μέρος σ' αὐτές, δὲν εἶναι ἀποτελεσματικὲς γιὰ πολὺ καιρό. Στὸ τέλος, τὸ παιδὶ βαρύεται νὰ βλέπῃ νὰ συγκεντρώνωνται γύρω του ὁ μπαμπᾶς, ἡ ὑπηρέτρια, τὸ σκυλί, ἡ γάτα, οἱ φίλοι τῆς οἰκογενείας, προσπαθῶντας νὰ τὸ «διασκεδάσουν». Δὲν ἀργεῖ νὰ καταλάβῃ τὸ τέχνασμα καὶ τὸ σκοπὸ αὐτῶν τῶν παραστάσεων καὶ τότε ἀντίο!

4) Τὸ σπαρτιάτικο σύστημα τοῦ «θὰ φᾶς αὔριο» εἶναι, βέβαια, ἀποτελεσματικό, ἔχει ὅμως καὶ ἕνα σοβαρὸ μειονέκτημα: Τὸ παιδί, φυσικά, θὰ φάῃ τὴν ἑπομένη, ἐφ' ὅσον ἡ ἴδια ἡ πεῖνα θὰ τοῦ τὸ ἐπιβάλῃ, μὰ τὴ μεθεπομένη θὰ ἀρχίσῃ τὰ ἴδια καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ ἀφίνουμε συνεχῶς νηστικό.

Ἀλλὰ τότε; Δεδομένου, ὅτι πρόκειται κι' ἐδῶ γιὰ φαινόμενο νευρικῆς φύσεως (ἔχει ἀποδειχθῆ, ὅτι, ὅσο περισσότερο ἡ μητέρα ἀνησυχεῖ καὶ ἐκνευρίζεται, τόσο περισσότερο τὸ παιδὶ ἀρνεῖται νὰ φάῃ) φαίνεται ἀρκετὰ καλὸ τὸ σύστημα ἀλλαγῆς περιβάλλοντος γιὰ τὸ παιδὶ καὶ — ἂν εἶναι δυνατόν — μιὰ ὁλιγοήμερη ἀπομάκρυνσί του ἀπὸ τὴ μητέρα. Βέβαια, αὐτὴ ἡ λύσι δὲν εἶναι ἁπλῆ, ὅταν ἡ νεαρὴ μαμὰ δὲν ἔχῃ ποῦ νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ μικρό, ἔστω καὶ γιὰ λίγες μέρες. Καί, ἄλλωστε, ὕστερα, ὅταν θὰ γυρίσῃ, τὸ πιθανώτερο εἶναι, ὅτι θ' ἀρχίσῃ πάλι τὰ ἴδια. Ναί, στὸ μεταξὺ ὅμως, ἡ μητέρα θὰ ἔχῃ ξεκουραστῆ καὶ θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναρχίσῃ πιὸ ἤρεμη τὸν ἀγῶνα της, υἱοθετώντας τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, τὰ διάφορα συστήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα μιλήσαμε ἤδη (ἀποφεύγοντας ὅμως, ὅσο τὸ δυνατόν, τὸ πρῶτο) καὶ προσπαθῶντας νὰ προσφέρῃ στὸ παιδί της ὅσο μπορεῖ μεγαλύτερη ποικιλία στὰ μικρὰ που γεύματα. Στὸ μεταξύ, ἂς περιγορήται μὲ τὴ σκέψι, ὅτι κανένα παιδὶ δὲν πέθανε ποτὲ ἀπὸ θεληματικὴ πεῖνα καὶ ὅτι, ἀργὰ ἢ γρήγορα καὶ ὁ γογγοβάς τοῦ φαγητοῦ θὰ τελειώσῃ. Τὸ σπουδαιότερο εἶναι νὰ μὴν ἀρρωστήσῃ στὸ μεταξύ αὐτή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ πρῖτο μάθημα.

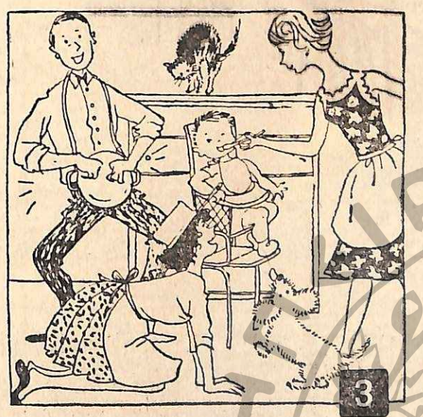
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΡΩΕΙ

Εἶναι ἡ μητέρα, ποὺ γεμίζει τὸ στόμα τοῦ παιδιοῦ μὲ τὸ ζόρι. Μιὰ βοηθὸς (ἡ γιαγιά, ἡ ὑπηρεσία, μιὰ φίλη) κρατοῦν τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ. Ἡ μητέρα τοῦ κλείνει μὲ τὸ ἕνα χέρι τὴ μύτη, γιὰ νὰ τὸ ἀναγκάσῃ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα μέσα στὸ ὁποῖο ἀδειάζει τὸ κουτάλι. Συνήθως τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ περιεχόμενο χύνεται ἔξω, τὸ ἄλλο γόνα ἢ ψίχουλο, ἀφήμεσα σὲ φωνές, σὲ κλάψιατα καὶ ὀρλιάσματα πηγαίνει κάτω. Ὀπωσδήποτε, πολὺ λίγο.

Εἶναι ἡ μητέρα ποὺ προσπαθεῖ νὰ μεταμορφώσῃ κάθε κουταλιὰ σὲ κάτι πιὸ ἐνδιαφέρον καὶ φανταστικό: «Καὶ τώρα ἕνα πουλάκι, πετᾶ τὸ καϋμένο γιὰ νὰ βρῇ τὴ φωλίτσα του... Ποῦ εἶναι ἡ φωλίτσα του; Ἄνοιξε τὸ στόμα, νὰ τῇ ἡ φωλίτσα του!... Καὶ τὸ πουλάκι τρέχει νὰ κρυφτῇ βιάσα!...» Ἔτσι τὸ παιδάκι γοητευμένο καταπίνει τὸ φαγητό. Ἡ ἐπόμενη κουταλιὰ εἶναι μιὰ πεταλούδα, ποὺ ζητάει ἕνα λουλουδάκι γιὰ νὰ κασθῇ, μιὰ μέλισσα ποὺ ζητάει τὴν κυψέλη της κλπ.

Εἶναι ἡ μητέρα ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἀποτραβήξῃ τὴν προσοχὴ τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ τὸ φαγητὸ εἴτε μὲ τὴ διήγησι κάποιου παραμυθιοῦ, ποὺ ξέρει ὅτι τοῦ ἀρέσει, εἴτε συγκεντρώνοντας μέσα στὸ δωμάτιο ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ τὰ ζῶα τοῦ σπιτιοῦ, ἀκόμη καὶ τοὺς ὑπαχτές, καὶ ὅλοι μαζὶ δημιοῦργοῦν ὀρχήστρες, παραστάσεις, κάνουν ἀκροβατικὰ νούμερα. Καὶ τὸ παιδάκι διασκεδάζοντας καταπίνει ἀσυναίσθητα τὸ φαγητό του.

Τέλος, εἶναι ἡ μητέρα, πού, ἀπελπισμένη καὶ ἀγχωσκατασμένη, κουρασμένη νὰ διηγῆται ἱστορίες καὶ νὰ σκεδιάζῃ παραστάσεις, υἱοθετεῖ τελικὰ τὸ σπαρτιάτικο σύστημα: «Λὲν θέλεις νὰ φᾶς; Δὲν πειράζει. Ἀφοῦ δὲν πεινᾶς, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα, θὰ φᾶς αὔριο!»

Καὶ παίρνει τὸ φαγητό, ἀφήνοντας τὸ παιδάκι νηστικό.

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΟΝΟΜΑ

ΜΠΟΡΩ νὰ βεβαιώσω ἀπόλυτα τὴν αὐθεντικότητα τῆς Ἱστορίας, ποὺ θὰ διηγηθῶ παρακάτω.

Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, δηλαδὴ κατὰ τὸ μεσημέρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου τοῦ 1898, στὸ χωριὸ Χάττοκ τῆς ἀγγλικῆς κομητείας τοῦ Νόρφολκ, ὁ πάστωρ Τσάλλαν ἔκανε τὸ συνηθισμένο του περίπατο. Εἶχε πάρει τὸ γραφικὸ μονοπάτι, ποὺ περνοῦσε ἀπ' τὸ πρεσβυτέριό του καὶ κατέληγε στὸ νεκροταφεῖο.

Ξαναγυρίζοντας ὅμως στὸ χωριό, ἀντίκρυσε στὴν πύλη τοῦ νεκροταφείου ἕναν ἠνορίτη του. Ἦταν ὁ μπάρμπα Τζιάν, ἕνας θαλερὸς αἰωνόβιος περισσότερο ἀπὸ 105 χρόνων. Στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ πάστορα ὁ ὑπέργηρος χαιρέτησε μὲ σεβασμὸ βγάζοντας τὸ καπέλλο του.

— Ἐ, μπάρμπα Τζιάν, τοῦ εἶπε εὔθυμα ὁ παπᾶς. Πῶς πάει ἡ μελέτη τῶν «Ἀποκρύφων ἀποκαλύψεων τῶν Ἀρχαγγέλων»;... Ἀκόμα ἑξακολουθεῖς νὰ καταπιάνεσαι μὲ τὶς ἀνοητες δεισιδαιμονίες;...

— Ἡ αἰδεσιμότης σας ἄς μὲ εἰρωνεύεται! ἀπάντησε ὁ ἀσπρομάλλης ἠνορίτης. Οὔτε τὶς ἀπόκρυφες ἀποκαλύψεις εἶμαι ἄξιος νὰ μελετῶ, οὔτε κι' οἱ Ἀρχάγγελοι καταδέχονται νὰ ἀποκαλύψουν σὲ μένα τὰ μυστήρια τοῦ Ἄλλου Κόσμου... Μονάχα ἀπ' τὸ Θεό μας παίρνω κι' ἐγὼ τὴ φώτισι, ὅπως κι' ἐσεῖς αἰδεσιμώτατε καὶ τόσοι εὐλαβεῖς Χριστιανοί... Εἶναι ἄδικες οἱ εἰρωνειες σας, γιατὶ εἶμαι πιστὸς Χριστιανός, δοῦλος τοῦ Δημιουργοῦ μας καὶ τῆς αἰδεσιμότητός σας!

— Μὰ χρόνια ἀκούω, μπάρμπα Τζιάν, εἶπε ὁ πάστορας, ὅτι προφήτεψες μερικὰ πράγματα ἔξω ἀπὸ τὴ συνηθισμένη ἀνθρώπινη ἀντίληψι, ποὺ βγήκαν ἀληθινά... Δὲν εἶναι, λοιπόν, αὐτὰ συνέργειες τοῦ Σατανᾶ, τῆς Σολομωνικῆς καὶ τῆς μαγείας;

Ὁ μπάρμπα Τζιὰν ἀνασκίρτησε. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, συλλογίστηκε καὶ κυττάζοντας κατάματα τὸν πάστορα εἶπε ἤρεμα:

— Ἂς μὲ συγχωρέση ἡ αἰδεσιμότης σας, μὰ δὲν εἶμαι τῆς ἰδιας γνώμης... Πάντα στάθηκα εὐλαβὴς Χριστιανός. Ποτὲ δὲν ἔλειψα ἀπ' τὴν ἐκκλησία. Δὲν ἀδίκησα ποτὲ κανένα... Μοιράζομαι τὸ ψωμάκι μου μὲ τὸν πρῶτο πεινασμένο ποὺ θὰ συναντήσω. Τί λέγεται «μαγεία» «δεισιδαιμονία» καὶ «προλήψεις» δὲν τὸμαθα ποτέ μου...

— Μὰ ἄκουσα νὰ λένε πὼς ξέρεις ἀπὸ πρὶν ποιοί πρόκειται νὰ πεθάνουν! διέκοψε ὁ πάστορας.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια! ψιθύρισε ὁ μπάρμπα Τζιάν. Σκεφθῆτε ὅμως ὅτι ἔχω στὴ ράχι μου ἕναν αἰῶνα... Ὁτι πάντα πρόσεχα τὴ φύσι ὁλόγυρα μας... Ὅτι πάντα πρόσεχα τὴ φύσι ὁλόγυρα μας... Ὅτι τὸ προσεκτικό μου μάτι ἀντίκρυσε πολλὰ πράγματα... Ὅτι τ' αὐτιά μου ἄκουσαν τόσες καὶ τόσες διηγήσεις γερόντων, γυναικῶν, παιδιῶν καὶ κοριτσιῶν... Εἶδα γεννήσεις, θανάτους, γάμους, βαφτίσια. Ἑκατὸ χρόνια τώρα σπουδάζω τὸ κάθε τί. Ἔμαθα πάρα πολλά. Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἔμαθα καὶ τὸ ποιοί θὰ πεθάνουν κάθε χρόνο στὸ χωριό μας!...

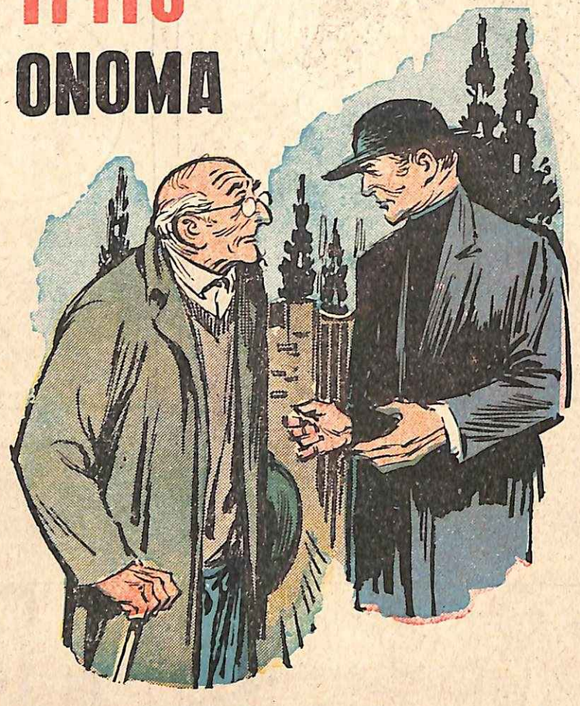
— Μπορεῖς... μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃς; ταράλισε ἀνατριχιάζοντας ὁ πάστορας. Καὶ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς πῶς τὸ ξέρεις;

— Μετὰ χαρᾶς, αἰδεσιμώτατε! ἀποκρίθηκε ὁ μπάρμπα Τζιάν. Σ' αὐτὰ δὲν ἀνακατεύονται οὔτε μάγια, οὔτε ξόρκια, οὔτε σατανάδες... Εἶναι πράγματα τῆς ἐκκλησίας καὶ τἄμαθα πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια...

— Καὶ πῶς τἄμαθες, μπάρμπα Τζιάν; διέκοψε ὁ παπᾶς.

— Νὰ σᾶς πῶ... Σιγὰ - σιγά, τριγυρνῶντας τὶς νύχτες γύρω ἀπ' τὸ χωριό, χειμώνα - καλοκαίρι, ποτὲ στὰ πρόβατα πότε στὰ χωράφια μου, ξέπεφτα καὶ στὸ νεκροταφεῖο μας... Στὶς ἀρχὲς ἀόριστα φαινόμενα κι' ἀργότερα πιὸ χειροπιαστὰ μ' ἔπεισαν γιὰ κάτι, ποὺ ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, τὸ ἐξακρίβωνα καὶ τὸβρισκα ἀληθινό. Κι' αὐτὸ τὸ κάτι ἦταν τὸ ἑξῆς...

Ὁ μπάρμπα Τζιὰν σταμάτησε ἀπότομα, σταυροκοπήθηκε καὶ ξερόβηξε μὲ κάποια ἀγωνία. Ὁ πάστορας, νοιώθοντας ἕνα ἀνατρίχιασμα, ἄνοιξε τὰ πόδια του νὰ στηριχτῇ καλλίτερα, γιατὶ θὰ σωριαζόταν χάμω ἀπὸ τὴ σκοτοδίνη του.

— Ἦταν τὸ ἑξῆς, συνέχισε ὁ μπάρμπα Τζιάν. Ἀραιὰ - ἀραιά, κι ὅπως ἐξακρίβωσα κατόπιν, κάθε μεσάνυχτα παραμονῆς Πρωτοχρονιᾶς τύχαινε νὰ βλέπω — ὅσες φορὲς τέτοια νύχτα καὶ τέτοια ὥρα ξέπεφτα ἐδῶ στὴν πύλη τοῦ νεκροταφείου μας — ἀόριστες σκιές, ὁλοκάθαρες ἀργότερα, νἄρχωνται ἀπὸ τὸ χωριό, γλυστρώντας ἀθόρυβα στὸ καλντερίμι... Αὐτὲς οἱ σκιές, φτάνοντας ἐδῶ στὴν πόρτα, σταματοῦσαν. Κύτταζαν ὁλόγυρά τους. Ἐκαναν νὰ διαβοῦν τὸ κατώφλι καὶ νὰ μποῦν στὸ νεκροταφεῖο. Μὰ δίσταζαν... Ὀπισθοχωροῦσαν... Πάλι προχωροῦσαν μὲ δισταγμό... Κι' ὕστερα μ' ἀπόφασι ἔμπαιναν μέσα στὸ νεκροταφεῖο, δίχως νὰ ξαναβγοῦν πιά, καὶ δίχως ν' ἀνοίξουν τὰ ὑλινα θυρόφυλλα, λὲς καὶ περνοῦσαν ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σανίδια σὰν ἀέρας!...

Ὁ πάστορας κύτταξε ἀλλόκοτα τὸ χλωμὸ μπάρμπα Τζιάν. Καὶ βγάζοντας τὸ καπέλλο σταυροκοπήθηκε σιγοτρέμοντας. Ὁ μπάρμπα Τζιὰν τὸν μιμήθηκε κι' ἔπειτα συνέχισε τὴν ἀφήγησί του:

— Μὰ πρόσεξα καὶ κάτι ἄλλο, αἰδεσιμώτατε... Πρόσεξα ὅτι οἱ σκιὲς ἐκεῖνες ἦταν σκιὲς συγχωριανῶν μου, ποὺ ζοῦσαν ἀκόμη στὸ χωριό. Μὰ μὲ τὸν καιρό, πρόσεξα ἐπίσης, ὅτι οἱ συγχωριανοί μου αὐτοί, οἱ ζωντανοὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα τῆς παραμονῆς τῆς Πρωτοχρονιᾶς, πέθαιναν κατόπιν μέσα στὸν καινούργιο χρόνο... Κι' ὅτι τοὺς ἄνοιγαν τὸν τάφο ἀκριβῶς σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο, ποὺ εἶχε σταθῆ ἡ σκιά τους, ὅταν ἔμπαιναν στὸ νεκροταφεῖο τὰ μεσάνυχτα τῆς παραμονῆς!...

Βαθειὰ σιγαλιὰ ἁπλώθηκε τώρα ὁλόγυρά τους. Κι' οἱ δυὸ λαχάνιαζαν πνιχτὰ καὶ σκούπιζαν τὰ παγωμένα κι' ἱδρωμένα μέτωπά τους. Ἑνοιώθαν κι' οἱ δυὸ μὲ τρόμο ἀνοιγμένη μπροστά τους τὴ σκοτεινὴ κι' ἀνεξιχνίαστη ἄβυσσο τοῦ μυστηρίου τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου...

— Μπάρμπα Τζιάν, τοῦ εἶπε ὁ πάστορας, ἔχουμε παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς σήμερα... Μπορεῖς νἀρθῇς τὸ βράδυ τὰ μεσάνυχτα ἐδῶ καὶ νὰ φυλάξῃς κρυφὰ νὰ δῇς τίνων ἀπὸ τοὺς συγχωριανούς μας οἱ σκιὲς θἄμπουν στὸ νεκροταφεῖο;

— Ὅπως προστάζει ἡ αἰδεσιμότης σας! ψιθύρισε κατακίτρινος ὁ μπάρμπα Τζιάν. Ἐχω ἀρκετὰ χρόνια νἀρθῶ. Γιατί, ὅταν βεβαιώθηκα γι' αὐτὸ ποὺ ἤθελα, μ' ἔκοψε κρύος ἱδρώτας. Κι' ἀπόφευγα νἄρχουμαι ἐδῶ σὰ νύχτωνε μιὰ τέτοια μέρα, ὅπως ἡ σημερινή... Θὰ παραφυλάξω ὅμως, ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα. Κι' αὔριο τὸ πρωΐ, μετὰ τὴ λειτουργία, θὰ σᾶς πῶ τὰ ὀνόματα...

★

Πραγματικά, τὴν ἄλλη μέρα, ἀνήμερα τὴν Πρωτοχρονιὰ τοῦ 1899, ὁ μπάρμπα Τζιὰν συνάντησε ἄγρυπνος καὶ κατάχλωμος τὸν αἰδεσιμώτατο Τσάλλαν. Μὲ κλονισμένο βῆμα, λοξοκυττάζοντάς τον κρυφὰ τὸν πλησίασε μὲ σεβασμὸ καὶ τοὔδωσε τρεῖς φακέλλους σφραγισμένους μὲ βουλοκέρι, μουρμουρίζοντάς του:

— Ὁρίστε ὅ,τι σᾶς ὑποσχέθηκα, αἰδεσιμώτατε... Τρεῖς θὰ πεθάνουν τὴ φετεινὴ χρονιὰ στὸ χωριό μας... Μόλις θὰ μάθετε ὅτι πέθανε ὁ πρῶτος, θ' ἀποσφραγίσετε τὸ φάκελλο, ποὺ γράφει μὲ μολύβι «Πρῶτος» καὶ θὰ δῆτε μέσα τὸ ὄνομά του...

— *Ἄκουσα νὰ λένε πὼς ξέρεις ἀπὸ πρὶν ποιοὶ πρόκειται νὰ πεθάνουν... τοῦ εἶπε ὁ πάστορας Τσάλλαν.*

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ ἴδιο θὰ κάνετε ἀργότερα γιὰ τὸν «Δεύτερο» καὶ πιὸ ἀργότερα γιὰ τὸν «Τρίτο»... Ὑγιαίνετε, αἰδεσιμώτατε...

— Μὰ γιὰ στάσου, μπάρμπα Τζιάν, ξεφώνισε μὲ ἀόριστο τρόμο κι' ἀπορία ὁ παπᾶς. Μοῦ ὑποσχέθηκες νὰ μοῦ πῆς τὰ ὀνόματα κι' ὄχι νὰ μοῦ δώσῃς κλειστοὺς φακέλλους!...

— Αἰδεσιμώτατε, σεβαστῆτε τους μελλοθανάτους!... τὸν διεκοψε ὁ μπάρμπα Τζιάν. Ἀφιστε τους νὰ νοιώσουν ξένοιαστοι τὴ λίγη ζωή, ποὺ τοὺς μένει νὰ ζήσουν... Δὲν κάνει νὰ μάθετε τὰ ὀνόματά τους.

Ὀχι γιατὶ θὰ τοὺς τὸ μαρτυρήσετε... Κάθε ἄλλο!... Μὰ ὅσο νάναι, δὲν εἶστε συνηθισμένος σαν κι' μένα νὰ κρατᾶτε βαθειὰ κρυμμένο στὴν ψυχή σας ἕνα τόσο τρομερὸ καὶ ὑπερφυσικὸ μυστικό... Γι' αὐτό, ἀπὸ κατὶ ποὺ θὰ σᾶς ξεφύγῃ ἀφελα, ἀπὸ μιὰ λυπητερη ματια σας, ἀπὸ κάποια σπλαχνικὸ διάθημά σας, ἴσως δώσετε σ' ἕναν ὁποιονδήποτε ἀπ' αὐτοὺς βεβαιότητα ἢ ὑποψία γιὰ ὅ,τι πέσιμο τὸν περιμένει... Κι' ἔτσι θὰ φαρμακώσετε ἀνώφελα τὶς στερνές του μέρες. Μή... μὴ γιὰ τὸ Θεό, αἰδεσιμώτατε. Μὴν ἀνοίξετε τους φακέλλους!...

Κατάχλωμος, μὲ ἀπαίσιες συσπάσεις στὸ παραμορφωμένο πρόσωπό του καὶ μὲ νευρικὲς κινήσεις τῶν χεριῶν του ποὺ ἔτρεμαν, ὁ πάστορας Τσάλλαν, ἀνοιγε τοὺς φακέλλους μὲ τὴ σειρά, λέγοντας βραχνά:

— Πρῶτος φάκελλος.. Ἡσαΐας Ντεδέντερ, σιδηρουργός... Δεύτερος φάκελλος... Αἰμιλία Τζόνσον, ἐτῶν 26... Τρίτος φάκελλος...

Σταμάτησε λαχανιασμένος κι' ἀνάσανε βαθειά.

Ἔπειτα μουρμούρισε στόν, κεραυνωμένο ἀπὸ τὴν ταραχή του, μπάρμπα Τζιάν:

— Στὰ μάτια σου διαβάζω, φίλε μου, τ' ὄνομα τοῦ τρίτου φακέλλου, δίχως νὰ τὸν ἀνοίξω!... Συχώρεσέ με, Θεέ μου, γιὰ τὴν ταραχή μου... Ἔρχομαι τρίτος ἐγώ, καὶ βαχω ἀρκετοὺς μῆνες ἴσως μπροστά μου, γιὰ νὰ δοξολογῶ τὸ ὄνομά Σου!...

Ἤρεμος τώρα, μ' ἕνα φῶς γαλήνης στὸ πρόσωπο, ἀπομακρύνθηκε σιγά - σιγά.

Καὶ πέθανε τὸν Ὀχτώβρη τοῦ ἴδιου χρόνου, ἀφοῦ ἔθαψε πρῶτα τοὺς ἄλλους δυό...

Α. ΜΕΪΣΟΝ

✪✪

Ο ΜΠΟΥΝΑΜΑΣ ΤΟΥ ΝΤΥΒΑΛ

Ὁ περίφημος καὶ πάμπλουτος ξενοδόχος τοῦ Παρισιοῦ Ἀλέξανδρος Ντυβάλ, εἶχε ἐρωτευθῆ κάποτε τὴν ἠθοποιὸ Κόρα Πήρλ. Μιὰ Πρωτοχρονιά, λοιπόν, τῆς πῆγε ὡς δῶρο ἕνα βιβλίο μὲ θαυμάσιο δέσιμο. Μόλις τὸ εἶδε ἐκείνη κατσούφιασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Μπᾶ! Αὐτὸ εἶναι τὸ δῶρο σας;

— Μά...

— Ἔννοια σας, τὸν διέκοψε θιγμένη ἡ ἠθοποιός. Θὰ δῆτε τώρα τί θὰ τὸ κάνω...

Καὶ προσκαλῶντας τὴν καμαριέρα της τῆς εἶπε:

— Βικτωρία, πέταξε αὐτὸ τὸ βιβλίο στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων.

— Κυρία, τὴν παρακάλεσε ἐκείνη, δὲ μοῦ τὸ χαρίζετε; Μοῦ ἀρέσει τόσο πολὺ τὸ διάβασμα...

Ὅταν ἡ καμαριέρα βγῆκε ἔξω, ὁ Ντυβὰλ ἔσκασε στὰ γέλια.

— Καλή μου φίλη, εἶπε τότε ὁ Ντυβὰλ στὴν ὡραία Πήλρ, τὰ καταφέρατε πολὺ ἄσχημα... Γιὰ νὰ σᾶς ξαφνιάσω μ' ἕνα πρωτότυπο πρωτοχρονιάτικο δῶρο μου, εἶχα χρυσοδέσει στὸ βιβλίο αὐτὸ ἑκατὸ χιλιόφραγκα!...

ΜΕΡΙΚΟΙ ★ ΤΟ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΚΡΥΟ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΑΚΗΣ	: ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΡΕΝΑ	: ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΑ	: ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ
ΜΑΙΡΗ	: ΧΛΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	: ΚΩΣΤΑΣ ΔΟΥΚΑΣ
ΣΩΤΗΡΙΑ	: ΤΖΟΛΗ ΓΑΡΜΠΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ	: ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ
ΚΛΕΩΠΑΣ	: ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ
ΛΕΛΑ	: ΜΑΡΘΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ	: ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ
ΦΑΙΔΩΝ	: ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

Παραγωγή: **ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ.** Σενάριο — Σκηνοθεσία: **ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ** Διευθυνσις φωτογραφίας: **ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ.** Μουσική: **ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ**

2ον. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Λάκης κατώρθωσε ν' ἀγοράσῃ, σὲ τιμὴ εὐκαιρίας, ἕνα ἀνοιχτὸ αὐτοκινητάκι, πολὺ παλαιοῦ τύπου κι' ἕνα κυριακάτικο πρωϊνὸ τοῦ Ἀγγέλου καὶ τὴν κυρία Σωτηρία, καθὼς καὶ τὶς τρεῖς ἀδελφές του Ρένα, Εὔα καὶ Μαίρη, γιὰ νὰ πάρουν τὸ μπάνιο τους σὲ μιὰ πλάζ τῆς φωταραία κούρσα, προσέχει τὴν Εὔα καὶ τῆς χαμογελᾶ. Ὁ Κλεώπας, ποὺ πηγαίνει κι' αὐτὸς γιὰ μπάνιο μὲ τὸ ἰδιόκτητο μοτοσακό του, βάζει στὸ μάτι τὴ Μαίρη, ἡ ὁποία τοῦ δείχνει πὼς δὲν τῆς εἶναι ἀδιάφορος.

Ὅταν ὁ Λάκης σταματᾶ τὸ αὐτοκινητάκι του κοντὰ σὲ μιὰ ἀμμουδιά, πολλὰ ἄλλα τροχοφόρα, ποὺ οἱ ὁδηγοὶ καὶ οἱ ἐπιβάτες τους εἶχαν προσέξει τὴν Εὔα καὶ τὴ Μαίρη, σταματοῦν κι' αὐτά. Μεταξὺ τους συναλλέγονται, βέβαια, ὁ Γιώργος καὶ ὁ Κλεώπας. Στὴν ἴδια πλάζ, ὁ Λάκης συναντᾶ τυχαία τὴ φίλη του Λέλα, μὴ μπορώντας ὅμως νὰ τῆς μιλήσῃ ἐλεύθερα, τῆς ὑπόσχεται νὰ ξαναγυρίσῃ κοντά της ἀργότερα. Ἡ Μαίρη θέλει νὰ πάῃ πρὸς τὸ μέρος, ποὺ εἶδε νὰ κατευθύνεται ὁ Κλεώπας, ποὺ μὲ νοήματα τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβῃ πὼς ἤθελε νὰ κοσο γιὰ τὴν Εὔα, κυττάζει διαρκῶς γύρω της, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς κάπου θὰ δῇ τὸ Γιώργο.

Μιὰ ἐρώτησι τῆς Ρένας, ἂν ἡ νέα μὲ τὴν ὁποία μίλησε εἶναι γνωστή του, κάνει τὸ Λάκη νὰ ξεσπαθώσῃ καὶ νὰ τῆς δώσῃ νὰ καταλάβῃ πὼς ἂν δὲν περίμενε νὰ παντρευτῇ πρῶτα ἐκείνη, ἐκείνος θὰ εἶχε προχωρήσου καὶ κάθεται μόνη σὲ μιὰ γωνιά, ὅπου σὲ λίγο τὴν πλησιάζει ὁ φίλος της, ὁ Θόδωρος.

— Θόδωρε, αὐτὴ ἡ Ἱστορία πρέπει νὰ τελειώνῃ, τοῦ λέει ἡ Ρένα στενοχωρημένη καὶ φανερὰ ἐκνευρισμένη.

— Θὰ τελειώσῃ, Ρένα μου, δὲν τάπαμε;

— Ἐγὼ δὲ μιλάω γιὰ τὸ τί λέμε, ἀλλὰ γιὰ τὸ τί κάνουμε.

— Μὰ Ρένα μου, ὁ γάμος δὲν εἶναι ἁπλὴ ὑπόθεσι... Δὲν εἶναι: βγάλαμε τὴν ἄδεια καὶ πᾶμε γιὰ στεφάνι...

— Ναὶ ἀλλὰ ἔτσι, ποὺ τὸ πάμε τὸ πράγμα, ὥσπου νὰ δῶ ἐγὼ στέφανα στὸ κεφάλι μου, θὰ μὲ βροῦν τὰ ἄλλα στέφανα, ἐν τόπω χλοερῷ!...

— Σαχλαμάρες... Ἔχεις νεῦρα σήμερα καὶ λὲς ἀνοησίες.

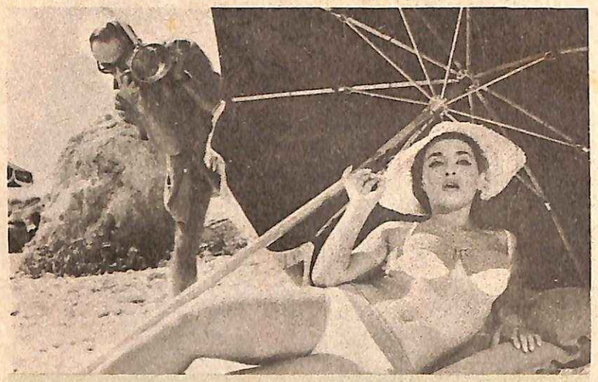
— Καθόλου... Πές το τοὐλάχιστον τοῦ πατέρα μου. «Κύριε Ἀγγέλου, πές του, ἀγαπῶ τὴν κόρη σου καὶ θέλω νὰ τὴν πάρω, ἀλλὰ θ' ἀργήσω λίγο, γιατὶ κάτι τὰ οἰκονομικά, κάτι ἡ ἀδερφούλα μου ἡ ἀνύπαντρη...» Θὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ πάρῃ σειρὰ καὶ ὁ φουκαρᾶς ὁ Λάκης. Δὲν κρατιέται πιὰ τὸν τελευταῖο καιρό.

— Ἔχεις δίκιο, Ρένα, ἀλλὰ βλέπεις...

— Βλέπω πώς... ἕναν ἄντρα ἀγάπησα καὶ μοῦ βγῆκε σκάρτος!...

Ἀφοῦ εἶδε τὴν Εὔα καὶ τὴ Μαίρη νὰ μπαίνουν στὴ θάλασσα, ὁ Λάκης, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι πηγαίνει νὰ δῇ τί κάνει ἡ Ρένα, ξαναγυρίζει κοντὰ στὴ Λέλα. Πλησιάζει τὸ βραχάκι, ποὺ πίσω του βρίσκεται ἡ ὀμπρέλλα της καὶ ἀπὸ κεῖ' ἀφοῦ βεβαιώνεται πὼς κανεὶς ἀπὸ τοὺς δικούς του δὲν τὸν βλέπει, παίρνει μιὰ μικρὴ πέτρα καὶ τὴν πετάει πάνω στὰ πόδια της. Ἡ Λέλα κάνει πὼς ξαφνιάζεται καὶ κυττάζει γύρω, προσταθῶντας ν' ἀνακαλύψῃ τὸ δράστη. Ὁ Λάκης κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ βράχο, γιὰ νὰ μὴ τὸν δῇ.

— Λέλα!... Κούκου!... τῆς φωνάζει ὁ Λάκης χαμηλόφωνα.
— Γιὰ Ἔλα ἐδῶ ἐσύ, τοῦ λέει ἡ Λέλα.
Ὁ Λάκης πλησιάζει μὲ προφυλάξεις καὶ κάθεται πλάϊ της... Γρήγορα ὅμως ξαναθυμᾶται τοὺς δικούς του καὶ σηκώνεται:
— Μὴ μιλᾶς... Μὴ μοῦ μιλᾶς... Κάνε πὼς δὲ μὲ ξέρεις...
Ὁ Λάκης ἐξετάζει τὸν ὁρίζοντα καὶ ἡσυχάζει κάπως. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς δικούς του δὲν κυττάζει πρὸς τὸ μέρος του. Μὲ μικρὰ καὶ δειλὰ βήματα ὀπισθοχωρεῖ πρὸς τὴ Λέλα.

— Δὲ μοῦ λές, κύριε, τοῦ φωνάζει νευριασμένη ἡ Λέλα, μήπως νομίζεις πὼς ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σέ... ἀπολαμβάνω μὲ τὸ μαγιό σου ἀπὸ μακρυά;
— Ἀπὸ κοντὰ δὲ γίνεται... Μὴν ἐπιμένης, θὰ μὲ κάψῃς!
— Τότε φύγε!... Ἄλλωστε ἐγὼ δὲν ἤρθα ἐδῶ γιὰ σένα.
— Δὲν ἤρθες γιὰ μένα; Τότε γιὰ ποιόν ἤρθες;... Λέγε γρήγορα...
— Γιὰ τὸν πατέρα σου...
— Χά!... Χά!... Ὡραῖο ἀστεῖο αὐτό.. λέει ὁ Λάκης...

Ὕστερα ὅμως σκέπτεται καλλίτερα τὰ λόγια ποὺ ἄκουσε καὶ σοβαρεύεται...
— Γιὰ τὸν πατέρα μου, εἶπες; Τί νὰ τὸν κάνης;
— Ἀποφάσισα νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ μᾶς...
— Μήπως θὰ τοῦ ζητήσῃς καὶ τὸ χέρι μου; ρωτάει εἰρωνικὰ ὁ Λάκης.
— Μάλιστα, θὰ τοῦ ζητήσω ἐπισήμως τὸ χέρι σου...
— Ἄχ, τρελλαθήκαμε!... Ἄχ... Τὸ καημένο τὸ κορίτσι!...
— Τὸ καημένο τὸ κορίτσι δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ περιμένη ἄλλο...

.. Πέντε χρόνια εἶναι αὐτά... Τί θέλεις δηλαδή, νὰ γεράσω περιμένοντας νὰ παντρέψῃς τὴν ἀδελφή σου; Αὐτὴ μπορεῖ νὰ μὴν παντρευτῇ ποτέ!...
— Χτύπα ξύλο... Ἄκου τί μελετάει...
— Λοιπόν, ἀφοῦ δὲν ἔχεις τὸ κουράγιο νὰ μιλήσῃς ἐσὺ στὸν πατέρα σου, θὰ τὸν πιάσω ἐγὼ καὶ θὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα...
— Μὰ τί λὲς τώρα, Λέλα; Τάχεις χαμένα;
— Ἂν ἔχασα κάτι εἶναι ἡ ὑπομονή μου...

Καὶ ἡ Λελω συνεχίζει μισοκλαίγοντας:
— Ἂν μ' ἀγαποῦσες ἀληθινά, δὲ θὰ λογάριαζες τίποτα...
— Νὰ καὶ τὰ πρωτοβρόχια!...
— Ναί, κορόϊδευε ἐσύ, λεει ἡ Λέλα, σκουπίζοντας τὰ δάκρυά της. Ἐγὼ τὸ ἀποφάσισα καὶ θὰ πάω...
Ἡ Λέλα σηκώνεται καὶ ὁ Λάκης τότε μόνο καταλαβαίνει πὼς μιλάει σοβαρά. Τὰ χάνει καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴ συγκρατήσῃ.
— Λέλα, ποῦ πας;... Ἔ... δὲν εἴμαστε καλά!...

Τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν τραβάει.
— Ἄσε με, διαμαρτύρεται ἐκείνη, προσπαθῶντας νὰ ξεφύγῃ.
— Κάτσε νὰ σοῦ πῶ, Λέλα...
— Ἀρκετὰ σ' ἔχω ἀκούσει ὡς τώρα νὰ λές...
Ἡ Λέλα κατορθώνει ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ ἀπομακρύνεται... Ὁ Λάκης τρέχει πίσω της καὶ τὴν ξαναπιάνει, χωρὶς νὰ προσέξῃ πὼς ὁ πατέρας του ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τους. Ὁ κὺρ Παναγιώτης ξαφνιάζεται βλέποντας τὸ γυιό του, νὰ τρέχῃ πίσω ἀπὸ μιὰ κοπέλλα καὶ νὰ τὴν τραβᾶη ἀπὸ τὸ χέρι. Ἔτσι, ἐνῶ ὁ Λάκης ἐξακολουθεῖ νὰ φωνάζῃ «Λέλα... Λέλα...», ξαφνιάζεται κι' αὐτὸς ἀκούοντας τὴν ἀγριοφωνάρα τοῦ πατέρα του:
— Λάκη!... Λάκη!...
Σταματάει, τὸν βλέπει καὶ τὰ χάνει... Ὁ κὺρ Παναγιώτης τοὺς πλησιάζει τρέχοντας καὶ τὸν ρωτάει:
— Τί συμβαίνει, Λάκη;... Μπορῶ νὰ μάθω ποιά εἶναι ἡ δεσποινὶς καὶ γιατὶ τὴν τραβᾶς ἔτσι;
— Οὔτε κι' ἐγὼ τὴν ξέρω, λέει ὁ Λάκης μὴ βρίσκοντας τὶ νὰ πῆ... Σᾶς ξέρω, δεσποινίς;... Πέστε, σᾶς παρακαλῶ στὸν πατέρα μου ἂν σᾶς γνωρίζω...
— Καὶ βέβαια μὲ γνωρίζεις... Καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα...
— Σὲ γνωρίζω;... λέει ὁ Λάκης, γελῶντας χαζά... Δηλαδὴ ναί, σὲ γνωρίζω... Φυσικά, ἀφοῦ σὲ τραβῶ. Ἀλλὰ πῶς σὲ γνωρίζω, πῶς γνωριστήκαμε;... Ἡ δεσποινίς, μπαμπᾶ, πέρασε σὲ μιὰ στιγμὴ πλάϊ μου, τρέχοντας πρὸς τὴ θάλασσα... «Ποῦ πατε;» τὴ ρωτάω. «Ν' αὐτοκτονήσω!» μοῦ λέει. «Μὴν τὸ κάνετε αὐτό, τῆς λέω... Εἶναι κρῖμα». Ἐκείνη ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ. Ἄρχισα νὰ τρέχω κι' ἐγὼ πίσω της καὶ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ποὺ τὴν ἔπιασα, μᾶς ἔπιασες κι' ἐσύ... Ἔτσι δὲν εἶναι, δεσποινίς;
— Τὴν καημένη! λέει ὁ κὺρ Παναγιώτης συγκινημένος...
Ὕστερα ἀπευθύνεται στὴ Λέλα:
— Γιατί θέλατε ν' αὐτοκτονήσετε, ἐσεῖς, μιὰ τόσο ὡραία κοπέλλα καὶ πάνω στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας σας; τὴ ρωτάει.
— Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη, κύριε!

— Πές μας τότε τὸν πόνο σου, κοπέλλα μου, νὰ ξαλαφρώσῃς...
ΛΑΚΗΣ (ἀνήσυχος): Τί νὰ μᾶς πῇ τώρα ἡ κοπέλλα; Γιατί νὰ τῆς τὰ ξαναθυμίζουμε καὶ νὰ στενοχωριέται περισσότερο;
— Οχι θὰ τὰ πῶ, λέει ἡ Λέλα, ποὺ δὲ θέλει νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία. Θὰ τὰ πῶ ὅλα, γιὰ νὰ ξαλαφρώσω!...
ΛΑΚΗΣ (ψιθυριστά): Νὰ ξαλαφρώσῃς ἐσὺ καὶ νὰ βαρύνω ἐγώ.
— Μὰ τί μουρμουρίζεις ἐσὺ διαρκῶς; ρωτάει ὁ κὺρ Παναγιώτης... Ἔλα νὰ καθήσουμε, νὰ μᾶς τὰ πῇ ἡ κοπέλλα μὲ τὴν ἡσυχία της...

— Θὰ καθήσῃς δηλαδὴ ἐδῶ καὶ θ' ἀφήσῃς τὴ μαμᾶ μόνη;
— Δὲν πειράζει... Κάτσε λοιπόν, κοπέλλα μου καὶ λέγε μας...
— Λοιπόν, κύριε, ἀρχίζει ἡ Λέλα, πέντε χρόνια τὸν ἀγαπάω...
— Ποιόν;
ΛΑΚΗΣ (τρομαγμένος): Τὸν Ἀθανάσιο Διάκο...
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Σιωπὴ ἐσύ!...
ΛΑΚΗΣ: Μὰ ἐρωτήσεις εἶναι αὐτές, ποὺ κάνεις; Ἀγαπάει κάποιον ἡ κοπέλλα κι' ἐσὺ θέλεις νὰ μάθῃς ποιόν;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ἔλεγα μήπως τὸν ξέρουμε...
ΛΑΚΗΣ: Ἄκου τί λέει... Ἂν τὸν ξέρουμε!...
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ἔλα, σταμάτα... Λοιπόν, δεσποινίς;
ΛΕΛΑ: Πέντε χρόνια, ποὺ λέτε τὸν ἀγαπάω...
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Κι' αὐτὸς δὲ σᾶς ἀγαπάει;
ΛΑΚΗΣ: Τὴν ἀγαπάει!... Τὴν ἀγαπάει!... Ὅλα κι' ὅλα!...
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ἐσύ, ποῦ τὸ ξέρεις;
ΛΑΚΗΣ: Τί ποῦ τὸ ξέρω;... Τὸ φαντάζομαι!...

— Λέει ὅτι μ' ἀγαπάει, διορθώνει ἡ Λέλα, τονίζοντας κάθε λέξι, γιὰ γάμο ὅμως τίποτα! Ἔχω τέσσερα ἀδέρφια, κύριε, ποὺ περιμένουν πὼς καὶ πὼς νὰ παντρευτῶ, γιὰ νὰ πάρουν κι' αὐτὰ σειρά...
— Καὶ γιατί δὲ σὲ παντρεύεται, ἀφοῦ λέει πὼς σ' ἀγαπάει; ρωτάει ὁ κὺρ Παναγιώτης.
— Ἔλα, ντέ!... Γιατί ἔχει, λέει, μιὰ μεγάλη ἀδερφή, ποὺ δὲν παντρεύτηκε ἀκόμα καὶ δὲ μπορεῖ νὰ μιλήσῃ στοὺς δικούς του γιὰ γάμο, ἂν δὲν παντρευτῇ πρῶτα ἐκείνη.

—Ἔ, σ' αὐτὸ δὲν ἔχει καὶ ἄδικο...
Ὁ Λάκης κυττάζει μὲ προσοχὴ τὴ Λέλα, γιὰ νὰ δῇ ποιά ἀντίδρασι θὰ προκαλέσουν τὰ λόγια τοῦ πατέρα του.
— Γιατί, κυρίε μου;... διαμαρτύρεται ἡ Λέλα... Κι' ἂν αὐτὴ δὲν παντρευτῇ ποτέ, πρέπει νὰ μείνω κι' ἐγὼ γεροντοκόρη;
ΛΑΚΗΣ: Καταλάβες δηλαδή, μπαμπᾶ, ποῦ τὸ πάει ἡ δεσποινίς;
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ἐγὼ διαφωνῶ, δεσποινίς μου καὶ σᾶς ρωτῶ... Ἂν τὰ τέσσερα ἀδέρφια σας παντρεύονταν πρὶν νὰ παντρευτῆτε ἐσεῖς, θὰ σᾶς ἄρεσε;
ΛΑΚΗΣ: Μπράβο, μωρὲ μπαμπᾶ... Πῶς τὰ σκέπτεσαι ὅλα... Σὲ θαυμάζω!...
Ἡ Λέλα δὲν ξέρει τί ν' ἀπαντήσῃ καὶ ὁ κὺρ Παναγιώτης συνεχίζει:
— Γι' αὐτὸ χρειάζεται ὑπομονή, δεσποινίς μου. Τάχει αὐτὰ ἡ ζωή... Ἄντε, νὰ πηγαίνω ἐγώ... Ἐσύ, Λάκη, ἂν θές, μεῖνε λίγο μὲ τὴ δεσποινίδα, ὥσπου νὰ συνέλθῃ κι' ὕστερα πήγαινε στὴν ἀδερφή σου. Μάζεψέ τις κι' ἐλᾶτε νὰ φᾶμε... Γειὰ σας...
— Χαίρετε, λέει μελαγχολικὰ ἡ Λέλα.
— Εἶδες ἀπάντησι; λέει ὁ Λάκης, προσπαθῶντας νὰ μιμηθῇ τὸν πατέρα του: «Ἂν τ' ἀδέρφια σου παντρεύονταν, πρὶν ἀπὸ σένα, θὰ σ' ἄρεσε;» Κάτι τέτοια μοῦ λέει κι' ἐμένα καὶ μοῦ κλείνει τὸ στόμα. Ἐγὼ ὅμως αὐτὰ τ' ἀκούω βερεσέ, ξεσπᾶ ἡ Λέλα... Δὲν πρόκειται νὰ μείνω στὸ ράφι, ἐπειδὴ τὸ θέλεις ἐσὺ καὶ ἡ λογικὴ τοῦ πατέρα σου...

— Μὰ δὲν εἶναι δικὴ μας λογικὴ, Λέλα μου... Ἔτσι γίνεται στὴν Ἑλλάδα. Ὁ ἀδερφὸς πρέπει νὰ περιμένῃ...
— Ὁ ἀδερφὸς ἂς περιμένῃ... Ἐγὼ ὅμως δὲν περιμένω, λέει ἡ Λέλα.
Σηκώνεται καὶ κάνει νὰ φύγῃ...
— Ἔ, ποῦ πᾶς; ρωτάει ὁ Λάκης.
— Ὅπου θέλω... Ἄσε με!... ἀπαντάει ἐκείνη καὶ ἀπομακρύνεται...
— Στάσου, Λέλα... τῆς φωνάζει ὁ Λάκης.
Μὰ ἐκείνη δὲ στέκεται.

Λίγο πιὸ πέρα, ἡ Εὔα καὶ ἡ Μαίρη ἐξακολουθοῦν νὰ κολυμποῦν μαζί, ἐνῶ οἱ τρεῖς νεαροὶ τοῦ αὐτοκινήτου προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ πιάσουν κουβέντα μαζί τους.

—"Ολο ἐδῶ κοντά, θὰ μένουμε; λέει ὁ ἕνας... Δὲ ξανοιγόμαστε λιγάκι;...

— Μὴν τὰ πειράζης τὰ κορίτσια, λέει ὁ ἄλλος... Μπορεῖ νὰ μὴν ξέρουν κολύμπι.

— Δὲν εἶναι δύσκολο πρᾶγμα... "Αν θέλουν τὶς μαθαίνουμε ἐμεῖς...

Οἱ δυὸ κοπέλλες δυσφοροῦν καὶ ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα λέει τότε στοὺς φίλους του:

— Μὰ δὲ βλέπετε, λοιπόν, πὼς δὲ μᾶς καταδέχονται;

Ἡ Εὔα ρίχνει ματιὲς στὸ Γιώργο, ποὺ ἔχει καθήσει κοντὰ στὴ θάλασσα καὶ παίζει μὲ τὴν ἄμμο... Κάνει νόημα στὴ Μαίρη καὶ οἱ δυὸ ἀδερφὲς βγαίνουν ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ πηγαίνουν νὰ ξαπλώσουν στὴν ἄμμο, γιὰ ἡλιοθεραπεία. Ὁ Γιώργος, ἐνῶ ἐξακολουθεῖ νὰ παίζη, παρακολουθεῖ μὲ προσοχὴ κάθε κίνησι τῶν δυὸ κοριτσιῶν.

Οἱ τρεῖς ἐνοχλητικοὶ φίλοι βγαίνουν κι' αὐτοί, πλησιάζουν πάλι τὶς δυὸ κοπέλλες καὶ συνεχίζουν τὰ ἄνοστα ἀστεῖα τους:

—'Η πολλὴ ἡλιοθεραπεία βλάπτει...

— Πάψε τὰ πειράγματα, τοῦ λέει ὁ ἄλλος... Μὴ ξεχνᾶς πὼς τὰ κορίτσια ἔχουν ἀδερφό... καὶ πολὺ αὐστηρὸ μάλιστα...

Ὁ Κλεώπας, ποὺ ἔχει πλησιάσει στὸ μεταξύ, στέκεται συμπτωματικὰ κοντὰ στὸ Γιώργο καὶ παρακολουθεῖ κι' αὐτὸς τὶς κινήσεις τῆς Μαίρης. "Οταν βλέπη πὼς οἱ τρεῖς νεαροὶ τὸ παρακάνουν...

...ἀποφασίζει νὰ ἐπέμβη καὶ πάει κοντά τους, ἀπειλητικός.

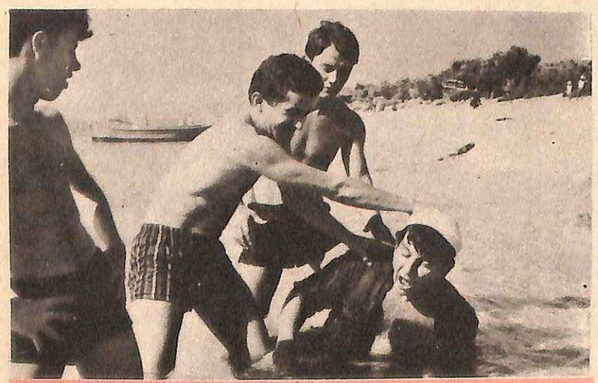
— Τί συμβαίνει, φίλε; ρωτάει αὐτόν, ποὺ ἔχει πλησιάσει τὴ Μαίρη περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους δυό...

— Δὲν καταλαβα... τοῦ λέει μὲ μάγκικο ὕφος ἐκεῖνος.

— Λέω, συμβαίνει τίποτα, μὲ τὰ κορίτσια;

— Ναί, συμβαίνει. Γιατί;... Ἐσὺ παραξηγήθηκες;

—'Εγὼ λέω νὰ τοῦ δίνετε, γιὰ νὰ μὴ γίνη φασαρία!... Τὰ κορίτσια δὲν εἶναι γιὰ τὰ μοῦτρα σας!...

Οἱ τρεῖς φίλοι σηκώνονται καὶ πηγαίνουν πρὸς τὴ θάλασσα, ἐνῶ ὁ ἕνας λέει στὸν Κλεώπα πειραχτικά:

—"Ελα νὰ πέσης κι' ἐσὺ νὰ δροσιστῆς, θὰ σοῦ κάνη καλό...

—"Ελα, δῶ, βρέ, ἂν εἶσαι ἄντρας! τοῦ φωνάζει ὁ Κλεώπας.

—"Αντε, παράτα μας... Δὲ δέρνομαι κυριακάτικα...

ΚΛΕΩΠΑΣ: Μπά!... Κάνεις καὶ ἀργία στὸ ξύλο;... Ἐγὼ ὅμως δὲν κάνω καὶ θὰ στὸ ἀποδείξω...

Οἱ τρεῖς φίλοι ἁρπάζουν τὸν Κλεώπα καὶ τὸν βουτᾶνε...

...στὴ θάλασσα, ὅπως εἶναι, μὲ τὸ πουκάμισο. Ὁ Κλεώπας βήχει, βγάζει τὸ νερὸ ποὺ ἤπιε καὶ ἐπιτίθεται ξανά... Ὁ Γιώργος, βλέποντας πὼς βρίσκεται σὲ δύσκολη θέσι, παρατάει τὰ παιχνίδια καὶ τρέχει νὰ τὸν βοηθήση. Οἱ γροθιὲς πέφτουν βροχὴ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο οἱ τρεῖς μάγκες ἀναγκάζονται νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια, ἐνῶ ὁ Γιώργος καὶ ὁ Κλεώπας ἀλλάζουν μιὰ θριαμβευτικὴ χειραψία.

—"Εφτασες στὴν κατάλληλη στιγμή, λέει ὁ Κλεώπας.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ προσεχές.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΑΙΜΣ ΚΗΝ

ΕΓΚΛΗΜΑ ΧΩΡΙΣ ΠΤΩΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Χάρρυ Κόττον εἶναι ἕνας ὡραῖος καὶ νέος ἄντρας, ποὺ ἀφοῦ χρεωκόπησε ἡ ἐπιχείρησί του, ζῆ ὅπως τύχη, ἀπὸ ἀδέβαιους τόκους. Μιὰ νύχτα, γνωρίζει σ' ἕνα μπὰρ μιὰ νέα γυναίκα, μονάχη της καὶ μεθυσμένη. Τὸ ντύσιμό της καὶ τὰ διαμαντικά της δείχνουν πὼς εἶναι πλούσια. Ὁ Κόττον βάζει στὸ μάτι τὰ κοσμήματά της. Δὲ δυσκολεύεται καθόλου νὰ τὴν κάνη φιλενάδα του. Περνᾶνε δυὸ μερόνυχτα μαζί, γλεντῶντας. "Υστερα ἐκείνη τοῦ λέει πὼς εἶναι ἡ Μπόννι Ντῆριγκ γυναίκα ἑνὸς πλούσιου ἐπιχειρηματία, καὶ τὸν πηγαίνει στὸ γιὼτ τοῦ ἄντρα της, γιὰ νὰ συνεχίσουν ἐκεῖ τὸ γλέντι τους. "Οταν, τ' ἄλλο πρωΐ, ὁ Κόττον συνέρχεται ἀπ' τὸ μεθύσι του, ἡ Μπόννι ἔχει ἐξαφανιστῆ. Στὸ πάτωμα τῆς καμπίνας ὑπάρχουν αἵματα κι' ἕνα μαχαίρι. "Ολα δείχνουν πὼς ὁ Κόττον μάλωσε μὲ τὴ φιλενάδα του καὶ τὴ σκότωσε. Καταλαβαίνει κι' ὁ ἴδιος τὴν κρίσιμη θέσι του κι' ἐπιχειρεῖ νὰ δραπετεύση, παίρνοντας καὶ τὰ διαμαντικὰ τῆς Μπόννι. Τὸν πιάνουν ὅμως καὶ τὸν δικάζουνε γιὰ φόνο. "Ενας ἀπ' τοὺς ἐνόρκους εἶναι ὁ ἐῤῥοπος ἰδιοκτήτης φαρμακείου καὶ ἐρασιτέχνης δημοσιογράφος Ντὸκ Χάρτ. Ἡ δίκη διαρκεῖ 2 μῆνες. Ἐξακριβώνεται πὼς ἡ Μπόννι ἦταν μιὰ θεότρελλη, μὲ ἀμέτρητες ἐρωτικὲς περιπέτειες. Ὡστόσο, δὲν ἔχει βρεθῆ τὸ πτῶμα της ὥστε ν' ἀποδεικνύεται ἀπόλυτα ἡ δολοφονία της. Κι' αὐτὸ κάνει τὴν ἔνορκο κ. Σλάγκλ νὰ διαφωνῆ μὲ τοὺς ἄλλους ἑντεκα, ποὺ θεωροῦν ἔνοχο τὸν Κόττον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐνημερωτικὴ τους πρέπει νὰ βγῆ ποιμφηφεί, περνᾶνε οἱ μέρες δίχως ἀποτέλεσμα.

2ον

Ἐξ ἄλλου, δὲν εἶχε μπῆ κανεὶς ἀπ' τὴν πόρτα. Ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα εἶχε καταθέσει ὅτι δὲν εἶχε ἀγεβῆ κανεὶς ἐπισκέπτης στὸ πλοῖο, ὅλη τὴ νύχτα ἀκοῦ ἔφτασαν ἡ Μπόννι κι' ὁ Κόττον. Ὁ καμαρῶτος εἶχε περιγράψει τὴν ἔκπληξί του, ὅταν ἀνακάλυψε τὴν ἀναστάτωσι τῆς καμπίνας. Τέλος, ἕνας ναύτης εἶχε βεβαιώσει ὅτι, τὸ πρωΐ τοῦ δράματος, ὅταν ὁ Κόττον εἶχε μισανοίξει τὴν πόρτα τῆς καμπίνας, ἡ ἀλυσίδα ἀσφαλείας βρισκότανε στὴ θέσι της.

Ὁ Χὰρτ παρατήρησε ὅτι ἕνας ἀπ' τοὺς ἐνόρκους, ὀνόματι Κέλλυ, ἕνας ἐργολάβος, μὲ χοντρὸ καὶ κόκκινο πρόσωπο, εἶχε πάψει νὰ πηγαινοέρχεται στὸ δωμάτιο καὶ κύτταζε ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Ποιὰ ὁμάδα νὰ νίκησε τάχα στὸ σημερινὸ μάτς; μουρμούρισε.

— Κι' ἐγὼ θάθελα πολὺ νὰ τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Χὰρτ ξαναβάζοντας τὸ μαντῆλι του στὴν τσέπη του.

Ὁ Κέλλυ ἔριξε μιὰ ἐχθρικὴ ματιὰ στὴν κ. Σλάγκλ, ἄναψε ἕνα πούρο καὶ ξανάρχισε τοὺς γύρους του.

Ὁ Χὰρτ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μπλὸκ μὲ τὴν ἐπισεφαλίδα τοῦ φαρμακείου του κι' ἄρχισε νὰ λογαριάζη πόσα κέρδη εἶχε χάσει στοὺς δυὸ ἐκείνους μῆνες ποὺ ἔκανε τὸν ἔνορκο. Ἔφτασε ἔτσι στὸν ἐντυπωσιακὸ ἀριθμὸ τῶν 4.194 δολλαρίων — ὅσα εἶχε πληρώσει δηλαδὴ στοὺς δυὸ ὑπαλλήλους ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ προσλάβη γιὰ νὰ βοηθᾶνε τὸ Μάννυ κατὰ τὴν ἀπουσία του.

Κι' ἂν ἡ νέα κ. Σλάγκλ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιμένη, ἦταν ἀδύνατο νὰ προβλέψη πόσο θὰ τοῦ στοίχιζε ἀκόμη ἡ — γιατρεμένη πιὰ — νυμφομανία τῆς Μπόννι... ὥσπου ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, μπροστὰ στὸ ἀδιέξοδο, ν' ἀπαλλάξη τὸν κατηγορούμενο.

Ὁ Χὰρτ ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ πῆγε νὰ καθήση κοντὰ στὴν κ. Σλάγκλ. Τῆς μίλησε, ἐπιστρατεύοντας ὅλη του τὴν εὐγλωττία, πάνω ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

Σιγὰ-σιγά, ἡ νέα γυναῖκα ἐγκατέλειψε τὸ ἐπαιθετικὸ ὕφος της, τὰ σαγόνια της ἄρχισαν νὰ τρέμουν ἐλαφρά. "Υστερα ἔβαλε τὰ κλάματα, ἀθόρυβα, κουνῶντας τὸ κεφάλι της σὰν νὰ συμφωνοῦσε μὲ τὰ λόγια τοῦ Χὰρτ.

Κάποια στιγμή, ὁ κλητῆρας τοῦ δικαστηρίου ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς αἴθουσας τῶν διασκέψεων καὶ ρώτησε τοὺς ἐνόρκους ἂν θέλανε νὰ διακόψουν καὶ νὰ γυρίσουν στὸ ξενοδοχεῖο τους.

Ὁ Χὰρτ κύτταξε ἐρευνητικὰ τὴ νέα γυναῖκα κι' ἔπειτα ἔριξε μιὰ ἰδέα:

— Δὲν κάνουμε μιὰ τελευταία ψηφοφορία;

Οἱ ἄλλοι δέχτηκαν εὐχαρίστως. Κι' ὅταν ξεδιπλώθηκαν τὰ χαρτάκια ποὺ εἶχαν ρίξει στὴν κληρωτίδα, διαπιστώθηκε πὼς εἶχαν ἐπιτέλους συμφωνήσει ὅλοι τους: Εἶχαν κηρύξει ἔνοχο τὸ Χάρρυ Κόττον, χωρὶς ἐλαφρυντικά. "Επειτα ἀπ' αὐτό, θάπρεπε νὰ καταδικασθῆ σὲ θάνατο.

Ἀμέσως ἄλλαξε ἡ ἀτμόσφαιρα μέσα στὴν αἴθουσα. Ἡ ὑπερένταση χαλαρώθηκε. Ἡ ζέστη φαινόταν τώρα λιγώτερη. Οἱ ἔνορκοι γελοῦσαν, χτυποῦσαν φιλικὰ στὴν πλάτη ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἀνταλλάσσανε τὶς διευθύνσεις τους καὶ συμφωνοῦσαν νὰ ξαναϊδωθοῦν — μολονότι ξέρανε πὼς τὰ σχέδια αὐτὰ θὰ μένανε ἀπραγματοποίητα.

Μονάχα ὁ Χὰρτ κι' ἡ κ. Σλάγκλ δὲ συμμερίζονταν τὴ γενικὴ αὐτὴ εὐθυμία.

Ἐνῶ οἱ ἔνορκοι περίμεναν νὰ εἰδοποιηθῆ ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου πὼς εἶχαν ἐκδώσει ἐπιτέλους τὴν ἐτυμηγορία τους καὶ νὰ ξαναφέρουν τὸν κατηγορούμενο στὸ δικαστήριο, ὁ Κέλλυ τράβηξε παραμέρα τὸ Χὰρτ καὶ τὸν ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον:

— Μὰ πῶς τὰ καταφέρατε νὰ μεταπείσετε τὴν κ. Σλάγκλ; Τί τῆς εἴπατε;

— Τῆς θύμισα ἁπλῶς πὼς ἀρχίζουν αὖριο τὰ μαθήματα καὶ πὼς ἡ μέρα ποὺ μιὰ μητέρα συνοδεύει γιὰ πρώτη φορὰ τὰ παιδιά της στὸ σχολεῖο, εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς ὡραιότερες τῆς ζωῆς της.

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ πρόσθεσε:

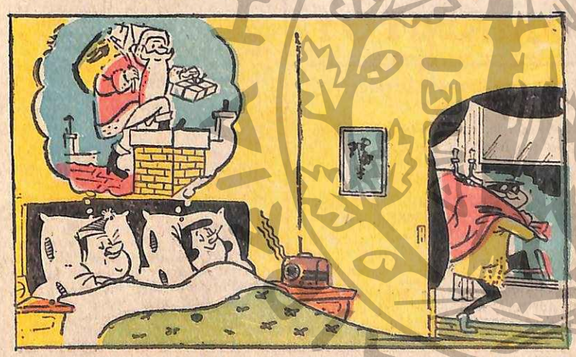
—Ἡ κ. Σλάγκλ ἔχει δυὸ ἀγοράκια, δίδυμα, ποὺ ἀρχίζουν σχολεῖο ἀπὸ αὔριο. Τὴν ἔπεισα λοιπὸν πὼς θάταν κρίμα νὰ καταστρέψη αὐτὴ τὴν ἀξιομνημόνευτη μέρα, ἐξ αἰτίας μιᾶς παληογυναίκας ποὺ λεγότανε Μπόννι Ντῆριγγ.

—"Εχω κι' ἐγὼ τρία παιδιά, ἀπάντησε γελῶντας ὁ Κέλλυ, καὶ συμμερίζομαι τὴν ἄποψί σας. Ἐγκρίνω λοιπὸν τὸ κόλπο σας... Ἐχετε δυὸ μῆνες νὰ πατήσετε στὸ γαζί σας καὶ φαντάζομαι πόση ἀνακούφισι θὰ νοιώθετε ποὺ θὰ μπορέσετε ἐπιτέλους νὰ βγῆτε ἀπὸ δῶ μέσα!

—Ἀσφαλῶς! συμφώνησε ὁ Χάρτ. Ὡστόσο, μὲ βασανίζει μιὰ σκέψι...

— Ποιά δηλαδή;

— Εἶναι γεγονὸς ὅτι δὲν ἔχουν βρῆ ἀκόμη τὸ πτῶμα. Ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ ἐνδείξεις γιὰ τὸ θάνατο τῆς Μπόννι Ντῆριγγκ, καμμιὰ ὅμως θετικὴ ἀπόδειξι. Γιὰ φαντασθῆτε λοιπόν, ἂν εἶχε δίκηο ἡ κ. Σλάγκλ, κι' ὄχι ἐμεῖς ὅλοι!...

—*Τὸ ρολόϊ, ἀγαπητοὶ ἀκροαταὶ χτυπᾶ μεσάνυχτα... Σᾶς εὐγόμεθα εὐτυχισμένο τὸ 1963!...*

Δ'.

2 Σεπτεμβρίου 1958. Ὥρα 0.18'.

Ἔκανε δροσιὰ στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου — πολὺ περισσότερη παρὰ στὸ δωμάτιο διασκέψεως τῶν ἐνόρκων.

Ὅταν μπῆκε, μαζὶ μὲ τοὺς συναδέλφους του, ὁ Χὰρτ νευρίασε γιατὶ τοὺς ὑποδέχτηκαν τὰ φλάς τῶν φωτογραφικῶν μηχανῶν. Κάθησε στὴ θέσι του, ἐνῶ εὐχόταν μὲ τὸ νοῦ του νὰ πάψη νὰ κλαίη ἡ κ. Σλάγκλ. Τὰ δάκρυά της τοῦ δίνανε τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶχε φεφθῆ σὰν κτῆνος...

Ἐξέτασε μερικὲς φυσιογνωμίες, μέσα στὸ ἀφαιὸ πλῆθος. Τέτοια ὥρα, δὲν ἀπομένανε πιὰ παρὰ δημοσιογράφοι καὶ γυναῖκες. Βρισκόταν ἐπίσης ἐκεῖ ὁ σύζυγος τοῦ θύματος. Ἦταν χλωμός, μὲ λεπτὴ καὶ σγεδὸν εὐγενικὴ φυσιογνωμία. Εἶχε δηλώσει ἡλικία 56 χρόνων.

Στὴ σκέψι τοῦ παρελθόντος τοῦ Ντῆριγγκ καὶ τῆς κοινωνικῆς του θέσεως, ὁ Χὰρτ ἀναρωτιόταν σὰν τί τὸν εἶχε τραβήξει στὴ Μπόννι... Μὰ εὕρισκε τὴν ἀπάντησι: Τὸ ὁμορφο προσωπάκι της κι' οἱ ὑπερτροφικοὶ ἀδένες τοῦ στήθους της θὰ εἶχαν παίξει βασικὸ ρόλο στὴν ἐκλογή του.

Βέβαια, θὰ ἦταν σκληρὴ γι' αὐτὸν ἡ δοκιμασία, ν' ἀκούη στὴ δίκη τοὺς ἄθλους τῆς μακαρίτισσας τῆς γυναίκας του... Ὡστόσο, ἀπὸ μιὰ ἄποψη, ἦταν κι' αὐτὸς ὑπεύθυνος γιὰ τὸ θάνατό της, ὅσο κι' ὁ Κόττον. Κάθε ἄντρας προχωρημένος στὰ χρόνια, ποὺ παντρεύεται μιὰ νέα κοπέλλα, κάνει ἕνα παραλογισμό.

Ὁ Χὰρτ ἄφησε ἀπ' τὰ μάτια του τὸ Ντῆριγγκ, γιὰ νὰ κυττάξη τὸν κατηγορούμενο στὸ γιώτ. Σκεπτόνοντας τὴ Μπόννι, ὁ Κόττον εἶχε στερήσει ἀπ' τὴ θέσι του τὸν πλοίαρχο Ἐγόϊτο Μοραλές. Μετὰ τὸ δρᾶμα, ὁ Ντῆριγγκ δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ διάθεσι νὰ κάνη ἕνα μακρυνὸ ταξίδι, εἴτε γιὰ δουλειές του εἴτε γιὰ ἀναψυχή.

Ὁ Χὰρτ ἀναρωτήθηκε ποῦ νὰ βρισκότανε τώρα τὸ γιώτ, κι' ἂν ὁ Μοραλὲς εἶχε μείνει στὴν ὑπηρεσία τοῦ πλούσιου ἐπιχειρηματία.

Ὁ ναυτικὸς αὐτὸς ἦταν ψηλός, καλοφτιαγμένος, ὡραῖος λατινικὸς τύπος, λίγο παρατάνω ἀπὸ 30 χρόνων. Εἶχε ἐξετασθῆ ὡς μάρτης. Εἶχε παρακολουθήσει τὴ δίκη, μ' ἕνα ὕφος πλήξεως. Καὶ τώρα ποὺ τὸν κύτταζε ὁ Χάρτ, χασμουριόταν.

Ἔπειτα ὁ Χὰρτ ἔστρεψε τὴν προσοχή του σὲ μιὰ μελαχροινὴ καὶ νέα γυναῖκα, ποὺ καθότανε μονάχη στὸ βάθος τῆς σάλας. Δὲν εἶχε λείψει ἀπὸ καμμιὰ μέρα τῆς δίκης. Ὁ Χὰρτ κι' οἱ ἄλλοι ἔνορκοι εἶχαν πιστέψει στὴν ἀρχὴ πὼς ἐπρόκειτο γιὰ κανένα παλιὸ βῆμα ἢ θαυμάστρια τοῦ Κόττον. Περιμέναν μάλιστα πὼς θὰ τὴν πρότεινε γιὰ μάρτυρα ἡ ὑπεράσπισι ἢ ἡ πολιτικὴ ἀγωγή. Ἀλλὰ δὲν εἶχε συμβῆ αὐτό.

Τίς ήμέρες σας γονιμότητος

τίς Βλέπετε έδῶ !

"Θαυμάσια ἐπινόησις„ λέγει ὁ Δρ. Ὄζινό.

Διαβάστε αὐτή τή δήλωσι τοῦ μεγάλου γυναικολόγου γιά τό C. D. INDICATOR, τή νέα συσκευή «τής τσέπης» ποῦ δείχνει αὐτόματα τίς περιόδους τῆς γονιμότητος σέ κάθε γυναίκα.

«Τό C. D. INDICATOR μοῦ ἐπεδείχθη σήμερα καί μοῦ ἐξήγησαν τή χρῆσι του. Εἶναι μιά θαυμασία συσκευή ποῦ δείχνει μέ ἀκρίβεια τήν περίοδο τῆς γονιμότητος σύμφωνα μέ τή μέθοδο Ὄζινό - Κνάους. Ἀπό ὅλες τίς ἀνάλογες συσκευές ὑπολογισμοῦ ποῦ ἐπενοήθηκαν, τό C. D. INDICATOR εἶναι - ἀπό ὅ,τι ξέρω - ἡ πιό ὡραία ἐπινοημένη».

Ἐμπιστευθῆτε τήν συσκευή C. D. INDICATOR

Τό C. D. INDICATOR εἶναι τό ἀσφαλέστερο μέσο γιά νά ξέρετε κάθε μῆνα ποιές μέρες μπορεῖτε νά συλλάβετε παιδί. Ἀντί νά κάνετε μόνη σας πολύπλοκους ὑπολογισμούς, ποῦ θά πρέπει νά τούς ξαναρχίσετε κάθε μῆνα, μέ κίνδυνο νά κάνετε καί ἀνεπανόρθωτα λάθη, θά κάνη τούς ὑπολογισμούς αὐτούς γιά σᾶς ἡ συσκευή C. D. INDICATOR, αὐτόματα καί μέ ἀπόλυτη ἀκρίβεια. Σεῖς δέν θά ἔχετε παρά νά κυττάξετε στή συσκευή σας, κάθε μῆνα, ποιές εἶναι οἱ ἡμέρες σας γονιμότητος, δηλαδή οἱ μόνες ἡμέρες τοῦ μηνός ποῦ, σύμφωνα μέ τίς πιό πρόσφατες ἐπιστημονικές διαπιστώσεις, μπορεῖτε νά μείνετε ἔγκυος. Ζητῆστε μας τό ταχύτερο πληροφορίες γιά τήν συσκευή C. D. INDICATOR, ποῦ εἶναι πραγματικά τό πιό εὐεργετικά δῶρο τῆς σύγχρονης ἐπιστήμης γιά τήν εὐτυχία τοῦ ζεύγους.

ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

Ζητῆστε πληροφορίες τό ταχύτερο. Ταχυδρομῆστε μας τό δελτίο αὐτό γιά νά λάβετε ἕνα ἐξαιρετικά ἐνδιαφέρον τεῦχος, χωρίς ἐξωτερικές ἐνδείξεις, μέ ὅλες τίς λεπτομέρειες γιά τίς ἐπιστημονικές μεθόδους ἐξακριβώσεως τῶν ἡμερῶν γονιμότητος.

Ἀντ/πεῖαν C. D. INDICATOR
Πανεπιστημίου 6 Ἀθήνας, Τ. 134

ΟΝΟΜΑ.....

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.....

Στεῖλτε μου χωρίς ὑποχρέωσι τό λεπτομερές τεῦχος γιά τό C. D. INDICATOR. Ἐσωκλείω δρχ. 3 σέ γραμματόσημα γιά ἔξοδα.

ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

ΕΛΕΝΗΣ ΔΟΛΙΑΝΙΤΟΥ

ΣΧΟΛΗ ποῦ ἐπεβλήθη παντοῦ, ἀπό τούς ἀρίστους μαθητάς της, ἀπό τό θαυμάσιο δημιουργικό ἔργο της.

Γιά τά ἑπτά χρόνια τῆς λειτουργίας της, στούς νέους μαθητάς της προσφέρει ἕνα μεγάλο ΔΩΡΟΝ.

Μειώνει κατά 1.000 δραχ. τά δίδακτρα

Καί μαθητάς ἀκόμη στή ΣΧΟΛΗ ΔΟΛΙΑΝΙΤΟΥ, ἀπό τόν πρῶτο μῆνα τῆς ἐγγραφῆς σας ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ ΧΡΗΜΑΤΑ.
Ἐλευθέρα ἐξάσκησις ἐντελῶς ΔΩΡΕΑΝ

ΔΕΚΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ

Πληροφορίαι καί ἐγγραφαί στή Γραμματεία τῆς Σχολῆς, Ἱπποκράτους καί ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 10 ΑΘΗΝΑΙ, καθώς καί στό παράρτημα ΔΙΔΟΤΟΥ 20. Τηλ. 615652 καί 610395.

Κι' ὅμως, κάθε μέρα, ἐπί ἑπτά βδομάδες, ἡ ἀγνωστη βρισκόταν ἐκεῖ, ἔβλεπε καί ἄκουγε...

Οἱ ἔνοχοι εἶχαν καθήσει στίς θέσεις τους, ὅταν μπῆκε ὁ κατηγορούμενος. Συγχρόνως σχεδόν, ἔμπαινε, ἀπό μιά ἄλλη πόρτα, ὁ δικαστής Μάννερς. Ὁ κλητῆρας προσπάθησε νά ἐπιβάλη ἡσυχία στήν αἴθουσα, ἐνῶ οἱ φωτορεπόρτερ εἶχαν βάλει εἰς ἐνέργειαν τά «φλάς».

Ὁ Χάρτ κύτταξε μέ προσοχή τό πρόσωπο τοῦ κατηγορουμένου, ποὺ εἶχε καθήσει κοντά στό συνήγορό του — διορισμένο αὐτεπαγγέλτως ἀπ' τό δικαστήριο.

Ὁ Κόττον ἦταν ὅμορφος ἄνδρας, εἶχε ὅμως μιά ἔκφρασι ἐγωϊστικοῦ καί παραχαϊδεμένου παιδιοῦ. Μένοντας τόσον καιρό στό κελλί τῆς φυλακῆς, εἶχε πάρει ἕνα χρῶμα κιτρινοπό.

Τό κοστοῦμι του, τόσο κομψό ἄλλοτε, χρεμόταν τώρα τσαλακωμένο κι' ἀξιοθρήνητο. Τά μάτια του ἦταν πολύ κομμένα. Εἶχε ὕφος ἀρρωστο καί τρομαγμένο.

Ὁ Χάρτ ἀναρωτήθηκε ἄν οἱ λίγες μέρες ποὺ εἶχε πράσει ὁ κατηγορούμενος μαζί μέ τή Μπόννι, πίνοντας καί κάνοντας ἔρωτα, ἄξιζαν τήν ἀκριβή τιμή ποὺ θά τίς πλήρωνε.

Ἔπειτα ἀπό τήν ὑπερέντασι τῆς δίκης, ἔνοιωσε ἀνακούφισι ὅταν ὁ δικαστής ἀπάγγειλε τήν ἀπόφασι κι' εὐχαρίστησε μέ συντομία τούς ἐνόρκους. Ἔπειτα λύθηκε ἡ συνεδρίασι.

Ὁ Χάρτ ἦταν κουρασμένος, ζεσταινότανε κι' ἔνοιωθε μενάλη ἐπιθυμία νά πιῆ ἕνα παγωμένο οὐΐσκυ. Ἀπόφυγε τούς δημοσιογράφους, καθώς καί τό Ντῆριγγ πού ἄνοιγε δρόμο πρός τούς ἐνόρκους μέ τό φανερό σκοπό νά τούς εὐχαριστήση. Βγῆκε στό διάδρομο καί προχώρησε πρός τό ἀσανσέρ.

Ἡ μελαχροινή γυναῖκα, ποὺ εἶχε προσέξει τόσο συχνά στήν αἴθουσα, εἶχε βγῆ ἀπ' τό δικαστήριο πρίν ἀπ' αὐτόν καί περίμενε καί κείνη τό ἀσανσέρ. Ὁ Χάρτ τήν κύτταξε. Ἦταν πιό ὄμορφη ἀπό κοντά, παρά ἀπό μακρυά. Τό διαπίστωσε, αὐτό, ἀκόμα λεπτομερέστερα, καθώς κατέβαιναν μαζί.

Εἶχε μέτριο ἀνάστημα καί βάρος γύρω ἀπό τά 50 κιλά. Φορούσε ἕνα ταγιέρ καλορμένο, ἀλλά ὄχι πολύ ἀκριβό, κι' εἶχε κοεμασμένη ἀπ' τόν ὦμο της μιά μεγάλη τσάντα.

Τό πρόσωπό της εἶχε ἕνα τέλειο σχῆμα ὀβάλ. Τό τρεμούλιασμα τῶν χειλιῶν της πρόδινε πώς συγκρατοῦσε μέ κόπο μιά ἔντονη συγκίνησι. Κάθε τόσο ἔφερνε τό χέρι της στό μάγουλό της ἡ στά μαλλιά της, μέ μιά νευρική κίνησι.

Θά ἤθελε πολύ ὁ Χάρτ νά τή γνωρίση. Τοῦ φαινόταν σάν τήν κ. Σλάγκλ — μόνο ποὺ αὐτή ἦταν πιό νέα καί συγχρόνως πιό σημαδεμένη ἀπ' τή ζωή.

Ὅταν τό ἀσανσέρ ἔφτασε στό ἰσόγειο, ὁ Χάρτ τήν παρακολούθησε μέ τά μάτια νά διασχίζη τό χώλ, μέ ἀξιοπρεπές περπάτημα, καί νά χάνεται στό σκοτάδι.

Ἔκανε ἀκόμα πιό ἔστη στό δρόμο, παρά στήν αἴθουσα τῶν διασκέψεων. Ὁ Χάρτ ἔβγαλε τό σακκάκι του καί τό κράτησε στό χέρι.

Εἶχε τήν ἀόριστη ἐλπίδα πώς ὁ Μάννυ ἡ ἡ Γκέρτα θάρχονταν ὡς ἐκεῖ, νά τόν βροῦνε. Μά, στό κάτω - κάτω, δέ μπορούσαν νά προβλέψουν πότε θά τελείωνε ἡ δίκη. Δέν τούς χρειαζόταν ἄλλωστε ὁ Χάρτ. Εἶχε δώσει ὁδηγίες στόν κλητῆρα τοῦ δικαστηρίου, ὥστε νά τοῦ φέρουν τ' αὐτοκίνητό του ἀπ' τό γκαράζ.

Κύτταξε μακρυά, τή φωτισμένη πόλι, εὐτυχισμένος γιατί ἦταν ἐπιτέλους ἐλεύθερος καί πάλι.

Οἱ ἄλλοι ἔνοχοι καί μερικοί καθυστερημένοι μάρτυρες — ἀνάμεσά τους κι' ὁ Τζών Ντῆριγγ — βγῆκαν ἕνας - ἕνας καί πέρασαν ἀπό κοντά του χωρίς νά σταματήσουν ἴσως γιατί τόν βλέπανε κακόκεφο. Μονάχα ὁ Ντῆριγγ τόν πλησίασε, θέλοντας μέ κάθε τρόπο νά τοῦ σφίξη τό χέρι.

— Δέ σᾶς βρῆκα, πρίν ἀπό λίγο, ὅταν εὐχαρίστησα τούς ἄλλους ἐνόρκους, τοῦ εἶπε. Ξέρω πόσο δύσκολο ἦταν νά πάρετε τήν ἀπόφασί σας. Δόξα τῶ Θεῶ ὅμως, ὑπάρχουν ἀκόμα ἄνθρωποι ποὺ πιστεύουν στήν ἠθική καί τή δικαιοσύνη.

Ὁ Χάρτ τοῦσφιξε τό χέρι, μή μπορῶντας νά κάνη ἀλλοιῶς. Εὐχαριστήθηκε ὅμως πολύ, ὅταν ὁ Ντῆριγγ παραιτήθηκε ἀπ' τήν προσπάθεια νά συνεχίση τή συζήτησι μαζί του, καί προχώρησε πρός τ' αὐτοκίνητό του ποὺ τόν περίμενε λίγο πιό πέρα.

Τόν στενοχωροῦσαν οἱ εὐχαριστίες ἑνός ἀνθρώπου ἐπειδή εἶχε συντελέσει στή θανατική καταδίκη ἑνός ἄλλου. Τοῦ φαινόταν πώς ἔνοιωθε ἀκόμα στό χέρι του τήν ἐπαφή τοῦ ἱδρωμένου χεριοῦ τοῦ Ντῆριγγ. Τό σκούπισε στό σακκάκι του καί σκέφθηκε:

«Δέν εἶχε πολύ ἄδικο ἡ γυναῖκα του, ποὺ προτιμοῦσε τό μαίτρ - ντ' ὁτέλ!»

Παρατήρησε μ' εὐχαρίστησι ὅτι ὁ ὑπάλληλος τοῦ γκαράζ εἶχε ἀνοίξει τό «κονβερτίμπλ» αὐτοκίνητό του. Τά πέτσινα καθίσματα ἦταν δροσερά.

Ἔβαλε μπροστά τή μηχανή καί ξεκίνησε.

Ἡ μελαχροινή γυναῖκα δέν εἶχε ἀπομακρυνθῆ πολύ. Περίμενε τό λεωφορεῖο, στήν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου.

Ὁ Χάρτ σταμάτησε δίπλα της καί τῆς πρότεινε:

— Μή μέ παρεξηγήσετε, μίς. Νομίζω ὅμως πώς εἶναι σπάνια τά λεωφορεῖα, αὐτή τήν ὥρα. Ἂν πηγαίνετε λοιπόν πρός τό Χόλλυγουντ, θά εὐχαριστηθῶ πολύ νά σᾶς πάρω μαζί μου.

Ἐκείνη τόν κύτταξε, δίχως κοκετταρία.

— Ἐγώ θά πάω ὥς τό Σάνσετ Στρίπ, πρόσθεσε ἐκεῖνος. Ἔχω ἐκεῖ ἕνα φαρμακεῖο.

— Τό ξέρω, ἀπάντησε ἡ ἄγνωστη χωρίς νά τόν ἀφίση ἀπ' τά μάτια της. Μπῆκα κάποτε καί τόν ἐπισκέφθηκα μιά σόδα. Ἤμουν μαζί μέ τόν ἐμπρεσάριο, Μπέν Σοῦττον, τῆς «Μέτρο-Γκόλντουϊν»... Εἶμαι ἡ γραμματέας του.

— Μά τότε εἴμαστε λιγάκι... πατριῶτες! εἶπε χαμογελῶντας ὁ Χάρτ. Τόν γνωρίζω, τό Μπέν. Παίζομε πόκερ μαζί, κάθε Τρίτη βράδυ... Ἐλᾶτε λοιπόν, ἀνεβῆτε, νά σᾶς πάω μέχρι τό σπίτι σας.

Καθώς ἔσκυβε γιά ν' ἀνοίξη τήν πόρτα, ἔν' ἄλλο αὐτοκίνητο κορνάρισε ἐλαφρά πίσω του. Γύρισε κι' εἶδε τ' ἀμάξι τοῦ Ντῆριγγ.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τά ἀπογεύματα μόνον ἐπί συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 613-610. — Οἰκία 710-752.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 (πλατ. Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 9—1 π.μ. καί 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525.387.

Ἔγνεψε στό σωφέρ νά περάση ἐλεύθερα. Ὁ Ντῆριγγ τόν χαιρετισε μέ τό κεφάλι.

Ἡ νέα γυναῖκα ἀνέβηκε, κάθησε δίπλα του καί τράβηξε τή φούστα της πρός τά κάτω. Κι' ὁ Χάρτ ξεκίνησε. Δέν ὑπῆρχε πολλή κίνησι, αὐτή τήν ὥρα. Καθώς ἔτρεχε τ' αὐτοκίνητο, ὁ Χάρτ ἔνοιωθε λίγη δροσιά — γιά πρώτη φορά ἔπειτα ἀπό δυό μῆνες.

Ἡ ἄγνωστη ἔμενε ἀμίλητη, μέ τά χέρια της σταυρωμένα πάνω στά γόνατά της. Ὁ Χάρτ θέλησε νά τή ρωτήση πῶς τή λέγανε καί γιά ποιό λόγο εἶχε παρακολουθήσει ὁλόκληρη τή δίκη, ἀπ' τήν ἀρχή ὥς τό τέλος. Ἀλλά μετάνοιωσε, γιατί τοῦ φάνηκε ἀπασχολημένη ἀκόμα ἀπό τίς προσωπικές της στενοχώριες. Κι' ἄλλωστε, στό κάτω - κάτω, αὐτή ἤξερε ποιός ἦταν ὁ Χάρτ. Ἂν ἤθελε λοιπόν, μποροῦσε νά τοῦ πῆ τ' ὄνομά της.

Καθώς ἔκοψε ταχύτητα, γιά ν' ἀφίση νά περάση ἕνα καμιόνι φορτωμένο μέ τίς προϊνές ἐφημερίδες, ὁ Χάρτ ἔριξε μιά κρυφή ματιά στή διπλανή του. Ἡ φούστα της εἶχε ἀνασηκωθῆ ἀρκετά, ξεσκεπάζοντας τά γόνατά της καί πιό πάνω ἀκόμα λίγο ἄσπρο δέρμα.

Ὁ Χάρτ θεώρησε πώς εἶχε φτάσει πιά ἡ στιγμή νά διακόψη τή σιωπή.

— Ὡραία βραδυά... εἶπε.

— Ὡραία, ἀλλά ζεστή, ἀπάντησε ἡ νέα γυναῖκα. Πρέπει νάσαστε εὐχαριστημένος ποὺ τελείωσε ἡ δίκη καί μπορεῖτε ἐπί τέλους νά γυρίσετε στό σπίτι σας.

— Ἀσφαλῶς! Ἔσκαζα, ἐκεῖ μέσα.

— Κι' ἐγώ τό ἴδιο.

Πέρασε τή γλῶσσα της πάνω στά χείλη της. Φαινόταν πώς δίσταζε νά πάρη κάποια ἀπόφασι...

— Ἔχετε περιέργεια νά μάθετε ποιά εἶμαι... δέν εἶν' ἔτσι; ρώτησε ἐπιτέλους.

— Πραγματικά, ὁμολόγησε ὁ Χάρτ.

Ἐκείνη ἔβγαλε τό γάντι της, τοῦδωσε τό χέρι της καί αὐτοσυστήθηκε:

— Λέγομαι Πέτζυ.

— Κι' ἐγώ Ντόκ. Χαίρω πάρα πολύ γιά τή γνωριμία σας, Πέτζυ.

— Θά ἀποροῦτε γιατί δέν ἔλειψα οὔτε μέρα ἀπ' τή δίκη, εἶπε ἥσυχα ἡ Πέτζυ.

— Ὅλοι κάναμε αὐτή τήν ἐρώτησι. Γιά νά σᾶς πῶ μάλιστα τήν ἀλήθεια, βάλαμε καί στοιχήματα μεταξύ μας. Ἄλλοι πίστευαν πώς ἤσαστε μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως κι' ἄλλοι τῆς ὠλιτικῆς ἀγωγῆς.

Ἡ Πέτζυ τόν κύτταξε. Ὅταν μίλησε, ἐπί τέλους, ἡ φωνή της ἦταν συγκρατημένη, ἀλλά παθητική:

— Δέν τόλμησαν νά μέ προτείνουν γιά μάρτυρα, δήλωσε.

— Ποιοί δηλαδή;

— Ἡ ὑπεράσπισι.

Ὁ Χάρτ περίμενε τή συνέχεια ἀλλ' ἡ Πέτζυ εἶχε σωπάσει. Γαζίδεψαν μερικά χιλιόμετρα ἀκόμα, ἀμίλητοι. Ὕστερα ἡ Πέτζυ εἶπε:

— Θέρισε ὅ,τι ἔσπειρε. Κι' εἶμαι εὐχαριστημένη γι' αὐτό.

— Ἂν καταλάβα καλά, ἀπάντησε ὁ Χάρτ, δέ συμπαθεῖτε καθόλου τόν Κόττον.

— Παρακολουθήσατε ὅλη τή δίκη, τίς μαρτυρικές καταθέσεις. Μάθατε τίποτα γι' αὐτόν, ποὺ νά μπορῆ νά τόν κάνη συμπαθητικό σέ μένα ἢ σέ ἄλλη γυναῖκα;

— Ὁμολογῶ ὅτι ὄχι.

— Τοῦ ἄξιζε λοιπόν ὅ,τι ἔπαθε! Τώρα θά τόν ἐκτελέσουνε... Δέν εἶν' ἔτσι;

Ἡ φωνή τῆς νέας γυναίκας εἶχε πάρει ἕνα ὑστερικό τόνο. Ὁ Χάρτ ἔνοιωσε κάποια κακοδιαθεσία. Ἄρχιζε νά μετανοιώνη ποὺ τῆς εἶχε προτείνει νά τήν πάρη στ' αὐτοκίνητό του.

— Πολύ τό φοβοῦμαι, ἀπάντησε ἥσυχα. Ἔτσ, βέβαια, ἂν ὁ δικηγόρος του πετύχη νά μεταστρατῆ ἡ ποινή του, ἢ ἄν ἀνακαλύψη καινούργια στοιχεῖα ποὺ θά τοῦ ἐπιτρέψουν νά ζητήση ἐνανάληψι τῆς δίκης.

— Τί εἴδους στοιχεῖα;

— Βάσιμα πάντως.

— Δηλαδή;

— Θάπρεπε ἴσως ν' ἀποδείξη πώς ἡ Μπόννι Ντῆριγγ βρίσκεται στή ζωή.

— Ἄ, καλά!

Εἶχαν περάσει τό Πανεπιστήμιο τοῦ Χόλλυγουντ. Ὁ Χάρτ ἦταν εὐχαριστημένος ποὺ τό ταξίδι πλησίασε στό τέλος του. Ἀποφάσισε ν' ἀφήση τήν Πέτζυ ἔξω ἀπό τήν πόρτα της καί νά φύγη ἀμέσως.

Μέ κανονικές συνθῆκες, ἡ Πέτζυ θά ἦταν πολύ εὐχάριστη κοπέλλα. Γιά τήν ὥρα ὅμως, φαινόταν νά φλέγεται ἀπό μιά ἐσωτερική φωτιά, νά κατατρώγεται ἀπό τό μίσος. Οἱ λίγες λέξεις ποὺ εἶχε πῆ καί προπάντων τό πάθος τῆς φωνῆς της δείχναν πώς ἦταν ἕνα ἀπό τά θύματα τοῦ Κόττον.

Σάν νά εἶχε μαντέψει τί συνέβαινε μέσα στό μυαλό του, ἡ Πέτζυ ἄπλωσε τό χέρι της κι' ἔπιασε τό δικό του.

— Δέ θάθελα νά δημιουργηθῆ μιά παρεξήγησι μεταξύ μας, εἶπε. Ὅπως λένε ὅλοι, εἴσαστε περίφημος τύπος. Θέλω νά κερδίσω τήν συμπάθειά σας.

— Μά τήν ἔχετε, ἀπάντησε ὁ Χάρτ μέ εἰλικρίνεια.

— Πέρασα πολύ ἄσχημες ὧρες...

— Τό καταλαβαίνω.

Ὁ Χάρτ μετάνοιωσε ἀμέσως γιά τήν ἀνόητη καί κοινότυπη αὐτή ἀπάντησί του. Ἄλλωστε, ἡ ἀλήθεια ἦταν πώς δέν καταλάβαινε ἀπολύτως τίποτα...

Ἔρριξε μιά ματιά στήν Πέτζυ. Εἶχε στρίψει ὁλόκληρη. Ἔτσι ὥστε νά τόν ἀντικρύζη, μέ τό δεξιό της γόνατο λυγισμένο πάνω στό κάθισμα. Φαινόταν πώς δέν ἀντιλαμβανόταν ὅτι ἔδειχνε ἔτσι στό Χάρτ ἕνα μεγάλο κομμάτι ἄσπρο δέρμα.

— Εἴν' ἀλήθεια; ρώτησε.

— Ποιό;

— Ὅτι μέ βρίσκετε συμπαθητική.

— Μά βέβαια!

— Ἀρκετά συμπαθητική ὥστε νά θέλετε νά μέ ξαναδῆτε;

Ὁ Χάρτ ζύγισε καλά τήν ἀπάντησί του.

— Ναί, δήλωσε ἐπί τέλους, δίχως ὑποχρισία.

— Πότε;

— Ἐσεῖς θ' ἀποφασίσετε.

— Ἀπόψε;

— Αὔριο βράδυ, θέλετε νά πᾶτε;

— Ὄχι. Ἀπόψε. Τώρα ἀμέσως!

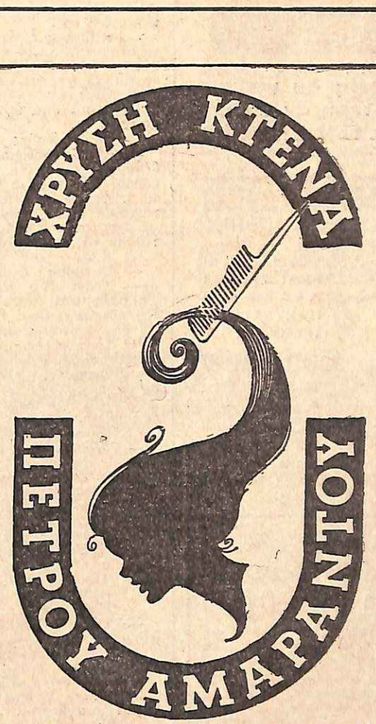
Ὁ Χάρτ ἀναζήτησε τή ματιά τῆς Πέτζυ στό ἀδύνατο φῶς τοῦ ταμπλό.

— Ἀστειεύεσθε; πρόφερε.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων καί Στουρνάρα 28 (παρά τήν Ὁμόνοιαν) 9—2 καί 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523-708.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραβείον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καί 5—8 μ.μ. ὁδός Μετσόβου 25 Α' ὀροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

Παλέττα

Ἐπαγγελματική Σχολή Κομμωτῶν
ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ - ΕΠΙΤΙΜΟΥ ΜΑΪΤΡΕ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ U. N. A. S. A. S. ΤΟΥ ΜΙΛΑΝΟΥ

ΧΑΡΙΛ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20 - ΤΗΛ. 612.588 - ΑΘΗΝΑΙ

Ἀνακοίνωσις

Μοναδικό κίνητρο τῆς Σχολῆς μας ἦταν καί εἶναι νά δώσουμε στούς σπουδαστάς μας ὄχι μόνον τά ἐφόδια γιά τήν ἁπλή ἐκμάθηση τῆς Κομμωτικῆς Τέχνης, ἀλλά καί τήν δυνατότητα νά διαπρέψουν στήν τέχνη αὐτή σάν καλλιτέχνες, σάν μαέστροι τῆς κτένας, μιᾶς Χρυσῆς Κτένας, γιά τό ἐπίσης Χρυσό Μέλλον.

Γι' αὐτό στήν Σχολή μας διδάσκουν οἱ ἀριστεῖς τῆς Κομμωτικῆς Τέχνης καί γι' αὐτό οἱ ἀπόφοιτοί μας εἶναι ἄξιοι τῆς Σχολῆς μας, ποὺ δίκαια ἔβγαλε τήν φήμη ὡς Σχολή τῆς ΧΡΥΣΗΣ ΚΤΕΝΑΣ.

Ἀκολουθῶντας τήν φήμη μας αὐτή ποὺ ἁπλώθηκε σ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, ἀποφασίσαμε καί κατεχωρήσαμε ὡς σῆμα καί σύνδημα τῆς Σχολῆς μας τήν ΧΡΥΣΗ ΚΤΕΝΑ, διά τόν σκοπόν αὐτόν καταθέσαμε στό Ὑπουργεῖον Βιομηχανίας τήν σχετικήν μας δήλωσιν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
1. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΟΥ 144 ~ ΤΗΛ. 43.089
2. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 61 - ΤΗΛ. 77.836

ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ: ΣΤΑΔΙΟΥ 33 - ΤΗΛ. 225.457 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Μύτης - Ρυτίδες
καὶ σεῖς θὰ γίνετε ὡραιότερη ἂν ἐπισκεφθῆτε τὸ Ἰνστιτοῦτον

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΕΙΣ

15 ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΙΡΑ

Εἰδικαὶ Θεραπεῖαι: ΡΥΤΙΔΩΝ ΛΕΚΕΔΩΝ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ ΤΡΥΧΟΠΤΩΣΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤ. ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Constant

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28 ΤΗΛ. 236-396

Πρώτη ἐπίσκεψις ΔΩΡΕΑΝ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΔΩΡΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΕΟ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΖΩΗ

γιὰ σᾶς, καὶ δῶρο πολύτιμο γιὰ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν σας, εἶναι μιὰ ἐγγραφὴ στὴ Σχολὴ Α.Β.C. Σχεδίου - Ζωγραφικῆς. Εἶναι ἕνα δῶρο πλούσιο καὶ στ' ἀλήθεια εὐεργετικό, ἕνα δῶρο κατάλληλο γιὰ τὸν ἑαυτό σας καὶ γιὰ ἀγαπημένα σας πρόσωπα. Ἐπωφεληθεῖτε ΤΩΡΑ τῆς εἰδικῆς εὐκολίας τῶν Ἑορτῶν. Μὲ τὴν ἐγγραφή σας θὰ σᾶς προσφερθῆ δωρεὰν καὶ ἕνα κομψὸ βαλιτσάκι μὲ σύνεργα καὶ ὑλικὰ σχεδίου-ζωγραφικῆς, ποὺ διευκολύνει στὴν ἐργασία τοὺς μικροὺς καὶ μεγάλους καὶ ποὺ θὰ δώσῃ ἰδιαίτερη χαρὰ στὰ παιδιά. Γιὰ πληροφορίες ἐπισκεφθῆτε μας. Ἂν ἐμποδίζεσθε ἢ ἂν μένετε σ' ἐπαρχία, στεῖλτε μας τὴ δημοσίευσι αὐτὴ γιὰ νὰ λάβετε δωρεὰν καὶ χωρὶς ὑποχρέωσί σας τὸ ἀναλυτικό μας τεῦχος, εἰκονογραφημένο μὲ ἔργα τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς.

Χορευτικὴ κίνησις, θαυμάσια σκιταρισμένη ἀπὸ μαθητή μας.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.C.

ΣΧΕΔΙΟΥ — ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Πανεπιστημίου 10.—Τηλ. 623-880 Τ. 134.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ

Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης). Τηλέφ. 532-563.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΑΔΗΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ

Σόλωνος 130 — Τηλ. 614402

Δέχεται 9—11 π.μ., 6—8.30 μ.μ.

Ἡ νέα γυναίκα κοὐνησε ἀργὰ τὸ κεφάλι της.

— Καθόλου... Μὴ μὲ ρωτήσετε τὸ γιατί... μὰ δὲ θέλω νὰ μείνω μόνη ἀπόψε. Σᾶς ὑπόσχομαι πὼς δὲ θὰ τὸ μετανοιώσετε.

Ὁ Χὰρτ προσπάθησε τοῦ κάκου νὰ βρῇ μιὰ ἀπάντησι... Ξαναεῖπε μονάχα:

— Ἀστειεύεσθε:

— Δὲν ἀστειεύομαι διόλου, σᾶς βεβαιῶ! Ἀκοῦστε... Σ' ὅλο τὸ δρόμο, δὲν πάψατε νὰ κυττάζετε τὶς ἐπιγραφὲς τῶν μπάρ. Ἀναρωτιόσαστε σίγουρα ἂν ἦταν σωστὸ νὰ σταματήσετε καὶ νὰ μοῦ προτείνετε νὰ πάρω κάτι!

Ὁ Χὰρτ ἔσκασε στὰ γέλια.

— Ἀκριβῶς! ὁμολόγησε.

— Τώρα εἶναι περασμένες 2. Τὰ μπὰρ ὅλα ἔχουν κλείσει. Δὲν ἔχετσθε σπίτι μου; Θὰ σᾶς φτιάσω ἕνα σπουδαῖο «μαρτίνι».

Ὁ Χὰρτ πάτησε φρένο καὶ σταμάτησε δίπλα στὸ πεζοδρόμιο.

— Ἀκοῦστε, μικρὴ μου... ἄρχισε νὰ λέῃ.

Ἡ νέα γυναίκα τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Ναί, σᾶς ἀκούω.

— Βέβαια, δὲ μ' ἀφορᾷ αὐτό... Ὡστόσο πιστεύω πὼς μιὰ ὄμορφη κοπέλλα, ποὺ προσκαλεῖ στὸ σπίτι της, στὶς 2 τὴ νύχτα, ἕναν ἄντρα σχεδὸν ἄγνωστό της, πρέπει νἄχῃ ἕνα συγκεκριμένο σκοπό. Μὰ δὲν εἶμαι δυνατὸς στὰ αἰνίγματα. Ἂν θέλετε λοιπόν, πέστε μου, τί ἔχετε στὸ μυαλό σας;

— Τίποτα. Ἁπλῶς καὶ μόνο, δὲν ἔχω διάθεσι νὰ μείνω μοναχή.

— Γιατὶ αὐτό;

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ, ἂν ἔρθετε στὸ σπίτι μου.

Ὁ Χὰρτ ἔμενε ἀκίνητος, μὲ τὰ δυὸ χέρια στὸ βολάν.

— Μιὰ νυχτερινὴ ἐπίσκεψι σὲ μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ σημαίνῃ πολλὰ πράγματα... παρατήρησε.

— Τό... τὸ ξέρω.

Ὁ Χὰρτ ἦταν κουρασμένος, ἐγγενῆσμένος... Κι' ὕστερα, τὸν διέθετε ἄσχημα τὸ ὅτι δὲν εἶχε κάνει αὐτὸς προτάσεις στὴν Πέτζυ, ἀλλὰ εἶχε ἀναλάβει ἐκείνη τὴν πρωτοβουλία. Σίγουρα, ὑπῆρχε στὴν πρότασί της κάτι ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἰσχυριζόταν. Τί ὅμως;... Ἂν ἀρνιόταν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, δὲν θὰ τὸ μάθαινε ποτέ.

— Σᾶς παρακαλῶ, ἐπέμεινε μαλακὰ ἡ νέα γυναίκα.

Ὁ Χὰρτ δίσταζε ἀκόμη.

— Καλά, λοιπόν, εἶμαστε σύμφωνοι, δήλωσε ἐπὶ τέλους. Θἀρθῶ νὰ πῶ ἕνα «μαρτίνι».

Ἔλεγε ψέμματα. Ἤξερε καλὰ πὼς τὰ πράγματα δὲ θὰ μεναν ὥς ἐκεῖ...

Ἑτοιμαζότανε νὰ ξεκινήσῃ πάλι, ὅταν ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε δίπλα στὸ δικό του καὶ κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ ἕνας ἀστυφύλακας.

— Μιὰ στιγμή, νεαρέ, ἀρχισε νὰ λέῃ.

Ἔπειτα ἀναγνώρισε τὸν Χὰρτ καὶ φώναξε στὸ συνάδελφό του:

— Ἔ, Τζόε, ἔλα νὰ δῇ ποιος μᾶς ἦρθε πάλι!

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ φαίνονταν εὐχαριστημένοι ποὺ ξανάβλεπαν τὸ Χὰρτ.

— Μπράδο, Ντόκ, πρόσθεσε ὁ πρῶτος. Καλὰ τὸν συγυρίσατε, αὐτὸν τὸν Κόττον. Ἀκούσαμε στὸ ραδιόφωνο τὴν ἀπόφασι.

Νοιώθοντας κάποια ἀμηχανία γιὰ τὴν παρουσία τῆς νέας γυναίκας μέσα στ' αὐτοκίνητό του, ὁ Χὰρτ θεώρησε καθῆκον του νὰ τὴ συστήσῃ στοὺς ἀστυνομικούς.

— Εἶμαι κ' ἐγὼ εὐτυχισμένος ποὺ σᾶς ξαναβλέπω, παιδιά. Ἀπὸ δῶ ἡ μὶς Πέτζυ...

— Τζόνς, συμπλήρωσε ἡ νέα γυναίκα.

Οἱ δυὸ ἀστυφύλακες τὴ γωρέτησαν. Ἦταν ἀκόμα συγκινημένοι ἀπὸ τὴν εἴδησι τῆς θανατικῆς καταδίκης τοῦ Κόττον. Ἐξήγησαν στὸ Χὰρτ πὼς μιὰ καὶ ἔλειπε τὸ «σῶμα τοῦ ἐγκλήματος», ὁ περισσότερος κόσμος στοιχημάτιζε ὅτι θὰ τὸν ἀπαλλάσσανε «λόγῳ ἀμφιβολιῶν». Αὐτοὶ ὅμως εἶχαν βάλει στοίχημα ἕνα ἑβδομαδιάτικό τους ὅτι θὰ καταδικαζόταν.

Ἦταν κι' οἱ δυὸ πελάτες τοῦ Χὰρτ καὶ τοὺς ἀγαποῦσε πολύ. Ὡστόσο ἀνακουφίσθηκε, ὅταν ἕνα μήνυμα ποὺ λάβανε μὲ τὸν ἀσύρματο τοὺς ὑποχρέωσε νὰ τὸν καλημτίσουν καὶ νὰ φύγουν.

Ξεκίνησε πάλι, χωρὶς νὰ βιάζεται. Ἦταν δυσάρεστο αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔτυχε. Παρ' ὅλο τὸ «θερμὸ» της, ἡ γειτονιά του δὲν ἦταν στὴν πραγματικότητα παρὰ ἕνα χωριουδάκι, μὲ χίλιες γλῶσσες κουτσομπόλες. Ὡς τὸ πρωὶ λοιπόν, ὅλοι θὰ ξέρανε πὼς ὁ ἀστυφύλακας Τζὸε Φέργιι καὶ ὁ συνάδελφός του Μὰτ Χοῦπερ εἶχαν συναντήσει τὸ Ντὸκ Χάρτ, στὶς 2 τὴ νύχτα, μὲ μιὰ μυστηριώδη μελαχρινὴ μέσα στ' αὐτοκίνητό του. Ὅτι ὁ Χὰρτ γύριζε ἀπὸ τὸ δικαστήριο, ὅπου ἦταν ἔγκλειστος ἐπὶ 2 μῆνες. Κι' ὅτι ἡ ὁμορφη συντρόφισά του εἶχε συστηθῆ μὲ τὸ ἀπίθανο ὄνομα Τζόνς...

Ἡ Πέτζυ ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ γόνατο τοῦ Χὰρτ.

— Τί σκέπτεσθε; τὸν ρώτησε.

— Σκέπτομαι πῶς, ἐνῶ εἶμαι ἕνας ἔντιμος φαρμακοποιός, οὐδὲ δὲ γυρεύω τίποτε ἀπὸ κανένα, τώρα βρίσκομαι σὲ δύσκολη θέσι...

— Καὶ τάζετε μαζί μου γι' αὐτό;

— Ὄχι, ἀκριβῶς... Πάντως, ὅμως, τώρα ποὺ ἤρθαν ἔτσι τὰ πράγματα, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ μάθω ποιὰ εἶσαστε καὶ τί περιμένετε ἀπὸ μένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

2 Σεπτεμβρίου 1958. Ὥρα 3 τὴ νύχτα.

Τὸ διαμέρισμα ἦταν ὅπως τὸ εἶχε φαντασθῆ ὁ Χάρτ: δυὸ δωμάτια, λουτρὸ καὶ μικροσκοπικὴ κουζίνα, σ' ἕνα κτίριο παλιὸ ἀλλ' ἀνακαινισμένο, 1.500 μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὸ φαρμακεῖο του.

Ἐνῶ ἄδειαζε σιγὰ-σιγὰ τὸ δεύτερο ποτῆρι, ὁ Χὰρτ παραδέχθηκε πὼς ἡ Πέτζυ ἤξερε πραγματικὰ νὰ φτιάνῃ περίφημο «μαρτίνι» — κι' ἂς τὸ σερβίριζε μέσα σὲ ποτήρια παλιᾶς μόδας.

Τὸ τέταρτο εἶχε ἐξελιχθῆ ὅπως τὸ πρόβλεπε. Ἡ Πέτζυ εἶχε ἀναγγείλει πὼς ἤθελε νὰ φορέσῃ κάτι ἐλαφρύτερο καὶ δροσερώτερο. Ἀντὶ ὅμως γιὰ τὸ κλασσικὸ ἀραχνοΰφαντο ντεζαμπιγιέ, εἶχε βάλει μιὰ κοντὴ κινέζικη ρόμπα, κόκκινη, ποὺ στιαματοῦσε πολὺ πιὸ πάνω ἀπ' τὰ γόνατά της καὶ κολλοῦσε τὶς καμπύλες της.

— Πῶς σᾶς φαίνεται λοιπόν; τοῦ φώναξε ἀπ' τὴν κουζίνα.

— Θαῦμα! ἀπάντησε ὁ Χὰρτ ἐνῶ πήγαινε νὰ καθήσῃ στὸ γιαβάνι. Εἶχα μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα καλὸ «μαρτίνι». Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες ποὺ πέρασα σὰν φυλακισμένος!

Θἄδινε ὅ,τιδήποτε, γιὰ νὰ μάθῃ γιατὶ ἡ Πέτζυ δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ μόνη, εἰδικὰ αὐτὴ τὴ νύχτα...

Ἡ νέα γυναίκα ἔγνεψε ἀπ' τὴν κουζίνα. Ἦταν ξυπόλυτη. Πρὶν καθήσῃ στὸ γιαβάνι, κοντὰ στὸν Χάρτ, ἄφησε πάνω στὸ χαμηλὸ τραπέζι ἕνα μεγάλο ποτῆρι μὲ καλοχτυπημένο «μαρτίνι».

— Πρέπει ν' ἀνορἀσω ἕνα μεγαλύτερο μπουκάλι, παρατήρησε. Μ' αὐτὸ ποὺ ἔχω, δὲ μπορῶ νὰ φτιάσω περισσότερα ἀπὸ τέσσερα κοκταίηλ τὴ φορά!

Κάθησε στραῦλα στὸ ντιβάνι, καὶ ἡ ρόμπα της ἀνέβηκε ὥς τὸ ἄκρο ἄωτο. Ὁ Χὰρτ σκούπισε τὶς ἱδρωμένες χοῦφτες του πάνω στὸ παντελόνι του καὶ προσπάθησε τοῦ κάκου νὰ πῇ κάτι ἔξυπνο...

Ἡ Πέτζυ τὸν κύτταξε σοβαρὰ μὲ τὰ γκρίζα μάτια της. Πῆγε ὕστερα πιὸ κοντὰ του καὶ τὸν φίλησε ἀγάλαφρα στὰ χείλη.

Σηκώθηκε, τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν τραβηξε μαζί της...

***

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὴ ὥρα, ὁ Χὰρτ κουνήθηκε, ἄπλωσε τὸ χέρι του, πῆρε δυὸ τσιγάρα καὶ τ' ἄναψε.

— Καὶ τώρα πού... ἠσύχασες μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς τὸ λόγο; εἶπε.

Ἡ Πέτζυ πῆρε τὸ τσιγάρο ποὺ τῆς ἔδινε.

— Ἂς ποῦμε πὼς δίψαγα γιὰ ἔρωτα, ἀπάντησε.

— Ἄ, καὶ γιατὶ διάλεξες ἐμένα;

Τὸν κύτταξε πολλὴ ὥρα μὲ ἀνησυχία.

— Θὰ μὲ πίστευες ἂν σοῦλεγα πὼς γιὰ σένα μοναχὰ παρακολουθοῦσα κάθε μέρα τὴ δίκη, ἢ ὁλοκλήρους μῆνες; Κι' ὅτι, ἀλλοῦ αὐτὸ τὸν καιρο, δὲν ἔπαψα νὰ σὲ κυττάζω καὶ νὰ φαντάζωμαι τί καλὰ ποὺ θὰ ἤτανε νὰ γίνω ἡ κή ου;

— Ἐπιμένεις:...

— Καὶ βέβαια.

Ἡ Πέτζυ ἔμεινε ἀμίλητη γιὰ ἕνα λεπτό. Ὕστερα σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Μὲ συγχωρῇς μιὰ στιγμή. Πάω νὰ πιῶ λίγο νερό.

Ὁ Χὰρτ τὸν ἀκολούθησε μὲ τὰ μάτια ὥς τὴν πόρτα. Ἡ περιπέτεια ἦταν θαυμάσια. Δὲν εἶχε μανέα λόγο νὰ μετανοιώσῃ... Μὰ θἄθελε νὰ μαντέψῃ τὸ παιγνίδι τῆς νέας γυναίκας.

Ἡ Πέτζυ ἔλειπε ἀρκετὴ ὥρα. Ὅταν ξαναγύρισε, τὸ περπάτημά της δὲν ἦταν πιὰ σταθερὸ κ' ἡ ὄνασα της μόλις ποτό.

— Εἶσαι βέβαιη, πὼς ἤπιες νερό; τὴ ρώτησε ὁ Χάρτ.

— Ὄχι, δὲ θὰ σὲ πίστευα δήλωσε ὁ Χάρτ. Πρῶτον, ἔχω μιὰ διπλὰ χρόνια ἀπὸ σένα καὶ δὲ μιγουράω γιὰ γυναικοκατακτητής.. Δεύτερον, δὲν ἦταν δύσκολο ν' ἀνιτληφθῇ κανεὶς στὴ συμπεριφορά σου πὼς δὲ σ' ἔρριξε μόνο τὸ πάθος στὴν ἀγκαλιά μου!

Τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ πηγούνι, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὴν κούνιαε.

— Θαῦμα! ἀπάντησε ὁ Χὰρτ ἐνῶ πήγαινε νὰ καθήσῃ στὸ γιαβάνι. Εἶχα μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα καλὸ «μαρτίνι». Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες ποὺ πέρασα σὰν φυλακισμένος!

Θἄδινε ὅ,τιδήποτε, γιὰ νὰ μάθῃ γιατὶ ἡ Πέτζυ δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ μόνη, εἰδικὰ αὐτὴ τὴ νύχτα...

Ἡ νέα γυναίκα ἔγνεψε ἀπ' τὴν κουζίνα. Ἦταν ξυπόλυτη. Πρὶν καθήσῃ στὸ γιαβάνι, κοντὰ στὸν Χάρτ, ἄφησε πάνω στὸ χαμηλὸ τραπέζι ἕνα μεγάλο ποτῆρι μὲ καλοχτυπημένο «μαρτίνι».

— Πρέπει ν' ἀνορἀσω ἕνα μεγαλύτερο μπουκάλι, παρατήρησε. Μ' αὐτὸ ποὺ ἔχω, δὲ μπορῶ νὰ φτιάσω περισσότερα ἀπὸ τέσσερα κοκταίηλ τὴ φορά!

Κάθησε στραῦλα στὸ ντιβάνι, καὶ ἡ ρόμπα της ἀνέβηκε ὥς τὸ ἄκρο ἄωτο. Ὁ Χὰρτ σκούπισε τὶς ἱδρωμένες χοῦφτες του πάνω στὸ παντελόνι του καὶ προσπάθησε τοῦ κάκου νὰ πῇ κάτι ἔξυπνο...

Ἡ Πέτζυ τὸν κύτταξε σοβαρὰ μὲ τὰ γκρίζα μάτια της. Πῆγε ὕστερα πιὸ κοντὰ του καὶ τὸν φίλησε ἀγάλαφρα στὰ χείλη.

Σηκώθηκε, τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν τραβηξε μαζί της...

***

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὴ ὥρα, ὁ Χὰρτ κουνήθηκε, ἄπλωσε τὸ χέρι του, πῆρε δυὸ τσιγάρα καὶ τ' ἄναψε.

— Καὶ τώρα πού... ἠσύχασες μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς τὸ λόγο; εἶπε.

Ἡ Πέτζυ πῆρε τὸ τσιγάρο ποὺ τῆς ἔδινε.

— Ἂς ποῦμε πὼς δίψαγα γιὰ ἔρωτα, ἀπάντησε.

— Ἄ, καὶ γιατὶ διάλεξες ἐμένα;

Τὸν κύτταξε πολλὴ ὥρα μὲ ἀνησυχία.

— Θὰ μὲ πίστευες ἂν σοῦλεγα πὼς γιὰ σένα μοναχὰ παρακολουθοῦσα κάθε μέρα τὴ δίκη, ἢ ὁλοκλήρους μῆνες; Κι' ὅτι, ἀλλοῦ αὐτὸ τὸν καιρο, δὲν ἔπαψα νὰ σὲ κυττάζω καὶ νὰ φαντάζωμαι τί καλὰ ποὺ θὰ ἤτανε νὰ γίνω ἡ κή ου;

— Ὄχι, ἤπια «τζίν», ὁμολόγησε ἐκείνη.

Ἔπεσε στὸ κρεβάτι, στράφηκε στὸ Χάρτ, καὶ τοῦ πρότεινε, δίχως νὰ χαμογελάσῃ:

— Ἂν θέλῃς συνέχεια, εἶμαι πρόθυμη.

Ἐκεῖνος ἔνοιωσε ξαφνικὰ μιὰ ἐπ' ψιλὰ νὰ τὴν χαστουκίσῃ...

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ τ' ἀναβάλουμε γι' ἀργότερα, ἀπάντησε. Πές μου τώρα αὐτὸ ποὺ σὲ ρώτησα.

— Καλά, ἀφοῦ ἐπιμένεις..... Πρωκειται γιὰ τὸ Χάρρυ.

Ὁ Χὰρτ ἔνοιωσε νὰ ἱδρώνουν οἱ μασχάλες του.

— Ποιὸ Χάρρυ; ρώτησε.

— Τὸ Χάρρυ Κόττον.

— Ὄχι! Μὴ μοῦ τὸ ξαναπῆς...

— Ἐσὺ τὸ θέλησες νὰ μάθῃς...

— Τὸν ἤξερες καλά;

Ἡ Πέτζυ χαμογέλασε θλιβερά.

— Εἶμαι ἡ γυναίκα του, ἐξήγησε. Ἡ νύμφη γυναῖκα του. Παντρευτήκαμε στὸ Βάκο τοῦ Τέξας, τὸν καιρὸ ποὺ εἶχε ἀκόμα τὴν ἐπιχείρησι τῶν ἐντομοκτόνων... Καὶ τώρα, ἐμπρός, χαστούκισέ με!

Ὁ Χὰρτ ἔνοιωθε κάποια ναυτία... Πόσο κακὸ ἔπρεπε νἄχῃ κάνει ὁ Κόττον στὴν Πέτζυ, γιὰ νὰ τὸν προκαλέσῃ μιὰ τέτοια ἀντίδρασι...

Ἦταν φυσικὸ λοιπὸν νὰ μὴ θελήσῃ ἡ ὑπεράσπισι νὰ τὴν προτείνῃ γιὰ μάρτυρα στὴ δίκη!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΤΡΙΕΣ ΚΑΛΤΣΩΝ.....

Διπλασιάσατε τὰ κέρδη σας μὲ τὴν ἀλάνθαστον, καταπληκτικὴν καὶ φθηνὴν συσκευὴν ἐπιδιορθώσεως τῶν τραβηγμάτων "ΠΡΟΝΤΕΛ".

ΑΘΗΝΑΙ: "ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ", Θεμιστοκλέους 4 (στοὰ)

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: "ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ - ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ", Π. Μελᾶ 12

Νοικοκυρές

Ἐπιτυχία στὰ γλυκίσματα καὶ ζυμωτὰ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ἡ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΜΠΕΪΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ

ΚΡΑΛΛΗ

Π/81

Ἐλαφρύς, ξεκούραστος

"Ὑπνος

ΒΙΚΤΩΡΙΑ : Λεπτό, φίνο σεντόνι πολυτελείας.

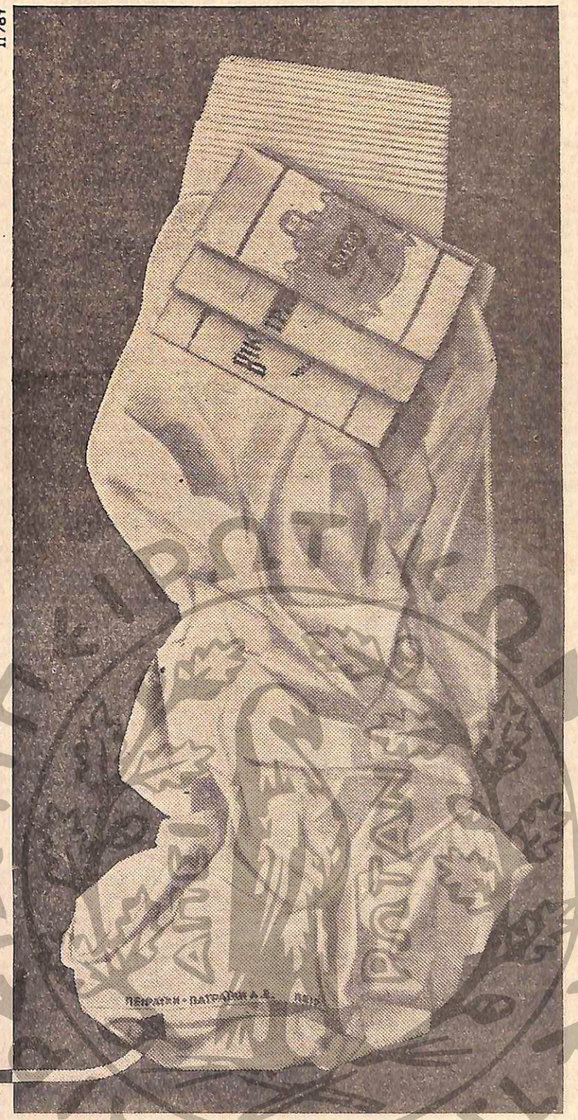
ΙΡΛΑΝΔΑ · Καλό, στερεό σεντόνι, πάντοτε χιονάτο.

Νο 120 : Γερὸ καὶ κατάλευκο σεντόνι ἢ σ' εὐχάριστα καὶ ἀνεξίτηλα χρώματα.

Θυμηθῆτε ἀκόμα τὴ μεγάλη ποικιλία ὑφασμάτων τῆς ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ: Ποπλίνες, Τισσόρ, Ὀπαλίνες, Χασέδες, Περκάλια, Κρεπσίν.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ

ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει!

Στὴν οὔγια ἡ ἐγγύησις ποιότητος:

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΚΟΝΣΤΕΛΕΪΣΙΟΝ

Μιὰ συγκλονιστικὴ τραγωδία στὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανὸ

Σὲ ὕψος 7.000 μέτρων ἀπὸ τ' ἀγριεμένα καὶ σκοτεινὰ κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἕνα ἀεροπλάνο καίγεται. Μέσα στὸ σκάφος, ἐξηνταέξη ἄτομα ζετρελαμένα περιμένουν τὸν θάνατο, ἐνῶ τὸ γιγαντιαῖο ἀεροπλάνο πλησιάζει ὁλο καὶ περισσότερο στὰ κατάμαυρα νερὰ τοῦ ὠκεανοῦ. Ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς ξέρει ὅτι ἀπὸ καμένα παρόμοιο δυστύχημα δὲν ἔμειναν ποτὲ ζωντανοί. Ἀντίθετα, ὅμως, σαραντοκτὼ ἀπὸ αὐτοὺς ἔζησαν καὶ χάρις στὶς μαρτυρίες τους κατωρθώσαμε νὰ συνθέσουμε καὶ νὰ ἀφηγηθοῦμε τὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Κονστελλέϊσιον («Τσάρλυ»), ποὺ θυθίστηκε στὸν Ἀτλαντικό, πρὶν ἀπὸ κάμποσες ἑβδομάδες. Εἶναι μιὰ ὁλοζώντανη ἀφήγηση, ποὺ κόβει τὴν ἀναπνοή...

Ως τὶς ἑφτὰ, ἐκείνης τῆς συννεφιασμένης φραδυᾶς, τοῦ περασμένου Σεπτέμβρη, οἱ ἑξηνταέξη ταξειδιῶτες τοῦ Κονστελέϊσιον «Τσάρλυ» (πτήσεις 932), ποὺ πήγαιναν στὴ Γερμανία ἀπ' τὶς Ἡν. Πολιτεῖες, εἶχαν τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐφθαναν κανονικὰ στὴν Ἰρλανδία.

Μὰ ἐνῶ οἱ δεῖκτες τοῦ ρολογιοῦ ἔβειχναν ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ὥρα, πολλοὶ εἶδαν νὰ ἑγαίνουν σπίθες ἀπὸ τὸν κινητῆρα ἀριθ. 3 καὶ καπάλαβαν πὼς κινδύνευαν.

Μέσα στὸ ἀεροπλάνο ἔπεσε μιὰ βαρειὰ σιωπή, ποὺ τὴν διέκοπτε κάπου-κάπου ἕνας ἔλαφρὸς ψίθυρος. "Ενας ἄντρας προσπαθοῦσε νὰ ἐνθαρρύνη τὴ σύζυγό του, μιὰ μητέρα ἔλεγε στὰ δυό της παιδιὰ ὅτι ὅλα θὰ πήγαιναν καλά. Μήπως δὲν ἦταν στὰ χέρια τοῦ Τζὼν Μάρεϋ, ἑνὸς ἐτεράνιου τῆς ἀεροπορίας, ἑνὸς πιλότου, ποὺ στὰ εἰκοσιπέσερα χρόνια τῆς καριέρας του δὲν εἶχε χάσει ποτὲ ἕνα ἀεροπλάνο;

ΑΧΡΗΣΤΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟ

Ἡ χαριτωμένη συνοδὸς Καρὸλ Γκούλντ προχώρησε στὸ διάδρομα, ἀνάμεσα στὶς θέσεις, προσπαθῶντας νὰ χαμογελάση.

Ὁ κάπταν Μάρεϋ, πληροφόρησε τοὺς ταξιδιώτες, εἶναι ὁ καλύτερος πιλότος τοῦ κόσμου. Δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῆτε.

Μὰ ὁ Μπὶλ Σμιθ, ἕνας ἀλεξιπτωτιστὴς ἀπὸ τὴν Ἀτλάντα τῆς Γεωργίας, ποὺ μόλις εἶχε συμπληρώσει τὰ δεκαοχτὼ του χρόνια, ἄφησε τὸ ξεφύγη ἕνα γρύλλισμα.

— Εἶμαι ἀλεξιπτωτιστὴς καὶ δὲν ἔχω ἀλεξίπτωτο! φώναξε, γυρίζοντας πρὸς τὸ φίλο του, τὸ Φρὲντ Γκατσέλλε ἀπὸ τὴν Καλιφόρνια.

— Δὲ θὰ σοῦ χρησιμεύσει σὲ τίποτα σὲ μιὰ περίπτωση σὰν κι' αὐτή, μουρμούρισε ἀπὸ τὴ διπλανὴ πολυθρόνα ὁ Οὔϊλ Μὰκ Γκλόντερρ ἀπὸ τὴ Φλωρίδα. Τί θὰ ἔκανες ἐκεῖ κάτω;

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὸν Ἀτλαντικό, ποὺ φούσκωνε κατάμαυρος ἀπὸ κάτω τους.

Καθισμένος πίσω τους ὁ λοχίας Ράλφ Μπέιτς, τοὺς φώναξε ἐκνευρισμένος:

— Σᾶπάστε, παιδιά. Εἶναι γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἐδῶ μέσα, τοὺς φοβίζετε!

Ἀκριβῶς μπροστὰ ἀπὸ τὸ λοχία Μπέιτς, ὁ λοχίας Τζὼν Γκρόουβς ἔσφιγγε ἐνθαρρυντικὰ τὸ χέρι τῆς συζύγου του, τῆς Χέλγκα, μιᾶς κομπέλλας ἀπὸ τὴ Γερμανία, ποὺ τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ, ὅταν ὑπηρετοῦσε ἐκεῖ καὶ τὴν εἶχε παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο. Τώρα, πήγαιναν γιὰ περάσουν λίγες μέρες κοντὰ στοὺς γονεῖς της.

Τὸ ἀεροπλάνο, προχωροῦσε μὲ κόπο μὲ τοὺς δυὸ μόνο κινητῆρες, στὸ ὕψος τῶν ἑφτὰ χιλιάδων μέτρων. Ὁ πιλότος Τζὼν Μάρεϋ εἶχε συμπληρώσει πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες τὰ σαραντατέσσερα χρόνια του καὶ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἔμπειρους καὶ ἱκανοὺς πιλότους τῆς ἀθλάϊνγκ Τάγγκερ Λάϊνς. Ἐπειδὴ γνώριζε ἔξι κείνο τὸ ἀεροπλάνο σὰν τὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ του, κατάλαβε, ὅταν ἀναγκάστηκε νὰ σβύση πρῶτα τὸν κινητῆρα 2 καὶ ὕστερα τὸν κινητῆρα 1, ὅτι τὸ τέλος ἦταν κοντά. "Ελπιζε ὅμως ν' ἀφίση πίσω του ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερη θάλασσα. "Αν θὰ κατώρθωνε νὰ πλησιάση τὴν ἀκτή, ἡ προσθαλάσσωσι θὰ ἦταν πιὸ εὔκολη καὶ ἡ σωτηρία πιὸ πιθανή.

Σὲ κάποια στιγμή, ὁ Μάρρεϋ ἄκουσε τὸν ἀξιωματικὸ τῆς πτήσεως Σάμουελ Νίκολσον ἀπὸ τὴν Πενσυλβανία, νὰ τὸν ρωτάη μὲ ἀραχνὴ φωνή:

— Εἶμαστε περισσότερο ἀπὸ ἑξακόσια χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν ἰρλανδικὴ ἀκτή. Κοτὰ τὴ γνώμη σου, Τζών, ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ φτάσουμε;

Ὁ Μάρρεϋ τὸν κύτταξε.

— Πρέπει νὰ προσπαθήσω, Σάμ! Τοῦ ἀπάντησε μὲ λυγισμένη φωνή. "Ἐχουμε στὸ ἀεροπλάνο πολλοὺς ταξειδιώτες καὶ δυο παιδιά. Μὰ δὲν ἔχω πολλὲς ἐλπίδες. Φοβᾶμαι ὅτι θ' ἀναγκαστῶ νὰ κατεβῶ ἐδῶ.

«Μέ-ι.—ντέ-ι., Μέ-ι.—ντέ-ι., Μέ-ι.—ντέ-ι.», ἐπανέλαβε ὁ Νίκολσον στὸ μικρόφωνο.

Χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν οἱ ἐπιβάτες, τὸ ἀεροπλάνο ἐκεῖνο, ποὺ κινδύνευε πάνω ἀπὸ τὸν ἀφρισμένο Ἀτλαντικό, ἄρχισε νὰ καλῆ βοήθεια.

— Ἔλαβες καμμιὰ ἀπάντησι; ρώτησε ὁ Μάρρεϋ.

— Ναί! ἀπάντησε ὁ Νίκολσον, ψιθυριστά. Μέ-ι.—ντέ-ι. Μέ-ι.—ντέ-ι., ἐξακολούθησε, νὰ μεταδίδη: 'Εδῶ ἀεροπλάνο «Τσάρλυ» ἕνα Κονστελέϊσιον τῆς ἀεροπορικῆς ἑταιρείας «Φλάϊνγκ Τάγγκερ»! Βρισκόμαστε σὲ κίνδυνο. Ποῦ εἶστε; Μπορεῖτε νὰ μᾶς βοηθήσετε;

"Ἀκουσε σὲ λίγο σιωπηλὸς καὶ ὕστερα εἶπε στὸ Μάρρεϋ:

— Εἶναι ἕνα ἐλβετικὸ πλοῖο, τὸ «Τσελερίν». Βρίσκεται σχεδὸν 75 χιλιόμετρα ἀπὸ μᾶς. Ρωτάει πάσο μποροῦμε νὰ κρατήσουμε ἀκόμη.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΟΤΕΡ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΣΠΙΘΕΣ

Τὰ χέρια τοῦ Μάρρεϋ ἦταν μουσκεμένα ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα. Μόλις εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ σβύση καὶ τὸν τρίτο κινητῆρα. Τώρα ἔμενε μόνο ἕνας, ποὺ ἔξακολουθοῦσε νὰ γυρίζη χτυπῶντας τὸν ἀέρα καὶ προσπαθῶντας νὰ συγκρατήση τὸ ἀεροπλάνο. "Ομως κι' αὐτὸς εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐγάζη σπίθες.

— Πὲς στὸ «Τσελερίν», εἶπε ὁ Μάρρεϋ, ὅτι κατεβαίνουμε αὐτὴ τὴ στιγμή. Καὶ κάνε ὅ,τι μπορεῖς γιὰ νὰ δώσης τὴν ἀκριβῆ μας θέσι. "Ἐχουμε ταξιδιῶτες νὰ σώσουμε!...

Στὴν ἐπιβατικὴ καμπίνα τοῦ ἀεροπλάνου, ἡ Λοΐζ 'Ελάντερ ἀρπάχτηκε ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ συζύγου της, τοῦ ταγματάρχη Ντὶκ 'Ελάντερ. "Ηταν καὶ οἱ δυὸ τριαντάνεος χρόνων, εἶχαν παντρευτῆ ἀπὸ ἑξῶ καὶ ἐννιὰ χρόνια καὶ εἶχαν τρία παιδιά.

— "Εχουμε καμμιὰ ἐλπίδα; ρώτησε μὲ ἀδύνατη φωνή.

Ὁ ταγματάρχης 'Ελάντερ, ἀπάντησε μὲ ἀδύνατη φωνή.

— Δὲν σοῦ εἶπα ποτὲ ψέματα, Λοΐζ καὶ δὲν θ'ἀρχίσω τώρα. Δὲν ἔχουμε καμμιὰ ἐλπίδα. "Αν ἡ θάλασσα ἦταν ἤσυχη, θὰ εἴχαμε ἴσως λασσα ἦταν ἤσυχη, θὰ εἴχαμε ἴσως κάποια πιθανότητα νὰ σωμοῦμε, ἀλλὰ μ' αὐτὴ τὴ φουρτούνα...

Μιὰ ἐσθεϊὰ σιωπὴ ἐσκέπασε στὸ ἀεροπλάνο, ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνη ὕψος. 'Από τὸ φινιστρίνι του, ὁ πλοίαρχος 'Ελφιντρεντ κύτταξε τὸ μοναδικὸ κινητῆρα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ χτυπάη τὸν ἀέρα. Ὁ 'Ελντρεντ ἦταν σαραντὸν ἀέρα. Ὁ 'Ελντρεντ ἦταν σαραντὸν χρόνων. Πήγαινε στὴν 'Αγγλία μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του, γιὰ νὰ γνωρίσουν ἕνα παλιό πραγματοποιήσουν ἕνα παλιό τους ὄνειρο, γ' ἀγοράσουν μιὰ «Ζάγκουαρ».

Μπούπ, τὸν ρώτησε ἡ σύζυγός του μ' ἀδύνατη φωνή, πέφτουμε;

— Ναί, ἀπάντησε ἐκείνος ἤσυχα.

— Καὶ τὰ παιδιά, Μπόμπ; ρώτησε ἐκείνη μὲ φωνὴ γεμάτη ἀγωνία.

"Αν χωρίζόμαστε, ἂν ἐγὼ πήγαινα μπροστὰ καὶ σὲ ἀφινα ἐδῶ, δὲν νομίζεις ὅτι ἕνας ἀπὸ μᾶς θὰ μποροῦσε νὰ σωθῆ; Τὰ δυὸ μας παιδιὰ θὰ ἔχουν ἀνάγκη τοὐλάχιστον ἀπὸ τὸν ἕνα μας. "Αν τὸ ἀεροπλάνο χτυπήση μὲ τὸ ἐμπρὸς μέρος, ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονται πίσω, εἶναι δυνατὸν νὰ ζήσουν. "Αν συμβῆ τὸ ἀντίθετο, θὰ ἔχουν μεγαλύτερες πιθανότητες νὰ ζήσουν ἐκεῖνοι, ποὺ βρίσκονται μπροστά.

Ὁ πλοίαρχος "Ελντρεν δίστασε γιὰ λίγο, ὕστερα ὅμως παραδέχτηκε ὅτι γιὰ τὴν ἀγάπη τῶν παιδιῶν τους θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ κάνουν αὐτό:

— Θὰ πάω ἐγὼ μπροστὰ κι' ἐσὺ θὰ μείνης ἐδῶ.

— Ἐν τάξει Μπόμπ, ἀπάντησε ἡ σύζυγός του. Καὶ... ἄκουσε, Μπόμπ, σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγάπησα πάντα καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ, ἀκόμη καὶ ἂν ἡ ζωή μου θὰ τελειώση ἐδῶ. Πίστευε πάντα σὲ μιὰ ἄλλη ζωή. Εἶμαι βέβαιη πὼς ὅτι καὶ ἂν συμβῆ, κάποτε θὰ συναντηθοῦμε πάλι...

"Υστερα σηκώθηκε καὶ προχώρησε, παραπατῶντας πρὸς τὴν πρύμνη, ὅπου ἡ συνοδὸς Ζακελὶν Μπρότμαν τὴ βοήθησε νὰ καθήση καὶ νὰ δέση τὴ ζώνη της.

Τὸ ρολὸϊ τοῦ Κονστελέϊσιον μετροῦσε τὰ δευτερόλεπτα.

— Πρέπει νὰ προσθαλασσωθοῦμε, μουρμούρισε ὁ πιλότος Μάρρεϋ.

Φώναξε τὴ συνοδὸ Ρούθ καὶ τῆς εἶπε μερικὰ λόγια. 'Εκείνη τὰ μετέδωσε στοὺς ἐπιβάτες χωρὶς σκιὰ ταραχῆς στὴ φωνή της:

— Πρόκειται γιὰ προσθαλασσωθοῦμε. Θὰ σᾶς δώσω ἀμέσως τὶς ἀπαραίτητες ὁδηγίες...

'Ανατριχιάζοντας ὁ Τζὼν Γκρόουβς τύλιξε τὸ μπράτσο του γύρω στοὺς ὤμους τῆς νεαρῆς συζύγου του καὶ προσπάθησε νὰ τῆς χαμογελάση.

— "Ολα θὰ πάνε καλά, τῆς ψιθύρισε.

Ὁ Μπὸμπ "Ελντρερ προβάλλοντας στὸν διάδρομο, εἶδε τὴ σύζυγό του στὸ πίσω μέρος τοῦ ἀεροπλάνου καὶ τὴ χαιρέτησε, κουνῶντας τὸ χέρι. 'Εκείνη τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμό του, ἐνῶ ἡ συνοδὸς ἔδινε ἐντολὴ στοὺς ἐπιβάτες νὰ σκύψουν πρὸς τὰ ἐμπρός, νὰ ἀβειάσουν ἐντελῶς τὶς τσέπες τους, νὰ ἐγάλουν τὰ γυαλιά τους, καὶ γιὰ μεγαλύτερη σιγουριὰ τὶς ψεύτικες μασέλες τους.

'Η συνοδὸς Ζακελὶν Μπρότμαν ἦταν κοντὰ στὴ μητέρα μὲ τὰ παιδιά. Κυττάζοντας γύρω της ἐξέδε ἕναν ἀδλητικὸ νεαρό, τὸν λοχία "Αλφρεντ Μπόλντουγκ.

— Σᾶς παρακαλῶ, τοῦ εἶπε μὲ ψύχραιμη φωνή, βοηθῆστε λίγο τὴν κυρία μὲ τὰ παιδιά.

— Εὐχαρίστως, ἀπάντησε πρόθυμα ἐκεῖνος.

Η ΦΟΒΕΡΗ ΒΟΥΤΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

— Μιλῶ μ' ἕνα καναδέζικο ἀεροπλανοφόρο, ἀνήγγειλε ὁ Νίκολσον στὸν Μάρρεϋ, τὸ «Μποναβεντούρα». Εἶναι πολὺ μακρυὰ γιὰ νὰ μᾶς φθάση ἐγκαίρως, ἀλλὰ κατευθύνεται πρὸς τὴ θέσι μας καὶ κρατᾶ ἐπαφὴ μὲ τὸ «Τσελερίν».

— "Ας εἶναι εὐλογημένος ὁ Θεός, ψιθύρισε ὁ Μάρρεϋ.

Καὶ ὕστερα ἀνάγγειλε στὸ μεγάφωνο μὲ ἤρεμη φωνή:

— Κατεβαίνουμε. Σᾶς παρακαλῶ νὰ συμμορφωθῆτε σχολαστικὰ μὲ τὶς ὁδηγίες τῆς συνοδοῦ.

Τὴ σιωπὴ ποὺ βασίλευε στὸ ἀεροπλάνο τὴ διέκοψε κάποιος, ἀρχίζοντας νὰ μουρμουρίζη τὸ Πάτερ 'Ημῶν. Πολλοὶ ἄλλοι τὸν μιμήθηκαν.

— Θὰ προσθαλασσωθοῦμε σὲ τρία διαδοχικὰ στάδια, ἀκούστηκε νὰ ἐξηγῆ ἡ φωνὴ τοῦ πιλότου Μάρρεϋ. Πρῶτα θὰ ἀγγίξουμε τὸ νερὸ μὲ τὴ μύτη, ὕστερα μὲ τὴν κοιλιὰ καὶ τέλος μὲ τὴν οὐρά. Τὸ σκάφος θὰ ἀναπηδήση τότε, πρὶν νὰ καθήση ὁριστικά. Θὰ ἐλευθερώσουμε ἀμέσως τὶς βάρκες. Κανένας δὲν πρέπει νὰ πανικοβληθῆ... Δὲν ὑπάρχει λόγος. Σὲ ἀπόστασι μερικῶν χιλιομέτρων ἀπὸ μᾶς, βρίσκεται ἕνα ἐλβετικὸ πλοῖο καὶ ἕνα καναδέζικο ἀρεοπλανοφόρο. Καὶ τὰ δυὸ κατευθύνονται πρὸς τὸ μέρος μας μὲ μεγάλη ταχύτητα.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΕΗΣΕΙΣ

"Ολοι στὸ ἀεροπλάνο ἤξεραν ὅτι ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν εἶχε ποτὲ ἐπιζήσει κανένας ἀπὸ τὴν πτῶσι ἑνὸς ἀεροπλάνου τέτοιου διαστάσεων. Ὁ δαιμονισμένος ἄνεμος, ποὺ σήκωνε σὲ θουνὰ τὰ κύματα τοῦ 'Ατλαντικοῦ, τοὺς ἀφαιροῦσε κάθε προοπτικὴ σωτηρίας.

Ὁ λοχίας "Αλφρεντ Μπάλντουνγκ εἶχε ἀδειάσει τὶς τσέπες του, πετῶντας στὸ πάτωμα τὸ αὐτόματο στιλό του καὶ ὅλα τὰ ἀντικείμενα, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ μετασθηθοῦν σὲ ἀπειλητικὰ ὅπλα στὴν ἀπότομη σύγκρουσι μὲ τὴ θάλασσα.

'Η κυρία μὲ τὰ δυὸ παιδιά, καθισμένη ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ διαδρόμου, τὸν κύτταζε.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία, τῆς εἶπε ὁ λοχίας Μπάλντουνγκ. Ὁ πιλότος Μάρρεϋ εἶναι μοναδικός!...

'Η Καρὸλ Γκούλντ, ἡ συνοδός, δὲν εἶχε φορέσει ἀκόμη τὴ ζώνη ἀσφαλείας. 'Εξακολουθοῦσε νὰ περιφέρεται ἀνάμεσα στοὺς ἐπιβάτες, ψιθυρίζοντας:

— Μείνετε ἀκίνητοι.

Βεβαιώθηκε ὅτι ἦταν στερεωμένες καλὰ ὅλες οἱ ζῶνες καὶ ἔτσι οἱ ἐπιβάτες εἶχαν πάρει τὴν κατάλληλη θέσι γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸ φοβερὸ τίναγμα. 'Υστερα προχώρησε ἤσυχη στὴν καμπίνα τῆς πλώρης, κάθησε καὶ ἔδεσε τὴ ζώνη ἀσφαλείας περιμένοντας τὸ τέλος.

Τὸ ἀεροπλάνο ἦταν θυθισμένο σὲ ἀπόλυτο σκοτάδι. Ὁ Μάρρεϋ εἶχε εἰδοποιήσει τοὺς ἐπιβάτες ὅτι θὰ ἔσβυνε τὰ φῶτα.

— "Ετσι τὰ μάτια μας θὰ ἔχουν συνηθίσει στὸ σκοτάδι καὶ αὐτὸ θὰ μᾶς εἶναι χρήσιμο, ὅταν θὰ βρεθοῦμε στὴ θάλασσα, τοὺς εἶχε ἐξηγήσει.

Δίπλα στὸ στρατιώτη Μπὶλ Σμιθ, τὸ δεκαοχτάχρονο νέο ἀπὸ τὴν 'Ατλάντα, ἕνας ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα προσευχὲς μὲ δυνατὴ φωνή, θυθίζοντας τὰ νύχια του στὰ μπράτσα τῆς πολυθρόνας.

— Σὲ λίγο θὰ πεθάνουμε, δὲν εἶναι ἔτσι, Σμίθ; ρώτησε μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τρόμο.

— Ἡσύχασε! τοῦ ἀπάντησε ἤρεμα ὁ Σμίθ. "Εχουμε πολλὲς πιθανότητες νὰ σωθοῦμε. Μείνε κοντά μου, θὰ σὲ βοηθήσω.

— Δὲ θέλω νὰ πεθάνω, μουρμούρισε ἐκεῖνος.

Κι' ἄρχισε πάλι νὰ προσεύχεται. Καὶ ὁ Σμίθ προσευχόταν, ἀλλὰ σιωπηλά, σαλεύοντας μόλις τὰ χείλη.

— Κάποιος μοῦ εἶπε ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἄθεοι στὰ ρασκάμματα, συλλογίζόταν. Κατὰ τὴ γνώμη μου δὲν ὑπάρχουν οὔτε μέσα σ' ἕνα ἀεροπλάνο ποὺ πέφτει.

ΒΥΘΙΣΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΑΦΡΙΣΜΕΝΟ ΩΚΕΑΝΟ

Στὴν καμπίνα ἐλέγχου, ὁ πιλότος Μάρρεϋ, κατόρθωνε νὰ παρακολουθῆ τὴν μείωσι τοῦ ὕψους. 'Απόμειναν μόνο καμμιὰ τριανταριὰ μέτρα.

— Πέφτουμε, Σάμ! φώναξε στὸν Νίκολσον.

Καὶ προσπάθησε ἀπελπισμένα νὰ χαμηλώση τὴν οὐρὰ τοῦ ἀεροπλάνου.

Ὁ νέος ποὺ καθόταν δίπλα στὸ Σμίθ, εἶπε μὲ δυνατὴ φωνὴ μιὰ ἀκόμη παράκλησι, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ Κονστελέϊσιον βουτοῦσε στὰ μαῦρα νερά.

Δὲ χτύπησε στὸ νερὸ σὲ τρία στάδια, πρῶτα μὲ τὴ μύτη, ὕστερα μὲ τὴν κοιλιὰ καὶ τέλος μὲ τὴν οὐρά. Ὅπως εἶχε ἐλπίσει ὁ Μάρρεϋ. Τὸ Κονστελλέϊσιον «Τσάρλυ» ἔπεσε στὸν ὠκεανὸ σὰ μιὰ πελώρια πέτρα, σὰν ἕνας σεβαστὸς κομήτης.

'Ακόμη καὶ ἂν ἦταν μιὰ ἡλιόλουστη μέρα μ' ἕναν ὠκεανὸ λεῖο σὰν γυαλί, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐκτελεστῆ μιὰ ὁμαλὴ προσθαλάσσωσι. Καί, ἀντίθετα, ἦταν μιὰ νύχτα βαθειὰ καὶ κατάμαυρη καὶ τὰ κύματα ἀνέβαιναν περισσότερο ἀπὸ τρία μέτρα. 'Επρόκειτο γιὰ ἕνα τραγικὸ παιχνίδι «τυφλόμυγας» μὲ τὴ θάλασσα. Ὑπῆρχε μόνο μιὰ πιθανότης στὶς χίλιες νὰ μὴ χτυπήση τὸ ἀεροπλάνο σὲ ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ κύματα, ποὺ μὲ τὴ δίσια σύγκρουσι, θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ἀντιδράση σὰν τοῖχος ἀπὸ πέτρα.

"Οταν τὸ Κονστελέϊσιον ἔπεσε στὸν ὠκεανό, χτύπησε, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, πάνω σ' ἕνα κύμα καὶ ἡ σύγκουσι αὐτὴ τοῦ ἔσπασε τὸ ἕνα φτερό. "Ολα τὰ καθίσματα, ποὺ ὑπῆχαν ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν πλευρὰ τὰ νάχτηκαν μὲ φοβερὴ διατύπτα, στέλνοντας τοὺς ἐπιβάτες νὰ κυλισθοῦν ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο.

Μέσα στὸ τρομερὸ σκοτάδι, τὸ σκάφος τοῦ Κονστελέϊσιον ἄρχισε νὰ γεμίζη γοργὰ νερό, ἀνάμεσα στὰ ἀπελπισμένα οὐρλιάσματα τῶν ἐπιβατῶν.

Εἶχαν δώσει ἐντολὴ στοὺς ταξιδιῶτες νὰ ἀνεβοῦν σιὰ φτερὰ τοῦ ἀεροπλάνου, ὅταν τὸ σκάφος θὰ εἶχε προσθαλασσωθῆ. Μὰ ὅταν οἱ ἐπιβάτες, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἄρχισαν νὰ ἐγαίνουν, βοηθῶντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, τὸ δεξὶ φτερὸ εἶχε κι' ὅλα χαθῆ.

Βυθισμένοι στὸ νερὸ ἑπτὰ ἀπὸ τοὺς στρατιωτικούς, ποὺ εἶχαν ἐρεθῆ στὸ ἀεροπλάνο, ἔνωσαν τὰ χέρια γιὰ νὰ μείνουν μαζί, ὥσπου νὰ ἔρουν ἕνα κανό. Μὰ οἱ τέσσερις ἀπὸ αὐτοὺς παρασύρθηκαν ἀπὸ τὰ κύματα καὶ χάθηκαν.

'Ενῶ οἱ ἐπιζήσαντες κολυμποῦσαν, ἀναζητῶντας φίλους καὶ συζύγους στὸν παγωμένο 'Ατλαντικό, ἕνας δεσμονισμένος ἀέρας σήκωνε τὰ κύματα. Τὰ σὲ ὕψος δύο ἢ τριῶν μέτρων. Τὸ νερὸ ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ ναυάγια.

Σὲ κάποια στιγμὴ ἀποχωρίστηκε ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο μιὰ βάρκα κατασκευασμένη γιὰ νὰ χωρέση εἴκοσι ἑπτὰ ἄτομα. Ὁ στρατιώτης Φρὲντ Καρούζο πού, ἂν καὶ ζαλισμένος, κολυμποῦσε ζωηρά, τὴ διέκρινε. Καθὼς διευθυνόταν πρὸς αὐτήν, ἄρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο ἕναν ἄλλο ταξιδιώτη ποὺ εἶχε ἐξαντληθῆ καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ ἀφίση τὰ κύματα νὰ τὸν παρασύρουν.

— "Αρπαξε τὸ σκοινί! τοῦ φώναξε.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄλλος δὲ φαινόταν νὰ καταλαβαίνη, ὁ Καρούζο, τοῦ ἔβαλε στὸ χέρι ἕνα ἀπὸ τὰ σκοινιά, ποὺ κρεμόντουσαν ἀπὸ τὴ βάρκα. "Υστερα, κύτταξε γύρω του, γιὰ νὰ δῆ ἂν μποροῦσε νὰ σώση κανέναν ἄλλο.

Ὁ Μπόλντουνγκ ἐξακολουθοῦσε νὰ κολυμπάη, ἀναζητῶντας τὴν γαμένο γύρισε πίσω καὶ κατώρθωσε νὰ δρῆ ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι. "Υστερα πήδησε στὴ θάλασσα καὶ ἔφθασε στὴ βάρκα, σχεδὸν ταυτόχρονα μὲ τὴν Καρὸλ Γκούλντ, ποὺ εἶχε μείνει κι' αὐτὴ ὡς πρὶν ἀπὸ λίγο στὸ θυθιζόμενο ἀεροπλάνο.

Τώρα, μέσα στὴ βάρκα, ποὺ προοριζόταν γιὰ εἰκοσιπέντε ἄτομα, ὑπῆρχαν στριμωγμένα πενῆντα τρία. 'Η βάρκα αὐτὴ εἶχε γεμίσει νερό. Κι' οἱ ναυαγοὶ ἦταν θυθισμένοι σ' αὐτὸ μέχρι τὴ μέση.

— Πρέπει νὰ ἑγάλουμε τὸ νερό, φώναξε κάποιος, διαφορετικὰ θὰ πνιγοῦμε...

Μὰ οἱ ναυαγοὶ δὲν εἶχαν δοχεῖα γιὰ νὰ τὸ ἀδειάσουν. Ὁ Νίκολσον ἔβγαλε τὸ πηλίκιό του καὶ ἄρχισε νὰ τὸ μεταχειρίζεται γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Καὶ οἱ ἄλλοι προσπάθησαν νὰ τὸν βοηθήσουν μὲ κάθε τρόπο, ἐνῶ τὰ κύματα καὶ ὁ ἀέρας δυσκόλευαν τὸ ἔργο τους. "Ετσι, τὸ νερὸ ἄρχισε νὰ λιγοστεύη καὶ ἡ βάρκα νὰ ἀνασηκώνεται.

Μέσα στὸ σκοτάδι ἡ Χέλγκα Γκρόουβς φώναζε τὸν σύζυγό της, ποὺ δὲν ἦταν μαζί της καὶ ὁ πλοίαρχος "Ελντρεντ ἔλεγε καὶ ξανάλεγε τὸ ὄνομα τῆς συζύγου του, ποὺ εἶχε χαθῆ.

Κανένας ὅμως δὲν ἤθελε νὰ πιστέψη ὅτι ἐκεῖνοι, ποὺ δὲν ἦταν μαζί τους εἶχαν χαθῆ. "Ισως νὰ εἶχαν βρῆ μιὰ ἄλλη βάρκα καὶ νὰ εἶχαν ἀνεβῆ σ' αὐτήν. "Οσο κι' ἂν ἔψαχναν ὅμως τὰ σκοτεινὰ νερά, δὲν κατόρθωναν νὰ διακρίνουν τίποτα. Οὔτε ἀπὸ τὴ μητέρα καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ ὑπῆρχε ἴχνος.

— Εἶχαν ὅμως σωσίβια... εἶπε κάποιος. Τὸ ὅτι δὲν εἶναι ἐδῶ, δὲν σημαίνει πὼς εἶναι νεκροί.

Μὰ ὅλοι ἤξεραν ὅτι μὲ μιὰ τέτοια θάλασσα, τὰ σωσίβια δὲν χρησίμευαν σὲ τίποτα.

Τὸ μόνο, ποὺ παρηγορούσε λίγο τοὺς ἀπελπισμένους ἐκείνους ἀνθρώπους ἦταν ὅτι μποροῦσαν νὰ μιλοῦν. Σὲ μιὰ στιγμή, κάποιος ἄρχισε νὰ ἀπαγγέλλη τὸ «Πάτερ 'Ημῶν» μὲ δυνατὴ φωνή. "Ολοι οἱ ἄλλο τὸν μιμήθηκαν.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΑ ΛΕΠΤΑ

'Αργά, ἀπελπιστικὰ τὰ δευτερόλεπτα γιώνουσαν λεπτά, τὰ λεπτὰ ὧρες. Μέσα στὸ νερό, ποὺ πλημμύριζε τὸ βάρος τῆς βάρκας, δυὸ ναυαγοὶ εἶχαν πνιγῆ. "Ενας ἄλλος πέθανε ἀπὸ τὰ τραύματα, ποὺ τοῦ εἶχε προκαλέσει ἡ πτῶσι τοῦ ἀεροπλάνου. 'Η κατάσταση ὅλη τοῦ σκάφους, ποὺ ἐπέπλεε στὸν 'Ατλαντικό, εἶχε προκαλέσει πολλὰ ἐγκλιματα στοὺς ναυαγούς.

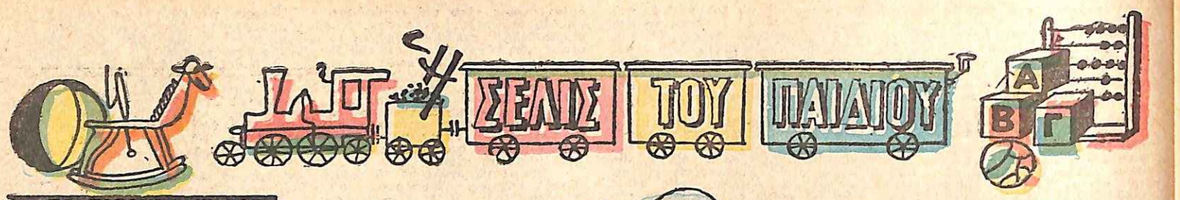
'Εξαντλημένος, ἕτοιμος νὰ λιποψυχήση ὁ πιλότος Μάρρεϋ, μόλις ἔβρηκε τὴ δύναμι νὰ παρακαλέση τὸ Νίκολσον γὰ τὸν ἀντικαταστήση στὸ τιμόνι τῆς βάρκας.

'Ενῶ οἱ συζητήσεις ἐξασθενοῦσαν κι' ὅλοι ἔμοιαζαν ἕτοιμοι γὰ ὑποκύψουν στὴν ἀπελπισία, ὁ Νίκολσον εὐχήθηκε:

— Βγάλτε τὸ νερὸ ἀπὸ τὴ βάρκα, παιδιά! Θέλετε νὰ πνιγοῦμε;

"Επρεπε γὰ κάνη κάτι γιὰ νὰ τοὺς ἀποσπάση ἀπὸ τὶς σκέψεις τους. Καί, ἀλλώστε, ἦταν ἀπαραίτητο νὰ ἑγάλουν τὸ νερό.

Ὁ Νίκολσον ἐξακολουθοῦσε νὰ τοὺς ἐπαναλαμβάνη ὅτι τὸ ἐλβετικὸ πλοῖο «Τσελερίν» θὰ ἔφθανε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Μέσα του ὅμως ἀγωνιοῦσε. 'Αναρωτιόταν, ἂν τὸ «Τσελερίν» θὰ κατόρθωνε νὰ τοὺς

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΦΤΕΡΩΤΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ζοῦσε στὸ Χρυσὸ Νησὶ ἕνας βασιλιᾶς μὲ τὴν πεντάμορφη κόρη του.

Ὅταν ἦρθε ἡ βασιλοπούλα στὸν καιρὸ τῆς παντριᾶς, ὁ πατέρας της τῆς εἶπε:

— Θὰ προσκαλέσω στὸ παλάτι μου, βασιλόπουλα κι' ἀρχοντόπουλα, γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ διαλέξῃς τὸν πιὸ ἄξιο γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς σου.

— Πατέρα, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κουβαλήσῃς τόσους ἀνθρώπους, τοῦ ἀπορρίθηκε ἐκείνη. Ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ, παρὰ νὰ μοῦ δώσῃς ἄντρα τὸ ἀηδόνι, ποὺ κελαϊδάει κάθε βράδυ στὰ κλωνάρια τῆς τριανταφυλλιᾶς, μπροστὰ στὸ παράθυρό μου.

Ὁ βασιλιᾶς ἀκούγοντας τὰ λόγια της, τᾶ.χασε. Ἄρχισε τότε νὰ τὴν κοροϊδεύῃ καὶ νὰ τῆς λέῃ ἂν εἶχε σκοπὸ νὰ κάνῃ τὸ γάμο της πάνω στὰ δέντρα ἢ μέσα σὲ κλουβί. Οἱ εἰρωνεῖες οὔτὲς τοῦ πατέρα της καταστενοχώρησαν τὴ βασιλοπούλα. Καὶ μὲ καρδιὰ πονεμένη πῆγε καὶ κλείστηκε στὴν κάμαρά της. Ὅταν ὅμως βρά.δυασε, πῆγε στὸ παράθυρό της καὶ εἶπε στὸ ἀηδόνι:

— Ἀγαπημένο μου πουλάκι, δὲν εἶναι πιὰ καιρὸς γιὰ χαρές, μὰ γιὰ λύπες καὶ πίκρες. Ὁ πατέρας μου δὲ σὲ θέλει γιὰ γαμπρό του...

— Μὴ στενοχωριέσαι, βασιλοπούλα μου, τῆς ἀποκρίθηκε τὸ ἀηδόνι. Ἀφοῦ ἀγαπιόμαστε, ὅλα θὰ διορθωθοῦν.

Καὶ τὴν παρηγόρησε κελαϊδῶντας τὰ πιὸ ὄ.μορφα τραγούδια.

Στὸ μεταξύ, μαθεύτηκε στὸ Χρυσὸ Νησὶ ἕνα τρομερὸ μαντάτο: Τρεῖς γίγαντες μεγαλόσωμοι καὶ σκληροί, εἶχαν φτάσει ξαφνικά! Προχώρησαν μόνοι τους στὸ παλάτι κι' εἶπαν στὸ βασιλιᾶ, πὼς ἂν δὲν τοὺς παράδινε τὴν πολιτεία μέσα σὲ τρεῖς μέρες, θὰ τὴ γκρέμιζαν καὶ θἄφαζαν ὅλους τοὺς κατοίκους της! Τόσος μεγάλος ἦταν ὁ τρόμος ποὺ ἁπλώθηκε στὴν πολιτεία, ποὺ πολλὲς μητέρες ἅρπαξαν τὰ παιδιά τους στὴν ἀγκαλιά τους κι' ἔτρεχαν στοὺς δρόμους ξεφωνίζοντας σὰν τρελλές.

Ὁ βασιλιᾶς, βλέποντας τὸν κίνδυνο, ἔστειλε ἀνθρώπους στοὺς γειτονικοὺς πρίγκηπες, γιὰ νὰ τοὺς ποῦν, πὼς ὅποιος ἀπ' αὐτοὺς γλύτωνε τὴ χώρα του ἀπὸ τοὺς γίγαντες, θἄπαιρνε γυναίκα τὴ θυγατέρα του. Τὰ πριγκηπόπουλα ὅμως ἀρνήθηκαν νὰ τὰ βάλουν μὲ τοὺς τρεῖς γίγαντες.

Τὸ βράδυ τῆς τρίτης ἡμέρας ὅλοι στὸ Χρυσο Νησὶ ἦταν ἀπελπισμένοι. Μὰ μερικοί, ποὺ εἶχαν σκαρφαλώσει στὴν κορυφὴ τοῦ τείχους, εἶδαν σὲ λίγο τοὺς τρεῖς γίγαντες νὰ φεύγουν γρήγορα, σὰ νὰ τοὺς κυνηγοῦσε καμμιὰ φοβερὴ κατάρα.

Ἡ χαρὰ τῶν κατοίκων, μόλις ἔμαθαν τὴ σωτηρία τους, ἦταν μεγάλη. Κανένας ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ βρῇ ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία, ποὺ ἔκανε τοὺς σκληροὺς γίγαντες νὰ φύγουν ἀπ' τὴν πόλι τους τόσο ξαφνικά.

— Πατέρα, εἶπε τότε ἡ βασιλοπούλα, ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν ὑπηκόων μας, ὕστερα ἀπ' τὸ μεγάλο αὐτὸ καλό, ἀνήκει στὸ ἀγαπημένο μου ἀηδόνι. Αὐτὸ πέταξε μέσα στὴ σκηνὴ τῶν γιγάντων καὶ τοὺς ἔβγαλε τὰ μάτια μὲ τὸ ράμφος του, πάνω στὸν ὕπνο τους. Τώρα πιστεύω νὰ κρατήσῃς τὸ λόγο σου καὶ νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἄδεια νὰ πάρω ἄντρα μου τὸ ἀηδόνι τῆς τριανταφυλλιᾶς μου...

Ὁ βασιλιᾶς ὅμως, εἴτε γιατὶ δὲν πίστεψε τὰ λόγια τῆς κόρης του, εἴτε γιατὶ τοῦ φάνηκε ἄπρεπο νὰ γίνῃ πεθερὸς ἑνὸς πουλιοῦ, εἶπε στὴν κόρη του νὰ μὴν τὸν ζαλίζῃ μὲ τὶς ἀνοησίες της.

Τὸ βράδυ, μόλις τ' ἀηδόνι ἄρχισε νὰ κελαϊδάῃ, ἡ βασιλοπούλα του εἶπε:

— Ἀγαπημένο μου πουλάκι, δὲν εἶναι πιὰ καιρὸς γιὰ χαρές, μὰ γιὰ λύπες καὶ δάκρυα. Ὁ πατέρας μου, ἂν καὶ τὸν γλύτωσες μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ὑπηκόους του ἀπὸ τοὺς σκληροὺς γίγαντες, δὲ θέλει πάλι νὰ ζήσουμε μαζί...

— Μὴ στενοχωριέσαι, βασιλοπούλα μου, τῆς ἀπάντησε τὸ ἀηδόνι. Ἀφοῦ ἀγαπιόμαστε, ὅλα θὰ διορθωθοῦν...

Πέρασε κάμποσος καιρός. Καὶ μιὰ μέρα, ξαφνικά, ἔγινε ἄφαντος ὁ ταμίας τοῦ παλατιοῦ. Τὸ χρυσὸ κιβώτιο, ποὺ εἶχε μέσα διαμάντια καὶ μαργαριτάρια, βρέθηκε ἀδειανό. Ὁ βασιλιᾶς,

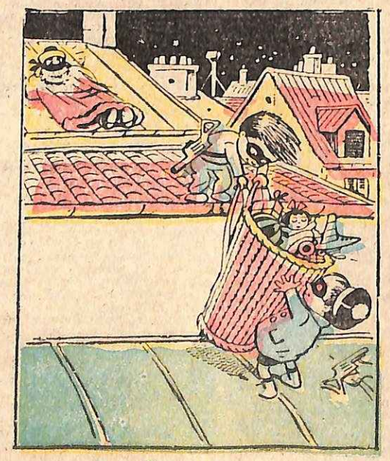
— Μὴ στενοχωριέσαι, βασιλοπούλα μου, τῆς ἀπάντησε τὸ ἀηδόνι. Ὅλα θὰ διορθωθοῦν.

ποὺ ἦταν τρομερὰ τσιγκούνης, πῆγε νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴ στεναχώρια του.

Ἔβαλε, λοιπόν, τελάλη νὰ διαλαλήσῃ στὰ γειτονικὰ βασίλεια, ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ δώσῃ τὴν κόρη του γυναῖκα σ' ἐκείνον, ποὺ θὰ βρισκε τὸν κλέφτη ἢ θὰ τοὔφερνε πίσω τὰ κλεμένα πετράδια του.

Πέρασε ὅμως ἄρκετὸς καιρός, χωρὶς νὰ μάθῃ τίποτα, οὔτε γιὰ τὸν ταμία, οὔτε γιὰ τὸ θησαυρό του.

Ξαφνικά, ἕνα πρωΐ, ἐνῶ ὁ βασιλιᾶς ἀνασήκωνε τὸ σκέπασμα τοῦ χρηματοκιβωτίου του, ἔβγαλε μιὰ χαρούμενη φωνή. Ὅλα τὰ μαργαριτάρια

Χωρὶς λόγια.

καὶ τὰ διαμαντικά του βρίσκονταν ἀπείραχτα στὴ θέσι τους.

Ἡ χαρὰ τοῦ βασιλιᾶ, ποὺ ξαναβρῆκε τὸ χαμένο θησαυρό του ἦταν ἀπερίγραπτη.

— Πατέρα, εἶπε τότε ἡ βασιλοπούλα, πρέπει νὰ χρωστᾶς χάρι στὸ ἀγαπημένο μου ἀηδόνι. Αὐτὸ εἶχε παραφυλάξει τὸν κλέφτη, ὅταν ἔφευγε καὶ ἔμαθε ποῦ ἦταν κρυμμένος ὁ θησαυρός σου... Πολλὲς μέρες καὶ πολλὲς νύχτες κοπίασε, ὥσπου νὰ κατορθώσῃ νὰ μεταφέρῃ ἀπὸ τὴν κρυψώνα στὸ παλάτι ὅλα τὰ μαργαριτάρια καὶ τὰ διαμάντια. Πιστεύω πιὰ πὼς τώρα θὰ κρατήσῃς τὸ λόγο σου καὶ θὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἄδεια νὰ παντρευτῶ τ' ἀηδόνι τῆς τριανταφυλλιας...

Ὁ βασιλιᾶς ὅμως, ποὺ ἦταν ἀγύριστο κεφάλι, τὴ φοβέρισε ὅτι θὰ τὴ φυλάκιζε μέσα στὸν πύργο, ἂν τολμοῦσε νὰ τοῦ ξαναμιλήσῃ γι' αὐτὸ τὸ γάμο.

Τὸ βράδυ, ὅταν τ' ἀηδόνι ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ στοὺς κλώνους τῆς τριανταφυλλιας, ἡ βασιλοπούλα του εἶπε:

— Ἀγαπημένο μου πουλάκι, δὲν εἶναι πιὰ καιρὸς γιὰ χαρές, μὰ γιὰ λύπες καὶ δάκρυα. Ὁ πατέρας μου, ἂν καὶ τοῦ βρήκες τὸ θησαυρό του, δὲ θέλει πάλι νὰ παρθοῦμε...

— Μὴ στενοχωριέσαι, βασιλοπούλα μου, τῆς ἀπάντησε τὸ ἀηδόνι. Ἀφοῦ ἀγαπιόμαστε, ὅλα θὰ διορθωθοῦν.

Ἀπὸ ἐκείνη ὅμως τὴν ἡμέρα ἡ βασιλοπούλα ἄρχισε νὰ μαραζώνῃ, ὥσπου στὸ τέλος πέθανε ἀπ' τὸν καῦμό της.

Ὅταν ὅμως ἑτοιμάζονταν ν' ἀφίσουν μέσα στὸ βασιλικὸ τάφο τὴν ὁμορφη βασιλοπούλα, ἕνα ἀηδόνι καθισμένο στὸ κλωνάρι μιᾶς σημύδας, κελαΐδησε αὐτὰ τὰ λόγια:

— Βασιλιᾶ, τί θἄβινες σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ ξανάφερνε στὴ ζωὴ τὴ θυγατέρα σου;

— Θἄδινα τὴν ἴδια γιὰ γυναίκα του καὶ τὸ μισὸ βασίλειό μου προῖκα! ἀπάντησε ὁ βασιλιᾶς.

— Κράτησε το τὸ βασίλειό σου νὰ τὸ χαίρεσαι, εἶπε τὸ ἀηδόνι. Ἐμένα μοῦ φτάνει ἡ κόρη σου. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴν πατήσῃς τὸν ὅρκο σου!

Κι' ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, τὸ πουλὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ δέντρο, κι' ἔβαλε στὸ στόμα της κάποιο θαυματουργὸ βοτάνι. Ἡ βασιλοπούλα σηκώθηκε τότε ἀμέσως καὶ εἶπε:

— Ἄ! πατέρα μου, τώρα πιστεύω πὼς θὰ κρατήσῃς τὸ λόγο σου καὶ θὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἄδεια νὰ πάρω ἄντρα μου τ' ἀηδόνι τῆς τριανταφυλλιᾶς.

Μόλις ὅμως ὁ βασιλιᾶς πῆρε στὴν ἀγκαλιά του ζωντανὴ πιὰ τὴ θυγατέρα του, πρόσταξε τοὺς αὐλικοὺς νὰ διώξουν γρήγορα ἀπὸ κεῖ τὸ ἀπαίτητικὸ ἐκεῖνο πουλί.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔγινε κάτι ποὺ φάνηκε ἀπίστευτο σ' ὅλους ὅσους τὸ εἶδαν: Ἡ βασιλοπούλα ἄρχισε νὰ μικραίνῃ, νὰ μικραίνῃ, ὥσπου ἔγινε ἕνα ὅμορφο πουλάκι, ἕνα θηλυκὸ ἀηδόνι!

Κι' ἐνῶ ὁ πατέρας της, μετανοιωμένος πιὰ γιὰ τὴν ἀχαριστία του, ἁπλωνε πρὸς τὸ μέρος της ἱκετευτικὰ τὰ χέρια του, ἐκείνη φτερούγισε μαζὶ μὲ τ' ἀηδόνι της στὸ γειτονικὸ δάσος.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ὁ χρόνος

Πόσο γέρος εἶναι ὁ χρόνος
μὰ διαβαίνει καὶ περνᾶ
σὰν νὰ εἶχε πόδια νέου
καὶ γοργοῦ πουλιοῦ φτερά.

★

Ἄνοιξι καὶ καλοκαίρι
φεύγει κι' ἔρχεται ταχειὰ
καθὼς φεύγει καὶ γυρίζει
τὸ πουλάκι στὴ φωλιά.

★

Φεύγει ὁ ἄγριος χειμῶνας
κι' ὁ βοριᾶς ὁ τρομερός,
καθὼς φεύγει τὴν αὐγούλα
τὸ σκοτάδι τῆς νυχτός.

★

Ὅλα πᾶνε καὶ περνᾶνε
σὰν τὸ ἴσκιο στὸ βουνὸ
ποὺ τὸ σύννεφο ἀφίνει
καθὼς φεύγει βιαστικό!

Α. ΜΩΡΑΙΤΗΣ

Ὁ Ρίρης καὶ ὁ "μικρὸς χημικός"

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΝΟΜΠΕΛ

'Ο έφευρέτης της δυναμίτιδος

ΟΛΟΙ σας θά ἔχετε ἀκούσει γιά τόν Νομπέλ καί προπάντων γιά τά βραβεῖα Νομπέλ.

Ἄς δοῦμε, λοιπόν, ποιός ἦταν αὐτός ὁ ἄνθρωπος.

'Ο 'Αλφρέδος—Βερνάρδος Νομπέλ γεννήθηκε τό 1833 στή Στοκχόλμη τῆς Σουηδίας. Ὅταν τελείωσε τό Γυμνάσιο, ὁ πατέρας του τόν ἔστειλε στήν Πετρούπολι τῆς Ρωσίας, ὅπου σπούδασε μηχανικός.

Ἀργότερα πῆγε στήν 'Αμερική, ὅπου συνέχισε τίς σπουδές του στή μηχανολογία.

Τότε ὅμως ξέσπασε ὁ Κριμαϊκός πόλεμος κι' ἀναγκάστηκε νά γυρίση στήν Πετρούπολι, ὅπου ἐπιδόθηκε σέ χημικές μελέτες καί ἔκανε δικές του ἐφευρέσεις.

Μαζί μέ τόν πατέρα του ξαναγύρισε στή Στοκχόλμη καί ἀφοσιώθηκε πάλι σέ χημικές μελέτες. 'Ασχολήθηκε μάλιστα ἰδιαίτερα μέ τίς ἐκρηκτικές ὕλες, καί τελειοποίησε τόν τρόπο κατασκευῆς της νιτρογλυκερίνης.

Ἴδρυσε, λοιπόν, κοντά στή Στοκχόλμη ἕνα ἐργοστάσιο παρασκευῆς νιτρογλυκερίνης σέ μεγάλες ποσότητες. Τό ἐργοστάσιο ὅμως αὐτό τινάχτηκε στόν ἀέρα ἀπό ἔκρηξι. Στό δυστύχημα αὐτό σκοτώθηκε καί ὁ ἀδελφός του 'Ὄσκαρ. 'Ο Νομπέλ τότε ἐγκατέστησε τά χημικά του ἐργαστήρια μέσα σ' ἕνα πλοῖο, ἀγκυροβολημένο στή μέση τῆς λίμνης Μαγιάρ, πού βρίσκεται κοντά στή Στοκχόλμη.

Ἔπειτα, ἔφτιαξε καί ἄλλο ἐργοστάσιο κοντά στό 'Αμβούργο. 'Αλλά κι' αὐτό τινάχτηκε στόν ἀέρα. Τό ξανάφτιαξε κι' ἴδρυσε μάλιστα κι' ἄλλο ἕνα στή Στοκχόλμη.

Γιά νά μήν ἔχη ὅμως τούς κινδύνους τῶν ἐκρήξεων ἀπό τή νιτρογλυκερίνη, ἔφτιαξε τή δυναμίτιδα!

'Από τότε ἡ ἐφεύρεσί του προωδευσε τόσο πολύ, πού ἴδρυσε μιά ἑταιρία γιά τήν ἐκμετάλλευσί της.

Τό 1873 ἐγκατεστάθηκε στό Παρίσι καί ἐκεῖ κατά τό 1875 ἐφεῦρε ἕνα νέο τύπο δυναμίτιδος, ἀκόμη πιό ἰσχυρῆς.

Τό 1888 ἐφεῦρε τήν πολεμική ἄκαπνο πυρίτιδα, πού τό δικαίωμα τῆς ἐκμεταλλεύσεώς της τό πούλησε στήν 'Ιταλία. Τότε ἡ γαλλική κυβέρνηση ἀπό ἀντίδρασι ἔκλεισε τό ἐργοστάσιό του.

Τό 1891, λοιπόν, ὁ Νομπέλ ἐγκατεστάθηκε στό Σάν Ρέμο τῆς 'Ιταλίας, ὅπου συνέχισε τά πειράματά του.

Εἶχε πάρει πάνω ἀπό 130 προνόμια εὑρεσιτεχνίας ἀπό τήν 'Αγγλία, Γαλλία καί 'Ιταλία.

Τέλος πέθανε τό 1896 ἀπό καρδιακό νόσημα.

★

'Ο 'Αλφρέδος Νομπέλ θεωρεῖται ἕνας ἀπό τούς πιό μεγάλους ἐπιστήμονας, βιομηχάνους καί ἐπιχειρηματίας τοῦ κόσμου.

Ἦταν ὁ ἰδρυτής τῆς τεχνικῆς τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν καί ἕνας ἀπό τούς μεγαλύτερους ἐπιστήμονες καί ἐφευρέτες τοῦ περασμένου αἰῶνα.

Εἶχε ἀποκτήσει τεράστια περιουσία ἀπό τίς ἐπιχειρήσεις του. Μεγάλο ὅμως μέρος τῶν κερδῶν του τό διέθετε σέ φιλανθρωπικά καί ἐπιστημονικά ἱδρύματα.

'Ο 'Αλφρέδος Νομπέλ.

'Ως χαρακτήρας, ὁ 'Αλφρέδος Νομπέλ ἦταν δύσθυμος καί μελαγχολικός. Δέν τοῦ ἄρεσαν οἱ διασκεδάσεις καί οἱ κοσμικές συγκεντρώσεις, ἀλλά ἡ ἔρευνα, ἡ μελέτη καί τό γράψιμο.

Δέν ἦταν, λοιπόν, μόνο ἐφευρέτης ἀλλά καί συγγραφεύς.

Καταγινόταν μέ τή λογοτεχνία καί μάλιστα ἔγραφε ποιήματα. Εἶχε γράψει κι' ἕνα δράμα: τή «Βεατρίκη Τσέντσι».

Στά ἔργα του καί στίς πράξεις του λένε ὅτι εἶχε ἐπηρεασθῆ πολύ ἀπό μιά Βιεννέζα γραμματέα, πού εἶχε σοσιαλιστικές καί εἰρηνιστικές ἀντιλήψεις.

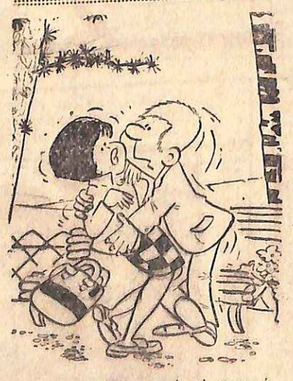
'Ο Νομπέλ εἶχε μισήσει τούς πολέμους καί τίς αἱματοχυσίες, παρ' ὅλο πού ὁ ἴδιος ἐφεῦρε μέσα ἐξοντώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἔτσι, στό τέλος τῆς ζωῆς του ἐπεδίωξε μέ κάθε τρόπο νά βοηθήση τήν προσπάθεια γιά τήν παγίωσι τῆς εἰρήνης.

Σ' αὐτό συνετέλεσε, ἐπίσης, πολύ ἡ γυναίκα του, ἡ Σοῦτνερ.

★

Πρίν πεθάνη ὁ Νομπέλ εἶχε κάνει τή διαθήκη του ἀφήνοντας μ' αὐτήν ἕνα κληροδότημα ἀπό 1.700.000 λίρες. Ἀπό τούς τόκους τοῦ ὁποίου ἱδρύθηκαν πέντε βραβεῖα, πού φέρουν τό ὄνομά του: Βραβεῖα Νομπέλ.

Ἔτσι, κάθε χρόνο ἀπονέμονται στίς 10 Δεκεμβρίου, δηλαδή τήν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Νομπέλ, τά πέντε αὐτά βραβεῖα σ' ἐκείνους πού ἐργάσθηκαν τό προηγούμενο ἔτος σύμφωνα μέ τή νεῦμα ἑκάστου βραβείου.

— Βαρέθηκα πιά νά περιμένω τήν ἀραδωνιαστικιά μου!...

Τά βραβεῖα ἀπονέμονται σέ ἐπίσημη τελετή, δίνονται δέ ὡς ἑξῆς:

Τό πρῶτο: Γιά τή σπουδαιότερη ἀνακάλυψη ἤ τελειοποίησι στή Φυσική. Γι' αὐτό τό βραβεῖο, τήν ἐκλογή καί ἀπονομή του τήν κάνει ἡ Σουηδική 'Ακαδημία 'Επιστημῶν.

Τό δεύτερο: Γιά τή σπουδαιότερη ἀνακάλυψη στή Χημεία. Καί γι' αὐτό τό βραβεῖο τήν ἐκλογή καί ἀπονομή τήν κάνει ἡ ἰδια ἡ 'Ακαδημία.

Τό τρίτο: Γιά ἐκεῖνον πού ἔκανε τήν κυριώτερη ἀνακάλυψη στή Φυσιολογία καί 'Ιατρική.

Τό βραβεῖο αὐτό προκρίνει καί ἀπονέμει τό Καρολινικό Ἰνστιτοῦτο τῆς Στοκχόλμης.

Τό τέταρτο: Γιά ἐκεῖνον, πού ἔγραψε τό πιό βαθυστόχαστο, τό πιό ἔξοχο λογοτεχνικό ἔργο. Τό βραβεῖο αὐτό ἀπονέμει ἡ 'Ακαδημία τῆς Στοκχόλμης.

Τό πέμπτο: Γιά ἐκεῖνον πού ἔχει ἐργασθῆ περισσότερο καί πιό ἀποτελεσματικά γιά τήν ἀδελφοποίηση τῶν λαῶν, γιά τήν καταργησι τῶν μονίμων στρατῶν, γιά τή διάδοσι τῆς εἰρήνης καί τή σύστασι συνεδρίων εἰρήνης. Αὐτό λέγεται καί Βραβεῖον Εἰρήνης.

Τό βραβεῖο αὐτό ἀπονέμει πενταμελής ἐπιτροπή, πού ὁρίζεται ἀπό τό Κοινοβούλιο.

Κάθε βραβεῖο εἶναι ἴσο μέ 7.500 λίρες 'Αγγλίας. Ἐκτός, ὅμως, ἀπό τό ποσό αὐτό, ὁ βραβευόμενος παίρνει κι' ἕνα δίπλωμα, καθώς ἐπίσης κι' ἕνα χρυσό ἀναμνηστικό μετάλλιο, ἀξίας 600 σουηδικῶν κορωνῶν.

Τό μετάλλιο αὐτό φέρει ἀπό τή μιά πλευρά του τήν εἰκόνα τοῦ Νομπέλ κι' ἀπό τήν ἄλλη ἀλληγορικές παραστάσεις μέ μιά σχετική ἐπιγραφή.

Τά τέσσερα πρῶτα βραβεῖα ἀπονέμονται στή Στοκχόλμη.

Τό τελευταῖο ὅμως βραβεῖο, τό «Βραβεῖο τῆς Εἰρήνης», ἀπονέμεται στό 'Οσλο.

Κατά τήν ἀπονομή τῶν βραβείων πρέπει νά παρίσταται ὁ βραβευόμενος ἤ νά ἀντιπροσωπεύεται ἀπό τόν Πρεσβευτή τῆς χώρας του.

○○

Χιοῦμορ

ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΣΕΙΡΑ!

Τήν παραμονή τῆς Πρωτοχρονιᾶς ὁ Λάκης κάνει τήν προσευχή του.

— Κάνουν καί μετάνοιες, Λάκη, γιά νά ξημερώση ὁ καινούργιος χρόνος μέ πολλά δῶρα, τοῦ λέει ἡ μητέρα του.

'Ο Λάκης ἀρχίζει πρόθυμα νά κάνη καί μετάνοιες, ἀλλά τό παρακάνει!

Κι' ἡ μικρούλα ἀδελφή του, ἀνυπομονῶντας, τοῦ λέει:

— Μά ἔλα πιά, Λάκη, εἶναι κι' ἄλλοι νά κάνουν!...

★

'Ο δάσκαλος στό μικρό Γιωργάκη:

— Ἄν ἔχης τέσσερα μῆλα καί θέλης νά τά μοιράσης σέ τρία παιδιά, τί θά κάνης;

— Θά φάω πρῶτα τό ἕνα, γιά νά γίνη σωστή ἡ μοιρασιά.

★

'Ο πατέρας: Παιδί μου, νά μή ζητᾶς τά ὀλίγα καί τά ταπεινά. Νά προσπαθῆς νά φτάνης πάντα ψηλά!...

'Ο γυιός: Αὐτό κάνω κι' ἐγώ, μπαμπᾶ! Φτάνω πάντα στό ψηλό μέρος τῆς ντουλάπας, πού χει ἡ μαμᾶ τό γλυκό!

★

— Πές μου, Τάκη, ἕνα ζῶο, πού νά ἔρτη πάνω στή γῆ.

— Ὁ μπέμπης μας, κύριε!

★

'Ο δάσκαλος στό Νίκο:

— Τί καλεῖται Νίκο, ἀκρωτήριο;

— Τό ἄκρο τοῦ τυρίου!...

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

"Ανω - κάτω σταυρόλεξο

'Οριζοντίως:

1) ΚΑΤΑΜΕΣΗΣ — ΚΕΛΛΙ. 2) ΑΠΑΣ — ΤΟΚΑ. 3) ΜΑ — ΑΚΙΜ — ΜΙΛΚ — ΑΠ. 4) ΑΝΑΒΑΤΗΣ — ΜΩΡΟ. 5) ΛΑΝΑΡΑΣ — ΦΕΝΕΛΟΝ. 6) ΞΕΣΙΣ — ΧΑΣΟΜΕΡΙ. 7) ΑΙΜΑΡ — ΣΕΓΑΣ. 8) ΑΤ — ΣΟΒΑΣ — ΝΤ. 9) ΠΑΠΑΣ — ΣΑΧΗΣ. 10) ΑΠΟΦΕΤΑΙ — ΜΑΡΙΣ. 11) ΓΑΛΗΝΟΣ — ΠΕΛΕΚΑΝ. 12) ΟΜΕΡ — ΠΑΡΑΜΟΝΗ. 13) ΛΗ — ΑΚΕΛ — ΡΙΜΑ — ΣΣ. 14) ΝΤΑΝ — ΧΩΝΙ. 15) ΣΙΝΑΣ — ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ.

Καθέτως:

1) ΚΕΜΑΛ — ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ. 2) ΑΝΑΞ — ΤΑΠΑ. 3) ΤΟ — ΑΝΕΥ — ΠΟΛΟ — ΝΝ. 4) ΑΒΑΣ — ΜΑΘΗΜΑΤΑ. 5) ΜΑΚΑΡΙΑ — ΣΕΝΕΚΑΣ. 6) ΕΠΙΤΑΣΙΣ — ΤΟΡΕΝ. 7) ΣΑΜΗΣ — ΜΟΣΑΣ. 8) ΗΣ — ΧΑΒΑ·Ι. — ΧΑ. 9) ΦΑΡΑΣ — ΠΑΡΩΝ. 10) ΤΙΜΕΣ — ΣΗΜΕΡΙΝΑ. 11) ΚΟΛΩΝΟΣ — ΣΑΛΑΜΙΣ. 12) ΕΚΚΡΕΜΕΣ — ΡΕΜΑ. 13) ΑΑ — ΟΛΕΓ — ΡΙΚΟ — ΕΚ. 14) ΟΡΑΝ — ΣΑΝΣ. 15) ΙΣΠΑΝΙΣΤΙ — ΝΗΣΟΣ.

Μικρά προβλήματα

1) 1 Χ 8 + 3 = 11
7 — 4 + 9 = 12
5 + 6 + 2 = 13

2) 69, 65, 63 καί 57 (σφαιροῦμε 6, μετά 4 καί τέλος 2 καί ξαναρχίζουμε: — 6 — 4 — 2).

3) 330 δραχμές.

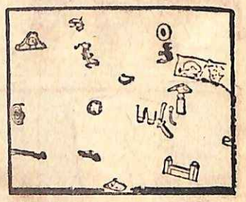
4) 11 μηδενικά (300.000.000.000).

5) Τό 9.

Φτερωτές συλλαβές

1) ΗΛΕΚΤΡΟΦΩΤΙΣΜΟΣ.
2) ΚΑΝΟΝΙΟΒΟΛΙΣΜΟΣ.
3) ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΓΡΑΦΟΣ.

"Αγιος Βασίλης ἔρχεται μέ 20 μικροδιαφορές

Τό σχέδιό μας δείχνει καθαρά σέ ποιά ἀκριβῶς σημεῖα βρίσκονται οἱ 20 μικροδιαφορές.

'Η λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 933 σταυρολέξου

'Οριζοντίως:

1) ΦΑΤΝΗ — ΑΣΤΗΡ — ΠΑ. ΠΙΑ. 2) ΣΑΛΟΣ — ΟΠΕΡΑ. 3) ΑΤΙΝΑ — ΜΙΔΑΣ. 4) ΕΡΜ — ΚΑΝ. 5) ΡΙΠΑΙ — ΕΛΑΙΑ — ΝΕΑΡΑ. 6) ΟΡΑΜΑ — ΙΕΡΑΙ — ΑΜΛΕΤ. 7) ΣΗ — ΠΑΛΑΜΑΣ — ΝΑ. 8) ΣΑΜΙΑ — ΑΓΩΝΑ. 9) ΝΗΣΙΣ — ΑΓΟΡΑ. 10) ΚΗΤΟΣ — ΗΠΙΟΣ. 11) ΣΟΡΟΣ — ΣΟΣ — ΑΟΣΜΑ. 12) ΠΙ — ΜΙΤΟΣ — ΗΝ. 13) ΑΝΑ — ΚΑΝΑΔΑΣ — ΙΝΑ. 14) ΣΑΝ — ΚΑΝΑ — ΑΚΙΣ — ΑΗΡ. 15) ΑΠΟΡΑ — ΚΩΠΑΙ. 16) ΣΑΜΑΡΙ — ΓΟΝΑΤΑ. 17) ΣΤΑΝΗ — ΙΩΝΑΣ — ΠΙΣΣΑ.

Καθέτως:

1) ΦΑΝΕΡΟΣ — ΣΠΑΣΜΟΣ. 2) ΡΙΡΗΣ — ΚΟΙΝΑ. 3) ΤΣΑΜΠΑ — ΑΗΡ — ΑΝΑΣΑ. 4) ΝΑΤ — ΑΜΙΜΗΤΟΣ — ΠΑΝ. 5) ΗΛΙΑΙΑ — ΙΣΟΣ — ΚΟΜΗ. 6) ΟΝ — ΠΑΙΣ — ΚΑΡΑ. 7) ΑΣΑΦΕΙΑ — ΜΑΝΑΡΙ. 8) ΛΕΛΑ — ΣΙΝΑ — ΙΩ. 9) ΤΣΟΚΑΡΑ — ΝΟΤΑ. 10) ΙΑΜΑ — ΣΟΔΑ — ΓΑ. 11) ΡΟΜΦΑΙΑ — ΣΑΚΚΟΣ. 12) ΠΙ — ΣΑΓΗ — ΣΙΩΝ. 13) ΠΕΔΙΝΑ — ΓΟΠΑ — ΣΠΑΠ. 14) ΑΡΑ — ΕΜΠΟΡΙΟΝ — ΑΤΙ. 15) ΠΑΣΚΑΛ — ΝΑΟΣ — ΙΛΙΑΣ. 16) ΑΡΕΝΑ — ΣΜΗΝΗ. 17) ΑΘΑΝΑΤΑ — ΑΝΑΡΧΙΑ.

'Ο Παν. Κρυστάλλης

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΠΑΝ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

'Ο ἀγωνιστής τῆς Ε.Ο.Κ.Α.

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Κρυστάλλης δέν εἶναι ἐντελῶς νέο ἀστέρι, γιατί στήν Κύπρο, ἀπ' ὅπου κατάγεται, ἔπαιζε ἐδῶ κι' ἀρκετό καιρό ποδόσφαιρο. Εἶναι, ὅμως, νέο γιά τήν 'Αθήνα καί γενικά γιά τούς "Ελληνες φιλάθλους, κι' αὐτό γιατί πρωτόπαιξε ἐδῶ τό 1961.

'Ως γνωστόν, ἡ ΑΕΚ ἔκανε τόν 'Ιούλιο τοῦ 1961 μιά μεγάλη ἐξόρμησι γιά τήν ἀπόκτησι νέων παικτῶν, γιά νά ἐνισχύση τήν ὁμάδα της. Μεταξύ τῶν ἄλλων ἐπισημάνθηκε καί ὁ Κρυστάλλης, πού πρόθυμα ἤρθε στίς τάξεις της.

Οἱ πρῶτες του ἐμφανίσεις στήν 'Αθήνα ἔδωσαν θάρρος καί ἱκανοποίησι στούς ὀπαδούς τῆς ΑΕΚ. 'Ο Πανίκος — ὅπως λένε καθ' ὅλους τούς Παναγιώτηδες στήν Κύπρο — ἦταν ἕνα μεγάλο ταλέντο ποδοσφαιριστοῦ. Αὐτό τό ἀνεγνώρισαν ὅλοι. Ὅταν μάλιστα μετέσχε καί στό πρωτάθλημα, οἱ ἐλπίδες ἔγιναν βεβαιότητες γιά τήν ἀξία του. Στό φετεινό πρωτάθλημα ἡ συμμετοχή του στήν ὁμάδα τῆς ΑΕΚ δέν εἶναι πάντοτε τακτική γιά διαφόρους λόγους. 'Ο προπονητής κ. Τσάκναντου πιστεύει στό ταλέντο του— τόν ἐχρησιμοποίησε ἄλλωστε πρόσφατα στό μάτς μέ τόν ΠΑΟ—ἀλλά πότε διότι ἦταν ἐκτός φόρμας, πότε τραυματισμένος, δέν τόν ἔβαζε στά μάτς. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἀπό τώρα καί στό ἑξῆς, ὁ Κρυστάλλης, θά πάρη σιγά-σιγά μόνιμη θέσι στήν ἐνδεκάδα. Ἔχει ὅλα τά προσόντα, δυό γερά πόδια γιά σούτ, κεφαλιά, ταχύτητα καί δύναμι γιά κουτραρίσματα καί ἀξιόλογη ντρίπλα.

Μέ τό ποδόσφαιρο ἄρχισε νά ἀσχολῆται σέ ἡλικία 15—16 χρόνων στήν ὁμάδα τῆς Α.Ε. Λεμεσοῦ. Ὑστερα πῆγε στόν 'Απόλλωνα Λεμεσοῦ, ὅπου καί ἄρχισε νά διακρίνεται καί νά γίνεται πασίγνωστος στήν Κύπρο. Ἔτσι, ἡ φήμη του ξεπέρασε τά ὅρια τῆς Μεγαλονήσου κι' ἔφτασε μέχρι τήν 'Αθήνα.

Σήμερα εἶναι παντρεμένος μέ τήν Τάντα ἀπό τήν ὁποία ἀπέκτησε μιά κορούλα, ἡλικίας τριῶν χρόνων, τήν Κρυστάλλω.

'Η παραμονή του στήν 'Αθήνα τόν ἔχει γοητεύσει. Ἐκεῖνο ὡστόσο, πού τόν κρατάει ἐδῶ εἶναι μόνο ἡ μπάλλα. Ἄν δέν τοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νά παίζη, θά προτιμοῦσε νά ἦταν στή Λεμεσό, ὅπου ἔχει τήν πατρική του οἰκογένεια καί τό μαγαζί του. «'Αγαπάει πολύ τό ποδόσφαιρο καί τήν ΑΕΚ» μᾶς εἶπε ἡ γυναίκα του, «ἀλλά ἄν δέ μπορῆ νά παίξη, θά γυρίσουμε πίσω στά χώματά μας, πού τάχουμε ποτίσει μέ τό αἷμα μας».

'Εδῶ πρέπει νά σημειώσουμε ὅτι τόσο ὁ Πανίκος, ὅσο καί ἡ γυναίκα του, σάν νέοι πού ἦσαν, ἀποτελοῦσαν ἐνεργά μέλη τῆς θρυλικῆς Ε.Ο.Κ.Α. κατά τήν περίοδο τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνος στήν Κύπρο. Μόνο πού ὁ καθένας ἐργαζότανε χωριστά σέ διαφορετικές μονάδες, γιά νά μή ξέρη ὁ ἕνας τά μυστικά τῆς «ἐδουλειᾶς» τοῦ ἄλλου.

Αὐτός εἶναι μέ δυό λόγια ὁ Πανίκος Κρυστάλλης, πού ἡ συμμετοχή του στήν ΑΕΚ ἐδημιούργησε πολλούς ὀπαδούς τοῦ ἀθηναϊκοῦ συλλόγου στήν Κύπρο.

— Παρά τή φαινομενική ἠρεμία στή διοίκησι τοῦ Πανεθνικοῦ, ὑποβόσκει ζωηρή ἀντίθεσι, κυρίως μεταξύ τῶν κ.κ. Μαντζεβελάκη καί Σοφιανοπούλου, γύρω ἀπό τό ὄνομα τοῦ προπονητοῦ κ. Γκέϊμ.

— 'Η ἐπέμβασι, ὅμως, τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ, κ. 'Απ. Νικολαΐδη, ἀπέτρεψε ἐκέκτασι τῆς κρίσεως, γιατί τό ἀντίθετο θά ἦταν σέ βάρος τῆς ἀποδόσεως τῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδας.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ.. ΤΗΣ 30-12-62

Συμβουλές, ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν.. θησαυρός!

1	ΑΒΕΡΩΦ ΙΩΑΝΝ. — ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΑΡΙΣΗΣ	1
2	ΑΡΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ — ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ	2
3	ΑΣΠΙΣ ΞΑΝΘΗΣ — ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΒΑΛΑΣ ...	1 Χ 2
4	ΕΔΕΣΣΑ·Ι·ΚΟΣ — ΠΑΛΛΑΜΙΑΚΗ	1
5	ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΗΡΑΚΛ. — ΒΥΖΑΣ ΜΕΓΑΡΩΝ ...	Χ 2
6	ΛΑΡΙΣΑ·Ι·ΚΟΣ — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΚΟΖ.	2
7	ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ — ΔΟΞΑ ΔΡΑΜΑΣ	2 Χ
8	ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΧΑΛΚ. — ΑΣΤΗΡ ΑΘΗΝΩΝ ...	1 Χ 2
9	ΠΑΝΑΧΑ·Ι·ΚΗ — ΕΥΡΙΠΟΣ	1
10	ΠΑΝΑΙΤΩΛΙΚΟΣ — ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ...	1
11	Α. Ε. ΤΡΙΚΑΛΩΝ — ΑΡΗΣ ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΟΣ ...	2
12	ΙΝΤΕΡ — ΡΟΜΑ	1 Χ
13	ΣΠΑΛ — ΜΙΛΑΝ	1 Χ 2

'Αναπληρωματικοί:

1	ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΛΑΜΙΑΣ—ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΒΟΛΟΥ	2
2	ΟΜΙΛΟΣ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ — ΠΑΓΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΣ ..	2

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

'Ο ἀγῶνας 'Απόλλωνος Καλαμαριᾶς — 'Ολυμπιακοῦ (1—0) δέν πρόκειται νά ἐπαναληφθῆ. Οἱ ὀλυμπιακοί παράγοντες διαθέτουν τήν πλειοψηφία στήν ΕΠΟ, ἀλλά δέν ἐπιθυμοῦν νά δώσουν τή νίκη στήν ὁμάδα τους μέσω τῶν γραφείων...

— «Αὐτά γινόντουσαν— εἶπε κάποις παράγων— ὅταν ἦταν καί ὁ Παναθηναϊκός στήν διοίκησι. 'Εν ὄψω θά εἴμαστε ἐμεῖς μόνοι, ἀδίκως δέ θά κάνουμε σέ κανένα».

Στίς τελευταῖες ἀρχαιρεσίες τοῦ 'Ολυμπιακοῦ παρατηρήθηκε ὥραγαιμάνη ἀντιπολίτευσι, μέ ἐπί κεφαλῆς τόν κ. Α. Ντάνον. Τό ψηφοδέλτιο, ὡστόσο, τοῦ κ. Γ. 'Ανδρικονοπούλου κέρδισε μέ μεγάλη πλειοψηφία.

Μιά φάσι ἀπό τόν ἀγῶνα ("Παναθηναϊκός")—("ΑΕΚ") 1—1: 'Ο Σοφιανίδης ἀποκρούει τή μπάλλα μέ κεφαλιά. Ἐξ ἀριστερῶν διακρίνονται οἱ Λιναζουλάκης, Λουκανίδης, Παπαπαστόλου (ἀρ. 3), Ἰμπραήμ καί Σκευοφύλαξ.

— Στό μεταξύ, ἄν καί εἶναι ἀπαραίτητος στήν ἐνδεκάδα, δέν καλεῖται νά χρησιμοποιηθῆ ὁ Γιάννης Χολέβας πού εἶναι ἕνα μεγάλο ἀστοῦ. Οἱ ὀπαδοί τοῦ Π.Α.Ο. ἄρχισαν νά δυσφοροῦν γιά τό γεγονός αὐτό καί ἑτοιμάζονται, πολλοί ἀπ' αὐτούς, νά κάνουν σχετικά διαβήματα.

— 'Η ὁλομέλεια τῆς Ε.Ο.Α. δέν ἔλαβε ἀπόφασι γιά τόν χαρακτηρισμό τῆς διοικήσεως τῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμοσπονδίας ὡς «μή φιλάθλου». Ἡ συζήτησι πού εἶχε ἀρχίσει στίς 14 Δεκεμβρίου διεκόπη καί πρόκειται νά συνεχισθῆ στίς 21 'Ιανουαρίου.

— "Οταν ρώτησε κάποιο μέλος «τί θά κάνουμε στίς 21;» ὁ πρόεδρος τῆς Ε.Ο.Α. κ. Κετσέας ἀπάντησε: «Θά συνεχίσουμε τή συζήτησι ἀπό κεῖ πού μείναμε». Ἀλλά ποῦ ἐμείναμε;...

Ἀθλητικά παραθύρια

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΕΟΡΤΩΝ

Τό πρόγραμμα τῶν ἀγώνων ἑορτῶν τῶν συνεργαζομένων σωματείων ἔχει ὡς ἑξῆς:

29 Δεκεμβρίου: 'Ολυμπιακός — Παρτιζάν.

30 Δεκεμβρίου: Παναθηναϊκός — Παρτιζάν.

5 'Ιανουαρίου: Παναθηναϊκός — Ντούκλα (Πράγας).

6 'Ιανουαρίου: Α.Ε.Κ. — Ντούκλα (Πράγας).

9 'Ιανουαρίου: 'Ολυμπιακός — Ντούκλα (Πράγας).

ΕΛΛΑΣ — ΡΩΣΙΑ

"Εγινε γνωστό ὅτι μεταξύ τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ ΣΕΓΑΣ κ. Δ. Ξηρουχάκη καί ἐκπροσώπου τῆς Ρωσίας, διεξήχθησαν προκαταρκτικές συζητήσεις στήν Πράγα (κατά τή διάρκεια τῶν ἐργασιῶν τῆς συνελεύσεως τῆς Διεθνοῦς 'Αθλητικῆς 'Ομοσπονδίας) γιά μία συνάντησι τῶν 'Εθνικῶν ὁμάδων στίδου 'Ελλάδος καί Ρωσίας. Οἱ Σοβιετικοί ἐναλαμβάνουν νά ἔλθουν στήν 'Αθήνα τό προσεχές θέρος, μέ τόν ὅρο ὅτι καί οἱ "Ελληνες ἀθλητές θά μεταβοῦν στή Μόσχα ἀργότερα.

ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ

Τό πρωτάθλημα τῆς Α' 'Εθνικῆς κατηγορίας θά συνεχισθῆ τό Σαββατοκύριακο τῆς 6ης 'Ιανουαρίου, μέ τούς κάτωθι ἀγῶνες:

Σάββατο 5)1)63, γήπ. Καραϊσκάκη: Προοδευτική — ΠΑΟ.

Κυριακή 6)1)63, γήπ. Ριζουπόλεως: 'Απόλλων — Πανιώνιος.

Γήπεδον Καραϊσκάκη: 'Εθνικός — Ἄρης.

Γήπεδον Λεωφ. Ἀλεξάνδρας: Φωστήρ — 'Ολυμπιακός.

Γήπεδο Νέας Φιλαδελφείας: Αἰγάλεω — 'Απόλλων Θεσσαλονίκης.

Αἴγιον: Παναιγιάλειος — Πιερικός.

Βόλος: Νίκη — ΠΑΟΚ Θεσσαλονίκης.

Θεσσαλονίκη: 'Ηρακλῆς — ΑΕΚ.

ΜΕ ΣΟΥΗΔΟΥΣ

Τά συνεργαζόμενα στό στίδιο σωματεῖα Πανελλήνιος, Πανιώνιος, Περαϊκός, ἐκλεισαν συμφωνία γιά παιδικούς ἀγῶνες στίδιου μέ σουηδικόν σύλλογο. Οἱ ἀγῶνες θά γίνουν στίς ἀρχές τοῦ καλοκαιριοῦ.

ΑΥΤΟΕΚΚΑΘΑΡΙΣΕΙ

ΑΝ οἱ "Ελληνες διατητές θέλουν νά πάψη ἡ πρόσκλησι ξένων συναδέλφων τους —αὐτόν τον καιρό ἔρχονται πάρα πολλοί— δέν ἔχουν παρά νά αὐτοεξαφανισθοῦν! Νά ἀποσταλοῦν, δηλαδή ἀπό τίς τάξεις τους τά στελέχη ἐκεῖνα, πού μέ τίς ἐδῶ λωτές καί ὑποπτες διατήσεις τους δίνουν ἀφορμή σέ δυσμενῆ σχόλια καί μολύνουν ὁλόκληρο τό σῶμα τῆς ἐλληνικῆς διατησίας. Διαφορετικά, ὄχι μόνο θά καλοδέχεται ξένοι, ἀλλά ὁ ρυθμός θά αὐξηθῆ καί στό τέλος καί ἡ ἀγάπη πατεσθήσεται τῶν "Ελλήνων διατητῶν θά ἐκτοπισθῆ ἀπό τά γήπεδα, ἡ θά μείνη γιά τά διευθύνη δευτερεύοντες ἀγῶνες. "Ας γίνη, λοιπόν, ἡ αὐτοεκκαθάρισις. "Οσο πιό γρήγορα τόσο καλύτερα γιά τούς ἰδίους καί τό ποδόσφαιρο.

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΕΓΚΑΙΡΟΣ ΛΑΧΕΙΑ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΕΓΚΑΙΡΟΣ ΛΑΧΕΙΑ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΕΓΚΑΙΡΟΣ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

μαζί επιτυχία...

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ
ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΑΥΤΗ Η ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ

Μὲ ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΕΦΕΤΟΣ ΜΟΙΡΑΖΕΙ ΠΟΛΛΕΣ ΔΕΚΑΔΕΣ ΣΠΙΤΙΑ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ
ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΜΕΤΡΗΤΑ

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΕΓΚΑΙΡΟΣ ΛΑΧΕΙΑ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΕΓΚΑΙΡΟΣ ΛΑΧΕΙΑ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΕΓΚΑΙΡΟΣ

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ὁ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ἰατρὸς κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στίς: Ἐλευθερία Ἀνδριώτου, Καρδίτσαν, Μαρία Κρεμμύδα, Πάτρας, Καίτην Δ. Κ., Κέρκυραν καὶ Καμπούρογλου Εὐγενίαν, Θεσσαλονίκην.

Ὁ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στούς: Λεοντὴν Γεώργιον, Ραϋμόνδον Νικόλαον, Νικολαΐδην Χρῆστον, Οἰκονόμου Μαρίαν, Θεοδοσοπούλου Καίτην καὶ Μακρὴ Λουΐζαν.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Μίνα Νικολαΐδου καὶ ἡ Σ. Ἀντωνιάδου, Πάργας Νο 7, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Μαρίνα Λαγίτου, Ἀγαμέμνονος 10, Ἀκρόπολις, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ἡ Ἀνδρούλα Γεωργίου, (20 χρόνων), Λιπέρτη 82, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Παῦλος Ἀθαναση άδης, Θησέως 34, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 16—18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ντῖνος Σπυράκης, Ἑρμοῦ 100 Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ—ποστάλ.

Ὁ Νάκης Κωνσταντινίδης, Πραξιτέλους 8, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Δυὸ φίλοι, ὁ Δ. Βασιλείου, καὶ ὁ Γ. Χατζηγεωργίου, Ἀσκληπιοῦ 50, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένες καὶ εὐπαρουσίαστες νέες, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναξη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Πάμπος Χαραλάμπους, Σοφοκλέους 4, Λεμεσός, ἐπιθυμεῖ γ' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Ἀνδρέας Χριστοφῆς, Ἀρχιμήδους 14, Ἅγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Μιχαὴλ Πέτρου, Ξυλοφάγου, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 13—20 χρόνων.

Ὁ Μάρκος Νικολαΐδης, Κανάρη 7, Μόρφου, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κυριάκος Παντα ής, Μαρίας Συγκλητικῆς 11, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ—ποστάλ.

Ὁ Ἀνδρέας Χριστοδούλου, Βύρα 20, χωρίον Ἐπισκοπή, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 19—24 χρόνων, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴ Θεσσαλία καὶ τὴ Μακεδονία, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κ. Λουκαΐδης, Σιμελιανοῦ 15, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 16—19 χρόνων.

Ὁ Κ. Κωνσταντινίδης, Περικλέους 20, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 14—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Α. Κωνσταντινίδης, Ξάνθης Ξενέου 34, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τον κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Δυὸ φίλοι, ὁ Μίκης Περοδίου, (16 χρόνων) καὶ ὁ Σπ. Κωνσταντίνου (16 χρόνων), Γρηγορίου Αὐξεντίου 153, Ἅγιος Δομέτιος, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 14—16 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Γ. Γιαγκουλῆς, Καναρη 8, Κτῆμα, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἡλικίας 15—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Σ. Αὐγερινός, Παλαμᾶ 6, Καϊμακλῆ, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ A. MARANTIS καὶ ὁ V. PAVLIDES, S)S CONSTANTINOS MESSRS A. LUSI LTD' 26 — 28 FENCHURCH ST., LONDON E.C.. 3, ENGLAND, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξη μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ—ποστάλ.

Ὁ M. EVANGEL.. T)S W. CHIEFTAIN Co NIARCHOS LONDON LTD, 41—43 PARK ST. LONDON W.I., ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἡλικίας ἄνω τῶν 20 χρόνων. Τὸ ἴδιο ζητεῖ καὶ ὁ Z. KATANAKIS, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσις.

Ὁ G. TRIANTAFILLOU. CHEASE LEAVIT. 20. 179 COMM. ST. PORTLAND MAIN USA. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ S. KAR. S)S HYDROUSSA Co SYROS SHIPPING 9, WORMWOOD ST. LONDON, E.C. 2, ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ A. SOFITOPOULOS, S)T OLTMPIC STORM Co OLYMPIC MARIT. S.A., 17 AVENUE DE MONTE CARLO, MONTE CARLO MONACO, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ COSTAS PRASINOS, (26 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ N. VARSARIS. S)T PARNIS Co CAPESIDE STEAMHIP Co LTD. STONE HOUSE BISHOPGATE LONDON E. C. 2, ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 14—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ KIRIAKOS ALIKARIS, M)V IOANNA Co KARAGEORGIS CHAMBER OF COMMERCE BU'LDING, PIREUS, GREECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ—ποστάλ καὶ μικρῶν ἀναμνηστικῶν δώρων. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ G. VONADOS S)T VEGA Co R.D.K. LTD.. ST. CLARE HOUSE 30)33 MINORIES LONDON E.C.. 3, ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἢ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 15—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ—ποστάλ.

Ὁ G. RAPTIS καὶ ὁ A. ANDREOU. S)S SOUTHERN EAGLE, Co NORLAND SHIPPNG CORP. 29 BROADWAT 6, N.Y., NEW YORK, USA, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν περιοχὴ τῆς πρωτευούσης, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ STAMATIOS STENOS, S)S LEONTIOS, Co MARINUS INC., 29 BROADWAY, NEW TORK, 6 N.T., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ M. KONSTANTIS, 10 FRITH ST. LONDON W. I., ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Δρχ. 300
Ἑξάμηνος ..... » 150
Τρίμηνος ..... » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία .... Λίρες Ἀγγλίας 7
» ..... Δολλάρια 20
» ..... Φρ. Βελγ. 1000
» ..... Φρ. Γαλλ. νέα 1000
» ..... Φρ. Ἑλβ. 90
» ..... Μάρκα Γερμ. 90

Ἐμβάσματα: Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4. (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), Ἀθῆναι.

Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ

Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ».
Δ)ντὴς καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναυάρχου 24, Παλαιὸν Φάληρον

'Ο W. BASIL, (24 χρόνων), 524 S. MACON ST. BALTO 24, UD. USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας 18—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο S. SOTRILLIS, MANNHEIM RHEINAU STR.,39,D'U'SSELDORFER STR. 39, GERMANT, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μοφφωμένες νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—22 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἰταλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Τέσσερις φίλοι, ὁ MIKE PAPPAS, ὁ J. ALEX RACE, ὁ T. KARAS καὶ ὁ NIK. KONTOS 4909, W. RACE CHICAGO 44 ILL. USA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας 17—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο A. IOANNIDES, 107 MILSON ST. WEST BRUNWICK N. 10, MELBOURNE, AUSTRALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὴν Αἴγυπτο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο IOANNIS VALASAKIS, LEIMEN HEIDELBERG ZEMENT WERK, GERMANT, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας 17—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο G. KOSTOPOULOS, (25 χρόνων), GLOSKENWEG (WESTL) 6, BRACKWEDE, GERMANT, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο J. PANTAZIDES, BADTA SOK 3 - 5 ISTANBUL, TURKITE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο A. ALEXANDRAKIS, GASTHAUS CITRACHT ROHRBACHT STRASSE No 9, LEIMEN HEIDELBERG, GERMANT, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο T. ROLLIS καὶ ὁ JOHNATHAN MACKS, 594 GEORGE ST. SYDNEY NSW. AUSTRALIA, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ 'Ελληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ
Διὰ ἀγόρια & κορίτσια
ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΝΤΟΧΗΣ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ
ΔΡΧ. 220

ΑΦΟΙ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΙ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 58
ΣΤΑΔΙΟΥ 48
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΒΑΣ. ΚΩΝΝΟΥ 46

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Κάποιος ρώτησε τὸν φημισμένο Δανὸ καλλιτέχνη καὶ γλύπτη Θορουάλδσεν: «Ποιό εἶναι τὸ καλλίτερό σου ἄγαλμα;» Ἡ ἄμεση ἀπάντησις ἦταν: «Τὸ ἑπόμενο».

Σὰν ἄνθρωποι ποὺ εἴμαστε μετροῦμε τὸν χρόνο. Τὸν διαιροῦμε σὲ ἔτη, σὲ μῆνες, σὲ μέρες, σὲ ὧρες, σὲ λεπτά, σὲ δευτερόλεπτα. Ὁ χρόνος, μᾶς ἔχει σκλαβωμένους, ὄχι κατ' ἀνάγκην συνειδητά, ἀλλὰ ἀσυνείδητα, χωρὶς κἂν νὰ τὸ καταλάβουμε. Δὲν μποροῦμε νὰ σκεφθοῦμε χωρὶς τὴ σκέψι μας νὰ τὴν τοποθετήσουμε μέσα στὸ χρόνο, μέσα στὸ χῶρο. Εἴμαστε, σκλάβοι τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χώρου.

Γράφει λοιπὸν ὁ χρόνος, πάνω στὸ νοῦ μας καὶ στὴν καρδιά μας. Τὸν κάλαμό του, δὲν τὸν ἀντιλαμβανόμεθα, ἀλλ' αὐτὸς γράφει. Ὁ μάρτυς Λάτιμερ ἐξεταζόταν ἀπὸ τοὺς ἱεροεξεταστάς. Ἐπρόσεχε πολὺ τί ἔλεγε. Ἔξαφνα ἀντελήφθη τὸν θόρυβο μιᾶς πέννας κρυμμένης πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα. Ἔγραφε ὅ,τι ἔλεγε, καὶ ἴσως περισσότερα — ὅ,τι συνέφερε στοὺς ἱεροεξεταστάς.

Πῶς ἄραγε θὰ αἰσθανόμασταν ἐμεῖς, ἂν ἠξεύραμε ὅτι κάπου κρυμμένη ὑπάρχει μιὰ πέννα ποὺ γράφει τὰ ἀπομνημονεύματά μας — γράφει ὅ,τι λέμε, ὅ,τι κάμνουμε καὶ ἀκόμη ὅ,τι σκεπτόμαστε; Πόσο προσεκτικοὶ θὰ γινόμασταν στὶς διαθέσεις μας καὶ στὶς ἐκφράσεις μας.

Μὴ νομίσουμε ὅτι δὲν γράφονται. Στὴν 'Αποκάλυψι ποὺ μᾶς ὁμιλεῖ γιὰ τὴν ἐσχάτη κρίσι τοῦ καθενός μας, μεταξὺ ἄλλων ὑπάρχει καὶ τὸ ἑξῆς: «Καὶ εἶδον τοὺς νεκροὺς, τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικροὺς, ἑστῶτας ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ βιβλία ἠνοίχθησαν· καὶ ἄλλο βιβλίον ἠνοίχθη, ὅ ἐστὶ τῆς ζωῆς· καὶ ἐκρίθησαν οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν τοῖς βιβλίοις κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν». ('Αποκάλ. κ 12).

Ὥστε στὸ τέλος τοῦ δρόμου μας, τοῦ καθενός μας, συμπληροῦνται τὰ ἀπομνημονεύματα τῆς ζωῆς μας. Ἄραγε τὸ ἄγαλμα τοῦ θανάτου μας, θὰναι καλλίτερο ἀπὸ τὸ ἄγαλμα ποὺ παρελθόντος καὶ ὠπλισμένος μὲ τὴν πίστι γιὰ τὸ μέλλον, λές: «Ὁ ἑπόμενος χρόνος θὰναι ὁ καλλίτερος». Ἴσως αὐτὸ νὰ ἐπαληθεύση, ἂν σοῦ δοθῆ τὸ θεῖο περιθώριο ἀκόμη μιᾶς χρονιᾶς ἀνθρώπινης ζωῆς. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ τὸ ἐγγυηθῆ κανείς, οὔτε τὰ πλούτη σου, οὔτε ἡ φήμη σου, οὔτε ἡ παρούσα ὑγεία σου. Ἡ ζωή σου κι' ἡ ζωή μου, βρίσκονται στὴν πλάστιγγα μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Ἕνα ἀγγίγμα τοῦ Θείου δακτύλου καὶ τερματίζεται ἡ παροῦσα ζωή. Θὰ ἀρχίση ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἀπομνημονευμάτων σου. Ἀπὸ ποιόν; Ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς ἐπήκοον ὅλων. Πῶς θὰ δαγκάσης τὰ χείλη σου... Πόσο θὰ ντραπῆς... Ἡ πόσο θὰ χαρῆς... Μιὰ καὶ κλείσης τὰ μάτια σου στὸ φέρετρο, πάει, γράφτηκε τὸ βιβλίο τῶν ἀπομνημονευμάτων σου.

Οὔτε ὁ Θεός, οὔτε σύ, οὔτε κανεὶς ἄλλος ζωντανὸς ἢ νεκρός, θὰ μπορέσουν νὰ μεταβάλουν τὰ γεγραμμένα.

Πρὶν ἀπὸ καιρό, εἶχα φροντίσει διὰ τῆς Ὀργανώσεως Ἀποστολὴ διὰ τοὺς Ἕλληνας, τῆς ὁποίας τυγχάνω Γενικὸς Γραμματεύς, νὰ συναντήσω ἄτομο ἀξίζει μὲ ἄλλους, γιὰ νὰ ἔλθη δαπάνη αὐτῆς, γιὰ νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν Ἀμερικὴ ἕνα παιδάκι, ὀ μικρὸς Στελάκης, γιὰ νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν καρδιά του. Εἰδ' ἄλλως, θὰ πέθαινε. Τὸν ἐγχείρησε ἐπιτυχῶς ἕνας Ἑβραῖος χειρουργός. Θυμᾶμαι, περίμενα μὲ ὅλους, μὲ τὴ μητέρα τοῦ Στελάκη, ἐνῶ ἐγένετο ἡ ἐγχείρησις. Μιὰ κυρία ποὺ ἤξευρε καλὰ τὸν χειρουργὸ ἰατρό, μοῦ διηγόταν τὰ κατορθώματά του. Ὁ ἴδιος ὡδήγησε ἄλλους ἰατροὺς νὰ τὸν ἐγχειρίσουν. Μιὰ νέα μέθοδος ποὺ ὁ ἴδιος ἀνέπτυξε. Ὁ κομπασμός: Μιὰ καὶ στὴν καρδιὰ σου ἔγινε ἐγχείρησις, δὲν πρόκειται νὰ πάθης καρδιακὴ προσβολή. Θὰ πεθάνης, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ συγκοπὴ τῆς καρδίας. Δὲν πέρασαν δυὸ μῆνες, καὶ ὁ χειρουργὸς ἰατρὸς ἀπέθανε. Ἀπὸ τί; Καρδιακὴ προσβολή... Τὸ μέλλον, δὲν εἶναι δικό σου. Μόνον τὸ παρελθόν...

Ὑπάρχει μιὰ Ἱστορία ἑνὸς φυλακισμένου, ποὺ κλείστηκε μέσα σὲ ἕνα παράξενο κελλί. Κάθε μέρα συνεπτύσσοντο οἱ τοῖχοι του. Ὁ χῶρος ποὺ τοῦ ἔμενε, λιγόστευε διαρκῶς μέσα στὸ συμπτυσσόμενο αὐτὸ κελλί. Τὸ παράθυρο, ὅλο μικρότερο γινόταν. Οἱ τοῖχοι, ὅλο κι' ἐπλησίαζαν ἀλλήλους, μέχρις ὅτου τὸν συνέθλιβαν σὰν ἐλιά, μέσα στὸ ἐλαιοτριβεῖο. Ἔτσι, συνθλίβουν καὶ μᾶς, οἱ τοῖχοι τοῦ χρόνου — οἱ τοῖχοι τῆς φυλακῆς μας ποὺ λέγεται ζωή.

Πάρε τὴν πέννα ὄχι τοῦ ἀσυνειδήτου βασιλείου σου, ἀλλὰ τοῦ συνειδητοῦ καὶ ξυπνοῦ ἑαυτοῦ σου. Ἴσως ἀπδιάζεις ὅ,τι εἶναι μέχρι τώρα γραμμένο στὸ βιβλίο σου. Ξεύρεις τί ἔχει γραφῆ ἤδη. Ἴσως ὄχι ὅλα, γιατὶ ἡ μνήμη σου ὑπῆρξε νεκροθάφτης.

Στάθηκε κάποιος στὴν πόρτα τοῦ καινούργιου χρόνου καὶ εἶπε στὸν θυρωρό του: «Δῶσε μου φῶς καμμιὰ λαμπάδα, γιὰ νὰ προχωρήσω ἀσφαλῶς μέσα στὸ ἄγνωστο». Καὶ ὁ θυρωρὸς ἀπήντησε: «Πήγαινε, προχώρει στὸ ἄγνωστο... Μόνο βάλε τὸ χέρι σου στὸ Χέρι τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερο ἀπὸ φῶς στὸ δικό σου χέρι καὶ ἀπὸ ὁδηγίες ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ δώσω. Ἡ πηγὴ τοῦ φωτὸς εἶναι καλλίτερη ἀπὸ τὸ φῶς, καὶ ὁ ὁδηγός, εἶναι ἀσφαλέστερος ἀπὸ τὶς ὁδηγίες». Ἔβαλες τὸ χέρι σου τὸ τρεμουλιαστό, στὸ δικό Του τὸ στιβαρό; Τὸ παρελθόν σου μπορεῖ νὰ ἐξαγνισθῆ καὶ τὸ μέλλον σου νὰ λαμπρυνθῆ. Ὁ ἐξαγνισμὸς τοῦ παρελθόντος, γίνεται μὲ τὸ τράβηγμα τῆς κόκκινης γραμμῆς πάνω ἀπὸ τὸ βιβλίο τῶν ἀπομνημονευμάτων σου. Εἶναι τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ σὲ καθαρίζει ἀπὸ κάθε ἁμαρτία μιὰ καὶ τὸ δεχθῆς διὰ πίστεως γιὰ τὴν ἀπολύτρωσί σου. Χωρὶς αὐτὴ τὴν κόκκινη γραμμή, τὰ ἀπομνημονεύματά σου, βαίνει τραγικὸ ἀνάγνωσμα καὶ ἀμείλικτο κατηγορητήριο.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

'Ο ἐπιθυμῶν νὰ λάβη ἕνα τεῦχος μὲ τὴν σειρὰν τῶν ἄρθρων «Τὸ Κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δώσεὰν τὴν Καινὴν Διαθήκην εἰς ἁπλῆν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, ἂς μᾶς γράψη στὴν διεύθυνσιν: Δημοσιεύσεις «Ὁ ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοθυρὶς 387, 'Αθῆναι.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
'Αχαρνῶν 98 — 'Αμφιλοχίας 1
'Επανέκαμψε ἐκ τοῦ ταξιδίου της καὶ δέχεται ὡς καὶ πρότερον 10—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει· Τηλέφωνον 810.760.

Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο THORE KRISTOFFERSSON, FR.O'LUNDAGATAN 20 M'O'LNDAL I, SWEDEN, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, στὴ γερμανικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς φιλικῆς γνωριμίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ—ποστάλ.

'Ο GREG PSAL, (28 χρόνων) 1526 ROSALIA RD. HOLLYWOOD 27, CALIFORNIA, USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό.

'Ο N. STAVRIDES, 28 TRE. ULYAN AV. ROSEBERT NSW SYDNEY, AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο M. GRIGOROPOULOS καὶ ὁ D. MATIONIS, No 22 CAMPBELL ST. WOLLONGONG, NSW, AUSTRALIA, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο JOHN PANOS, (32 χρόνων) 4326 No 6, 9 TH AVE. PORTLAND 11, OREGON USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας 20—30 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο A. THEODORIDES, KASIMPASA TABAKHANE MEYDANI 64)1 ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, στὴν ἑλληνικὴ καὶ τουρκικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο C. DAFNIS καὶ ὁ I. XEYGENIS, H.E.C. POATINA, TAS. AUSTRALIA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο NIK. PANOU, 69 SPARKHALL AVE. TORONTO ONT. CANADA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αμερικὴ καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη μὲ τὸ πρῶτο γράμμα.

'Ο TH. MERTAKIDES, 34—36 RATHBONE ST. LONDON W. 1, ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο COSTAS FRANGOUDIS, 406α CAMDEN ROAD, N. 7, LONDON, ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

'Ο J. ANDRIANOPOULOS, FERMO POSTA, PARMA, ITALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν 'Αμερικὴ στὴν ἑλληνική, ἰταλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο M. KARELAS, P.O. BOX 353 LUSAKA N. RHODESIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸ ἐσωτερικό, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Γιώτα Κωνσταντίνου, 'Αγία Μαρίνα, Ξυλιάτου, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ ΡΟΥΛΑΣ ΣΑ·Ι·ΤΟΥ
ΦΛΕΜΙΓΚ 41
ΝΕΑ ΕΛΒΕΤΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ

ΘΕΡΜΕΣ ΕΥΧΕΣ ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ

ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΟΥΣ ΜΑΣ

Τὸ πιὸ σπουδαῖο πρᾶγμα εἶναι νὰ διατηρηθῇ μέσα στὰ ἔργα ὅλων μας, ὅσο ταπεινὰ καὶ πεζὰ καὶ ἂν εἶναι αὐτά, κάθε ἱερὰ παράδοσις ἀγάπης, καλωσύνης καὶ ἀλληλοβοηθείας.

Μὲ τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἡ 'Εταιρία ποὺ παράγει τὴν

ΜΠΥΡΑ Α

Σᾶς εὔχεται κάθε καλὸ γιὰ τὶς Γιορτὲς καὶ τὸ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1963

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΥΘΟΠΟΙΪΑ Α.Ε.

Λεωφ. Πέτρου Ράλλη 24

Ὁ Γιῶργος κι' ἡ Λίνα χόρευαν - σὰν σὲ ὄνειρο...

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ Ὁ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

ΠΟΣΗ χαρὰ ἔνοιωσε ὁ Γιῶργος, ὅταν ὁ φίλος του ὁ Κωστάκης τὸν προσκάλεσε γιὰ τὶς ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, στὸ σπίτι του.

Λόγοι οἰκονομικοὶ δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ξεμακρύνῃ ἀπὸ τὴ δουλειά του τόσες πολλὲς ἡμέρες, μὰ τοῦ ὑποσχέθηκε, ὡστόσο, πὼς τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, θὰρχόταν στὸ χωριό του νὰ μείνῃ μαζί του καὶ τὴν ἄλλη μέρα.

Εἶχαν γνωριστῆ στὸ στρατὸ καὶ ὑπηρετοῦσαν στὴν ἴδια μονάδα. Ἔτσι, ἀπὸ τότε, εἶχε ἀναπτυχθῆ μεταξύ τους μεγάλη φιλία.

Ὁ Κωστάκης, μετὰ τὴν ἀπόλυσί τους, ἔφυγε γιὰ τὸ χωριό του, ὅπου ἀνάλαβε τὴν περιουσία, ποὺ τοῦ εἶχε ἀφίσει ὁ πατέρας του μετὰ τὸ θάνατό του, κι' ὁ Γιῶργος ξαναγύρισε στὴν Ἀθήνα, νὰ πάρῃ πάλι τὴ θέσι του λογιστοῦ, ποὺ εἶχε ἀφίσει, ὅταν ἐπιστρατεύθηκε.

Ἡ χαρὰ τοῦ Γιώργου βασιζόταν καὶ σὲ κάτι ἄλλο. Δὲν εἶχε γνωρίσει ἀπὸ μικρὸς οἰκογένεια, κι' ἔτσι, ἐκείνη ἡ πρόσκλησι τοῦ φαινόταν σὰν ἕνα ψυχικὸ ξεκούρασμα, σὰ μιὰ ἀλλαγὴ στὴ ζωή του, ἀνάμεσα στὴν οἰκογένεια τοῦ Κωστάκη.

Πῆρε, λοιπόν, ἄδεια τριῶν ἡμερῶν, ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὴ διαδρομὴ μὲ τὸ λεωφορεῖο, μερικὰ γλυκὰ καὶ ξεκίνησε, τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, μὲ τὸ πρωϊνὸ δρομολόγιο, γιὰ νὰ τιμήσῃ τὴν πρόσκλησι τοῦ φίλου του.

Τοὔχαν δώσει τὴν ἀπὸ μένα θέσι, γιατὶ ἡ ἄλλη, πλάι στὸ παραθυράκι, ἦταν πιασμένη ἀπὸ μιὰ νέα μὲ μελαγχολικὸ πρόσωπο, ποὺ κύτταζε διαρκῶς ἔξω.

Ἡ ἡμέρα ἦταν συννεφιασμένη, ἀνήλιαγη καὶ τὸ κρύο ἔτσουζε.

— Μήπως σᾶς ἐνοχλεῖ τὸ κάπνισμα; ρώτησε ὁ Γιῶργος τὴ διπλανή του.

— Ἄ, ὄχι, ἐξ ἄλλου, καπνίζω κι' ἐγώ...

Ὁ Γιῶργος τῆς πρόσφερε ἕνα τσιγάρο, τῆς τὸ ἄναψε, ἀναψε κι' αὐτὸς τὸ δικό του κι' ἔτσι ἄρχισε ἡ γνωριμία τους.

Τὴν ἔλεγαν Λίνα, ἐργαζόταν ὡς ὑπάλληλος σὲ μιὰ Τράπεζα καὶ εἶχε πάρει τρεῖς μέρες ἄδεια, νὰ περάσῃ τὴν Πρωτοχρονιὰ της κάπου ἀλλοῦ, γιατὶ τῆς φαινόταν πολὺ θλιβερὸ καὶ πληκτικὸ νὰ ὑποβεχθῆ τὸν καινούργιο χρόνο κλεισμένη σὲ μιὰ καμαρούλα, μόνη, δίχως καμμιὰ συντροφιά.

— Πηγαίνετε σὲ συγγενεῖς σας; τὴ ρώτησε.

— Ὄχι. Δὲν ἔχω κανένα! Θὰ κατεβῶ στὴν Πάτρα, σὲ κονένα ξενοδοχεῖο... Τὸ ἀναγκαστικὰ ξένο περιβάλλον, θὰ μοῦ δώσῃ νέες ἐντυπώσεις καὶ κάποια ἀλλοιώτικη χαρά, ποὺ δὲ θάβρισκα στὴν Ἀθήνα, μόνη μου. Ἐσεῖς πηγαίνετε πιὸ μακρυά;

— Ὄχι, ἀλλά... ἔχω μιὰ πρόσκλησι. Εἶμαι κι' ἐγὼ μόνος. Θὰ κατέβω στὸ Αἴγιο.

Ἦταν τὰ πρῶτα λόγια, ποὺ ἀντάλλαξαν ἐκεῖνο τὸ πρωΐ τῆς παραμονῆς τῆς Πρωτοχρονιᾶς κι' ἡ κουβέντα τους συνεχίστηκε, πιὸ φιλική, πιὸ θερμή, τὸ βράδυ, σ' ἕνα ἐστιατόριο τῆς Πάτρας, ποὺ εἶχε συγκεντρώσει ὅλο τὸν πλοῦσιο κόσμο σ' ἕνα ρεβεγιόν, μὲ σερπαντίνες, χορὸ καὶ μιὰ ἀκούραστη ὀρχήστρα.

Ὁ Γιῶργος δὲν κατέβηκε στὸ Αἴγιο. Εἶχε συνεχίσει τὸ ταξίδι του ὡς τὴν Πάτρα, παρασυρμένος ἀπὸ τὴν εὐχάριστη συντροφιὰ τῆς Λίνας. Ἐξ ἄλλου, ταίριαζαν σχεδὸν σ' ὅλα, γιὰ νὰ περάσουν μαζὶ τὴν τελευταία μέρα τοῦ χρόνου, κάπως διαφορετικά, σὲ ἄλλο περιβάλλον, πιὸ διασκεδαστικό, πιὸ χαρούμενο ἀπὸ τὸ συνηθισμένο μιᾶς καμαρούλας ἢ μιᾶς οἰκογενείας.

Μιὰ σερπαντίνα, ποὺ κάποια κοπέλλα τοὺς εἶχε πετάξει, εἶχε τυλίξει τὸ λαιμὸ τῆς Λίνας κι' ἐκείνη ἅπλωσε τὸ χέρι της γιὰ νὰ τὴν κόψῃ. Μὰ ἡ σερπαντίνα ἔπεσε, κάνοντας ἕναν κύκλο καὶ τύλιξε καὶ τὸ λαιμὸ τοῦ Γιώργου. Γέλασαν κι' οἱ δυό, κύτταξαν τὴ νέα, τὴν εὐχαρίστησαν καὶ συνέχισαν τὴν κουβέντα τους.

Εἶχαν πιάσει ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι, ἀπ' ὅπου μποροῦσαν νὰ βλέπουν ὅλη τὴν κίνησι.

— Ὁ πατέρας μου, μιὰ μέρα, ἀπελπίστηκε, ἔλεγε ἐκείνη, κι' ἔφυγε. Εἶχε μάθει, στὸ μεταξύ, μὲ ποιὸν εἶχε φύγει ἡ μητέρα μου. Ἐμεῖς τὰ παιδιά, ἐγὼ δηλαδὴ καὶ ὁ μικρὸς ἀδελφός μου, μείναμε μὲ τὴ γιαγιά. Φαίνεται πὼς οἱ γονεῖς μας εἶχαν τρελλαθῆ, γιατὶ κύτταξαν τὸ δικό τους δρόμο, θλιβερὸ ἢ χαρούμενο, καὶ μᾶς ξέχασαν ἐμᾶς στὰ χέρια τῆς γιαγιᾶς. Τότε, ἐγὼ ἤμουνα δώδεκα χρόνων κι' ὁ ἀδελφός μου πέντε. Εἴχαμε τὶς ἀπαιτήσεις μας, σὰν παιδιά, ποὺ ἤμαστε, κι' ἡ γιαγιὰ ὅλο καὶ πουλοῦσε ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶχε, γιὰ νὰ συμπληρώνῃ τὴ σύνταξί της. Σὲ δυὸ χρόνια, πέθανε ὁ ἀδελφούλης μου ἀπὸ κρυολόγημα κι' ἡ γιαγιά μου διαρκῶς ἔσβυνε ἀπὸ τὸν καϋμό της. Ἔνας παλιὸς φίλος τοῦ πατέρα μου, βλέποντας τὴ δυστυχία μας, μὲ βοήθησε νὰ μπῶ σὲ μιὰ Τράπεζα ὡς βοηθὸς καὶ νὰ πηγαίνω σὲ νυχτερινὸ σχολεῖο.

»Ὅταν πέθανε ἡ γιαγιά, ἤμουν δεκαεπτὰ χρόνων κι' εἶχα μόλις ἑνὸς ἔτους ὑπηρεσία στὴν Τράπεζα. Ἤμουν τόσο ἀποδοτικὴ στὴ δουλειά μου, ποὺ μόλις πῆρα τὸ ἀπολυτήριο τοῦ Γυμνασίου, μὲ προσέλαβαν πιά, ὡς μόνιμη, κι' ἀπὸ τότε ζῶ μόνη, δίχως σχέσεις, δίχως φιλίες, ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια.

— Χορεύουμε; τῆς πρότεινε.

Σηκώθηκαν. Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε ἕνα βαλσάκι. Τὰ φῶτα εἶχαν σβύσει τὰ μισὰ κι' ὁ Γιῶργος μὲ τὴ Λίνα, ποὺ εἶχαν ξεχάσει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ χτεσινὸ ἑαυτό τους, χόρευαν σὰ σὲ ὄνειρο, σὰ νὰ προχωροῦσαν σὲ μιὰ καινούργια ζωή, σ' ἕνα καινούργιο περιβάλλον.

— Μὰ κι' ἐγὼ δὲν ἤμουν τόσο τυχερὸς στὴ ζωή, τῆς εἶπε ὁ Γιῶργος σὲ λίγο, ὅταν ξαναγύρισαν στὸ τραπεζάκι τους. Ὁ πατέρας μου ἦταν πλούσιος, μά, ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ πέθανε ἡ μητέρα μου, τὸν ἔπιασε μιὰ στυγνὴ μελαγχολία καὶ τὸ ρριξε στὰ χαρτιά. Ἕνα βράδυ, ἤρθαν καὶ μὲ πῆραν ἀπὸ τὸ σπίτι. Μὲ πῆγαν σ' ἕνα νοσοκομεῖο, ὅπου δέχτηκα τὸ τελευταῖο φιλὶ τοῦ πατέρα μου. Εἶχε χάσει ὅλη τὴν περιουσία του στὰ χαρτιὰ καὶ ξαφλοῦσε μὲ μιὰ σφαῖρα. Τὸ μόνο, ποὺ δὲν ἔπαιξε στὰ χαρτιά, ἦταν ἕνα σπίτι, ἀπὸ τὸ εἰσόδημα τοῦ ὁποίου σπούδασα καὶ σήμερα εἶμαι λογίστρια σὲ μιὰ ἑταιρεία... Χορεύουμε αὐτὸ τὸ ταγκό.

Σηκώθηκαν. Τώρα ἦταν πολὺς κόσμος στὴν πίστα. Μὲ ἀπαλὲς κινήσεις χόρευαν τὰ ζευγάρια, στριμωγμένα τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο. Ξαφνικά, ὁ σπήκερ ἄρχισε νὰ λέῃ:

— Σ' ἕνα λεπτὸ τελειώνει ὁ παλιὸς ὁ χρόνος.

Ἔπειτα πάλι εἶπε:

— Σὲ τριάντα δευτερόλεπτο μπαίνομε στὸν καινούργιο χρόνο!

Ὁ Γιῶργος κύτταξε τὴ Λίνα. Ἐκείνη εἶχε χαμηλώσει τὰ μάτια της κι' ἔνοιωσε τὰ χέρια της νὰ τρέμουν μέσα στὰ δικά του. Ξαφνικά, ἔσβυσε τὸ φῶς. Τὰ ζευγάρια σταμάτησαν ἀπότομα καὶ μιὰ ἀπέραντη σιωπὴ ἁπλώθηκε μέσα στὴν αἴθουσα.

Τὰ χείλη τοῦ Γιώργου ἔσμιξαν μὲ τὰ χείλη τῆς Λίνας.

Τὸ φῶς ἄναψε καὶ πάλι. Ἕνα δάκρυ εἶχε κυλήσει ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Λίνας.

— Εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος, τῆς ψιθύρισε.

Ἐκείνη χαμογέλασε, τὸν κύτταξε κι' εἶπε:

— Εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος!...

Ἀκούμπησε ἔπειτα τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του καὶ συνέχισαν τὸ χορό τους.

★

Τὸ πρωῒ τῆς Πρωτοχρονιᾶς ὁ Γιῶργος ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα στὸ φίλο του:

«Ἀπρόοπτα γεγονότα ἄλλαξαν τὴ ζωή μου τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Εὔχομαι εὐτυχισμένο τὸν καινούργιο χρόνο».

ΜΙΡΑΝΤΑ

Τὸ ἀλάνθαστο κολπο...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΟΙ ΓΙΑΚΑΔΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ εἶναι ἡ ποικιλία ποὺ μᾶς παρουσιάζουν τὰ διάφορα μοντέλα, ἀναφορικὰ μὲ τοὺς γιακάδες. Αὐτὸ βέβαια, στὶς περιπτωσι, ποὺ ὑπάρχουν γιακάδες, γιατὶ ἡ ἔλλειψί τους εἶναι κάπως αἰσθητὴ ἐφέτος. Βλέπομε ντὲ-πιὲς καὶ ἐπανωφόρια νὰ παρουσιάζωνται μὲ γιακάδες καὶ χωρὶς γιακάδες. Καὶ τὰ δύο τὰ εὐνοεῖ ἡ μόδα.

Ἂς μιλήσωμε δμως γιὰ τὴν περίπτωσι, ποὺ ὑπάρχουν γιακάδες, γιὰ νὰ δοῦμε καὶ τὶς ποικίλες μορφές, ποὺ παρουσιάζουν.

Θὰ δοῦμε γιακάδες μικροὺς μέχρις ὑπερβολῆς, γιακάδες μεγάλους, ποὺ φτάνουν στὴν ἀντίθετη ὑπερβολή, γιακάδες στρογγυλούς, κατεβαστούς, ἄλλους σηκωτούς, κλασσικούς, συνοδευμένους ἀπὸ ρεβέρ. Μὰ καὶ τὰ ἴδια τὰ ρεβὲρ παρουσιάζονται διαφορετικά.

Ἡ ἐφετεινὴ χαρακτηριστικὴ μόδα λανσάρει πολλοὺς γιακάδες μεγάλους καὶ ντραπαριστοὺς στὰ ἐπανωφόρια. Εἶναι πολὺ πλούσιοι καὶ πολλὲς φορὲς καταλήγουν σὲ κουκούλες.

Ἡ γραμμὴ γενικῶς εἶναι τόσο ἄνετη, ὥστε ἀκόμη καὶ ὅταν φοράτε ἕνα καπελλάκι στὸ εἶδος τοῦ μπονέ, δὲν ἀποκλείεται, μὲ τὰ μεγάλα κρύα, νὰ σηκώνετε τὸ γιακὰ σας-κουκούλα καὶ νὰ προστατεύετε τὸ κεφάλι σας.

Αὐτὸν τὸν τύπο ποὺ γιακὰ τὸν βλέπομε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σὲ βαρυὰ ἐπανωφόρια ἀπὸ φαντεζὶ ὑφάσματα, μελανζὲ λαινὰς καὶ ἄλλα.

Πολλὲς φορές, τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ γιακὰ στολίζεται μὲ γούνα, ὥστε, ὅταν ὁ γιακὰς φοριέται σὰν κουκούλα, ἡ γούνα νὰ περιβάλλῃ τὸ πρόσωπο. Δὲν ἀποκλείεται νὰ δοῦμε τὸ γιακὰ-κουκούλα καὶ σὲ ἐπανωφόρια, ποὺ προορίζονται γιὰ βράδυα. Φυσικά, αὐτὰ γίνονται ἀπὸ βελοῦδο ἢ ἄλλο ὑφασμα λουσάτο.

Η ΓΟΥΝΑ ΩΣ ΕΣΑΡΠΑ

Ὅπως εἴπαμε παραπάνω, μαζὶ μὲ τὴν ἄποψι τῶν μεγάλων γιακάδων, ἔχομε καὶ τὴν ἀντίθετη ἄποψι: τοὺς μικροὺς δηλαδὴ γιακάδες, ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς βλέπωμε ἀκόμη καὶ σὲ ἐπανωφόρια.

Κλασσικὰ ἐπανωφόρια, ποὺ ἔχουν γιακὰ καὶ ρεβὲρ στὴν τυπικὴ γραμμή, ἀκολουθοῦν φυσικὰ τὴν κλασσικὴ κόψι. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως καὶ ἡ μεσάπη γραμμή, ποὺ εἶναι ἐβαζὲ πρὸς τὰ κάτω καὶ θυμίζει τὸν τύπο τῆς ρεδιγκότας. Τὸ κούμπωμα γίνεται εὐθύγραμμο καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ μυπερό, μὲ μικρὸ δμως γιακὰ καὶ μικρὰ ἐπίσης ρεβέρ.

Στὰ μεγάλα κρύα συμπληρώνομε μ' ἕνα κασκὸλ γούνινο ἢ γούνινη ἐσάρπα, ἂν προτιμᾶτε.

Ἂν τὸ ἐπανωφόρι εἶναι μονόχρωμο, θὰ προτιμήσετε μιὰ γούνα φανταιζί, ὅπως εἶναι π. χ. τοῦ πάνθηρος ἢ τῆς λεοπαρδάλεως. Ἂν δμως τὸ ἐπανωφόρι εἶναι ἀπὸ λαινὰς φανταιζί, τότε ἡ γούνα πρέπει νὰ εἶναι μονόχρωμη.

Τὰ γούνινα κασκὸλ φοριοῦνται ἐσωτερικῶς, ὅπως οἱ ἐσάρπες.

ΣΥΝΟΛΟ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ—ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΟΥ

Ἡ μόδα τῶν συνδυασμῶν συνεχίζεται πάντα μὲ διάφορες ἐμπνεύσεις.

Ἰδιαίτερα, αὐτὴ τὴν περίοδο, φοριέται πολὺ ὁ συνδυασμὸς φορέματος καὶ ὁμοιόμορφου ἐπανωφοριοῦ.

Σὲ τέτοιους συνδυασμοὺς βλέπομε ἀντιθέ-

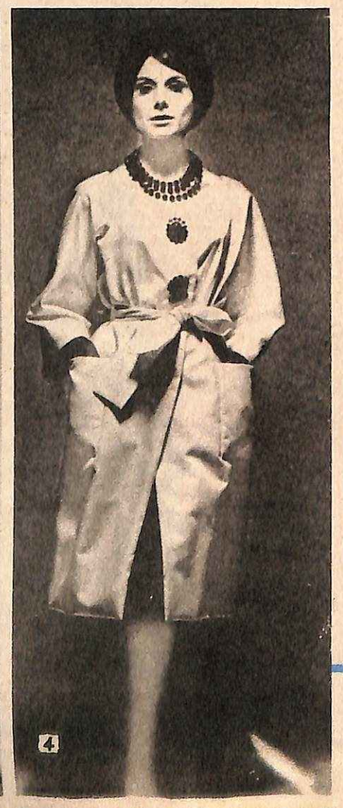

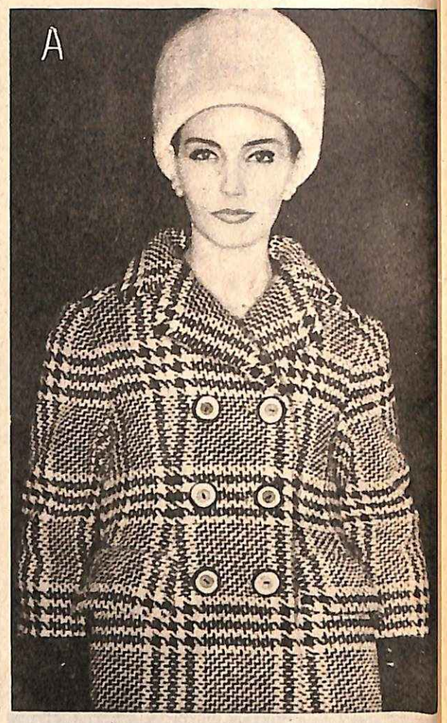
Ἀπογευματινὸ φόρεμα ἀπὸ βελοῦδο.

1

2

3

4

Α) Μεσᾶτο ἐπανωφόρι καρρώ.

σεις ὅσον ἀφορᾶ τὴν κόψι τοῦ φορέματος πρὸς τὴν κόψι τοῦ ἐπανωφοριοῦ. Ἕνα σχετικὸ μοντέλο μᾶς παρουσιάζει φόρεμα σὲ κοντόταλλη γραμμή, ἐνῶ, ἀντιθέτως, τὸ ἐπανωφόρι εἶναι μακρόταλλο. Ἡ ἀντίθεσι αὐτὴ παρουσιάζει μεγάλη πρωτοτυπία. Νὰ δοῦμε ὅμως καὶ πῶς μετυχαίνονται οἱ δύο αὐτὲς ἀντιθέσεις:

Τὸ φόρεμα ἔχει τὸ κορσὰζ κιμονὸ μὲ πολὺ ἄνετες τὶς μασχάλες καὶ τὰ μανίκια σὲ μάκρος τρουὰ-κάρ, ποὺ στενεύουν πρὸς τὰ κάτω.

Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι στρογγυλὸ καὶ ἡ φούστα τοῦ φορέματος πέφτει ἐντελῶς εὐθύγραμμη. Μεταξὺ φούστας καὶ κορσὰζ μεσολαβεῖ ἕνα εἶδος πολὺ φαρδειᾶς ζώνης, ἀπὸ τὸ ἴδιο φυσικὰ ὕφασμα, τόσο ὅμως φαρδειά, ὥστε ν' ἀρχίζη ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ νὰ ἐπεκτείνεται πρὸς τὰ κάτω, χαμηλότερα ἀπὸ τὴ μέση.

Ἡ ἰδιόπροπη αὐτὴ προσθήκη μεταξὺ φούστας καὶ κορσὰζ εἶναι ἐντελῶς ἐφαρμοστὴ σπὸ σῶμα καὶ καταλήγει, τόσο στὸ ἐπάνω μέρος, ὅσο καὶ στὸ κάτω, μ' ἕνα ἐξωτερικὸ γαζί. Ἔτσι, ἔχομε τὴ γραμμὴ κορσελέ, ποὺ, καθὼς ξέρομε, δίνει τὴν ἐντύπωσι τοῦ κοντόταλλου.

Ὅσο γιὰ τὸ ἐπανωφόρι, εἴπαμε, ὅτι ἀποτελεῖ ἀντίθεσι: Εἶναι ἐντελῶς ἄνετο, χωρὶς ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴ ριχτή, ἴσια γραμμή. Ἀκολουθεῖ κόψι ραγκλὰν σπὰ μανίκια, μὲ πολὺ ἄνετες μασχάλες, ἔτσι ποὺ νὰ φοριέται εὔκολα πάνω ἀπὸ τὰ κιμονὸ μανίκια τοῦ φορέματος. Τὸ μάκρος τῶν μανικιῶν εἶναι κανονικό. Κουμπώνει σταυρωτὰ μὲ τέσσερα ζεύγη κουμπιῶν καὶ τὰ ρεβὲρ κλείνουν, ἂν θέλετε, ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ, ἢ ἀφίνουν μυτερὸ ἄνοιγμα. Ἕνας πλούσιος γούνινος γιακᾶς συμπληρώνει τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ἐπανωφοριοῦ.

Σᾶς μιλήσαμε ὅμως γιὰ μακρόταλλη γραμμή, ποὺ χαρακτηρίζει αὐτὸ τὸ ἐπανωφόρι. Αὐτὴ ἐπιτυγχάνεται ὡς ἑξῆς: Στὰ μισὰ περίπου τοῦ ἐπανωφοριοῦ, ἔχομε τριγύρω μία ντεκοὺπ, ποὺ τονίζεται μὲ δυὸ ἐξωτερικὰ γαζιά, τὰ ὁποῖα συνεχίζονται πρὸς τὰ πάνω, στολίζοντας ἕνα μέρος τοῦ ἀνοίγματος τοῦ ἐπανωφοριοῦ, καθὼς καὶ τὰ ρεβέρ. Ἡ ντεκοὺπ διακόπτει ἔτσι τὴ σκέτη γραμμὴ καὶ συντελεῖ στὸ νὰ προσδώση στὸ ἐπανωφόρι τὴ μακρόταλλη γραμμή, ποὺ ἀναφέραμε.

1) Φόρεμα κοντόταλλο μὲ ζώνη κορσελέ. 2) Ἐπανωφόρι μὲ ντεκοὺπ σὲ γραμμὴ μακρόταλλη. 3) Δαντελλένιο ντὲ - πιές. 4) Λουσάτο ἐπανωφόρι ἀπὸ σατέν.

Β) Ντὲ - πιὲς μὲ κοντὴ βέστα.

ΛΑΙΝΑΣ ΜΕ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΡΡΩ

Τὰ μεγάλα καφρὼ στὰ λαινὰζ μποροῦμε νὰ ποῦμε πῶς εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μόδες τῆς ἐφετεινῆς περιόδου. Τὰ βλέπουμε σὲ φορέματα, σὲ συνδυασμοὺς φορέματος καὶ βέστας ἢ φούστας καὶ βέστας καὶ κυρίως σὲ ἐπανωφόρια μὲ σπορτὶφ χαρακτῆρα.

Ἡ κόψι, ποὺ ἀκολουθοῦν αὐτὰ τὰ ἐπανωφόρια, παρουσιάζει διάφορες ποικιλίες. Τὰ βλέπομε ἄλλοτε ριχτὰ καὶ ἄνετα, ἄλλοτε εὐθύγραμμα καὶ ἄλλοτε σὲ κόψι κλωσσική, ποὺ προσεγγίζει τὴ ρεδιγκότα.

Ἕνα τέτοιο ἀκριβὲς μοντέλο, μολονότι ἀκολουθεῖ πρὸς τὰ κάτω μιὰ ἴσια γραμμὴ ἄνετη, ἀλλὰ χωρὶς κανένα γκοντέ, σχηματίζει ὡστόσο στὴ μέση τὸ πάρσιμο τῆς ρεδιγκότας μὲ δύο ὁριζόντια κοφτὲς τσέπες, ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὴ μέση, ποὺ στολίζονται μὲ καπάκια.

Τὸ ἐπανωφόρι κουμπώνει σταυρωτά, μὲ τρία ζεύγη κουμπιῶν, τὸ τελευταῖο κάτω ἀπὸ τὴ μέση. Τὸ κλείσιμο τοῦ λαιμοῦ εἶναι μικρό, μυτερό, μὲ μεγάλα ρεβὲρ καὶ μικρὸ γιακᾶ.

ΤΑ ΣΚΕΡΤΣΑ ΣΤΑ ΝΤΕ—ΠΙΕΣ

Τὸ σύνολο φούστας καὶ βέστας εἶναι ὁ συνδυασμός, ποὺ περισσότερο συνηθίζεται, ὅταν τὸ ἐπανωφόρι δὲν εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὸ δρόμο.

Πολὺ τῆς μόδας θὰ εἶναι ἐφέτος γιὰ ἁπλὰ ντὲ-πιὲς ὡς ὕφασμα, ἡ φανέλλα στοὺς ἀνοιχτόχρωμους τόνους τοῦ γκρὶ καὶ τοῦ μπέζ. Ἕνα παρόμοιο μοντέλο σὲ ἀνοιχτόχρωμο γκρὶ μᾶς δείχνει ἕνα ντὲ-πιές, τοῦ ὁποίου ἡ βέστα εἶναι κοντή, σχηματίζοντας ἐλαφρὰ μέση καὶ μπάσκα κάπως ἐβαζέ. Ἡ κόψι τῶν μανικιῶν εἶναι ἡ ραγκλάν, μὲ περιωρισμένο φάρδος στὶς μασχάλες, ἀλλὰ τονισμένο πρὸς τὰ κάτω, σὲ μάκρος τρουὰ-κάρ. Ἡ βέστα κουμπώνει σταυρωτά, μὲ τρία ζεύγη κουμπιὰ καὶ κλείνει ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ, ὅπου συμπληρώνεται μ' ἕνα στρογγυλὸ καπεδαστὸ γιακᾶ, ἄνετο γύρω στὸ λαιμό.

Ἐδῶ ἔχομε καὶ τὸ σκέρτσο μιᾶς κορδέλλας, πού, περνῶντας κάτω ἀπὸ τὸ γιακᾶ, δένει μπροστὰ ἕνα φιόγκο. Ἡ φούστα τοῦ ντὲ-πιὲς εἶναι ἄνετα εὐθύγραμμη καὶ διπλωτή, σπὸν τύπο φασκέλλου. Ἕνα ζεύγος κουμπιῶν τὴν κλείνουν κάτω ἀπὸ τὴ βέστα.

ΛΟΥΣΑΤΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Ἡ μόδα δὲ λανσάρει τοὺς συνδυασμοὺς γιὰ τὶς ἐμφανίσεις σας στὴν καθημερινὴ ζωή, ἀλλὰ τοὺς ἐπεκτείνει καὶ σὲ σύνολα λουσάτα, ποὺ προορίζονται γιὰ διάφορες συγκεντρώσεις. Ἀκόμη καὶ ἡ ντανταλλα, ποὺ ἔχομε συνηθίσει νὰ τὴ βλέπωμε σὲ μονοκόμματα ἀμπιγιὲ φορέματα, ὑποτάσσεται στὴν ἰδιοτροπία αὐτῆς τῆς μόδας καὶ μᾶς παρουσιάζει χαριτωμένους καὶ πολὺ κομψοὺς συνδυασμούς. Ἕνα παρόμοιο ἀκριβῶς μοντέλο χρησιμοποιεῖ τὴ μαύρη δαντέλλα, γιὰ νὰ παρουσιάση μιὰ πολὺ ἐβαζὲ δαντελλένια φούστα, πάνω ἀπὸ μεταξωτὸ φουρό, ἐπίσης ἐβαζέ, ἔτσι ποὺ νὰ ἐντείνη τὸ φάρδος τῆς φούστας.

Ἀπὸ τὴν ἴδια ἐπίσης ντανταλλα ἔχομε ὡς συμπλήρωμα τῆς φούστας ἕνα μπολερό, πολὺ κοντό, τόσο ὥστε, μόλις νὰ σκεπάζη τὸ στῆθος. Τὰ μανίκια, σὲ μάκρος τρουὰ-κάρ, εἶναι ἄνετα.

Τὸ μπολερὸ φοριέται πάνω ἀπὸ μιὰ λουσάτη μπλούζα μουσελινένια μαύρη. Ἔτσι, διατηρεῖται ἡ ὁμοιοχρωμία καὶ τὸ σύνολο εἶναι περισσότερο λουσάτο. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ διαλέξετε καὶ ἕνα ἄλλο χρῶμα ντανταλλας, ἐφ' ὅσον τὸ εἶδος αὐτὸ δὲ μᾶς προσφέρεται σ' ἕνα μόνο χρῶμα.

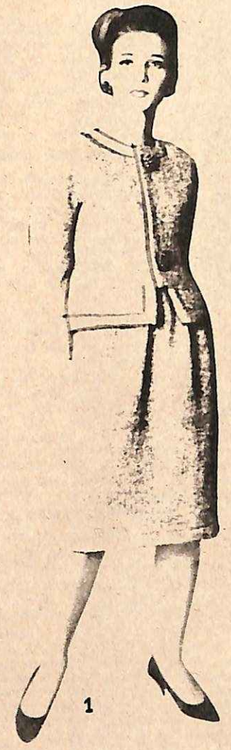
ΛΟΥΣΑΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Πολλὰ λουσάτα ἐπανωφόρια μᾶς ἐμφανίζονται πολὺ ἁπλά, ὅσον ἀφορᾶ τὴ γραμμή, ἐνῶ πραγματοποιοῦνται σὲ πολυτελῆ ὑφάσματα. Ἄλλοτε εἶναι τὸ βελοῦδο καὶ ἄλλοτε τὸ σατέν. Αὐτὰ δίνουν στὸ ἐπανωφόρι τὴν ἀμπιγιὲ μορφή. Συντελεῖ ὅμως καὶ τὸ χρῶμα.

Τὸ μαῦρο, τὸ λευκό, τὸ βιολέ, τὸ βὲρ μπουτεῖγ, τὸ μπορντώ, εἶναι ὅλα χρώματα, ποὺ δίνουν τὴν ἐντύπωσι τοῦ λουσάτου καὶ συνηθίζονται. Βέβαια, θὰ πρέπει ν' ἀποτελοῦν ἁρμονικὸ σύνολο καὶ μὲ τὸ φόρεμα ἢ τὰ φορέμα-

1) Σύνολον φούστας καὶ κοντῆς βέστας. 2) Καζάκα ὁμοιόμορφη πρὸς τὸ σύνολον. 3) Ριχτὸ ἐπανωφόρι μὲ κουμπιὰ πασαντερί.

1

2

3

τα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ φοριοῦνται. Ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχή, γιατὶ μιὰ παραφωνία θὰ κατέστρεφε τὸ πολυτελὲς σύνολο.

Ἕνα ὡραιότατο μοντέλο μᾶς παρουσιάζει ἕνα λευκὸ ἐπανωφόρι ἀπὸ σατέν, σὲ κόψι κιμονό, μὲ ἀρκετὰ ἄνετες μασχάλες καὶ μανίκια ἐπίσης ἄνετα.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, ποὺ γίνεται στρογγυλό, μὲ τάσι πρὸς τὸ ὀβὰλ καὶ χωρὶς γιακᾶ.

Ὅλο τὸ ἐπανωφόρι πέφτει εὐθύγραμμο, μὲ μιὰ δετὴ ὡστόσο ζώνη, ποὺ διακόπτει τὴ ριχτὴ γραμμή. Κουμπώνει μὲ δυὸ μόνο λουσάτα κουμπιά, πάνω ἀπὸ τὴ μέση τοποθετημένα. Ἡ ἁπλότητα τῆς γραμμῆς του συμπληρώνεται μὲ δύο μεγάλες ἐξωτερικὲς τσέπες, ἑκατέρωθεν τοῦ ἀνοίγματος. Πολὺ συχνά, αὐτὰ τὰ ἐπανωφόρια φοδράρονται μὲ γούνα.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Τὸ ἀνοιχτόχρωμο βελοῦδο εἶναι τὸ ἐνδεδειγμένο ὕφασμα γιὰ νὰ δώσωμε τὴν ἐντύπωσι τοῦ λουσάτου, ὅπως χρειάζεται γιὰ τὶς γιορτινὲς συγκεντρώσεις. Γιὰ τὶς μικρές, θ' ἀκολουθήσετε μιὰ κόψι ἁπλή. Ἕνα ριχτὸ μπουστάκι, δηλαδή, ποὺ θὰ κουμπώνη στὴν πλάτη, μὲ μικρὰ κουμπιά, θὰ ἐνώνεται μὲ ἄνεσι γενικὰ στὴ γραμμή του, μὲ μιὰ φουστίτσα σουρωτὴ τριγύρω.

Τὰ μανικάκια, ἄνετα, θὰ εἶναι κοντά. Τὸ βελούδινο φόρεμα θὰ στολίζεται μ' ἕνα δαντελλένιο γιακαδάκι καὶ μὲ δαντελλένια ἐπίσης ρεβὲρ στὰ μανικάκια.

Τὸ κοστούμι τοῦ μικροῦ θὰ ἀποπελῆται ἀπὸ τὸ κοντὸ παντελονάκι, ἄνετο στὴ γραμμή του, καὶ ἀπὸ μιὰ ριχτὴ βέστα μὲ κοντὰ μανίκια καὶ κούμπωμα ἐμπρός, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Τὸ γιακαδάκι μιᾶς μεταξωτῆς μπλούζας θὰ στολίζη τὸ λαιμό. Γιὰ τὴν περίπτωσι τῶν συγκεντρώσεων, ἡ λευκὴ μπλούζα ἐπιβάλλεται, ἀλλὰ τὶς ἄλλες ὧρες φρριοῦνται ὅλα τὰ ἀνοιχτὰ χρώματα.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Ἡ μόδα συμβουλεύει ἐδῶ τοὺς συνδυασμούς. Σὲ μιὰ γιορτινὴ δηλαδὴ συγκέντρωσι, ἡ κοπελλίτσα μπορεῖ νὰ φορέσῃ, ἀντὶ γιὰ ἕνα ὁλόκληρο φόρεμα, ἕνα συνδυασμὸ φούστας καὶ μπλούζας. Φυσικά, τὸ ὑλικό, ποὺ θ' ἀποτελέση τὸ συνδυασμό, θὰ εἶναι ἀνάλογο μὲ τὴν περίστασι.

Ἡ φούστα θὰ ἔχη ζωηρὸ χρῶμα καὶ θὰ εἶναι ἀπὸ σουρωτὸ μεταξωτό, μὲ μιὰ ἐφαρμοστὴ ζώνη. Ἡ μπλούζα θὰ εἶναι λευζερὶ ἀπὸ λινὴ βατίστα ἢ ὀργκαντί, γαρνιρισμένη μὲ δαντέλλα ἢ κέντημα. Δὲν παραμελοῦνται ὅμως καὶ τὰ ὁλόκληρα φουστανάκια, ἰδίως γιὰ πιὸ ἐπίσημες συγκεντρώσεις.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Ραβδωτὸ σουέτερ μὲ φανελλένια φούστα. 2) Βελούδινο φόρεμα γαρνιρισμένο μὲ δαντέλλα. 3) Βελούδινο κοστούμι γι' ἀγόρι.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

«Μάσκα» γιὰ τὴ σκόνη

Γιατί, ὅπως δένετε τὰ μαλλιά σας μὲ μιὰ πετσέτα ὅταν ξεσκονίζετε, νὰ μὴ σκεπάζετε συχρόνως τὴ μύτη καὶ τὸ στόμα σας μὲ μιὰ γάζα διπλωμένη σὲ πολλὰ στρώματα, ἀπ' ὅπου θὰ φιλτράρεται ὁ ἀέρας ποὺ ἀναπνέετε; Ἡ σκόνη δὲν εἶναι καθόλου ὠφέλιμη στὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα.

Ἡ μυρωδιὰ τοῦ νεροχύτη

Μυρίζει ἄσχημα ὁ νεροχύτης σας; Αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἀποσύνθεσι διαφόρων λιπαρῶν ὑπολειμμάτων, ποὺ ἔχουν μαζευτῆ στὸ «σιφώνι» του. Μὴν ἀφίνετε λοιπὸν νὰ πέφτουν μέσα στὸ νεροχύτη τέτοια λίπη, ἀλλὰ μαζεύετέ τα ἀπ' τὰ πιάτα καὶ τὰ μαγειρικὰ σκεύη, πρὶν τὰ πλύνετε, καὶ πετᾶτε τα στὰ σκουπίδια. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ περάσετε σιγὰ-σιγὰ τὸ νερὸ τοῦ πρώτου πλυσίματος ἀπὸ ἕνα παλιὸ κόσκινο, ὅπου θὰ συγκρατηθοῦν τὰ πηγμένα λίπη, ποὺ προορίζονται γιὰ τὰ σκουπίδια.

Ἐπισκέπτες κι' ὑπηρέτες

Τὰ πρόσωπα τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ πρέπει νὰ χαιρετᾶνε μ' εὐγένεια καὶ σεβασμό, ἀλλὰ χωρὶς οἰκειότητα, τοὺς ἐπισκέπτες ποὺ μπαίνουν στὸ σπίτι, ἐφ' ὅσον εἶναι φιλοξενούμενοι. Μὰ κι' ἐκεῖνοι ὀφείλουν νὰ ἀνταποδώσουν τὸ χαιρετισμό.

Τὸ πρωῒ, μπαίνοντας στὸ δωμάτιο τῶν κυρίων τ ἢ τῶν φιλοξενουμένων τους, ἡ ὑπηρέτρια θὰ τοὺς καλημερίση. Τὸ βράδυ θὰ καληνυχτίση. ὅταν τελειώση τὴ δουλειά της.

Τὸ τέλειο ξεκούρασμα

Εἴσαστε κουρασμένη καὶ θέλετε νὰ ξεκουραστῆτε καλά; Ἀνοίχτε πρῶτα τὸ παράθυρο καὶ ἀναπνεύσετε βαθειά. Ὕστερα πιῆτε κάτι, γιὰ νὰ ξεδιψάσετε — προτιμᾶτε πάντα ἕνα χλιαρὸ ποτό,π.χ. μιὰ χλιαρὴ πορτοκαλάδα.Γδυθῆτε ὕστερα, γιὰ νὰ μὴ σφίγγη τίποτε τὸ σῶμα σας. Πλυθῆτε, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ τὸ δέρμα σας ἀπ' τὸ μακιγιάζ, νὰ ξεκουραστῆ καὶ ν' ἀναπνεύσῃ. Σκοτεινιάσετε ὅσο μπορεῖτε τὸ δωμάτιο καὶ ξαπλωθῆτε ἀνάσκελα, μὲ τὰ χέρια χαλαρὰ κατὰ μῆκος τοῦ σώματος, τὸ κεφάλι σας χαμηλὰ καὶ τὰ πόδια σας ἀνασκωμένα ἐλαφρὰ μ' ἕνα μαξιλάρι. Βάλτε μιὰ κομπρέσα μὲ χλιαρὸ χαμομῆλι πάνω στὰ μάτια σας. Καὶ μὴ σκέπτεσθε ἀπολύτως τίποτα, ἐπὶ μισὴ ὥρα... οὔτε καὶ ἐ κ ε ῖ ν ο γ!

Ἕνα σύντομο χλιαρὸ ντοὺς συντελεῖ στὸ ξεκούρασμα τοῦ σώματος (ὄχι κρύο, γιατὶ θὰ σᾶς ἔκανε νευρική). Ὅσο γιὰ φαγητό, ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται στὴν περίπτωσί σας, εἶναι ἕνα ζεστὸ ζουμί, μιὰ σαλάτα καὶ μιὰ φέτα γλύκισμα (ἡ ζάχαρη τονώνει πολὺ τὸ σῶμα καὶ τὸ μυαλό).

Τὰ στενὰ παπούτσια

Τὰ στενὰ παπούτσια μὲ τὸ πολὺ ψηλὸ τακοῦνι κουράζουν πολύ, ὅπως ἐπίσης κουράζουν τὰ πολὺ βαρειὰ καὶ τὰ πολὺ ἐφαρμοστὰ φορέματα, τὰ ἐλαστικὰ ποὺ σφίγγουν, οἱ τιράντες ποὺ τραβᾶνε, οἱ ζῶνες ποὺ ἐνοχλοῦνεγ Ἕνα καπελλάκι, ποὺ ἀναγκάζει τὸ κεφάλι νὰ διατηρῇ μιὰ στάσι ἀφύσικη καὶ ἀλύγιστη, δίνει τραχύτητα στὴ φυσιογνωμία. Ἡ γυναῖκα ποὺ φοράει παπούτσια στενά, ἐχει διαρκῶς μιὰ ἔκφρασι πονεμένη στὸ πρόσωπό της — ἀκόμα κι' ὅταν βρίσκεται στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της.

Βουρτσάκια γιὰ τὸ μακιγιάζ

Φροντῖστε νἄχετε τρία - τέσσερα βουρτσάκια γιὰ τὸ μακιγιὰζ τῶν τσίνορων, ὥστε νὰ μπορῆτε νὰ τὰ πλένετε συχνὰ καὶ νὰ τἄχετε πάντα καθαρά. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ χρησιμεύει γιὰ τὸ ρίμμελ τῆς ἡμέρας, δεύτερο γιὰ τὸ τονωτικὸ λάδι ποὺ βάζετε τὸ βράδυ στὰ τσίνορά σας, κι' ἕνα τρίτο γιὰ νὰ βουρτσίζετε φρύδια καὶ τσίνορα μετὰ τὸ πουδράρισμά σας, ὥστε νὲ ... ἡ πούντρα ποὺ ἔχει κολλήσει ἀπάνω.

...λοὶ τρόποι

Στὰ ἐπισκεπτήρια τῶν ἀντρόγυνων, πηγαίνει πάντα πρῶτο τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου καὶ ὕστερα τῆς συζύγου.

★

Ὅταν μιὰ οἰκοδέσποινα συνοδεύη μονάχη μιὰ ἐπισκέπτρια ὡς τὴν ἔξοδο, πρέπει νὰ τῆς ἀνοίξη τὴν πόρτα. Συνήθως ὅμως, αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τῆς ὑπηρέτριας. Ἡ οἰκοδέσποινα συνοδεύει τότε τὴν ἐπισκέπτρια, ἀλλὰ δὲ χρειάζεται ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα.

Μιὰ ἔρευνα γύρω ἀπὸ τὰ μυστηριώδη πρόσωπα ποὺ ἐπηρεάζουν προκαταβολικὰ τὴν γαλλικὴ «Ὥτ Κουτούρ»

ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΠΑΡΙΣΙΝΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τ ώ ρ α τ ὸ ν χ ε ι μ ῶ ν α: Θὰ ἐπιβληθῇ ἡ μόδα τῶν «ζιλέ». Τὸ σύνολο φούστα—ζιλέ, σὲ διάφορα ὑφάσματα, θὰ φορεθῇ ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ. Κάτω ἀπ' τὸ ζιλὲ θὰ δοῦμε πουκάμισο μὲ γιακὰ πολὺ μακρὺ καὶ μυτερό, μανίκια μὲ μανικέτια. Θὰ πρόκειται δηλαδὴ γιὰ στὸλ ἀρκετὰ ἀνδρικὸ καὶ σπόρ, στὸ ὁποῖον ὅμως θὰ χαρίζουν θηλυκότητα τὰ ἀσεξουὰρ καὶ τὰ ὑφάσματα. Θὰ ξαναγυρίσῃ ἡ γραμμὴ τῶν φορεμάτων καὶ τῶν μαντὼ ἐμπνεύσεως 1930.

Τ ὸ κ α λ ο κ α ί ρ ι 1 9 6 3: Θὰ ὑπερισχύσουν τὰ χρώματα τῶν δημητριακῶν, τοῦ ὥριμου σταριοῦ, τῆς βρώμης, τῆς σίκαλης, δηλαδὴ ὅλες οἱ ἀποχρώσεις τοῦ κίτρινου καὶ τοῦ καστανοῦ. Θὰ παραμείνῃ ἀκόμα τὸ φωτεινὸ πράσινο (ἐκεῖνο ποὺ θυμίζει κάμπους βρεγμένους ἀπὸ βροχή). Θὰ ὑπάρχουν ἐπίσης χρώματα λουλουδιῶν, ἀλλὰ λουλουδιῶν μασαμένων.

Τ ὰ ἐ σ ώ ρ ρ ο υ χ α : Σὲ ἀντίθεσι πρὸς τὶς σπὸρ καὶ ἀντρικὲς γραμμὲς τῶν φορεμάτων, τὰ ἐσώρρουχα θὰ εἶναι αἰθέρια, γεμᾶτα θηλυκότητα. Θὰ θριαμβεύσουν οἱ δαντέλλες, τὰ βολάν, οἱ ὀργκάντζες, οἱ κορδέλλες.

Ἡ ἐ π ί δ ρ α σ ι τ ο ῦ «Λ ί μ π ε ρ τ υ»: Μιὰ τελευταία ἔκθεσι αὐτοῦ τοῦ στὺλ στὸ Παρίσι ἐπέδρασε ἀποφασιστικὰ στὶς προτιμήσεις τῶν δημιουργῶν τῶν ἐμπριμὲ ὑφασμάτων. Μεγάλα λουλούδια τοποθετημένα ἁρμονικά. Χρώματα συγκεκυμένα, βαθειά, ὀπάλινα, θὰ θριαμβεύσουν στοὺς προσεχεῖς μῆνες.

«Το καλοκαίρι τοῦ 1963 θὰ μεταμορφωθοῦμε ὅλες σὲ δημητριακά! Θὰ ντυθοῦμε μὲ τὸ κίτριγο τοῦ ἡλιοκαμένου σταριοῦ, μὲ τὸ καστανόχρυσο τῆς βρώμης καὶ τῆς σίκαλης. Θὰ μᾶς ἀρέσῃ καὶ τὸ πράσινο τῶν κάμπων τῶν βρεγμένων ἀπὸ τὴν βροχὴ καὶ ὅλα τὰ χρώματα τῶν μαραμένων λουλουδιῶν».

Εἶναι ἡ Ἀρνοντὲν ποὺ κάνει αὐτὲς τὶς προβλέψεις πάνω στὸ μελλοντικὸ γοῦστο μας καὶ ἀφοῦ τὸ λέει αὐτὴ μποροῦμε νὰ εἴμαστε βέβαιες ὅτι θὰ εἶναι ἔτσι.

Ποιά ὅμως εἶναι αὐτὴ ἡ Ἀρνοντέν; Μιὰ χειρομάντισσα; Μιὰ ἀστρολόγος; Ὄχι. Θὰ πρέπει νὰ ποῦμε καλύτερα ὅτι εἶναι μιὰ μετεωρολόγος τῆς μόδας, μιὰ στυλίστα.

Ἡ «στυλίστα» ἔχει κυρίως δύο καθήκοντα: Ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά, προβλέπει τὶς φυσικὲς τάσεις τῆς μόδας μὲ προτεραιότητα τουλάχιστον δεκαοχτὼ μηνῶν. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἐπηρεάζει τὶς βιομηχανίες ὑφασμάτων γιὰ νὰ υἱοθετήσουν τὰ χρώματα καὶ τὶς γραμμές, ποὺ «θὰ εἶναι» τῆς μόδας. Ἡ ἐπιρροή της ὅμως δὲν περιορίζεται σ' αὐτὰ τὰ δύο κύρια ἐπίπεδα, ἀλλὰ ἐπεκτείνεται στὶς βιομηχανίες συσκευασίας καὶ στὰ διαφημιστικὰ γραφεῖα. Ὅλα πρέπει νὰ γίνωνται ταυτόχρονα καὶ ἁρμονικά, γιατὶ τὸ κοινὸν θὰ πρέπει νὰ «βομβαρδιστῇ» τὴν κατάλληλη στιγμὴ ἀπὸ τὴν ἐπίμονη ἐπανάληψι ὡρισμένων βασικῶν ἰδεῶν τῆς μόδας, ποὺ πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ.

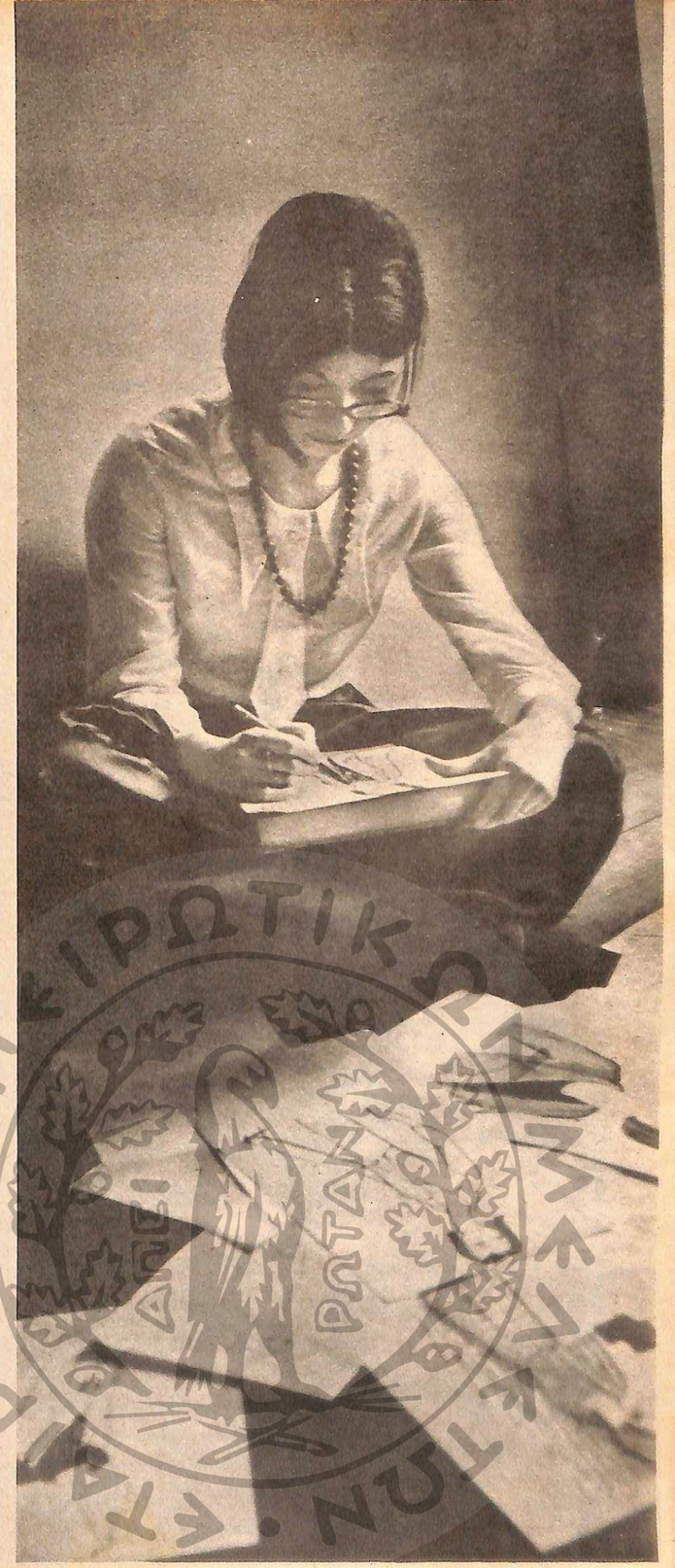
Ὑπάρχει ἀκόμη στὴ Γαλλία μιὰ Ἐπιτροπὴ συναρμολογήσεως τῆς μόδας ποὺ κάνει μιὰ ἔρευνα ἀνάμεσα στοὺς «στυλίστες» καὶ στέλνει δυὸ φορὲς τὸ χρόνο ἕνα δελτίο στοὺς ἐνδιαφερομένους, σὲ τρόπο ὥστε ὅλα τὰ προϊόντα, ποὺ ἑτοιμάζονται γιὰ νὰ πωληθοῦν τὸν ἑπόμενο χρόνο, ἀπὸ τὰ φουστάνια στὰ παπούτσια, ἀπὸ τὰ καπέλλα στὶς τσάντες, ἀπὸ τὰ ἀδιάβροχα στὰ ἐσώρρουχα, νὰ δημιουργοῦνται πάνω σ' ἕναν προκαθωρισμένο τύπο ἐμπνεύσεως, στὸν τύπο ποὺ ἀνταποκρίνεται στὴν φυσικὴ ἀπαίτησι τοῦ κοινοῦ. Μὰ πῶς δημιουργεῖται αὐτὴ ἡ «φυσικὴ ἀπαίτησι»;

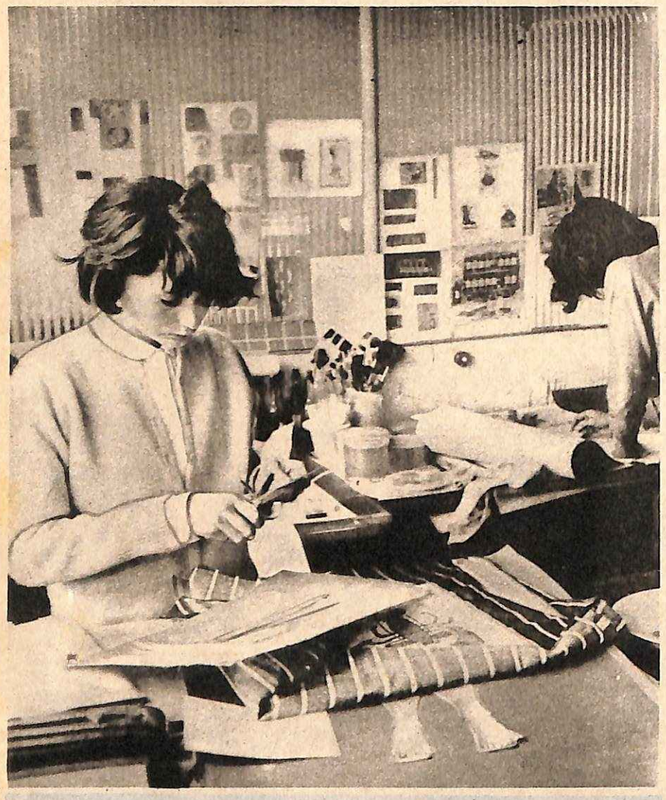
«Ὑπάρχει ἕνας βασικὸς παράγων τοῦ τρέχοντος γούστου—μᾶς λέει ἡ Ἀρνοντὲν—πρώην διευθύντρια τοῦ περιοδικοῦ «Ζαρντὲν ντὲ μόντ». Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐποχὴ γεμάτη ἀπὸ ζωηρὰ καὶ φανταχτερὰ χρώματα, γεννιέται ἡ φυσικὴ ἐπιθυμία γιὰ χρώματα πιὸ ἁπλά, πιὸ σβυστά. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ περίοδο μὲ γραμμὲς σοβαρὲς καὶ λιτές, ἀρέσουν οἱ ντεντέλλες καὶ τὰ βολάν. Στὶς ἐξελίξεις τῶν προτιμήσεων παίζουν μεγάλο ρόλο καὶ τὰ ἐξωτερικὰ γεγονότα, ποὺ ἐπηρεάζουν τὴν φαντασία τοῦ κόσμου. Μετὰ ἀπὸ τὸ γάμο τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Περσίας πολλὲς γυναῖκες εὑρισκαν ὡραῖα τὰ φορέματα ἀπὸ ὑφάσματα πολὺ στιλπνά. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα φίλμ, ὅπως τὸ «Πέρυσι στὸ Μάριενμπαντ» τὸ πιὸ διαδεδομένο γυναικεῖο ὄνειρο ἦταν τὰ διαφανῆ ὑφάσματα».

Ἡ μόδα, λοιπόν, δὲν γεννιέται ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῶν διασήμων δημιουργῶν της, ὅπως ἡ Ἀθηνᾶ ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Δία; Δὲν εἶναι ὁ Ντιόρ, ὁ Σαὶν-Λωράν, ὁ Καρντὲν ποὺ τὴν ἀποφασίζουν;

Βέβαια, οἱ μεγάλοι ῥάπτες ἀσκοῦν τὴν ἐπίδρασί τους. Μὰ πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι ἡ ἐπίδρασι αὐτὴ εἶναι ὅλο καὶ λιγώτερο αἰσθητὴ καὶ ὅτι, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, οὔτε αὐτοὶ ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ νόμο τοῦ «τρέχοντος γούστου».

Σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις οἱ μεγάλοι ῥάπτες ἀναγκάζονται νὰ μεταμορφώσουν σὲ μόδα ὡρισμένους ἐντελῶς τυχαίους παράγοντας. Ἡ ἀνάγκη π.χ. νὰ ξοδέψῃ ἕνα μεγάλο «στὸκ» ὑφασμάτων τοῦ προμηθευτῆ του Μαρσὲλ Μπουσάκ, ἔσπρωξε τὸν Ντιὸρ στὴν ἀπόφασι νὰ λανσάρῃ ἀμέσως μετὰ

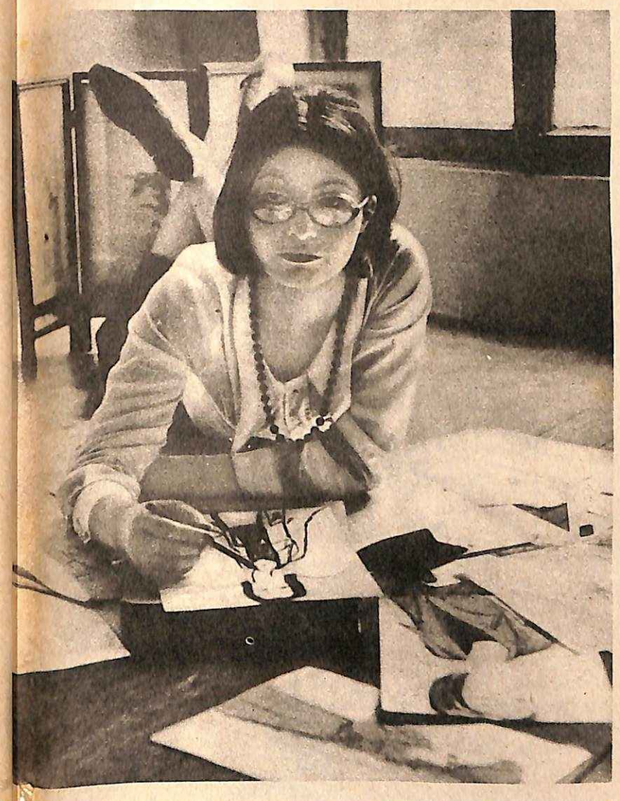

Στὸ εἰδικὸ γραφεῖο τῶν καταστημάτων «Πρεντὰν» οἱ στυλίστες δὲν ἀποφασίζουν μόνο τὶς διάφορες ἀγορές, ἀλλὰ καὶ δημιουργοῦν ἀποκλειστικὰ μοντέλλα γιὰ ἀσπρόρρουχα τοῦ σπιτιοῦ καὶ γιὰ στόφες ἐπίπλων.

Ἡ Μαρὶς Μπελές, εἰκοσιτεσσάρων χρόνων, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ἱκανώτερες σχεδιάστριες ὑφασμάτων, ἔχει ἀποκτήσει κι' ὅλας μεγάλη φήμη στὸν κλάδο της καὶ συνεργάζεται κυρίως μὲ ἐργοστασιάρχες βαμβακερῶν καὶ μεταξωτῶν.

Ἡ νεαρὴ δημιουργὸς μοντέλλων γιὰ ἕτοιμα φορέματα Ἐμμανουὲλ Χάν, στὸ σπίτι της στὸ Παρίσι. Ἡ Ἐμμανουὲλ εἶναι πρώην μανεκέν, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἄρχισε νὰ σχεδιάζη μοντέλλα μὲ μεγάλη ἐπιτυχία.

τὸν πόλεμο τὸ περίφημο «Νιοῦ λούκ», μὲ τὴ φούστα, ποὺ πλησίαζε σχεδὸν στὸν ἀστράγαλο. Ἡ μόδα ἐκείνη σημείωσε καταπληκτικὴ ἐπιτυχία, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἀνταποκρινόταν στὴν αὐθόρμητη ἐπιθυμία τοῦ πλούτου, ὕστερα ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς δυστυχίας.

Σήμερα ὅμως, καθὼς ἐξαφανίζεται σιγὰ-σιγὰ ἡ μορφὴ τῆς «μοδιστρούλας» (σὲ μιὰ πόλι σὰν τὸ Παρίσι εἶναι σχεδὸν ἀνύπαρκτη) ἡ μορφὴ τοῦ μεγάλου ράφτη ἀρχίζει νὰ φωτίζεται ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ παράξενο φῶς, ποὺ στεφανώνει τοὺς τελευταίους μονάρχες. Καθαρῶς συμβολικοί, χρησιμεύουν γιὰ νὰ συνεχίζουν ἕνα μύθο. Μὰ στὴν πραγματικότητα δὲν κυβερνοῦν πιὰ μὲ ἀπόλυτα δικαιώματα.

Ποιός κυβερνᾶ τότε; Ποιά εἶναι ἡ μόδα τῆς ἐποχῆς μας; Μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ εἶναι ἡ ἐποχὴ τοῦ «ἕτοιμου φορέματος». Αὐτὸ τὸ «στερνοπαίδι» τῆς μόδας (ἀνέτισε νὰ παίρνη ἐνδιαφέρον πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ) συνίσταται στὴν κατασκευὴ μοντέλων, που πωλοῦνται ὕστερα στὶς μπουτίκ.

Τὸ «ἕτοιμο», μᾶς λέει ἡ Γκαμπὼ Ἄγκιόν, ἡ γοητευτικὴ ἐμπνεύστρια τοῦ Κλοέ, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐνδιαφέροντες παρισινοὺς οἴκους κατασκευῆς μοντέλων, διατηρεῖ τὰ καλλίτερα μέσα τῆς ὑψηλῆς μόδας, ποὺ ἐπιτρέπουν μεγαλύτερη κομψότητα στὶς λεπτομέρειες, ἀλλὰ φροντίζει νὰ κρατᾶ τιμές, ὅσο τὸ δυνατὸν χαμηλές. Φυσικά, γιὰ νὰ ἐπιτευχθῆ αὐτό, πρέπει τὸ μοντέλο νὰ πουληθῆ σὲ πολλὲς κόπιες (ἕνα φόρεμα μὲ ἐπιτυχία μπορεῖ νὰ φτάση στὰ διακόσια κομμάτια) πρᾶγμα, ποὺ, ἄλλωστε, δὲν τὸ ἀποφεύγει οὔτε ἡ ὑψηλὴ μόδα. Ἐξαφανίζεται ἔτσι σιγά, σιγὰ ἡ παλιὰ ἐπιθυμία τῆς γυναίκας νὰ ἔχη ἕνα ἀποκλειστικὸ φόρεμα. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἐνδιαφέρει περισσότερο τώρα εἶναι τὸ τέλειο «κόψιμο», ἡ προσεκτικὴ κατασκευὴ καὶ ἡ σιγουριὰ ὅτι βρίσκεται σὲ συμφωνία μὲ τὶς πιὸ πρόσφατες τάσεις τῆς μόδας.

Ἕνα καιρὸ οἱ κυρίες ἀντέγραφαν τὰ φορέματά τους ἀπὸ τὰ φιγουρίνια τῆς μόδας. Μά, ἀνάμεσα στὴ στιγμὴ ποὺ λανσάρεται ἕνα μοντέλο καὶ σ' ἐκεῖνη ποὺ φτάνει τυπωμένο στὸ φιγουρίνι στὰ χέρια τῆς μέσης μοδίστρας, χρειάζεται νὰ περάση ἀρκετὸς καιρός.

Σήμερα παρουσιάζεται στὸν τύπο (στὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ) ἡ πρώτη ἐπίδειξη μοντέλων, ἂς ποῦμε τοῦ Ντιόρ, καὶ ἡ κομψὴ γυναῖκα μπορεῖ νὰ βρῆ κιόλας (ἢ ἀκόμη πιὸ πρῶτα) κάτι πολὺ παρόμοιο στὴ βιτρίνα ἑνὸς καταστήματος τύπου «Γκαλερὶ Λαφαγιέτ». Πῶς εἶναι δυνατὸν αὐτό;

Ὅσο μικρότερη εἶναι ἡ τιμὴ ἑνὸς μοντέλου, τόσο πιὸ γρήγορα πρέπει νὰ παρουσιάζεται στὸν τύπο.

Τὸ πρόβλημα τῶν καταστημάτων ποὺ πουλοῦν ἕτοιμα φορέματα εἶναι νὰ παρουσιάζουν στὶς βιτρίνες τους, γιὰ τὶς προσεχεῖς «σαιζόν» μοντέλα ὄχι πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἡ μέση γυναίκα θὰ δῆ στὶς φωτογραφίες τῶν ἁπλησιάστων (ἀπὸ ἀπόψεως τιμῆς) συλλογῶν τῶν μεγάλων ραττικῶν οἴκων.

Πῶς ὅμως νὰ τὸ ἐπιτύχουν αὐτό, ἀφοῦ τὴ στιγμὴ τῆς ἐμφανίσεως τῶν μοντέλων γιὰ ἕτοιμα φορέματα, οἱ μεγάλοι ράφτες μόλις ἀρχίζουν νὰ ἔχουν τὶς ἰδέες τῆς νέας κολεξιὸν χωρὶς νὰ ξέρουν οὔτε οἱ ἴδιοι πῶς θὰ εἶναι ἀκριβῶς;

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐπεμβαίνουν οἱ «στυλίστες». Οἱ συντάκτριες τῆς μόδας, ἀπὸ συμφώνου πάντα μὲ τὶς στυλίστες, μὲ τοὺς οἴκους κατασκευῆς ἐνδυμάτων καὶ μὲ τὰ μεγάλα καταστήματα, συμβάλλουν στὸν προσανατολισμὸ τῶν προτιμήσεων τῶν ἀναγνωστριῶν. Τὰ περιοδικὰ τῆς μόδας δημιουργοῦν καὶ αὐτὰ τὰ μοντέλα τους, ποὺ μποροῦν νὰ τὰ βροῦν κανεὶς παντοῦ, ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καταστήματα ὡς τὰ πιὸ μικρά. Πρόκειται γιὰ μοντέλα πολὺ ἁπλά, ποὺ συχνὰ πωλοῦνται σὲ ὕφασμα ἤδη κομμένο γιὰ τὶς γυναῖκες, ποὺ ἔχουν γνώσεις ραπτικῆς καὶ ποὺ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κατορθώνουν νὰ ντύνωνται μοντέρνα καὶ μὲ πολὺ λίγα χρήματα. Κάθε δὲ μεγάλο κατάστημα ἔχει τὴν δική του «στυλίστα».

«Γι' αὐτὸν τὸ χειμῶνα ἀποφασίσαμε τὴν ἐπιβολὴ τοῦ χρώματος «πρίκ» καὶ τὰ σύνολα ζιλὲ-φούστα, εἶπε ἡ Ζακελὶν Μπερνάρ, ἡ ὁμορφη στυλίστα τῶν μεγάλων παρισινῶν καταστημάτων «Πρεντάν». Φυσικά, εἴμαστε ἐμεῖς, οἱ στυλίστες, ποὺ προτείνουμε αὐτὲς τὶς ἰδέες. Μὰ πρέπει νὰ ἤμαστε ὑπ' ὄψη σας ὅτι ἐμεῖς ἔχουμε μόνο τὸ δικαίωμα νὰ προτείνουμε, νὰ προσπαθοῦμε νὰ ἐπηρεάζουμε, ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ ἐπιβάλουμε τὶς προτιμήσεις μας. Ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ οἱ ἰδέες μας εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν κριθοῦν ἱκανοποιητικὰ ἐμπορικὲς κι' ὑπάρχουν περιπτώσεις, ποὺ δὲν ὑπολογίζουμε καλὰ τὸν καιρὸ καὶ κάνουμε λάθη, προτείνοντας γιὰ τὸ 1963 κάτι ποὺ εἶναι κατάλληλο γιὰ τὸ 1964. Μὰ τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς εἶναι τὸ γραφεῖο ἀγορῶν, ποὺ δὲν τολμάει νὰ εἰσάγη στὸ κατάστημα ἕνα νεωτερισμό, ποὺ διάφορες ἐνδείξεις μᾶς κάνουν νὰ τὸν θεωροῦμε σχεδὸν βέβαιο. Παρ' ὅλες τὶς συμβουλές μου τὸ κατάστημα «Πρεντὰν» δὲν ἀγόρασε ἀκόμη τὰ ζιλὲ τῆς Ἐμμανουὲλ Χάν, ποὺ φαίνεται ὅτι θὰ ἀποτελέσουν τὴν πιὸ χαριτωμένη πρωτοτυπία τοῦ ἐρχομένου χειμῶνα».

Ἡ «μόδα τῶν ζιλὲ» (ἕνα στὺλ ποὺ πολλοὶ δημιουργοὶ μοντέλων σκέφτηκαν συγχρόνως) εἶναι μιὰ ἐξέλιξι τῆς ἐπιτυχίας ποὺ εἶχαν οἱ μπορετέλλες. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀνδροποίησι τοῦ γυναικείου ντυσίματος; Ἀσφαλῶς, ὄχι. Φτάνει νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὰ ἐσώρουχα γιὰ νὰ πεισθοῦμε γιὰ τὸ ἀντίθετο.

«Ἀπὸ ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια τώρα οἱ γυναῖκες δὲν ἔδιναν πιὰ καμμιὰ σημασία στὰ ἐσώρουχα, μᾶς λέει ὁ διευθυντὴς τοῦ «Παρὶ Σουαζὶ». Δυὸ κομματάκια ἀπὸ νάϋλον καὶ τίποτε ἄλλο!»

Μὰ ἀπὸ τὸ καλοκαίρι θὰ μποροῦν νὰ ἱκανοποιήσουν τὶς ἀπωθημένες ἐπιθυμίες τους. Κάτω ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ ζιλέ, ἡ γυναίκα θὰ κρύβη ἐσώρουχα σὲ στὺλ τοῦ 1800. Θὰ χαρακτηρίζουν δηλαδὴ τὸν νέο τύπο τῆς γυναίκας, ποὺ δημιουργεῖται στὴν ἐποχή μας. Μιᾶς γυναίκας ποὺ ἐργάζεται, ἀλλὰ καὶ ποὺ κατορθώνει συγχρόνως νὰ ἀσχολῆται μὲ τὸ σπίτι καὶ τὴν οἰκογένειά της.

Τὸ περιοδικὸ «Παρὶ Σουαζὶ» βγαίνει τέσσερις φορὲς τὸ χρόνο καὶ φέρνει στὶς περισσότερες χῶρες τοῦ κόσμου τὶς «παρισινὲς ἐντολές». Αὐτὸ συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ ἔχη ἀποτελέσματα περίεργα. Στὴν Νότιο Ἀφρικὴ καὶ στὴν Αὐστραλία, ὅπου οἱ «σαιζὸν» εἶναι ἀντίθετες ἀπὸ τὶς δικές μας (ὅταν ἐμεῖς ἔχουμε χειμῶνα, ἐκεῖ ἔχουν καλοκαίρι) χάρις σ' αὐτὸ τὸ περιοδικὸ οἱ κυρίες τοῦ Γιουχάνεσμπουργκ ἢ τοῦ Σίδνεϋ μποροῦν

Ἡ Κριστιὰν Μπαλί, χωρισμένη σύζυγος τοῦ διασήμου Γάλλου ποιητῆ Ἀντρὲ Φρεσνό, εἶναι μιὰ ἀκόμη δημιουργὸς μοντέλων. Τὸ στὺλ ποὺ μεταχειρίζεται βασικά, θυμίζει ἀρκετὰ τὴ Σανὲλ τῆς ὁποίας ἡ Κριστιὰν ἦταν ἄλλοτε μανεκέν. Στὴ φωτογραφία ἡ Κριστιὰν Μπαλὶ δοκιμάζει ἕνα μοντέλλο της στὸ μανεκὲν Μάτσελντ Ἄππελ, σύζυγο τοῦ περίφημου Ὁλλανδοῦ ζωγράφου Ἄππελ.

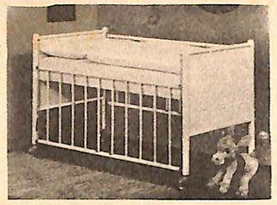

Ὁ Ζεράρ Πιπὰρ στὸ ἀτελιὲ «Κλοὲ» ἐξετάζει τὰ δείγματα ὁρισμένων ὑφασμάτων. Ὁ Ζεράρ Πιπὰρ εἶναι 28 χρόνων καὶ ἔχει σχεδιάσει ἤδη 17 συλλογές. Εἶναι αὐτὸς ποὺ δημιούργησε πρῶτος τὸ μαγιὸ μὲ τὸ μεγάλο ντεκολτὲ στὴν πλάτη.

ἡ Ἀθηναία στὴν ἀγορὰ

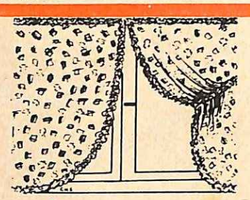

ΞΕΚΟΥΡΑΣΤΑ... ὁποια ὥρα εὐκαιρεῖτε ἐσεῖς μάθετε Ἀγγλικά, Ἱσπανικά, Γερμανικά, Γαλλικά, μὲ τὸ βαθειὰ μελετημένο σύστημα LINGUAPHONE. Ἐλᾶτε νὰ ἀκούσετε τὸ LINGUAPHONE. Ἂν ἐμποδίζεσθε στεῖλτε μας τὴ δημοσίευσι αὐτὴ γιὰ νὰ λάβετε δωρεὰν τὸ ἀναλυτικό μας τεῦχος. Ἰνστιτοῦτον LINGUAPHONE, Πανεπιστημίου 10, Ἀθῆναι, Τηλ. 623-880 καὶ Θεσσαλονίκη, Κομνηνῶν 19, Τηλέφωνον 79-665.

Αὐτὸ τὸ κρεββατάκι εἶναι τὸ τελειότερο, τὸ πρακτικώτερο κατασκεύασμα στὴν παιδικὴ ἐπίπλωσι. Τὸ παρουσιάζει τὸ κατάστημα Γ. ΠΙΤΣΙΛΑ καὶ ἔχει τὴν ἐξῆς καινοτομία. Τὸ κάγκελλο καὶ τὸ στρῶμα ἀνεβοκατεβαίνουν χαρίζοντας ἄνεσι καὶ ἀσφάλεια στὸ παιδὶ καὶ εὐκολία στὴ μητέρα. Ἐπίσης κινεῖται σὲ τροχοὺς καὶ λύεται εὐκολώτατα.

Χρυσὴ Διαμαντὴ

Δῶστε καινούργιαν χαρούμενη ὄψη στὸ σπίτι σας τώρα τὶς γιορτές, ἀνανεώσατε τὰ πλαστικὰ εἴδη στὴν κουζίνα καὶ ἀλλάξετε στὰ παράθυρα τὶς κουρτίνες μὲ ὡραιότατες νάϋλον κουρτίνες σὲ μοντέρνα χρώματα καὶ σχέδια. Τὰ καταστήματα τῶν Α)ΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ σᾶς προσφέρουν τὴν μεγαλύτερη ποικιλία σὲ πλαστικὰ εἴδη, κουρτίνες, τραπεζομάντηλα, νάϋλον ἐλαφρὰ ἀδιάβροχα, πλαστικὲς ζακέττες καὶ χίλια ἄλλα δῦο χρήσιμα εἴδη γιὰ σᾶς καὶ τὸ σπίτι. Μὴ ξεχνᾶτε καὶ τὶς πλαστικὲς νάϋλον ντουλάπες. Καταστήματα Α)ΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ, «DIAMANT PLASTICS» Μητροπόλεως 48, Ἑρμοῦ 35 καὶ 87 (Μοναστηράκι), Ἁγ. Κων/νου 5, Ὁμόνοια.

ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ

Τὸ σπίτι σας τὸ ἔχτισε ὁ μηχανικός, ἐσεῖς ὅμως μὲ τὰ ἐπιπλα ποὺ θὰ τοῦ θέλατε θὰ τὸ φτιάξετε ἀλλιῶς. Γιατὶ ἕνα σαλόνι, μιὰ τραπεζαρία, μιὰ κρεβατοκάμαρα ἀπὸ τὴν ἐπιπλοποιΐα ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ θὰ τὸ κάνουν πραγματικὸ ἀρχοντικό. Τὰ ἐπιπλα ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ ἔχουν στερεότητα, ἄνεσι, πολυτέλεια καὶ τὶς καλύτερες τιμές. Διαρκὴς ἔκθεσι Ἀλόου 89 καὶ Βουλιαγμένης 235. Τηλ. 224.954. Μιὰ ἐπίσκεψι θὰ σᾶς πείσῃ.

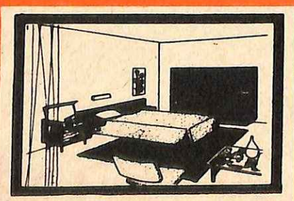

ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ LEORAY

Ἡ ἀριστοκράτισσα ὅλων τῶν θερμαστρῶν, καθαροῦ πετρελαίου. Θερμαίνει 120 κυβικὰ μὲ 50 λεπτὰ τὴν ὥρα. Μὲ τριπλοῦν καυστῆρα, τελειῶς ἀόσμη, ἀκτινοβολοῦσα, ἀερόθερμος, χωρὶς μπουρνιά, κατασκευασμένη ἀπὸ ἀνοξείδωτον χάλυβα, ἐμαγιέ. Εἰδικὴ πατέντα τὴν κάμνει ἀπλῆν εἰς τὴν χρῆσιν. Πρῶτον ἔρασβειλιον Ἀγγλικῆς Ἀκεδημίας. Ἀνῆκος Ν. ΚΟΥΒΟΥΤΣΑΚΗΣ. Αἰόλου 53, τηλ. 222-720. Πρὸς τὸ συμφέρον σας ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις.

Ἡ πρώτη ἀναγνωρισμένη Σχολὴ Κομμωτῶν στὴν Ἑλλάδα ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ, μὲ τὴ μεγάλη πεῖρα καὶ τὶς ὑποτροφίες σὲ 10 σπουδαστές της ἐτησίως, ἐξασφαλίζει ἄρτια ἐκπαίδευσι.

ΚΟΜΨΑ ΕΠΙΠΛΑ

Τὰ ὡραῖα ἐπιπλα μέσα στὸ σπίτι εἶναι ἐκεῖνα ποὺ δημιουργοῦν μιὰ εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα, μιὰ ἀληθινὴ οἰκογενειακὴ ζεστασιά. Τὰ ἐπιπλα Τσαλαματᾶ ἔχουν μιὰ ἐχεχωριστὴ χάρι καὶ κοιμοῦνται ποὺ δίνουν μιὰ ἀρχοντιὰ στὸ σπίτι. Εἶναι στερεὰ καὶ ἄνετα καὶ σὲ πολὺ καλὲς τιμές. ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ, διαρκὴς ἔκθεσι ὁδὸς Αἰόλου 89 καὶ Βουλιαγμένης 235. Τηλ. 224.954.

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ. Τεχνικὸς Δ)τὴς Π. ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ. Ἐγγραφαὶ καθ' ὅλο τὸ ἔτος. Διάφορα φοιτήσεως: Ἐξάμηνος. ΑΘΗΝΑΙ — Χαριλάου Τρικούπη 20. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ — Κουντουριώτου 144. Θ)ΝΙΚΗ — Τσιμισκῆ 61.

Διαφ. Διακόπουλος Τηλ. 234-690

Εὐκολία
στὸ ράψιμο
μὲ ραπτομηχανὴ SINGER

Ἄνεση
στὸ νοικοκυριὸ μὲ
ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο SINGER

Ψυχαγωγία
τῆς οἰκογενείας
μὲ τρανζίστορ SINGER

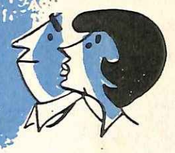

Τὸ σῆμα τῆς ἐμπιστοσύνης

★ Σῆμα κατατεθέν

Τὰ ΑΣΤΡΑ καὶ τὸ μέλλον σας

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 27 Δεκεμβρίου 1962 — 2 Ἰανουαρίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Ἡ ἀπάντησι, ποὺ περιμένετε θὰ καθυστερήσῃ, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἱκανοποιήσῃ, γιατὶ θ' ἀνταποκρίνεται στὶς προσδοκίες σας. ★ Εὔνοια τῆς τύχης στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα, τὴν ὁποία δὲν πρέπει ν' ἀφήσετε ἀνεκμετάλλευτη.	★ Τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν τώρα εὐνοϊκὰ τὸν αἰσθηματικό τομέα. Ἐπωφεληθῆτε, γιὰ νὰ πλησιάσετε περισσότερο πρόσωπο, ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ νὰ κερδίσετε πὴν ἀγάπη του καὶ τὴν ἐκτίμησί του. ★ Ἡ αἰσιοδοξία εἶναι δικαιολογημένη.	★ Τὸ στομάχι παρουσιάζει μεγάλη εὐαισθησία. Ἀποφύγετε τὰ φαγητά, ποὺ ξέρετε πὼς εἶναι δυσκολοχώνευτα καὶ τρῶτε ἐλαφρὰ τὰ βράδυα, ἄλλως θὰ ὑποφέρετε ἀπὸ δύσπεψι. ★ Ἀναβάλετε τὰ ταξίδια, ἰδίως τὰ ἀεροπορικά.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Βελτίωσι τῶν οἰκονομικῶν, ποὺ ὀφείλεται μᾶλλον σὲ εὔνοια τῆς τύχης καὶ σὲ ἀπρόβλεπτα περιστατικά, παρὰ στὴν ἐργασία. ★ Μὴ ἐπιτρέψετε στοὺς ἄλλους νὰ παρεμβοῦν καὶ νὰ ἐπηρεάσουν τὶς ἀποφάσεις σας.	★ Δὲν πρέπει νὰ πληγώσετε ἀγαπημένο πρόσωπο. Θὰ ὑποφέρετε ἐσεῖς περισσότερο ἀπὸ ἐκεῖνο. ★ Ἂν διατρέξετε κάποιο σφάλμα, ζητῆστε συγγνώμη καὶ θὰ σᾶς τὸ συγχωρήσουν. ★ Τὴν Κυριακὴ εὐχάριστη συνάντησι.	★ Προσέξετε πολὺ κατὰ τὶς μετακινήσεις καὶ ἰδίως ὅταν ἀνεβοκατεβαίνετε σκάλες. Ἕνα παρατσούκλισμα θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ πολὺ δυσάρεστα ἐπακόλουθα. ★ Γενικὰ δὲν πρέπει τὶς ἡμέρες αὐτὲς νὰ ἐκτεθῆτε σὲ κανένα κίνδυνο.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Ἐμπόδια καὶ ἀνωμαλίες στὴν ἐργασία, ποὺ πρέπει μᾶλλον ν' ἀποδοθοῦν στὴ ζήλεια καὶ στὸ φθόνο προσώπων τοῦ περιβάλλοντος. ★ Μὴ ἐμπιστεύεστε σὲ πρόσωπα, τῶν ὁποίων δὲν ἔχετε δοκιμάσει τὴν εἰλικρίνεια.	★ Ἡ Ἀφροδίτη ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπηρεάζῃ εὐνοϊκὰ τὶς σχέσεις σας μὲ τὸ ἄλλο φῦλο. ★ Θὰ συγκινήσετε ἀγαπημένο πρόσωπο μὲ τοὺς λεπτοὺς σας τρόπους καὶ τὴν προσπάθεια νὰ μαντεύετε τὶς ἐπιθυμίες του. ★ Χαρές.	★ Τίποτα τὸ σοβαρὸ δὲ θὰ συμβῇ κατὰ τὴν περίοδο αὐτή. Προφυλαχθῆτε μόνο ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν ὑγρασία καὶ φροντίστε νὰ ντύνεστε καλὰ ὅταν βγαίνετε τὰ βράδυα. ★ Τὸ σμαράγδι σᾶς φέρνει τύχη.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Μὴ ἀφῆσε τὶς μικροσυμαλίες, ποὺ παρουσιάστηκαν, νὰ σᾶς παρασύρουν στὴν ἀποθάρρυνσι καὶ τὴν ἀπαισιοδοξία. ★ Γρήγορα ἡ κατάστασι θ' ἀλλάξῃ καὶ ἕνα ἀπρόβλεπτο ἔσοδο θὰ σᾶς ἔγαλλη ἀπὸ τὸ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο.	★ Τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα δὲν ἐξελίσσονται σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες καὶ τὶς προσδοκίες σας. Μὲ θυμούς, ὄχι μόνο δὲ θὰ διορθώσετε τὴν κατάστασι, μὰ θὰ τὴ χειροτερέψετε. ★ Νέφη καὶ γιὰ τοὺς πανηγερεμένους.	★ Πρέπει, ἰδιαίτερα ἂν ἀνήκετε στὸ ὡραῖο φῦλο, νὰ ἀποφύγετε τὴν ἀκινησία καὶ νὰ μὴ χάνετε καμμιὰ εὐκαιρία γιὰ ἐκδρομὲς καὶ περιπάτους στὴν ἐξοχή. ★ Διαγράψετε ἀπὸ τὸ διαιτολόγιό σας τὸ λίπος. ★ Τυχερὸ τὸ 2.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Ἡ διπλωματία καὶ ὁ εὐγενικὸς τρόπος, εἶναι τὰ καλύτερα ὅπλα, ποὺ ἔχετε στὰ χέρια σας, γιὰ νὰ ἐπιτύχετε ποθητὸ ἀποτέλεσμα. ★ Φροντίστε νὰ ἰσορίσκετε ἐγκαίρως στὴν ἐργασία καὶ νὰ εἶσθε ἀκριβὴς στὰ ραντεβοῦ σας.	★ Ἀπηλλαγμένες ἀπὸ δυσμενεῖς ἀστρικὲς ἐπιρροές, οἱ αἰσθηματικὲς σχέσεις ξαναγίνονται ἁμαλές. Εὐκαιρίαι νὰ σταθεροποιήσετε παλαιὸ δεσμὸ καὶ νὰ ἐξακριβώσετε τὰ ἀπέναντί σας αἰσθήματα προσώπου, ποὺ ἀγαπᾶτε.	★ Κιόποιος κίνδυνος ἀπειλεῖ τὰ μάτια σας. Μὴ διαβάζετε ξαπλωμένας στὸ κρεβάτι καὶ μὴ ἐργάζεσθε κάτω ἀπὸ ἀνεπαρκῆ φωτισμό. ★ Στὴν παρακμικρότερη ἐνόχλησι συμβουλευθῆτε ἕναν ὀφθαλμίατρο καὶ ἀκολουθῆστε τὶς συστάσεις του.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Ἡ τύχη δὲν εὐνοεῖ τὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα καὶ πρέπει γι' αὐτὸ νὰ πάρετε τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα. Ὁπλισθῆτε μὲ θάρρος καὶ ἐπιμονὴ καὶ προχωρῆστε στὴν πραγματοποίησι τῶν σχεδίων σας, βέβαιοι γιὰ τὴν ἐπιτυχία τους.	★ Ἂν ἔχετε ἄδικο, μὴ διστάζετε νὰ τὸ ἀναγνωρίσετε. Αὐτὸ ὄχι μόνο δὲ θὰ σᾶς ταπεινώσῃ μὰ θὰ σᾶς ἐξυψώσῃ στὰ μάτια ἀγαπημένου προσώπου. ★ Μὴ ξεχᾶστε ὅτι σᾶς συγχώρησαν. Συγχωρῆστε, λοιπόν, κι' ἐσεῖς.	★ Τὸ νευρικὸ σύστημα ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι καὶ ἀπὸ ἡρεμία. Μὴ ἀφιερῶστε τὰ ἐλεύθερα βράδυα σας σὲ διασκεδάσεις σὲ βάρος τοῦ ὕπνου καὶ τὶς ἡμέρες ἀργίας σὲ ἐκδρομές, ποὺ προϋποθέτουν ταλαιπωρίες.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Ἀποκλείονται οἱ θεαματικὲς ἐπιτυχίες, στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα, γιατὶ τὰ ἄστρα μειώνουν τὴ δραστηριότητα καὶ τὴ διάθεσι γιὰ ἐργασία. ★ Ἔσοδο, στὸ ὁποῖο ὀπολαγίζεται θὰ καθυστερήσῃ, θάζοντάς σας σὲ δύσκολη θέσι.	★ Ἡ ἐπιτυχία καὶ ἡ εὐτυχία στὸν ἔρωτα θὰ ἐξαρτηθοῦν, κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, ἀπὸ τὴ συμπεριφορά σας καὶ μόνο. Λεπτοὶ τρόποι καὶ διπλωματία θὰ βοηθήσουν στὴν ἐπιτυχία σκοπού. ★ Χειροπιαστὴ ἀπόδειξι ἀγάπης.	★ Ἡ καρδιὰ ἐπαλλει γ' αὐξήσετε τὶς ὧρες ὕπνου, νὰ προσέχετε τὸ κάπνισμα καὶ ν' ἀποφύγετε τὰ σίνοπνευματώδη. Ἂν ἡ ἐργασία σᾶς κούρασε, ἀναβάλετε γι' ἀργότερα τὶς ξενύχτες καὶ τὶς διασκεδάσεις. ★ Τυχερὸ τὸ 19.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Βελτίωσι τῶν οἰκονομικῶν, ποὺ ὀφείλεται μᾶλλον σὲ ἔσοδο, στὸ ὁποῖο δὲν ὑπολογίζατε. ★ Μὴ δώσετε ὑποσχέσεις ποὺ δὲ θὰ μπορέσετε νὰ κρατήσετε καὶ φροντίστε νὰ εἶσθε συνεπὴς στὰ ἐπαγγελματικῆς φύσεως ραντεβοῦ σας.	★ Ἡ ὑπερβολικὴ σας εἰλικρίνεια πιθανὸν νὰ σᾶς βλάψῃ. Μὴ ἀποκαλύπτετε τὰ πραγματικά σας αἰσθήματα καὶ τὰ μυστικὰ σας σὲ πρόσωπο, ποὺ δὲ γνωρίζετε ἀκόμα καλά, ἔστω καὶ ἂν οἱ πρῶτες ἐντυπώσεις εἶναι ἄριστες.	★ Τὰ ἄστρα προστατεύουν τὴν ὑγεία, ποὺ δὲ διατρέχει τὶς ἡμέρες αὐτὲς κανένα κίνδυνο. Γιὰ νὰ παραπείνετε ὅμως τὴν εὐεξία, διατηρῆστε τὸν συνεπηρτικὸ ρυθμὸ ζωῆς, ποὺ ἀκολουθεῖτε μέχρι σήμερα. ★ Τυχερὸ τὸ 7.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Μὴ διασκορπίζετε τὶς προσπάθειες πρὸς διάφορες κατευθύνσεις. Μόνο ἀπογοητεύσεις περιμένουν ἐκείνους, ποὺ θὰ κυνηγήσουν πολλοὺς λαγοὺς συγχρόνως. ★ Μελετῆστε προσεκτικὰ κάθε ἔγγραφο πρὶν τὸ ὑπογράψετε.	★ Ἀκόμα καὶ ἂν τὸ δίκιο εἶναι μὲ τὸ μέρος σας, ἀφῆστε ἀγαπημένο πρόσωπο νὰ πιστέψῃ πὼς ὑποχωρεῖτε. Τελικὰ θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ ἀναθεωρήσῃ τὸ σφάλμα του καὶ θὰ σᾶς δικτιμήσῃ ἀκόμα περισσότερο. ★ Εὐχάριστο ρεβεγιόν.	★ Ἀποφύγετε τοὺς χώρους, ποὺ θερμαίνονται ὑπερβολικά. Μιὰ ἀπότομη ἀλλαγὴ τῆς θερμοκρασίας ἀπὸ τὰ ἔσωτερικὰ στὸ ἐξωτερικὸ κρύο, θὰ ἐπηρεάσῃ δυσμενῶς τὴν ὑγεία. ★ Ἀγοράστε λαχεῖο, στὸ ὁποῖο νὰ ἐπαναλαμβάνεται τὸ 6.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Ἐπιτυχίες στὴν ἐργασία, ποὺ θ' ἀξιοῦνται τὸ γόητρό σας καὶ θὰ ἐξασφαλίσουν στὸ προσεχὲς μέλλον βελτίωσι τῶν οἰκονομικῶν. ★ Βρίσκεστε στὶς παραμονὲς τῆς πραγματοποιήσεως παλαιᾶς ἐπιδιώξεως ἢ ἐπιθυμίας.	★ Μὴ περιμένετε τίποτα τὸ εὐχάριστο ἀπὸ τὸν ἔρωτα, γιατὶ τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν, κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, δυσμενῶς τὸν αἰσθηματικὸ τομέα. ★ Ἀποφύγετε τὴ δημιουργία ἐπεισοδίων καὶ σκηνῶν, ποὺ θὰ πλήγωναν ἀγαπημένο πρόσωπο.	★ Ἀνωμαλίες καὶ ἀδιαθεσίες, ποὺ ὀφείλονται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα στὸ γεγονὸς ὅτι τὸ συκώτι παρουσιάζει κάποιο ἐρεθισμό. Συμβουλευθῆτε ἕνα γιατρὸ καὶ ἀκολουθῆστε τὴ δίαιτα, ποὺ θὰ σᾶς ὑποδείξῃ. ★ Τυχερὸ τὸ 11.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Καταστρῶστε ἕνα πρόγραμμα ἐργασίας καὶ φροντίστε τὸ κάθε τι νὰ γίνεται στὴν ὥρα του. Μόνο ἔτσι θὰ διαβίσετε σταθερὰ πρὸς τὴν ἐπιτυχία. ★ Θὰ συμβοῦν παράξενα γεγονότα, ποὺ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἐπηρεάσουν.	★ Θὰ περάσετε κοντὰ σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο εὐχάριστες ὧρες, ποὺ θὰ σᾶς μείνουν ἀξέχαστες. Προτιμήστε τὰ τετ-ἀ-τετ, ἀπὸ τὶς πολυθόρυβες καὶ δαπανηρὲς διμοδικὲς διασκεδάσεις σὲ κέντρα πολυτελείας.	★ Προσέξετε τὰ χέρια σας. Ὁ κίνδυνος προέρχεται ἰδιαίτερα ἀπὸ κοφτερὸ ὄργανο, καφρὶ ἢ σπασμένο γυάλινο ἀντικείμενο. Σὲ περίπτωσι τραυματισμοῦ λάβετε ὅλα τὰ μέτρα, γιὰ ν' ἀποφύγετε τὴ μόλυνσι.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Πρὶν προχωρῆστε περιμένετε τὴν ἀπάντησι προσώπου, τοῦ ὁποίου ἡ πεῖρα ἀπεδείχθη καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν πολύτιμη. ★ Ἡ πρόσκαιρη βελτίωσι τῶν οἰκονομικῶν δὲν πρέπει νὰ σᾶς ὠθήσῃ σὲ ἀπερίσκεπτα ἔξοδα. ★ Ἐκπλήξεις.	★ Σᾶς δίδεται εὐκαιρία νὰ γνωρίσετε καλύτερα πρόσωπο, ποὺ συναντήσατε προσφάτως σὲ φιλικὴ συγκρουσὲ καὶ ποὺ σᾶς ἔκανε ἐξαιρετὴ ἐντύπωσι. ★ Μὴ δώσετε στὰ γεγονότα μεγαλύτερη σημασία ἀπ' ὅ,τι πρέπει.	★ Ἡ γενικὴ κατάστασι τῆς ὑγείας θὰ σημειώσῃ περαιτέρω βελτίωσι. Τὰ ἔντερα μόνο παρουσιάζουν μιὰ εὐαισθησία, ποὺ ἐπιβάλλει νὰ προσέξετε τὶς τροφές σας. Πρέπει νὰ εἶναι πάντα καθαρὲς καὶ φρέσκες. ★ Τυχερὸ τὸ 5.

Ὑψηλή ποιότης
Ὑψηλή ἀπόδοσις
Ὑψηλή κατανάλωσις

Κάθε χρόνο καὶ ποιὸ ὑψηλὰ

Φερμουάρ Ναϋλον

ΦΕΡΛΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΝΑΥΤΙΛΙΩΝ

OFFSET - ΠΡΟ